

Giới thiệu Tử Thiên Thần

- Xương Uy: Người thừa kế đầy triển vọng của tập đoàn công nghệ lớn nhất thế giới. 18 tuổi, văn võ song toàn, dung nhan tuyệt đỉnh, chỉ mỗi tội hơi... lãnh cảm một tí.- Huệ Nha: Một cô gái đầy bí ẩn như Tử Thiên Thần, không rõ lai lịch xuất xứ. Khoảng 16 tuổi, mang vẻ đẹp đến xao xuyến lòng người, nhưng... lạnh lùng còn hơn cả băng đá. Lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở trong... đường hầm ngôn tình thời gian! Và rồi..... họ đã xuyên không, được đưa tới thế giới của... 600 năm sau, năm 2616! Nhưng truyện không dừng lại ở đó!! Trái đất khi ấy đã hoàn toàn đổi khác!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mùi Hương

Trong gió phảng phất hương mùa xuân, êm đềm, thanh khiết.

Trên đồng cỏ hoang vu, hoa oải hương nở tím ngắt, một cô gái đang thong thả bước đi.

Những bước chân trần nhẹ bẫng, thân thể nàng cũng hoàn toàn không một mảnh vải che đậy, ánh trăng bàng bạc tỏa chiếu trên làn da trắng ngần, tôn lên từng đường nét mềm mại, thanh tao. Gương mặt nàng mang một vẻ đẹp dịu dàng, tươi nhiên, không chút gì ưu tư. Đôi mắt sáng, long lanh, và đẹp hơn cả ánh sao trời.

Nàng vẫn chậm rãi bước đi trên cánh đồng hoa, từng làn tóc mây đen tuyền tung bay lất phất, bỏ lại ở phía sau một đồng lửa lớn đang cháy rừng rực!

Tên nàng là Huệ Nha, đó là điều đầu tiên nàng cần phải ghi nhớ!

Đồng lửa đã ở rất xa rồi, hơi sương lạnh lẽo vờn trên da thịt thiếu nữ. Trên bầu trời đêm, mây giông đang kéo đến che khuất những vì tinh tú. Chẳng mấy chốc mà ánh trăng trong veo đã lặn tắt, và mưa bắt đầu rào rào đổ xuống.

Huệ Nha vẫn lặng lẽ bước đi giữa những làn mưa giá buốt, cái lạnh này đâu thấm gì.

GRÀOOOO!!!

Một tiếng gầm khủng khiếp bất chợt vang lên khiến không gian rung động! Và... từ trong một lùm cây rậm rạp, một con mãnh thú chồm ra! Một con sư tử với bộ lông trắng muốt, to lớn, hung tợn, bộ bờm đồ sộ trùm tới bụng, cặp mắt sáng rực lóe lên man dại!

Không chút giật mình hay hoảng sợ, Huệ Nha vẫn điềm nhiên bước tiếp về phía trước, nàng chỉ thoáng quay đầu liếc nhìn con ác thú bằng ánh mắt nhẹ bẫng.

Con sư tử há rộng cái mõm đầy răng nhọn gầm lên một tiếng lộng óc, sửa soạn tư thế vồ mồi, nó thèm khát được cắn xé, thèm khát máu tươi trong cái thân thể non nà kia!

Nhưng...

... chợt có điều gì đó khiến nó khựng lại...

Đó là một mùi hương... tỏa lan trong cơn mưa...

Mùi hương huyền diệu ấy... dường như... đang đập tắt dần bản năng săn mồi trong nó...

Mùi hương từ cơ thể cô gái kia...

UỒMMM!!!

Con sư tử lại gầm lên một tiếng thịnh nộ, nó hùng hổ phóng mình lên chặn đường đi của Huệ Nha!

Nàng dừng bước, đưa ánh mắt nhìn con ác thú, nét mặt nàng vẫn bình thản như thể đang nhìn một vật vô hại.

Con sư tử nhe nanh gầm gừ, đôi mắt hoang dại long lên, nó gầm ghè tiến lại gần Huệ Nha.

Nàng vẫn đứng lặng yên, đôi mắt trong veo, không mấy may sợ hãi, nhìn thẳng vào cặp mắt dữ tợn kia.

Trong vài giây, thiếu nữ và con mãnh thú như nằm trong một bức tranh tĩnh kì lạ, chỉ thấy sự chuyển động của những vệt mưa.

Và rồi, tiếng gầm gừ nhỏ dần trong cuống họng con sư tử, nó hơi héch mồm lên, ánh mắt dịu lại, hương thơm của nàng khiến nó cảm thấy dễ chịu. Nhẹ nhàng âu yếm, nó gục bồm vào người nàng, như một con mèo không hề đáng yêu.

Nàng khẽ chớp mắt, đôi đồng tử thêm sáng trong. Con sư tử uy phong giờ đang phủ phục dưới chân nàng, nó thè chiếc lưỡi đỏ dịu dàng liếm láp những vết bùn đất vấy bẩn hai bàn chân ngọc ngà của nàng.

Rào rào!

Con mưa ngày càng nặng hạt thêm, người và thú đều ướt sũng. Nàng leo lên cưỡi trên lưng con sư tử tuyết, dáng ngồi duyên dáng mà uy quyền. Ánh mắt nàng chột sáng lên lấp lánh, cánh tay trái của nàng đưa lên chỉ thẳng về phía trước.

Và con sư tử sải vút phóng mình lao đi vun vút trên đồng cỏ mưa...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phố Mưa

“Trời đã mưa suốt mấy hôm nay rồi, thời tiết sao lạ vậy?” - Xương Uy lẩm nhẩm.

“Nhưng em thích mưa.” - Thiên Nhi nũng nịu nói.

Hai người đang dạo bước trên con phố ẩm thực Nhật Bản. Chiều mưa mà phố vẫn khá nhộn nhịp, trên đường ngược xuôi những du khách đa quốc tịch thành thoi qua lại với những chiếc ô đủ màu sắc, những nhà hàng tiệm quán trang trí rất bắt mắt dễ thương.

“Em thích thật không?” - Xương Uy liếc nhìn Thiên Nhi, rồi... quăng chiếc ô trắng trên tay xuống đường.

“Ủi, gì thế!?” - Thiên Nhi hét lên.

“Mát thật.” - Xương Uy ngửa mặt lên đón lấy những hạt mưa.

“Anh điên à! Ướt hết rồi!” - Thiên Nhi nhăn nhó.

“Chẳng phải em vừa nói là thích mưa sao?” - Xương Uy hờ hững nói.

“Anh có bị điên không? Anh thừa biết là tôi không chịu được nước mưa mà!” - Thiên Nhi gân cổ lên.

“Thì bây giờ tập chịu dần cho quen đi.” - Xương Uy thản nhiên nói.

“Anh đúng là đồ điên!”

“Cô không còn câu gì khác nữa sao?”

Đôi tình nhân trẻ đứng dầm mưa cãi nhau giữa đường phố khiến ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn, chiếc ô trắng thì nằm buồn tênh trong vũng nước chẳng ai đoái hoài.

“Anh... thật hết thuốc chữa! Hắt xì... Chắc tôi bị cảm rồi, hu hu...” - Thiên Nhi rên rỉ.

Xương Uy lạnh nhạt nhìn Thiên Nhi, nhưng rồi trong một thoáng anh chợt choàng tay ôm cô vào lòng.

“Thôi nào, để anh giúp em ấm lại.”

Cô nép mình vào ngực anh, đôi môi hồng khẽ mỉm cười, chẳng kêu ca gì nữa.

Mưa vẫn rơi, tiếng mưa như một bản nhạc dịu dàng.

* Thiên Nhi: Thiên kim tiểu thư của tập đoàn truyền thông đa quốc gia MFJ - Đối tác quan trọng của tập đoàn công nghệ Eghy mà cha Xương Uy làm chủ sở hữu. 17 tuổi, nhan sắc hơn người, nhưng tính tình rất... khó chiều.

Dù sao thì hôn ước của Xương Uy và Thiên Nhi cũng đã được lập định, một cuộc hôn nhân mang tới những siêu lợi ích cho đôi bên.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Thiên Hà

Mưa vẫn rơi rả rích.

Bóng đêm lan tỏa.

Những làn hơi lạnh phảng phất không trung...

Khu biệt thự của chủ tịch tập đoàn MFJ. Trong một căn phòng rộng và vô cùng sang trọng, trên chiếc giường công chúa, Thiên Nhi đang nằm duỗi thẳng, mảnh chăn mỏng đắp ngang người, chiếc túi hạ nhiệt đắp trên trán, cô đang thấy khó chịu kinh khủng.

“Khốn nạn thế, không ngờ mình lại bị cảm thật... Hắt xì!!!”

Ầm ầm!!!

Ngoài trời chợt vang rền một tiếng sấm, cũng vừa lúc cánh cửa phòng bật mở rầm rầm!!!

Một chàng trai cao lớn tóc dài hiền ngang bước vào như một vị thần quyền uy!

Chàng sai những bước mạnh mẽ tới ngồi bên giường Thiên Nhi, đôi mắt sáng của chàng đầy lo lắng xót xa nhìn cô, rồi chàng cất lên một chất giọng trầm trầm:

“Thiên Nhi, nghe tin em ốm anh liền bay về đây ngay. Em mệt lắm không? Uống thuốc chưa? Bác sĩ khám rồi chứ?”

Thiên Nhi chẳng mở mắt nhìn chàng, cô chán nản nói:

“Thiên Hà, anh đừng làm quá lên thế!”

* Thiên Hà: Anh trai của Thiên Nhi. 20 tuổi, người đẹp như tên. Vô cùng cực kì và rất rất... yêu em gái. ^^

Thiên Hà dịu dàng đưa bàn tay áp lên bờ má Thiên Nhi, trái tim bỗng nhói buốt, anh thở dài thê lương:

“Người em nóng quá! Không ổn rồi...”

“Tại tay anh lạnh thì có!” - Thiên Nhi gắt.

Thiên Hà cau mày, trên đôi mắt chợt lóe lên lửa hận:

“Em đi chơi với thằng kia về lần nào cũng bị ốm! Nó lại bắt em dầm mưa phải không?”

“Không, là em tự nguyện...” - Thiên Nhi khẽ nói.

Rầm!!!

Thiên Hà vùng nắm đấm xuống... giường.

“Thằng mất dạy! Hôm nay nó sẽ phải... chết!”

Thiên Nhi quắc mắt nhìn anh trai:

“Thôi đi! Anh để em nghỉ yên được không! Giường sắp bây giờ!”

Thiên Hà vẫn bưng bưng tức giận:

“Để anh dạy cho nó một bài học!”

“Nhưng mà có lần nào anh thắng được anh ấy đâu.” - Thiên Nhi lầm bầm.

Thiên Hà nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Thiên Nhi, nâng lên và đặt lên đó một nụ hôn, giọng anh chưa xót:

“Em gái anh xinh đẹp đáng yêu thế này mà nó dám không coi ra gì, tội này không thể dung thứ! Phải chấn chỉnh ngay từ bây giờ, chứ sau này em về nhà nó là khổ đấy!”

“Khô cũng mặc kệ em!” - Thiên Nhi lườm.

Thiên Hà với lấy chiếc smartphone và bấm số của Xương Uy. Một bản nhạc... rock siêu nặng vang lên chói chói.

“Grừ! Nhạc gì tởm thế!” - Thiên Hà chỉ muốn bóp nát chiếc điện thoại.

Chờ mãi cuối cùng giọng Xương Uy cũng vang lên:

“Gi thế?”

Thiên Hà nghiêng răng trèo trẹo, giọng lạnh lẽo chết chóc:

“Tao muốn nói chuyện với mày, gặp tao ở chỗ cũ, xuất phát luôn đi, nghe rõ chưa!”

“Ồ, anh trai.” - Giọng Xương Uy thản nhiên.

Rầm!!

Thiên Hà đập chiếc di động xuống sàn vỡ tan tành.

“Thằng cò hó!!!” - Anh gầm lên một tiếng rồi hùng dũng lao về phía cửa phòng.

“Ồ nhưng đó là... điện thoại của em mà!” - Thiên Nhi nhăn nhó - “Ui hôm nay là ngày gì mà xui thế!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồn Chiến

Mưa rơi không ngớt.

Tiếng mưa buồn thê thảm.

Phía Tây Nam thành phố là một khu đô thị bỏ hoang, thường được gọi là tiểu thành phố chết!

Những tòa cao ốc tối đen, những con đường vắng lặng u ám.

Trên một con đường như thế, có hai bóng người đứng đối diện với nhau, tư thế như chuẩn bị bước vào một trận quyết đấu.

Hai người ấy tất nhiên là... Thiên Hà và Xương Uy rồi.

Thiên Hà cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ, giữ giọng lạnh lùng:

“Tao cho mày một cơ hội, đến xin lỗi và chăm sóc con bé cho đến khi nó khỏe.”

“Tôi bận lắm” - Xương Uy nói ngắn gọn.

Thiên Hà siết chặt hai nắm đấm răng rắc:

“Mày bận ăn chơi chứ bận cái quái gì!”

“Thì sao?” - Xương Uy hơi cau mày, anh ta biết gì mà nói thế chứ.

Ánh mắt Thiên Hà đã ngập đầy sát khí:

“Tao hỏi mày một câu cuối, mày có đối xử tử tế hơn với em gái tao không?”

“Tôi đâu có làm gì?” - Xương Uy lại cau mày, mình có làm gì đâu nhỉ?

“Mày... thế thì mày... hết đường sống rồi nhé!” - Thiên Hà gằn giọng, rồi cởi chiếc áo vest ngoài quăng lên trời.

Đó là một hiệu lệnh!!

Ngay lập tức, từ sau mấy tòa chung cư, khoảng 40 tay vệ sĩ vest đen lũ lượt tiến ra rồi đứng lố nhố dàn trận phía sau lưng Thiên Hà.

Xương Uy kéo môi cười:

“Đồng hơn lần trước.”

“Mấy trăm trời đi!!” - Đôi mắt Thiên Hà sáng lên ánh hủy diệt.

Xương Uy không mặc vest nên đành giắt tung chiếc áo sơ mi trắng trên người và... quăng lên trời. Rất nhanh chóng, phía sau lưng anh lần lượt xuất hiện mấy chục tay vệ sĩ trong những bộ vest trắng!

Mưa như trút nước.

Gió lạnh thét gào.

Trận chiến chính thức bắt đầu!

Hai đội quân vest đen và vest trắng hùng hục khí thế lao vào nhau!

Những pha va chạm nảy lửa!

Gần một trăm con người chìm vào một cuộc chiến vô cùng khốc liệt! Những đòn quyền cước tung ra không chút nhân nhượng... Máu và nước miếng tỏa văng vào cơn mưa mùa xuân...

Xương Uy và Thiên Hà ở hai phía tả xung hữu đột, thẳng tay đánh đấm. Sau cùng cũng đối diện trực tiếp với nhau. Thiên Hà tung ra một quyền khiến Xương Uy... tím mắt. Xương Uy liền đáp trả bằng một đòn đá xoay tuyệt đẹp làm... lung lay răng cửa Thiên Hà. Xung quanh hai người, đám vệ sĩ đen trắng cũng đang mặc sức xuất chiêu, đấm đá tung búng...

Đúng lúc ấy...

... chợt vang lên... tiếng còi xe cảnh sát!

Và rồi hàng chục chiếc xe cảnh sát nhanh chóng lấp kín hai đầu con đường, ánh đèn pha sáng lóa mắt.

Những kẻ đang tham chiến đều khựng cả lại, trong lòng không khỏi những lo sợ.

“Chết tiệt, đứ ả nào báo bọn có ả thế!” - Thiên Hà gầm lên.

Xương Uy thở dài:

“Tệ thật, đang vui...”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chiến Binh (Phần 1)

Nàng ngược nhìn lên bầu trời, chỉ thấy muôn trùng những hạt mưa.

Con sư tử tuyết đã dừng lại, sau khi đưa nàng vượt qua đồng cỏ mênh mông, rồi vượt qua một khu rừng rậm rạp. Nàng đưa mắt nhìn xuống thung lũng, dưới đó là một thị trấn nhỏ bé thanh bình chìm trong mưa.

Huệ Nha rời khỏi lưng sư tử tuyết, nàng nhẹ nhàng bước thẳng xuống sườn dốc. Con sư tử tuyết liền đi theo nàng, nhưng càng tới gần thị trấn nó càng tỏ ra e dè, nó biết nơi ấy không phải chốn dành cho nó!

Cuối cùng con sư tử không bước tiếp nữa, nó ngồi lại nhìn theo dáng hình nàng đang xa dần, đôi mắt nó như long lanh nước.

Nàng vẫn lạnh lùng bước đi, không quay lại nhìn nó lấy một lần.

Trong cổ họng con sư tử khẽ vang lên những tiếng rên gừ gừ buồn bã...

...

Giờ đang là buổi rạng sáng, những ngôi nhà trong thị trấn vẫn im lìm tĩnh lặng, đường xá vắng tanh không một bóng người.

Mưa vẫn rơi lất phất.

Huệ Nha nhìn thấy một chiếc váy trắng rách rưới mắc trong bụi cây ven đường. Nàng bước về phía đó, chiếc váy rách tả tơi rất thảm hại, nhưng là vật cần thiết lúc này. Nàng mặc nó lên người, dù sao cũng không thể ở trần mãi được.

Rồi Huệ Nha tiếp tục tiến bước vào trong thị trấn.

Không gian dần sáng hơn đôi chút.

Gió xuân vi vút thổi.

Những hạt mưa bay bay.

Những bước chân của Huệ Nha thý thoảng lại hơi chệch choạng, dáng đi của nàng hơi liêu xiêu vì... đói, nàng cũng cần phải ăn, đã mấy ngày rồi...

Phía bên kia đường, có 4 gã thanh niên đang đi ngược chiều Huệ Nha, thân hình chúng đều rất lực lưỡng, xăm trổ đầy mình, tóc tai cổ quái đã vậy còn nhuộm xanh nhuộm tím. Chúng vừa đi vừa nốc rượu ừng ực. Rồi một tên trong bọn chúng chợt liếc thấy Huệ Nha, hấn hủ lên một tiếng:

“Ú ừ... Ma... Ma!!!”

Ba tên còn lại giật mình hướng ánh mắt sang bên đường, chúng mở tròn mắt nhìn Huệ Nha.

“Thằng điên! Ma mà... đẹp thế à?”

“Con bé nào thế nhỉ? Tao chưa bao giờ thấy nó?”

“Trông nó cũng sạch sẽ, sao lại mặc váy rách thế kia?”

“Hề hề, ra hỏi chuyện nó nào, tụi bay!”

Và 4 gã cùng hí hửng tiến tới gần Huệ Nha.

Nàng chỉ thoảng liếc nhìn chúng, rồi lại hướng ánh mắt về phía trước, tiếp tục bước đi.

Bốn gã thanh niên ngẩn người trước thái độ kiêu ki ấy, ở cự li gần chúng mới thấy hết vẻ đẹp của nàng.

“Đẹp... đẹp quá! Trên đời sao lại có... thần tiên?”

“Nàng xài nước hoa gì mà thơm quá! Tao... chết mất!”

“Mùi hương này rất... tự nhiên, chắc phải là loại cao cấp lắm! Mỗi tội... váy rách.”

“Kìa đừng để nàng đi mất!”

Chúng chạy theo bước đi hai bên Huệ Nha, buông lời chòng ghẹo:

“Em gái, đi uống rượu với bọn anh không?”

“Mưa gió thế này lang thang ngoài đường làm gì cho khổ hà em? Tới chỗ bọn anh ấm lắm.”

“Em đẹp thế sao lại mặc váy rách? Đi thăm mĩ nhiều quá hết tiền mua váy mới à?”

“Da em trắng quá, tắm trắng ở đâu? Mai này cho anh tắm cùng với, hề hề...”

Đôi mắt sáng trong của Huệ Nha vẫn nhìn về phía trước, đôi chân vẫn chậm bước, nàng coi mấy gã kia như... cát bụi.

XOẢNG!!!

Một gã quăng chai rượu xuống nền đường phía trước Huệ Nha, tan tành.

Nàng dừng bước, đưa mắt nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ la liệt, nàng đang đi chân trần, nếu cứ bước tiếp chắc sẽ... chảy máu.

Bốn gã lưu manh cười hềnh hếch, chúng vây quanh nàng:

“Biết sợ rồi hà em, tưởng em gan lắm chứ?”

“Nói gì đi cưng, sao cứ im lặng mãi thế?”

“Em bị... câm hả? Hay em là... tiên nên không hiểu tiếng người?”

“Này này, bọn anh bức mình rồi đấy nhé! Có mở mồm ra không!”

Xooooaat!!!

Tiếng xé vải vang lên tê tái tâm hồn. Gã tóc tím vừa nắm lấy một mảnh vải rách trên váy Huệ Nha và kéo toạc một đường, lộ ra cả một khoảng da thịt trắng nõn trên vùng eo nàng.

“Ồ anh xin lỗi nha, anh không... cố ý, anh đâu ngờ váy của em lại mỏng đến thế, hí hí...”

“Nhưng anh thấy thế này lại rất... thời trang cưng à!”

“Cưng muốn thời trang hơn nữa không? Càng hở nhiều càng đẹp, hà hà...”

“Tụi mày để đó, tao sẽ thiết kế cho em nó một bộ váy thật... nghệ thuật!”

Ánh mắt 4 gã lưu manh ngập đầy dục vọng, chúng như muốn nhảy xổ vào xé toang váy áo Huệ Nha...

Nàng nhẹ nhàng đưa tay lên... tóc, một chiếc lá úa vàng vừa rơi xuống mái tóc nàng.

“Để anh tạo thêm một khoảng hở phía trên cho cân nha cưng!” - Gã tóc xanh cười nham nhở rồi đưa bàn tay nhơ bẩn về phía ngực Huệ Nha...

Bôôôp!!!

Một chiếc... giày thể thao màu trắng không hiểu từ đâu bay tới đập thẳng vào mặt gã tóc xanh khiến gã bật ngã ngửa xuống đường, bất tỉnh nhân sự.

“Cái quái gì thế?” - Ba gã còn lại ngơ ngác.

Từ phía xa, có một chàng trai rất cao lớn đang lừng lững đi tới!

Ba gã lưu manh cảm thấy hơi chột dạ, đó chắc chắn không phải là một đối thủ dễ chơi.

Mưa vẫn rơi lâm thâm

Chàng trai đã bước tới gần, dáng đi của chàng hơi khập khiễng vì chân chỉ đi có... một chiếc giày, chàng vận một chiếc quần thể thao dài màu đen, để mình trần, các cơ bắp đẹp hoàn hảo, nước da nâu mịn tràn đầy sức mạnh.

Ba gã lưu manh đang bước lùi cả lại, vẻ lãnh khốc trên khuôn mặt chàng trai kia khiến chúng cảm thấy bất an.

Huệ Nha hồ hững hờ nhìn chàng trai, ánh mắt nàng dừng lại khoảng chừng... 2 giây, rồi lại hướng về phía khác.

Gã tóc xanh đã gượng dậy được, hấn hét lên:

“Chúng mày còn chờ gì nữa mà không xông lên! Nó đập gãy răng tao rồi! Bẻ xương nó cho tao!!!”

Và 4 gã lưu manh cùng gầm thét lao về phía chàng trai! Những nắm đấm tung ra dồn dập, nhưng tất cả đều... trượt, vì thân pháp chàng trai quá nhanh nhẹn. Rồi chàng bay người lên, thi triển liên hoàn cước...

Trong lúc mấy người kia đánh nhau kịch liệt, thì Huệ Nha nhẹ nhàng ngồi xuống bên một gốc cây, đang đói bụng không nên đứng lâu kéo tụt... huyết áp. Nàng đưa đôi mắt trong veo nhìn lên bầu trời, ngắm mưa bay.

Trận chiến đã kết thúc, 4 gã lưu manh mặt mày thâm tím trong khi chàng trai chẳng mấy may thương tích.

“Mày nhớ đó, thằng kia! Chưa xong đâu!” - Gã tóc xanh hầm hè sữa, rồi cùng 3 gã đồng bọn... bỏ chạy mất dạng.

Chàng trai vuốt lại mái tóc ướt rồi bước đến gần Huệ Nha. Khoảnh khắc ấy, ánh mắt chàng như đông cứng trong vài giây bởi vẻ đẹp của nàng, nhịp thở của chàng như chậm lại bởi những cảm giác xao xuyến...

Mưa xuân như tỏa hương, hay là mùi hương thiếu nữ...

Chàng trai mỉm cười, cất giọng ấm áp:

“Em không sao chứ? Đừng sợ, bọn chúng không dám quay lại đâu.”

Huệ Nha không nhìn chàng, vì nàng còn đang bận nhìn... mưa.

Chàng trai lại hỏi:

“Em mới đến thị trấn này phải không?”

“...”

“Em là khách du lịch ư?”

“...”

“Nơi đây an ninh không tốt lắm, em không nên đi một mình.”

“...”

Huệ Nha không hỏi đáp, cũng chẳng hề để mắt tới chàng trai, nàng vẫn lặng lẽ ngắm mưa.

Chàng trai hơi chau mày trước thái độ ấy của nàng. Một cô gái thật kì lạ! - Chàng thầm nghĩ - Hay có lẽ cô ấy đang bị shock vì gặp phải bọn cướp? Nhìn bộ váy rách rưới của nàng mà lòng chàng ngập tràn xót xa... Bọn đồi bại!!! Chúng đã làm những gì với cô ấy? Giá như mình đến sớm hơn...

Chàng bước tới và ngồi xuống bên nàng. Hương thơm của nàng khiến trái tim chàng như tăng thêm nhịp đập... Chàng mỉm cười:

“Anh tên là Xuyên Sơn. Còn em tên gì?”

* Xuyên Sơn: Cầu thủ bóng đá nghiệp dư, nghề nghiệp chính: Chủ cửa hàng hoa quả. 22 tuổi, gương mặt và dáng vóc đẹp như một chiến binh thời cổ đại. Anh có thói quen sáng nào cũng chạy... 10 vòng quanh thị trấn, bất kể mưa bão.

“Em tên gì?” - Xuyên Sơn lặp lại câu hỏi, cảm giác hơi vô vọng, có lẽ cô ấy... không nói được.

Những cơn gió lạnh thoáng, mưa bay buồn bã...

Mấy chiếc lá vàng ứa rơi rơi...

“Huệ Nha.” - Một âm thanh nhẹ nhàng và trong veo vang lên, khi đôi môi nàng hé mở.

Trái tim Xuyên Sơn đập chệch một nhịp...

Giọng nói của nàng mong manh như một làn hương tan vào hư không...

“Em tên là Huệ Nha ư? Rất đẹp!” - Xuyên Sơn cười tươi tắn, cảm giác hân hoan trong lòng, cuối cùng nàng cũng đã đáp lời anh rồi.

“Em đến từ đâu?” - Xuyên Sơn hỏi tiếp.

Huệ Nha hơi cúi đầu xuống, bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ vờ một miếng vải rách trên chiếc váy.

Lại không trả lời rồi - Xuyên Sơn khẽ thở dài.

“Tôi... đói.” - Giọng nói huyền diệu của Huệ Nha chợt ngân lên.

“Hà???” - Xuyên Sơn mở tròn mắt - “À... vậy để anh mời em một bữa nhé? Nhưng... giờ này chắc chưa có hàng quán nào mở cửa... Về nhà anh được không?”

Huệ Nha đưa tay... khẽ vuốt mái tóc dài ẩm nước.

Chắc như thế có nghĩa là đồng ý - Xuyên Sơn vui vẻ nghĩ. Anh đứng lên, tươi cười nói:

“Đi theo anh nào, Huệ Nha. Nhà anh gần đây thôi.”

Huệ Nha dịu dàng đứng lên, rồi chậm bước theo sau Xuyên Sơn, những bước chân trần nhỏ nhắn lướt trên nền đường đầy bong bóng nước.

Phố vắng, mưa bay, chỉ có hai bóng người.

Chợt...

Huệ Nha khụy ngã...

Xuyên Sơn vội lao đến đỡ lấy nàng, giọng anh đầy lo lắng:

“Em đã nhìn đói bao lâu rồi?...”

Nàng đã lịm ngắt, Xuyên Sơn bế nàng lên, nàng nhẹ quá, mềm mại trong vòng tay anh.

Trên con đường mưa, người chiến binh cất bước, trên tay anh ẩm một thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Y Tuyệt

“Mưa... cảm giác như không bao giờ tạnh.” - Giọng Xương Uy trầm mặc - “Lẽ nào đây là một điềm báo... sắp có một trận đại hồng thủy?”

“Cái gì?” - Thiên Hà cau mày hỏi.

Hai người đang ở trong... buồng tạm giam. Xương Uy đứng nhìn ra bầu trời mưa qua những chấn song của khung cửa sổ, còn Thiên Hà thì ngồi dựa vào một góc tường.

“Đó là ngày tận thế trong truyền thuyết Noah.” - Gương mặt Xương Uy chợt tối sầm như bóng đêm - “Thiên chúa phẫn nộ trước những tội ác của loài người nên đã tạo ra một trận đại hồng thủy hủy diệt thế giới...”

“Mây điên à?” - Thiên Hà cười khẩy - “Mây muốn thế chứ gì?”

“Ha ha ha!” - Xương Uy phá lên cười.

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm rền vang ngoài trời.

“Ha ha!” - Thiên Hà cũng cười lớn - “Tao bắt đầu tin mây rồi đấy!”

Rầm rầm!!!

Tiếng dùi cui gõ vào cửa phòng giam. Viên cảnh sát nói vọng vào:

“Hai phạm nhân trật tự! Bị giam trong đó mà còn cười được hả?”

“Phạm... nhân? Nhục quá!” - Thiên Hà xiết chặt nắm đấm, chỉ muốn tung một quyền vào... tường.

Xương Uy ngồi xuống sàn, ngáp dài một cái.

Thiên Hà vẫn găm gù:

“Tao nhất định sẽ tìm ra cái đứ đã báo cảnh sát, phải đập cho nó một trận, cho nó xuống địa ngục...”

Xương Uy nằm xuống sàn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

***

Khi Xương Uy thức giấc, mở hé mắt ra thấy

Thiên Hà đang đi đi lại lại như đang bức xúc điều gì.

“Sao thế?” - Xương Uy hỏi.

“Hừm hừm.” - Nét mặt Thiên Hà đầy căng thẳng, mái tóc dài mượt giờ đã rối bung - “Thiên Nhi của tao đang ốm như thế mà tao lại phải chết dỉ ở đây! Ở nhà nhờ con bé xây ra mệnh hệ gì...”

Xương Uy lại nhắm mắt lại:

“Cảm xoàng ấy mà, không chết được đâu.”

“Mây...” - Giọng Thiên Hà run lên vì giận dữ - “Chẳng lẽ... mây... không có chút lo lắng gì cho con bé sao?”

“Không” - Xương Uy uể oải đáp, vẫn thấy buồn ngủ quá.

Toàn thân Thiên Hà đã bốc hỏa:

“Mây... đừng quên nó là vợ chưa cưới của mây đấy!”

“Cũng phải mấy năm nữa...”

Câu nói của Xương Uy chưa dứt, Thiên Hà đã nhảy bổ tới túm cổ áo Xương Uy lôi dậy, nắm đầm của anh vung lên...

Rầm rầm!!!

Cánh cửa phòng giam bật mở, viên cảnh sát đứng giữa khung cửa quát:

“Này! Vẫn muốn đánh nhau tiếp hả! Hai cậu đã được bảo lãnh rồi đó. Biến khỏi đây! Nhanh!”

...

Ra khỏi sở cảnh sát, phía dưới đường đã có hai chiếc xe hơi sang trọng chờ sẵn. Thiên Hà tức tốc lao vào xe của mình, anh cần phải trở về nhà ngay để xem... tình hình của Thiên Nhi. Xương Uy lững thững bước tới chiếc xe còn lại, đưa tay mở cửa xe anh thoáng liếc nhìn lên bầu trời mưa gió, lòng bỗng cảm thấy nôn nao lạ thường.

“Về trước đi, tôi còn có việc.” - Xương Uy nói với tay tài xế, rồi cất bước về hướng khác.

Mưa vẫn rơi lác đác, bầu trời vẫn xám ngắt mây mù.

Xương Uy bước đi vô định trên con phố dài ảm đạm, nước mưa thấm ướt trên mái tóc, nhỏ xuống thành từng giọt trong veo. Từ xưa tới nay, mỗi khi mưa rơi anh lại cảm thấy tâm trạng bất an... Lần này mưa đã rơi triền miên suốt gần một tuần lễ, nỗi bất an càng tăng thêm...

Con mưa dai dẳng mang tới những linh cảm rất xấu... như sẽ có một điều khủng khiếp sắp xảy đến...

Brùm Brùm!!!

Tiếng động cơ chọt vang rền từ phía sau lưng Xương Uy. Và một chiếc mô tô siêu phân khối màu đỏ rực hùng dũng phóng lên chặn trước mặt anh!

Cưỡi trên chiếc mô tô đồ sộ ấy là một thân hình thiếu nữ mảnh mai trong bộ trang phục toàn một màu đen thẫm. Từ chiếc áo khoác da, chiếc váy ngắn cho tới đôi tất dài và đôi boot thấp.

“Y Tuyết, lại là cô!” - Xương Uy nhận ra ngay.

* Y Tuyết: Con gái rượu của ông trùm xã hội đen khét tiếng nhất thành phố. 18 tuổi, tuyệt sắc siêu sắc nữ, tính cách hết sức... ngang tàn không ai chịu nổi.

Y Tuyết đưa tay gỡ bỏ chiếc mũ bảo hiểm, để lộ ra gương mặt vô cùng xinh đẹp với mái tóc dài mềm mại. Cô nàng mỉm cười sắc sảo, rồi cất giọng:

“Lên xe, tôi đưa anh tới một nơi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kẻ Phản Bội Dễ Thương

Mưa rơi lách tách trên sân gạch.

Chiếc xe hơi vừa dừng lại, Thiên Hà đã đập tung cửa xe lao ra ngoài, rồi anh chạy như bay vào nhà. Gặp bà quản gia ở đại sảnh, anh hỏi dồn dập:

“Sao rồi? Bé Nhi sao rồi?”

Bà quản gia tùm tùm cười:

“Cậu chủ đừng lo. Cô chủ đã hết sốt rồi.”

“Thật không? Thế bây giờ...”

“Cô chủ vẫn đang ngủ.”

Thiên Hà vội bước tới phòng Thiên Nhi.

...

Cố gắng thật khê khàng, Thiên Hà ngồi xuống bên giường em gái. Anh thở ra một hơi nhẹ nhõm khi thấy sắc mặt Thiên Nhi đã hồng hào tươi tắn trở lại. Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn phớt lên chóp mũi Thiên Nhi. Cô bé vẫn đang say giấc, hơi thở rất nhẹ.

Căn phòng im phăng phắc, thời gian như đã ngừng lại, Thiên Hà ngồi lặng lẽ ngắm nhìn cô em gái thân yêu, đôi môi anh khẽ mỉm cười, trong lòng là một cảm giác rất dễ chịu...

Được một lúc, Thiên Hà bắt đầu thấy mí mắt mình trĩu lại, anh cởi bỏ áo khoác ngoài rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên em gái, dần chìm vào giấc ngủ, từ lúc bị bắt giam trong sở cảnh sát anh chưa chợp mắt được một giây phút nào...

***

Khi Thiên Hà thức giấc, trên chiếc giường chỉ còn một mình anh. Thiên Nhi đã biến mất rồi!!

Thiên Hà ngồi bật dậy, lo sợ nhìn khắp phòng:

“Thiên Nhi, em đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra???”

Trong lòng đầy nôn nao, Thiên Hà lao ra khỏi phòng. Thấy cô hầu gái đang lau chùi ở hành lang, anh liền hỏi:

“Này, Thiên Nhi đâu rồi?”

“Cô chủ đang ở phòng ăn ạ.”

“Phòng ăn? Nó ở đó làm gì?”

“Còn làm gì được nữa ạ, hi hi.” - Cô hầu gái khúc khích cười.

Thiên Hà lờ mắt nhìn cô ta một cái, rồi cấp tốc chạy tới phòng ăn.

Cánh cửa phòng ăn mở ra, Thiên Nhi đang ngồi một mình bên chiếc bàn lớn, trên bàn xếp đầy đặc những đĩa thức ăn, mà đĩa nào cũng đã... voi quá nửa.

“Nhi Nhi, vậy là em đã khỏe lại thật rồi.” - Thiên Hà mỉm cười nhẹ nhõm.

Thiên Nhi đang nhai ngon lành miếng mực rán, cô đưa mắt liếc nhìn anh trai:

“Anh cũng tới ăn luôn đi.”

“Ừ.” - Thiên Hà bước tới kéo ghế ngồi xuống bên Thiên Nhi, nhưng anh chẳng hề động tới chút thức ăn nào, chỉ ngồi chống tay lên thái dương ngắm em gái ăn. Phải, chỉ cần ngắm Thiên Nhi ăn là anh đã thấy no rồi, xưa nay vẫn vậy. Chợt thấy một chút nước sốt dính trên mép Thiên Nhi, anh liền lấy khăn giấy cẩn thận lau cho cô. Thiên Nhi gạt tay anh ra:

“Thôi đi, em không phải là trẻ con đâu nhé!”

Vội anh em sẽ mãi mãi là một cô bé - Thiên Hà mỉm cười nghĩ - Trông cái miệng bé Nhi lúc ăn đáng yêu thế!

Bỗng thấy mấy sợi tóc lòa xòa rơi xuống trước mặt Thiên Nhi, anh liền đưa tay vén lại tóc cho cô. Thiên Nhi lại gạt tay anh ra:

“Đủ rồi, anh phiền quá!”

“Tóc em... rồi quá!” - Thiên Hà khê nói, anh rút trong túi ra một chiếc lược ngà rồi bắt đầu nhẹ nhàng chải tóc cho em gái.

Thiên Nhi thực sự muốn... khóc, cô lẩm nhẩm nói:

“Anh để em ngồi ăn yên ổn một chút được không? Sao anh không chải lại tóc của anh trước đi, trông tã toi thế kia kia...”

Ầm ầm!!!

Ngoài trời lại vang lên những tiếng sấm.

Không hiểu sao Thiên Hà lại thoáng giật mình, anh chợt nhớ tới những lời của Xương Uy: Đại hồng thủy... Sự phản nộ của Thiên chúa... Ngày tận thế...

“Hừ, thằng dở hơi.” - Anh lầm rầm rủa.

“Anh nói ai đấy?” - Thiên Nhi cau đôi mày mảnh mai.

“Ồ, anh không nói em” - Thiên Hà vội nói.

Giờ Thiên Nhi mới nhận thấy trên môi Thiên Hà có vết sứt, cô liền hỏi:

“Xương Uy không sao chứ? Anh ấy có bị thương không?”

Thiên Hà cau mày đáp:

“Em không phải lo cho nó! Anh còn chưa kịp nện cho nó một trận thì bọn cớm đã tới.”

Thiên Nhi thờ phào:

“Họ tới kịp lúc thật đấy.”

Rắc rắc!!!

Thiên Hà bóp gãy nát chiếc lược, ánh mắt lại rực lửa:

“Anh mà biết đưa nào báo tin cho bọn cớm thì anh sẽ cạo đầu nó, khâu mõm nó...”

Rầm!!!

Thiên Nhi đập tay xuống bàn, giọng lạnh lẽo:

“Là tôi báo đấy! Anh làm gì tôi thì làm!”

Thiên Hà thấy bầu trời như sụp đổ:

“Là... em ư? Không thể nào, anh đã... đập cái điện thoại của em rồi mà.”

“Anh nghĩ tôi chỉ có một cái thôi ư.”

“Sao... sao em nỡ làm thế?”

“Bởi vì tôi đã chán mấy cái trò bạo lực của các anh lắm rồi! Thiên Hà, anh nghe đây, từ nay chuyện của tôi và Xương Uy, tôi cấm anh không được can thiệp nữa!”

Nói rồi Thiên Nhi xô ghế đứng lên và bỏ đi.

Trong căn phòng rộng mênh mông chỉ còn lại một mình Thiên Hà, trên đôi mắt anh chợt rơi ra một giọt lệ...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hiên Hạ

Mưa lại bắt đầu nặng hạt rồi.

Xuyên Sơn bước vội vào nhà, trên tay anh vẫn đang bế Huệ Nha. Rồi anh cẩn trọng đặt nàng xuống chiếc ghế sofa phòng khách.

Hai hàng mi của Huệ Nha đang khẽ động đậy, có một thứ mùi hương rất hấp dẫn đang đánh thức nàng... Và rồi, đôi mắt sáng trong đẹp mê hồn của nàng đã mở ra!

“Em tỉnh lại rồi ư, Huệ Nha.” - Xuyên Sơn mỉm cười.

Huệ Nha chống tay ngồi dậy, Xuyên Sơn vội nói:

“Em cứ nằm xuống nghỉ thêm đi, để anh...”

Huệ Nha đang chậm chậm đưa cánh tay trái lên và... chỉ về một hướng.

Xuyên Sơn nhìn theo hướng chỉ của nàng, đó là... giỏ táo xanh đặt trên bàn.

Xuyên Sơn quay nhìn Huệ Nha, anh dịu dàng nói:

“Em muốn... ăn táo ư? Không được đâu, em nhịn đói đã lâu giờ chỉ nên ăn những thứ nhẹ nhàng thôi. Em đợi chút, anh sẽ nấu cháo cho em.”

Huệ Nha khẽ lắc đầu, nàng lại đưa cánh tay trái lên chỉ vào giỏ táo.

Xuyên Sơn chớp mắt nhìn nàng, cuối cùng anh đành với lấy một quả táo đưa cho nàng. Nàng đón lấy trái táo và đưa lên... mũi, hương táo thơm nức, đôi mắt nàng khép lìm lìm. Xuyên Sơn bật cười, trông nàng vô cùng đáng yêu.

Ngoài kia tiếng mưa xuân vẫn rơi rớt rã.

“Em cứ ngồi đây nha, để anh làm thêm ít thức ăn.” - Xuyên Sơn đứng lên và đi vào bếp.

...

Một lúc sau, Xuyên Sơn trở ra với hai đĩa thức ăn nóng hổi trên tay, anh hơi khựng lại khi thấy... giỏ táo đã không còn quả nào, chỉ còn lại... mấy cái lõi thôi. Huệ Nha thì đang nằm co người ngủ ngon lành trên ghế sofa.

Cô ấy thích ăn táo đến thế ư? Xuyên Sơn khẽ khàng bước tới, anh đặt hai đĩa thức ăn xuống bàn, một đĩa cơm rang thập cẩm và một đĩa hải sản xào rau củ.

Trong căn phòng ấm cúng, mùi hương của Huệ Nha tỏa lan, nàng như một bông hoa xinh đẹp nhất thế gian.

Xuyên Sơn quỳ xuống bên nàng, lặng lẽ ngắm nhìn nàng, trong lòng anh lại dâng lên vô vàn những xuyến xao...

Từng đường nét trên gương mặt nàng đều đẹp đến thuần khiết... đôi môi đỏ như cánh hoa hồng mềm mịn, ngọt ngào... nàng ngủ thật ngoan...

Không thể kìm chế nổi mình, Xuyên Sơn cúi xuống và... đặt một nụ hôn lên... bờ má nàng.

Àm ăm!!!

Những tiếng sấm nổ ngoài trời.

Xuyên Sơn đứng lên, bước về phía phòng tắm, anh cần phải dập tắt ngọn lửa đang cháy rực trong tim...

...

Nửa giờ sau, khi Xuyên Sơn trở lại phòng khách thì Huệ Nha đã thức giấc rồi, nàng đang chậm rãi ăn những món anh làm.

Xuyên Sơn ngồi xuống chiếc ghế đối diện Huệ Nha, ngắm nhìn nàng ăn mà tâm hồn anh như nở rộ một vườn hoa xuân. Nàng có phải là món quà mà Thượng Đế ban tặng cho anh?...

Huệ Nha đã ăn tới miếng cuối cùng, nàng đặt thìa đĩa xuống, rồi đưa tay... vuốt tóc, mái tóc nàng vẫn còn ướt.

Xuyên Sơn dọn hai chiếc đĩa và nói:

“Huệ Nha, em đi tắm đi, để nước mưa ngấm lâu không tốt đâu.”

Trong lúc Huệ Nha tắm thì Xuyên Sơn lo kiểm đồ cho nàng thay. Nhưng anh sống có một mình, lại không coi trọng chuyện ăn mặc nên tủ quần áo chẳng có mấy, mà nàng xinh đẹp như thế cũng không thể để nàng mặc đồ nam được. Mãi rồi Xuyên Sơn cũng nghĩ ra được giải pháp, anh cầm lấy chiếc ô rồi rời khỏi nhà.

Chạy bộ qua hai dãy phố, Xuyên Sơn tới trước thềm của một ngôi nhà gỗ sơn trắng, anh đưa tay nhấn chuông cửa.

Sau ba hồi chuông cánh cửa đã mở ra, đứng sau ngưỡng cửa là một cô gái có gương mặt xinh như búp bê với mái tóc nâu dài gọn sóng, cô nở nụ cười rạng rỡ:

“Xuyên Sơn, anh vào nhà đi.”

Xuyên Sơn cũng cười đáp lễ, rồi anh nói:

“Hiên Hạ, cho anh mượn... một bộ váy được không?”

* Hiên Hạ: Trưởng Fan Club đội bóng của Xuyên Sơn, nghề nghiệp chính: Y tá cho phòng khám gia đình. 19 tuổi, rất xinh xắn dễ thương, yêu đơn phương Xuyên Sơn đã... 18 năm ròng.

“Dạ?” - Hiên Hạ nghĩ mình vừa nghe nhầm.

Xuyên Sơn đỏ mặt lặp lại:

“Anh muốn mượn một... bộ váy của em”

Hiên Hạ tròn mắt nhìn Xuyên Sơn:

“Ồ, anh mượn làm gì ạ?”

Xuyên Sơn đưa tay gãi đầu:

“Anh... sẽ nói sau, lấy cho anh bộ nào... đẹp nhất ấy.”

Ít phút sau, Hiên Hạ mang ra một bộ váy ngắn màu tím pastel với họa tiết hoa đào trắng. Xuyên Sơn ngắm nghía bộ váy, anh nói:

“Em còn bộ nào... đẹp hơn không?”

Hiên Hạ cảm thấy hơi tự ái:

“Anh nghĩ em là siêu mẫu thời trang à?”

“Thôi được, anh mượn tạm bộ này. Tạm biệt em nhé!” - Nói rồi Xuyên Sơn bật ô lên và quay người bước ra đường.

Hiên Hạ đứng nhìn theo bóng Xuyên Sơn trong cơn mưa, đôi lông mày thanh tú của cô hơi chau lại - Hm, không biết anh ấy đang làm gì thế nhỉ??

***

Về tới nhà, Xuyên Sơn bước đến gõ cửa phòng tắm:

“Huệ Nha, đồ mới anh để bên cửa, em tắm xong lấy thay nhé.”

Rồi anh trở ra phòng khách uống một cốc nước, bỗng chợt nhớ ra:

“Thôi chết, mình quên mượn... áo lót cho cô ấy rồi!”

Nhưng mà ai lại đi mượn mấy thứ đồ ấy - Anh bối rối nghĩ - Dù vậy... cũng không thể thiếu được... Đi qua đi lại một hồi, đoán mãi rốt cuộc anh cũng đành bật ô lên chạy tới nhà Hiên Hạ.

Lần này mượn khó khăn hơn một chút vì Hiên Hạ cứ cố gắng hỏi:

***

Không biết còn thiếu gì nữa không nhỉ? - Xuyên Sơn đứng dựa bên cửa phòng tắm nghĩ ngợi - Máy thứ phụ tùng của con gái là rắc rối lắm... Ah, có lẽ nên mượn thêm cho Huệ Nha một đôi tất dài, chứ bộ váy này... hở hang quá.

Và anh lại mang ô chạy tới nhà Hiên Hạ một lần nữa...

***

Mang được đôi tất dài màu trắng về tới nhà, Xuyên Sơn lại sực nhớ...

Sao mình không mượn luôn cho cô ấy một đôi giày chứ? Chạy đi chạy lại một quá! Anh thở than rồi lại quay trở lại nhà Hiên Hạ, hi vọng đây sẽ là lần cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Sắc Kế (Phần 1)

Mưa rơi dầm dề, buồn thảm.

Chiếc mô tô siêu phân khối như một mũi tên lửa lao đi vun vút trên đường. Người cầm lái đương nhiên là Y Tuyết rồi, còn Xương Uy ngồi phía sau đang dựa đầu vào lưng cô mà ngủ ngon lành.

Y Tuyết nhếch môi cười... cay đắng, khi này cô cũng tự hỏi vì sao hôm nay Xương Uy lại dễ dàng leo lên xe của cô như vậy, thì ra cũng chỉ vì hắn đang... buồn ngủ. Tên này chẳng không chịu được, cô theo đuổi hắn đã lâu, đã giờ đủ mọi chiêu kế mà vẫn không tài nào lấy được... trái tim hắn. Khó khăn đã quá nhiều rồi, lần này cô quyết tung ra... độc chiêu cuối cùng!

Ra tới đường cao tốc rồi, Y Tuyết vặn tay ga tăng tốc, chiếc mô tô gầm rú phóng đi như một con bão.

Mưa bay tả tơi.

Y Tuyết cho xe lượn vào khu rừng ven rìa thành phố, giảm dần tốc độ. Xương Uy bấy giờ mới thức giấc, ngơ ngác hỏi:

“Gì thế? Cô đưa tôi vào rừng làm gì?”

Y Tuyết không đáp, khước môi khẽ cong lên một nụ cười mỉa mỉ.

Hừ, đồ... yêu nữ - Xương Uy chán nản nghĩ - Đi theo cô ta chẳng có gì tốt đẹp cả.

Chiếc mô tô tiến sâu vào khu rừng.

Xương Uy nhìn qua vai Y Tuyết, thấy phía trước có một đám người... quái dị đang đứng chờ sẵn!

Khoảng cách được thu hẹp nhanh chóng, và rồi chiếc mô tô dừng bánh trước đám người ấy. Chúng là những gã thanh niên mặt mày bặm trợn ngổ ngáo, tên nào tên ấy cũng đều cười trần khoe những hình xăm phù kín khắp cơ thể. Xương Uy đưa mắt đếm lướt cũng được khoảng... 50 tên. Lại sắp có chiến trận rồi đây - Anh đâu lạ gì à Y Tuyết này.

Đám người xăm trổ đang cúi rạp cả xuống trước Y Tuyết, đồng thanh hô:

“Cô chủ!”

Y Tuyết bước xuống khỏi chiếc mô tô, cất giọng lạnh lẽo:

“Tình hình thế nào?”

Xương Uy cũng bước xuống nền đất rừng, giờ anh cảm thấy thực sự tỉnh ngủ rồi.

Một tên đàn em của Y Tuyết chỉ tay về phía khoảng rừng trống, nơi có một căn biệt thự gỗ hai tầng:

“Chúng đang tụ tập ở trong đó. Hơn ba mươi mạng, tiệc tùng linh đình lắm.”

Ánh mắt Y Tuyết lóe lên tia sát khí:

“Lũ chó, chỉ là một băng mới thành lập mà dám đụng đến người của ta! Hôm nay tao sẽ xóa sổ chúng mày!”

“Cô chủ, bọn Vazer này đáng gờm đấy! Nghe nói tên trùm là một cao thủ bất khả chiến bại!”

“Hừ, cao thủ... ở đây chỉ có một thôi.” - Y Tuyết liếc nhìn Xương Uy.

Xương Uy cũng nhận thấy ánh mắt ấy:

“Thì ra cô đưa tôi đến đây là để...”

Y Tuyết cắt lời:

“Anh không thích thì cứ đứng ngoài xem cũng được, tôi đâu ép.”

“Vậy thì diễn đi.” - Xương Uy hời hợt nói.

“Ha ha!” - Y Tuyết phá lên cười, rồi rút ra chiếc dùi cui chích điện chỉ thẳng hướng căn biệt thự gỗ: “Tiến lên các anh em!”

Y Tuyết đi dẫn đầu như một nữ hung thần, 50 tên đàn em xăm trổ theo sau không khác gì lũ âm binh. Xương Uy chậm rãi bước sau cùng.

Rầm rầm!!!

Xoảng!!!

Đám đàn em Y Tuyết bắt đầu ném gạch đá vào các vách tường và cửa sổ căn biệt thự!

Ngay lập tức, bọn người thuộc băng Vazer bên trong nhà hùng hổ vác gậy gộc kéo ra, cất tiếng chửi bới:

“Mẹ kiếp, bọn điên nào đây!”

“Lũ khốn kiếp, chúng mày dám khiêu chiến thì bọn tao sẽ chiều!”

Y Tuyết uy phong quát lớn:

“Ngậm mồm chúng mày lại, quỳ cả xuống nhận tội đi rồi chị đây sẽ tha chết cho!”

Một tên Vazer gầm lên:

“Câm mồm con quỷ cái...”

Reet!!!

Y Tuyết quăng thẳng chiếc dùi cui chích điện vào đầu tên Vazer lỏng ngôn khiến hắn giật tung người.

Và trận chiến lập tức được bắt đầu!

Hai băng nhóm côn đồ hò hét lao vào nhau quên sống chết! Gậy sắt, dùi cui vung lên đập chém thẳng tay!

Mưa roi thảm sầu.

Khoảng sân cỏ trước thềm căn biệt thự gỗ trở nên hỗn loạn khủng khiếp!

Bọn người băng Vazer là bọn tứ xứ đa quốc tịch, tên nào cũng đô con lực lưỡng ngoại hạng. Nhưng đám đàn em xăm trổ của Y Tuyết với số lượng đông hơn nên chẳng hề lép vế.

Trận chiến càng lúc càng khốc liệt!

Y Tuyết dù thân hình mảnh mai nhưng nội công thâm hậu, mỗi đòn quyền cước tung ra đều khiến đám Vazer xây xẩm mặt mày bầm dập thân thể.

Bên ngoài cuộc chiến, Xương Uy bình thản đứng dựa lưng vào một gốc cây, bỏ thời gian đến đây để xem màn phim chương này kể ra cũng... khá vui.

Bỗng...

Có một thứ thu hút sự chú ý của Xương Uy...

Anh đẩy người lên, lững thững bước thẳng vào chiến trường.

Mặc cho đám người đang gào thét đâm đá náo loạn xung quanh, đôi mắt Xương Uy vẫn tập trung vào vật ấy, đôi chân vẫn chậm rãi bước tới.

Và rồi anh dừng bước, cúi xuống nhìn chăm chú. Dưới nền đất là một... bông hoa vừa chớm nở, ngay giữa chiến trường chết chóc này.

Xương Uy mỉm cười, đưa tay xuống ngắt lấy bông hoa... Cánh mềm mại... màu vàng tươi... rất đẹp...

Anh đưa bông hoa lên mũi, hít thử một hơi... Cảm giác thất vọng:

“Hoa đẹp mà không hương, cũng chỉ là thứ rác rưởi.”

Và anh phất tay quăng bông hoa xuống bãi bùn nước.

RẦM!!!

Cánh cửa căn biệt thự bất chợt bật tung, nặng nề bắn văng xuống những bậc thềm! Và từ bên trong khung cửa nhảy xộc ra một...!!!

Xương Uy quay đầu nhìn, sống lưng hơi lạnh lạnh...

Mấy tên đàn em của Y Tuyết hét lên đầy khiếp đảm:

“Trùm Vazer xuất hiện rồi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sắc Kế (Phần 2)

Tên trùm lừng lững bước vào trận chiến, những bước chân uy dũng nên thành thạch rung chuyển nền đất cỏ! Gã cao tới hơn 2 mét, đầu trọc lóc, da đen thẫm, cơ bắp cuộn cuộn rất khủng khiếp! Khuôn mặt hắc đầy sẹo, với đôi mắt dữ tợn như loài mãnh thú!

Mưa vẫn rơi rơi đầy bí ai.

Tên trùm Vazer chiến đấu với một sức mạnh vô song, mỗi nắm đấm tung ra là khiến một tên đàn em của Y Tuyết văng xa cả chục mét.

Reçet! Reçet!

Đám đàn em Y Tuyết bủa vây tên trùm Vazer và không ngừng chọc dùi cui chích điện vào người hắn. Những ánh điện thi nhau sáng lóe lên. Nhưng... tên trùm vẫn đứng sừng sững, hắc gầm lên một tiếng rồi điên cuồng tung quyền đánh bay tất cả đám người vây quanh mình.

“Hic, thằng đó là... kẻ hủy diệt à?” - Đôi môi Xương Uy khẽ mấp máy.

Y Tuyết đã tiến lên đứng đối diện với tên trùm Vazer, ánh mắt cô sáng quắc, giọng đầy uy vũ:

“Thằng bò mõng kia, tao sẽ xé xác mày!”

Tên trùm chiếu ánh mắt man rợ vào Y Tuyết, cất giọng ồm ồm như tiếng sấm:

“Con nhãi ranh xác lác, tao thì chỉ cần xé... vấy của mày ra thôi! Ha ha ha!”

Đôi mắt Y Tuyết bùng bùng hỏa nộ, cô chớp nhoáng tung người lên thực hiện một đòn phi cước thẳng vào ngực tên trùm, ngay sau đó là hai đòn đá xoay liên tiếp trúng mặt hắn! Nhưng... tên trùm Vazer vẫn chẳng mấy suy chuyển, hắc nở nụ cười khinh miệt:

“Mày không thể đánh mạnh hơn chút à, con mèo cái!”

Y Tuyết liền nhặt một cây gậy sắt phang mạnh vào bụng hắn, nhưng... cảm giác như vừa phang vào một bức tường thép.

“Khốn kiếp, mày đéo phải... người!” - Y Tuyết ngược nhìn tên trùm. Hắn một tay giật lấy cây gậy sắt, một tay vươn ra tóm lấy cổ họng cô!

Y Tuyết cảm thấy cơ thể mình đang bị bàn tay cường bạo ấy nhấc bổng lên khỏi mặt đất, những ngón tay rắn lạnh như thép của hắn đang từ từ siết chặt...

Khí quản bị ép mạnh, Y Tuyết không thể thở được nữa... đôi đồng tử trong mắt cô nở rộng hết cỡ... nỗi sợ hãi... cô biết chỉ cần hắn dùng thêm chút lực nữa là có thể bóp nát cô...

BỐP!!!

Một cú đấm đầy uy lực giáng thẳng vào một bên thái dương tên trùm khiến hắn hơi lảo đảo.

Kẻ vừa xuất chiêu chính là... Xương Uy, một pha bay người tung cước rất... đẹp mắt.

“Buông cô ấy ra.” - Xương Uy lạnh lùng ra lệnh - “Mày đánh nhau với con gái mà không biết nhục sao?”

Tên trùm vùng tay quăng Y Tuyết sang một bên, hắc quay nhìn Xương Uy bằng ánh mắt cuồng nộ:

“Mày khá đấy! Vì con nhỏ đó mà không tiếc mạng sống! Tao sẽ phanh thây mày!!!”

“Lại đây!” - Xương Uy nhẹ nhàng thách thức.

Y Tuyết gượng đứng dậy, đưa tay khẽ nắn cổ họng, hơi thở vẫn còn khó khăn nhưng nụ cười nửa miệng đã hiện trên môi:

“Hi, người hùng... đã ra tay rồi.”

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm nổ trên trời. Tên trùm Vazer lao cả thân hình đổ sập vào Xương Uy, quyền cước tung ra như vũ bão! Xương Uy bình tĩnh hóa giải tất cả, rồi vụt tung ra đòn phản công, một cú đấm móc không thể chê vào đâu được khiến cằm tên trùm Vazer rung lên bần bật.

Không cho hắn kịp hoàn hồn, Xương Uy dồn hết nội lực bồi thêm một chiêu nữa, một pha thúc cùi trỏ như sấm sét vào mạng sườn đối thủ. Và tên trùm Vazer bắn văng ra xa, tấm lưng kèn cồng của hắn đập ỳnh xuống nền đất cỏ ướt át.

Trận chiến kết thúc chóng vánh.

Lũ người băng Vazer chỉ còn biết quỳ gối đầu hàng.

Y Tuyết ngao nghể điếu qua trước mặt chúng:

“Chúng mày nhớ ngày hôm nay đó! Muốn sống yên thân thì phải biết vâng lời, còn không tao sẽ cho chúng mày nằm chơi trong nhà xác! Giờ thì biến hết cho khuất mắt tao!”

Tên trùm Vazer cũng được lũ tay chân dìu lên, lê lét bỏ chạy.

Y Tuyết ra lệnh cho đám đàn em của mình:

“Được rồi, giải tán!”

Cuối cùng khoảng sân cỏ chỉ còn lại Y Tuyết và Xương Uy. Hai người bước vào căn biệt thự gỗ. Y Tuyết ngọt ngào nói:

“Ừ, khi nãy hắn bóp cổ... em đau quá, may mà có anh.”

“Sao hôm nay cô... yếu thế?” - Xương Uy nhăn mũi.

“Anh nghĩ em mạnh lắm sao?” - Y Tuyết khoác lấy cánh tay Xương Uy. Thực ra khi nãy cô cố ý không dùng hết sức đánh tên trùm Vazer cũng chỉ là để... tận hưởng cảm giác được Xương Uy cứu. Giờ thì cô đã mãn nguyện rồi, thực sự rất mãn nguyện...

Giữa phòng khách là một bàn tiệc lớn ê hề đồ ăn thức uống. Y Tuyết đập rầm một phát vào chân bàn:

“Mẹ lũ rề rách, toàn ăn mấy thứ tôm lợm!”

Xương Uy bật nắp một lon bia rồi tu một hơi. Y Tuyết gạt mấy đĩa thức ăn rơi loảng xoảng xuống sàn, rồi ngồi lên mặt bàn:

“Xương Uy, hôm nay em... có chuyện muốn nói với anh.”

Xương Uy rung mình, nghe giọng cô ta ngon ngọt thật... đáng sợ.

“Em... yêu anh!”

Xương Uy vờ như không nghe thấy, tu một hơi bia nữa.

Y Tuyết xịu mặt:

“Chẳng lẽ anh... không có một chút quan tâm gì tới em sao? Em đã cố gắng thay đổi rất nhiều vì anh mà.”

“Tôi có thấy cô thay đổi gì đâu?” - Xương Uy hờ hững nói.

Y Tuyết đưa tay vuốt mái tóc ẩm nước:

“Kiểu tóc này em mới đổi, đúng kiểu anh thích nhé.”

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm lại bắt đầu rền vang.

“Có chuyện quái gì trên trời thế? Ôn ào quá!” - Y Tuyết cau mày.

Xương Uy bước về phía khung cửa sổ, nhìn qua ô kính vỡ, bầu trời vẫn xám xịt lạnh lẽo, mưa bay bi sầu... Một linh tính mơ hồ về những... thảm họa sắp xảy đến...

Phía sau lưng Xương Uy, Y Tuyết đang từ từ... trút bỏ y phục...

“Xương Uy, đừng nhìn ra ngoài ấy nữa. Nhìn em được không?”

Giọng thờ thề của Y Tuyết vang lên khiến Xương Uy lạnh người, anh chậm chậm quay đầu lại và... sững người trong một giây...

Y Tuyết đã không còn... một mảnh vải trên người!

Những hình xăm hoa mỹ phủ kín suốt dọc một nửa thân thể cô nàng, nửa còn lại là nước da trắng muốt.

Xương Uy thấy toàn thân nóng rực... hình ảnh kia đầy ma lực... Y Tuyết giờ trở nên thật dịu dàng nữ tính, cô nàng đang bước từng bước nhẹ nhàng đến gần anh...

Một cảm giác mãnh liệt đang trào dâng, và anh chỉ muốn chồm tới bế thốc cô gái kia lên, muốn được thỏa sức vẫy vò trên da thịt thiếu nữ... Nhưng...

“Mặc đồ vào đi, cô làm tôi thấy... gớm!” - Xương Uy cất giọng băng lãnh, rồi quay người bước thẳng về phía cửa. Lí trí của anh đã chiến thắng bản năng, anh biết chỉ một lần dính vào á Y Tuyết này thì anh sẽ mãi mãi không bao giờ thoát ra được! Anh còn tương lai sự nghiệp, những mục tiêu ở phía trước...

“Thấy... gớm... ư?” - Y Tuyết đỏ sụp xuống sàn gỗ, nỗi đau trong tim đáng sợ hơn bất kì nỗi đau nào...

Cảm giác nhục nhã...

Rồi nổi uất hận...

Hắn đã khinh bỉ cô... hắn dám xúc phạm cô...

Không thể tha thứ!

Đôi mắt lóe lên ánh lửa, Y Tuyết đứng thẳng dậy, tung một cước đập đổ bàn tiệc mười hai thước.

Rầm rầm!

LOẢNG XOẢNG!

Hầm hầm nhìn theo bóng Xương Uy đang xa dần trong cơn mưa, Y Tuyết hét lên một tiếng:

“Xương Uy, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hainiido (Phần 1)

Ánh mắt Xuyên Sơn như bất động, nhưng trong lồng ngực, trái tim anh đang đập rất nhanh. Huệ Nha đã thay bộ váy áo của Hiên Hạ, giờ trông nàng như một nàng công chúa bước ra từ tiên truyện.

Đôi môi Xuyên Sơn khẽ cất tiếng, một cách vô thức:

“Huệ Nha, em... rất đẹp.”

Sắc mặt Huệ Nha không hề thay đổi, như thể nàng không nghe rõ câu nói của Xuyên Sơn, nàng quay người đổi hướng bước về phía khung cửa kính lớn trông ra khu vườn.

Những bước chân nhẹ nhàng, rồi nàng dừng bước ngay bên bức tường kính, khuôn mặt nàng từ từ ngước lên, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chăm chú giò hoa treo lơ lửng.

Xuyên Sơn bước lại gần Huệ Nha, anh nói:

“Đó là hoa Thủy Hồng Lan, em thích không?”

Những bông hoa màu phấn hồng, cánh to và cong, thực sự rất rực rỡ. Huệ Nha ngắm nhìn mà chẳng hề chớp mắt.

“Đây là một loài hoa mới được phát hiện, rất quý hiếm. Chắc lần đầu tiên em được thấy phải không?” - Xuyên Sơn hỏi.

Giờ thì Huệ Nha mới khẽ chớp mắt, nâng đưa cánh tay trái lên chỉ vào giỏ hoa.

Xuyên Sơn hơi thần người ra trong giây lát, rồi anh chợt hiểu ý nàng. Và anh đưa tay lên, không chút do dự ngắt lấy một bông Thủy Hồng Lan. Giỏ hoa này vô cùng quý giá, nhưng trong giây phút này Xuyên Sơn không còn quan tâm đến điều đó nữa, anh chỉ muốn làm Huệ Nha vui.

“Tặng em” - Xuyên Sơn đưa bông hoa về phía Huệ Nha, trên môi anh là nụ cười tươi tắn.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy bông hoa, nét mặt dường như cũng có một chút tươi sáng.

Ngoài trời kia mưa phùn bay trắng xóa, những tán cây ướt đẫm, run rẩy trong lạnh lẽo. Nhưng trong căn phòng này thực sự rất ấm áp. Xuyên Sơn chưa từng có được cảm giác nào tuyệt vời đến vậy... khi ở bên một người con gái...

Huệ Nha dịu dàng ngồi xuống mặt sàn gỗ, tựa người vào tường kính, ánh mắt nàng không rời khỏi bông Thủy Hồng Lan trên tay.

Xuyên Sơn ngồi xuống bên nàng, và nhìn sâu vào đôi mắt nàng. Trong đôi mắt ấy là một sự thanh bình thuần khiết tựa như ánh ban mai. Xuyên Sơn cảm thấy như xung quanh thời gian đang lắng đọng, giây phút này sẽ mãi mãi ghi sâu trong kí ức của anh...

Huệ Nha chậm chậm đưa bông Thủy Hồng Lan lên mũi, hít nhẹ một hơi, đôi mắt nàng hơi lim dim. Rồi nàng đưa lưỡi... liếm nhẹ lên cánh hoa!

Trái tim Xuyên Sơn đập chệch một nhịp, chiếc lưỡi đỏ ẩm ướt trong khuôn miệng bé nhỏ của nàng thực sự rất... quyến rũ.

Huệ Nha đang đưa lưỡi vào phần nhụy hoa, nàng như muốn kiểm tìm vị ngọt.

Xuyên Sơn bắt đầu cảm thấy khó thở...

Đừng... ăn nó nhé, Huệ Nha - Anh thầm cầu khẩn.

Huệ Nha đã thu lưỡi về, đôi lông mày mảnh mai của nàng thoáng chau lại trong khoảnh khắc, như không tìm được điều mong muốn. Nàng đưa mấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa.

Xuyên Sơn cố gắng lấy lại nhịp thở nhưng dường như không được nữa rồi, trong anh đang dâng trào một khao khát, càng lúc càng mãnh liệt hơn cháy bỏng hơn, anh muốn... đặt một nụ hôn lên đôi môi nàng...

Và giây phút ấy, anh... nhào người về phía nàng...

Rầm Rầm!!!

Cánh cửa chính bất chợt bật tung! Và một dáng người to cao vạm vỡ xuất hiện trên ngưỡng cửa!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hainiido (Phần 2)

Huệ Nha liếc nhìn về phía đó, chỉ trong một giây, rồi nàng lại tập trung vào bông Thủy Hồng Lan.

Xuyên Sơn miễn cưỡng đứng lên, anh cau mày nói với kẻ phá đám kia:

“Hainiido, cậu thôi cái kiểu đập cửa mỗi khi đến nhà tớ đi được không!”

* Hainiido: Đội trưởng đội bóng của Xuyên Sơn. 22 tuổi, quốc tịch Brazil. Tóc vàng, mắt xanh, da trắng, nói chung là đẹp như thiên sứ. Vị trí: Tiền đạo. Vua phá lưới, và cũng là vua... phá hoại.

Hainiido cười lớn:

“Ờ ờ, sorry, tại tớ... ngứa chân quá.”

Xuyên Sơn bước về phía cửa, vẫn chưa hết bức bối:

“Hừm, cửa nhà tớ bao lần thay vì cậu rồi đấy!”

“Sao hôm nay cậu nóng tính thế? Ồ... ai kia?” - Hainido nện bước tiến vào, ánh mắt anh dừng lại ở Huệ Nha.

“Ồ, à, đó là...” - Xuyên Sơn lúng túng không biết trả lời sao.

“Bạn gái mới à?” - Hainido cười.

Không hiểu sao Xuyên Sơn lại đỏ mặt:

“Không, cô ấy...”

Hainido vỗ bôm bốp lên vai Xuyên Sơn:

“Đừng chối nhé! Cô ấy tên gì?”

“Huệ Nha.” - Xuyên Sơn đáp.

“Tên đẹp thế.” - Hainido bước qua Xuyên Sơn, và tiến tới gần Huệ Nha.

Nàng vẫn ngồi trên sàn với bông hoa, không mấy may quan tâm tới sự xuất hiện của anh.

Hainido cảm thấy hơi tự ái, nhưng anh vẫn tươi cười chào hỏi:

“Chào em, Huệ Nha.”

Nàng không đáp lời, cũng không ngước lên.

Hainido cau mày, anh lặp lại:

“Chào em, rất vui được làm quen!”

Ánh mắt Huệ Nha vẫn chú mục vào bông Thủy Hồng Lan, như thể Hainido là người vô hình.

Hainido nghiêng răng ken két, khí nóng ngùn ngụt bốc lên, chưa từng có cô gái nào dám phớt lờ anh như vậy!

“Thôi đủ rồi, Hainido. Ra đây nào.” - Xuyên Sơn vội kéo Hainido trở ra phòng ngoài.

“Sao thế? Sao ‘nó’ không nói gì?” - Hainido bức xúc.

“Từ từ để tớ giải thích.” - Xuyên Sơn khẽ nói.

Hai người ngồi xuống ghế sofa, rồi Xuyên Sơn bắt đầu kể lại chuyện anh đã cứu Huệ Nha khỏi tay bọn cướp.

Nghe xong, Hainido bẻ khớp tay răng rắc:

“Mấy thằng cướp khốn nạn! Vào tay tớ thì chúng đã tàn phế suốt đời!”

Xuyên Sơn đưa ánh mắt về phía tường kính, nơi Huệ Nha vẫn đang ngồi ve vuốt bông hoa:

“Chắc cô ấy đang bị chấn động tâm lý nên mới như thế. Tội nghiệp...”

“Thế bây giờ cậu định làm gì với cô ấy?” - Hainido hỏi.

Xuyên Sơn giật mình:

“Hả? À, tớ... cũng chưa biết.”

“Thôi cứ giao cô ấy cho cảnh sát là xong.” - Hainido nói.

Cảnh sát ư? Xuyên Sơn cũng biết đó là cách tốt nhất, nhưng... anh thực sự không muốn rời xa Huệ Nha, anh muốn được ở bên che chở bảo vệ cho nàng.

“Tớ nghĩ cứ để cô ấy ở lại đây vài hôm.” - Xuyên Sơn chậm rãi nói - “Biết đâu khi đã tỉnh tâm cô ấy sẽ trở lại bình thường.”

Hainido cười nửa miệng:

“Hà hà, tớ đoán ra ý đồ của cậu rồi nhé!”

“Vớ vẩn! Ý đồ gì!” - Xuyên Sơn gắt, để chữa ngượng.

Hainido cười ha ha:

“Thôi tùy cậu, tớ không can thiệp.”

Xuyên Sơn lại đưa mắt về phía Huệ Nha. Không biết nàng là người ở đâu? Có gia đình không? Có người thân thích không? Anh có cảm giác rằng nàng đã phải trải qua những chuyện rất khủng khiếp...

“Mà đang mưa gió thế này cậu đến nhà tớ có việc gì không?” - Xuyên Sơn quay nhìn Hainido.

Hainido đưa tay gãi đầu, đáp:

“À tớ định đến ở nhờ nhà cậu mấy hôm, chỗ tớ đang bị... sự cố điện.”

“Được thôi.” - Xuyên Sơn nói - “Chỉ cần cậu đừng phá tan hoang nhà tớ ra là được.”

Hainido cười rộng miệng:

“Ha ha, tớ sẽ cố gắng kiềm chế...”

Àm Àm!

Những tiếng sấm lại nổ vang trời.

Hainido thở dài:

“Hừ, thời tiết càng lúc càng tệ. Mấy hôm nữa là tới trận chung kết cúp quốc gia rồi. Tớ không muốn phải đá trong cảnh mưa gió một chút nào.”

Xuyên Sơn khẽ gật:

“Ừ, đội mình thiên về kỹ thuật, đá trong mưa sẽ gặp bất lợi không nhỏ.”

“Hà hà, nếu chúng ta chiến thắng và giành cúp, cậu thế nào chẳng được gọi lên tuyển.” - Hainido nháy mắt.

Xuyên Sơn mỉm cười, được thi đấu trong màu áo đội tuyển quốc gia là mơ ước từ bé của anh. Giờ mơ ước ấy có thể sẽ trở thành sự thật. Anh đã thi đấu với phong độ vô cùng chói sáng ở giải cúp quốc gia năm nay và được giới truyền thông chú ý.

Hainido lại hỏi:

“Còn lời đề nghị từ Illen City, cậu nghĩ sao?”

Xuyên Sơn đáp:

“Ừm, đó là một đội bóng mạnh của giải hạng nhất, được đá cho họ thì còn gì bằng. Nhưng chuyển sang thi đấu chuyên nghiệp chắc sẽ mất tự do, ngoài ra còn phải cạnh tranh suất đá chính.”

Hainido khoác vai Xuyên Sơn, cười hớn hờ:

“Thôi lo xa làm gì cho mệt, tớ và cậu đâu thể đá cho đội bóng tỉnh lẻ mãi được. Chúng ta sẽ trở thành những ngôi sao rực rỡ!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giám Sát (Phần 1)

Đại học tổng hợp Illen, một trong những trường đại học danh giá bậc nhất quốc gia, nơi mọi sinh viên đều ao ước được theo học. Trong thư viện, Xương Uy và Thiên Nhi đang ngồi bên nhau xem chung một cuốn sách. Về hạnh kiểm của hai người này thì khỏi phải bàn, nhưng xét về học lực thì luôn đứng nhất nhì khoa, nói tóm lại trong mắt mọi người đây là một cặp đôi vô cùng hoàn hảo.

“Đọc xong cuốn này chúng ta đi chơi bowling nhé anh?” - Thiên Nhi thì thầm.

“Ừm.” - Xương Uy ậm ừ.

“Mà thôi em đổi ý rồi, em muốn đi xem phim cơ.” - Thiên Nhi ngả đầu vào vai Xương Uy.

“Cũng được.” - Xương Uy đáp.

“Nhưng anh thích thể loại gì, kinh dị hay phim hài?” - Thiên Nhi hỏi.

“Tùy em.” - Xương Uy lơ đãng nói.

“Ồ thế thì đi luôn đi anh.” - Thiên Nhi kéo tay Xương Uy.

“Để lát nữa!” - Xương Uy gắt.

“Không, em muốn đi ngay bây giờ! Bỏ quyển sách xuống!” - Thiên Nhi ra lệnh.

“Đủ rồi. Im đi.” - Xương Uy đương nhiên là không nghe theo.

Xooooat!!!

Chỉ trong 1,5 giây, Thiên Nhi đã giật lấy cuốn sách trên tay Xương Uy và xé toạc ra làm đôi.

“Cô...” - Xương Uy quắc mắt nhìn Thiên Nhi, trên trán anh nổi rõ một đường gân xanh.

Thiên Nhi mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi:

“Em xin lỗi. Em... lỡ tay.”

Xương Uy giận tím mặt, không thể nói gì, vừa nhắm mắt lại cố gắng hạ hỏa thì đã... cảm nhận ngay đôi môi Thiên Nhi ép trên môi mình... Một nụ hôn bất ngờ dù sao cũng... thật tuyệt...

Thiên Nhi đang đắm chìm trong đôi môi Xương Uy, chợt cô liếc ánh mắt về một bàn đọc sách ở phía xa, có một kẻ đang chĩa camera điện thoại hướng vào cô và Xương Uy!

Khốn nạn!! Thiên Nhi lập tức rời khỏi môi Xương Uy, đứng phắt dậy rồi dậm bước tiến về phía đó.

Kẻ kia liền thu điện thoại lại, cất vào trong túi áo. Đó là một cô gái tóc dài, đeo kính.

Thiên Nhi đã đứng trước mặt cô gái đeo kính, giận dữ cất giọng:

“Cô vừa làm gì đó?”

Cô gái đeo kính mặt mũi trắng bệch:

“Tôi... đâu có làm gì.”

Nét mặt Thiên Nhi càng lộ thêm sát khí:

“Còn chối hả! Cô vừa quay lên bọn tôi phải không?”

Cô gái đeo kính ấp úng:

“Kh... không... tôi... tôi làm thế để làm gì...”

“Thế thì đưa điện thoại đây cho tôi kiểm tra!” - Thiên Nhi quát.

Giọng cô gái đeo kính run run:

“Không... cô không có quyền...”

Chát!!!

Một cú tát như trời giáng từ Thiên Nhi khiến chiếc kính lệch trên mặt cô gái. Không để cô ta kịp trấn tĩnh, Thiên Nhi liền thọc tay vào túi áo cô ta lôi ra chiếc điện thoại, ánh mắt cô tóe lửa:

“Con khốn! Mày biết nội quy trường cấm sinh viên hôn nhau trong thư viện nên mày quay phim bọn tao để nộp cho giám thị phải không!”

Cô gái đeo kính nước mắt đỏ hoe, yếu ớt thanh minh:

“Tôi... không hề có ý định ấy...”

Rầm!!!

Thiên Nhi đập chiếc điện thoại xuống sàn và dẫm tan tành:

“Hay mày định tung lên mạng phải không! Sao mày hèn thế? Con điên này, mày có biết tao là ai không hả? Mày hết muốn sống yên ổn trong cái trường này rồi đúng không!”

Cô gái đeo kính run rẩy cúi đầu:

“Tôi... xin lỗi... thành thật xin lỗi...”

Thư viện lúc này đang khá đông sinh viên, nhưng tất cả đều chỉ lén lút liếc nhìn không ai dám can thiệp, vì họ đã biết quá rõ gia thế của Thiên Nhi.

“Mày tưởng xin lỗi là xong hả! Hôm nay mày chết với tao!” - Thiên Nhi vẫn chưa nguôi giận, muốn cho cô gái kia thêm vài cái tát nữa, và cô vung tay lên...

Pập!

Một bàn tay rắn chắc đã kịp tóm lấy cổ tay Thiên Nhi! Người đó không ai khác ngoài Xương Uy:

“Đủ rồi, Thiên Nhi!”

Thiên Nhi cố gỡ tay Xương Uy ra:

“Buông em ra! Để em dạy cho nó biết lễ độ!”

“Thôi đi!” - Xương Uy kéo tay Thiên Nhi lùi đi.

Thiên Nhi còn cố ngoái lại:

“Con kia, đừng bao giờ để tao thấy mặt mày nữa đó!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giám Sát (Phần 2)

Ra khỏi thư viện, Thiên Nhi phụng phịu:

“Xương Uy, anh bóp cổ tay em đau quá...”

Xương Uy bấy giờ mới thả tay Thiên Nhi ra:

“Hừ, cô làm tôi xấu mặt quá.”

Thiên Nhi liền cãi:

“Sao chứ! Người xấu mặt phải là cái con đó chứ!”

Xương Uy lờm:

“Cô không thể cư xử đáng hoàng hơn một chút à? Đâu cần phải làm ầm lên như thế.”

Thiên Nhi khoác lấy cánh tay Xương Uy, cười nịnh:

“Ôi đừng lờm em, em đau tim lắm. Đúng là khi nãy em có hơi nóng... Nhưng với cái loại hèn hạ chuyên ném đá giấu tay soi mói đời tư người khác ấy thì không thể nhẹ nhàng với chúng nó được. Em ghét lắm!”

“Hừm.”

“Thôi đi xem phim nào anh, xong đi ăn nhé?”

***

Bóng tối đã phủ xuống ngôi trường.

Mưa rơi lâm thâm, quện vào hơi sương lạnh lẽo.

Cầm chiếc ô cũ kĩ trên tay, cô gái đeo kính lặn lẽ băng qua khoảng sân trường vắng lặng. Trên má cô vẫn còn lẩn những vết đỏ do cú tát khi nãy, miệng thâm rứa:

“Đau quá... Con quý cái! Mẹ kiếp!”

Đi vòng qua đài phun nước, cô tới bên một gốc cổ thụ rậm rạp. Đứng dưới tán cây, nơi chỉ có bóng tối, cô bỗng thấy... lạnh người!!

“Sao?” - Một giọng nói u trầm vang lên từ cõi bóng tối.

Bàn tay cầm ô của cô gái đeo kính run run, giọng cô cũng run theo:

“Tôi... bị phát hiện rồi ạ...”

“Vô dụng!” - Một dáng người rất cao lớn đang... lừng lững tiến ra!! Bóng tối quá dày đặc nên không thể thấy rõ hình dạng hẳn, chỉ thấy đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô gái đeo kính bước lùi lại một bước, răng đánh lập cập.

Bóng đen lại cất giọng âm u:

“Mi có khai ra ta không?”

Cô gái đeo kính ngước lên, ánh mắt đầy sợ hãi:

“Không, tôi không hề nói gì...”

“...” - Bóng đen chiếu ánh mắt sáng xuống đôi mắt cô gái, như đang dò xét.

Những giây phút im lặng.

Không khí trở nên thật nặng nề.

Cô gái bé nhỏ run rẩy trước bóng đen cao lớn, trong cơn mưa u sầu.

Và rồi bóng đen chợt vung tay lên...

Xoạt!

Những tờ tiền bay tả tơi trong không trung.

“Nhận lấy và biến đi!” - Bóng đen ra lệnh.

Cô gái đeo kính vội vã thu nhặt những tờ tiền rơi vương vãi, không bỏ sót một tờ nào, rồi nhanh chóng bỏ chạy mất dạng.

Bóng đen quay đầu nhìn về hướng khác, khẽ thở dài một tiếng:

“Hừ, ta sẽ... đích thân ra tay!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thiên Thần Và Tử Thần (Phần 1)

Mưa.

Hay là nước mắt của trời mây?

Khung cảnh thị trấn Minija điêu tàn chết chóc.

Những ngôi nhà đều đã sụp đổ, những cây cổ thụ trơ trụi cành lá, những xác người cháy đen la liệt trên đường phố.

Mưa rơi lất phất không thể dập tắt được những đám lửa lớn đang bốc lên rừng rực, và từng cột khói đen ngùn ngụt không ngừng tỏa lên không trung.

Giữa tất cả những hoang tàn thê lương ấy, Huệ Nha vẫn chậm rãi bước đi, ánh mắt trong veo của nàng hướng thẳng về phía trước, và trên tay nàng vẫn đang cầm bông Thủy Hồng Lan xinh đẹp.

Từng cơn gió lạnh xua tàn tro và khói bụi bay ợp không gian, bộ váy màu tím của Huệ Nha đã lấm lem những muội than, nhưng làn da nàng vẫn trắng hồng trẻ trung như không gì có thể vấy bẩn. Nàng vẫn chậm bước, như chẳng để tâm đến bất kì điều gì xung quanh.

“Huệ Nha!”

Chợt vang lên một tiếng gọi.

Huệ Nha dừng bước, từ từ quay người lại.

Đó là... Xuyên Sơn, người anh đầy máu và những vết thương! Anh đang cố gắng lê từng bước về phía nàng.

Huệ Nha khẽ chớp mắt. Mái tóc dài của nàng bay loáng thoáng trong cơn hàn phong.

“Huệ Nha... Em...” - Xuyên Sơn khó nhọc cất lời, dường như anh sắp kiệt sức rồi - “... em... đừng đi...”

Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn Xuyên Sơn, nhưng rồi... nàng toan quay đi.

“Huệ... Nha...” - Xuyên Sơn chợt khựng lại, một bùm máu đỏ thẫm trào ra từ miệng anh.

Huệ Nha hơi sững người lại, từ sâu thẳm trong trái tim nàng chợt le lói lên một điều, nhưng... nàng cũng không biết đó là điều gì nữa...

Xuyên Sơn gắng gượng đứng lên, anh lại tiếp tục bước về phía Huệ Nha với những bước chân ngày càng nặng nề.

Huệ Nha đứng lặng thinh, nàng đưa mắt nhìn Xuyên Sơn, lần đầu tiên ánh mắt nàng dừng lại ở anh lâu đến vậy, lần đầu tiên nàng không muốn rời mắt khỏi anh.

Mưa vẫn rơi. Khói lửa vẫn rừng rực. Tang thương. U uất.

Xuyên Sơn đã dừng bước trước mặt Huệ Nha, đôi mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt nàng, ánh nhìn thiết tha ám áp.

Nàng ngược lên nhìn anh, đôi mắt long lanh những tia sáng thanh bình.

Huuuuu...

Một tiếng rít bất chợt vang lên, cùng lúc với sự xuất hiện của một đám sương đen tối!!

Xuyên Sơn quay người lại, trái tim anh giật một nhịp nặng nề... ngay phía sau lưng anh... tử thần đang đứng đó!!!

Hắn, với đôi mắt đỏ rực, chiếc áo choàng là màn sương đen âm u tang tóc!!!

Vụt!

Bàn tay mực rữa đầy vuốt nhọn của hắn vươn ra và tóm lấy cổ anh... Hắn nhấc bổng anh lên khỏi mặt đất...

Đôi mắt của Huệ Nha như bất động trước cảnh tượng ấy, bàn tay nhỏ bé của nàng vô thức nắm chặt lấy cành hoa Thủy Hồng Lan.

Tử thần, hắn quá mạnh, bàn tay hắn như một gọng kìm thép đang ngày càng xiết chặt hơn trên cổ Xuyên Sơn...

Đôi môi Huệ Nha như đang mím lại, và từ trong đáy mắt nàng dường như đang... ngấn lệ?

Những ngón tay của tử thần lạnh buốt... lạnh đến mức cháy bỏng da thịt... Xuyên Sơn cảm thấy đã thực sự hết hi vọng rồi... cổ họng anh như đang nát vỡ... hình ảnh cuối cùng hiện lên trong tâm trí anh là gương mặt của... Huệ Nha...

Rããc!

Tiếng xương gãy vang lên sao thật thảm khốc...

Từ thần vung tay quăng Xuyên Sơn sang một bên...

Biiich!

Cơ thể Xuyên Sơn sóng xoài trên nền đất bụi, cổ anh đã... gãy...

Huệ Nha đưa đôi mắt ướt nhìn xuống Xuyên Sơn, đóa hoa Thủy Hồng Lan rơi xuống dưới chân nàng...

Từ thần lướt tới bên Huệ Nha, với dáng vóc cao lớn hấn phủ bóng tối lên nàng, giọng hấn vang lên vô cùng âm lãnh:

“Huệ Nha! Ngươi... là của... ta!”

Nàng không run sợ, cũng không phản ứng, đôi mắt nàng vẫn tập trung vào Xuyên Sơn...

Đôi mắt anh ấy vẫn mở... nhưng... sự sống trong đó đã không còn nữa...

Huệ Nha như vẫn muốn kiếm tìm... một chút hi vọng... nhưng... đã quá muộn rồi... đôi mắt Xuyên Sơn đã hoàn toàn đông cứng... vô hồn...

“Đi... cùng... ta!” - Bàn tay từ thần vươn ra hướng vào Huệ Nha.

Xeeet!

Một tia chớp vụt lóe lên đánh thẳng vào tay hấn!

Tia chớp phóng ra từ một đám sương trắng vừa xuất hiện trên không trung!

Đôi mắt từ thần cháy rực, hấn giận dữ ngược nhìn lên.

Một thiên thần đang hiện nguyên hình, với đôi cánh trắng sải rộng! Chàng mang một vẻ đẹp hoàn hảo và cao sang, giọng chàng cũng đầy uy quyền:

“Huệ Nha là của ta!”

“Khốn kiếp!” - Từ thần rít lên, ánh mắt thêm rực lửa - “Cút ngay! Trước khi ta xé xác ngươi!”

Đôi mắt Thiên Thần sáng lên lấp lánh:

“Láo xược! Ta sẽ trừng trị ngươi, tên man rợ hèn kém kia!”

“Khôôông!!!” - Tiếng hét của Huệ Nha vang vọng vào không gian đầy từ khí.

Thiên thần và Từ thần cùng quay nhìn Huệ Nha... nỗi sợ hãi bao trùm cả hai sinh vật ấy... Huệ Nha đang biến đổi!!!

Đôi mắt nàng đã trở thành hai luồng sáng chói lòa, mái tóc nàng lấp lánh, và... một nguồn sức mạnh khủng khiếp đang bùng nổ từ trong cơ thể nàng, cùng cơn thịnh nộ:

“Ta không thuộc về các ngươi! Ta... sẽ tiêu diệt tất cả các ngươi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thiên Thần Và Tử Thần (Phần 2)

“A a a a!!!!!!”

“Huệ Nha! Huệ Nha!”

Xuyên Sơn cố gắng lay gọi Huệ Nha, nàng đang trong cơn mê man.

“ Tỉnh dậy đi, Huệ Nha! Huệ Nha!”

Àooo!

Hainido hắt một cốc nước lạnh vào mặt Huệ Nha.

“Hainido, cậu làm cái gì vậy!!” - Xuyên Sơn quay lại mắng.

Hainido nhe răng cười:

“Cô ấy tỉnh rồi kìa.”

Xuyên Sơn lại quay nhìn Huệ Nha. Nàng đã mở mắt ra rồi, đôi mắt mở to đầy nỗi khiếp đảm!

Ban nãy, trong lúc Xuyên Sơn và Hainido đang mải bàn về việc chuyển nhượng tới câu lạc bộ bóng đá Illen City, thì Huệ Nha ngồi bên tường kính ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

“Em đã mơ thấy ác mộng ư? Đừng sợ, đã qua rồi.” - Xuyên Sơn mỉm cười, dịu dàng lấy khăn mềm thấm nước trên mặt Huệ Nha.

Huệ Nha vẫn mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn Xuyên Sơn, nàng không biết đây là mơ hay thực nữa... Xuyên Sơn đang ngồi trước mặt nàng đây, anh ấy vẫn sống, lành lặn, vẹn nguyên, không chút thương tích... và trong đôi mắt anh ấy vẫn tràn đầy sinh khí...

“Thôi nào, đừng ngồi đây nữa. Nếu em vẫn buồn ngủ, anh sẽ chuẩn bị giường cho em...” - Xuyên Sơn chợt dừng câu nói. Huệ Nha đang đưa bàn tay bé nhỏ của nàng lên và... chạm vào mặt anh!

Trái tim Xuyên Sơn như muốn tan chảy, cảm giác mềm mại và rất ấm, những ngón tay của nàng trên bờ má anh...

Đôi mắt Huệ Nha đang ngán lẹ, lần này, những dòng nước mắt đã thực sự lăn ra, lăn dài trên gương mặt nàng. Nàng đang khóc ư? Không, chỉ là một cảm xúc mà nàng không thể gọi tên, thứ cảm xúc lần đầu tiên xuất hiện trong nàng... Xuyên Sơn vẫn sống, và anh ấy đang ở ngay trước mặt nàng. Đây là hiện thực.

Hainido nhăn mũi, lẩm nhẩm:

“Một cô gái... kì lạ!”

Xuyên Sơn vẫn mỉm cười với Huệ Nha, ánh mắt anh ngập tràn yêu thương:

“Đừng khóc, Huệ Nha. Chỉ là một giấc mơ thôi mà. Đã qua rồi, hãy quên nó đi. Ngày bé anh cũng hay gặp ác mộng lắm.”

“Không biết cô ấy đã mơ thấy gì mà kêu thét dữ dội thế nhỉ?” - Hainido chau mày, thoáng bồn chồn.

Bông Thủy Hồng Lan đã nát bầy trong lòng bàn tay Huệ Nha từ bao giờ. Không, đó không phải giấc mơ... mà đó là... Tương Lai!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thảm Họa (Phần 1)

Chiếc Nagii màu bạc lướt êm ru ra khỏi cổng trường đại học Illen, trầm mình vào màn mưa. Quả không hổ danh là một chiếc siêu xe tân kì nhất thế giới hiện nay, từ màu sơn đến thiết kế đều toát lên vẻ sang trọng, tinh tế.

Từng cơn gió quất mưa rào rạt trên lớp vỏ xe, chiếc Nagii vẫn kiêu hãnh lăn bánh qua nhiều tuyến đường của thành phố Illen, hướng về khu trung tâm. Giao thông có vẻ thuận lợi, tuy nhiên khi tới đại lộ Elci thì tình hình hoàn toàn thay đổi, chiếc Nagii gần như bị kẹt cứng trong một biển ô tô đông nghịt!

Bên trong chiếc Nagii không ai khác ngoài... Xương Uy và Thiên Nhi. Thiên Nhi cau đôi lông mày, giọng bức bối:

“Gì vậy chứ! Đại lộ Elci này có bao giờ tắc đường đâu?”

“Chắc phía trước có chuyện gì.” - Xương Uy buông tay khỏi vô lăng.

“Mưa gió thế này bọn họ đổ ra đường làm gì mà đông thế không biết? Chán ghê, hỏng hết kế hoạch của hai chúng ta rồi. Phải đợi đến bao giờ đây?” - Thiên Nhi không ngừng ca cẩm.

Xuong Uy chẳng để tâm, anh còn đang bận suy nghĩ đến chuyện khác, anh tựa đầu vào khung kính cửa xe mờ ảo những vệt nước mưa.

“Anh đang nghĩ gì thế Xuong Uy?” - Thiên Nhi quay nhìn sang Xuong Uy.

“...”

“Sao anh không trả lời?”

“...”

“Này, anh có nghe em nói không?” - Thiên Nhi kéo tay Xuong Uy.

“Em im lặng một chút được không?” - Xuong Uy chán nản lên tiếng.

“Hừm...” - Thiên Nhi tỏ vẻ giận dỗi, quay mặt đi.

Chưa được nửa phút, cô nàng đã lại kéo tay Xuong Uy:

“Xuong Uy, hay là bây giờ chúng mình làm ‘chuyện ấy’ nhé?”

Xuong Uy giật mình, chậm chậm quay nhìn Thiên Nhi:

“Hả?”

Thiên Nhi âu yếm nhìn vào mắt anh:

“Em... đã sẵn sàng rồi. Lần đầu tiên của chúng ta sẽ thật đáng nhớ, được không anh?”

Nhịp tim Xuong Uy đang nổi lên thành thịch. Làm chuyện ấy trên xe ư? Quá... kích thích! Quá gọi cảm! Một trong những địa điểm thích hợp nhất, lãng mạn nhất!... Anh nuốt nước miếng, rồi hỏi:

“Em có chắc không?”

Đôi mắt Thiên Nhi sáng lung linh, cô khẽ gật đầu, ngọt ngào nói:

“Em là của anh, Xuong Uy. Em muốn hai chúng ta hòa chung làm một, không còn khoảng cách nữa.”

Hơi thở Xuong Uy càng lúc càng dồn dập, anh đưa mắt nhìn Thiên Nhi. Cô nàng trong bộ váy lụa ngấn quỳn rũ, thân thể của thiếu nữ 17 tuổi đầy tươi trẻ, hấp dẫn... Dù sao cô ấy cũng là vợ tương lai của anh, trước sau gì cũng phải... Vậy thì...

“Em yêu anh...” - Thiên Nhi từ từ đưa bàn tay nhỏ nhắn qua lớp áo sơ mi trên người Xuong Uy, chạm vào da thịt nóng hổi của anh - “Em sẽ dâng hiến cho anh tất cả...”

Xuong Uy đặt tay lên làn da đùi mềm mịn của Thiên Nhi, chậm chậm nhích lên...

Đôi môi hai người quấn quýt vào nhau...

Tiếng mưa rơi...

“Tim anh đập nhanh quá, Xuong Uy...”

RÀÀÀÀM!!!

Cả chiếc xe rung chuyển.

“Chuyện gì vậy???” - Thiên Nhi hoảng hốt kêu lên.

Xuong Uy đưa ánh mắt sắc lạnh lên chiếc gương chiếu hậu:

“Xe phía sau vừa đâm vào đuôi xe chúng ta.”

“Đứa nào ngu thế nhỉ? Hay nó say rượu à?” - Thiên Nhi bức tức, đang đến lúc cao trào thì lại có kẻ phá đám!

“Đề anh ra xem thế nào.” - Xuong Uy mở cửa bước xuống xe, những hạt mưa lớn nhanh chóng tấp lên người anh ướt đẫm.

Phía sau chiếc Nagii của Xuong Uy là một chiếc xe hơi màu đen rất sang trọng, và một bóng người cũng đang mở cửa xe bước xuống. Thật không ngờ, đó chính là...

Chương 18: Thảm Họa (Phần 2)

“Thì ra là anh à?” - Xương Uy cười nhạt.

Thiên Nhi cũng đã nhận ra người đó, cô bước ra khỏi xe, giận dữ nói:

“Thiên Hà, sao anh lại đâm vào xe bọn tôi!”

Thiên Hà trong bộ vest đen lịch lãm, tay anh bật lên một chiếc ô màu đen, miệng cười rặng rờ:

“Ồ không ngờ lại gặp hai đứa ở đây. Xin lỗi nhé, vừa rồi xe của anh có một chút... trục trặc kỹ thuật.”

Rõ ràng là anh ta cố ý chứ trục trặc cái gì - Xương Uy chậm rãi đi về phía đuôi xe xem xét, một vết lõm khá sâu.

Thiên Hà bước vội đến bên Thiên Nhi để che mưa cho cô em gái:

“Thiên Nhi, em mau vào xe đi, nhiễm mưa lại cảm thì sao.”

“Kệ tôi!” - Thiên Nhi sẵn giọng - “Anh theo dõi bọn tôi phải không?”

“Đâu có. Chỉ là tình cờ thôi mà.” - Thiên Hà thanh minh, anh rút ra một chiếc khăn tay và ân cần lau nước mưa trên má Thiên Nhi.

“Thôi đi! Đừng chạm vào tôi!” - Thiên Nhi giật chiếc khăn và quăng xuống mặt đường.

RẦẦẦ!!!

Chiếc xe của Thiên Hà rung động, đuôi xe vừa hứng chịu một cú tông rất mạnh! Và thủ phạm là một chiếc xe mui trần màu đỏ ở phía sau! Người ngồi bên trong xe chính là...

“Cái quái gì vậy?” - Thiên Hà đưa chiếc ô cho Thiên Nhi rồi hùng dũng bước về phía chiếc xe màu đỏ.

“Đi kiểu gì vậy hả? Có mất không!” - Anh quát.

Cô gái chủ chiếc xe đỏ đang chậm rãi bước ra, lạnh lùng cất giọng:

“Sao? Muốn gì?”

Xương Uy nhận ra ngay cô nàng đó, ánh mắt anh hơi tối lại. Y Tuyết! Sao cô ta cũng có mặt ở đây nhỉ?

Xe Thiên Hà đã vỡ hoàn toàn đèn hậu, nếu người gây ra điều này không phải là một cô gái thì anh đã cho vài quả đấm rồi. Anh tiến đến trước mặt cô ta, nén giọng hỏi:

“Cô đâm vỡ xe tôi rồi, giờ định giải quyết sao đây?”

Y Tuyết nheo mắt nhìn Thiên Hà, trông hẳn ta đẹp như một diễn viên điện ảnh nhưng không phải tuýp đàn ông mà cô thích, cô cười lạnh:

“Chẳng sao cả. Anh không thấy mũ xe của tôi cũng bị móp à?”

“Cái gì?” - Thiên Hà giận điên người, cô ta đâm vào xe anh không một lời xin lỗi lại còn giờ giọng ngang ngược thách thức, không thể cho qua được!

“Con đó là ai mà láo thế nhỉ?” - Thiên Nhi bước đến bên Xương Uy.

“Ừm...” - Xương Uy thoáng chột dạ, nếu để Thiên Nhi biết mối quan hệ của anh với Y Tuyết thì chắc chắn sẽ rất rắc rối!

Y Tuyết liếc nhìn về phía Xương Uy và Thiên Nhi, ánh mắt chợt lóe lên một tia lửa.

Thiên Hà trừng mắt nhìn Y Tuyết:

“Cô mà không đền bù thiệt hại cho tôi thì đừng mong rời khỏi đây, nghe rõ chưa?”

“Im miệng. Biến nhanh còn kịp.” - Giọng Y Tuyết lạnh băng.

Thiên Hà xiết chặt hai nắm đấm lại, nộ khí ngùn ngụt:

“Grừ, tôi phải dạy cho cô một chút phép tắc!”

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất chột rung chuyển dữ dội!!

“Động đất ư???” - Thiên Nhi vút chiếc ô đi và ôm chặt lấy Xương Uy.

Xương Uy hướng ánh nhìn về phía xa, đôi mắt anh như đông cứng... Những tòa cao ốc đang... sụp đổ!!

“TRỜI OI!”

“Á Á Á!!!”

Những tiếng kêu la vang lên đầy hoảng loạn. Rất nhiều người đang vội vã lao ra khỏi những chiếc ô tô, chen chúc nhau bỏ chạy.

“Bắt... đầu... rồi!” - Xương Uy cất giọng âm u, rồi anh nắm lấy tay Thiên Nhi quay người chạy hòa theo dòng người đang sợ hãi và khiếp đảm tột độ.

“Xương Uy...”

“Đừng sợ Thiên Nhi, chạy theo anh! Cố lên!”

Mặt đất vẫn rung chuyển dữ dội, từng lớp nhựa đường đang rạn nứt rồi lún sụp xuống... Một hố đen khổng lồ đang không ngừng lan rộng, nuốt chửng mọi thứ!

Mưa đổ xuống như trút, rất lạnh, tái tê. Xương Uy vẫn kéo tay Thiên Nhi chạy bằng hết sức bình sinh, giữa những tiếng gào thét náo loạn của hàng ngàn người. Họ xô đẩy, giẫm đạp lên nhau. Bỗng ngay phía sau lưng họ là cái chết, là cửa địa ngục đang mở ra!!! Và... những tòa nhà, những chiếc xe hơi, cùng vô vàn những con người xấu số đang là tả rơi xuống vực sâu đen ngòm kia trong nỗi kinh hoàng, tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Iriy (Phần 1)

Hiền Hạ cởi ra chiếc váy y tá, rồi mặc vào một bộ váy ngắn màu trắng đơn giản, nhã nhặn. Nhìn ra khung cửa kính nhòa nước mưa, lòng cô như có lửa đốt, không yên.

Xuyên Sơn, anh ấy đang làm cái gì vậy chứ? Lúc sáng, anh ấy tắt tả mấy lượt đến mượn đồ cô, mà toàn là những thứ... nhạy cảm. Chẳng lẽ anh ấy đang...??

Không! Không thể nào! Hiền Hạ lắc đầu, cô tin Xuyên Sơn không phải là một tên biến thái như thế. Anh ấy luôn là một người đứng đắn, nam tính... Thôi không nghĩ nữa, cách tốt nhất để biết là đến thẳng nhà anh ấy, cô nhất định phải tìm ra bí mật của chuyện này.

Bước ra khỏi cửa, Hiền Hạ bật chiếc ô ni lông trong suốt lên và bước vào cơn mưa, nhà Xuyên Sơn chỉ cách đây mấy dãy phố thôi. Minija là một thị trấn nhỏ và rất yên tĩnh, cô yêu từng con đường, từng ngôi nhà nơi đây. Cô yêu những năm tháng cùng anh bước chung trên những cung đường này, dù anh chưa một lần hiểu được lòng cô, hay là vì cô chưa đủ dũng cảm để thổ lộ với anh tình cảm của mình...

Chiều mưa, không một bóng người, Hiền Hạ vội bước nhanh trên đường. Và ngôi nhà của Xuyên Sơn đã hiện ra ở phía trước. Trên khoảng sân cỏ trước cửa, có hai chàng trai để mình trần đang tắm mưa và đá bóng. Đó là Xuyên Sơn và Hainido.

Hiền Hạ bước đến, cô hơi khựng lại vì thấy ở trên bậc thềm dưới mái hiên, có một cô gái đang ngồi lơ đãng ngắm mưa, và trên người cô ấy là... bộ váy màu tím của cô!

“À, Hiền Hạ.” - Xuyên Sơn đã nhìn thấy Hiền Hạ.

Hainido toét miệng cười:

“Này cô bé, cởi giày ra rồi tới đây đá bóng với bọn anh nào.”

Trong Hiền Hạ đang có một cảm giác khó chịu kinh khủng, cô mỉm một nụ cười gượng gạo rồi cất tiếng hỏi:

“Cô ấy là ai vậy?”

Xuyên Sơn nhìn về phía Huệ Nha, anh hơi lúng túng:

“À, chuyện này... thực ra...”

Hainiido liền trả lời thay:

“Cô bé đó gặp phải bọn cướp, Xuyên Sơn đã cứu và đưa cô bé về đây.”

“Thế ạ?” - Hiền Hạ hơi nhú mày - “Thế cô ấy tên là gì? Hình như không phải người của thị trấn mình?”

Xuyên Sơn đáp:

“Anh cũng chưa hỏi chuyện cô ấy được nhiều, vì có vẻ tinh thần cô ấy vẫn chưa thật ổn định. Chỉ biết tên cô ấy là Huệ Nha.”

Hiền Hạ thấy lòng mình dịu đi đôi chút, trông cô bé kia thật xinh xắn, đáng thương. Cô bước lại gần cô bé, và mỉm cười chào:

“Chào em. Chị là Hiền Hạ.”

Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn Hiền Hạ, nhưng rồi ánh mắt nàng lại nhanh chóng chuyển sang những làn mưa.

“Cô bé ấy hơi khác thường, em đừng để tâm, Hiền Hạ.” - Hainiido nói.

“Không sao.” - Hiền Hạ thu chiếc ô lại rồi ngồi xuống bên Huệ Nha.

“Em cứ ngồi với cô ấy nhé, để bọn anh luyện tập tiếp.” - Xuyên Sơn nói.

“Vâng.” - Hiền Hạ đáp, giờ thì cô đã thấy thực sự nhẹ nhõm, chẳng còn lo lắng gì nữa. Cô quay sang ngắm Huệ Nha với vẻ thích thú:

“Em rất là xinh, Huệ Nha. Em bao nhiêu tuổi rồi? Để chị đoán nhé. Mười lăm? Hay mười sáu?”

Hiền Hạ đợi câu trả lời, nhưng làn môi Huệ Nha chẳng hề hé mở, và đôi mắt nàng vẫn dịu dàng ngắm mưa rơi. Hiền Hạ mỉm cười, khẽ nói:

“À, chắc em vẫn còn shock vì gặp bọn cướp hả? Chúng làm em sợ lắm phải không? Đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Dưới cơn mưa nhẹ nhàng, Xuyên Sơn và Hainiido đang chuyển qua chuyển lại trái bóng da, những động tác kỹ thuật rất thuần thục, đẹp mắt. Nước mưa thấm ướt mái tóc họ, những giọt mưa lăn tròn trên bờ vai rộng, trên khuôn ngực vạm vỡ, trên những cơ bắp săn chắc, mạnh mẽ. Tiếng chuyển bóng vang lên đều đặn như những nốt trầm trên nền nhạc thanh là tiếng mưa, nghe như một khúc giao hưởng của mùa xuân thanh bình.

“Họ đẹp quá, phải không Huệ Nha.” - Hiền Hạ ngồi chống tay lên cầm ngắm Xuyên Sơn và Hainiido chơi bóng. Huệ Nha cũng lặng lẽ nhìn về phía đó, nhưng chẳng thể biết ánh mắt nàng đang tập trung vào điều gì nữa.

Hiền Hạ lấy từ trong túi xách ra một tập giấy trắng, rồi với một cây bút chì cô bắt đầu vẽ. Từng nét, từng nét rất chau chuốt tỉ mỉ, cô đang vẽ lại khung cảnh hai chàng trai kia đá bóng trong mưa, tất nhiên là hình ảnh Xuyên Sơn được chăm chút hơn Hainiido khá nhiều.

Huệ Nha liếc nhìn sang bức tranh mà Hiền Hạ đang vẽ, nàng khẽ chớp mắt vẽ như tò mò.

“Em cũng thích vẽ ư? Đây, em vẽ thử đi.” - Hiền Hạ đưa cây bút và tập giấy cho Huệ Nha.

Nàng đón lấy, ngập ngừng một chút rồi bắt đầu hí hoáy vẽ. Sau một hồi, có vẻ nàng đã vẽ xong.

“Em vẽ gì vậy? Để chị xem nào.” - Hiền Hạ dòm sang.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Iriy (Phần 2)

“A ha ha...” - Hiền Hạ che miệng cười. Trong bức tranh của Huệ Nha chẳng hề có người, nhà cửa hay cây cối mà chỉ có... những vệt mưa. Nhưng Hiền Hạ cũng phải công nhận là Huệ Nha vẽ mưa rất sống động, cứ như là cô đang được nhìn mưa rơi qua một ô cửa sổ vậy. Bức tranh thật lạ kì.

Vụt!

Trái bóng bỗng bất ngờ bay tới nhằm thẳng vào đầu Huệ Nha!

Bụp!!!

Hiên Hạ phản xạ hết sức kịp thời, cô vung chiếc ô lên và quật trái bóng văng ra xa, động tác không khác gì một... tuyến thủ bóng chày.

“Nguy hiểm quá! Hai anh đá cẩn thận chút đi!” - Hiên Hạ lườm hai chàng trai bằng ánh mắt sắc như dao.

“Ồ ừm, anh xin lỗi...” - Hainido nhăn răng cười.

Trái bóng văng rất xa, vẽ một đường vòng trên không trung trước khi rơi xuống và nảy lộp bộp trên mặt đường ướt át. Và rồi trái bóng bị chặn lại bởi một... gót giày cao gót bóng loáng màu xanh lam.

Xuyên Sơn và Hainido cùng hướng ánh mắt về phía nhân vật vừa mới xuất hiện. Đó là một cô gái trong bộ váy ngắn màu lam nhạt, chiếc ô trên tay cũng mang màu xanh lam, mái tóc dài ngang vai trẻ trung, duyên dáng.

“Chủ tịch.” - Xuyên Sơn mỉm cười.

“Irvy, nữ thần ánh sáng của lòng anh!” - Đôi mắt Hainido sáng rỡ, miệng lăm bặm.

* Irvy: Chủ tịch câu lạc bộ bóng đá của Xuyên Sơn và Hainido. 21 tuổi, quốc tịch Nhật Bản. Yêu màu xanh lam đến mức cuồng nhiệt. Rất là xinh đẹp và nữ tính, lại thông minh, năng động, đa tài. Tóm lại là chẳng có điểm gì để chê cả.

Hôm nay Irvy đến nhà Xuyên Sơn với một mục đích hết sức... quan trọng!!

Irvy đưa mắt nhìn xuống trái bóng nằm dưới gót giày mình, làn môi hồng ươn ướt nước bóng nở ra một nụ cười khó hiểu. Và rồi... cô bất chợt co chân lên tung ra một cú sút trái phá! Trái bóng vùn vụt lao đi như một tia chớp, sạt qua người Hainido và Xuyên Sơn...

RẦM!!!

Trái bóng lao thẳng vào một thân cây trong vườn, một cú va chạm khủng khiếp, và... thân cây gãy rã rời ra làm đôi, rào rào đổ xuống.

“Vấn... mạnh như xưa...” - Hainido đứng chết lặng.

Xuyên Sơn khẽ lắc đầu:

“Hic, cái cây này bao lần phải trồng lại rồi.”

Hiên Hạ bụm miệng cười khúc khích, trong khi Huệ Nha vẫn chăm chú về mưa, chẳng để tâm đến điều gì khác.

Irvy đã bước đến, tay trái xách theo một lô những túi giấy lớn, cô tươi cười:

“Đồng đủ quá nhỉ. Tôi có quà cho mọi người đây.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Hy Ca (Phần 1)

Đại tây dương.

Những con sóng mênh mông chìm trong màn mưa dày đặc.

Lênh đênh trên vùng biển hoang liêu này là một con thuyền đánh cá cũ kỹ, tàn tạ. Trên thuyền chỉ có một thuyền trưởng và 3 thuyền viên, họ đều là người châu Á. Vị thuyền trưởng nhìn lên bầu trời mây đen nặng trĩu, lắc đầu buồn thảm

“Thời tiết tệ quá, tệ chưa từng thấy!”

“Thuyền trưởng!” - Một thuyền viên chợt kêu lên - “Phía trước, phát hiện một vật thể lạ!”

“Hả?” - Thuyền trưởng lao ra khỏi buồng lái và tiến về phía mũi thuyền.

“Trời ơi!” - Tay thuyền viên đang cầm ống nhòm lại thốt lên.

“Cái gì vậy? Cậu thấy gì?” - Thuyền trưởng nôn nóng giật lấy chiếc ống nhòm và đưa ngay lên mắt, trái tim ông bỗng rụng rời.

Nổi trên những con sóng là... một xác người!

“Cho thuyền tăng tốc, mau lên!” - Thuyền trưởng ra lệnh.

“Người đó chắc đã chết rồi.”

“Còn một chút hi vọng cũng phải cố hết sức.”

...

Ít phút sau, họ đã vớt được cái xác và đưa lên boong thuyền. Đó là xác một cô gái. Một cô gái kì lạ trong bộ váy trắng mỏng manh, với mái tóc dài trắng như tuyết. Trên thân thể cô gái không hề có thương tích nhưng đã lạnh ngắt.

Thuyền trưởng quỳ xuống bên cô gái để kiểm tra mạch rồi nhịp tim, nhưng đã quá muộn rồi. Cô gái đã chết.

“Thật đáng thương, cô bé còn trẻ quá. Chắc chỉ 15, 16 tuổi là cùng.” - Một thuyền viên thở dài.

“Đúng là số phận nghiệt ngã, cô bé đẹp như một nàng tiên vậy.”

“Không biết chuyện gì đã xảy ra với cô bé? Một vụ đắm tàu ư?”

“Nhưng đã hai ngày nay chúng ta không phát hiện ra bất kì một chiếc tàu nào trong tầm ra đa cả. Mà cái xác này có vẻ còn rất mới.”

“Vậy thì... cô gái này có thể đến từ đâu được chứ?” - Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, 3 tay thuyền viên bỗng cảm thấy hơi rờn rợn - “Chẳng lẽ cô ta rơi xuống từ... trên trời?”

“Đủ rồi!” - Thuyền trưởng lên tiếng - “Dù sao cô bé đã chết. Đừng bàn tán thêm nữa.”

Vị thuyền trưởng đứng lên, ông đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, lòng nghẹn đắng. Cô bé này cũng trạc tuổi con gái của ông, lứa tuổi đẹp nhất của đời người. Ngay lúc này, ông chỉ muốn được trở về nhà, trở về ngay lập tức, để ôm con gái ông vào lòng, để bảo vệ, chở che, và không bao giờ rời xa nữa...

“Quay tàu lại!” - Ông ra lệnh.

“Dạ?”

“Trở về! Chuyến đi này thế là quá đủ rồi. Với thời tiết này chúng ta chẳng thể làm được gì.”

“Còn cái xác này thì sao ạ?”

“Ừm...” - Thuyền trưởng lại nhìn xuống thi thể cô bé. Đúng lúc ấy thì... đôi mắt cô bé bất chợt mở ra!

Một đôi mắt lạ kì, một bên màu xanh lam trong veo, một bên là... màu bạc óng ánh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hy Ca (Phần 2)

Cô gái chậm chậm ngồi dậy trong sự sững sờ của 4 người đàn ông. Mưa vẫn rào rạt quất xuống, cô gái đưa mắt nhìn những người đang đứng quanh mình, ánh nhìn lạnh lẽo không hề có một chút cảm xúc.

Thật là một phép màu, cô bé đã sống lại rồi ư, tạ ơn trời phật - Thuyền trưởng thấy lòng ấm lại. Ông cúi xuống, mỉm cười nói:

“Cô bé, con đừng sợ, mọi chuyện ổn rồi. Ta sẽ đưa con trở về đất liền. Con tên là gì?”

Cô gái nghiêng đầu nhìn thuyền trưởng, ánh mắt của nàng tuyệt đẹp nhưng... hoàn toàn vô cảm. Rồi đột ngột, nàng vươn tay ra tóm lấy cổ áo thuyền

trường! Và bằng một sức mạnh không thể tin nổi, nàng quật người đàn ông to lớn ấy thẳng xuống sàn thuyền!

RẦM!!!

“Con bé này...” - Ba tay thuyền viên run rẩy bước lùi cả lại - “Cô... là cái thứ quái gì vậy??”

Nàng từ từ đứng thẳng dậy, con mắt màu bạc càng lóe lên lấp lánh. Vị thuyền trưởng nằm bất động dưới chân nàng, máu ứa ra lenh lả hòa theo dòng nước mưa.

“Đồ yêu nữ... Chúng ta đã làm ơn mắc oán rồi!”

“Đừng sợ, chúng ta có ba người cơ mà!”

“Đứng đây! Bắt nó lại!”

Ba tay thủy thủ đã lấy lại dũng khí, họ cùng nhào vào cô gái.

Một cuộc chiến không cân sức. Nhưng phần yếu thế không thuộc về cô gái. Nàng bay người lên, chớp nhoáng tung ra những đòn cước mạnh kinh hồn!

RẦM! RẦM! RẦM!

Ba tay thủy thủ bắn văng ra ba hướng, lưng họ đập ỳnh ỳnh vào mạn thuyền hay vách tường buồng lái, đo ván ngay tắp lự.

Gương mặt xinh đẹp của cô gái chẳng hề có biểu cảm, nàng hồ hững quay nhìn xuống thi thể vị thuyền trưởng. Đôi môi nàng hé mở, cất lên một giọng nói trong, nhẹ, mà vô cùng lạnh giá:

“Ta tên là Hy Ca. Hãy nói điều đó với... Diêm Vương!”

* Hy Ca: Giới tính: Nữ. Tuổi: Khoảng 16. Xuất xứ: Chưa xác định. Vai trò: Chưa xác định. Năng lực: Chưa xác định.

Hy Ca chậm rãi bước về phía mũi thuyền, những bước chân trần nhẹ bẫng không âm thanh, mái tóc trắng đẫm nước mưa chảy dài tới tận gót chân, làn môi đỏ khẽ lẩm nhẩm như đang tự nhủ với chính mình:

“Ta đến thế giới này với một nhiệm vụ. Loài người rồi sẽ... diệt vong!”

Những làn mưa chấp chới trong gió biển, từng con sóng nhấp nhô đưa đẩy hơi sương. Hy Ca đứng trên mũi thuyền, hưởng ánh nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt sáng lạnh lũng với một bên màu lam, một bên màu bạc. Năm tay xiết chặt lại, nàng cất giọng u lầu:

“Huệ Nha, người đang... ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thương Thảo (Phần 1)

Thịt bò và nấm hảo hạng từ Nhật bản.

Đó là quà của Irivy. Và một bữa tiệc tung bừng đã được tổ chức ngay tại nhà của Xuyên Sơn. Năm người ngồi quanh nồi lẩu lớn sôi lộp bộp cùng với rất nhiều bia, không khí thật vui vẻ, ấm cúng.

“Minija vô địch! Đội bóng của chúng ta là số một!”

Bốn ly bia nâng lên và cụng vào nhau sảng sảng. Chỉ có Huệ Nha là không hưởng ứng, nàng ngồi giữa Xuyên Sơn và Hiên Hạ, ăn một cách chậm rãi và vô tư.

“Một đội bóng nghiệp dư mà có thể lọt vào trận chung kết cúp quốc gia. Chủ tịch, thành công này là nhờ tài lãnh đạo xuất chúng của em đấy.” - Hainiido rót thêm bia cho Irivy.

Irivy mỉm cười hài lòng:

“Cám ơn, anh đã quá khen rồi, đội trưởng. Nhưng...”

Ánh mắt cô chợt lóe lên, lườm Hainiido tóe lửa:

“Đừng có nịnh! Tôi không tăng lương cho anh đâu!”

“Hu hu!” - Hainiido vỗ ngực.

“Liệu mà đá cho tử tế vào, trận chung kết tới mà thua thì tôi... sa thải anh!” - Irvy bóp chặt ly bia trong tay, nức nạo.

“Phũ phàng quá!” - Hainiido khóc ròng.

Irvy quay sang Hiền Hạ, giọng lại dịu dàng:

“Hiền Hạ, mọi chi phí cho chuyến đi tới Illen của đội cổ vũ, chị sẽ tài trợ hết.”

* Illen: Là một thành phố lớn 12 triệu dân, nằm ở phía Bắc cách thị trấn Minija 2000 km. Đây là nơi sẽ diễn ra trận chung kết cúp quốc gia năm nay. Ở Illen có hai câu lạc bộ bóng đá rất hùng mạnh và nổi tiếng là Illen United và Illen City. Trong đó Illen United sẽ là đối thủ của Minija trong trận chung kết tới đây.

“Dạ vâng ạ, em cảm ơn chị thân yêu! Em sẽ thông báo ngay cho các bạn trong Fan Club.” - Hiền Hạ mừng tít tít.

“Đối xử không công bằng!” - Hainiido ầm ức.

Irvy phớt lờ Hainiido, cô cười với Hiền Hạ:

“Chúng ta sẽ không để người Illen nghĩ rằng họ có thể dễ dàng áp đảo Minija.”

Hiền Hạ gật đầu quả quyết:

“Dạ vâng, chúng ta sẽ nhuộm cả Illen bằng màu xanh lam” (Là màu áo của đội Minija)

Hainiido thở dài thườn thượt:

“Ào tương, thị trấn chúng ta có được bao nhiêu người mà đòi nhuộm.”

Irvy quay nhìn Xuyên Sơn, cô trịnh trọng nói:

“Xuyên Sơn, hôm nay em tới đây thực ra là muốn... gửi đến anh một đề nghị.”

ĐỪNGGGG!!!

Một tiếng sấm rất lớn chợt nổ vang dội ngoài trời!

“Kính thật, như tiếng bom.” - Hainiido vừa làm đổ bia ra quần.

“Đề nghị gì vậy, chủ tịch?” - Xuyên Sơn chăm chú nhìn Irvy, trong lòng bỗng cảm thấy hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thương Thảo (Phần 2)

Irvy nhìn Xuyên Sơn bằng ánh nhìn tha thiết, cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nói:

“Anh có thể từ chối lời mời của đội Illen City không?”

“À, việc này...” - Xuyên Sơn nhấp một ngụm bia, đây là điều anh cũng đang phân vân.

Irvy khản khoản nói:

“Em muốn anh ở lại Minija thêm ít nhất hai mùa giải nữa, đội bóng cần có anh.”

“Thế còn tôi?” - Hainiido chen vào - “Cô không định giữ tôi lại sao? Tôi cũng là một trụ cột của đội mà?”

“Anh im miệng! Chưa tới lượt!”

Irivy quát Hainiido, rồi cô lại dịu dàng nhìn Xuyên Sơn:

“Xuyên Sơn, nếu anh đồng ý ở lại với đội, em sẽ tăng lương gấp mười lần cho anh. Em có mang theo hợp đồng mới đây.” - Cô lấy ra một xấp hợp đồng đặt lên mặt bàn.

“Chu đáo quá.” - Hainiido liếc nhìn về bất mãn.

“Ừm...” - Xuyên Sơn cảm thấy hơi bối rối trước lời đề nghị đột ngột này của Irivy.

“Vậy thì 20 lần nhé?” - Irivy nâng mức.

“Rộng rãi ghê.” - Hainiido mỉa mai.

“Thôi được, 30 lần!” - Irivy thở mạnh, cô quyết không để mất một nhân tài như Xuyên Sơn vào tay đội bóng khác - “Em sẽ tăng lương cho anh gấp 30 lần hiện nay, được không Xuyên Sơn?”

Hainiido ôn tồn nói:

“Irivy à, cô phải hiểu rằng đây không chỉ đơn giản là vấn đề về tiền bạc. Mà điều quan trọng là danh tiếng, và các danh hiệu. Đá cho một đội bóng tí hon như Minija thì bọn tôi làm sao có thể phát triển sự nghiệp được. Đòi cầu thủ ngán lắm, mong cô hiểu cho.”

RẦM!!!

Irivy vung tay đập xuống bàn khiến chén đĩa rung rinh và nôi lảo nghiêng ngả, cô đỏ mặt tía tai quát Hainiido:

“Liên quan gì tới anh chứ! IM LẶNG ĐI!!!”

“Tại sao tôi không được quyền có ý kiến chứ! Tôi không phải là ĐỘI TRƯỞNG của đội bóng sao!!?” - Hainiido bức xúc, lớn tiếng cãi lại.

“À...” - Irivy cười lạnh lẽo - “Về vị trí đó thì tôi đang kiếm một người thực sự xứng đáng, anh cứ yên tâm”

“Trời...” - Hainiido cảm thấy khó thở như bị ai bóp cổ.

Irivy lại nhìn Xuyên Sơn, cô nói với giọng đầy tự tin:

“Em đang có kế hoạch gây dựng Minija thành một đội bóng mạnh. Hiện giờ chúng ta đã có được những nguồn tài trợ ổn định. Và sắp tới em sẽ chiêu mộ thêm nhiều cầu thủ có chất lượng. Chỉ vài năm thôi, chúng ta sẽ thăng hạng và cạnh tranh chức vô địch ở giải hạng nhất, trước khi tiến ra đấu trường châu lục.”

“Tham vọng kinh.” - Hainiido lầm rầm.

“Anh nghĩ sao, Xuyên Sơn?” - Irivy vẫn chờ câu trả lời của Xuyên Sơn.

“Được rồi, Irivy.” - Xuyên Sơn nói - “Hãy cho anh thêm một chút thời gian, anh sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.”

“Em hiểu rồi. Em sẽ đợi quyết định của anh.” - Irivy nói, rồi cô uống cạn ly bia chỉ trong một hơi.

“Đối rồi đó.” - Hainiido nói.

Choang!!!

Lần này thì ly bia đã thực sự vỡ tan trong bàn tay Irivy, cô điên tiết quát Hainiido:

“HAINIIDO! Anh còn chêm vào một câu nào nữa thì tôi sẽ khâu miệng anh luôn đấy, nghe rõ chưa!”

“...” - Hainiido run run nuốt nước miếng.

Từ này giờ Huệ Nha vẫn ngồi ăn lặng lẽ, chẳng hề quan tâm tới điều gì. Irivy mỉm cười hỏi Huệ Nha:

“Cô bé này có vẻ ít nói nhỉ? Em có thích bóng đá không?”

Huệ Nha đưa mắt nhìn Irivy, nàng khẽ chớp mắt một cái, rồi lại quay xuống đĩa thức ăn của mình.

“Hi hi, chị hiểu ý em rồi” - Irivy cười thoải mái.

Hainiido nghiêng răng nhìn Irivy. Tại sao... tại sao cô ta lại chỉ luôn thô lỗ với một mình anh vậy chứ? Anh thực sự cảm thấy rất khó hiểu và uất ức.

Phía bên ngoài bức tường kính, trời đã tối từ lâu, tiếng mưa rơi vẫn vang lên đều đặn, đều đặn. Trên ti vi đang là chương trình thời sự, giọng trầm trầm của người biên tập viên khiến mọi người chú ý:

“Tin mới nhận, một thảm họa kinh hoàng vừa xảy ra ở khu vực trung tâm thành phố Illen. Vào khoảng bảy giờ tối nay, một hố tử thần với kích thước khổng lồ đã xuất hiện trên đại lộ Elci, khiến nhiều tòa nhà cao tầng sụp đổ cùng nhiều phương tiện giao thông bị chôn vùi. Theo ước tính, đường kính của hố lên tới hơn một kilômét và có độ sâu gần hai trăm mét. Sau đây, là những hình ảnh trực tiếp từ hiện trường vụ việc.”

Không khí trong phòng bỗng trầm xuống, tiếng mưa rơi càng trở nên nặng nề, âm u. Mọi người đều lo lắng tập trung vào màn hình ti vi: Camera từ trực thăng ghi lại toàn cảnh một hố vực khổng lồ ngay giữa khu phố sầm uất! Trong lòng hố là những ngọn ngang, đổ nát. Những làn mưa không ngừng tuôn xuống khiến khung cảnh càng thêm tang tóc, bi thương.

Huệ Nha liếc nhìn lên màn hình, chỉ trong một thoáng, đôi môi nàng khẽ mấp máy, như thể đang nói một câu gì đó không thành tiếng. Hiền Hạ nhìn Huệ Nha, cô hơi nhúm mày lại, khẽ hỏi:

“Em vừa nói gì vậy, Huệ Nha?”

“Hiện tại, toàn bộ khu vực đã được phong tỏa, và công tác cứu hộ đang được tiến hành, nhưng có thể số người thương vong sẽ là rất lớn. Các nhà chức trách cũng đang gấp rút điều tra nguyên nhân của hiện tượng bất thường này. Chúng tôi sẽ tiếp tục chuyển đến quý vị những thông tin mới nhất trong các bản tin tiếp theo.”

“Thật là khủng khiếp!”

“Đáng sợ quá!”

“Chúng ta sắp phải tới Illen thi đấu, liệu có nguy hiểm gì không?” - Hainiido lo ngại.

“Đừng lo, sân vận động cách khu trung tâm khá xa mà.” - Xuyên Sơn nói, dù anh cũng cảm thấy những bất an.

Irivy khẽ lắc đầu:

“Hết đánh bom khủng bố rồi lại đến những thảm họa từ thiên nhiên, thế giới này càng lúc càng hỗn loạn!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Đêm Thanh (Phần 1)

Tóc tách!

Tóc tách!

Tiếng mưa rơi cứ vang lên không dứt trong đêm, những giọt mưa phủ trắng bên ngoài khung kính. Mưa, dù là trong kí ức hay hiện tại, vẫn luôn mang một nét đẹp thật lạnh lẽo, mong manh.

Vào một buổi chiều mưa như thế, trên một con phố vắng ở Brazil mười một năm về trước, có hai cậu bé đang bước đi bên nhau che chung một chiếc ô. Họ là hai hình ảnh hoàn toàn đối lập, tưởng chừng chẳng có lí do gì để đi bên nhau cả. Một cậu bé đi chân trần, quần áo mặt mũi lấm lem bùn đất. Trong khi cậu bé còn lại thật khôi ngô rạng rỡ trong bộ đồ trắng sạch sẽ tinh tươm, cậu cao hơn cậu bé kia một chút, tay phải cậu cầm ô còn tay trái xách một chiếc vali hình chữ nhật màu trắng làm bằng sợi thủy tinh, cậu quả trách:

“Hainiido, em lại trốn học đi đá bóng rồi, về nhà thế nào cũng bị đòn cho mà xem.”

Cậu bé mặt đầy bùn nhe răng ra cười:

“Nhưng anh sẽ bênh em mà, phải không Enido?”

* Enido: 15 tuổi, anh trai của Hainiido.

“Lần này sẽ không đâu, em không nghe lời cha gì cả, không chịu học... Sau này sẽ khổ lắm.” - Enido thoáng thở dài.

“Nhưng em không thích!” - Hainiido cãi - “Một mình anh theo nghiệp cha là được rồi, sao lại bắt cả em theo nữa? Em muốn đá bóng, muốn trở thành cầu thủ nổi tiếng, nhất định em sẽ làm được, nhất định như thế mà.”

Enido liếc nhìn đứa em, cậu bỗng bật cười:

“Ừ, anh sẽ... ủng hộ em. Thực ra anh cũng thích đá bóng lắm.”

Hainido liền ôm chầm lấy Enido:

“A a, anh!”

“Trời, bắn hết áo anh rồi, người em toàn là bùn!”

“Về nhà em giặt cho.”

Hai cậu bé cùng phá lên cười, râm ran cả con đường mưa tháng ba.

“Mà này...” - Enido chợt nói - “Nếu em đã chọn đá bóng thì phải hứa với anh rằng sẽ luôn cố gắng hết sức, không được bỏ dở giữa chừng đâu đấy. Anh đang sống với ước mơ của cha. Còn em, em phải sống với ước mơ của mình.”

“Em biết rồi.” - Hainido cười hi hi. Vào lúc này đối với cậu, tiếng mưa rơi lộp bộp trên nóc chiếc ô trên tay Enido nghe thật tươi vui và ấm áp.

Enido mỉm cười nhìn Hainido. Anh tin em, cố lên, em trai.

“Thôi nào, chúng ta mau về nhà nhanh đi anh, hôm nay thứ sáu chắc mẹ đang làm bánh đấy!” - Hainido nói rồi chạy vọt lên đằng trước.

“Eh, chờ anh với, Hainido!” - Enido liền chạy theo.

Ngã tư. Đèn đỏ. Hainido vẫn chạy băng qua đường.

Kííííí! RÀÀÀÀ!!!

Tiếng phanh xe cháy đường. Tiếng va chạm...

Hainido quay đầu lại, cậu chỉ kịp thấy Enido đang ở trên không trung... chiếc xe hơi đã hất văng Enido lên không trung... bàn tay Enido vẫn nắm chặt... nắm chặt... quai chiếc vali màu trắng...

...

...

...

Hainido ngồi bật dậy khỏi giường, hai tay ôm chặt lấy đầu, kí ức hiện về rõ mồn một, như thể anh vừa sống lại những giây phút ấy, những giây phút cuối cùng được ở bên Enido...

Giờ đây khi mở mắt ra, chỉ còn một mình anh trong căn phòng tối, cùng với tiếng mưa rơi da diết, u buồn.

Hainido chậm chậm đứng lên và đi tới chiếc bàn nằm ở góc phòng. Khi tới nhà Xuyên Sơn anh có mang theo hai chiếc vali, một vali lớn đựng quần áo và một vali nhỏ hình chữ nhật màu trắng.

Cách!

Hainido mở chiếc vali màu trắng ra, anh mỉm cười mà chợt rơi nước mắt:

“Em xin lỗi, Enido...”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đêm Thanh (Phần 2)

Tiếng vĩ cầm chợt réo rất ngân lên giữa đêm khuya khiến Xuyên Sơn thức giấc. Một bản nhạc đượm buồn đang hòa tan vào bầu không trung, được điểm xuyết bằng những tiếng mưa rơi tí tách, băng khuâng.

Xuyên Sơn đưa ánh mắt về phía khung cửa sổ, gió đang lùa những hạt mưa vào qua ô kính chưa đóng, tấm rèm cửa sổ màu trắng bay phất phơ như một làn sương, tiếng vĩ cầm tràn ngập khiến những hình ảnh ấy bỗng như mang một vẻ đẹp lạ thường.

Chắc ở phòng bên Hainiido lại bắt đầu kéo vĩ cầm rồi, điều mà cậu ấy vẫn thường làm vào những đêm mưa - Xuyên Sơn nằm lắng nghe một lúc, ban đầu anh hoàn toàn chìm đắm trong những giai điệu du dương ấy, nhưng rồi anh dần dần trở về với những suy tư của mình. Lời đề nghị của Irivy lúc chiều vẫn khiến anh đắn đo mãi, anh tin vào năng lực của Irivy, cô ấy có một kế hoạch lớn để phát triển đội bóng. Nhưng đó là một kế hoạch dài hạn và cần nhiều thời gian để thu được kết quả, trong khi nếu chuyển đến thi đấu cho một đội bóng danh tiếng như Illen City thì anh có thể sẽ nhanh chóng gây dựng được tên tuổi cũng như gặt hái thành công.

Xuyên Sơn hơi nhíu mày lại, đôi khi anh cũng không biết điều gì là quan trọng với mình nữa, từ trước tới giờ anh chơi bóng chỉ đơn giản như một niềm vui, anh yêu thị trấn Minija yên bình này, yêu những con người ở nơi đây, như thế chẳng phải quá đủ rồi hay sao? Mọi thứ đã đổi khác, đổi khác trong anh. . .

Đêm nay chắc chẳng thể ngủ được rồi - Xuyên Sơn chậm rãi rời khỏi phòng rồi đi xuống tầng dưới, tiếng vĩ cầm của Hainiido vẫn tràn ngập khắp cả căn nhà khiến anh có cảm giác những bước chân của mình như lằng lằng, nhẹ bẫng.

Xuyên Sơn bước vào phòng khách, cảm giác khát khô trong cổ họng khiến anh chỉ muốn uống ngay một lon bia lạnh. Đúng lúc đó thì... anh chợt nhìn thấy... Huệ Nha!

Nàng đang đứng bên ngoài bức tường kính, xoay lưng về phía anh, giữa cơn mưa đang phủ trắng khu vườn.

Xuyên Sơn lặng người trong giây lát, rồi anh sải bước tiến về phía đó:

“Huệ Nha, đừng đứng giữa trời mưa như vậy, mau vào nhà đi.”

Nàng chẳng hề nhúc nhích, bộ váy màu tím họa tiết hoa đào trắng ướt đầm, và mái tóc nàng cũng vậy.

Xuyên Sơn đành bước thẳng ra vườn, tiến tới bên nàng. Những làn mưa rải xuống cơ thể anh một cảm giác lạnh buốt, nhưng không bằng cảm giác lo lắng trong anh lúc này:

“Đang nửa đêm sao em không ngủ trong phòng mà lại ra đây? Có chuyện gì sao?”

“...” - Nàng vẫn đứng lặng im, cánh tay trái bỗng từ từ đưa lên chỉ thẳng về phía trước.

Xuyên Sơn nhìn theo hướng đó, nhưng chỉ thấy bóng tối của khu vườn chìm trong mưa. Anh hỏi:

“Có gì ở đó? Em thấy gì ư, Huệ Nha?”

“...” - Nàng vẫn lặng lẽ chỉ tay về phương Bắc, và đôi mắt nàng đang... sáng lên, lấp lánh!

“Đôi mắt em...” - Xuyên Sơn kinh ngạc đến nghẹn lời, bước lùi lại một bước, giây phút này anh chợt nhận ra mình và Huệ Nha thuộc về... hai thế giới hoàn toàn khác nhau... Và anh mơ hồ mừng rỡ thấy những điều rất... đáng sợ...

Đôi mắt nàng đang rực cháy lên những tia sáng bạc, dữ dội, khủng khiếp, đó... không thể là đôi mắt của... một người bình thường!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đêm Thanh (Phần 3)

Tiếng vĩ cầm vẫn ngân vọng vào không gian, hòa trong tiếng mưa rơi miên man. Xuyên Sơn đưa tay kéo Huệ Nha vào lòng và ôm xiết lấy nàng, trong anh không còn suy nghĩ gì nữa, không còn những nỗi sợ hãi... anh chỉ muốn che chở cho nàng khỏi cơn mưa lạnh lẽo này thôi, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nàng ở yên trong vòng tay anh, khoảnh khắc này, nàng cảm nhận được hơi ấm của anh, cảm nhận được một thứ gì đó còn vượt trên cả sự ấm áp của da thịt, một thứ gì đó đang định hình trong trái tim nàng, và... đôi mắt nàng đang dần dịu đi, dần tắt đi những tia sáng bạc kì dị, dần trở về với màu đen huyền êm ả, thanh trong.

Mưa tuôn xuống không ngừng, những dòng nước mưa lăn dài trên cơ thể hai người. Nhưng, trong giây phút này, họ như đã hòa làm một.

Huệ Nha, dù em có là ai, anh vẫn sẽ luôn bên em...

...

Trở vào trong nhà, Huệ Nha lại ngồi xuống bên bức tường kính mà không chịu về phòng. Xuyên Sơn ngồi xuống cạnh bên, anh lấy một chiếc khăn bông lớn nhẹ nhàng lau khô tóc cho nàng.

Huệ Nha vẫn hướng đôi mắt trong veo nhìn ra cơn mưa ngoài kia, hương thơm của nàng vẫn dịu dàng lan tỏa giữa bầu không khí đượm mùi vị tươi mát của mưa. Xuyên Sơn tựa vai vào khung kính và ngắm Huệ Nha, tiếng mưa, tiếng vĩ cầm vẫn ngân vọng xa xa, chưa bao giờ anh lại thấy trái tim mình ấm áp đến vậy.

“Vì sao em lại thích mưa?” - Xuyên Sơn hỏi, dù anh chẳng hề mong nhận được câu trả lời của nàng. Từ lúc về nhà anh, nàng vẫn chưa nói một câu nào, lúc nào cũng lặng lẽ như vậy. Nhưng, anh yêu sự lặng lẽ của nàng, bởi vì điều đó thật... bình yên.

“Rất đẹp.” - Giọng nói nhẹ bằng ngân lên, tưởng như tiếng chuông gió khẽ khàng lay động.

“?” - Xuyên Sơn không hiểu lắm, nàng vừa trả lời anh ư? Nhưng rồi anh bật cười: “À, đúng là mưa rất đẹp nhỉ.”

Anh nhìn ra phía ngoài, những hạt mưa tuôn xuống rải khắp khu vườn như bụi tuyết trắng. Từng nhánh cây, từng lá cỏ khẽ rung rinh, rung rinh.

“Đêm nay thật đẹp, phải không?”

“...”

Hai người cứ ngồi như thế bên nhau, cùng ngắm mưa rơi và lắng nghe tiếng vĩ cầm ngân nga... chẳng cần biết bao nhiêu giây phút đã trôi qua... Thời gian, dường như chẳng còn tồn tại ở nơi đây nữa rồi...

Rồi trong một khoảnh khắc, Huệ Nha chợt... ngả đầu vào vai Xuyên Sơn... đôi hàng mi nàng từ từ... khép lại...

Xuyên Sơn ngồi lặng yên, mái tóc mềm mại của Huệ Nha chảy dài trên cánh tay anh, hơi ấm và mùi hương của nàng khiến anh chẳng còn âu lo gì nữa, và hai mí mắt anh cũng đang khép dần, khép dần...

Chúng ta đến từ hai thế giới, hoàn toàn khác biệt và xa xôi, chẳng hề có điểm chung, chẳng hề có sự liên kết. Ngày mai, có thể sẽ chỉ có thương đau và nước mắt. Nhưng đêm thanh bình này, chúng ta vẫn đang ở bên nhau, cầu cho những giây phút này sẽ trở thành bất tận...

Phía trên cao, giỏ hoa Thủy Hồng Lan tỏa ra một thứ ánh sáng màu hồng dịu dịu, đưa hương lan quyện vào thính không. Tiếng vĩ cầm dường như đang chuyển sang một bản nhạc mới, êm đềm và thanh thoát hơn. Tiếng mưa như cũng trở nên lặng nhẹ, yên lành.

...

...

...

Ánh sáng le lói của buổi bình minh khiến Xuyên Sơn dần tỉnh giấc, tiếng mưa vẫn rả rích ngoài vườn. Anh mở mắt ra và quay nhìn sang bên, trái tim bỗng như thất lại...

Bức tường kính trống không...

Huệ Nha đã không còn ở bên anh nữa rồi...

Nàng đã tan biến như một làn sương... tan... theo... màn đêm!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 18-1: Tử Chiến (I)

Rào Rào!

Rào Rào!

Mưa rất lớn, như trút như đổ xuống thế gian lượng nước tích tụ từ ngàn năm.

Cô tiểu thư của tập đoàn truyền thông MFJ bước tới chiếc xe hơi màu trắng bóng loáng đậu sẵn ở tiền sảnh, hôm nay cô vận một bộ váy ngắn màu hồng rất ngọt ngào và hợp với màu chiếc xe. Tay vệ sĩ mặc vest cúi người chào rồi đưa tay mở cửa xe cho cô. Cô kiêu kì liếc nhìn hân, đôi mày thanh hơi nhú lại:

“Anh là người mới phải không?”

“Dạ vâng, thưa tiểu thư.” - Tay vệ sĩ nghiêm trang đáp.

“Trông gương người trước mà làm cho cẩn thận vào đấy.” - Cô lạnh lùng nói rồi chui vào xe ngồi trên băng ghế sau.

“Dạ vâng” - Tay vệ sĩ cúi gập người một lần nữa, đưa tay đóng cánh cửa rồi bước vòng qua đuôi xe đến vị trí của mình là ghế trước cạnh tay tài xế.

Chiếc xe chưa kịp nổ máy thì bà quản gia bỗng tắt tá chạy ra:

“Tiểu thư Thiên Nhi!”

“Sao?” - Cô tiểu thư cho hạ kính xe xuống.

“Tiểu thư để quên ạ.” - Bà quản gia đưa ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ chạm khắc rất tinh xảo.

“Hm, lẽ ra bà phải nhắc tôi ngay từ trên phòng chứ!” - Thiên Nhi giận dỗi cầm lấy chiếc hộp.

“Tôi xin lỗi, thưa tiểu thư!” - Bà quản gia vội vàng cúi người xuống.

Thiên Nhi lườm bà ta một cái rồi ra lệnh cho tay tài xế:

“Đi đi, chờ gì nữa?”

“Vâng!”

Và chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đâm thẳng vào cơn mưa đang tuôn xuống rào rào giá lạnh...

“Anh không thể đi nhanh hơn chút à? Cứ rề rề thế này thì bao giờ mới tới nơi?” - Thiên Nhi lại hếch sách.

Tay tài xế toát mồ hôi đáp:

“Trời mưa lớn quá, tầm nhìn bị hạn chế, đi nhanh sẽ rất nguy hiểm! Mong tiểu thư hiểu cho.”

Thiên Nhi lại nhàu mày lại:

“Mưa với gió, tôi đang khó chịu trong người đấy, mấy người cứ cẩn thận.”

“Xin lỗi, thưa tiểu thư!” - Tay tài xế và tay vệ sĩ đồng loạt cất tiếng.

“Hm.” - Thiên Nhi không thèm để mắt đến họ nữa, cô lấy ra chiếc smartphone và bật màn hình lên. Ôi, chỉ sau một đêm mà trên mạng xã hội và các trang báo điện tử đã ngập tràn những tin tức về thảm họa kinh hoàng trên đại lộ Elci vào tối qua! Theo thống kê mới nhất, số người thiệt mạng đã lên tới gần 1000 người cùng hơn 5000 người bị thương, con số này có thể sẽ tiếp tục tăng lên vì vào thời điểm hiện tại vẫn còn rất nhiều nạn nhân bị kẹt sâu dưới đồng đồ nát. Đây được xem là hồ tử thần có kích thước lớn nhất từng được ghi nhận, gây nên những thiệt hại nghiêm trọng mà có lẽ sẽ còn rất lâu nữa mới có thể khắc phục.

Thiên Nhi quăng chiếc smartphone sang một bên và nhắm mắt lại, cho đến bây giờ khi nghĩ lại sự việc tối hôm qua cô vẫn thấy rùng mình! Chỉ chút xíu nữa là cô đã rơi xuống hố vực khủng khiếp ấy rồi, nó thực sự đã ở rất gần, rất gần...

Nhưng... thật may mắn vì ở bên cô khi đó là Xương Uy! Anh ấy đã nắm tay cô, đưa cô chạy thoát khỏi vùng nguy hiểm. Những giây phút ấy thật lãng mạn và gay cấn, như trong những bộ phim điện ảnh của Mỹ vậy - Thiên Nhi sung sướng hồi tưởng lại - Xương Uy thật tuyệt, dũng cảm, mạnh mẽ chẳng khác nào một siêu anh hùng, anh ấy đã gạt phẳng mọi vật cản để bảo vệ an toàn cho cô...

Thiên Nhi lại thoáng nghĩ tới Thiên Hà, anh trai của cô cũng đã thoát nạn nhưng bị thương ở cánh tay giờ phải bó bột nằm nhà, cho đáng đời, ai bảo theo dõi cô và Xương Uy làm chi.

Kééét!!!

Chiếc xe bỗng phanh gấp!

“Làm gì thế! Anh muốn tôi đứt mạch máu mà chết phải không?” - Thiên Nhi quát tay tài xế.

“Dạ xin lỗi tiểu thư... xe vừa bị nổ lốp.”

“Hà, anh đi cái kiểu gì? Xuống kiểm tra đi còn ngồi đấy!”

“V... âng!”

Brừm!!!

Brùm!!!

Những tiếng động cơ chọt vang rền như tiếng sấm! Và... từ một con ngõ nhỏ phía trước, những chiếc mô tô hầm hố đang lũ lượt phóng ra!

Gì vậy? Thiên Nhi cảm thấy có gì đó không ổn, cô hỏi tay tài xế:

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Khu phố Trung hoa, thưa tiểu thư.”

“Phố Trung hoa ư?” - Thiên Nhi hạ cửa kính xuống và nhìn ra ngoài. Khu phố Trung hoa này mọi ngày vẫn đông đúc nhộn nhịp vậy mà không hiểu sao hôm nay lại vắng ngắt không một bóng người, các cửa hàng cửa hiệu hai bên đường thì đều đóng cửa kín mít.

Brùm!!! Brùm!!!

Đoàn mô tô phân khối lớn đang vây quanh chiếc xe hơi của Thiên Nhi, khoảng 10 cái, hết rú ga lại bóp đầu như đang thị uy. Cười trên chúng là những gã thanh niên để mình trần với những hình xăm rỗng phượng phù kín trên da!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 18-2: Tử Chiến (I)

“Bọn nào thế nhỉ?” - Thiên Nhi nhú mày, vốn thông minh nên cô nhanh chóng phân tích tình hình, và rồi cô chợt nhận ra mình đã rơi vào... một cái bẫy! Xe của cô vừa rồi có lẽ đã cán phải đinh hay thứ gì khác mà lốp người kia rai trên đường. Nhưng chúng là ai? Cướp ư? Hay chúng muốn gì ở cô?

“Hai anh giải quyết chúng đi.” - Thiên Nhi ra lệnh.

“Vâng!”

Tay tài xế và tay vệ sĩ cùng mở cửa xe bước ra. Đám côn đồ kia cũng đã xuống khỏi mô tô. Và... trận chiến nhanh chóng được bắt đầu trong cơn mưa! Hai người của Thiên Nhi tuy võ nghệ khá tốt nhưng trước số đông và sự hung hãn của đám côn đồ nên cuối cùng cũng phải lần lượt gục ngã.

RẦM! RẦM!

Đám côn đồ vùng những chiếc gậy sắt đập thẳng vào xe của Thiên Nhi, chúng la hét:

“Ra đây nào, tiểu thư!”

“Ngoan ngoan đi, đừng để bọn anh vào lôi em ra đấy!”

Thiên Nhi cắn môi, đôi bàn tay nắm chặt gấu váy, nhịp tim cô đang dồn thình thịch. Rõ ràng là bọn chúng nhắm vào cô rồi! Có lẽ chúng đã điều tra lộ trình của cô và mai phục sẵn ở đây. Một kế hoạch rất chuyên nghiệp chứng tỏ chúng không phải lũ cướp vặt thông thường! Hay chúng thuộc các công ty đối thủ của tập đoàn MFJ?

XOẢNG!!!

Kính trước của xe đã bị đập vỡ!

“Ra đây nào tiểu thư! Bọn anh cho nổ tung xe bây giờ!”

Đến nước này thì Thiên Nhi không thể náu mình trên xe được nữa, cô mở cửa xe bước xuống, tay run run bật lên chiếc ô màu trắng.

“Ồ, thiên thần xinh đẹp đã hạ sơn rồi! Hô hô hô!” - Đám côn đồ cười vang khà ó.

Trước mặt Thiên Nhi là hơn chục tên đầu gấu mặt mũi người ngợm như lũ quỷ dữ khát máu, cô lắp bắp:

“Các... các người là ai? M... muốn gì ở tôi?”

Đám côn đồ chòng chọc nhìn Thiên Nhi như muốn ăn tươi nuốt sống cô:

“Hề hề, nhìn công chúa váy hồng đang run rẩy kia, tội nghiệp quá.”

“Đừng sợ cung à, bọn anh chỉ muốn dẫn cung tới nơi này thôi mà.”

“Nào cô em, ngoan đi theo bọn anh thì sẽ không có chuyện gì hết.”

Thiên Nhi bước lùi lại, giọng sợ sệt:

“Kh... ông... Các người định... bắt cóc tôi ư? Các người... có biết tôi là ai không?”

Đám côn đồ cười vang khoái trá:

“Ha ha ha, sợ quá nhì tụi bay! Nàng tiểu thư cao quý đang đe dọa chúng ta kìa!”

“Cô em ngây thơ quá, bọn anh đã bao cả khu phố này rồi mà còn ngán đũa nào!”

“Thôi không đùa nữa, chúng mày tóm lấy nó!”

Và cả đám du côn bắt đầu sấn xổ bước lại gần Thiên Nhi, ánh mắt chúng long lên như loài thú dữ man rợ thềm thịt người!

“Dù... ng lại! Các người sẽ... hối tiếc đấy!” - Thiên Nhi bị dồn sát vào hông xe, trong bộ váy hồng trông cô thật mỏng manh yếu đuối như đóa hoa tươi trước nhũn nát độc tàn của lũ nửa người nửa ngợm kia.

Mưa như trút.

Những bàn tay gân guốc nhơ nhớp vurun ra hướng vào Thiên Nhi!

Vút!

Chúng chỉ tóm được vào... khoảng không. Đám côn đồ ngạc nhiên hết sức, đưa mắt nhìn lên. Thiên Nhi thoát một cái đã... đứng ở trên nóc ô tô!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 18-3: Tử Chiến (lii)

“Cái... quái gì? Nó biết... khinh công ư???”

“Mẹ nó, con này không phải dạng vừa rồi!”

Thiên Nhi vẫn đứng hiên ngang trên nóc xe, làn môi cô đang từ từ nở ra... một nụ cười:

“Hi hi, chúng mày tưởng chị dễ ăn à? Hôm nay chúng mày tới số rồi mới dám đụng đến tao!”

“Con ranh con! Anh em, xông lên!” - Đám côn đồ nhao lên giận dữ.

Thiên Nhi khinh miệt nhìn xuống chúng:

“Lên hết đây! Chị đang khó chịu trong người, vừa hay có chỗ để giải tỏa.”

“Mẹ kiếp! Giết nó!” - Lũ côn đồ hùng hục nhảy lên nắp xe, những chiếc gậy sắt vung lên trong màn mưa!

Bốp! Bốp!

Thiên Nhi tung ra liền hai cước khiến hai tên côn đồ bắn văng ra xa, thân thể chúng trượt dài trên nền đường đầm nước.

Đám côn đồ tái mặt:

“Không thể tin được... Nó mạnh quá!”

“Chúng mày sợ cái gì! Nó chỉ là một đứa con gái! Tiến lên!”

Gậy sắt lại đồng loạt vung lên! Thiên Nhi liền bay người đáp xuống mặt đường. Lũ côn đồ hò hét lao theo bủa vây xung quanh cô.

Mưa vẫn rào rạt.

Trận chiến giữa một thiếu nữ bé nhỏ với 12 gã du côn lực lưỡng trên khu phố Trung Hoa không người qua lại.

Thiên Nhi chiến đấu như một vũ công, thân pháp lanh lẹ phi thường, dù là né đòn hay xuất chiêu cũng đều vô cùng đẹp mắt. Chiếc ô vẫn cầm trên tay, cô hoàn toàn dùng đòn chân với đám côn đồ, đá xoay, đá vòng cung, đá chính diện, phi cước... mỗi một đòn lại khiến một tên côn đồ bị loại ra khỏi vòng chiến đấu.

Và rồi trận chiến đã ngã ngũ, Thiên Nhi phóng mình lên đập thẳng vào ngực tên du côn cuối cùng khiến hắn bắn văng vào... đồng thùng rác nơi góc đường.

RẦM!

Thiên Nhi nhẹ nhàng điều bước tiến về phía ô tô của mình, hơn chục tên côn đồ nằm lăn lóc dưới gót giày cô, mưa tuôn xuống khiến trông chúng càng thêm thảm hại. Cô kiêu ngạo mỉm cười:

“Lũ rác rưởi, đó là vị trí dành cho chúng mày.”

Thực ra, ngay từ nhỏ Thiên Nhi đã được Thiên Hà kèm cặp cho môn võ wushu, nên việc cô dễ dàng hạ thủ đám côn đồ kia cũng chẳng phải là điều gì quá ngạc nhiên. Thiên Hà ngày thường đối xử với cô rất dịu dàng nhưng những lúc dạy võ lại vô cùng nghiêm khắc, cũng nhờ thế mà cô mới có được ngày hôm nay. Lúc đầu cô tỏ vẻ sợ hãi trước đám côn đồ chẳng qua là muốn đùa giỡn với chúng một chút mà thôi.

Tay tài xế và tay vệ sĩ của Thiên Nhi khi này bị đo ván giờ đang lồm cồm bò dậy. Cô liếc nhìn họ bằng nửa con mắt:

“Ăn hại, từ mai đừng đi làm nữa.”

“Xin lỗi tiểu thư!” - Hai người đồng loạt cúi xuống.

Tóc tách!

Tóc tách!

Cộp! Cộp! Cộp! Cộp!

Một thân ảnh đang nện gót giày bước ra từ con ngõ nhỏ... bộ váy ngắn màu đen thẫm như bóng đêm... cặp đùi dài với một bên phủ kín những hình xăm... mái tóc đen huyền đắm nước...

Đó không thể là ai khác ngoài... Y Tuyết! Ngay giờ cô đứng nơi góc khuất ấy, ung dung theo dõi trận chiến, giờ đã đến lúc xuất đầu lộ diện rồi.

Y Tuyết chậm rãi bước về phía Thiên Nhi, trên môi in một nụ cười nhẹ mà âm u, lạnh lẽo, những giọt nước mưa tóc tách nhỏ xuống mặt đường từ thân thể mảnh mai, quyến rũ.

Thiên Nhi nhú mày nhìn cô gái váy đen đang bước về phía mình kia, đây chính là kẻ đã chủ mưu vụ phục kích này ư?

Y Tuyết đã bước tới gần Thiên Nhi, cô nghiêng đầu, ánh nhìn nửa như dò xét nửa như đang bồn cợt.

Hai người, hai thiếu nữ trong hai bộ váy tương phản về màu sắc: Một rực rỡ, một âm u. Hai ánh mắt gườm gườm nhìn nhau trong cơn mưa như trút.

Rồi Y Tuyết chợt... cất tiếng, giọng mềm mại như thể đang chế nhạo:

“Mày... cũng khá đấy nhì, nàng tiểu thư thiên thần? Hạ hết mười hai người của tao rồi.”

Thiên Nhi khẽ nuốt nước miếng, cô cảm nhận được sát khí trong lời nói và ánh mắt ấy. Cô đáp lại:

“Mày là cái đũa đã đâm vào xe của anh tao tối hôm qua đúng không?”

“Ồ.” - Làn môi Y Tuyết kéo lên nét cười sắc lạnh - “Còn mày là vị hôn thê xinh đẹp của Xương Uy?”

“Gi?” - Thiên Nhi hơi ngạc nhiên - “Sao mày lại biết Xương Uy?”

“Không những biết, mà còn biết rất rõ. Tao và hắn đã từng là một cặp mà.” - Y Tuyết cười đáp.

“Hả? Mày nói vớ vẩn gì vậy?” - Thiên Nhi chau mày - “Xương Uy mà thêm đề mắt tới loại con gái như mày ư?”

“Ha ha ha!” - Y Tuyết phá lên cười - “Mày không tin thì có thể về hỏi trực tiếp hắn. Mà...”

Ánh mắt Y Tuyết chợt sáng lên một tia chết chóc, giọng gắt lại:

“Tao nghĩ mày chẳng còn cơ hội để gặp lại hắn nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 18-4: Tử Chiến (Iv)

Thiên Nhi bỗng thấy thoáng nôn nao trong bụng, cô thận trọng nhìn cô ả kia, từ cô ta toát lên một vẻ gì đó rất... lạnh lẽo... đáng sợ...

"Mày... là ai?"

"Tao là Y Tuyết." - Y Tuyết lạnh lùng đáp - "Nhưng tao ghét tuyết. Tao thích..."

Khóe môi Y Tuyết đang cong lên điệu cười của nữ tử thần:

"... máu hơn!"

Thiên Nhi bước lùi lại, ra lệnh cho hai người của mình:

"Xông lên, hạ nó đi."

Thật tội nghiệp cho hai tay vệ sĩ của Thiên Nhi, còn chưa kịp hồi phục bởi trận đòn của đám côn đồ kia giờ lại phải đối đầu với chủ tướng của chúng là Y Tuyết. Lần này, đòn đánh mà họ phải hứng chịu tàn khốc hơn rất nhiều, họ gục xuống chỉ sau vài đường quyền của Y Tuyết, máu trào ra trên miệng trôi hòa theo mưa.

Bàn tay Thiên Nhi xiết chặt lấy cán chiếc ô, ả Y Tuyết kia quả là nguy hiểm, một đối thủ không thể xem thường được.

Y Tuyết bước qua người hai tay vệ sĩ mặc vest, trên môi lại nở nụ cười âm lãnh:

"Sao? Giờ chỉ còn lại tao với mày. Đấu một trận nào."

Thiên Nhi hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, rồi mỉm cười nói:

"Được thôi, đã đến lúc giãn gân cốt rồi."

Y Tuyết bẻ khớp tay răng rắc:

"Tao hi vọng mày không gục quá sớm."

Thiên Nhi quăng chiếc ô đi, rồi cời luôn chiếc áo khoác ngoài đất tiền ném xuống đường:

"Bắt đầu đi."

Hai thân ảnh bay vào nhau trong màn mưa, từng đòn quyền tung ra, tốc độ tuyệt vời. Y Tuyết với sở trường là Thi Liên Quyền và Vovinam, mạnh mẽ vô song, tấn công áp đảo. Còn Thiên Nhi kinh nghiệm chiến đấu chưa nhiều nên buộc phải rơi vào thế phòng thủ.

Bịch!!!

Một pha lên gối của Y Tuyết vào bụng Thiên Nhi, tiếp ngay đó là một cú đấm cực mạnh khiến Thiên Nhi văng xuống ngã sòng soài trên mặt đường nước mưa lộng bông.

"Tuồng mày như nào. Chỉ thế thôi sao?" - Y Tuyết cười đắc thắng.

Thiên Nhi cảm thấy một bên má của mình bông rớt và máu ứa trên môi, đau đớn, tức giận, cô chống tay đẩy người dậy rồi vươn mình đứng lên, hướng ánh nhìn nảy lửa vào Y Tuyết:

"Con kia, mày... chọc giận tao rồi đấy."

"Hà?" - Y Tuyết cười nửa miệng - "Ghê quá nhò? Lên đi!"

Và hiệp hai bắt đầu sau một tiếng sấm nổ ĐÙNG trên cao! Hai bóng hồng lại bay vào nhau, dồn dập thi triển quyền cước. Thiên Nhi hiệp này dồn toàn bộ sức lực tổng tấn công, tung ra một liên hoàn cước khiến Y Tuyết không kịp chống đỡ, lĩnh ngay hai phát vào vai và cằm, ngã bật ngửa ra lưng đập mạnh xuống nền đường ngay vũng nước.

"Mây cũng chỉ là thứ rác rưởi như mấy thằng kia thôi, tưởng có thể hạ được tao sao?" - Thiên Nhi khinh bỉ nhìn xuống.

Y Tuyết chậm chậm đứng dậy, đưa tay quệt máu trên miệng, ánh mắt như sáng lên:

"Máu... Mây khiến tao bắt đầu thấy hứng thú hơn rồi... Ha ha ha..."

Cuộc chiến của Thiên Nhi và Y Tuyết lại tiếp tục trong cơn mưa rào bất tận của mùa xuân. Cả hai thi nhau ra đòn, tàn bạo, khốc liệt, chẳng hề khoan dung. Máu, đã vương đầy trên hai khuôn mặt xinh đẹp ấy, bao nhiêu lần mưa cũng chẳng thể rửa trôi đi hết. Váy áo cũng đã không còn lành lặn, họ lao vào nhau như hai nữ chiến binh trong cuộc quyết đấu sinh tử.

Nhưng rồi, kẻ mạnh hơn sẽ thắng.

BÓP! BÓP! BÓP!

Y Tuyết tung ra liên tiếp những đòn quyền vào mặt Thiên Nhi, trước khi tung ra đòn kết liễu bằng một cú đá chệch tuyệt mĩ khiến Thiên Nhi sụm xuống, đổ vật ra mặt đường ngấm nước. **KNOCK- OUT!**

Y Tuyết nhỏ máu khỏi miệng, cười mãn nguyện:

"Hò, đánh thế mới là đánh chứ. Lâu rồi mới có một trận đả tay như vậy."

Lúc này, từ hai đầu con phố, thêm rất nhiều những tên đàn em xăm trổ của Y Tuyết đang kéo đến. Chúng hò reo, tung hô chiến thắng của vị nữ chủ tướng xinh đẹp. Y Tuyết giơ tay ra hiệu cho chúng im lặng, cô liếc ánh nhìn hoang vu xuống kẻ bại trận đang nằm dưới gót giày mình, lạnh lùng ra lệnh:

"Giải nó đi. Đây mới chỉ là... màn dạo đầu nhẹ nhàng thôi."

Rào Rào!

Mưa vẫn tuôn rơi như thác đổ. Thiên Nhi nằm sấp mặt trên nền đường ướt lạnh, run rẩy, bất lực, mùi hăng nồng của máu quyền theo dòng nước mưa xộc thẳng vào trong mũi, cảm giác đau buốt của những vết thương trên khắp cơ thể, cùng nỗi sợ hãi tuyệt vọng mà lần đầu tiên trong đời cô biết đến...

Hai tên đàn em của Y Tuyết đang xốc Thiên Nhi lên, cười nham nhở. Y Tuyết quay lưng cất bước, trên đôi mắt là ánh lửa của sự hủy diệt:

"Nào, giờ đã đến lúc để thiên thần ném mìn... địa ngục!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 19-1: Hoa Tiên (I)

Sa mạc Sahara, Bắc Phi.

Đây là nơi có khí hậu nóng và khắc nghiệt nhất hành tinh, vậy mà vào lúc này lại đang chìm trong... mưa. Một cơn mưa lớn chưa từng thấy.

Trên một ốc đảo nhỏ có một bộ lạc người da đen sinh sống, họ rất hân hoan trước cơn mưa trời ban này nên đã tổ chức cả một lễ hội để ăn mừng và tạ ơn các vị thần linh. Trong căn lều lớn, tiếng trống vang lên tung bừng rộn rã, mọi người dân trong bộ lạc đã tụ họp đông đủ và đang nhảy múa hò reo vô cùng náo nhiệt.

Duy chỉ có một người không cảm thấy vui, đó là con gái của vị tù trưởng, sắc mặt cô đượm một vẻ u ám và lo âu. Giơ cao quả cầu tiên tri trong tay, cô khẽ nói với cha mình:

"Cha à, cơn mưa này không phải điều tốt lành đâu. Nó là một điềm báo... điềm báo rất xấu!"

Vị tù trưởng chỉ cười lớn:

"Thôi nào, con gái của ta. Con vẫn giữ ý định nối nghiệp tiên tri của mẹ con đây ư?"

"Cha! Con đang nói rất nghiêm túc đấy! Chúng ta sắp phải hứng chịu một đại họa!"

"Chẳng có đại họa nào hết con gái yêu ạ. Đã từ rất lâu, chúng ta không còn tin vào những lời tiên tri nữa rồi."

"Nhưng..."

"Đủ rồi Zmir! Đừng làm ta bức mình!" - Vị tù trưởng giật dũ quát lên.

* Zmir: Con gái của tù trưởng. 14 tuổi. Nhà tiên tri.

Cô công chúa nhỏ của bộ lạc hòn dổi đứng lên và rời khỏi lễ hội, trong lòng vô cùng ảm ức. Tại sao cha lại không tin cô? Tại sao người dân trong bộ lạc lại không tin vào những lời tiên tri chứ? Đại họa rồi sẽ xảy ra, cô phải làm sao để bảo vệ họ đây?

Ngoài trời mưa rất lớn, Zmir giương lên chiếc ô kết bằng lá cọ khô rồi chậm bước trên con đường đất gập ghềnh để trở về lều của mình. Mưa quất lộp bộp trên nóc ô, nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh mà ánh mắt Zmir thoáng buồn. Ngôi làng này nằm bên rừng cọ, với những túp lều xinh xắn được dựng bằng đất và cỏ khô, cùng những người dân hiền hòa, mộc mạc. Tại sao... cuộc sống không thể cứ mãi tiếp diễn một cách bình lặng như thế?

Về tới lều, Zmir thu chiếc ô lại rồi mở cửa bước vào trong, giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc để quên hết những phiền muộn.

Vút!

Một làn gió chợt lùa qua bên tai Zmir khiến cô suýt đánh rơi quả cầu tiên tri. Làn gió mang theo một mùi hương lạ kì, một thứ hương thơm huyền ảo mà cô chưa từng được ngửi, chưa từng biết tới. Và... cả một tiếng cười... tiếng cười trong trẻo... như thực như hư...

"Hi hi hi... Ha ha ha..."

Zmir bần rùn hết cả chân tay, cô đứng như trời trồng trong căn lều nhỏ. Làn gió vẫn đang quẩn quanh, ve vuốt trên da thịt cô. Rồi bỗng từ không trung.. những sợi tóc vàng óng ả như những sợi nắng mai đang hiện ra... rất dài... chúng đang kết lại thành một mái tóc bóng mượt và sáng rực rỡ...

Và...

... một thân ảnh cũng đang dần định hình bên dưới mái tóc ấy... bầu ngực... vùng eo... những đường cong mềm mại... một thiếu nữ da trắng như tuyết mùa đông...

Thần linh! Một nữ thần!!! Zmir kinh hãi quỳ mọp xuống.

Thiếu nữ kia đã có được dáng hình đầy đủ: Mái tóc vàng như ánh nắng, đôi môi đỏ mềm như huyết hoa, nhan sắc tuyệt mĩ không gì sánh kịp. Nàng đi chân trần, thân thể mĩ miều ẩn hiện trong bộ váy thướt tha với những lớp vải voan mỏng manh trong suốt. Và đôi mắt nàng đang từ từ hé mở... mắt bên phải màu xanh lá cây... còn mắt bên trái... màu bạc!

Thiếu nữ đưa đôi mắt kì lạ ấy nhìn xuống cô bé đang quỳ dưới chân mình, thoáng một giây im lặng, rồi nàng bỗng... cười khúc khích:

"Cô bé này, sao lại cung kính trước ta như vậy chứ, hi hi."

"Thưa... thưa nữ thần..." - Giọng Zmir vẫn run run.

"Đứng dậy nào. Ta không phải nữ thần gì đâu." - Thiếu nữ tóc vàng dịu dàng nói.

Zmir ngước đầu lên, cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi:

"Nếu... nếu không phải là thần tiên thì Người... là gì ạ? Phù thủy hay... pháp sư?"

"Phù thủy? Pháp sư? Cũng không phải, hi hi." - Thiếu nữ tóc vàng lại khúc khích cười.

Zmir đã bót sợ, cô chầm chậm đứng lên khỏi nền đất:

"Vậy... Người là ai thế ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 19-2: Hoa Tiên (li)

Thiếu nữ tóc vàng vẫn giữ nụ cười hồn nhiên trên môi, nhẹ nhàng đáp:

"Ta là... Gió."

"Gió?" - Zmir chẳng thể hiểu.

Thiếu nữ tóc vàng chỉ cao hơn Zmir một chút, nàng đưa tay xoa đầu cô bé:

"Ừ, mà thôi em cứ gọi ta là Hoa Tiên cũng được."

* Hoa Tiên: Giới tính: Nữ. Tuổi: Tầm 16. Xuất xứ: Chưa biết. Vai trò: Chưa biết. Năng lực: Chưa biết.

"Hoa Tiên ạ? Tên chị thật là đẹp." - Zmir bẽn lễn mỉm cười, cô thấy thiếu nữ kia chắc cũng không hơn tuổi mình là bao lại vô tư thân thiện nên cũng không đa lễ nữa.

"Hi hi, còn cô bé thật đáng yêu."

Hoa Tiên che miệng cười, rồi nàng chợt... ghé sát vào tai Zmir, thì thầm nói:

"Này cô bé, ta... tin những lời tiên tri của em."

Hơi thở của Hoa Tiên thơm như những loài hoa rừng tinh khiết nhất khiến Zmir thoáng ngây ngất, cô mở to mắt hỏi:

"Chị tin thật ạ?"

"Thật mà." - Hoa Tiên đưa bàn tay mềm ẩm vuốt nhẹ lên gò má Zmir.

Zmir cảm thấy hơi ngượng ngùng:

"Nhưng... sao chị lại tin em?"

"Bởi vì..." - Hoa Tiên nở nụ cười nhẹ bâng - "Đó là điều chắc chắn sẽ xảy ra."

Zmir lại thấy lo sợ, cô kéo tay Hoa Tiên:

"Hoa Tiên, chị có phép thuật phải không? Chị có thể giúp làng của em thoát khỏi đại họa không?"

"Hi hi, không được rồi. Ta còn có việc khác." - Hoa Tiên lắc đầu.

"Việc gì ạ?" - Zmir hỏi.

"Ta... đang phải đi tìm... Lửa!" - Con mắt bạc của Hoa Tiên chợt lóe sáng.

"Lửa?" - Zmir nhũn mày ngẫm nghĩ, chị ấy nói thế là sao nhỉ?

Hoa Tiên đang chăm chú nhìn quả cầu thủy tinh trên tay Zmir với vẻ thích thú:

"Đây là quả cầu tiên tri phải không?"

"Vâng." - Zmir đáp.

"Cho ta mượn xem nào." - Hoa Tiên cầm lên quả cầu của Zmir, đôi mắt nàng sáng rạng rỡ: "Thì ra loài người dùng thứ này để đoán trước số mệnh ư? Hi, hay thật đấy. Nhưng... họ sẽ chẳng thay đổi được đâu. Không thể thay đổi được, hi hi."

"? " - Những điều Hoa Tiên nói khiến Zmir càng lúc càng khó hiểu, nhưng cô vẫn cảm thấy một chút hi vọng ở đâu đó. Cô nắm lấy tà váy của Hoa Tiên và cầu xin:

"Hoa Tiên, chị giúp em đi được không? Phải làm cách nào để tránh khỏi đại họa? Nói cho em biết đi, Hoa Tiên."

Hoa Tiên lại cười, hiền dịu xoa đầu Zmir:

"Cô bé ngoan, ta rất tiếc, không thể thay đổi được gì đâu. Vì..."

Nàng chợt hạ thấp giọng xuống:

"... đã quá muộn rồi!"

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất đang rung chuyển! Cả căn lều của Zmir cũng đang rung lên như sắp sập xuống bất cứ lúc nào!

"Chuyện gì vậy chị???" - Zmir hoảng hốt kêu lên.

Hoa Tiên chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô bé:

"Đừng sợ, không sao đâu. Ta sẽ giúp em sớm được... giải thoát."

Phập!

Những móng tay của Hoa Tiên đột ngột xiết lại cắm ngập trên bờ vai nhỏ bé của Zmir, một chất độc cực mạnh nhanh chóng theo các mạch máu lan tỏa ra khắp cơ thể cô bé. Và... Zmir đổ vật ra nền nhà, tắt thở ngay tức khắc khi còn chưa kịp cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra.

Hoa Tiên nghiêng đầu nhìn xuống thi thể bất động của Zmir, trên làn môi nàng vẫn là nụ cười nhẹ tựa sương mây:

"Cô bé, ta cầu chúc cho em được lên thiên đường. Thế giới trần thế này không xứng đáng để em sống đâu."

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất vẫn đang rung chuyển vô cùng dữ dội, căn lều đất của Zmir bỗng chốc tan rã ra thành muôn ngàn mảnh vụn bởi sức mạnh khủng khiếp của những trận gió đang rào rạt nổi lên! Và xác của Zmir cũng đang bị gió cuốn lên không trung cùng với quả cầu tiên tri...

Hoa Tiên điềm nhiên cất bước, phía sau lưng nàng là một... vòi rồng khổng lồ!!!!

Một con lốc xoáy vĩ đại vurun xuống từ những đám mây đen vần vũ trên bầu trời, càn quét và hút lấy tất cả mọi thứ xung quanh nó: Những túp lều, cây cối, đất đá... và cả những người dân trong bộ lạc... Tất cả đều không thể thoát!

Chỉ riêng mình Hoa Tiên là không hề bị ảnh hưởng bởi lực hút tàn bạo ấy, nàng vẫn mỉm cười chậm bước giữa khung cảnh hỗn mang chết chóc, con mắt bạc đang sáng rực lên, giọng nàng nhẹ nhàng:

"Ta nhất định sẽ tìm ra người... Huệ Nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 20-1: Bí Mật Của Xương Uy (I)

Thời gian.

Là thứ đáng quý nhất trên đời.

Và...

Chẳng ai có thể kiểm soát được!

...

Người thừa kế của tập đoàn công nghệ Eghy có một bí mật lớn. Một bí mật có thể... thay đổi hoàn toàn lịch sử phát triển của nhân loại.

Mọi chuyện bắt đầu từ 10 năm trước, khi Xương Uy mới chỉ là một cậu bé 8 tuổi vô tư, hiếu động. Thời điểm đó, Eghy đã là một tập đoàn có tên tuổi dưới sự lãnh đạo của ông nội Xương Uy. Cha Xương Uy lúc này mới chỉ đảm nhận vị trí trưởng phòng sáng tạo. Hai người đàn ông này luôn luôn chỉ biết tới công việc, rất ít khi xuất hiện ở nhà.

Ngày hôm ấy, trời cũng mưa rất lớn. Trong một căn phòng xa hoa ở tòa biệt thự nhà Xương Uy, có một thiếu nữ với làn tóc mây dài như suối đang đứng bên khung cửa kính lớn, đôi mắt trong thăm thẳm nhìn ra những làn mưa giăng đầy trời. Cô cứ đứng lặng lẽ ở đó một lúc rất lâu, chẳng hề cử động.

Bỗng, một tiếng gọi trong trẻo vang lên từ ngoài cửa:

"Mẹ! Mẹ ơi!"

Cô quay người lại, ánh mắt thấp thoáng nét cười:

"Xương Uy, gì vậy con?"

Cậu bé Xương Uy chạy đến ôm chầm lấy mẹ, ngược ánh mắt ngây thơ lên hỏi:

"Mẹ, vì sao tên của mẹ lại là Mộc Uyên?"

* Mộc Uyên: Mẹ của Xương Uy. 24 tuổi. Sở thích: Ngắm mưa. Sinh ra và lớn lên ở đất Hà thành, thủ đô tươi đẹp của Việt Nam.

"Vi..." - Mộc Uyên mỉm cười, quỳ xuống bên cậu con trai bé bỏng - "Mà con thử đoán xem?"

Cậu bé nhú mày suy nghĩ, rồi lắc đầu:

"Con không đoán được, mẹ mau trả lời con đi?"

Mộc Uyên đưa tay xoa đầu con trai:

"Vi ông ngoại con tên là Mộc, còn bà ngoại con tên là Uyên. Khi sinh mẹ ra ông bà không kịp nghĩ ra tên gì khác nên đành ghép tên hai người lại là Mộc Uyên."

"Trời..." - Bé Xương Uy xịu mặt - "Con lại tưởng có ý nghĩa gì đặc biệt chứ."

Mộc Uyên ngắm cậu con trai xinh xắn của mình. Xương Uy rất giống mẹ, ở khuôn mặt tuyệt sắc mà luôn phảng phất một nét buồn, ở hàng mi thật dài, và đôi mắt nâu trong. Bé Xương Uy vì quá xinh đẹp nên thường xuyên bị mọi người hiểu lầm là... con gái, rất là tội nghiệp.

"Mà sao hôm nay con lại hỏi mẹ chuyện này?" - Mộc Uyên khẽ thom lên má bé.

Bé ngập ngừng đáp:

"Vi... ở lớp có một bạn hỏi con điều ấy. Bạn ấy còn nói tên của mẹ rất là đẹp."

"Ồ, là bạn gái phải không?"

"Sao... sao mẹ biết?"

Mộc Uyên đưa tay bẹo má con trai:

"Thì mặt con đỏ hết lên rồi kìa."

"Mẹ..." - Xương Uy ngượng ngùng ôm chầm lấy mẹ.

"Thế bạn ấy tên là gì?"

"Con... không nói đâu."

"Sao phải giấu, nói cho mẹ biết đi."

"Không, con đã nói là không nói mà."

Ngoài kia, tiếng mưa vẫn vang lên thật dịu dàng, êm trong.

"À mẹ ơi..." - Bé Xương Uy nín áo mẹ - "Bây giờ chúng ta lên núi Halad đi, được không? Con muốn ngắm hoa Nhạn quỳên."

"Được rồi, để mai mẹ sẽ đưa con đi." - Mộc Uyên dịu dàng đáp.

"Không, trời mưa to thế này đợi đến mai hoa sẽ rụng hết. Chúng ta đi luôn bây giờ đi, mẹ?"

"Ừm..." - Mộc Uyên nhìn ra cơn mưa ngoài khung kính, rồi nói: "Thôi được, vậy thì đi nào."

"A, mẹ thật tuyệt!" - Xương Uy mừng rỡ cười tít mắt.

Và hai người cùng đi lên sân thượng của khu biệt thự. Mưa quá xuống rào rào. Mộc Uyên bật chiếc ô lên rồi dắt tay bé Xương Uy đi về phía chiếc trực thăng Tia- Z6 rất hiện đại đang đậu ở giữa sân.

Mộc Uyên ngồi vào ghế lái, còn bé Xương Uy ngồi ở ghế cạnh bên.

Vù ù ù ù!

Những cánh quạt của chiếc trực thăng bắt đầu quay, đưa khối sắt đồ sộ nặng hơn 2000 kg ấy cùng hai mẹ con Mộc Uyên bay thẳng lên không trung đầy mưa gió.

Khung cảnh thành phố Illen trong thoáng chốc đã bị bỏ lại tít bên dưới, những tòa nhà cao tầng chỉ còn là những chấm li ti rắc trên tấm thảm thành phố mênh mông.

Chiếc trực thăng cứ thế bay xuyên qua những màn mưa, cảnh vật phía dưới dần dần thay đổi, thành phố rồi các cánh đồng, những dòng sông, hồ nước...

tất cả lần lượt hiện ra như những bức tranh tuyệt đẹp...

"Sắp đến nơi chưa mẹ?" - Bé Xương Uy hỏi.

Mộc Uyên khẽ gật đầu:

"Sắp rồi, con nhìn về phía đường chân trời kia."

"A, con thấy rồi! Mà..." - Xương Uy chợt nghĩ ra một ý - "Hay là chúng ta bay luôn tới Hà Nội đi mẹ. Hà Nội cũng ở hướng này phải không?" - Bé chưa bao giờ được về thăm quê mẹ cả.

Mộc Uyên thoáng cười:

"Không được, Hà Nội cách đây xa lắm, không đủ nhiên liệu."

"Vâng..." - Bé Xương Uy có vẻ buồn bã.

Mộc Uyên liếc nhìn con, khẽ bảo:

"Thôi, để hè này mẹ sẽ đưa con về Hà Nội."

"Thật chứ?" - Bé tươi lên ngay - "Mẹ hứa nhé?"

"Ừ." - Mộc Uyên mỉm cười.

"Hay quá! Hà Nội đẹp lắm phải không?" - Bé ríu rít hỏi.

"Ừ, còn đẹp hơn cả trong cổ tích ấy, đó là một thành phố yên bình và thơ mộng." - Mộc Uyên hồi tưởng lại, cũng đã lâu rồi cô không về thăm quê hương.

"Con mong tới mùa hè quá!"

Dãy núi Halad đã nhấp nhô ở bên dưới, những sườn núi phủ vàng rực một màu hoa Nhạn quỳn.

"Oa, đẹp thế! Tuyệt quá!"

"Con thích nhé, năm nay hoa nở đều hơn."

"Chỉ tiếc là lại bị mưa... Hà Nội có hoa Nhạn quỳn không mẹ?"

"Không, nhưng Hà Nội có hoa sữa và hoa đào, còn đẹp hơn hoa Nhạn quỳn nữa đó."

"Thế ạ?"

Mộc Uyên vừa điều khiển cho chiếc trực thăng hạ bớt độ cao vừa kể lại:

"Hà Nội là thành phố của các loài hoa. Hoa đào vào mùa xuân, hoa bằng lăng tím vào mùa hạ, mùa đông là hoa cải và lưu ly, mùa thu thì có hoa sữa và côm..."

Reet! Reet!

Những cánh quạt của chiếc trực thăng bỗng nhiên quay chậm lại khiến đầu trực thăng đang cúi xuống phía dưới!

"Sao vậy mẹ?" - Xương Uy lo lắng hỏi.

"Không sao đâu con, chỉ là có sự cố kỹ thuật một chút thôi..." - Mộc Uyên trấn an cậu con trai, nhưng trong lòng cô lúc này đang rất... rối loạn! Thực ra, cô chỉ mới lấy được bằng lái trực thăng thôi, chưa có nhiều kinh nghiệm để xử lý những tình huống bất ngờ như thế này.

RÙNGGG!!!

Cả chiếc trực thăng đang rùng rắc! Những cánh quạt đã hoàn toàn ngừng quay! Và...

...

UỖNNHHH!!!!

Chiếc trực thăng đã rơi thẳng xuống cánh rừng Nhạn quỳn bên dưới tạo nên một vụ nổ chấn động cả dãy Halad...

...

"Mẹ, con sợ lắm!"

"Mạnh mẽ lên, Xương Uy. Không được khóc, có mẹ đây rồi..."

...

Mộc Uyên đã dùng thân mình bao bọc lấy đứa con...

Người ta tìm thấy thi thể cô cháy đen, còn đứa bé đã sống sót một cách thần kì...

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 20-2: Bí Mật Của Xương Uy (II)

Xương Uy bước vào phòng ăn, vẫn như mọi ngày, cha anh lại không có mặt. Bên chiếc bàn lớn đã bày sẵn đủ thứ cao lương mỹ vị, chỉ có một cô gái trẻ trong bộ váy ngắn mỏng tang đang ngồi bấm smartphone. Nhìn thấy Xương Uy bước vào, cô ta nở nụ cười tươi như hoa:

"Đêm qua, cậu ngủ ngon chứ?"

Xương Uy coi cô ta như không tồn tại, anh lặng lẽ ngồi xuống một chỗ ở ngay đầu bàn.

Cô nàng kia cũng không thèm để mắt đến Xương Uy nữa, cô ta thì thao vào chiếc điện thoại:

"Alo, Ji Jie đây, mấy món đồ tôi đặt thế nào rồi?"

* Ji Jie: Mẹ kế của Xương Uy. 23 tuổi. Quốc tịch: Hàn quốc. Đã từng đoạt vương miện hoa hậu Trái Đất.

Xương Uy thừa biết à Ji Jie kia đang thâm thụt điều gì, cô ta suốt ngày chỉ lo sắm sửa đồ hiệu rồi nữ trang, tiêu tiền của cha anh như nước. Nhưng không sao, hãy cố gắng mà tận hưởng nốt đi, bởi vì... không còn bao lâu nữa đâu!

Ji Jie nhẹ nhàng buông chiếc điện thoại xuống, và uống thêm một ngụm rượu vang đỏ. Cô không hề thấy khó chịu trước thái độ phớt lờ cô của Xương Uy. Cô về nhà này đã được gần hai năm rồi, cậu con chồng hoàn toàn xem cô như người... vô hình, chưa từng nói chuyện cũng chưa từng nhìn cô lấy một lần, một câu nói, hay một cái liếc mắt, cũng không! Nhưng thôi, mặc kệ, cô vẫn tỏ ra vui vẻ mỗi khi chạm mặt cậu ta, bởi vì cô đâu dại gì mà lại đi đối nghịch với người thừa kế. Người thừa kế duy nhất, vào lúc này. Phải, chỉ cần cô sinh hạ được một đứa con cho ông chủ tập đoàn Egyh thôi, mọi chuyện có thể sẽ... hoàn toàn khác!

Trong căn phòng lộng lẫy, chỉ có hai người ngồi hai phía đầu bàn, cùng tiếng mưa rơi ngoài khung cửa sổ, không khí rất lạnh lẽo.

Xương Uy chẳng hề động tới đồ ăn, anh bật laptop lên để theo dõi tin tức về thảm họa hố tử thần trên đại lộ Elci vào tối qua. Số người thương vong đã lên tới hàng nghìn, có lẽ nếu không nhờ vào may mắn thì anh và Thiên Nhi cũng đã nằm trong số đó rồi. Tình hình hiện giờ vẫn hết sức hỗn loạn, giao thông quanh khu vực hiện trường bị ùn tắc, các hoạt động kinh tế bị gián đoạn, cả thành phố Illen đang chìm vào một cuộc khủng hoảng chưa từng có tiền lệ. Nhưng điều khó hiểu là các cơ quan chức năng vẫn chưa thể làm sáng tỏ nguyên nhân gây ra thảm họa, một số giả thuyết như địa tầng bị sụt lún do mưa lớn kéo dài hay các công trình ngầm không đảm bảo chất lượng đều đã bị bác bỏ.

Ji Jie lại rót đầy ly rượu vang, vừa nhấp nháp vừa suy nghĩ. Có một điều ở Xương Uy khiến cô cảm thấy rất tò mò, đó là... căn phòng của cậu ta. Căn phòng mà chỉ một mình cậu ta được phép vào, ngay cả những người giúp việc cũng bị cấm đến gần. Căn phòng mà mỗi khi trở về nhà là Xương Uy lại chui vào đó đóng cửa im ỉm. Căn phòng mà hàng đêm vẫn thường vang lên những tiếng động lạ... những âm thanh kì quái... khó diễn tả...

Ji Jie rất muốn biết cậu thiếu gia 18 tuổi đang làm gì trong căn phòng bí mật đó. Và đã có lần cô định liều mình tìm hiểu, nhưng... hệ thống camera ở hành lang khiến cô chẳng thể nào tiếp cận. Và bí mật vẫn chỉ là bí mật.

Tiếng mưa vẫn rơi đều, rơi đều.

Ji Jie ăn thêm một miếng pho mát, uống nốt ly vang, rồi... đứng dậy. Cô không thể chịu nổi cái không khí này thêm nữa, thà ngồi một mình còn hơn.

"Cậu cứ thông thả dùng bữa nhé." - Ji Jie mỉm cười nói rồi sai bước về phía cửa. Bỗng...

Xoạp! Rắc!

Chắc vì uống hơi nhiều rượu nên Ji Jie đi đứng có phần loạn choạng làm gãy cả gót giày cao gót, cô chới với đổ người sang một bên và... đâm sầm vào Xương Uy!!

Bàn tay cô níu lấy vai áo Xương Uy, còn mặt cô thì gần như... áp sát mặt cậu ta...

Thình thịch!

Nhịp tim Ji Jie đang nổi lên trong lồng ngực, tình huống này quá bất ngờ, đầu óc cô như bị đờ ra trong vài giây, đôi mắt cô cứ mở to trân trân nhìn vào mặt Xương Uy.

Tệ hơn, cánh tay cô vừa rồi đã gạt đổ cả bình nước cam, và nước tràn ra tưới ướt chiếc laptop cũng như... quần của Xương Uy.

Xoạt!

Xương Uy đưa tay gạt Ji Jie sang một bên, rồi đứng lên, không một lời đi thẳng ra cửa.

Cú gạt tay dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để Ji Jie ngã chúi... xuống đất. Cô đưa tay chặn lên trái tim mình, thở dốc. Vừa rồi... cô đã làm gì vậy?? Chưa bao giờ cô nhìn vào mặt cậu ta ở một cự li gần đến thế, khuôn mặt lạnh giá mà đầy... mê hoặc ấy, và mùi cơ thể cậu ta có cái gì đó rất... rất quyến rũ...

Ji Jie run run trước ý tưởng vừa xuất hiện trong đầu mình, phải rồi, giá như... giá như chồng cô bây giờ không phải là ông chủ của tập đoàn Egyh, mà là con trai của ông ấy, là... Xương Uy... thì... thật tuyệt...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 20-3: Bí Mật Của Xương Uy (lii)

Xương Uy bước đi trên hành lang, vệt nước cam kéo dài theo bước chân anh, trong đầu anh lúc này vẫn chỉ có những suy nghĩ về thảm họa trên đại lộ Elci chứ không phải về hành động vô duyên vừa rồi của á Ji Jie. Anh có một dự cảm rằng những thảm họa chắc chắn sẽ còn... chưa dừng lại!

Xương Uy đã đứng trước cửa phòng mình. Hai cánh cửa gỗ lớn với các họa tiết chạm khắc cầu kì, và hệ thống mắt thần nhận dạng khuôn mặt tinh vi nhất tự động mở cửa chỉ cho một mình Xương Uy.

Anh bước vào, căn phòng của sự bí mật.

Hai cánh cửa nhanh chóng đóng lại sau lưng anh.

Đèn được bật lên, xua đi bóng tối.

Căn phòng thật rộng, nhưng đồ nội thất chỉ có giường ngủ và một chiếc tủ quần áo, vì phần lớn diện tích đã bị án ngữ bởi một... cỗ máy khổng lồ!

Cỗ máy đồ sộ với hàng ngàn chi tiết cơ học, dây điện, và các đèn tín hiệu...

Cỗ máy... thời gian!

Công trình vĩ đại mà Xương Uy đã bỏ suốt 10 năm trời để chế tạo. Bởi anh muốn quay ngược thời gian, trở về cái ngày xảy ra vụ tai nạn trực thăng khủng khiếp ấy. Chỉ cần ngày hôm ấy anh không đòi mẹ đưa tới núi Halad ngắm hoa Nhạn quyền thì đã không có chuyện gì xảy ra.

10 năm qua, anh đã luôn tin rằng mình nhất định sẽ thay đổi được quá khứ, để lại có thể sống hạnh phúc bên người mẹ thân yêu, người mẹ đã hi sinh thân mình để giữ lại sự sống cho anh.

Nhưng...

Cỗ máy thời gian của Xương Uy vẫn chưa hoàn thiện. Vẫn còn một mảnh ghép cuối cùng nữa. Mảnh ghép quan trọng nhất!

Xương Uy đứng lặng trước cỗ máy một lúc lâu, mẹ anh rồi sẽ trở lại bên anh, nhất định như thế...

Bỗng, chuông điện thoại vang lên.

Là số của... Thiên Hà gọi đến.

Lại chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 21-1: Diệt Trùm (I)

Mùa xuân, thị trấn Minija lại ngập trong sắc lam biêng biếc của hoa cẩm tú cầu. Trên từng con đường, từng khu vườn, những bụi cẩm tú cầu rộn rã khoe sắc.

Irivy thích loài hoa này nhất, trong vườn nhà cô cũng trồng đầy cẩm tú cầu. Vào những ngày mưa như thế này, loài hoa vốn rất rực rỡ ấy bỗng trở nên thật trầm mặc và lặng lẽ.

Irivy ngồi trên hiên nhà, uống một tách trà bạc hà nóng hổi, ngắm vườn hoa và lắng nghe tiếng mưa rơi râm ran. Trong không khí, có thể cảm nhận rõ mùi vị âm ẩm của đất cỏ quyện theo mùi thanh mát của mưa, cùng hương hoa dịu dàng, phiêu phát. Irivy đã 21 tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, có lẽ vì cô dành quá nhiều thời gian cho công việc, hay là vì chưa có chàng trai nào đủ tiêu chuẩn để cô để ý tới? Ngoài nghề nghiệp chính là chủ tịch đội bóng nghiệp dư Minija, cô còn là một nhà văn chuyên viết truyện trinh thám. Đạo này cô đang bế tắc, không viết được.

Ngồi đếm những giọt mưa rơi xuống từ mái hiên mãi mà vẫn chưa nghĩ ra được ý tưởng gì mới, Irivy quyết định đứng lên và đi vào... phòng tắm.

Ào ào!

Những làn nước nóng tuôn xuống từ vòi hoa sen. Irivy trút bỏ chiếc váy ngủ màu lam phớt. Từng dòng nước trong vắt nhẹ nhàng chảy xuôi xuống trên thân thể đẹp hoàn hảo của cô, hơi nước lãng đãng bốc lên như sương ảnh.

Khiếm khuyết duy nhất... là một vết sẹo mờ trên bờ vai trắng... nhưng chỉ là rất mờ thôi...

Tắm xong, vẫn bế tắc, Irivy liền thay một bộ váy thật đẹp rồi cầm lấy chiếc ô và bước ra khỏi nhà. Cần phải đi dạo một lát.

Irivy lững thững bước đi trên con đường nằm giữa những bụi hoa cẩm tú cầu, cảm giác cô đơn làm sao, cô chợt ước rằng giá như có một ai đó đi bên cô vào lúc này, người ấy sẽ cầm chiếc ô thay cô, và trò chuyện cùng cô... Con mưa này chắc sẽ đẹp hơn?

Irivy bước lên sườn dốc, tiến về phía khu rừng. Đây là bí quyết của cô, thường thì chỉ cần đi dạo trong rừng một lát là cô sẽ lại viết trôi chảy ngay thôi.

Những tán cây ướt đẫm, mùi lá mục của thảm rừng. Irivy đưa mắt sang bên trái, cây cầu gỗ bắc ngang một dòng suối. Chợt, cô thấy một bóng người...

***

"Sao? Huệ Nha bỏ đi rồi sao?" - Hainiido ngạc nhiên hỏi.

"Ừ, sáng dậy tớ không thấy cô ấy đâu nữa." - Xuyên Sơn lo lắng nói, anh đã tìm khắp các phòng trong nhà.

"Cô bé này lạ ghê. Đi đâu được chứ? Hay là cô ấy đã nhớ lại được rồi?" - Hainiido đoán.

"Không." - Xuyên Sơn lắc đầu - "Nếu đã trở lại bình thường thì cô ấy không thể ra đi mà không nói câu nào như thế."

"Cũng đúng. Vậy..."

Rìng!

Bỗng có tiếng chuông cửa. Xuyên Sơn liền ra mở. Là Hiên Hạ, cô mỉm cười nói:

"Em mang cho Huệ Nha thêm mấy bộ váy để em ấy có thể thay."

"Cám ơn em. Nhưng..." - Xuyên Sơn thở ra một hơi nặng nề - "Giờ chúng ta phải đi tìm cô ấy đã. Sáng nay cô ấy đã bỏ đi rồi."

Rồi Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ cùng lên chiếc xe ô tô cũ của anh để đi tìm Huệ Nha. Họ cho xe lượn mấy vòng trong thị trấn mà vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Trong lòng Xuyên Sơn càng lúc càng nôn nao, trời mưa lớn thế này Huệ Nha đi mà không mang dù lại không có tiền bạc hay giấy tờ tùy thân gì...

"Lạ thật, cô ấy không thể đi xa đến vậy chứ?" - Hiền Hạ nói.

"Còn khu rừng" - Hainido nói - "Chúng ta thử tìm trong rừng xem."

***

Ai kia? Đó có phải là... Irivy nhìn theo bóng người đang chậm rãi bước đi trên cây cầu gỗ, một cô gái trong bộ váy ngắn màu tím.

"Huệ Nha!" - Irivy cất tiếng gọi, cô bước nhanh lên cầu.

Huệ Nha không quay nhìn lại, nàng vẫn bước tới, hướng về phía bờ bên kia.

"Huệ Nha, em đi đâu vậy?" - Irivy đã đuổi kịp, cô đặt bàn tay lên vai áo Huệ Nha.

Nàng dừng bước, từ từ quay nhìn Irivy, ánh mắt trong veo như ánh trăng.

"Coi kìa, em ướt hết cả rồi!" - Irivy đưa ô lên che mưa cho cả hai - "Sao em không mang dù theo? Mà em vào rừng làm gì vậy? Xuyên Sơn đâu?"

"..." - Nàng toan quay đi.

Irivy liền tóm lấy cánh tay Huệ Nha, giữ lại:

"Cô bé này, người lớn hỏi thì phải trả lời chứ? Trời mưa em lang thang vào rừng nguy hiểm lắm, nhớ trượt chân thì sao? Về nhà chị, rồi chị sẽ gọi Xuyên Sơn đến đón."

Nói rồi Irivy kéo Huệ Nha đi về hướng thị trấn.

Xoạt!

Nàng gỡ tay Irivy ra, quay người bước về hướng ngược lại.

"Hừ, em thật không biết nghe lời gì cả!" - Irivy bóp chặt cán chiếc ô - "Đã vậy chị sẽ dùng biện pháp mạnh."

Irivy đuổi theo nắm lấy cánh tay Huệ Nha lôi nàng trở lại. Nàng lại cố gắng gỡ tay Irivy, nhưng lần này không gỡ nổi.

"Không được chống cự, đi về theo chị. Hai cái gã Xuyên Sơn và Hainido làm gì mà để em một mình đi vào đây!" - Irivy nhún mày, định bụng về sẽ hỏi tội hai người kia.

Bỗng...

Ở phía đầu cầu xuất hiện hai gã thanh niên tóc xanh, tóc tím! Chúng cười hô hô:

"Ồ, xem ai kìa! Chúng ta lại gặp nàng rồi, đúng là duyên... trời định! Há há há!"

Irivy dừng bước, cảnh giác nhìn hai gã thanh niên kia. Huệ Nha thì chẳng thèm liếc tới chúng, nàng vẫn chăm chú... gỡ tay Irivy khỏi cánh tay mình.

"Này em gái câm, còn nhớ bọn anh không? Hôm nay thay váy mới đẹp thế nhờ." - Thêm hai gã tóc nhuộm nữa lù lù xuất hiện ở đầu còn lại của cây cầu gỗ - "Mà chúng ta còn được bonus thêm một người đẹp nữa này! Ka ka!"

Irivy hiểu ngay ra tình hình, cô khề hỏi Huệ Nha:

"Đây có phải bọn cướp mà em gặp phải hôm trước không, Huệ Nha?"

Ầm ầm!

Tiếng sấm rền.

Bốn tên lưu manh khệnh khạng tiến đến gần hai cô gái từ hai đầu của cây cầu, như những con sói dữ dòn hai con cừu non, khuôn mặt chúng vô cùng đắc chí:

"Hai cô em xinh tươi hết đường thoát nhé! Để xem hôm nay còn ai tới cứu nữa không? Khả khả!"

"Hôm nay bọn anh sẽ vui vẻ với hai em tới bến luôn, hô hô!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 21-2: Diệt Trùm (Ii)

Irivy nhắm mắt lại, khi mở mắt ra trong đôi mắt cô đã ngập đầy... từ khi! Cô dần giọng:

"Lũ cặn bã của xã hội! Cảm giọng cười khốn nạn của chúng mày lại!"

"Ồ." - Bốn tên lưu manh có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng mạnh mẽ của Irivy - "Bé cưng này nóng tính thế?"

"Nhưng như thế lại càng... kích thích bọn anh hơn, hé hé..."

BÓP!!!

Gã lưu manh tắt ngay tiếng cười bởi đòn cước cực nhanh của Irivy, cô tung chân đập một cú trời long đất lở vào bụng hắn khiến hắn văng xa mười mấy thước!

"Con này... này..."

BỤP!!!

Tên đứng cạnh còn chưa kịp phản ứng thì đã lĩnh ngay một cú chặt tay hiểm hóc vào cổ, hắn văng đi, lưng đập rầm vào thành cầu.

Hai đòn đánh chớp nhoáng hạ ngay hai đối thủ! Khi còn học trung học ở Nhật, Irivy đã từng là một yankee huyền thoại, đứng đầu 12 trường ở khu vực Tây Tokyo, trình độ võ công thuộc dạng thượng thừa. Sau khi tốt nghiệp cô đã rửa tay gác kiếm, đến hôm nay bắt đắ dĩ mới lại phải dùng đến bạo lực.

Hai tên lưu manh còn lại toát mồ hôi hột, chẳng dám xông lên mà quay người... chạy thực mạng vào rừng.

Irivy lại nắm tay Huệ Nha kéo đi:

"Em thấy đấy, đi vào rừng rất là nguy hiểm. Mau theo chị về nhà."

Pập!

Gã tóc xanh đang nằm lê lét trên sàn cầu chợt vươn tay ra nắm lấy... cổ chân Huệ Nha!

Bóp!

Irivy liền sút một cú nháng lửa vào mặt hắn.

Pập!

Đến lượt gã tóc tím nhào đến tóm cổ chân Huệ Nha!

Phập!

Irivy dậm thẳng gót giày cao gót vào cánh tay hắn. Vậy mà... cả hai tên vẫn không chịu buông, bàn tay chúng vẫn nắm chặt lấy cổ chân của Huệ Nha. Irivy bực mình quát lên:

"Mấy thằng này là zombie hay sao? Dai quá thể!"

Rầm Rập!

Cây cầu gỗ đang rung lên bởi những bước chân hùng hổ của... hàng chục gã thanh niên đầu gấu! Chúng đang từ rừng cây bước ra và tràn lên đông nghịt cả cây cầu! Thì ra hai tên lưu manh kia đã chạy đi gọi thêm đồng bọn, giờ chúng trở lại với nụ cười đều giả quen thuộc:

"Hê hê, đừng vội đi thế hai em. Ở lại chơi với bọn anh đã."

"Khu rừng này là địa bàn của băng X- Hero bọn anh đấy, hai em không biết sao? Hê hê!"

Trước lũ đầu gấu đông đảo, Irivy vẫn chẳng hề có chút nao núng, cô lạnh lùng đáp lại chúng:

"Một lũ súc dãi vai rộng tụ tập lại để ăn cướp chứ hero cái gì! Biến hết, nếu không đừng trách chị không nương tay!"

Lũ đầu gấu kia không những áp đảo về số lượng mà trên tay chúng còn lăm lăm những chiếc gậy gỗ và dùi cui. Chúng đương nhiên là chẳng coi lời đe dọa của Irivy ra gì:

"Ha ha, em gái khẩu khí được lắm! Nhưng gặp phải bọn anh thì thân tàn ma dại nha em!"

Irivy đưa chiếc ô cho Huệ Nha cầm, cô khẽ bảo:

"Em đợi chị một chút, chị phải dọn xong đám cỏ dại này đã."

Và cô dẫm lên người hai gã đang nằm dưới đất để tiến về phía đám đầu gấu kia, những bước chân đầy vững vàng, kiêu hãnh.

Chúng hò hét lao vào cô!

Một trận chiến không thể khốc liệt hơn!

Irivy một thân một mình tung hoành giữa mấy chục gã thanh niên to khỏe, tả xung hữu đột, uy dũng ngất trời. Nhiều tên bị đánh văng, nhiều tên thì gục xuống. Chỉ trong ít phút, Irivy đã loại ra khỏi vòng chiến đấu ít nhất hai chục mạng, bộ váy màu xanh lam rực rỡ trong màn mưa, cô chẳng khác nào một nữ chiến thần.

Lũ đầu gấu càng hăng máu, huy động toàn bộ lực lượng của băng X- Hero, chúng dồn tới bủa vây kín đặc quanh Irivy, gây gộc vung lên đòn đập!

Bốp! Bịch!

Irivy trúng phải một cú vọt vào lưng, rồi thêm một cú vào bụng, những đòn đánh cực kì tàn bạo.

Trúng thương, sức chiến đấu của cô giảm dần, trong khi lũ đầu gấu vẫn còn quá đông...

Chúng tấn công từ mọi hướng khiến cô không kịp ứng phó...

Cuối cùng...

... Irivy ngã quy xuống sau những cú đấm hội đồng tới tấp của lũ ác ôn hung hãn...

Rào Rào!

Những làn mưa lạnh như nước đá vẫn đổ xuống không ngừng. Irivy nằm run rẩy trên sàn cầu, cô không sợ hãi nhưng những vết thương đau nhói trên thể xác khiến cô không thể gượng dậy được nữa, máu ứa ra đỏ thẫm ngực áo, thấm thương vô cùng.

Đám đầu gấu cười man rợ:

"Bọn anh đã bảo cung rồi, nhẹ nhàng không muốn! Người đẹp thì chỉ có nghĩa vụ hầu rượu các anh thôi, bướng bỉnh thì ăn đòn!"

"Còn con bé kia váy tím kia nữa, bắt lấy cả hai đứa! Hai chị em đều xinh, bữa nay chúng ta tha hồ mà thỏa mãn nhu cầu, hô hô..."

Bộp! Bộp! Bộp!

Ba chiếc giày - 2 chiếc thể thao và 1 chiếc cao gót - từ không trung bay vọt xuống đáp trúng mặt ba tên đầu gấu khiến chúng... gãy liền mấy chiếc răng, ngã bật ra đất.

Bọn còn lại nhao lên:

"Mẹ! Đứa nào dám?!"

"Viện... binh... đến... rồi!" - Irivy gượng cười, cô đã nhận ra ba chiếc giày này.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 21-3: Diệt Trùm (lii)

Từ phía đầu bên kia cây cầu là sự xuất hiện của... Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ!

"LÀM GỒI CHÚNG NÓ!!!" - Lũ đầu gấu đồng loạt gầm thét rồi rầm rập xông lên.

Xuyên Sơn cùng Hainiido và Hiên Hạ đã bước tới bên Huệ Nha đang cầm ô đứng ở đoạn giữa cầu. Xuyên Sơn rất nhẹ nhõm vì nàng không bị thương

tích gì, anh nói:

"Huệ Nha, em hãy lùi về phía sau, để bọn anh giải quyết chúng."

Hainiido nở nụ cười:

"Xuyên Sơn, hôm trước cậu đã quá nhẹ tay còn hôm nay hãy nện cho chúng một trận ra trò vào."

Hiên Hạ cũng đang thủ thế:

"Chủ tịch, bọn em tối hơi muộn, nhưng nhất định sẽ trả thù cho chị!"

Băng đảng đầu gấu đã tràn tới! Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ bay người lên lao thẳng vào bọn chúng. Những đòn đánh đầy phần nộ lập tức được tung ra. Cây cầu hỗn loạn trong màn mưa dày đặc.

Hainiido vốn thành thạo môn võ Jiu Jitsu - nhu thuật Brazil chiến đấu vô cùng mạnh mẽ đánh bay nhiều đối thủ. Hiên Hạ với sở trường chính là Taekwondo cũng chẳng hề kém cạnh, cô đá văng liên mấy tên đầu gấu xuống suối. Còn Xuyên Sơn tung ra toàn các chiêu võ dân tộc cổ truyền rất lạ mắt và điêu luyện. Irivy lúc này cũng đã hồi sức, cô nhanh chóng tham chiến cùng những người bạn của mình. Bốn người sát cánh chiến đấu bên nhau, phối hợp và tương trợ cho nhau khiến lũ đầu gấu tuy đông cũng dần trở nên tan tác.

Trong khi đó, Huệ Nha chẳng cần biết thắng thua ra sao, nàng ngồi tựa vào thành cầu và lặng lẽ nhìn những làn mưa bay xuống con suối.

Trận chiến có vẻ đã kết thúc. Lũ đầu gấu nằm la liệt trên sàn cầu. Nhóm của Xuyên Sơn tuy cũng phải hứng chịu nhiều thương tích nhưng vẫn có thể đứng trụ.

Chợt...

Thình! Thình! Thình!

Tiếng bước chân dậm lên nền đất!

Từ khu rừng đang hiện ra một gã... không lồ!

Tên trùm của băng X- Hero, một gã người da đỏ cao lớn lừng lững như một tòa tháp đá, trên cơ thể vạm vỡ nổi chằng chịt các đường gân cùng các hình vẽ hoa văn kì lạ. Và... trên tay hắn đang kéo lê theo một chiếc rìu sắt ngoại hạng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 21-4: Diệt Trùm (Iv)

"Trời! Cứ tưởng xong hết rồi chứ..." - Hiên Hạ thở dài ngao ngán.

"Diệt nốt tên này rồi về ngủ một giấc. Thức cả đêm qua..." - Hainiido uể oải nói.

"Anh thức làm gì vậy?" - Hiên Hạ hỏi.

"Cậu ta chơi vĩ cầm" - Xuyên Sơn đáp thay.

Irivy bưng bưng nhìn Hainiido:

"Hainiido! Anh dám thức thâu đêm sao? Đừng quên anh sắp phải tham gia trận chung kết ở Ilten đấy, liệu mà giữ sức."

"Tôi biết rồi, chủ tịch." - Hainiido nhò nhẹ nói.

"Mọi người nên chú ý tới tên kia một chút, trông hắn có vẻ nguy hiểm đấy." - Hiên Hạ nhắc.

Thình! Thình! Thình!

Tên trùm X- Hero đã nện bước tiến lên cây cầu khiến từng tấm gỗ run rẩy, trong đôi mắt hắn vẫn vện những tia máu, chiếc rìu vĩ đại trên tay chực chờ giáng trận lôi đình! Hắn quát ầm ầm:

"Chó chết! Chúng mày phải chết! Tao sẽ băm nát cả bốn đứa chúng mày!"

"Ai lên trước đây?" - Hainido khẽ nói.

"Đề tôi." - Xuyên Sơn bước lên.

"Không được." - Irivy liền ngăn lại - "Hắn có vũ trang đầy, hai anh còn trận chung kết, nhờ bị chém vào chân thì sao? Cứ để hắn cho em."

"Đừng, chủ tịch!" - Hiền Hạ giữ Irivy lại - "Chị đang bị thương nặng không đấu lại hắn đâu. Hãy để em giải quyết trận này."

Bốn người cứ tranh cãi mãi vẫn không quyết được ai sẽ là người đánh tiên phong. Tên trùm không đợi được nữa, điền tiết rống lên:

"MẸ! CHÚNG MÀY DÁM KHINH TAO SAO! TAO GIẾT HẾT!"

Và hắn vung cây rìu lên hùng hổ lao tới!

Vụt! Vụt!

Cây rìu nặng nề xé toạc màn mưa! Nhóm của Xuyên Sơn vội vàng tản ra né tránh, cảm nhận hơi thở của thần chết sát rạt!

Tên trùm X- Hero tấn công với một uy vũ khủng khiếp! Hắn không những có lợi thế về ngoại hình lại được trang bị hung khí, trong khi nhóm bốn người của Xuyên Sơn thì đã hao tổn phần lớn sức lực cho trận đánh với lũ tay chân trước đó nên giờ không còn đủ năng lượng nữa.

BỐP!!!

Hainido trúng phải một đòn cước kinh hồn của tên trùm vào vòm ngực! Cả người anh bay đi ngã đè lên xác mấy tên đầu gấu, máu trào ra trên miệng.

RẦM!!!

Lần này đến lượt Hiền Hạ trúng đòn, tên trùm vung tay hất cô ngã vấp vào thành cầu, bầm tím cả mạng sườn.

RẦM! RẦM!

Xuyên Sơn và Irivy từ hai hướng bay tới vùng những cây gậy gỗ đập thẳng vào đầu và vai tên trùm. Nhưng... hai cây gậy nát vụn trong khi tên trùm chẳng chút trầy xước. Và hắn đáp trả bằng những cú quyền cước mạnh mẽ khiến Xuyên Sơn và Irivy bắn văng đi, ngã lăn lóc như những con búp bê bị vứt bỏ.

Rào Rào!

Mưa vẫn không ngừng trút xuống đầy thâm sâu, thê lương.

Cả Xuyên Sơn, Hainido, Hiền Hạ và Irivy đều đã trọng thương, không thể gượng dậy nổi...

Tên trùm đứng sừng sững giữa bãi chiến trường, cất tiếng cười ồm ồm như thần Sấm:

"HA HA HA! Lũ nhãi nhép chúng mày mà dám làm loạn ở địa bàn của tao sao! HA HA..."

Chợt... Hắn ngưng tiếng cười. Đưa ánh mắt nhìn xuống.

Huệ Nha đang... nhẹ nhàng lướt tới, chiếc ô nàng đã bỏ lại vì nàng đâu ngại gì mưa, mái tóc nàng ướt đầm cùng bộ váy tím dính sát trên thân hình thon thả, mảnh mai. Ban này lũ đầu gấu dần trận kín cây cầu khiến nàng chẳng còn chỗ để đi qua, còn bây giờ vì đường đã thông nên nàng lại tiếp tục cất bước tiến vào rừng.

Tên trùm cau đôi lông mày rậm rạp nhìn Huệ Nha, con bé này đi tới gần hắn mà cứ thản nhiên như không, chẳng có chút gì tỏ ra e sợ cả, kìa quá! Hắn quát:

"Con kia, đứng lại!"

Ánh mắt sáng trong của Huệ Nha vẫn hướng thẳng về phía trước, nàng vẫn chậm rãi bước tới.

"Mày..." - Cả người tên trùm rung rung tức tối - "Mày dám bơ tao sao! Tao bảo ĐỨNG LẠI!!!!"

Nét mặt Huệ Nha vẫn chẳng mấy thay đổi, vẫn là vẻ dịu dàng, thanh thản ấy, như thể nàng không hề nhìn thấy tên trùm ác ôn đang đứng đó.

Tên trùm chăm chăm nhìn Huệ Nha đang phát phơ lướt ngang qua mình, trong đôi mắt hắn đã tràn ngập một màu đỏ! Hắn gào thét:

"Con này mày chán sống rồi phải không? ĐỨNG LẠI NGAY!!!!"

Huệ Nha đương nhiên là vẫn bước tiếp, nàng cần phải đi vào rừng.

Tên trùn đang trong cơn khát máu điên cuồng, hấn gầm lên:

"Khốn kiếp! TAO GIẾT!!!!"

Và hấn vung cây rìu không lồ lên...

Xuyên Sơn đứng tim, anh đang ở quá xa và đã kiệt sức không cách nào ứng cứu kịp nữa rồi, tên trùn như một hung thần chuẩn bị giáng lưới rìu sắc lẹm xẻ đôi thân thể Huệ Nha!!!!

Không, Huệ Nha...

Xuyên Sơn tuyệt vọng...

Lưới rìu đã bỏ xuống đầu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 21-5: Diệt Trùn (V)

GRÀOOOO!!!!

Một tiếng gầm đầy thịnh nộ chọt vang lên từ rừng cây khiến tên trùn khựng lại.

Và...

Một con sư tử tuyết đang hùng dũng phóng mình lên cầu!

Rất nhanh, con sư tử chồm lên vỗ lấy tên trùn X- Hero!

Cả người và thú lẫn lộn trên sàn cầu, con sư tử với bộ hàm chắc khỏe và các móng vuốt sắc nhọn trong khi tên trùn lại có một sức mạnh phi thường, một cuộc quần thảo dữ dội khiến cả cây cầu như sắp sập xuống!

Huệ Nha đã dừng bước, từ từ quay người lại, nàng đã... nhận ra con sư tử tuyết. Trong một thoáng, nàng bỗng ngập ngừng, không biết nên đi tiếp hay nên ở lại.

Con sư tử tuyết đã ngoạm được vào bả vai tên trùn, nhưng tên trùn không hề tỏ ra đau đớn, và cánh tay còn lại của hấn bất ngờ giáng một đòn quyền cực mạnh và hiểm hóc vào mạng tai con sư tử! Một đòn đánh ở cự li gần mà tạo ra một lực khủng khiếp khiến con sư tử to lớn văng hấn sang một bên, nằm thoi thóp.

Tên trùn lừng lững đứng dậy, hấn nhặt cây rìu lên và tung ra một nhát chém tàn khốc thẳng vào vùng ức con sư tử!

Máu bắn ra tung tóe...

Huệ Nha đứng bất động, nhưng dường như hai nắm tay nàng đang run run co lại. Con sư tử ấy đã chở nàng đến thị trấn này, nàng đã ở trên lưng nó suốt mấy ngày đêm, đi qua thảo nguyên, đi qua những cánh rừng rậm rạp, nhưng bây giờ...

Tên trùn X- Hero lại quay đầu chiếu ánh mắt đỏ quạch vào Huệ Nha, bả vai bên trái của hấn bê bết máu khiến hấn càng điên dại hơn, và hấn bắt đầu dậm bước tiến về phía nàng, cây rìu được kéo lê bằng bàn tay phải.

Huệ Nha vẫn đứng lặng, ánh nhìn của nàng đang tập trung vào xác con sư tử tuyết, như thể nàng muốn biết nó còn sống hay không.

Àm Àm!

Sấm chớp sáng rực nền mây đen.

Tên trùn đã đứng sừng sững trước mặt Huệ Nha, bóng tối từ hấn bao trùm lên nàng, giọng hấn cất lên thật tàn nhẫn:

"Con ranh, giờ tao sẽ làm thịt mày!"

Và hấn bỏ cây rìu xuống nàng!!!!

Xoẹt!

Lưỡi rìu bén sắc chỉ lướt qua cánh tay Huệ Nha, vì ngay ở giây cuối cùng nó đã bị... đổi hướng!

Tên trùm vừa phải nhận một cú đâm thần sầu vào gáy khiến hắn bỏ trật mục tiêu. Hắn lao đảo nhưng rồi nhanh chóng lấy lại trọng tâm và quay người lại:

"Đứa nào!"

Đó là... Xuyên Sơn, sức mạnh tinh thần đã giúp anh có thể vực dậy, vì anh quyết tâm phải bảo vệ Huệ Nha đến cùng. Và bây giờ anh sẽ chiến đấu bằng tất cả nguồn năng lượng còn tiềm ẩn trong mình!

"Thằng này mày thích đâm đầu vào chỗ chết thì tao sẽ ĐÁP ỨNG!"

Tên trùm cuồng loạn vung rìu lên bổ xuống Xuyên Sơn!

RẦM!

Cây rìu phá nát sàn cầu tạo ra một hố thủng lớn. Còn Xuyên Sơn đã kịp lách người sang một bên. Và bây giờ là đòn tấn công của anh! Một liên hoàn quyền được tung ra, bằng những chiêu thức mãnh liệt và cổ xưa nhất, cuồng bạo và sơ khai, không còn sự nhân nhượng, không còn khoan dung. Mười ba đòn quyền vào tất cả các vị trí trên người tên trùm khiến hắn không còn biết trời trăng gì nữa. Và đòn thứ mười bốn, đòn quyết định, giáng thẳng vào giữa khuôn mặt xấu xa của hắn!

CHÁT!!!!

Tên trùm nặng nề bắn văng vào thành cầu khiến cả dãy thành cầu nát vụn, còn bản thân hắn thì... bay thẳng xuống con suối. FULL TIME!

...

Trong những làn mưa không ngớt, Xuyên Sơn tiến tới bên Huệ Nha, anh bỗng sững người lại. Trên cánh tay Huệ Nha, ở vị trí vết cắt của lưỡi rìu, đang chảy ra... một dòng máu... máu bạc!

Một dòng máu óng ánh màu bạc!!

Xuyên Sơn bước lại gần Huệ Nha, anh xé một mảnh áo của mình và băng vết thương lại cho nàng. Anh không còn bất ngờ nữa, bởi đêm qua khi đôi mắt nàng phát sáng anh đã biết nàng không phải người bình thường.

Nàng là một điều gì đó rất... khác biệt!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 22-1: Huy Am (I)

Lần đầu tiên cô gặp anh là vào một ngày mưa, cô còn nhớ rất rõ. Vậy mà, đã 10 năm rồi.

...

Trường tiểu học Illenra. Trên khoảng sân trường mưa trắng xóa, một cô bé 8 tuổi rất xinh đang chạy về phía dãy lớp học. Bộ váy đồng phục trên người đã ướt nhẹp vì cô chẳng mang ô, hôm nay là ngày đầu tiên đi học mà cô lại đang muộn giờ. Chợt...

Xoạp!

Cô bé ngã sòng soài. Chân cô vừa vấp phải thứ gì đó. Đau quá, đầu gối cô đã rướm máu rồi. Mưa chẳng thương, cứ tuôn xuống mãi. Cô bé vừa đau vừa lạnh, bàn tay nhỏ bé run run ôm chặt vết thương. Bây giờ thì trễ giờ thật rồi, cô cảm thấy chẳng thể đứng lên đi tiếp được nữa.

Lộp bộp!

Một tán ô chợt giương ra trên đầu cô bé, những giọt mưa trong suốt lăn tròn trên vành ô.

Cô bé chậm chậm ngược nhìn lên.

Một cậu bé trạc tuổi đã đến bên cô từ lúc nào, tay cậu giơ ra chiếc ô màu trắng, đôi mắt cậu thật sáng, và đôi môi cậu đang mỉm cười:

"Cậu có đau lắm không?"

Cô bé chột lúng túng cúi đầu xuống, không biết trả lời sao.

Cậu bé nhìn vết trầy xước trên đầu gối cô, giọng lo lắng:

"Chân cậu bị thương rồi, sao đi vào lớp được. Hay là để tớ công cậu nhé?"

"Thôi..." - Cô bé vội từ chối - "Người tớ đang ướt, bẩn lắm..."

"Chẳng sao đâu." - Cậu bé nhẹ nhàng nói, rồi... quăng chiếc ô xuống đất.

Bộp!

"Cậu nhìn xem, giờ tớ cũng ướt hết rồi này." - Cậu bé cười rồi ngồi xuống bên cô bé - "Đi nào, tớ sẽ công cậu. Sắp muộn giờ rồi đấy."

"Cám... ơn... cậu." - Cuối cùng cô bé cũng leo lên lưng cậu bé.

Rào Rào!

Trên sân trường mưa rơi, chỉ có hai bóng hình nhỏ bé ấy.

"Chỉ còn 100 mét nữa thôi, cố lên." - Cậu bé lầm nhảm nói.

"Tớ... nặng lắm phải không?" - Cô bé ngại ngùng hỏi.

"Không, là vì sáng tớ chưa ăn gì, hi. Mà cậu tên là gì?" - Cậu bé hỏi.

"Y Tuyết." - Cô bé đáp.

"Ồ, tên cậu đẹp ghê."

"Còn cậu tên gì?"

"Xương Uy."

"Xương Uy? Tên cậu hơi... lạ."

"Chẳng biết, mẹ tớ đặt cho tớ mà."

"Thế à, thế tên mẹ cậu là gì?"

"Mộc Uyên."

"Mộc Uyên, nghe thật là đẹp. Nhưng Mộc Uyên có nghĩa là gì?"

"Mộc Uyên nghĩa là... À để tớ về hỏi mẹ đã nhé."

"Ừ."

"Mà cậu học lớp nào vậy, Y Tuyết?"

"3 A."

"Lớp tớ mà. Thế cậu là học sinh mới chuyển đến sao?"

"Ừ."

"Hay quá, tớ sẽ công cậu vào lớp luôn."

...

Ngay từ những giây phút ấy, cô đã nghĩ rằng sau này mình và anh sẽ bên nhau mãi mãi.

Nhưng rồi...

Quá nhiều việc đã xảy ra, khoảng cách giữa hai người cứ ngày một xa.

Và đến bây giờ, mọi thứ trong lòng cô đều đã sụp đổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 22-2: Huy Am (li)

Cha của Y Tuyết là ông trùm băng Hajal, băng đảng xã hội đen gồm hơn 10.000 thành viên chỉ tính riêng tại Illen. Trong đó Y Tuyết được giao cho một nhánh nhỏ gồm 135 người, các thành viên trong nhóm đa phần đều được cô thu phục qua các trận chiến.

Đại bản doanh của Y Tuyết là một tòa lâu đài cổ hoang phế nằm bên sông Inins. Thiên Nhi đã bị đám đàn em của Y Tuyết áp giải tới đây. Chúng dẫn cô qua cánh cửa gỗ khổng lồ, tiến vào khu tiền sảnh rộng mênh mông. Trần nhà cao vợi vợi với một chiếc đèn chùm đồ sộ lộng lẫy, nhưng nay đã giăng đầy bụi bặm và mạng nhện. Trên các vách tường đá kiên cố bám đầy rong rêu, rêu phong, với các khung cửa kính rất lớn mà đa phần đều đã vỡ toang hay nứt rạn. Phía cuối tiền sảnh là một cầu thang đá xám rộng 3 mét dẫn lên các tầng trên.

Thiên Nhi vùng vẫy la hét:

"Bọn khốn này chúng mày mau thả tao ra, nếu không..."

Reeet!

Y Tuyết dí chiếc đuôi cui chích điện vào bụng Thiên Nhi khiến cô cứng đờ người:

"Câm miệng! Tới đây rồi mà mày còn dám la lối sao? Giải nó ra kia."

Thiên Nhi bị đưa tới bên một vách tường, và rồi cả hai chân hai tay của cô đều bị khóa chặt vào trong những chiếc cùm sắt gắn trên đó. Y Tuyết cùng đám thủ hạ đứng vây quanh, cười ngạo nghễ:

"Ha ha, nhìn nàng tiểu thư cao sang giờ có khác gì một con nô lệ không?"

Thiên Nhi vừa nhục nhã vừa giận dữ, nhưng trong cô lúc này những nỗi sợ còn nhiều hơn, đám xã hội đen này chẳng việc gì là không thể làm, Xương Uy vì sao lại có quan hệ với chúng?

Y Tuyết đứng đĩnh đạc bước lại gần Thiên Nhi, giọng điệu giễu cợt:

"Mày cảm thấy thế nào, tiểu thư? Tao đón tiếp khách quý không tệ chứ? Để tao mang trà ra nhé, hay ban này mày uống nước mưa no rồi? À, để xem tao nên làm gì với mày bây giờ nhỉ? Tao muốn mày được trải qua những giây phút thật tuyệt vời và đáng nhớ, ha ha ha..."

Phụt!

Thiên Nhi phun nước bọt vào mặt Y Tuyết. Y Tuyết phản xạ rất nhanh, cô nghiêng đầu sang một bên để tránh nhưng... vẫn bị dính một ít vào tóc.

Chát! Bốp!

Y Tuyết vùng tay tát liền hai phát tóa lửa vào mặt Thiên Nhi:

"Mất dạy! Mày quen thói cười lên đầu lên cổ người khác rồi phải không, con ranh này? Nhưng ở đây mà láo với chị thì ngu lắm đó em ạ."

Thiên Nhi chau mày nhìn thẳng vào mắt Y Tuyết, đánh giọng đáp lại:

"Mày nghĩ tao sợ mày sao? Đồ chó, cái băng cướp cạn hạng bét của mày ba tao quét một phát là sạch! Mày chưa biết... Á!!!"

Phập!

Một lưỡi dao sáng loáng phóng tới sát sạt khuôn mặt của Thiên Nhi, cắm ngập trên khe tường đá!!

Tốc độ và kỹ thuật phóng dao của Y Tuyết thật hoàn hảo, lưỡi dao vừa rồi chỉ để lại trên gò má Thiên Nhi một vết xước.

"Mày còn dám mở miệng ra là tàn đời nghe chưa." - Y Tuyết gầm giọng.

"..." - Thiên Nhi run rẩy mím môi lại, lưỡi dao lạnh ngắt vẫn ở sát bên mặt cô.

Y Tuyết từ tốn rút con dao khỏi vách tường, đôi môi nở nụ cười ma đạo:

"Để coi nào, sẵn có con dao này hay là tao... cắt một thứ gì đó trên người mày nhỉ?"

Thiên Nhi kinh khiếp trong lòng, cô biết à Y Tuyết kia sẽ không chỉ dọa suông.

Y Tuyết lướt lưỡi dao trên làn tóc của Thiên Nhi:

"Tóc mày dài thật đấy, và mượt mà lắm sao. Nhưng... tao thấy kiểu này không thực sự hợp với mày cho lắm, để tao cắt ngắn đi một chút sẽ đẹp hơn đấy, mày nghĩ sao?"

Thiên Nhi khẽ nuốt nước miếng, không dám động đậy.

Lưỡi dao bén ngọt lại đang lướt trên làn da Thiên Nhi, xuôi theo cánh tay cô. Giọng Y Tuyết ngọt như đường:

"Hay là tao cắt mấy ngón tay của mày nhé, tao sẽ giữ làm kỉ niệm, hi hi, được không?"

"! " - Thiên Nhi lạng người, bụng dạ quặn thắt lại, à ta định làm thật sao?!!

Y Tuyết lại chuyển mũi dao xuống... bầu ngực của Thiên Nhi:

"Chỗ này... tao thấy hơi chướng mắt. Mày có thấy vậy không?"

Thiên Nhi run rẩy, nước mắt chột trào ra trên mi, lắm sao... lắm sao để cô thoát khỏi chốn địa ngục này đây...

Y Tuyết bật cười:

"Coi kìa, mày sợ vãi ra rồi đó. Tao lại tưởng mày gan lắm chứ? Mà mày biết không..."

Y Tuyết chột hạ giọng mềm mỏng:

"Đã từ lâu rồi tao luôn muốn có một người em gái. Mày... làm em gái tao được không? Nhé?"

"Cái gì? Mày bị điên à?" - Thiên Nhi thoáng ngạc nhiên, à này đang giờ trò gì vậy chứ?

Y Tuyết cười thích chí:

"Vậy đi nha, hi hi. Thiên Nhi à, hôm nay chị sẽ giúp em... làm đẹp!"

Xooooat!!

Y Tuyết kéo mũi dao xuống xé một đường dọc suốt bộ váy của Thiên Nhi, lộ ra cả nội y màu trắng.

"Dừng lại! Mày... định làm gì?!" - Thiên Nhi kêu lên.

"Ngoan nào, em cứ tin ở chị." - Y Tuyết mỉm cười dịu dàng rồi chột... xé toang chiếc váy của Thiên Nhi ra.

"Á! Mày..." - Thiên Nhi thoáng chốc đã chỉ còn bộ đồ lót trên người.

Đám đàn em của Y Tuyết đứng quanh đó không giấu nổi ánh mắt thèm thường trước thân hình nõn nà của Thiên Nhi, chúng nuốt nước bọt ừng ực.

"Mang đồ ra đây." - Y Tuyết ra lệnh.

Một tên đầu gấu liền mang ra một chiếc va li màu bạc kính cẩn giao cho Y Tuyết. Y Tuyết chậm rãi mở va li ra, bên trong là một... bộ đồ nghề xăm hình.

Phải, Y Tuyết muốn rằng mỗi khi Xương Uy đụng vào Thiên Nhi thì hắn sẽ phải nhớ đến cô, nhớ đến những hình xăm trên cơ thể cô. Đây chẳng phải là cách trả thù tuyệt vời nhất hay sao, ha ha! Cô vợ tiểu thư xinh đẹp của hắn sẽ có một làn da được phủ kín những hình xăm nghệ thuật, hắn sẽ tha hồ mà hãnh diện suốt đời!

Thiên Nhi đã đoán ra được Y Tuyết định làm gì với mình, cô vùng vẫy, giãy giụa, nhưng những chiếc cùm quá chặt khiến cô hoàn toàn bất lực.

Y Tuyết cầm lên chiếc máy xăm với mũi kim nhọn hoắt, cười lạnh lẽo:

"Da em trắng mịn như thế mà để không thì hơi phí, chị sẽ xăm cho em vài hình. Em thích hình gì nào? Hoa, hay Rồng? Hay là xăm giống như chị nhé?"

"Khốn nạn! Mày dám không! Tao mà thoát ra được thì mày chết!" - Thiên Nhi la hét um sùm.

"Dán mồm nó vào, nhức đầu quá." - Y Tuyết sai tên đàn em.

Một miếng băng dính lập tức được dán lên miệng Thiên Nhi khiến tiếng thét của cô im bật.

Y Tuyết tiến đến sát Thiên Nhi, nhìn chăm chú từ trên xuống dưới:

"Nên xăm chỗ nào trước nhỉ? Ngực? Mông? Bụng? À, bụng trước đi."

Và mũi kim bắt đầu châm lên vùng da bụng của Thiên Nhi..

"!!! " - Đôi mắt Thiên Nhi mở to hết cỡ, kinh hãi liếc nhìn xuống, nước mắt giàn giụa.

Y Tuyết cười nhẹ nhàng:

"Thiên Nhi, em có thể yên tâm về tay nghề của chị. Chị sẽ giúp em trở nên quyến rũ hơn, hi hi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 22-3: Huy Am (lii)

Bỗng, từ cửa lầu đài, một tên đàn em đang hốt hải chạy vào:

"Cô chủ, nguy rồi!"

Y Tuyết suýt lạc tay, quay đầu hỏi:

"Chuyện gì?"

Tên đàn em hốt hoảng đáp:

"Chúng ta bị bao vây rồi!"

"Bọn nào?" - Y Tuyết buông chiếc máy xăm xuống, tiến về phía cửa.

Bên ngoài, khoảng sân cỏ xanh ngắt trước cửa tòa lầu đài đã được nếm đầy những chiếc xe hơi, tất cả đều là xe màu đen! Và mấy chục tay vệ sĩ cao to trong những bộ áo vest đen thẫm đang lũ lượt mở cửa xe bước ra!

Y Tuyết hơi nhũn mày đánh giá lực lượng của phe địch. 15 chiếc xe với khoảng 60 gã mặt mũi đàng đàng sát khí. Cô giờ tay ra hiệu cho đám đàn em của mình tập hợp lại, chuẩn bị chiến đấu.

Mưa rơi trắng trời.

Từ trên chiếc xe sang trọng nhất, một bóng người trong bộ đồ vest cắt rất chuẩn đang hiện ngang bước xuống, một chàng trai với nét đẹp mạnh mẽ mà phong lưu, đôi mắt sáng ngời đầy khí chất, cùng mái tóc dài mượt mà buông tỏa sau lưng.

Đó chỉ có thể là... Thiên Hà.

Anh bật chiếc ô màu đen lên, hướng về phía Y Tuyết, quát lớn:

"Bọn kia, mau thả em gái tao ra! Nếu không tao sẽ san phẳng chỗ này!"

Khi này Thiên Hà đang ở nhà thì bỗng nhận được điện thoại từ hai tay vệ sĩ của Thiên Nhi báo hung tin tiểu thư bị bắt cóc. Thực ra mọi món đồ trên người Thiên Nhi từ chiếc bông tai cho tới đôi tất đều được gắn những con chip phát tín hiệu định vị, nên Thiên Hà nhanh chóng xác định được vị trí của Thiên Nhi và thần tốc hành quân tới đây ngay. Lòng anh thực sự đang rất âu lo và phẫn nộ!

Lũ đàn em của Y Tuyết đã kéo ra đứng đông nghịt ở sân thềm trước cửa lầu đài, những khuôn mặt bặm trợn háo hức nhập chiến. Y Tuyết bước lên đứng đầu, kiêu hùng cất giọng:

"Có ngon thì cứ thử lên xem!"

Đôi mắt Thiên Hà rực lửa, anh phát tay ra lệnh:

"Tất cả xông lên! Tiêu diệt hết bọn chúng! Không được bỏ sót!"

Và đám vệ sĩ vest đen lập tức tràn lên, hét vang trời như thiên binh.

Y Tuyết diễm tình ra hiệu cho một đội tiến lên nghênh chiến. Lũ đầu gấu xám trở như ngựa thả cương, hùng hổ tràn xuống thảm cỏ.

Khoảnh khắc mà hai đội quân lao vào nhau, trên vòm trời mây gió vang rền một chuỗi những tiếng sấm kinh thiên động địa!

Cả hai bên đều thiện chiến, những đòn tấn công dũng mãnh khôn cùng, cả khoảng sân cỏ rộng lớn nhanh chóng bị cày nát, trong mưa và trong máu.

Thiên Hà vẫn đứng ở nguyên vị trí, đôi ánh mắt sáng theo dõi thể trận. Quân của anh với số lượng ít hơn nên có vẻ như đang dần thất thế. Cũng chỉ vì ngày hôm nay tập đoàn MFJ đang tập trung tổ chức một sự kiện lớn nên anh không thể huy động thêm người.

Ở phía lâu đài, Y Tuyết cũng đang bình thần quan sát chiến trường, cô vẫn còn phân nửa lực lượng trong tay, chẳng việc gì phải lo.

Mưa vẫn trút đổ rào rạt khắp đất trời.

Thiên Hà bắt đầu cất bước tiến vào trận đánh, những bước chân chậm rãi mà đầy uy phong.

Bốp!

Anh xuất chiêu, đập một tên đầu gấu ngã dập mặt.

Nhiều tên khác liền vây lấy anh!

Bốp! Bịch! Chát!

Thiên Hà chiến đấu như nhập thần, mặc dù cánh tay trái của anh đang phải bó bột còn tay phải thì bận cầm ô, nhưng chỉ với đôi chân cũng là quá đủ để anh hạ gục một loạt đối thủ bằng những chiêu cước đẹp và mạnh mẽ phi thường.

Nắm tay Y Tuyết xiết chặt lại, tối hôm qua khi đụng độ anh trai của Thiên Nhi trên đại lộ Elci, cô đã có chút xem thường hắn, giờ mới bắt đầu thấy mình đã lầm. Ngoài Xương Uy ra cô chưa từng thấy ai uy dũng đến vậy.

Tên phó tướng của Y Tuyết đang nôn nóng được xuất trận:

"Cô chủ, tên kia khá quá, một mình hắn hạ gần hết quân tiên phong của chúng ta rồi. Xin hãy để đội của tôi lên tiếp ứng!"

"Không cần." - Y Tuyết lạnh lùng nói - "Ta sẽ đích thân hạ hắn."

Và Y Tuyết bắt đầu bước xuống những bậc thềm đá, tiến về phía Thiên Hà.

Cuộc đấu của hai chủ tướng bắt đầu!

Thiên Hà và Y Tuyết đứng đối diện với nhau trong những làn mưa lạnh ngắt, dưới bóng của tòa lâu đài sừng sững cổ xưa. Trong ánh mắt hai người là những ngọn lửa dữ dội!

Hồi còn nhỏ Thiên Hà rất thích chơi game phiêu lưu Giải cứu công chúa, chỉ có điều trùm cuối thường là rồng lửa hay quái vật khổng lồ chứ không phải là... một cô gái như thế này, và lại còn là một cô gái rất xinh đẹp nữa chứ. Tuy nhiên, dù có xinh đẹp đến đâu, dù có là Hằng Nga hay Bạch tuyết mà dám đụng vào em gái của anh thì anh cũng nhất quyết không dung tha! Đúng vậy, anh sẽ tiêu diệt mọi chướng ngại vật để tiến vào lâu đài và giải thoát nàng công chúa bé nhỏ Thiên Nhi của anh!

"Này cô em" - Thiên Hà cất giọng - "Muốn sống thì mau rút lui, còn không đừng trách cước thuật của anh đây vô tình!"

Y Tuyết mỉm cười băng giá:

"Khỏi nói nhiều, tôi luôn đi!"

"Được thôi, nếu cô em thích." - Thiên Hà quăng chiếc ô sang một bên, mái tóc và y phục của anh lập tức nhuốm trong màn mưa.

Cả đám vệ sĩ lẫn đám đầu gấu đều hồi hộp theo dõi cuộc đấu của hai người mạnh nhất.

Vụt!

Thiên Hà bay người lên, cước tung ra không hề nhân nhượng! Y Tuyết vung tay đỡ, cảm nhận một lực cực mạnh khiến cô phải lùi về sau vài bước.

Thiên Hà tiếp tục tấn công, nhưng... với một cánh tay bị thương khiến khả năng xoay trở của anh rõ ràng không thể bằng Y Tuyết. Một pha lờ dả và Thiên Hà ngay lập tức lãnh chịu hậu quả, Y Tuyết chớp nhoáng tung ra một đòn quyền sát thủ trúng giữa ngực anh!

BỐP!!!

Thiên Hà bắn văng xuống nền cỏ sông nước, nằm bất động.

Một, hai, ba, bốn...

Y Tuyết quay đi, hờ hững nói:

"Cũng chỉ đến vậy."

"Đứng lại!" - Thiên Hà đang gượng đứng dậy - "Chưa xong đâu!"

Trận đấu lại tiếp tục. Thiên Hà nỗ lực chiến đấu hết sức mình, bởi Thiên Nhi đang đợi anh, anh không thể khiến cô bé thất vọng. Cuộc xuất ra như mưa! Cuồng bạo! Mạnh liệt! Chỉ tiếc rằng... đối thủ của anh quả thực quá mạnh và có đầy đủ lợi thế.

Bốp! Bốp! RẦM!!!!

Thiên Hà trúng đòn liên tiếp, trước khi đo đất một lần nữa bởi đòn hồi mã thương tuyệt đỉnh của Y Tuyết!

"Đủ rồi chứ?" - Y Tuyết khẽ nhếch môi.

"Chưa... đâu!" - Thiên Hà lại đang đứng lên, đưa tay gạt máu trên miệng - "Tiếp tục!"

Y Tuyết không hề nương tay, tung ra những đòn đánh cực kì tàn nhẫn khiến Thiên Hà toi tả, thêm mấy lượt nữa văng xuống thảm cỏ.

Nhưng...

Dù đã chấn thương khắp người vậy mà Thiên Hà vẫn cứ gượng dậy, bao nhiêu lần bị đánh ngã là bấy nhiêu lần đứng dậy, anh quyết không dễ dàng thua cuộc, hình ảnh của Thiên Nhi trong tâm trí đang tiếp thêm cho anh sức mạnh.

"Hừm" - Y Tuyết chau mày nhìn Thiên Hà, từ sâu trong đáy mắt cô dường như thoáng có chút chùng lại, gã này thật quá ngoan cường, thực xứng là một đáng anh hùng.

"Nào, tiếp đi cô em.." - Thiên Hà như một xác sống tiến về phía Y Tuyết, quần áo anh đều đã rách bươm, máu vương đầy trên khuôn mặt - "Anh còn chưa tung ra tuyệt chiêu cuối cùng đâu đấy."

"Được, ta sẽ kết liễu ngươi." - Y Tuyết bẻ khớp tay, không nên dây dưa thêm nữa, cô còn phải trở vào lâu đài để tiếp tục... xăm hình cho con bé Thiên Nhi.

Chợt...

Từ phía sông Inins, đang xuất hiện một chiếc tàu thủy cỡ lớn cùng vài chiếc ca nô lướt xung quanh!

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía đó.

"Lại bọn nào nữa đây?" - Y Tuyết hơi nheo mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 22-4: Huy Am (Iv)

Chiếc tàu cùng những chiếc ca nô đã cập vào cầu thuyền, và hàng chục tay vệ sĩ trong những bộ vest trắng tinh nhanh chóng kéo lên bờ!

Y Tuyết phát tay điều đội quân còn lại của mình tiến ra bờ sông đón khách. Và một trận chiến mới lại diễn ra vô cùng quyết liệt bên dòng Inins dậy sóng!

Vù ù ù ù!

Từ trên bầu trời, lại đang hiện ra một vật thể nữa!

Y Tuyết nhìn lên.

Một chiếc trực thăng Hexstar đời mới nhất đang lừng lừng bay xuống thổi dạt những làn mưa. Và từ cửa trực thăng, một chiếc thang dây đang được thả ra, bám trên đó là một chàng trai trong chiếc áo sơ mi trắng và quần jean trắng, giày trắng.

Là người ư, Xương Uy! Đôi mắt Y Tuyết bắt gặp lóe lên.

Khi còn cách mặt đất tầm 10 mét, Xương Uy đã buông mình nhảy xuống.

Bộp!

Một pha tiếp đất rất nhẹ nhàng, hoàn hảo.

"Mây tới muộn thế!" - Thiên Hà cau mày nhìn Xương Uy, trước khi đưa quân tới đây anh đã gọi điện cho Xương Uy thông báo tình hình của Thiên Nhi.

"Lê ra anh nên đợi tôi cùng đi." - Xương Uy tỉnh bơ nói.

"Đợi mây để em tao chết à?" - Thiên Hà bực mình gắt, rõ ràng là thằng kia chẳng có chút gì lo lắng cho em gái anh cả.

Chiếc trực thăng đã bay trở lên bầu trời. Xương Uy bước qua Thiên Hà, tiến về phía Y Tuyết:

"Cô đã đi quá xa rồi đây, thả Thiên Nhi ra."

Y Tuyết cười lớn:

"Ha ha ha, đâu dễ dàng thế. Xương Uy, hôm nay ta và người sẽ phải đấu một trận!"

"Được, nếu cô muốn." - Xương Uy nhẹ nhàng nói.

"Xương Uy, tao giao phó tất cả cho mày đây, hạ cô à đi..." - Thiên Hà nói lời cuối, giờ anh đã có thể yên tâm để... ngã xuống, nằm vật ra nền cỏ, anh đã hoàn toàn kiệt sức không thể đứng trụ thêm nữa.

ẦM ẦM!!!

Những tiếng sấm náo loạn thiên cung.

Xương Uy và Y Tuyết đứng đối diện nhau với khoảng cách chỉ vài bước chân, cả hai người đều đã ướt đầm nước mưa, cũng như cái ngày nào của thuở xa xưa. Nhưng giờ đây, những tình cảm trong sáng đã không còn nữa rồi.

"Xương Uy, trận này ta và người một trong hai sẽ phải chết!" - Y Tuyết gằn từng tiếng một, trong ánh mắt cô như có ngàn lưỡi dao.

"Ừ." - Xương Uy khẽ đáp.

Y Tuyết hét lên một tiếng rồi bay người lên, nắm đấm vung ra.

BÓP!!!

Cú đấm trúng thẳng vào mặt Xương Uy khiến anh ngã nhào xuống thảm cỏ.

"Người... sao người không đỡ đòn?" - Y Tuyết giận run người, vừa rồi Xương Uy đã đứng im không hề có phản xạ gì khi cô ra đòn.

Xương Uy chậm rãi đứng dậy:

"Tôi không thích đánh nhau với con gái."

"Khốn kiếp!" - Y Tuyết gầm lên, cô lại bay người tới, tung ra một đòn cước.

BỊCH!!!

Xương Uy lãnh cước vào ngực, bật ngã lăn lóc.

"Người có đánh trả không?" - Y Tuyết gầm gừ.

Xương Uy chậm chậm đứng dậy khỏi nền cỏ:

"Cô muốn đánh bao nhiêu thì cứ đánh, chỉ cần thả Thiên Nhi ra."

"Chó chết!" - Y Tuyết đã thực sự điên lên - "Đã vậy thì mày đừng trách tao độc ác!"

RẦM! RẦM! RẦM!

Y Tuyết xông tới giáng một loạt quyền cước vào người Xương Uy, bằng tất cả sự phẫn nộ, bằng tất cả những uất hận dồn nén bấy lâu. Tại sao... tại sao hán chưa một lần chú ý tới cô? Chưa từng nói những lời dịu dàng với cô, kể từ cái lần đầu tiên ấy?

10 năm, suốt 10 năm qua, khoảng thời gian đằng đẵng ấy ai có thể trao lại cho cô đây???

Bộ đồ trắng của Xương Uy đã loang lổ những vết máu, khuôn mặt anh bầm dập những vết thương, giọng anh đứt quãng:

"Thả... Thiên... Nhi... ra..."

Không thể diễn tả nổi cơn giận dữ điên cuồng trong Y Tuyết lúc này, cô rút con dao ra và... kẻ sát vào cổ Xương Uy!!

Rào Rào!

Những làn mưa vẫn mãi miết quất xuống hai người.

Lưỡi dao sắc lạnh dần mạnh vào làn da trên cổ Xương Uy, ứa máu.

"Ngươi muốn... chết phải khôngggg!?" - Giọng Y Tuyết run lên trong cơn cuồng nộ, ánh mắt cô như ngập đầy những... quãng lửa!

Xương Uy từ từ nhắm mắt lại, đôi môi khẽ mấp máy:

"Thả... Thiên... Nhi... ra..."

RẦM!!!

Y Tuyết đập Xương Uy ngã lăn xuống đất.

"ĐƯỢC LẮM!!!" - Tiếng thét phẫn uất của Y Tuyết như xuyên thấu không gian, cô vung tay lên và... phóng lưỡi dao vào Xương Uy!!

Phập!

Một tia máu bắn lên...

Nhưng...

... lưỡi dao chỉ... trượt qua vành tai của Xương Uy, cắm lút cán trên nền cỏ.

"Hôm nay, ta... tạm tha cho các ngươi." - Y Tuyết quay lưng bỏ đi, nét mặt tối sầm, trong đôi mắt ngập tràn bóng đêm.

...

"Rút quân!" - Y Tuyết ra lệnh cho tên phó tướng.

"Dạ? Nhưng chúng ta đang thắng thế mà?"

"Ngươi định cãi lệnh ta sao?"

"Dạ không, tôi sẽ cho rút quân ngay, thưa cô chủ."

...

Và cả băng của Y Tuyết lũ lượt kéo ra bãi để mô tô rồi nhanh chóng nổ máy rời khỏi lâu đài. Bãi chiến trường giờ chỉ còn những tay vệ sĩ vest đen và trắng, kẻ đứng người ngồi ngổn ngang, mình đầy thương tích.

...

Xương Uy khó nhọc đứng lên, rồi lê bước về phía Thiên Hà vẫn đang nằm bất động trên nền cỏ ẩm mưa.

"Này, anh... chết rồi sao?" - Xương Uy khẽ tát vào má Thiên Hà mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 22-5: Huy Am (V)

Thiên Hà bấy giờ mới động đậy đôi hàng mi, rồi mở mắt ra:

"Mây... thắng rồi à?"

"Ừ." - Xương Uy khẽ gật đầu, rồi dìu Thiên Hà dậy.

"Mau... mau vào lâu đài cứu em gái tao."

"Được rồi mà."

Cả hai cùng dìu nhau bước lên những bậc thêm đá. Đến cửa lâu đài, Thiên Hà nôn nóng chạy vào trước, anh vô cùng xót xa khi thấy Thiên Nhi đang bị cùm vào tường, váy áo thì bị xé tan.

Thiên Hà lao đến, đưa tay gỡ miếng băng dính trên miệng Thiên Nhi ra:

"Thiên Nhi, em không sao chứ? Bọn chúng đã làm gì em?"

"Anh còn hỏi lời thôi. Mau mở cùm đi!" - Thiên Nhi quát.

Thiên Hà liền lấy chùm chìa khóa treo bên tường rồi lần lượt mở cùm cho Thiên Nhi.

"Lạnh quá." - Thiên Nhi co ro.

Thiên Hà cởi chiếc áo vest rách ra và khoác lên người Thiên Nhi:

"Anh tới muộn quá, anh xin lỗi."

Thiên Nhi lờm:

"Đồ ngốc! Anh đang bị thương thì cứ ở nhà đi, tới đây làm gì. Tôi đâu có cần anh."

"Anh..." - Thiên Hà đưa tay khẽ vuốt lên làn tóc Thiên Nhi - "... đã rất lo cho em."

"Tránh ra." - Thiên Nhi gạt Thiên Hà sang một bên rồi chạy về phía Xương Uy.

"Xương Uy, em sợ lắm..." - Thiên Nhi ôm chặt lấy Xương Uy và khóc.

"Ừm." - Xương Uy đứng bất động, chẳng biết phải đỡ dành thế nào.

Thiên Hà quay mặt đi, trên làn môi anh đang nở ra một nụ cười lặng lẽ, dù sao Thiên Nhi của anh cũng đã an toàn rồi.

***

Những tòa tháp của lâu đài vươn cao trong màn mưa, bóng cổ kính uy nghiêm đổ xuống thăm cỏ hoang tàn xơ xác. Tòa lâu đài đã ngàn năm tuổi, ngàn năm chứng kiến vô vàn những trận chiến từ quá khứ cho tới hiện tại, và có thể cả trong tương lai.

Chiến tranh có khi nào kết thúc, khi con người vẫn mãi đắm chìm trong những tham vọng?

Trên nóc của tòa lâu đài, giữa nơi cheo leo ấy, chẳng ai để ý rằng có một... dáng người đang ngồi vắt vẻo, từ đầu tới cuối lặng thầm quan sát cuộc chiến phía dưới kia. Đó là một chàng trai còn rất trẻ với phong thái đầy nhiên nhả, tự do. Khuôn mặt chàng mang một vẻ điềm lệ còn hơn cả những thiếu nữ xinh đẹp nhất. Y phục của chàng chỉ toàn một màu đen thẫm, như bóng tối của vực sâu ngàn dặm. Mái tóc chàng rất dài, như một dòng suối với màu nâu mềm mượt và sáng bóng dù đã thấm dẫm nước mưa. Và đôi mắt chàng thật lạ lùng, một bên màu nâu nhạt sáng trong, còn một bên là... màu bạc!

"Những cuộc chiến vô nghĩa, loài người thật ngu ngốc, phải không Navira?" - Chàng khẽ khàng cất tiếng, thanh âm êm trầm như tiếng hát.

* Navira: Con chim thạch tước đang đậu trên vai chàng, cấu tạo cơ thể của nó hoàn toàn bằng đá nhưng lại biết nói, biết hát, và cả biết bay.

Con chim Navira gật gù:

"Đúng vậy, Huy Am."

* Huy Am: Giới tính: Nam. Tuổi: Chưa 16. Xuất xứ: Updating... Vai trò: Updating... Năng lực: Updating...

Huy Am mỉm cười, nét cười đầy mê diệu, những ngón tay của chàng lướt nhẹ trên dây đàn Tjir, làm ngân lên một nốt nhạc ảo huyền, trong vắt.

* Tjir: Một loại đàn trong truyền thuyết. Làm từ gỗ quý, hình cánh cung, chỉ có hai dây gồm một dây bằng vàng, một dây bằng bạc.

"Tất cả phải dừng lại. Trước khi quá muộn." - Chàng chậm rãi nói - "Hy Ca... Hoa Tiên... Huệ Nha... Đã đến lúc tập hợp lại rồi... các Từ Thiên Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 23-1: Đường Tới Illen (I)

Dưới bầu trời ngập tràn mây đen ấy, những làn mưa vẫn cứ da diết buông roi.

Huệ Nha bước về phía con sư tử tuyết, nó còn sống hay không?

"Đừng lại gần nó, nguy hiểm lắm, Huệ Nha!" - Xuyên Sơn ngăn nàng lại.

Nhưng nàng vẫn bước tới, rồi nàng quỳ xuống bên con sư tử trắng muốt đang nằm trong vũng máu. Nàng đưa tay ra và... chạm vào mũi nó.

"Huệ Nha, không được..." - Xuyên Sơn thót tim, sợ rằng con sư tử sẽ bất chợt tỉnh dậy ngoạm lấy bàn tay nàng!

Nhưng không...

Con sư tử chỉ hơi khịt khịt mũi, hương thơm của nàng thật dễ chịu, nó yếu ớt mở mắt ra.

Huệ Nha khẽ chớp mắt, bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng vuốt trên bộ lông bờm con sư tử.

Máu vẫn loang ra theo những làn mưa, con sư tử tuyết thanh thản trút hơi thở cuối cùng...

Bàn tay của Huệ Nha dừng lại, ánh mắt nàng bất động, và... một giọt nước mắt... rơi xuống... giữa ngàn giọt mưa...

Nàng biết mình đang khóc, đang thực sự khóc, là cảm xúc, là điều mà nàng đã luôn muốn có.

Vĩnh biệt, sư tử tuyết...

"Đứng lên nào, Huệ Nha. Nó chết rồi." - Xuyên Sơn đỡ nàng dậy.

Irvy, Hiền Hạ và Hainido đang bước đến, họ nhìn xuống xác con sư tử mà ánh mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên.

"Lạ thật, vùng này đâu có sư tử tuyết? Nó ở đâu ra vậy nhỉ?" - Irvy thắc mắc.

"Tên trùm ghê thật, hấn giết con sư tử dễ như không." - Hiền Hạ nói. Vậy mà vẫn thua Xuyên Sơn - Cô định nói thêm.

"Chúng ta mau rời khỏi đây thôi." - Hainido nói - "Không khéo còn nhiều thứ kinh dị hơn xuất hiện từ khu rừng!"

"Mà này..." - Irvy lờm Hainido - "Tại sao anh có thể để cho cô bé kia một mình lang thang tới tận đây hả? Đồ vô tâm, vô trách nhiệm!"

"Ô, sao cô không trách Xuyên Sơn mà lại trách tôi?!" - Hainido thấy vô cùng oan ức, anh đâu có liên quan gì tới Huệ Nha chứ, Xuyên Sơn mới là người trông nom cô bé mà.

Irvy quay nhìn Xuyên Sơn, nhẹ nhàng nói:

"Hay là để Huệ Nha tới nhà em? Dù sao để cô bé sống cùng với hai người đàn ông cũng có nhiều điều bất tiện."

"Đúng đấy, em cũng nghĩ thế." - Hiền Hạ tán thành ngay.

Irvy mỉm cười nhìn Huệ Nha:

"Huệ Nha, em có muốn đến nhà chị không? Chị sẽ chăm sóc cho em."

Huệ Nha không nhìn Irvy, nàng đang quay nhìn về phía khu rừng.

"Sao cô bé cứ nhất quyết đi vào rừng thế nhỉ?" - Irvy nhiu mày, cô nắm lấy cánh tay Huệ Nha, cương quyết nói: "Không được vào đó. Nào, đi về nhà chị."

Huệ Nha liền... choàng tay ôm lấy Xuyên Sơn.

"Cô bé chỉ nghe lời Xuyên Sơn thôi." - Hainido nói.

"Anh im đi!" - Irivy quát.

"Sao tôi không được nói chứ?" - Hainido cãi.

"Vì tôi cấm anh!"

"Cô có quyền gì mà cấm tôi?!"

Xuyên Sơn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc Huệ Nha, dịu dàng nói:

"Về nhà cùng anh nhé, Huệ Nha?"

"..." - Nàng dường như lại đang lưỡng lự, nàng không biết mình phải làm sao nữa.

Xuyên Sơn mỉm cười với nàng:

"Đừng đi vào rừng, nguy hiểm lắm. Về nhà cùng anh, được không?"

"..." - Nàng chậm chậm ngược lên nhìn Xuyên Sơn, nụ cười anh phản chiếu trong đáy mắt trong veo của nàng, cùng những làn mưa.

Và rồi... nàng lại chột... vòng tay ôm lấy anh, bờ má nàng ép vào vòm ngực anh, môi nàng mấp máy... như đang nói một câu gì đó.

Hiên Hạ chau mày nhìn Huệ Nha, cô vừa nhìn thấy cử động môi của cô bé, dù không thành tiếng nhưng qua khẩu hình thì dường như đó là hai từ:

'Cái... chết!'

Không, có thể là Hiên Hạ đã nhầm, cô chỉ cảm thấy như vậy thôi, vì thực ra cô đâu biết đọc khẩu hình.

Nhưng...

Hiên Hạ nhớ lại lúc xem chương trình thời sự về thảm họa hồ tử thần ở Ilten, cô cũng đã thấy Huệ Nha đang lầm nhảm điều gì đó, một câu gì đó dài hơn, và cô cảm thấy hơi sờ sợ...

Cô bé này thật... bí ẩn?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 23-2: Đường Tới Ilten (li)

Xuyên Sơn quyết định không nói cho ai biết về những điều bất thường của Huệ Nha, về việc nàng có một đôi mắt biết phát sáng cũng như có máu bằng bạc, anh không muốn họ nhìn nàng với một ánh mắt khác, coi nàng là thứ dị thường. Huệ Nha cuối cùng đã theo anh trở về nhà, dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ nàng.

Chỉ còn 3 ngày nữa là đến trận chung kết ở Ilten, Xuyên Sơn và các đồng đội đang tích cực tập luyện với quyết tâm chiến thắng cao nhất. Vì Minija là một thị trấn nhỏ nên sân vận động ở đây chỉ có sức chứa khoảng 4000 người, và cũng không có sân tập riêng.

Buổi sáng nay trời vẫn mưa, toàn đội bóng của Xuyên Sơn gồm 22 cầu thủ chia ra làm hai đội hình đá tập với nhau, họ đều để mình trần, trông chẳng khác nào các chiến binh thời La Mã.

Trên khán đài trống vắng, chỉ có Hiên Hạ và Huệ Nha ngồi bên nhau dưới tán ô ni lông. Irivy thì đã bay sang Italy để kí một hợp đồng tài trợ. Huệ Nha đã thay một chiếc váy ngắn màu thiên thanh, còn Hiên Hạ diện chiếc váy màu xanh lục, trông hai cô gái như hai đóa hoa nở trên đầu trường. Khiến một vài cầu thủ thý thoảng lại liếc nhìn lên.

"Tập trung vào!" - Hainido quát, rất là ra dáng đội trưởng.

Từng làn mưa rải xuống các chàng trai, trên sân cỏ họ tranh nhau một trái bóng. Tiếng reo hò mỗi khi sút tung màn lưới. Cùng tiếng mưa rộn rã đan xen.

"A ahhh, thật đúng là mùa xuân!" - Hiên Hạ bật lên một tiếng khoan khoái - "Chị thích nhất là mùa xuân!"

Huệ Nha đang nhìn lơ đãng về phía khán đài bên kia, nàng dường như không chú ý đến các cầu thủ ở dưới sân cho lắm.

Hiên Hạ khẽ ngân nga một khúc hát:

"Dưới bóng cổ phong

Bồ công anh nở

Cánh đồng đầy gió

Đượm sắc hoàng hôn

Em đến bên anh

Nụ cười rạng rỡ

Bình yên cứ ngỡ

Chiếm trọn trong lòng..."

"Chị hát không được hay cho lắm, hi hi." - Hiên Hạ cười - "Mà em cứ nhìn đi đâu vậy?"

"..."

"Này Huệ Nha, chị hỏi thật nhé." - Hiên Hạ thì thầm - "Em... đến từ đâu?"

Huệ Nha từ từ quay nhìn Hiên Hạ, đôi mắt nàng long lanh như hai khoảng trời sao.

Hiên Hạ bỗng cảm thấy hồi hộp, có vẻ như cô bé sắp trả lời cô rồi.

Nhưng không...

Huệ Nha lại lặng lẽ quay đi.

Hiên Hạ tiu nghỉu, cô giao chiếc ô cho Huệ Nha:

"Em cầm ô giúp chị một lát. Chị phải về mới được."

Và Hiên Hạ lấy ra tập giấy và cây bút chì, cô bắt đầu vẽ lại quang cảnh của trận bóng.

Bức tranh rất đẹp, Huệ Nha nhìn sang.

Hiên Hạ xoa đầu Huệ Nha:

"Hi, ít ra thì em cũng quan tâm tới việc vẽ. Nhưng hôm nay chị không cho em vẽ nữa, ai lại đi vẽ toàn những hạt mưa chứ."

Huệ Nha liền quay đi.

"Ồ, em giận rồi à?" - Hiên Hạ cười ngất - "Chị chỉ nói đùa thôi mà, để hôm nào chị sẽ dạy em vẽ, chịu không?"

Mặc dù đôi lúc Huệ Nha tỏ ra bí ẩn nhưng nhìn chung Hiên Hạ vẫn cảm thấy rất dễ chịu khi ở bên cô bé, có lẽ vì cô cảm nhận được trong ánh mắt Huệ Nha có một nét thật trong sáng, thánh thiện, và dù sao đó cũng chỉ là một cô bé thôi mà.

Ở dưới kia hai đội đang đối sân. Hiên Hạ cũng vẽ sang một bức tranh khác, cô khe khẽ nói:

"Em biết không Huệ Nha, từ bé chị đã thích vẽ rồi, thích lắm í, và chị từng có mơ ước trở thành một họa sĩ cơ đấy. Nhưng chắc không được rồi, có lẽ sau này chị sẽ phải tiếp quản phòng khám của mẹ chị. Thật là chán, phải không? Chị chẳng biết làm sao để được sống với ước mơ của mình nữa."

"..."

"Chị còn có một ước mơ nữa, Huệ Nha ạ. Chị... thích anh Xuyên Sơn. Thích từ lâu lắm rồi ấy." - Hiên Hạ cúi nhìn bức tranh vẽ chân dung Xuyên Sơn trên tay mình, cô mỉm cười - "Nhưng anh ấy lại chẳng bao giờ để mắt tới chị, dù chỉ một chút thôi, thế có buồn cười không..."

Tóc!

Tóc!

Những giọt nước lớn đang rơi xuống bức tranh. Là nước mắt. Giọng Hiên Hạ chột nghẹn ngào:

"Chị phải làm sao đây, Huệ Nha... Chị không thể, không biết làm cách nào để nói tình cảm của mình với anh ấy... vì chị sợ... chị không đủ tự tin..."

Trên đôi mắt Hiên Hạ đã ngấn đầy nước, và tất cả đang tràn ra, không ngừng, cô thôn thức khóc, đôi vai mảnh dẻ không ngừng run lên.

"Chị xin lỗi... chị kể ra những chuyện này chắc em cũng không hiểu đâu phải không... vậy em cứ coi như không nghe thấy gì đi nhé... chị..."

Bàn tay của Huệ Nha đang đưa lên và... những ngón tay mềm mại của nàng đang... chạm vào bờ má Hiên Hạ, như muốn lau đi những dòng nước mắt đang tuôn xuống.

"Cám ơn em..." - Hiên Hạ cố gắng ngưng khóc - "Tự đừng chị lại khóc, thật kì quá... Nhưng mà..."

Đúng là cô đã không thể ngưng khóc được nữa rồi.

Huệ Nha buông rơi chiếc ô, trong khoảnh khắc nàng vòng tay ôm lấy Hiên Hạ. Hiên Hạ gục đầu vào vai Huệ Nha và tiếp tục khóc.

Những bức tranh ướt sũng,

Và những giọt nước mắt sẽ hòa tan theo những làn mưa...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 23-3: Đường Tới Illen (lii)

Còn 2 ngày nữa.

Cả thị trấn Minija vẫn chìm trong màn mưa.

Ở một thành phố cách đó 2000 km, mưa cũng rơi không ngớt.

Lạ thật...

Buổi tối, căn nhà của Xuyên Sơn lại tung bừng trong một bữa tiệc. Iriver đã trở về với rất nhiều quà cho mọi người. Hainido nhìn xuống món quà của mình là một chiếc đồng hồ đeo tay cổ mà trong lòng chợt cảm thấy trào dâng... xúc động, suýt không cầm được nước mắt, thì ra cô nàng chủ tịch kia cũng có quan tâm tới anh đấy chứ, cô ta còn biết cả sở thích sưu tập đồng hồ cổ của anh nữa cơ mà, vậy là có... tiến triển rồi.

"À, Hainido." - Iriver chợt nói.

"Sao vậy, chủ tịch?" - Hainido mỉm cười hỏi.

"Tôi xin lỗi, nhưng tôi nghĩ là mình đã đưa nhầm hộp quà cho anh rồi." - Iriver vừa nói vừa thu lại hộp đồng hồ trên tay Hainido và đưa cho anh một chiếc hộp khác - "Đây mới là món quà dành cho anh."

"Hả?" - Hainido mở hộp quà mới ra, bên trong là một... con búp bê cầu năng bằng vải thêu - "Cô... cô tặng cho tôi cái này để làm gì?"

Iriver cất hộp đồng hồ vào trong túi xách, hồ hởi nói:

"Tôi nghĩ là anh không thích mưa, nên tặng nó để anh có thể treo trong phòng, linh lắm đấy."

Thật khó để có thể diễn tả hết cảm giác hụt hẫng, thất vọng và bức bối trong Hainido lúc này, anh gầm lên:

"Cô cầu năng cho cả đội bóng thì có, chứ nghĩ gì đến tôi!?"

Iriver chỉ nhẹ nhàng đáp lại:

"Thì sao? Anh là đội trưởng cũng nên có một chút thành ý vì đội chứ?"

"Ặc..." - Hainido tức nghẹn cổ không thể nói gì thêm, đành chiều ngay một ly bia đầy.

Quà của Xuyên Sơn là một chiếc ví da hàng hiệu, còn quà của Hiên Hạ là một cuốn sách hiếm về hội họa. Huệ Nha cũng có quà, một chiếc cặp tóc đính đá quý. Bữa tiệc gồm các món hải sản và thịt nướng, bia, nước ngọt. Con mưa trắng xóa ngoài bức tường kính chỉ khiến không khí trong phòng thêm ấm áp, tươi vui.

"Đội Illen United đang là đương kim vô địch, đây sẽ là một trận chung kết vô cùng khó khăn, mọi người hãy cố gắng hết sức mình nhé, hãy mang chiếc

cúp về Minija." - Irvy nói.

Xuyên Sơn khẽ gật đầu:

"Tất nhiên rồi, chủ tịch. Cũng may chúng ta sẽ có được lực lượng mạnh nhất, không có ai bị chấn thương cả."

Hainido vẫn đang ẩm ức nên không thèm nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi ăn uống. Irvy đâu quan tâm, cô hỏi Hiền Hạ:

"Tình hình đội cổ vũ thế nào rồi em?"

Hiền Hạ hào hứng đáp:

"Vâng, tất cả các bạn trong fan club Minija đều sẽ đi ạ, mọi người đang rất phấn chấn, bọn em sẽ cổ vũ bằng tất cả tình yêu và nhiệt huyết!"

"Tốt lắm, chúng ta cũng không cần quá đặt nặng vào chiến thắng, chỉ cần mọi người vui vẻ là được rồi, à ha ha..." - Irvy cười sáng khoái.

"Hừm..." - Hainido vẫn im lặng ngồi uống bia. Ngồi bên cạnh anh là Huệ Nha, nàng cũng chỉ lặng lẽ với đĩa thức ăn của mình. Trong khi 3 người kia thì đang nâng ly lên cùng vào nhau canh cách, họ tiếp tục bàn luận sôi nổi về chiến thuật và đội hình cho trận chung kết sắp tới.

Mình là đội trưởng mà bị cho ra rìa sao - Hainido nghiêng chặt răng, uống bia vào mà sao lại thấy... đắng.

Chợt...

Huệ Nha đang nhẹ nhàng gấp một miếng thịt nướng rất lớn và... thả vào trong đĩa của Hainido.

"Huệ Nha, em..." - Hainido ngạc nhiên quay nhìn Huệ Nha, cô bé này vừa làm gì vậy?? Chẳng lẽ... cô bé vừa mời anh ăn ư?

"Cám... cảm ơn em..." - Hainido đang hết sức cảm động, ánh mắt anh rung rung, may mà vẫn còn có cô bé này quan tâm tới anh.

...

Nửa đêm.

Không gian căn nhà lại trở về với sự tĩnh lặng.

Vậy mà Xuyên Sơn vẫn chẳng thể chợp mắt, anh trở mình trên giường mấy lượt, thao thức cùng tiếng mưa rơi. Chợt nghĩ về Huệ Nha, không biết đêm nay cô ấy có... Anh dựng mình dậy khỏi giường, rồi cất bước đi xuống tầng dưới.

Kia rồi, bên bức tường kính, Huệ Nha lại đang ngồi đó và lặng lẽ ngắm mưa.

Hình ảnh ấy với Xuyên Sơn thật êm đềm lắm, anh mỉm cười chậm rãi bước về phía nàng.

Nàng vẫn chỉ tập trung vào cơn mưa.

Xuyên Sơn ngồi xuống bên nàng, khẽ khẽ nói:

"Tiếng mưa thật khó ngủ nhỉ?"

"..."

Xuyên Sơn lấy từ trong túi quần ra một trái táo xanh và đưa tới trước mặt Huệ Nha:

"Em có đói không?"

Hương táo khiến cánh mũi nàng hơi phập phồng, và nàng đưa bàn tay lên đón lấy trái táo, nàng hít nhẹ một hơi rồi bắt đầu chậm rãi ăn.

Xuyên Sơn cứ ngồi ngắm nàng ăn, nàng cắn từng miếng rất nhỏ trên khuôn miệng bé xinh, hồng đỏ, cách nàng ăn thật khoan thai, dịu dàng. Chiếc cặp tóc đính đá quý của Irvy lấp lánh trên mái tóc đen huyền của nàng như một mảnh sao băng.

Cuối cùng Huệ Nha cũng ăn xong trái táo, nàng đặt chiếc lõi xuống mặt sàn gỗ, rồi nàng lại... chìa tay về phía Xuyên Sơn.

" ? " - Xuyên Sơn tròn mắt nhìn nàng, nhưng rồi anh chợt hiểu ra điều nàng muốn. Túi bên kia của anh vẫn còn một trái táo nữa, may mà anh đã chuẩn bị sẵn.

"Đây." - Xuyên Sơn đặt trái táo thứ 2 vào lòng bàn tay Huệ Nha.

Nàng vừa ăn vừa ngắm cơn mưa ngoài vườn khuya, đôi mắt huyền trong thắm, lung linh, như ẩn chứa bao điều.

"Sao em lại thích ăn táo?" - Xuyên Sơn khẽ hỏi.

Một khoảng lặng yên trong căn phòng khiến tiếng mưa như càng trở nên âm vang hơn. Như một bản nhạc. Giai điệu của mưa thanh khiết như tiếng hát của hàng triệu thiên thần tí hon.

"Mát." - Giọng nàng chợt ngân lên, trong trẻo như một nốt nhạc điểm vào giai điệu ấy.

"??" - Xuyên Sơn chẳng hiểu. Mát? Mát ư... Nghĩa là sao?

Xuyên Sơn ngồi suy nghĩ một hồi, cuối cùng anh bật cười:

"À, ý em là ăn táo rất mát phải không? Thế... thế em bị nóng trong người ư?"

"..." - Nàng khẽ chớp mắt.

Hai người cứ ngồi bên bức tường kính cùng cơn mưa mãi, gió Thủy hồng lan tỏa hương phơ phất trên đầu họ.

Cho đến khi...

... Huệ Nha lại chợt... ngả đầu vào vai Xuyên Sơn.

Và anh vòng tay ôm lấy nàng, lần này anh sẽ giữ nàng thật chặt, không để mất nữa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 23-4: Đường Tới Illen (Iv)

Chỉ còn một ngày.

Hành lí đã được chuẩn bị xong, rất gọn gàng, đơn giản. Cả đội bóng Minija sẽ di chuyển đến Illen bằng tàu siêu tốc, họ sẽ có một buổi tập làm quen với mặt cỏ của sân vận động quốc gia trước khi bước vào trận chung kết ngày mai.

6 h sáng, 22 cầu thủ cùng ban huấn luyện tập trung ở nhà ga Minija, đi cùng không thể thiếu chủ tịch Irivy, trưởng fan club Hiên Hạ, và cả Huệ Nha.

Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi, con tàu bắt đầu khởi hành. Đây là tàu siêu tốc Ple'a II, hiện đại và nhanh nhất hành tinh, sẽ chinh phục quãng đường 2000 km trong khoảng 4 giờ đồng hồ.

Bên trong tàu rất rộng rãi và thoải mái, ở toa số 6, Huệ Nha ngồi cạnh Hiên Hạ. Hiên Hạ đang rất phấn khích:

"Chị hồi hộp quá Huệ Nha ơi, đây là lần đầu tiên chị được đến một thành phố lớn như Illen, chắc ở đó có nhiều điều tuyệt vời lắm!"

"..." - Huệ Nha đưa ánh mắt xa xăm nhìn ra khung cảnh đang lướt qua bên ngoài cửa kính, những cánh đồng mênh mông, những dải rừng xanh thẳm, đồi núi, làng mạc... tất cả đều chìm trong một màn mưa lâm thâm.

"Tàu này nhanh thật đấy, thị trấn Minija của chúng ta vậy là đã bị bỏ lại ở rất xa đằng sau. Ôi, mới đi có mấy phút mà chị đã thấy nhớ rồi..." - Giọng Hiên Hạ thoang thoảng.

"..."

"À, bây giờ chị sẽ dạy em vẽ nhé? Huệ Nha, quay vào đây nào."

Hiên Hạ bắt đầu lấy ra tập giấy và hướng dẫn cho Huệ Nha những bước cơ bản để có một bức tranh đẹp, cách phác thảo, bố cục, cùng một vài kĩ thuật đơn giản. Huệ Nha chăm chú lắng nghe, phải, nàng hết sức chăm chú, đôi mắt trong veo cứ mở to rất là đáng yêu. Khiến Hiên Hạ nhiều lúc không nhịn được cười.

...

2 giờ sau. Khung cảnh bên ngoài cửa kính của toa tàu đã được phủ ngập một màu xanh của biển, những con sóng bạc đầu bao la nhấp nhô dưới những làn mưa phát phối.

Đoàn tàu Ple'a II đang đi qua một đèo núi quanh co cao 820 mét cắt qua dãy Halad, một bên là rừng Nhạn quỳên vàng rực rỡ, một bên là biển ngọc xanh thẳm thẳm.

"Biển đó, đẹp chưa kia! Em về biển đi."

Hiên Hạ và Huệ Nha đã vẽ được khá nhiều bức tranh, Huệ Nha có tiến bộ lên đôi chút, trong tranh của nàng không chỉ có toàn mưa nữa mà còn có cả hoa và cây lá.

"Ừm, em vẽ rất đẹp." - Hiên Hạ nghiêm túc nhận xét - "Chị nghĩ em có tiềm năng trở thành một họa sĩ tài ba trong tương lai đấy Huệ Nha, chị nói thật đó, hi hi..."

...

Thêm một giờ nữa trôi qua.

Con tàu đang lướt đi giữa một cánh đồng hoa Chi Anh tím biếc trải rộng tới tận chân mây, những cánh hoa bạt ngàn nhuộm đắm trong cơn mưa. Nhân viên trên tàu đang phục vụ bánh sandwich và nước giải khát.

"Cánh đồng hoa lớn thế, cảnh như trong thần tiên vậy!" - Hiên Hạ trầm trồ.

"..." - Huệ Nha chạm tay lên lớp kính, như muốn được bay ra ngoài đó ngay bây giờ.

"Giá như không mưa thì chắc sẽ còn đẹp hơn nhiều phải không Huệ Nha? Mà chúng ta đã đi gần hết chiều dài đất nước rồi sao trời vẫn cứ mưa mãi thế nhỉ? Chị có cảm giác như cơn mưa này đang đuổi theo chúng ta vậy. Chị mong được thấy ánh mặt trời quá..."

...

Thêm một giờ nữa.

Chuyến tàu Ple'a II đã vượt qua tổng cộng 15 thành phố lớn nhỏ. Mưa vẫn rơi không ngừng nghỉ qua từng vùng đất, khi thì lất phất lúc lại rạt rào.

"Sắp đến nơi rồi." - Hiên Hạ thở ra một hơi nhẹ nhõm - "Haaa, chiều nay sẽ có rất nhiều kế hoạch."

"..." - Bàn tay bé nhỏ của Huệ Nha đang khẽ nắm lấy gấu váy.

Và rồi, con tàu tốc hành đang lướt lên cây cầu lớn bắc qua sông Inins, ở phía bờ bên kia là quang cảnh thành phố kì vĩ tráng lệ với những tòa nhà cao tầng lừng lừng vươn lên đâm xuyên những tầng mây. Hiên Hạ khẽ reo lên:

"Trời! Một thành phố hiện đại quá! Vậy là chúng ta đã tới được Illen rồi!"

Huệ Nha ngồi lặng yên, nàng tựa đầu vào ô cửa kính, nơi những hạt mưa đang gõ nhẹ nhàng. Đôi mắt nàng vẫn thật sáng trong. Nhưng, chẳng thể biết được nàng đang suy nghĩ điều gì trong đầu nữa.

Tàu Ple'a II đang chuẩn bị cập vào ga cuối Illen.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 24-1: Nhiên Sa Và Nhan Vy (I)

Buổi trưa, mưa rả rích.

Đại học tổng hợp Illen. Căn tin trường được xây dựng theo tiêu chuẩn nhà hàng 5 sao, với thực đơn được thay đổi hàng ngày. Ngồi bên một bàn gần khung cửa kính là... Xương Uy và Thiên Nhi, nhưng cả hai người đều chẳng hề quan tâm tới những đĩa thức ăn đầy hấp dẫn trước mặt. Thiên Nhi đang cắn vụn:

"Xương Uy, sao cái con tước cướp đó nó lại biết anh? Anh quan hệ thế nào với nó?"

"..." - Xương Uy đang nhìn lơ đãng ra cơn mưa ngoài trời.

RẦM!

Thiên Nhi đập bàn:

"Này anh có nghe tôi hỏi không??"

Xuong Uy chậm rãi nói:

"Từ hôm đó đến giờ cô đã hỏi tôi câu này bao nhiêu lần rồi không chán sao?"

"Nhưng anh đã trả lời tôi đâu?" - Thiên Nhi cau mày.

"Bởi vì..." - Xuong Uy lại nhìn ra con mưa - "... chẳng có gì để trả lời hết."

CHOANGGG!

Thiên Nhi gạt một đĩa thức ăn xuống sàn vỡ tung tóe:

"Anh tưởng tôi ngu chặc? Nó bảo rằng anh với nó đã từng là một cặp có đúng không!?"

"..."

"Đúng không, Xuong Uy?!"

"..."

"Anh đừng làm tôi điên lên đây! MAU TRẢ LỜI ĐI!!!"

"Thôi im đi, đau đầu."

"Cái gì anh dám nói giọng đó với tôi à? Mà sao... lúc nào anh cũng như đang suy nghĩ điều gì đó vậy? Anh đang nghĩ cái gì?"

"..." - Xuong Uy chẳng buồn đáp, thực ra trong đầu anh lúc này còn đang bận tìm cách để hoàn thiện cỗ máy thời gian.

Thái độ của Xuong Uy khiến Thiên Nhi càng lúc càng tức sôi máu, hôm nay cô nhất quyết phải làm rõ ràng mọi chuyện, cô quát:

"Xuong Uy, anh với cái con điên Y Tuyết ấy là gì của nhau? NÓI ĐI!!!"

Xuong Uy đưa tay lấy một ly nước trái cây, nghĩ nhiều nên anh đang khát.

"ANH NGHĨ CÓ THỂ LỖ TÔI ĐƯỢC SAO!?" - Thiên Nhi hét vang ly nước đi.

Vậy mà...

... lại không nghe thấy tiếng vỡ...

Thiên Nhi ngạc nhiên quay người lại, ly nước đang sóng sánh đập trên một... mũi giày.

Thì ra, có một chàng trai vừa đưa chân ra đỡ lấy ly nước, một động tác hết sức nhẹ nhàng và chuẩn xác, gần như không làm rơi ra một giọt nào.

Kung fu kinh phết nhỉ - Thiên Nhi thoáng có chút nể phục, cô đưa mắt lên quan sát kẻ vừa xuất hiện.

Đứng trước mặt cô là một chàng thiếu niên trong bộ đồng phục học sinh cấp 3, trông hấn khá cao ráo, tóc cắt ngắn trang nhã lịch sự, gương mặt sáng sủa, nếu không muốn nói là... sắc nước hương trời...

Nhịp tim Thiên Nhi hơi lạc đi một nhịp. Người đâu mà... đẹp quá thể!

Chàng thiếu niên điềm đạm cầm lấy ly nước đặt trở lại mặt bàn, môi mỉm cười thanh lịch:

"Xin lỗi, tôi có thể làm phiền hai anh chị một chút được không?"

Thiên Nhi lấy lại vẻ mặt lạnh, hỏi:

"Có chuyện gì? Cậu là ai?"

Chàng thiếu niên liền giơ ra trước mặt Thiên Nhi một tấm thẻ xanh:

"Đây ạ."

Thiên Nhi lẩm nhẩm đọc mấy dòng chữ in trên tấm thẻ:

"Thẻ thành viên. Nhiên Sa. Câu lạc bộ thám tử đại học tổng hợp Illen."

* Nhiên Sa: Học sinh lớp 11 C trường trung học Ahju. 16 tuổi. Thành viên câu lạc bộ thám tử đại học Ilten. Sở trường: Aikido kết hợp Karatedo. Mang nét đẹp của một ngôi sao băng, rực rỡ mà âm áp.

"Cậu thuộc câu lạc bộ thám tử sao?" - Thiên Nhi lại nhìn chàng thiếu niên một lượt, ừm, cũng có đáng.

"Vâng." - Nhiên Sa kéo ghế ngồi xuống, và bằng một hơi đã... uống cạn ly nước hoa quả.

Tự nhiên dễ sợ - Thiên Nhi chớp mắt.

Nhiên Sa bắt đầu nói vào vấn đề:

"Tôi xin phép hỏi anh chị một vài điều, có phải anh chị đã có mặt ở hiện trường lúc xảy ra thảm họa hồ tử thần trên đại lộ Elci không ạ?"

Thiên Nhi khẽ gật đầu:

"Ừ đúng rồi. Sao cậu biết?"

"Việc này dễ thôi mà." - Nhiên Sa điềm tĩnh xắt một miếng cá hồi cho vào miệng, rồi vừa nhai vừa hỏi tiếp: "Thế anh chị có thấy điều gì bất thường không?"

"À..." - Thiên Nhi hồi tưởng lại - "Tôi thấy mặt đất rung lên."

"Cái đó thì đương nhiên rồi." - Nhiên Sa ăn sang món bò sốt kem - "Ý tôi là trước khi thảm họa xảy ra anh chị có thấy gì khả nghi, hay có kẻ nào đáng ngờ không?"

Thiên Nhi khẽ cắn môi:

"Kẻ đáng ngờ á? Là sao?"

Trong lúc Nhiên Sa hỏi chuyện Thiên Nhi thì Xương Uy ngồi bên vẫn đang suy nghĩ về cỗ máy thời gian, anh chỉ liếc nhìn cậu thiếu niên kia đúng một lần. Ngoài khung cửa kính, mưa vẫn lất phất bay.

"Vậy là anh chị không thấy gì hết sao ạ?" - Nhiên Sa vừa ném món tôm mật ong vừa hỏi.

"Không. Chẳng có gì cả." - Thiên Nhi lắc đầu.

"Vâng. Dù sao cũng chúc mừng anh chị đã may mắn thoát nạn." - Nhiên Sa uống cạn luôn ly nước ép của Thiên Nhi rồi đứng lên, mỉm cười chào: "Cám ơn đã hợp tác. Tôi xin phép."

Và anh quay người, chậm rãi bước đi về phía cửa căng tin.

Thiên Nhi nhìn theo, khẽ lẩm bầm:

"Người đầu mà vô duyên, không thấy nhà người ta đang có chuyện hay sao mà tới hỏi han lời thôi. Đã vậy còn tự do ăn cả đồ của người khác nữa chứ. Mà... trường mình có câu lạc bộ thám tử từ khi nào thế nhỉ?"

Rồi Thiên Nhi lại quay về phía Xương Uy, tiếp tục chất vấn:

"Xương Uy! Hôm nay anh mà không nói rõ chuyện của anh với cái con Y Tuyết kia thì đừng có hòng trở về nhà nhé!!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 24-2: Nhiên Sa Và Nhan Vy (li)

Nhiên Sa lững thững bước đi trên con phố mưa, trên tay là chiếc dù đơn, mấy ngày hôm nay anh đã tìm gặp rất nhiều những nhân chứng còn sống sót sau vụ hồ tử thần trên đại lộ Elci, vậy mà vẫn chưa tìm ra được manh mối nào đáng kể. Vốn thích khám phá những điều bí ẩn nên anh rất hào hứng trong việc điều tra nguyên nhân gây ra siêu thảm họa kinh hoàng này, điều mà các nhà chức trách cũng đang đau đầu chưa thể làm sáng tỏ.

Với một thành phố chưa từng xảy ra động đất như Ilten, và nền địa tầng cũng rất ổn định, không thể có chuyện bỗng dưng xuất hiện một hồ tử thần khổng lồ như thế được. Đây là một âm mưu khủng bố chăng? Hay là... còn điều gì khác đáng sợ hơn nữa?

Dù sao, anh nhất định sẽ tìm ra đáp án.

Những hạt mưa gõ lộp bộp trên nóc chiếc ô, Nhiên Sa lấy ra chiếc smartphone và mở ra một bản danh sách, đây là danh sách những người có mặt ở hiện trường thảm họa hôm đó mà anh đã hack được từ cơ sở dữ liệu của sở cảnh sát thành phố, anh tự nhủ:

"Vẫn còn mấy người nữa, thôi đành cúp học cả buổi luôn vậy. Cơ mà..."

Anh nhìn lên những tầng mây xám trĩu nặng phía trên cao:

"... con mưa này cũng thật bất thường. Trái với quy luật khí hậu hàng năm. Có điều gì đó không ổn..."

Con phố giờ này khá vắng vẻ. Những cửa hiệu ế ẩm. Một vài bóng ô rào bước nhanh trên vỉa hè. Dưới đường xe cộ cũng thưa thớt. Từ phía cuối phố đang hiện ra một chiếc xe bus lớn, loại xe bus chuyên chở các đội thể thao.

Bên trong chiếc xe ấy chính là... đội bóng của Xuyên Sơn, họ đang trên đường đi tới khách sạn để nhận phòng, sau đó sẽ ăn trưa, nghỉ ngơi, rồi đến chiều sẽ có một buổi tập ở sân vận động quốc gia chuẩn bị cho trận chung kết vào chiều mai. Huệ Nha và Hiền Hạ ngồi ở phía cuối xe. Hiền Hạ cũng có nhiệm vụ tiền trạm để đón đội cổ vũ đến từ Minija, nên chỉ có Huệ Nha là nhân nhả nhất, nàng cứ lặng thinh nhìn ra ô cửa kính, ngắm những hạt mưa tủa rơi xuống phố.

Khoảnh khắc ấy...

Chiếc xe bus chậm chậm lặn bánh qua Nhiên Sa...

Và anh thoáng nhìn thấy nàng, cô gái sau ô cửa kính xe, với mái tóc dài và đôi mắt huyền trong sâu thẳm..

Khoảnh khắc ấy, anh như thấy... sấm sét đang bủa giăng trên đầu mình...

...

...

...

Chiếc xe bus đã lướt qua rồi, Nhiên Sa khẽ ngoái nhìn lại, nhịp tim vẫn đập mạnh.

Làm sao mà...

... lại có người... xinh đến thế... được chứ?...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 24-3: Nhiên Sa Và Nhan Vy (lii)

Buổi chiều, mưa bắt đầu to dần.

Nhiên Sa trở về trường trung học Ahju, người cuối cùng trong danh sách nhân chứng không ngờ lại học cùng trường với anh. Để xem nào, theo thông tin thì người đó là một bạn nữ học lớp 11 A và là thành viên của câu lạc bộ Kiếm thuật.

"Giờ này chắc vẫn còn gặp được..." - Nhiên Sa lẩm nhẩm rồi chậm bước về phía dãy nhà sinh hoạt.

Mưa rải trên sân trường. Trong đầu Nhiên Sa bỗng lại phảng phất hình ảnh của cô gái trên chiếc xe bus mà anh nhìn thấy hồi trưa, chỉ tiếc rằng khoảnh khắc ấy quá ngắn ngủi. Mà thôi, quên cô ta đi, anh đâu phải là loại người háo sắc, chẳng qua là trông cô gái ấy có vẻ gì đó hơi... kì lạ...

Nhiên Sa đã đứng trước cửa câu lạc bộ kiếm thuật của trường, bên trong đang vang lên những tiếng luyện tập. Anh đưa tay mở cánh cửa ra. Chợt...

RẦẦẦMM!!!

Một thanh kiếm tre bay tới giáng thẳng vào... đầu Nhiên Sa!!

Và mọi thứ nhanh chóng chìm vào bóng đêm...

...

...

...

Phòng y tế trường.

Nhiên Sa tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm ngay ngắn trên giường bệnh. Và ngồi bên giường anh là... một cô gái, một cô gái xinh đẹp như... nàng tiên cá!

Cô gái ấy đang chăm chú nhìn anh bằng đôi mắt đẹp long lanh, và cất giọng dịu dàng:

"Cậu tỉnh rồi ư? Còn đau không?"

Nhiên Sa sờ lên vầng trán đã được băng bó lại của mình, khẽ hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Cô gái che miệng cười:

"Xin lỗi, khi nãy tớ đang vùng vẫy thì bị tuột tay. Không ngờ đúng lúc ấy cậu lại mở cửa bước vào. Và thế là... a ha ha..."

"Vui lắm à?" - Nhiên Sa thoáng nhú mồm, chống tay ngồi dậy, đầu anh vẫn còn hơi văng vất.

"Ồ, tớ xin lỗi, ừm..." - Cô gái cố gắng nín cười - "À, tên tớ là Nhan Vy. Một lần nữa tớ xin lỗi vì đã gây chấn thương cho cậu... ừm ừm..."

* Nhan Vy: Lớp 11 A trường trung học Alju. 16 tuổi. Thành viên ưu tú của câu lạc bộ kiếm thuật. Sắc đẹp như bầu trời đêm, trong lành, êm ái. Nhưng tính cách thì không êm ái chút nào.

"Thôi không sao. Nhưng..." - Nhiên Sa lườm - "Cậu làm ơn ngưng cười được không?"

Nhan Vy lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

"Tớ có cười nữa đâu. Mà tên cậu là gì?"

"Nhiên Sa."

"Tên hay nhỉ. Thế cậu đến câu lạc bộ kiếm thuật làm chi vậy? Tìm ai à?"

"Tìm cậu chứ còn tìm ai." - Nhiên Sa đáp, anh nhìn lại Nhan Vy, kể ra thì trông cô nàng xinh hơn trong ảnh, bộ váy đồng phục nữ sinh ngắn rất thời trang; mái tóc dài tự nhiên, không cầu kỳ, và rất suôn.

"Tìm tớ á?" - Nhan Vy hơi ngạc nhiên - "Tớ có quen cậu đâu?"

Nhiên Sa liền giơ ra chiếc thẻ thám tử:

"Tớ muốn hỏi cậu một vài điều."

Nhan Vy mở tròn mắt nhìn tấm thẻ:

"Ohhh, cậu là thám tử cơ à? Nhưng cậu là học sinh cấp ba sao lại được nhận vào câu lạc bộ của đại học Illen?"

"Vì chị tớ là hội trưởng ở đó." - Nhiên Sa thu về tấm thẻ.

"À, sướng nhỉ. Vậy cậu muốn hỏi tớ chuyện gì?" - Nhan Vy có vẻ háo hức.

Phòng y tế lúc này chỉ có hai người. Ngoài cửa sổ, mưa đổ rào rào. Nhiên Sa tựa lưng vào đầu giường, bắt đầu hỏi:

"Cậu đã chứng kiến trực tiếp thảm họa hố tử thần trên đại lộ Elci đúng không?"

Nhan Vy sốt sắng đáp:

"Ừ, lúc đó tớ sợ lắm nhé! Tất cả bỗng nhiên sụp đổ trước mắt tớ! Cậu biết không, tớ suýt rơi xuống cái hố đó, may mà tớ chạy nhanh."

Nhiên Sa hỏi tiếp:

"Cậu có thấy gì bất thường trước lúc sự việc xảy ra không?"

Nhan Vy lắc đầu:

"Không thấy."

"Cậu cố gắng nhớ kĩ lại đi."

"Không mà, mọi thứ diễn ra rất đột ngột, chẳng hề có dấu hiệu nào báo trước cả. À mà..." - Nhan Vy bỗng ngập ngừng.

"Sao?" - Nhiên Sa nhòm người dậy.

"Tớ không biết có nên kể chuyện này ra không nữa..." - Nhan Vy khẽ nói.

"Chuyện gì? Cậu cứ kể đi?" - Nhiên Sa bỗng thấy hồi hộp.

"À chuyện này có lẽ chẳng liên quan gì đâu, và cũng có thể là tớ đã nhìn lầm... Chắc cậu sẽ chẳng tin đâu."

"Tớ sẽ tin mà. Cậu đã nhìn thấy gì?"

Nhan Vy bắt đầu kể lại:

"Hôm ấy, ngay sau khi thảm họa diễn ra, cảnh sát đã đến và lấy lời khai của các nhân chứng tại hiện trường, trong đó có tớ. Rồi khi tớ trở về nhà, tớ đã đi đường tắt, qua một con ngõ vắng, và tớ đã thấy một người... rất kì lạ!"

"Kì lạ thế nào?" - Nhiên Sa nhìn Nhan Vy bằng ánh mắt tập trung hết sức.

"Anh ta... phải nói là anh ta rất... rất đẹp, đẹp như là thần tiên ấy." - Gò má Nhan Vy hơi ửng hồng lên - "Mái tóc dài màu nâu, y phục toàn một màu đen. Và đôi mắt..."

"Đôi mắt làm sao?"

"Đôi mắt anh ta có... một bên mắt màu bạc, và nó... phát sáng."

"Mắt phát sáng sao?" - Nhiên Sa tựa lưng trở lại đầu giường, trên môi như hiện lên một nét cười.

Nhan Vy thoáng cau mày:

"Tớ biết là cậu sẽ không tin mà. Ừ chính tớ cũng chẳng tin nữa. Có lẽ lúc đó tớ đang mệt và tinh thần chưa thật ổn định nên nhìn thấy ảo ảnh..."

"Ừm, thế anh ta có nhìn thấy cậu không?" - Nhiên Sa hỏi.

Nhan Vy đưa tay vuốt tóc:

"Chẳng biết nữa, anh ta đi lướt ngang qua tớ, nhưng về mặt anh ta thì dường như không hề nhìn thấy tớ vậy. Lúc đó trời mưa lớn, nhưng tớ vẫn cảm nhận được từ cơ thể anh ta tỏa ra một mùi hương rất... huyền bí."

"Mùi hương ư? Vậy thì đó không phải là ảo ảnh rồi." - Nhiên Sa chậm rãi nói - "Thế anh ta còn đặc điểm nào khác nữa không?"

"À, anh ta cầm theo một cây đàn rất lạ. Và..." - Nhan Vy nhớ lại - "Trên vai anh ta có một con chim gì đó, mà tôi quá tớ không nhìn rõ."

"Thôi được, để xét sau vậy." - Nhiên Sa trầm tĩnh nói.

"Nhưng sao cậu lại hỏi tớ về những chuyện này?" - Nhan Vy hỏi.

"Tớ đang điều tra nguyên nhân gây ra thảm họa." - Nhiên Sa đáp.

"Thế ư? Vụ này có vẻ hấp dẫn đấy nhì. Cậu cho tớ tham gia với được không?" - Nhan Vy vui vẻ đề nghị.

"Ừm..." - Nhiên Sa ngập ngừng.

"Đồng ý đi mà. Tớ sẽ trợ giúp cho cậu." - Nhan Vy nài nỉ.

"Thôi được, tớ cũng đang cần phụ tá." - Nhiên Sa đánh đồng ý, có một cô phụ tá xinh đẹp như thế này thì cũng đâu thiệt gì cho anh.

Nhan Vy reo lên:

"Ahhh, vậy từ nay hai chúng ta sẽ là cặp đôi thám tử Vy Sa!"

"Sao tên cậu lại được đặt lên trước vậy?"

"Vi tên tớ nghe hay hơn."

"Thôi đẹp, đâu có chuyện vô lí thế."

Phòng y tế lúc này đang có hai bạn nữ lớp 10 dìu nhau vào giường bên. Nhan Vy nói nhỏ giọng xuống:

"Thế cậu đã điều tra đến đâu rồi?"

"Cũng chưa được nhiều lắm." - Nhiên Sa tựa đầu lên cánh tay.

"Kế hoạch tiếp theo là gì?" - Nhan Vy thì thảo hỏi.

"Có lẽ chúng ta nên về văn phòng của tớ, nói ở đây không tiện." - Nhiên Sa khẽ nói.

"Ohhh, cậu có cả văn phòng thám tử sao?" - Nhan Vy phấn khích.

Nhiên Sa mỉm cười:

"Cũng gần như thế."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 24-4: Nhiên Sa Và Nhan Vy (Iv)

Văn phòng thám tử của Nhiên Sa hóa ra lại là phòng riêng ở nhà anh.

"Trời, tưởng thế nào." - Nhan Vy không giấu nổi vẻ thất vọng - "Mà sao phòng cậu bữa bộn thế. Cả tháng mới dọn một lần à?"

"Cũng gần như thế." - Nhiên Sa đáp.

"Tớ hiểu rồi, thế chắc là cả năm." - Nhan Vy lầm rầm, cô đưa mắt nhìn một lượt khắp căn phòng. Chỗ nào cũng vương vãi truyện tranh, sách báo, tạp chí, và cả quần áo cùng các thứ vật dụng lỉnh tinh khác. Phòng của một thám tử đây ư?

"Cậu cứ ngồi tạm lên giường ấy." - Nhiên Sa nói.

"Ừ, cứ kệ tớ." - Nhan Vy tiến về phía khung cửa kính lớn nơi ban công, từ đây trông ra một hồ nước rộng mênh mông, sóng gợn lăn tăn trong màn mưa lút thút - "Ồ, ít ra phòng cậu còn có chỗ này để ngắm cảnh thích thật đấy."

Nhiên Sa mở tủ lạnh lấy ra hai cây kem và mời Nhan Vy một cây. Cả hai vừa mút kem vừa ngồi lên giường. Nhiên Sa bắt đầu mở chiếc laptop của anh ra:

"Cậu xem này, Nhan Vy. Đây là những tin tức mà tớ đã tổng hợp được trên mạng. Vụ hồ tử thần ở thành phố chúng ta không phải là vụ thảm họa bí ẩn duy nhất. Những ngày qua, trên thế giới đã ghi nhận ba vụ khác, dù quy mô và thiệt hại không lớn như ở Illen nhưng cũng rất đáng chú ý."

"Ghê thật..." - Nhan Vy tập trung nhìn vào màn hình laptop bằng đôi mắt mở to không chớp, nét mặt căng thẳng.

"Vụ thứ nhất là một vụ cháy lớn thiêu rụi gần một nửa diện tích thảo nguyên A'en, nơi có loài sư tử tuyết sinh sống. Vụ thứ hai là một con sóng thần trên đại tây dương nhấn chìm một hòn đảo không người ở, tuy nhiên vào thời điểm xảy ra sóng thần có báo cáo về một vụ mất tích của một tàu đánh cá Indonesia với bốn người trên đó. Vụ thứ ba là một vòi rồng xuất hiện trên một ốc đảo ở sa mạc Sahara xóa sổ hoàn toàn một bộ lạc người thiểu số."

"Sợ thế..." - Nhan Vy run run.

Nhiên Sa vẫn giữ giọng đều đều, trầm tĩnh:

"Và vụ thứ tư chính là hồ tử thần ở thành phố Illen chúng ta. Cả bốn vụ đều là những siêu thảm họa thiên nhiên chưa thể tìm ra nguyên nhân. Các cơ quan khí tượng và phòng chống thiên tai cũng không hề có một dự báo nào ở những khu vực đó cho đến khi thảm họa đột ngột xảy ra."

"Thế cậu nghĩ bốn vụ này có liên quan đến nhau không?" - Nhan Vy hỏi.

"Chưa biết được. Nhưng..." - Nhiên Sa hạ thấp giọng - "... rõ ràng là đang có một điều gì đó rất bất thường trên thế giới của chúng ta."

"Lẽ nào..." - Nhan Vy đánh rơi cây kem xuống giường - "... ngày tận thế sắp diễn ra!!!"

"Cậu trông tượng hơi xa đấy." - Nhiên Sa gấp chiếc laptop lại - "Mà làm ơn giữ gìn vệ sinh giùm tớ một chút. Cậu đang ở trên giường của tớ đấy."

"Ồ, xin lỗi..." - Nhan Vy đỏ mặt, cô vội vàng lấy giấy ăn lau chỗ kem rớt trên gas giường.

ĐÙÙÙGG!!!

Sấm dội vang ngoài trời.

"Ồi!!!!" - Nhiên Sa và Nhan Vy ôm chầm lấy nhau.

Tiếng mưa tí tách...

Hai người đều đỏ bừng mặt, luống cuống tách nhau ra.

Rồi Nhan Vy cười khúc khích:

"Thì ra cậu cũng sợ tiếng sấm à, Nhiên Sa? A hi hi..."

Nhiên Sa lấy lại vẻ điềm tĩnh trên nét mặt:

"Đâu, tại cậu hét lên làm tớ giật mình chứ."

"Thôi đừng có chối. À mà này..." - Nhan Vy chột sứa giọng trang trọng - "Tớ có một đề nghị nhỏ."

"Gì vậy?" - Nhiên Sa liếc nhìn Nhan Vy.

Nhan Vy nói:

"Tớ có thể ở lại nhà cậu dùng bữa tối không?"

"Hả?" - Nhiên Sa hơi bất ngờ.

Nhan Vy khẽ vuốt tóc:

"Vì nhà tớ hôm nay mọi người đều đi vắng hết, chỉ có mình tớ thôi, về ăn tối một mình buồn lắm."

Nhiên Sa suy nghĩ thật nhanh, dù đây là một đề nghị khá đường đột và có phần hơi táo bạo nhưng cô nàng này là phụ tá của anh, nên chẳng có lí do gì để từ chối cả. Cuối cùng anh nói:

"Được. Nhưng tớ cũng phải nói là hôm nay bố mẹ và chị tớ đi thăm họ hàng ở xa nên chỉ có một mình tớ ở nhà thôi."

Nhan Vy hưng phấn:

"Thế càng hay, tối nay ngôi nhà này sẽ là của chúng ta!"

"Sửa lại giùm cái, nhà của tớ mà."

"Tớ sẽ trở tài nấu ăn!"

"Ồn không?"

"Phải đi siêu thị đã."

"Thức ăn trong tủ còn nhiều lắm."

"Vậy cậu cứ yên tâm ngồi đợi. Tớ làm loáng một cái là xong."

"Ừ."

...

Một tiếng sau.

Cuối cùng hai người lại phải gọi pizza. Gian bếp thì đã tan hoang.

"Tớ xin lỗi!" - Nhan Vy cúi đầu xuống - "Tại tớ chưa quen với bếp nhà cậu chứ ở nhà tớ nấu ăn khá lắm."

"Không sao đâu." - Nhiên Sa nói - "Mà cậu ăn nhanh nhanh rồi về đi, lát tớ còn phải học bài nữa."

"À, tớ còn có thêm một đề nghị nhỏ nữa." - Nhan Vy thỏ thẻ nói.

"Cậu cứ nói đi." - Nhiên Sa uống một ngụm nước.

Nhan Vy thở mạnh một hơi rồi nói:

"Đêm nay tớ có thể ngủ lại nhà cậu không?"

"Cái gì!?" - Nhiên Sa phun nước.

Nhan Vy đưa tay khẽ vuốt mấy lọn tóc:

"Vì bây giờ trời tối rồi, mà lại mưa nữa, tớ ngại đi về lắm. Thêm nữa mấy chuyện cậu nói hồi chiều đến giờ tớ vẫn sợ, tớ không dám ngủ một mình ở nhà đâu."

Nhiên Sa lại suy nghĩ, có nên đồng ý không đây? Một nam, một nữ ở chung trong một căn nhà vắng kiêu gì cũng sẽ nảy sinh nhiều chuyện rất phức tạp, khó lường trước. Nhưng cô nàng này là phụ tá của anh, từ chối thì cũng hơi thất lễ. Phải làm sao giờ??

"Được không?" - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa, ánh mắt đầy mong chờ.

"Ừm..." - Nhiên Sa vẫn đang rất khó xử.

"Nhé?" - Ánh mắt Nhan Vy long lanh.

"Thôi được." - Nhiên Sa thở dài - "Cậu nằm ở phòng khách. Và đừng có bén mảng lại gần phòng tớ là được."

"Cám ơn cậu!" - Nhan Vy hết sức tươi tỉnh.

...

12 giờ đêm.

Phòng của Nhiên Sa, trên giường lại là... Nhan Vy, cô bé đang ngủ rất say sưa ngon lành. Ngoài khung cửa kính ban công, mưa vẫn rơi tí tách.

Cùng lúc đó ở phòng khách, trên chiếc ghế sofa là... Nhiên Sa. Anh nằm vắt tay lên trán, mắt mờ trăn trăn, không thể nào ngủ nổi. Cái cô nàng phụ tá kia, trợ giúp cho anh thì chưa thấy đâu mà phiền nhiễu thì lại quá nhiều.

Thật đúng là... định mệnh!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 25-1: Chung Kết (I)

Khách sạn 5 sao Qikan là nơi đóng quân của đội bóng xừ Minija. Đêm trước ngày diễn ra trận thư hùng với câu lạc bộ phương Bắc Illen United, tinh thần toàn đội vẫn rất thoải mái. Ngày mai dù chiến thắng hay thất bại, họ cũng sẽ thi đấu bằng tất cả khả năng cho đến phút cuối cùng.

Phòng 2011 trên tầng 20 là phòng của Irivy, Hiên Hạ và Huệ Nha. Lúc này 3 cô gái đang... ngâm mình trong bể tắm. Mùi hương hoa hồng dịu dịu đượm hòa trong từng làn hơi nước nóng, bể tắm khá rộng và được lát bằng đá cẩm thạch.

Irivy mặc dù đã bước sang tuổi 21 nhưng sự tươi trẻ của làn da thì không hề kém cạnh hai cô bé kia, ba thiếu nữ quá đỗi diễm lệ khiến những cánh hoa hồng đỏ thắm cũng phải thẹn ghen về nhan sắc. Một vách tường của phòng tắm được thay bằng tấm kính trong suốt nhìn ra quang cảnh thành phố bên dưới, nơi muôn vàn ánh đèn màu như nhòa đi trong màn mưa đêm.

"Chị không ngờ ở Illen cũng mưa nhiều thế này đây." - Irivy khe khẽ nói.

"Vâng, thời tiết năm nay chán thật ạ." - Hiên Hạ đưa tay khóa nước khiến những cánh hoa trôi bồng bềnh.

"..." - Huệ Nha đang nhìn chăm chú một cánh hoa trong lòng bàn tay mình.

Irivy tưới nước lên bờ vai trắng mịn như sứ, giọng cô thoáng có chút lo lắng:

"Nếu ngày mai trời vẫn mưa thì đội Illen càng có thêm ưu thế, vì lối chơi của họ vốn dựa vào sức mạnh và chuyền bóng dài. Hic, tội nghiệp các cầu thủ của chúng ta."

"Nhưng em vẫn tin rằng đội chúng ta sẽ giành cúp." - Hiền Hạ nói, ánh mắt cô sáng ngời - "Chẳng phải chúng ta đã vượt qua rất nhiều đội bóng mạnh khác để đến được trận chung kết này hay sao."

"Ừ ha." - Irvy cười - "Có em cố vũ hết mình thì đội chúng ta chẳng ngại đối thủ nào."

"Hi, em đâu có đóng góp gì." - Hiền Hạ cười ngượng, cô thoáng quay sang Huệ Nha, chợt thấy...

Huệ Nha đang... bỏ cánh hoa hồng vào trong miệng!!

"Kìa, em đừng làm thế." - Hiền Hạ vội đưa tay lấy cánh hoa ra khỏi miệng Huệ Nha. Nhưng... Huệ Nha lại bỏ tiếp một cánh hoa khác vào.

"Ăn cánh hoa hồng có sao không nhĩ?" - Irvy hơi băn khoăn.

"Em cũng không biết, em chưa thử bao giờ." - Hiền Hạ lắc đầu nói.

"Vậy sẵn đây chúng ta thử xem sao." - Irvy vót một cánh hoa trên làn nước và cho vào miệng nhai thử.

"Vâng." - Hiền Hạ cũng làm theo.

"Ừm... không ngon lắm" - Irvy nhũm mày nói.

"Khẩu vị của Huệ Nha hơi lạ nhĩ?" - Hiền Hạ cảm thấy có chút ngọt ngào mà đắng đắng trong miệng.

"À mà nói tiếp về chuyện đội bóng, nếu có thể đoạt cúp thì chúng ta chắc chắn sẽ nhận được thêm một hợp đồng tài trợ lớn nữa." - Irvy dựa tám lưng trần vào thành bể tắm một cách khoan khoái.

"Thật sao ạ? Là hợp đồng gì vậy ạ?" - Hiền Hạ mừng rỡ hỏi.

"Hợp đồng tài trợ áo đấu từ một hãng thời trang danh tiếng." - Irvy tự thưởng cho mình một ngụm rượu vang táo.

"Ôi, thế thật tuyệt!"

"Nhưng nếu ngày mai trời nắng thì tốt hơn. Mà không biết cái gã Hainiido kia có treo con búp bê cầu nắng trong phòng không nữa?" - Giọng Irvy thoáng trầm lại.

"Chị Irvy..." - Hiền Hạ mỉm cười - "Có phải chị... thích anh Hainiido không?"

Irvy suýt làm đổ ly rượu xuống nước:

"Gì chứ?! Đòi nào có chuyện đó! Em nghĩ tiêu chuẩn của chị thấp đến thế sao?"

"Tại em thấy lúc nào chị cũng nhắc tới anh ý mà."

"Vì hẳn là điểm yếu nhất của đội bóng."

"Vâng, thế mà anh ấy lại là đội trưởng cơ đấy."

"Thôi không nói chuyện này nữa!" - Irvy gắt, cô uống cạn ly vang.

"Chị đang ngượng phải không?" - Hiền Hạ trêu.

"Mà còn em đấy, cô bé ngốc." - Irvy nở một nụ cười lấp lánh - "Nếu em thích Xuyên Sơn thì phải nói thẳng với anh ta, chứ đừng hi vọng gã ngốc đó tỏ tình trước."

"Em... em..." - Hiền Hạ đỏ mặt, nhưng rồi hai nắm tay cô xiết chặt lại đầy quyết tâm: "Vâng! Nhất định em sẽ nói với anh ấy!"

Ở bên cạnh hai người, Huệ Nha đã tựa đầu vào thành bể và... ngủ ngon lành từ bao giờ.

Hay cũng có thể là đôi mắt nàng chỉ đang khép hờ? Đôi hàng mi xanh dương như vừa khẽ động dậy...

***

Trong lúc đó ở phòng 2012 ngay kế bên, Xuyên Sơn và Hainiido thì đang ngâm mình trong một bể tắm đầy... nước đá. Những viên đá ngập tới tận cổ của hai anh, thực ra đây là một liệu pháp trị liệu, nước đá lạnh sẽ giúp họ có được thể trạng tốt nhất cho trận đấu vào ngày mai.

"Không biết giờ này các cô gái của chúng ta đang làm gì ở phòng bên nhỉ?" - Hainiido chợt thắc mắc.

"Chắc ngủ rồi." - Xuyên Sơn nói, anh hình dung ra khuôn mặt bình yên của Huệ Nha khi nàng ngủ.

"Gi sớm thế, có khi họ cũng đang... tắm" - Hainiido cười gian xảo giống hết... ma vương.

"Cậu chỉ toàn những ý nghĩ đen tối." - Xuyên Sơn nhắm mắt lại, khuôn mặt anh đẹp như tượng khắc, thực ra trong đầu anh cũng đang tưởng tượng ra... cảnh tượng ấy.

***

Nhà hàng Silver Salt nổi tiếng với những món ăn cầu kì và tinh tế đến từng hạt muối. Ở một bàn dành cho thượng khách trên tầng hai, Xương Uy và Thiên Nhi đang cùng ăn tối. Thiên Nhi đã tạm ngừng chuyện của Y Tuyết, mặc dù cô nàng vẫn còn hơi hậm hực.

"Chiều mai anh có bận không, Xương Uy? Nếu không thì đi cùng em" - Thiên Nhi chợt nói.

"Đi đâu?" - Xương Uy hỏi.

Thiên Nhi lấy ra hai tấm vé:

"Đi xem bóng đá."

"Em đi một mình đi." - Xương Uy nói ngay, anh vốn chẳng quan tâm gì đến thể thao, đặc biệt là bóng đá.

"Không, anh phải đi cùng em, mai là trận chung kết rồi." - Thiên Nhi thì lại là một fan nhiệt thành của câu lạc bộ Illen United.

"Anh bận lắm." - Xương Uy từ chối, anh không muốn mất thời gian cho mấy trò vô bổ ấy.

"Anh có đi không!" - Thiên Nhi trừng mắt - "Chuyện của anh với con Y Tuyết tôi chưa bỏ qua đâu!"

"Thôi được." - Xương Uy đành đồng ý cho yên thân - "Đi thì đi."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 25-2: Chung Kết (I)

Cuối cùng ngày diễn ra trận chung kết rất được mong chờ giữa 2 câu lạc bộ Minija và Illen United cũng đã tới. Địa điểm thi đấu là sân vận động quốc gia Kymihha. Được đặt theo tên một vị thần trong thần thoại, đây là một siêu sân bóng có sức chứa kỉ lục 202.000 chỗ ngồi, và mặt cỏ luôn đứng đầu trong top những mặt sân đẹp nhất.

Mặc dù Kymihha không phải là sân nhà của đội Illen United nhưng vì được đặt ở thành phố Illen nên cũng không khác sân nhà là mấy. 16 giờ trận đấu mới bắt đầu nhưng ngay từ buổi trưa khu vực quanh sân vận động đã ngập tràn một màu đỏ, sắc áo truyền thống của câu lạc bộ thành Illen. Vâng, dù mưa không dứt nhưng các cổ động viên vẫn hết sức nhiệt tình và hào hứng, không khí như vào ngày lễ hội. Illen United đang giữ kỉ lục là đội nhiều lần vô địch cúp quốc gia nhất với 21 lần đăng quang, và một câu lạc bộ nhỏ bé như Minija đâu thể ngăn cản họ lên ngôi lần thứ 22.

15 giờ 30. Bên trong sân vận động, các khán đài đã không còn một chỗ trống, màu áo đỏ của hai mươi vạn cổ động viên Illen rực lên như hoa lửa.

Nhóm cổ động viên ít ỏi đến từ Minija chỉ có 300 người trong sắc áo lam ngời lợt thắm trên khán đài B. Dù vậy họ cũng chẳng hề tỏ ra e sợ và đang hát vang một bài hát hào hùng. Hiên Hạ là trưởng nhóm nên là người hát lớn nhất, cô mặc chiếc áo đồng phục màu lam của câu lạc bộ Minija, quần short trắng, và đeo băng đô với dòng chữ Minija - Champions trên trán.

Huệ Nha ngồi ngay bên Hiên Hạ, nàng không chịu thay áo bóng đá mà vẫn mặc chiếc váy ngắn màu xanh nước biển, nhưng ít ra nàng cũng chịu đeo băng đô và trông rất là xinh. Giữa biển người náo nhiệt, chỉ mình nàng lặng lẽ, và ánh mắt tuyệt đẹp của nàng vẫn chẳng để ý tới điều gì khác ngoài những hạt mưa rơi trên không trung.

Ở phía đối diện là khán đài A. Trên hàng ghế VIP, Xương Uy và Thiên Nhi đang ngồi vào chỗ của mình. Xương Uy vẫn trong bộ đồ trắng đơn giản còn Thiên Nhi thì đương nhiên là luôn diện những chiếc váy thời trang nhất.

"Còn mấy phút nữa là trận đấu bắt đầu rồi, anh có thấy vui không Xương Uy?" - Thiên Nhi ngọt ngào hỏi.

"Có." - Xương Uy đáp cho qua chuyện.

"Vui thật không?"

"Ừ."

"Thế hôn em đi."

Không để cho Xương Uy kịp đáp, Thiên Nhi đã nhào người sang, bàn tay cô vòng qua cổ anh còn đôi môi cô thì ép trên môi anh. Cô hôn anh một cách say mê chẳng cần biết đến những ánh mắt xung quanh.

Xương Uy không thích việc này lắm nhưng chẳng lẽ lại đẩy cô nài ra, ở đây ống kính phóng viên rất nhiều, anh phải giữ cho mối quan hệ của mình thật tốt. Mà dù sao môi Thiên Nhi cũng thật mềm và ngọt, lưỡi cô nài ở trong miệng anh quấy đảo mọi góc ngách, hơi ấm từ cơ thể cô nài ôm ấp lấy anh xua đi hơi lạnh của cơn mưa.

"E hèm!"

Một giọng đàng hắng chợt vang lên. Thiên Nhi giật mình buông Xương Uy ra và quay nhìn sang bên. Nhận ra kẻ vừa mới đến, đôi lông mày cô nhíu chặt lại:

"O, anh đến đây làm gì vậy hả?!"

Thiên Hà ngồi xuống vị trí ghế ngay bên Thiên Nhi, hôm nay anh đã được tháo bột ở cánh tay nên trông lại rất phong độ, anh nhẹ nhàng đáp:

"Anh đến xem bóng đá mà."

Ánh mắt Thiên Nhi long lên:

"Nói dối, anh có bao giờ thích bóng đá đâu?"

Thiên Hà mỉm cười:

"Mọi thứ em thích thì anh đều thích."

"Đồ điên!" - Thiên Nhi lườm Thiên Hà đầy giận dữ.

Thiên Hà chỉ cười hòa nhã:

"Hai đứa đang làm gì thì cứ làm tiếp đi, đừng để ý tới anh."

"Hừm." - Thiên Nhi tức cạch hông, mặt mũi cau có. Mặc dù Thiên Hà không phải phụ huynh của cô nhưng là anh trai thì cũng gần như thế, anh ta cứ ngồi đây giám sát thì làm sao cô có thể thoải mái mà hôn Xương Uy được chứ? Thật là một cảm giác hết sức khó chịu, bức bối.

"Anh đi về đi!" - Thiên Nhi quát Thiên Hà.

Thiên Hà khẽ gật đầu:

"Ừ, xem hết trận bóng rồi anh về."

"Về luôn!"

"Anh tiếc tiền vé lắm."

"Thiên Hà, tôi càng ngày càng ghét anh!" - Thiên Nhi quát mắng.

Thiên Hà vẫn mỉm cười êm đềm:

"Nhưng anh vẫn yêu em, em gái bé nhỏ của anh."

"Anh..." - Thiên Nhi tức nghẹn lời, khí xung lên não mà không cách nào giải tỏa.

Xương Uy được giải thoát, nên trong lòng có chút thâm cảm ơn Thiên Hà.

...

Trong lúc đó ở bên trong phòng thay đồ của đội Minija, các cầu thủ đang tỏ ra rất lo lắng trước thông báo huấn luyện viên trưởng của họ vừa phải nhập viện cấp cứu vì bệnh tim đột nhiên tái phát.

"Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ đá bằng đội hình nào?"

"Không có huấn luyện viên trưởng thì không khéo chúng ta sẽ vỡ trận mất!"

Hainido lên tiếng trấn an các đồng đội:

"Mọi người hãy bình tĩnh, ban huấn luyện sẽ sớm có phương án."

Xuyên Sơn là ngôi sao sáng nhất của đội, anh cũng góp lời:

"Đúng vậy, chúng ta hãy giữ vững tinh thần và đá hết mình vì huấn luyện viên trưởng."

Bỗng, cánh cửa phòng thay đồ bật mở, và... một thiếu nữ đang bước vào!

Một vài cầu thủ hoảng hốt kêu lên:

"Chủ tịch tới, mau mặc quần vào!!"

Hai bên má Irivy dường như có chút ửng hồng, cô đang đứng giữa mười mấy chàng trai cường tráng. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm trang và cất giọng đồng dục:

"Mọi người đều đã biết tin về huấn luyện viên trưởng. Đây là một điều đáng tiếc, nhưng tôi tin ông ấy sẽ sớm trở lại. Còn với trận đấu trước mắt này, chúng ta không thể ra sân mà thiếu huấn luyện viên trưởng được, nên tạm thời tôi sẽ đảm nhận vị trí đó. Có ai phản đối không?"

"Không, chủ tịch!" - Các cầu thủ đồng thanh hô lớn.

Được dẫn dắt bởi một cô gái xinh đẹp như thiên thần thể này thì ai dại gì mà phản đối cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 25-3: Chung Kết (Iii)

Sau buổi họp chiến thuật nhanh cùng huấn luyện viên trưởng tạm quyền Irivy, Xuyên Sơn và các đồng đội rời khỏi phòng thay đồ và bước vào đường hầm dẫn ra sân vận động. Tâm trạng mọi người đều rất hồi hộp trước trận đấu lớn, và niềm hi vọng về danh hiệu cao quý mà họ có thể đạt được. Các cầu thủ Illen United cũng đang xuất hiện trong đường hầm, cầu thủ nào cũng cao lớn hơn người bình thường với những ánh mắt đầy dữ dội, từ họ tỏa ra một khí thế có thể nói là rất áp đảo.

Tiếng reo hò đang trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, hai đội bóng cùng tiến ra sân cỏ theo hai hàng ngay ngắn, và ngay lập tức họ cảm nhận những làn mưa rất lạnh đang ào ào quét xuống da thịt.

Xuyên Sơn đưa mắt nhìn lên các khán đài, anh không khỏi choáng ngợp trước sự kì vĩ của sân bóng lớn nhất thế giới - Kymihha. Có lẽ bạn sẽ không thể tưởng tượng được hết độ lớn của sân vận động này nếu không trực tiếp đứng ở nơi đây. Các khán đài cao tới gần 100 mét với mái che kiên cố, khán giả ngồi đông nghịt không có lấy một ghế trống, cờ quạt cùng băng rôn cổ vũ bay kín rợp khắp nơi, bầu không khí vô cùng cuồng nhiệt và huyền ảo.

Hai đội bóng đang tiến hành những thủ tục trước trận đấu. Đội Illen United trong trang phục áo đỏ, quần trắng, tất trắng. Còn đội Minija trong trang phục áo xanh lam, quần trắng, tất xanh.

Tương quan lực lượng của hai đội hoàn toàn trái ngược. Đội Illen gồm toàn các cầu thủ ngoại nổi tiếng đến từ những nền bóng đá phát triển như Argentina, Tây ban nha và Italy, họ đều là những cầu thủ dày dạn kinh nghiệm với độ tuổi trung bình 28. Trong khi đó đội Minija không có cầu thủ nào trên 23 tuổi, tất cả đều là những cầu thủ trẻ đầy tiềm năng, và chủ yếu đến từ châu Á ngoại trừ Hainido là người Brazil.

Trọng tài bắt đầu tung đồng xu để hai đội chọn sân. Xuyên Sơn nhìn lên các khán đài một lần nữa, một màu đỏ rực rỡ không khác gì biển lửa. Anh nhìn sang khán đài B, nơi có một khoảng nhỏ màu xanh của nhóm cổ động viên Minija, và anh nhanh chóng nhìn thấy Huệ Nha, lòng chợt thấy bình an trở lại.

Tiếng còi đã vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu trong màn mưa tầm tã. Đội Illen được quyền giao bóng trước, họ lập tức tràn sang phần sân đối phương trong tiếng reo hò chấn động đất trời của 200.000 cổ động viên nhà. Các cầu thủ Minija dồn toàn bộ đội hình về thiết lập thế phòng thủ bằng tinh thần quả cảm, quyết tử.

Huấn luyện viên trưởng đội Illen đang lao ra sát đường biên, tích cực hò hét chỉ đạo các cầu thủ của mình tổng lực tấn công. Còn Irivy thì vẫn bình tĩnh ngồi yên trên băng ghế huấn luyện, hôm nay cô mặc một chiếc váy ngắn màu vàng, màu của chiến thắng.

15 phút trôi qua, Minija vẫn giữ sạch lưới trước những đợt tấn công như vũ bão của Illen United, và lúc này họ đang tổ chức một đợt phản công chớp nhoáng. Bóng đến chân của Xuyên Sơn, anh đảo bóng qua một lúc 3, 4 cầu thủ đối phương trước khi phát một đường chuyền như đặt cho Hainiido phá bẫy việt vị thoát xuống. Một cú sút như trái phá của Hainiido vào góc cao khung thành, thủ môn Illen bay người hết cỡ mà chỉ có thể chạm vào... những hạt mưa. Và màn lưới của đội Illen United đã rung lên!

Không thể tin nổi, tỉ số đã là 1 - 0 nghiêng về Minija, đội bóng nghiệp dư đến từ một thị trấn bé nhỏ và xa xôi.

Các khán đài của sân Kymihha như câm lặng. Ngoại trừ nhóm cổ động viên Minija đang vỡ òa sung sướng.

"Khôn nạn thể không biết, đội kia đúng là ăn may." - Thiên Nhi lầm rầm

"Gã tóc vàng sút quá đẹp! Sút thế mới là sút chứ!" - Thiên Hà tấm tắc khen.

"Anh đang cổ vũ cho đội nào thế hả!?" - Thiên Nhi lừ mắt nhìn Thiên Hà.

"Thế em thích đội nào?"

"Anh lại còn phải hỏi nữa à, anh có phải người Illen không?!"

"Anh xin lỗi, anh cứ tưởng em thích màu xanh."

Xương Uy bắt đầu che miệng ngáp, môn thể thao này đối với anh thật quá tẻ nhạt.

Trận đấu lại tiếp tục. Người khổng lồ Illen đã bị chọc giận, và sức ép được gia tăng một cách khủng khiếp, họ tấn công điên cuồng vây hãm đến nghẹt thở, khiến cho khung thành Minija luôn đặt trong tình trạng báo động! Những cú sút liên tiếp được tung ra, bóng hết đội xà ngang, cột dọc, rồi lại bị thủ môn cản phá. Nhưng rồi...

VÀÀÀOOOO!!!

Tiếng gào của bình luận viên vang dội trên loa, và cả sân vận động như nổ tung theo, tiếng reo hò dậy lên như sấm động, những làn sóng người và hoa giấy bay ngợp không gian. Bây giờ là phút 24, và tỉ số đã được san bằng 1 - 1.

Các cầu thủ Illen với lối chơi đầy sức mạnh và tốc độ, phối hợp tấn công vô cùng bài bản, như một con bão cuốn phăng mọi vật cản, khiến cho các cầu thủ Minija hoàn toàn bị ngợp. Thoáng một cái mà tỉ số đã là 2 - 1, rồi 3 - 1 nghiêng về Illen United. Và hai mươi vạn cổ động viên nhà được dịp bùng nổ với những màn ăn mừng vô cùng sôi động và ồn ã.

"Ha ha ha, biết ngay mà, Illen United năm nay lại vô địch rồi." - Thiên Nhi cười đắc chí.

Thiên Hà từ nãy giờ gần như chỉ ngồi ngắm Thiên Nhi, không quan tâm mấy đến diễn biến trận bóng, thấy cô em gái vui anh cũng vui lắm.

Còn Xương Uy thì đang ngắm... mưa, đôi mắt nâu trong thoang thoáng nét buồn xa thẳm. Đây sẽ là lần cuối cùng anh đi xem bóng đá, chắc chắn như thế.

Ở khán đài B, có một người cũng đang ngắm mưa. Đó là Huệ Nha, đôi mắt nàng long lanh như bầu trời đêm muôn vàn vì tinh tú.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 25-4: Chung Kết (Iv)

Hiệp một đã khép lại với tỉ số 4 - 1 dành cho Illen United. Hai đội tạm nghỉ 15 phút.

Phòng thay đồ của đội Minija nhuộm trong bầu không khí nặng nề. Trong bóng đá khoảng cách 3 bàn rất khó có thể san lấp, và trước khi thể hùng hực của đội Illen thì điều đó càng trở nên bất khả thi. Tinh thần các cầu thủ Minija đã suy giảm nghiêm trọng, họ than thở:

"Đội Illen quá mạnh, chúng ta xong rồi."

"Phải, chúng ta đã may mắn mới chỉ để lọt lưới bốn bàn."

"Hiệp hai đá tiếp thế nào đây?"

RẦM!!!

Cánh cửa phòng thay đồ lại một lần nữa bật mở, và chủ tịch kiêm huấn luyện viên trưởng Irivy đang bước vào trong bộ váy ngắn màu vàng sáng chói.

"Trời ơi, chủ tịch cứ vào bất ngờ như thế này làm bọn tôi đứng tim mất!" - Vài cầu thủ vội vàng chỉnh đốn lại trang phục.

Irivy đứng ở giữa phòng, cô đưa mắt nhìn các cầu thủ một lượt, ánh mắt đầy băng giá. Chẳng cầu thủ nào dám nhìn thẳng vào mắt cô.

"Chuyện gì đang xảy ra với các anh vậy?" - Irivy bắt đầu cất giọng, nhẹ nhàng mà đánh thép - "Đề thua liên tiếp bốn bàn, không lên bóng được quá nửa sân. Lỗi tại đối phương quá mạnh và sân bóng quá lớn, hay lỗi tại con mưa?"

Các cầu thủ đều im thin thít, kể cả đội trưởng Hainido và Xuyên Sơn.

Đôi mắt Irivy đang cháy lửa:

"Các anh không phải những cầu thủ bóng đá, các anh là những chiến binh! Hãy nhớ điều đó, đôi chân các anh là sắt đá, không thứ gì có thể khiến các anh run sợ, chùn bước. Hãy tiến lên và chiến đấu! Đây là trận chung kết, các anh nghĩ trong đời mình còn có thể tham dự một trận chung kết nào khác sao? Tiến lên và đá cho tử tế vào!"

"Vâng, chủ tịch!" - Các cầu thủ hét vang đầy hứng khởi. Từng lời của Irivy khiến trong lòng họ lại bắt đầu rạo rực, họ đến đây với khát khao chiến thắng và tự khẳng định mình, vậy mà chưa gì đã nhụt chí thì thật đáng hổ thẹn.

"Hiệp hai chúng ta sẽ thay đổi chiến thuật một chút." - Irivy tiếp tục nói - "Tạo khoảng trống và sút xa. Hainido, anh chuyển sang đá cánh trái."

"Trời, thế khác nào bị đẩy ải đâu." - Hainido lẩm bẩm trong miệng.

...

Mưa vẫn rơi trắng trên sân cỏ. Khán giả có thể ung dung ngồi trong những khán đài có mái che, nhưng các cầu thủ thì hoàn toàn phải dầm mưa.

Hiệp hai đã bắt đầu. Đội Minija thi đấu với một chí khí quật khởi, lẫn xả, quyết liệt, đúng với tinh thần của những chiến binh. Họ từ chỗ bị dồn ép giờ đã có một thế trận ngang ngửa với quân đoàn Illen hùng mạnh. Hai đội chơi đôi công, nhưng hàng phòng ngự Minija được tiếp thêm lửa từ Irivy nên tỏ ra vững vàng chắc chắn hơn hẳn hiệp một.

Irivy cũng không còn ngồi trên băng ghế chỉ đạo nữa, cô đã tiến ra sát đường biên, đắm mình vào cơn mưa và hét lớn:

"Nhiệt lên! Đừng có lơ đãng như những bóng ma nữa. Tấn công!"

Sự chú ý của khán giả và toàn bộ ống kính máy quay bỗng chốc đổ dồn về Irivy. Thực ra trong bóng đá việc một người phụ nữ làm huấn luyện viên trưởng cho một đội bóng nam không phải là điều quá hiếm gặp, nhưng với một vị nữ huấn luyện viên trưởng xinh đẹp và bốc lửa như Irivy thì đúng là có một không hai. Bộ váy ngắn màu vàng của cô như ánh nắng rực rỡ giữa cơn mưa u sầu.

"Ồ, huấn luyện viên trưởng của Minija là nữ à? Xinh đấy!" - Thiên Hà bình luận.

Ngay lập tức anh nhận được cái lườm nóng hừng hực từ Thiên Nhi. Anh liền cười xoa dịu:

"Em vẫn là xinh nhất mà."

"Anh cứ cẩn thận đấy."

Khán đài B, Hiên Hạ đang rất phấn chấn:

"Chị Irivy tuyệt quá! Mọi người hãy cổ vũ nhiệt tình hơn đi nào! Minija chiến thắng!"

Phút thứ 55, bóng lại đến chân Xuyên Sơn ở khu vực giữa sân, anh suy nghĩ rất nhanh, cảm bóng đột phá thẳng vào trung lộ. Mặc dù sân trơn bóng ướt nhưng những động tác kỹ thuật của anh vẫn vô cùng chuẩn xác, nhẹ nhàng uyển chuyển anh đi bóng qua hàng loạt cầu thủ đối phương. Trong màn mưa dày đặc, anh đã nhắm được vào góc chết trong khung thành đội Illen và tung ra một cú sút căng như kẻ chỉ ngay từ ngoài vòng cấm. Bóng đi chìm qua một rừng chân cầu thủ hai đội, qua cả đôi tay của thủ thành Illen, và... xé toang màn lưới.

GOAL!

Tỉ số đã được rút ngắn xuống còn 2 - 4. Các cầu thủ Minija hồ hởi chạy đến tán thưởng pha solo phi thường của Xuyên Sơn, đây chắc chắn sẽ là một trong những bàn thắng đẹp nhất của giải đấu.

"Tuyệt quá, Xuyên Sơn ghi bàn rồi kìa Huệ Nha!" - Trên khán đài Hiên Hạ đang ôm chầm lấy Huệ Nha.

Tinh thần của đội Minija ngày càng lên cao, và lại còn được tiếp lửa từ vị nữ huấn luyện viên trưởng tài sắc Irivy, khiến 200.000 cổ động viên Illen cũng phải lu mờ.

Phút 61, Hainiido dốc bóng thần tốc bên cánh trái trước khi tạt một đường bóng tuyệt đẹp vào vòng 16 m 50. Người bật cao hơn tất cả là Xuyên Sơn, một pha đánh đầu như búa bổ khiến thủ thành Illen chỉ biết đứng chôn chân nhìn bóng bay vào lưới.

Tỉ số đã là 3 - 4.

Các khán đài sân Kymihha thêm một lần nữa chết lặng. Chỉ có Hiền Hạ và 300 cổ động viên Minija là reo hò không ngớt:

"Tuyệt vời, Hainiido và Xuyên Sơn lại phối hợp ghi bàn!"

Trận đấu vẫn tiếp diễn dưới cơn mưa như trút nước, quần áo các cầu thủ đều đã lấm lem bùn đất và cả... máu. Các pha tranh chấp trở nên quyết liệt hơn bao giờ hết, những tình huống phạm lỗi từ đội Illen khiến trận đấu bị xé vụn, họ đang áp dụng lối chơi thô bạo để làm giảm nhuệ khí của các cầu thủ Minija. Xuyên Sơn thì đầu ở vị trí tiền vệ tấn công và là người bị phạm lỗi nhiều nhất.

"Trọng tài, rút thẻ đi!!" - Irivy vô cùng bức xúc trước sự thiên vị trắng trợn của trọng tài cho những pha chơi xấu của đội Illen, hầu như các lỗi đều bị bỏ qua.

Phút 70, Xuyên Sơn lại có một pha rê dắt bóng đầy kỹ thuật, loại bỏ gần hết các hậu vệ Illen, anh co chân lên toan tung ra một cú sút. Nhưng...

Xoạt!

Một cầu thủ Illen đã xoạc bóng từ phía sau khiến Xuyên Sơn ngã sòng xoài trên mặt cỏ sũng nước!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 25-5: Chung Kết (V)

"Ôi! Xuyên Sơn..." - Hiền Hạ đứng tim, ánh mắt đầy lo lắng dõi xuống sân bóng.

Xuyên Sơn ôm chân, anh nhăn mặt đau đớn. Pha phạm lỗi nguy hiểm và ác ý vừa rồi xứng đáng phải nhận thẻ đỏ, cầu thủ Illen đã đạp thẳng vào chân Xuyên Sơn như muốn triệt hạ anh. Tuy vậy, vẫn chẳng có chiếc thẻ nào được rút ra mà chỉ có một quả đá phạt cho Minija.

"Cậu không sao chứ?" - Hainiido chạy đến bên Xuyên Sơn.

"Ừ, tớ ổn." - Xuyên Sơn đã đứng lên được, bấp chân anh bị trầy xước nhưng may là không bị gãy xương.

"Bọn kia chơi tồi quá!" - Hainiido nghiêng răng ken két.

Bây giờ là tình huống đá phạt, cự li 25 mét, Xuyên Sơn chính là người thực hiện. Anh đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, hít sâu một hơi, đây là một cơ hội để gỡ hòa, nên sút vào góc nào đây?

Hàng rào của đội Illen đã được thiết lập với 6 cầu thủ đứng dàn hàng ngang. Xuyên Sơn đang cất bước chạy lấy đà, và rồi anh tung sút. Trái bóng vẽ ra một đường vòng cung như hình trăng lưỡi liềm nhằm vào góc trái khung thành, thủ môn Illen bay tới như người nhện và nắm đầu ngón tay của anh ta tưởng như đã chạm được vào trái bóng. Nhưng không, bóng đi quá xoáy không thể kiểm soát, và lưới của đội Illen lại... rung lên.

Tỉ số 4 - 4!

Tất cả các cổ động viên Illen đều không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra, đội bóng hùng mạnh và giàu có của họ đã để cho một đội bóng nghiệp dư như Minija ghi tới 4 bàn vào lưới, niềm tự hào đã sụp đổ.

Nhóm cổ động viên Minija thì ăn mừng như ngày độc lập, họ hô vang tên của người hùng Xuyên Sơn, người đã lập hat-trick cho tới lúc này.

"Chết tiệt, gã số 10 (Số áo của Xuyên Sơn) chơi doping hay sao mà đá kinh thế?" - Thiên Nhi càu nhàu, cảm giác trong cô lúc này chỉ muốn đập một thứ gì đó.

"Em có đói không?" - Thiên Hà khề hời, anh rút ra một thanh chocolate lớn - "Ăn cái này cho hạ hỏa nhé?"

"Hạ hỏa cái đầu anh ý!" - Thiên Nhi quăng luôn thanh chocolate xuống khán đài bên dưới.

"Hay uống nước?" - Thiên Hà rút ra chai nước ngọt.

Vút!

Thiên Nhi ném chai nước thẳng xuống sân:

"ĐỀ TÔI YÊN!"

Trận đấu lại tiếp diễn, mưa càng lúc càng lớn hơn và gió rít rất mạnh như thể bão tố đang nổi lên trên sân. Trận bóng đã thực sự trở thành một trận chiến không khoan nhượng của những đấu sĩ.

Mỗi khi đội Minija cầm bóng là trên khán đài lại vang lên những tiếng la ó huyết sáo đầy hân học giận dữ của số đông cổ động viên Ilten. Pháo sáng đã xuất hiện, khói bay mù mịt như đang có chiến tranh. Sân Kymihha đã biến thành một chảo lửa đỏ rực!

"Giữ vững tinh thần! Tấn công!" - Irivy hét lên trên đường biên dọc.

Ngay gần đó, ông huấn luyện viên trưởng Ilten United cũng đang gào thét:

"Dồn lên! Đè bẹp chúng nó đi!"

Phút 78, khung thành Minija rung lên bần bật sau hai cú sút liên tiếp của các tiền đạo Ilten, nhưng không có bàn thắng.

Phút 79, trong một pha tranh chấp, cầu thủ số 5 bên phía Ilten đã thúc cùi trỏ thẳng vào mặt một tiền vệ của Minija! Máu đã đổ, cầu thủ tiền vệ được cáng đưa ra khỏi sân. Các cầu thủ Minija phần nộ lao đến gây sức ép lên trọng tài:

"Đánh guội rồi! Thê đồ đi chứ còn gì nữa!"

Trọng tài tiến đến trước mặt cầu thủ số 5 Ilten, đo vài giây, rồi rút ra một chiếc thẻ... vàng.

"Không thể tin được! Ông bắt kiểu gì vậy, trọng tài?" - Các cầu thủ Minija kịch liệt phản đối, thẻ vàng là quá nhẹ cho hành vi bạo lực vừa rồi.

Trọng tài kiên quyết xua tay:

"Trở về vị trí! Quyết định đã được đưa ra, các anh không có quyền phản ứng!"

Gã số 5 chẳng hề tỏ ra hối lỗi mà chỉ nở nụ cười khinh miệt, gã có thân hình rất to lớn, mái tóc màu bạch kim, quốc tịch Hà Lan. Và gã cũng chính là người đã phạm lỗi từ phía sau với Xuyên Sơn ở tình huống trước đó.

Hainido nóng mặt, anh tiến lại gần gã số 5, gắt giọng:

"Mày đá cẩn thận, chơi thể không hay đâu!"

Gã số 5 hung hăng đẩy tay vào ngực Hainido:

"Mày làm sao, thằng con hoang! Cút về cái thị trấn rách nát bản thủ của mày đi!"

BỐỐỐPP!!!

Hainido tung ra một cú đấm sấm sét vào giữa mặt gã số 5 khiến hắn văng xa 15 mét, cả thân hình đồ sộ nặng nề của hắn đập UYÊN xuống nền cỏ, nằm bất động tại chỗ.

Trên các khán đài vang lên một tiếng "Ồ!" lớn, ngay sau đó là những tiếng chửi rủa đầy thù địch.

"Đánh người! Bọn Minija đánh người rồi!" - Huấn luyện viên trưởng Ilten nhảy dựng lên.

Cả đội Ilten xấn xỏ xông đến vây lấy Hainido:

"Thằng này mày như nào? Mày thích chết không?"

Xuyên Sơn và các đồng đội Minija liền lao tới giải vây. Những pha xô đẩy, tranh cãi của cầu thủ hai đội khiến cả khoảng sân trở nên hỗn loạn. Khán giả càng bị kích động, hò hét rầm trời, sân Kymihha như sắp sập tới nơi!

Trọng tài chạy về phía Hainido, rất quả quyết rút tấm thẻ đỏ ra trước mặt anh:

"Rời khỏi sân ngay lập tức! Anh đã bị truất quyền thi đấu!"

Hainido chẳng thèm quan tâm tới trọng tài, anh chỉ tay vào gã số 5, cất giọng kiêu hùng:

"Minija là một thị trấn rất đẹp, và đó là thị trấn của tao, mày hãy nhớ như thế!"

Rồi anh quay người, bước thẳng về phía cửa đường hầm sân vận động. Irivy đang đứng chờ ở phía trước trong bộ váy sũng nước, cô khoanh hai tay

trước ngực, ánh mắt đầy nghiêm khắc. Hainido cúi gầm mặt xuống, những bước chân trở nên thật nặng nề, không biết Irivy sẽ trách mắng anh ra sao, vừa rồi anh đã gây nên tội lỗi lớn, khi đội bóng đang có thể trận tốt thì anh lại tự khiến mình bị đuổi, mọi việc có thể sẽ trở nên tồi tệ.

Những hạt mưa vẫn rải xuống tới tấp. Hainido bước qua Irivy, cảm giác đầy e ngại. Nhưng, Irivy chợt đặt bàn tay mềm mại lên vai anh và khẽ nói:

"Đánh hay lắm, hấn xứng đáng phải nhận điều ấy."

"Chủ tịch..."

Khi vào đến tận bên trong đường hầm, Hainido vẫn còn tưởng mình vừa nghe nhầm. Đây là lần đầu tiên mà Irivy đối xử dịu dàng với anh như thế, thật khó hiểu và khó tin quá... Nước mắt anh đang trào ra, là những giọt nước mắt... hạnh phúc...

Bên ngoài, trận đấu lại được tiếp tục, bầu không khí càng trở nên nóng hơn bao giờ hết, cho dù mưa vẫn rơi không ngớt tạnh.

Trên các khán đài vô cùng cuồng nhiệt ấy, trong 202.000 khán giả chỉ có 2 người chẳng hề quan tâm chút gì tới những diễn biến đầy kịch tính của trận bóng.

Hai người ấy là Huệ Nha và Xương Uy.

Huệ Nha ở khán đài B, Xương Uy ở khán đài A. Cả hai đều đang dựa đầu vào lưng ghế và... ngủ say sưa.

Lúc này, khoảng cách giữa họ đã được rút ngắn từ 2000 km xuống còn chưa đầy 90 mét.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 25-6: Chung Kết (Vi)

"Đi xem bóng đá mà ngủ như thế thì đi làm quái gì!" - Thiên Nhi cau mày, tức tối nhìn Xương Uy, cô thực muốn hất vãi bát nước vào anh ta quá.

"Cứ để nó ngủ." - Thiên Hà nói - "Nó có biết gì về bóng đá đâu mà xem."

"Anh thì biết đấy!" - Thiên Nhi vạch lại.

"Ít ra anh còn biết một trận bóng có 80 phút." - Thiên Hà hùng hồn nói.

"Thế cũng nói, một trận bóng 90 phút mà! Anh không biết gì thì im đi!" - Giọng Thiên Nhi chua chát.

"Anh xin lỗi, anh sẽ tìm hiểu kĩ hơn."

"Thôi bỏ đi, anh đừng làm tôi sôi tiết lên nữa!"

Phía dưới sân, hai đội vẫn đang quần thảo dữ dội trong cơn mưa. Hainido đã bị nhận thẻ đỏ nên Minija chỉ còn lại 10 người đấu với 11 người của Illen United.

Irivy thay liền hai vị trí gia cố tuyến dưới, giờ đành trở lại với đấu pháp phòng ngự phản công. Băng đội trưởng tạm thời được giao cho Xuyên Sơn, anh chỉ huy các đồng đội thi đấu lẫn xả để bảo vệ khung thành.

Càng về những phút cuối, sức ép dành cho Minija càng trở nên khủng khiếp, vừa thua thiệt về quân số lại vừa suy giảm thể lực, cộng thêm sự uy hiếp tinh thần từ hàng vạn cổ động viên quá khích trên các khán đài, khung thành của họ chao đảo liên tục bởi những pha dứt điểm hiểm hóc của cầu thủ Illen. Họ thực sự đã chiến đấu với trên 100% sức lực của mình.

Phút 90 rồi. Xuyên Sơn đoạt được bóng từ chân một tiền đạo Illen, anh dốc bóng tới khoảng trống ở giữa sân, thoáng liếc nhìn đồng hồ trên bảng điện tử, chỉ còn vài giây nữa là kết thúc trận đấu, và anh đã đưa ra một quyết định táo bạo.

Giây phút ấy, bầu trời mây đen phía trên đầu Xuyên Sơn đang sáng rực những tia sét lớn. Anh tăng bóng lên một nhịp thoát khỏi sự truy cản của một cầu thủ đối phương, và rồi anh vùng chân thực hiện một cú vô lê thần sầu! Trái bóng lao đi vun vút lên không trung, xuyên qua những làn mưa và hướng thẳng về phía khung thành Illen United.

Gã thủ thành lên hơi cao giờ đang vội vã chạy về...

Trái bóng đang bay tới với vận tốc của một phát đại bác...

Tất cả những người có mặt trên sân Kymihha đều nín thở...

Gã thủ thành cố gắng nhào người bằng tất cả khả năng, nhưng... không còn kịp nữa rồi, trái bóng đã bay qua bàn tay hắn và... lao thẳng vào trong lưới!

Vào rồi...

Bàn thắng đã được ghi theo một cách đầy ngỡ ngàng, pha vô lê từ khoảng cách 50 mét của Xuyên Sơn, một bàn thắng kỉ ảo nhất trong lịch sử bóng đá thế giới.

Trọng tài đã nổi hồi còi hết giờ. Tỉ số chung cuộc là 5 - 4. Minija giành chiến thắng. Một kỉ tích phi thường và chấn động.

Hai mươi vạn cổ động viên Ilten hoàn toàn thất thần, vẫn không thể chấp nhận được thực tế là đội bóng của mình đã bại trận. Các cầu thủ Ilten đang gục xuống thảm cỏ ướt trong nỗi cay đắng, thất vọng.

Trong khi đó những người đến từ Minija thì đang ôm chầm lấy nhau cùng niềm hân hoan sung sướng vô bờ bến. Họ đã viết lên câu chuyện cổ tích ở giải đấu năm nay và xứng đáng có được chiếc cúp danh giá. Hiên Hạ có lẽ là người vui nhất, cô đang lay Huệ Nha dậy và thom lên má nàng liền mấy cái, khiến Huệ Nha cứ mở to đôi mắt chẳng hiểu có chuyện gì.

"Không thể... như thế được..." - Thiên Nhi choáng váng, cảm thấy chóng mặt, đôi mắt cô đỏ hoe và hai dòng nước mắt đang tuôn ra, chảy xuống ngực áo. Đội bóng Ilten United mà cô rất kì vọng lại có thể thua một cách tức tưởi như thế sao?

Thấy Thiên Nhi khóc, Thiên Hà thương lắm. Anh choàng tay ôm em gái vào lòng, vừa khẽ vuốt lên mái tóc cô vừa dịu dàng an ủi:

"Không sao đâu, năm nay không vô địch được thì sang năm, em đừng khóc nữa."

"Nhưng... trận thua này đau lắm... không chịu được..." - Thiên Nhi vẫn thút thít khóc.

"Anh hiểu mà, tội nghiệp em gái của anh..." - Thiên Hà cũng đã không cầm được nước mắt, anh ôm lấy Thiên Nhi chặt hơn, bằng tất cả tình yêu thương.

Xương Uy bấy giờ đã thức giấc, thấy hai anh em kia đang ôm nhau khóc, anh chỉ thoáng nhú mày, sao thế nhỉ?

Lễ trao cúp vô địch diễn ra ngay trong mưa. Các khán giả đã bỏ về gần hết, chỉ còn nhóm cổ động viên Minija vẫn đang hò reo tung búng. Xuyên Sơn nhận danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu với một cú poker và một pha kiến tạo, cảm giác trong anh lúc này như đang ở trên thiên đường, nhưng anh vẫn không quên nhìn lên khán đài và vẫy tay về phía Hiên Hạ và Huệ Nha. Hainido cũng đã trở ra sân ăn mừng và nhận huy chương cùng các đồng đội.

Và tất cả lại một lần nữa vỡ òa cảm xúc trong khoảnh khắc mà họ nâng cao chiếc cúp bạc cùng niềm vinh quang chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 26-1: Năng Lượng Thiêng (I)

Cách sân vận động Kymihha vài km về phía Đông. Trên mếp sân thượng của một tòa nhà cao 100 tầng, Huy Am đang đứng đó, lặng lẽ, trong bộ y phục đen thẫm và vuốt tóc màu nâu hạt dẻ ướt đầm, cùng con chim thạch tước Navira vẫn đậu trên bờ vai.

Đôi mắt chàng với con mắt bạc phát sáng lấp lánh đang dõi nhìn xuống khung cảnh thành phố mênh mông, đắm chìm trong những làn mưa chấp chới. Nơi đây cách hơn 300 mét so với mặt đất, có thể nhìn thấy cả dòng sông Inins uốn lượn phía xa xa. Thành phố với những tòa nhà cao tầng, những công trình kiến trúc hiện đại, những khối bê tông kim loại dày đặc, chẳng còn mấy chỗ dành cho cây xanh.

"Loài người đã phát triển tới mức này..."

Giọng Huy Am ngân lên, êm trầm, du dương.

"... thật là một sai lầm."

Con chim Navira tán thành:

"Một sai lầm lớn."

"Chỉ còn một cách..." - Huy Am khe khẽ nói.

"Tiêu diệt!" - Con Navira tiếp lời.

"..." - Huy Am mỉm cười, nét cười thanh tao tuyệt vời.

Chợt...

Một sợi tóc vàng óng hiện ra trước mắt chàng!

Rồi thêm nhiều sợi nữa xuất hiện từ trong thinh không, những sợi tóc dài mượt và sáng như lân tinh.

Và...

Một làn gió mang theo một mùi hương ngây ngất, một tiếng cười trong trẻo và hồn nhiên:

"Hi hi hi... ha ha ha..."

Làn gió cùng những sợi tóc vàng dịu dàng ôm ấp, vuốt ve quanh thân thể Huy Am, tiếng cười ngân nga bên tai. Chàng chỉ nhẹ nhàng nói:

"Đừng đùa nữa, Hoa Tiên."

Hoa Tiên nhanh chóng hiện nguyên hình và đứng bên Huy Am, bộ váy voan trong suốt của nàng bắt đầu thấm ướt trong màn mưa, đôi môi mềm đỏ vẫn nở nụ cười rực rỡ, giọng nàng trong veo:

"Ta đã đến rồi."

"Tốt lắm" - Huy Am gật đầu - "Cô vẫn luôn là người nhanh nhất."

"Và xinh nhất nữa chứ?" - Hoa Tiên nghiêng đầu, chớp chớp mắt nhìn Huy Am.

"Ừm..." - Huy Am tỏ vẻ suy nghĩ.

"Còn ai xinh hơn tôi được nữa?" - Hoa Tiên bĩu môi hờn dỗi.

"Hừ cầu. Áo tương sức mạnh." - Con chim Navira nói.

Con mắt bạc của Hoa Tiên lập tức lóe lên:

"Con chim ngọc, ta không có hỏi mi!"

"Hoa Tiên ngọc." - Navira đáp lại.

"Mi chết với ta!" - Hoa Tiên đưa tay toan tóm lấy con chim, nhưng nó đã vỗ cánh bay vút lên trời.

Hoa Tiên dậm chân nhìn theo, miệng lẩm rầm:

"Mi cứ đợi đấy, có ngày ta sẽ đập tan mi ra, chim với chóc."

Rồi nàng lại quay sang Huy Am, giọng vui vẻ:

"Này, tôi đã xem qua cái hồ của anh rồi, sâu thật đấy, bọn người đó chắc đã được một phen sợ mất vía, hi hi..."

"..." - Huy Am vẫn đứng tĩnh lặng, ánh mắt hướng thẳng về phía đường chân trời mây giông mù mịt.

Hoa Tiên cũng không nói gì nữa, hai người đứng bên nhau một lúc lâu, dưới cơn mưa bay lạnh lẽo, giữa chốn lưng chừng trời. Cảnh thành phố dần trải bên dưới, rộng lớn, bao la.

Rồi...

Ở phía sau lưng Huy Am và Hoa Tiên...

Những giọt nước mưa đang kết tụ lại thành một... đáng người!

Một thiếu nữ tươi trẻ và kiều diễm hơn cả vàng trắng non, với mái tóc trắng như mây tuyết. Nàng vận bộ váy mỏng màu trắng như sữa, ngắn trên đầu gối. Và làn da nàng cũng thật trắng hồng, mềm mịn, tựa cánh sen.

Huy Am và Hoa Tiên cùng quay người lại. Hoa Tiên reo lên:

"A, Nước cũng đến rồi!"

"Hy Ca." - Huy Am mỉm cười.

"..." - Nét mặt Hy Ca lạnh như băng, nàng chậm rãi bước tới trên đôi chân trần nhẹ bằng.

Hoa Tiên chạy tới trước mặt Hy Ca, nhíu mày nói:

"Nước, ít ra cô cũng phải chào bọn tôi một tiếng chứ?"

"..." - gương mặt mỹ lệ của Hy Ca không một biểu cảm, đôi mắt lam - bạc nhìn Hoa Tiên một cách lạnh lẽo.

Hoa Tiên hơi e dè ánh mắt ấy, nàng vuốt vuốt tóc:

"Cô lúc nào cũng lạnh lùng, đúng là Nước."

"Đừng có gọi ta là Nước." - Làn môi Hy Ca chợt hé mở, giọng nàng mỏng lạnh như hơi sương tê buốt - "Nếu không người sẽ... phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chương 26-2: Năng Lượng Thiêng (Ii)

"Cô... cô dám giết tôi sao?" - Hoa Tiên ngang bướng vênh mặt lên - "Tôi cứ gọi cô là Nước đấy. Nước. Nước. Nước. Nước..."

Pập!

Nhanh như chớp, cánh tay mảnh dẻ của Hy Ca vươn ra, bàn tay nàng tóm gọn lấy cổ Hoa Tiên! Rồi nàng từ từ nhấc bổng Hoa Tiên lên khỏi mặt đất!

"A a... ư..." - Hoa Tiên bị bóp nghẹn cổ, nói không thành tiếng nữa.

Bàn tay của Hy Ca vẫn tiếp tục xiết chặt... xiết chặt hơn nữa... con mắt bạc của nàng sáng rực lên...

"Ư... ư... ư..." - Khuôn mặt Hoa Tiên bắt đầu đỏ dần lên như táo chín, đôi mắt mở to, long lanh nước.

Hy Ca chỉ càng bóp mạnh hơn, những đường gân xanh nổi lên trên cánh tay trắng muốt của nàng.

"Ư... ưm..." - Cổ họng Hoa Tiên như sắp vỡ ra, hai cánh tay nàng đã buông xuôi xuống bên hông.

"Hai người..." - Huy Am khẽ thở dài - "... nghiêm túc một chút đi, được không?"

Bấy giờ Hy Ca mới vùng tay quăng Hoa Tiên xuống sàn gạch ướt. Hoa Tiên vùng dậy, chạy vút tới bên Huy Am:

"Hu hu, đau quá, Hy Ca chỉ toàn bắt nạt tôi thôi..."

Huy Am mỉm cười khẽ vuốt trên mái tóc vàng óng của Hoa Tiên:

"Thì cô đừng trêu chọc cô ấy nữa."

Hy Ca đã bước tới đứng bên Huy Am và Hoa Tiên, ba người đứng chênh vênh trên mép của khoảng sân thượng vắng lặng, cùng nhìn xuống cảnh thành phố. Mưa rơi phất phới trong những làn gió lạnh cóng.

"Thế... Huệ Nha đâu?" - Huy Am hỏi.

"Lừa trốn mất rồi." - Hoa Tiên đáp.

"Thế à." - Huy Am chẳng hề tỏ ra bất ngờ - "Đúng là Huệ Nha, cô ấy luôn có những suy nghĩ khác với chúng ta."

Hoa Tiên nói tiếp:

"Hiện giờ Huệ Nha đã tự phong ấn nguồn năng lượng thiêng trong cơ thể, nên chúng ta sẽ rất khó để tìm ra cô ấy ở thế giới này."

Hai nắm tay Hy Ca co lại răng rắc:

"Mấy ngày trước ta đã cảm nhận được nguồn năng lượng của cô ta, nhưng nó tắt rất nhanh khiến ta chưa kịp xác định ra... vị trí!"

Hoa Tiên tỏ vẻ thán phục:

"Cô nhạy thật đấy, Hy Ca. Tôi thì chẳng cảm nhận được gì cả."

Huy Am điềm tĩnh nói:

"Chúng ta cũng không cần phải vội vàng làm chi. Huệ Nha sẽ không thể ẩn giấu nguồn năng lượng thiêng trong người được mãi, sớm muộn gì nó cũng bộc phát ra thôi. Đến lúc đó, chúng ta sẽ mang cô ấy trở lại."

Giọng Hy Ca âm u:

"Nhưng nếu cô ta đã thực sự thay đổi, ta sẽ đích thân tiễn cô ta xuống... địa phủ!"

Hoa Tiên bĩu môi:

"Cô tưởng dễ lắm sao, Huệ Nha cũng mạnh lắm. Mà dầu thế nào tôi cũng thích Huệ Nha hơn cô, tôi thích Lửa hơn Nước... A um... tôi... tôi xin lỗi..."

Hy Ca thoáng cái đã lướt tới trước mặt Hoa Tiên, bên mắt bạc lại rực sáng:

"Người nói nhiều quá đấy, ta sẽ khiến người... ngậm miệng!"

Hoa Tiên run run bước lùi lại:

"Tôi... tôi xin lỗi mà... Tôi sẽ không dám gọi cô là Nước nữa đâu..."

Hy Ca lạnh lùng dần tới, con giận không biểu lộ qua nét mặt mà qua con mắt bạc đang mỗi lúc một sáng lên dữ dội!

Đôi mắt xanh lá cây - bạc của Hoa Tiên đã rung rung nước, môi nàng lắp bắp:

"Kh... ông... Đừng... Nư... à Hy Ca... tôi không dám nữa..."

Pập!

Hy Ca tóm lấy cổ tay bên trái của Hoa Tiên và bóp mạnh!

"Á... a a... đau quá... cứu tôi với, Huy Am..." - Hoa Tiên kêu lên thảm thiết.

"Thôi, lần này cô tự lo đi." - Huy Am quay mặt đi. Con chim Navira đang bay trở về trên vai chàng.

Chợt, một tiếng quát lớn vang lên:

"Mấy người kia tụ tập ở đó làm gì! Có biết đây là đâu không!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 26-3: Năng Lượng Thiêng (Iii)

Cả Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên đều quay nhìn về phía người vừa cất lên tiếng quát. Đó là một tay bảo vệ của tòa nhà, hẳn đang đứng ở cửa cầu thang bộ.

Tòa nhà này thuộc sở hữu của một tập đoàn tài chính, trong đó 10 tầng trên cùng là trụ sở chính của họ, không cho phép người ngoài xâm nhập.

Tay bảo vệ không thể hiểu tại sao 3 người kia lại có thể lên được tới khu vực sân thượng này, bọn họ đã vượt qua hệ thống an ninh nghiêm ngặt bằng cách nào? Thêm nữa, trông cách ăn mặc và ngoại hình lại rất cổ quái, cứ như những nhân vật bước ra từ trong những bộ phim thần thoại vậy.

"Rời khỏi đây ngay! Đây là khu vực cấm!" - Tay bảo vệ tiếp tục quát.

Hy Ca buông tay Hoa Tiên ra, rồi nàng lướt về phía gã bảo vệ, con mắt bạc vẫn không ngừng phát sáng.

Tay bảo vệ bắt đầu thấy rợn sống lưng, cảm giác có điều chẳng lành, hẳn vội vã bật bộ đàm lên:

"Alô, cảnh báo nguy hiểm! Phát hiện có ba kẻ lạ mặt ở khu vực sân thượng, yêu cầu đưa đội an ninh tới ngay..."

RẦM!!!

Tay bảo vệ còn chưa nói dứt câu thì đã lãnh ngay một cú song phi nhanh như điện xẹt của Hy Ca, và hấn bắn văng qua cánh cửa, ngã lảo đảo xuống những bậc thang.

"Có lẽ chúng ta nên rời khỏi đây thôi." - Huy Am khẽ nói.

Hoa Tiên thì đang nắn nắn cổ tay mình:

"Hu hu, đau quá đi mất..."

"Để tôi xem nào." - Huy Am nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Hoa Tiên, vùng cổ tay nàng ấy đã bầm tím cả lên.

"Đau lắm, Hy Ca bóp gãy xương tôi rồi..." - Hoa Tiên khóc lóc.

Huy Am mỉm cười, chàng cúi đầu xuống, và... đặt lên cổ tay Hoa Tiên một... nụ hôn. Ngay lập tức, những vết bầm đã tan biến đi hết, chỉ còn lại lớp da trắng ngần.

"A, hết đau rồi, tuyệt ghê! Cảm ơn Huy Am!" - Hoa Tiên lại cười như hoa nở.

Đội an ninh đang kéo lên sân thượng, 30 người tất cả, trong những bộ đồng phục quân sự màu lục đậm, họ được trang bị dùi cui sắt và súng điện.

Hy Ca đứng giữa khoảng sân, sắc mặt vẫn vô cùng lạnh lẽo ngoại trừ con mắt bạc sáng rừng rực.

Tay đội trưởng đội an ninh bước lên trước, quát:

"Các người là ai? Làm gì ở đây? Mau theo tôi tới phòng an ninh!"

"..." - Hy Ca nghiêng đầu, ánh nhìn cháy rực của nàng tập trung vào tay đội trưởng.

Tay đội trưởng rung mình, hấn liền chĩa khẩu súng điện vào Hy Ca và quát lớn:

"Cô gái kia, không được manh động!"

RẦM!!!

Hy Ca dậm chân xuống khiến sàn gạch chỗ đó nát vụn, rồi nàng bắt đầu cất bước tiến lên.

Đám bảo vệ giật mình, loạt xoạt bước lùi lại, những khẩu súng đưa lên chĩa cả vào Hy Ca. Tay đội trưởng trừng mắt:

"Đứng lại đó! Cô có nghe không! Đứng lại ngay! Tiến lên tiếp tôi sẽ bắn!"

Hy Ca vẫn chậm rãi bước tới trên đôi chân trần nhỏ nhắn, mưa roi lông bông trên sàn gạch, bộ váy trắng đầm nước bết sát trên người nàng, làn môi đỏ thắm của nàng cất lên một chất giọng tang tóc:

"Ta là Tử thiên thần. Ngày hôm nay, các ngươi sẽ phải ngập chìm... trong máu!"

ẦM ẦM ẦM!!!

Một chuỗi sấm chớp rực rỡ khắp bầu trời!

"NỔ SÚNG!" - Tay đội trưởng hét lên.

Và những viên đạn điện đồng loạt được bắn ra, đây là loại đạn đặc biệt chỉ gây tê liệt chứ không gây sát thương.

Những ánh điện sáng lóe lên trong màn mưa!

Hy Ca nghiêng mình tránh khỏi tất cả những viên đạn điện đang vun vút bay tới bằng một tốc độ di chuyển phi thường.

Sau loạt súng đầu tiên, không một viên đạn nào trúng đích. Và Hy Ca đã tung người lên lao thẳng vào đám bảo vệ!

RẦM! RẦM! RẦM!

Nàng xuất liên mấy chiêu cước mạnh khủng khiếp đánh văng 3, 4 gã một lúc. Đám bảo vệ còn lại liền rút dùi cui ra xông tới. Hy Ca một mình giữa vòng vây nhưng nàng luôn ở thế chủ động tấn công, ra chiêu vô cùng biến ảo, kỹ năng chiến đấu đạt đến độ cực hạn. Những pha bay người kẹp cổ hay liên hoàn cước của nàng đều đẹp đến mê hồn.

Mưa như xối nước.

Với thân hình mỏng manh nhưng sức mạnh của Hy Ca thì gần như vô biên, chỉ cần một đòn đánh để triệt hạ một đối thủ. Và quân số của đội an ninh vội đi nhanh chóng.

Gã đội trưởng hoảng sợ gào vào chiếc bộ đàm:

"Báo động đỏ!!!! Yêu cầu tiếp viện khẩn cấp..."

RẦM!!!

Hy Ca tung chân đá bay chiếc bộ đàm lên không trung, và nàng tiếp tục thi triển một đòn đá xoay giáng thẳng vào mặt gã đội trưởng, khiến hắn bắn ra tạt rìa sân thượng!

Huy Am và Hoa Tiên vẫn đứng nguyên vị trí để mặc một mình Hy Ca chiến đấu. Hoa Tiên tỏ ra rất phấn khích, nàng không ngừng vỗ tay tán thưởng:

"Ha hi hi, hay quá! Đánh đẹp lắm! Nước có lên! Tiếp đi!"

Trong khi đó Huy Am chẳng hề quan tâm tới trận chiến, chàng quay người nhìn ra quang cảnh thành phố bên dưới. Cây đàn Tỳ bà đã hiện ra trên tay, chàng so dây tấu lên một khúc nhạc trắng lẹ, linh thiêng.

Tiếng đàn ngân vọng vào cơn mưa, những nốt nhạc trong vắt, đầy huyền hoặc.

Thêm một đội an ninh nữa đang tràn lên sân thượng. Hy Ca chiến đấu không biết mệt mỏi, thân pháp càng lúc càng linh hoạt hơn dừng mảnh hơn. Những đòn đánh của nàng càng lúc càng thêm cuồng nộ và tàn nhẫn.

Tiếng đàn vẫn hòa ngân vào tiếng mưa rơi, đầy say đắm, băng khuâng. Tựa hồ khiến cho mọi chuyển động trở thành những thước phim quay chậm.

Rồi khi khúc nhạc hoàn thành, cũng là lúc trận chiến kết thúc.

Những xác bảo vệ nằm la liệt, chồng chất trên khắp khoảng sân rộng. Những vũng máu đỏ lênh láng.

Hy Ca đứng uy phong giữa khung cảnh tang thương ấy, gương mặt tuyệt đẹp của nàng vẫn không một chút biểu hiện cảm xúc, con mắt bạc vẫn cháy sáng những tia lửa điện, giọng nàng vẫn lạnh buốt như sương giá chốn âm ty:

"Đây chỉ là khởi đầu. Chẳng bao lâu nữa, cả thế giới này sẽ là... biển máu!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 27-1: Năng Lượng Thiêng (I)

"Hoàng hôn về trên dòng sông êm ả

Em có nghe hương mùa hạ đâu đây

Trong vạt nắng nhẹ vương những tán cây

Hay trong gió đầy đưa mây lãng đãng."

Nhan Vy dịu dàng cất tiếng hát, cô có một chất giọng thanh trong và êm ái không thua gì các ca sĩ nhạc nhẹ. Nhiên Sa đi bên cạnh, lắng nghe Nhan Vy hát mà lòng anh thoáng băng khuâng.

Hai người đang bước bên nhau trên con đường tới trường, dọc theo bờ sông Inins. Hai bên đường nở đầy những bụi hoa chuông xanh. Mưa bay phơ phất. Người cầm ô là Nhan Vy, vì là phụ tá mà.

"Tớ thích mùa hạ nhất." - Nhan Vy nói.

"Vậy ư?" - Nhiên Sa thoáng nhìn sang Nhan Vy, những làn tóc mượt mà của cô ấy khẽ đung đưa theo mỗi bước đi, nhìn nghiêng thế này khuôn mặt cô ấy vẫn thật hài hòa, trên làn môi hồng là ánh cười lan tỏa.

Giọng Nhan Vy trong trẻo:

"Mùa hạ lúc nào cũng có nắng, da trời thì trong xanh."

"Bây giờ vẫn là mùa xuân, cậu cố gắng đợi đi." - Nhiên Sa khẽ nói.

"Thế còn cậu thì sao? Cậu thích mùa nào?" - Nhan Vy quay nhìn Nhiên Sa.

Đôi mắt mở to và long lanh của Nhan Vy khiến Nhiên Sa hơi lúng túng, anh quay mặt ra phía trước, đáp:

"Mùa mưa."

"Đó có phải một mùa đâu? Thế cậu thích mưa à?"

"Thích lắm."

"Cậu có vẻ ngược với tớ nhỉ?" - Giọng Nhan Vy hơi trầm lại.

Gió sông khe khẽ thổi lên, mang theo mùi hoa chuông xanh thoang thoảng. Tiếng mưa gõ trên nóc chiếc ô nghe thật ấm lòng. Đường vẫn còn xa nhưng hai người cũng chẳng vội vàng vì hãy còn sớm.

"À, hôm trước ngủ lại nhà cậu, tớ ngủ rất ngon." - Nhan Vy vui vẻ nói.

"Thế à." - Nhiên Sa đang nhìn về phía dòng sông.

"Ngon lắm ý."

"Thế thì tốt."

"Ngon lắm lắm luôn."

"Ừ."

"Hôm nào cho tớ ngủ lại nữa nhé?"

"Ừ... Mà thôi! Quên ngay!" - Nhiên Sa giật bắn người.

"Tại sao?" - Mặt Nhan Vy xịu xuống - "Hay là cậu... ghét tớ à?"

"Không, nhưng..." - Nhiên Sa bối rối, đang tự dừng lại chuyển sang chuyện yêu với ghét là sao?

"Tớ hiểu rồi." - Nhan Vy cúi gằm mặt xuống.

"Cậu hiểu gì?" - Không hiểu sao Nhiên Sa lại thấy hơi áy náy.

"Thôi, chào cậu!" - Nhan Vy nói một cách lạnh lùng rồi bước nhanh về phía trước.

"Ê này, ướt tớ..." - Nhiên Sa vội bước theo.

Nhưng...

Nhan Vy đã chạy vụt đi. Cô chạy rất nhanh khiến Nhiên Sa cố hết sức chạy theo mà vẫn không tài nào bắt kịp.

Mưa càng thêm nặng hạt. Người ướt hết, Nhiên Sa hốt hải gọi với theo:

"Nhan Vyyy, cậu... cậu đang cầm ô của tớ mà!"

...

Khi Nhiên Sa tới được trường thì quần áo đầu tóc anh đều đã sũng nước, anh đành thay bộ đồ thể thao để vào lớp. Suốt cả tiết học đầu, anh hết ho rồi lại hắt hơi. Cô giáo thấy ồn quá liền bảo anh tới phòng y tế nằm.

Trên chiếc giường bệnh nhân, Nhiên Sa cố gắng chợp mắt một chút mà khó quá, vết thương trên đầu anh do trúng phải kiếm của Nhan Vy mấy hôm trước vẫn chưa thực sự lành, nay bị tưới nước mưa vào nên càng thêm đau nhức. Khó thể không biết... Có lẽ anh đã sai lầm khi nhận cái cô nàng tính cách bất thường đó làm phụ tá. Một sai lầm nghiêm trọng!!

Nằm nghe tiếng mưa, Nhiên Sa bỗng nhớ tới một người... Cô gái trên chiếc xe bus... Thật lạ lùng, không ngờ hình ảnh của cô ấy chỉ thoáng qua mà lại khó quên đến thế...

Trong lúc đó, ở lớp 11 A. Nhan Vy đang ngồi chống tay lên cằm nhìn ra bầu trời mây mưa bên ngoài những ô cửa kính, ánh mắt cô đầy đắm chiêu, suy

nghĩ. Chợt, thầy giáo hiện ra lù lù trước mặt cô!

"Nhan Vy, em không thích nghe giảng thì đi ra ngoài cửa lớp đứng."

"Ồ, dạ... em..."

"Đứng lên!"

***

Buổi chiều, tan học. Nhiên Sa đang cúi húi trước tủ đựng đồ của anh thì bỗng nghe thấy tiếng của Nhan Vy vang lên từ phía sau lưng:

"Này, Nhiên Sa."

Anh từ từ quay người lại, không biết cô nàng có còn giận anh không nữa, mà thực ra anh đâu có lỗi gì chứ.

"Nhan Vy."

"Chúng ta sẽ tiếp tục họp bàn về việc điều tra chứ?" - Nhan Vy hỏi.

"Ừ, tất nhiên." - Nhiên Sa đáp, có vẻ như cô nàng hết giận rồi.

"Vậy hôm nay họp ở nhà tớ đi." - Nhan Vy nói.

"Nhà cậu ư? Thế... có tiện không?" - Nhiên Sa ngập ngừng.

RÀM!!!

Nhan Vy rút thanh kiếm tre đeo sau lưng ra và vụt thẳng vào nóc tủ đồ của Nhiên Sa, khiến cả dãy tủ rung lên bần bật! Giọng cô lạnh lẽo:

"Cậu không đồng ý phải không?"

Nhiên Sa toát mồ hôi:

"Đâu có, họp ở nhà cậu thì còn gì bằng."

"Tốt, đi theo tớ." - Nhan Vy quay người, tay vẫn nắm thanh kiếm.

"..." - Nhiên Sa run run bước theo sau, thực ra anh cũng muốn biết nhà cô phụ tá của mình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 27-2: Năng Lượng Thiêng (Ii)

"Ồ, nhà cậu đây sao?"

Nhiên Sa ngược nhìn căn biệt thự xinh xắn, khang trang.

"Mời cậu vào." - Nhan Vy mở cửa - "Hôm nay cả nhà tớ đi vắng hết nên sẽ chỉ có hai chúng ta thôi."

Nhiên Sa bắt đầu thấy lạnh lạnh sau gáy, anh khẽ hỏi:

"Sao người nhà cậu hay đi vắng vậy?"

Nhan Vy thở dài thiếu ngủ:

"Ừ, thế có buồn không..."

Nhan Vy dẫn Nhiên Sa lên thẳng phòng cô. Nhiên Sa đứng lặng người mất vài giây, phòng con gái gì mà toàn kiếm là kiếm! Kiếm ở khắp nơi, treo trên tường, đặt trên giá, thậm chí rơi cả trên sàn nhà. Trường kiếm, đoản kiếm, rồi liễu kiếm, đủ các thể loại kiếm đông tây kim cổ.

Nhan Vy cười:

"À, tớ có sở thích sưu tập kiếm ý mà."

"Toàn kiếm thật hả?"

"Ừ, cậu có muốn thử không?"

"Th... ời, chúng ta vào việc chính luôn đi."

Nhan Vy mời Nhiên Sa một ly nước nho, hai người ngồi trên những chiếc ghế nệm thú bông rất dễ thương và cùng thảo luận về chuyện điều tra thám họa.

"Mấy hôm nay trên thế giới có xảy ra vụ gì nữa không?" - Nhan Vy hỏi.

Nhiên Sa lắc đầu:

"Không, ngoài bốn vụ tớ đã kể thì tình hình khá yên ắng."

"May thật." - Nhan Vy thở phào.

"Nhưng tớ đã nhận ra một điều." - Nhiên Sa nói.

"Gì vậy?" - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa chăm chú.

Nhiên Sa uống một ngụm nước nho rồi nói:

"Vụ thứ nhất, hỏa hoạn ở thảo nguyên A'en là một thám họa về lửa. Vụ thứ hai, sóng thần ở đại tây dương là một thám họa về nước. Vụ thứ ba, lốc xoáy trên sa mạc Sahara là một thám họa về gió. Và vụ thứ tư, hổ tử thần tại Illen này là một thám họa về đất."

"Lửa, nước, gió, và đất ư?" - Nhan Vy bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Nhiên Sa khẽ gật đầu:

"Đúng vậy, theo quan niệm xa xưa thì đó là bốn nguyên tố chính tạo nên vũ trụ và thế giới."

"Đây phải chăng chỉ là một sự trùng hợp, hay là..."

"Tớ không dám chắc, nhưng..."

Hai người thay nhau đưa ra những giả thuyết trong bầu không khí căng thẳng. Phía bên ngoài khung kính, mưa vẫn rơi và trời đang dần tối.

Đến cuối buổi họp hai người vẫn chưa thống nhất được ý kiến. Nhan Vy tuyên bố:

"Thôi để mai chúng ta tiếp tục nhé."

Nhiên Sa tán thành:

"Thế tớ về đây."

"Khoan, tớ muốn mời cậu ở lại ăn tối cùng tớ." - Nhan Vy đề nghị.

"Không, tớ phải về." - Nhiên Sa đứng lên.

"Vậy ư?" - Nhan Vy vung lên một thanh kiếm sáng loáng.

Nhiên Sa thót tim, anh lại ngồi xuống:

"À, ăn tối xong rồi về cũng được."

Nhan Vy vuốt ve thanh kiếm:

"Suốt cả buổi sáng tớ đã nghĩ mãi, có lẽ cậu không hài lòng với tớ vì hôm đến nhà cậu tớ đã làm hỏng bữa tối chăng?"

Nhiên Sa xua tay:

"Không, vấn đề không nằm ở đó... Mà cậu bỏ thanh kiếm xuống được không?"

Phập!!

Nhan Vy cầm mạnh cây kiếm xuống sàn nhà:

"Vậy nên hôm nay tớ quyết tâm sẽ nấu cho cậu một bữa thật thịnh soạn!"

"Không cần phải thế đâu..." - Nhiên Sa cười gượng, trong lòng đầy bất an.

Nhan Vy đứng dậy, ánh mắt bùng cháy:

"Cậu muốn ăn món gì nào?"

"Tùy cậu thôi, tớ..."

Vút!

Nhan Vy lại rút thanh kiếm lên:

"Không được, cậu phải nói cho tớ biết cậu thích ăn gì?"

Nhiên Sa mồ hôi đầm đìa:

"À thế thì... món... sườn xào được không?"

"Duyệt. Tiếp."

"Canh trứng."

"Rất đơn giản."

"Cá rán."

"Quá dễ."

"Vậy thôi..."

"Được, tớ sẽ đi làm ngay. Trong lúc chờ đợi cậu có thể đi dạo trong nhà tớ một vòng hoặc làm gì tùy thích nhé." - Nhan Vy mỉm cười nói rồi tiến bước ra cửa phòng, tay vẫn kéo lê theo thanh kiếm lớn.

Nhiên Sa lau mồ hôi, nãy giờ nhịp tim anh đập thình thịch, không biết là được mời ở lại ăn tối hay là bị ép buộc nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 27-3: Năng Lượng Thiêng (Iii)

Một lúc sau, Nhan Vy vẫn đang nấu nướng trong bếp còn Nhiên Sa đang ngồi ngoài phòng khách xem ti vi, chương trình thể thao đang phát lại trận chung kết cúp quốc gia giữa Minija và Illen United. Trận đấu rất hấp dẫn khiến Nhiên Sa không thể rời mắt khỏi màn hình. Thế rồi khi góc quay chuyển lên các khán đài và lướt qua hình ảnh một cô gái đang ngồi ngủ gật giữa đám đông khán giả cuồng nhiệt, Nhiên Sa nhận ra ngay. Đó chính là cô gái trên xe bus!

Anh cảm điều khiển tua đi tua lại mấy lần, vẫn là khuôn mặt dịu dàng với mái tóc dài đen óng ả, lúc ngủ trông cô ấy càng thêm xinh đẹp...

UỖNHHH!!!

Một tiếng nổ rất lớn chợt phát ra từ trong bếp!

Nhiên Sa hoảng hồn chạy vào:

"Nhan Vy, có chuyện gì thế??"

Nhan Vy đang đứng ở giữa căn bếp bừa bộn tanh bành, tay cầm muối tay cầm dao, nét mặt hết sức căng thẳng, thấy Nhiên Sa vào cô liền quát tháo:

"Chẳng có chuyện gì hết! Đi ra! Để yên cho tớ tác nghiệp!"

Nhiên Sa vừa quay ra thì...

PHÙNGGGG!!!

Lửa bùng cháy sau lưng anh!

Anh giật mình quay vào, lo lắng hỏi:

"Không sao chứ? Có cần tớ giúp không?"

"RA NGAY! CỨ MẶC TÓ!"

Nhiên Sa trở ra phòng khách, vẫn còn run run, cô ta làm cái gì trong đó mà cháy nổ kinh thế không biết?

Từ căn bếp tiếp tục vang lên những tiếng roi vỡ loảng xoảng cùng những âm thanh chát chúa khiến Nhiên Sa cứ nom nớp không yên, nấu ăn mà như đánh trận tập kích ấy, thật đáng sợ...

Cuối cùng, các món ăn cũng đã được dọn ra. Tuy nhiên, tất cả đều đã... cháy thành than, không còn nhận ra là món gì nữa.

"Tớ xin lỗi..." - Nhan Vy cúi gầm mặt xuống, hai bàn tay nắm chặt lấy gấu chiếc váy đồng phục, giọng cô như sắp khóc - "Tại bếp nhà tớ hôm nay nó bỗng dưng giờ chứng... chứ ngày thường không thể này đâu..."

"Thôi không sao." - Nhiên Sa nhẹ nhàng nói - "Chúng mình gọi đồ ăn nhanh là được mà."

"Cậu... thật tốt."

"Không có gì."

"Lần sau nhất định tớ sẽ làm được!"

"..."

Hai người gọi mì và bánh kẹp thịt, vừa ăn vừa xem ca nhạc. Sau bữa ăn, Nhan Vy thỏ thẻ nói:

"Cậu biết không Nhiên Sa, tớ rất sợ phải ngủ một mình trong một căn nhà vắng và trong một đêm mưa như thế này. Nên đêm nay, cậu ngủ lại nhà tớ được không?"

Nhiên Sa đã lưỡng lự trước được điều này, anh kiên quyết từ chối:

"Không được, bố mẹ tớ không cho phép tớ ngủ ở nhà người khác đâu."

"Vậy ư?" - Sắc mặt Nhan Vy âm u.

"Tớ về đây." - Nhiên Sa đứng dậy.

Vút!

Nhan Vy rút thanh kiếm sắc lém từ dưới gầm bàn ra và vung vẩy:

"Thanh kiếm này đã lâu không được sử dụng."

Nhiên Sa dựng tóc gáy:

"Thôi được... tớ... sẽ ở lại..."

...

12 giờ đêm.

Nhan Vy đang ngủ rất say trong phòng của cô, thì ra chỉ cần ở cùng Nhiên Sa là cô có thể ngủ ngon, chứ không nhất thiết phải tới nhà cậu ấy.

Trong khi đó ở ngoài phòng khách, Nhiên Sa lại có một đêm trắng trọc, thao thức. Cái cô phụ tá kia càng lúc càng rắc rối.

Có lẽ đây thực sự là... số phận...

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 28-1: Mưa (I)

Trong tiếng mưa rơi, Xương Uy lại thấy mình đang ở trong vòng tay của người mẹ thân yêu.

"Mẹ, vì sao mẹ lại thích mưa thế ạ?"

Xương Uy hỏi mẹ.

"Vì mưa rất đẹp."

Mẹ anh mỉm cười, dịu dàng đáp.

Vào những ngày mưa, Xương Uy thường cùng mẹ ngồi trên ban công và nhìn xuống vườn hoa trong khuôn viên khu biệt thự. Những giây phút ấy sao bình yên quá đỗi, mẹ anh vẫn hay kể cho anh nghe những câu chuyện cổ tích về mưa, và chất giọng êm dịu ấy dường như vẫn còn khắc ngấm lên bên tai anh cho đến tận bây giờ.

Nhưng...

Khi tỉnh giấc, anh chỉ còn lại một mình thôi, một mình trong tiếng mưa rơi.

Xương Uy chậm chậm ngồi dậy khỏi giường. Nhìn ra khung cửa kính, trời đang dần rạng sáng. Mưa vẫn rơi không dứt. Anh đứng lên và bước về phía cổ máy thời gian. Không thể chờ đợi thêm nữa, anh muốn được trở về bên mẹ anh ngay lúc này!

Cỗ máy đang được kích hoạt, một hệ thống phức tạp và cực kì tinh vi. Xương Uy đứng vào một chiếc bọc tròn, xung quanh đó là 4 cây cột lớn sáng rực những tia lửa điện. Anh đeo vào cổ tay chiếc đồng hồ thời gian và chỉnh tới thời điểm ngày 28- 2- 2006.

Cả cỗ máy đồ sộ đang rung lên, 4 cây cột càng trở nên sáng chói. Xương Uy nhắm mắt lại, anh bắt đầu cảm nhận một sức nóng khủng khiếp đang lan truyền từ chiếc bọc ra khắp thân thể mình... Cả người anh đang chìm trong ánh sáng... Tiếng mưa dần trở nên xa xăm...

Nhưng rồi...

Tất cả vụt tắt.

Và căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Xương Uy quỳ xuống, đầu anh cúi gục. Vậy là... lại thất bại rồi... Để có thể dịch chuyển anh vào đường hầm thời gian, cỗ máy cần một nguồn năng lượng rất lớn mà nguồn điện bình thường không đủ sức đáp ứng...

...

Xương Uy bỏ ra khỏi phòng, anh đi thất thiêu như một bóng ma trong khu biệt thự rộng lớn. Ra tới bên ngoài, anh cứ thế đi thẳng vào những làn mưa. Anh tiến ra đường phố, và cứ đi, đi mãi trong vô định.

Mái tóc ướt cùng chiếc sơ mi đầm nước, ánh mắt anh hướng về xa xăm, và đôi chân anh cứ chậm rãi bước về phía trước mà chẳng cần biết mình đang đi về đâu nữa. Mọi khung cảnh đều nhạt nhòa đi trong mắt anh, lúc này anh chỉ còn cảm nhận được sự mát lạnh của những hạt mưa đang chạm lên da thịt, làm vui dịu đi nỗi nhớ mẹ mang trong trái tim.

Những hạt mưa trong veo rơi xuống từ bầu trời, tỏa bay trên khắp không gian, phủ lên vạn vật những long lanh, thanh khiết.

Vẻ đẹp của mưa là bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 28-2: Mưa (li)

Huệ Nha từ từ đưa cánh tay lên và chỉ vào chiếc váy màu đỏ.

"Em thích chiếc váy ấy ư?" - Xuyên Sơn hỏi.

"..." - Huệ Nha khẽ gật đầu.

Hai người đang ở trong cửa hiệu thời trang gần khách sạn Qikan. Xuyên Sơn muốn mua tặng Huệ Nha một bộ váy mới, để khỏi phải mượn váy của Hiền Hạ nữa.

Sau trận chung kết mà Xuyên Sơn đã chơi quá xuất sắc, giá trị chuyển nhượng của anh đã tăng chóng mặt. Và không chỉ Illen City mà nhiều câu lạc bộ lớn khác đã gửi cho anh những lời đề nghị đầy hấp dẫn với những bản hợp đồng hàng triệu USD. Nhưng anh vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, tạm thời anh sẽ ở lại thành phố Illen này vài ngày để suy nghĩ thêm.

Xuyên Sơn gỡ chiếc váy xuống và đưa cho Huệ Nha, anh bảo nàng vào buồng thử đồ để thay. Một lát sau khi nàng bước ra, Xuyên Sơn đứng hình mất vài giây. Không ngờ màu đỏ lại hợp với nàng đến thế. Trong chiếc váy mới, nàng như một ngọn lửa rực rỡ, xinh tươi.

"Bạn gái anh đẹp quá!" - Cô nhân viên bán hàng niềm nở.

"À, ừ..." - Xuyên Sơn hơi đỏ mặt - "Tôi sẽ lấy chiếc váy này."

"Dạ vâng, cảm ơn quý khách!"

Trong khi Xuyên Sơn còn đang trả tiền thì Huệ Nha đã nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài đường.

"Chờ anh một chút!" - Xuyên Sơn vội chạy theo không kịp cả lấy tiền thừa.

Mưa rơi lâm thâm. Xuyên Sơn bật chiếc ô lên và cùng Huệ Nha dạo bước trên con phố dài thẳng tắp, với những cửa hàng cửa hiệu sang trọng, hào nhoáng.

"Thành phố này thật lộng lẫy." - Giọng Xuyên Sơn trầm trầm - "Thật khác rất nhiều so với thị trấn Minija, phải không Huệ Nha?"

"..." - Huệ Nha chớp mắt.

Xuyên Sơn mỉm cười, nhưng dường như thoáng có nét buồn:

"Anh đang phân vân nhiều lắm, em biết không? Cuộc sống của anh sắp tới có thể sẽ hoàn toàn thay đổi. Những lời mời từ các đội bóng lớn, những lời hứa hẹn có cánh. Nhưng sự nổi tiếng thường đi kèm với rất nhiều rắc rối. Anh không biết mình đã sẵn sàng chưa nữa."

"..." - Huệ Nha vẫn lặng lẽ bước đi bên Xuyên Sơn.

Xuyên Sơn quay nhìn nàng, anh hỏi:

"Ý em thế nào, em muốn ở lại đây hay trở về Minija?"

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng chỉ khẽ nắm lấy bàn tay của Xuyên Sơn.

Sự ấm áp từ bàn tay nàng khiến Xuyên Sơn trào dâng xúc động, và giây phút này anh đã nhận ra điều mà mình thực sự mong muốn.

"Ừ, chúng ta sẽ trở về Minija, trở về với thị trấn nhỏ bé và yên tĩnh của chúng ta nhé?" - Xuyên Sơn nắm chặt lấy bàn tay Huệ Nha.

"Vâng." - Giọng nàng trong như tiếng giọt sương rơi trên lá.

Xuyên Sơn ngỡ mình đã có được hạnh phúc của cả thế gian, lần đầu tiên nàng đáp lời anh nhanh như vậy. Minija chỉ là một đội bóng nhỏ, nhưng anh sẽ có thể dành nhiều thời gian hơn để ở bên nàng, chỉ cần như vậy thôi. Mưa vẫn tóa bay nhẹ nhàng. Hai người đã đi qua khu phố mua sắm, và bắt đầu bước vào quảng trường Riahel. Ở chính giữa quảng trường rộng lớn này là một bức tượng đá khổng lồ cao 121 mét, tạc hình một nữ thần trong tư thế đứng uy nghiêm, bàn tay phải của nàng giơ cao một quả cầu lớn bằng vàng nguyên chất tượng trưng cho mặt trời.

Huệ Nha ngược nhìn bức tượng kì vĩ bằng đôi mắt mở to và sáng long lanh. Xuyên Sơn mỉm cười giải thích:

"Đó là tượng nữ thần ánh sáng Riahel, vị thần bảo hộ của thành phố Illen. À, em có khát không?"

Xuyên Sơn dắt Huệ Nha tới một quầy giải khát ven rìa quảng trường. Ở đó có một nhóm nữ sinh đang đứng trò chuyện rôm rả với những chiếc ô đủ màu sắc trên tay. Một người trong nhóm bỗng nhận ra Xuyên Sơn, cô reo lên:

"A, cầu thủ số 10 của đội Minija kia!"

Rất nhanh, cả nhóm nữ sinh đã ủa tới bủa vây xung quanh Xuyên Sơn, họ ríu rít:

"Anh Xuyên Sơn, anh đá tuyệt lắm!"

"Bọn em là fan của Ilfen City, anh sắp chuyển đến đội bóng của bọn em phải không?"

"Anh ời cho em xin chữ kí đi!"

Xuyên Sơn thoáng cái đã bị tách ra khỏi Huệ Nha, anh thực sự lúng túng khi bị cả chục cô gái vây quanh:

"Các em... từ từ đã... để cho anh thở với..."

Nhìn cảnh tượng đó, Huệ Nha hơi mím môi lại, nhưng rồi nàng... quay người đi. Mưa lất phất tưới xuống nhưng nàng cũng chẳng để tâm, nàng chậm rãi bước về phía bức tượng nữ thần.

...

Xương Uy vẫn một mình dạo bước giữa cơn mưa, như một kẻ lãng du vô bờ bến. Anh cũng chẳng biết mình đã bước vào quảng trường nữ thần ánh sáng Riahel từ khi nào nữa.

...

Huệ Nha đang bước tới, nàng vừa đi vừa ngoái nhìn bức tượng với một vẻ tò mò ngây thơ.

...

Xương Uy thì chỉ lững thững tiến về phía trước, chẳng quan tâm tới điều gì.

...

Giây phút này, Huệ Nha và Xương Uy đang bước về phía nhau, dưới bóng bức tượng nữ thần ánh sáng Riahel sừng sững uy quyền.

Từng bước, từng bước chân trên nền gạch lốm bốm bong bóng nước.

Và rồi... trong khoảnh khắc mà hai người lướt qua nhau, khoảng cách giữa họ đã chỉ còn là... 2 cm.

Khoảnh khắc ấy, những hạt mưa xung quanh họ đang lóe sáng lên lấp lánh, như những hạt pha lê trong veo, tinh khiết.

Nhưng... họ đâu hề nhìn thấy nhau. Huệ Nha vẫn ngoái nhìn chăm chú bức tượng đồ sộ và cao chót vót, còn ánh mắt Xương Uy thì luôn hướng thẳng.

Và họ đã lướt qua nhau như thế, trong một khoảnh khắc rất ngắn ngủi. Khoảng cách gần rồi lại xa, họ tiếp tục bước đi về hai phía ngược chiều.

Chợt... Xương Uy cảm nhận được một mùi hương... một mùi hương êm đềm, thanh thoát... Anh quay người lại, nhìn theo bóng lưng cô gái trong bộ váy ngắn màu đỏ thắm, với mái tóc dài óng ả. Dư hương từ cô ấy khiến trong anh dâng lên một cảm giác xao xuyến khó diễn tả...

Nhưng chỉ là thoáng qua thôi, và anh lại quay đi, tiếp tục bước về nơi vô định...

...

...

...

Xuyên Sơn cuối cùng cũng thoát được khỏi đám nữ sinh hâm mộ, anh vội vàng chạy đến bên Huệ Nha và đưa ô lên che cho nàng:

"Anh xin lỗi, em có lạnh không?"

"..."

Hic, chắc cô ấy giận rồi - Xuyên Sơn bối rối - Phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 29 - Hủy Diệt (I+II)

Trong căn phòng thoáng thoảng mùi hương hoa lavender. Y Tuyết đứng trước tấm gương lớn, trên người cô không một mảnh vải. Tiếng mưa ngoài trời râm ran.

Y Tuyết đã đứng như thế hồi lâu, và lặng lẽ ngắm nhìn thân thể tuyệt mỹ của chính mình.

Mềm mại...

Thanh nhiên...

Từng đường cong như những nét vẽ...

Nửa bên trái của thân thể ấy được phủ lên bởi những hình xăm đẹp đến từng chi tiết: Hình phượng hoàng lửa ôm ấp vùng sườn bụng và hông, hình rồng xanh uốn lượn quanh bắp chân, và trên cánh tay là những hình hoa văn ấn tượng.

Nửa bên phải thì lại sáng ngời lên bởi làn da ngọc ngà và thuần khiết.

Sự giao hòa của vẻ đẹp tự nhiên và nhân tạo đã tạo nên một tổng thể hoàn mỹ đến say lòng người, tưởng như khiến thời gian cũng phải ngưng đọng, ngừng trôi.

Vậy mà...

Xương Uy lại nói rằng hắn ghê tởm thân thể này ư?

CHOANGGG!!!

Y Tuyết tung một cước đập tan tành tấm gương. Cô quay người, bước thẳng về phía phòng tắm, để mặc cho vết máu đỏ thẫm kéo dài ra dưới gót chân...

...

...

...

Ở ngoại ô illen có một khu vực được gọi là nghĩa địa máy bay, nơi để xác của những chiếc máy bay chở khách và máy bay vận tải cũ hỏng. Do khâu quản lý lỏng lẻo và sự tham nhũng của chính quyền thành phố nên các băng nhóm tội phạm thường xuyên hoạt động ở đây, mà nổi lên là băng Ujjaz.

Hôm nay Y Tuyết nhận chỉ thị trực tiếp từ ông trùm băng Hajal là phải xóa sổ băng Ujjaz, giành lấy địa bàn quan trọng này. Cô được cấp thêm 100 người, cộng thêm số quân mà cô có, tất cả cùng tiến vào nghĩa địa máy bay trên hàng trăm chiếc mô tô phân khối lớn!

Mặt đất như đang rung lên. Tiếng gầm rú của động cơ xe át cả những tiếng sấm. Đám thù hạ của Y Tuyết đều để mình trần với những hình xăm kín người, trông chẳng khác nào một binh đoàn vừa trời dấy từ địa ngục. Y Tuyết cười trên chiếc mô tô đồ dẫn đầu, tử khí cháy bùng trong ánh mắt, trên mình cô vẫn là bộ váy ngắn màu đen thâm u tối, thê lương.

Mưa rơi dày đặc, trắng xóa.

Lũ Ujjaz đã dàn trận đội sẵn trên bãi đất trống ở trung tâm nghĩa địa, quân số của chúng vô cùng đông đảo, và tất cả đều cạo đầu trọc lóc trông rất hung tợn. Trùm băng Ujjaz cũng là một thiếu nữ còn rất trẻ, nhưng độ độc ác thì không hề thua kém những tên trùm sùng sỏ nhất.

Hai đoàn quân đều háo hức được nhập trận. Gã phó tướng của Y Tuyết quát vào chiếc loa cầm tay:

"Bọn Ujjaz kia nghe đây! Chúng mày chỉ có một con đường sống duy nhất là hàng phục!"

Tên phó tướng Ujjaz liền thét vào loa đáp lại:

"Mẹ lũ chó Hajal! Hôm nay tất cả chúng mày sẽ bị chôn sống!"

"Xông lên! Giết!" - Y Tuyết ra lệnh.

ẦM! ẦM!

Hai binh đoàn rầm rập lao vào nhau! Một trận đại chiến trời long đất lở khiến những chiếc máy bay không lồ đậu quanh đó cũng phải run rẩy.

Tiếng gào thét, đấm đá vang lên đầy huyền ảo. Máu và mưa như hòa làm một, nhuộm cả khoảng đất mênh mông trong nỗi kinh hoàng.

Y Tuyết trút tất cả bực dọc trong lòng vào người lũ Ujjaz, quyền tung ra một cách điên cuồng như không gì có thể ngăn cản. Cô hùng dũng tiến thẳng vào giữa trận, đánh tan nát cả những gã Ujjaz to khỏe nhất. Đường vẫn chưa thỏa, cô đưa mắt quét trên toàn chiến trường, tìm kiếm ả trùm của phe địch.

Trong lúc đó...

Trên nóc của một chiếc máy bay vận tải cỡ lớn đậu ven rìa trận đánh, có một dáng người đang dần tụ hình từ những hạt bụi sáng lấp lánh. Y phục màu đen... mái tóc dài màu nâu... khuôn mặt tuần tú phi phạm... đôi mắt 2 màu nâu - bạc... Đó chính là Huy Am, trên môi chàng vẫn là nụ cười mỉm nhẹ nhàng:

"Ồ, ở đây cũng đang có chiến tranh này."

Ngay bên chàng, Hoa Tiên cũng đang hiện ra, nàng vui vẻ reo lên:

"Ha ha, hay quá! Tôi thích xem bọn con người đánh nhau lắm!"

"Vô duyên." - Con chim Navira nói.

Hoa Tiên tức lắm, nàng trừng mắt quát con chim:

"Mì im cái mỏ của mì lại, con chim xác lão kia!"

"Có sai đâu."

"Im ngay! Mì... mì muốn ta tức chết phải khônggg?!..."

Trong lúc Hoa Tiên và Navira cãi nhau thì Hy Ca đã hiện ra ngay cạnh đó, nàng hướng ánh mắt lạnh giá xuống trận chiến. Và rồi, chất giọng tê buốt của nàng lại cất lên:

"Nếu loài người thích chiến tranh đến thế, ta sẽ cho chúng biết thế nào mới thực sự là... chiến tranh!"

Trùm Ujjaz là một nữ chiến binh vô cùng dũng mãnh và khát máu, ả đang đè lên người gã phó tướng của Y Tuyết mà tung ra những cú đấm liên hồi không ngừng nghỉ. Gã phó tướng máu me be bết khắp mặt, đã hoàn toàn xuôi lơ, không còn sức chống trả. Nhưng ả trùm Ujjaz vẫn không buông tha, hai nắm đấm vẫn giáng xuống tới tấp, dồn dập, tàn bạo hết sức.

"Dừng lại! Đánh với tao này!"

Giọng Y Tuyết cất lên đầy nộ khí.

Trùm Ujjaz quay nhìn Y Tuyết bằng ánh mắt của loài mãnh thú, rồi ả chậm chậm đứng lên và nở nụ cười man rợ:

"Tao đang đợi mày đây. Tao là Wijy, còn mày hãy xưng tên đi rồi... chết!"

* Wijy: Trùm băng Ujjaz. 22 tuổi. Rất cao, ít nhất phải 1 m 80. Khuôn mặt đẹp kiểu hoang dại với mái tóc dài màu tím cột đuôi ngựa. Sở trường: Muay Thái.

"Mày nghĩ mày sống được qua trận này sao mà muốn biết tên tao?" - Y Tuyết cười khinh bỉ.

"Được lắm, để xem mày mạnh đến đâu." - Wijy thủ thế.

Xung quanh hai nữ chủ tướng, trận chiến giữa hai băng đảng vẫn đang vào hồi khốc liệt, trong màn mưa ngày càng mù mịt, rét mướt.

Nếu thắng trận đánh này Y Tuyết sẽ có được một vị trí cao hơn trong tổ chức, và trong tương lai có thể cô sẽ trở thành người kế tục của toàn băng Haja. Nhưng vào lúc này, cô không nghĩ tới những chuyện xa xôi đó mà chỉ muốn giải tỏa những bẽ bội trong lòng, và cô lao vào ả trùm Ujjaz với tất cả con thịnh nộ!

Nhưng Wijy là một đối thủ quả thực rất xứng tầm, cô nàng có sức chịu đòn dẻo dai cùng những pha phản công chớp nhoáng, khiến Y Tuyết cũng phải đổ không ít máu. Hai người đã qua mấy hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Trong khi đó ở phía chiếc máy bay vận tải, Hy Ca đã bắt đầu hành động. Nàng phóng mình nhảy xuống phần cánh máy bay và tung một cú đập trời giáng khiến chiếc cánh... gãy gập làm đôi! Và rồi với một sức mạnh khó tin, nàng dùng hai tay nâng khối kim loại nặng hàng tạ ấy lên và quăng thẳng về phía trận đánh!

UỖNH!!!

Chiếc cánh gãy nặng nề từ không trung lao xuống cắm phập trên nền đất ngay giữa bãi chiến trường! Khiến cả đám côn đồ tên nào tên ấy đều hoảng hồn:

"Cái quái gì thế này???"

"Một mảnh cánh máy bay! Nó... từ trên trời rơi xuống à?!"

"Nhìn kia! Con bé nào kia!"

Hy Ca đang bước tới trong bộ váy trắng ướt sũng, và mái tóc trắng dài tới gót chân, con mắt bạc của nàng sáng rực, nàng đưa cánh tay trái lên và chỉ vào chiếc cánh máy bay gãy.

ĐỪNGGG!!!

Một tia sét khổng lồ phóng xuống từ trời cao giáng thẳng vào chiếc cánh, xung điện tỏa ra khiến khiến mấy chục gã côn đồ đứng quanh đó giật tung người!

Đám còn sống sót thì lạnh toát hết xương sống:

"Lạy chúa, con bé kia là thứ quái quỷ gì thế??"

"Nhìn con mắt sáng rực của nó kia! Nó là sứ giả của địa ngục đấy!!!"

Hy Ca vẫn đang chậm rãi bước tới, giọng nàng cất lên buốt lạnh:

"Ta sẽ giết hết. Loài người các ngươi chỉ là lũ... sâu bọ!"

Hai băng nhóm côn đồ lúc này đã nhận ra rằng chúng có chung một kẻ thù là Hy Ca, và chúng hò hét vang dậy xông cả về phía nàng!

Hy Ca nhập trận chẳng về phe nào, nàng đơn giản chỉ muốn được giết chóc. Và nàng bay người lên, tung ra những chiêu tất sát khủng khiếp, hạ gục các đối thủ hết sức nhanh gọn và tàn khốc!

Trên nóc chiếc máy bay vận tải, Huy Am và Hoa Tiên vẫn đang bình thản đứng quan sát. Tiếng đàn Tỳr lại đang vang lên, ngân nga một khúc nhạc u linh, sâu lắng.

Mưa vẫn ào ạt quất xuống xối đất.

Bãi chiến trường giờ chỉ còn lại 3 người là Hy Ca, Y Tuyết và Wjy.

Hy Ca nghiêng đầu nhìn hai đối thủ cuối cùng của mình, làn môi nàng khê hé mở:

"Lũ con người bẩn thỉu và hèn mạt, các ngươi không xứng đáng sống trên hành tinh này. Ta sẽ... quét sạch!"

"Mày nói cái chó gì thế hả con này!" - Wjy gầm lên rồi lao tới, quyền vung ra.

RẦM!!!

Nhưng tốc độ ra đòn của Hy Ca quá nhanh, nàng tung một cú đấm thôi son thẳng vào giữa ngực Wjy khiến Wjy bắn văng ra xa, ngã trượt dài trên nền bùn đất! Nữ chủ tướng của băng Ujjaz cảm thấy trong lồng ngực mình trái tim như đã... vỡ rạn...

Y Tuyết cẩn trọng quan sát Hy Ca, lần đầu tiên trong đời cô mới có cảm giác e sợ trước một đối thủ, con bé kì quái kia rõ ràng có một sức mạnh thần thánh mà người thường khó lòng địch nổi. Nhưng nó là thứ gì? Và nó đến từ đâu? Hay nó là một con... robot sinh học với sức mạnh hủy diệt? Không, không thể, ở thời đại này công nghệ chưa thể phát triển tới mức ấy.

Vậy có lẽ nào nó là một... nữ thần?

Hay là... ác quỷ??

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 29 - Hủy Diệt (lii)

III

Hy Ca đang chậm chậm hướng ánh nhìn về Y Tuyết, con mắt bạc của nàng không ngừng rung rục cháy:

"Loài người chính là thứ bệnh dịch nguy hiểm nhất cho Trái Đất này. Các ngươi cần phải bị... loại bỏ!"

Y Tuyết xiết chặt hai nắm đấm lại, chỉ còn một cách... Đó là sử dụng tuyệt chiêu bí truyền của Thi Liên Quyền! Cô chỉ tay vào mặt Hy Ca, dẫn giọng:

"Con kia, mày bớt nói năng điên khùng đi. Tao sẽ cho mày biết sức mạnh của loài người chúng tao!"

Vút! Vút!

Cả hai bay vào nhau trong tiếng sấm nổ dữ dội trên bầu trời, những đòn đánh tung ra với một tốc độ không thể tin nổi!

Y Tuyết đang thi triển những thế võ tinh túy nhất của Thi Liên Quyền, huy động tới đa mọi tiềm chất trong cơ thể, đưa sức mạnh lên vượt quá mọi giới hạn.

RẦM! RẦM!

Những cú đấm tới tấp của Y Tuyết giáng vào khuôn mặt diêm lệ của Hy Ca!

Vậy nhưng...

Hy Ca chẳng hề tỏ ra đau đớn, khuôn mặt nàng vẫn lạnh giá như hàn băng ngàn năm tuổi, và... nàng tung người lên thực hiện một pha lên gối thẳng vào cằm của Y Tuyết!

RẦẦẦMMM!!!!

Y Tuyết thấy mình bắn tung lên không trung trước khi ngã đập lưng xuống nền bùn nhão lầy lội, đó là đòn đánh thần lực nhất mà cô từng phải hứng chịu, và quai hàm cô như đã vỡ nát, máu ứa tràn xuống cổ.

Hy Ca chậm rãi bước đến, nàng nghiêng đầu nhìn xuống Y Tuyết bằng con mắt bạc rực rỡ:

"Con người đã gây ra quá nhiều tội lỗi. Các ngươi phải trả giá bằng... cái chết!"

Nàng vươn tay xuống tóm lấy cổ Y Tuyết, rồi nàng từ từ nhấc bổng cả người Y Tuyết lên, những ngón tay bắt đầu xiết lại.

Y Tuyết đã chẳng còn sức chống trả, khí quản và các mạch máu trên cổ cô như sắp vỡ tung trong bàn tay lạnh buốt của Hy Ca, ánh mắt cô bất động nhìn lên bầu trời mây mưa lần cuối cùng, chờ đợi đến giây phút mà linh hồn cô rời khỏi thể xác, ý nghĩ duy nhất trong cô lúc này là... Xương Uy...

Những ngón tay của Hy Ca vẫn không ngừng bóp chặt, bóp chặt hơn trên cổ Y Tuyết, giọng nàng vẫn âm u đáng sợ:

"Chết hết đi. Ta giết hết. Các ngươi sẽ..."

RẦMMM!

Hy Ca bất chợt lãnh trọn một cú đập cực mạnh vào đầu! Nàng lao đảo và buông rơi Y Tuyết xuống đất.

Đó là cú ra đòn của Wijy, cô vừa vung một cây gậy sắt đập thẳng vào đầu Hy Ca từ phía sau.

Nhưng...

Đòn đánh chẳng hề khiến Hy Ca choáng váng, nàng xoay người lại, trong chớp nhoáng đã giật được cây gậy sắt trong tay Wijy, và...

RẦẦẦẦ!!!!

Hy Ca vút cây gậy vào giữa vầng trán của Wijy, một đòn đánh cực kì bạo tàn khiến Wijy ngã quỵ xuống, máu tuôn đầm đìa.

Hy Ca lại tiến về phía Y Tuyết, từng bước, từng bước lạnh lùng, trên tay nàng vẫn cầm theo cây gậy sắt máu nhỏ tong tóng.

"Đủ rồi đây, Hy Ca. Chúng ta đi thôi nào."

Giọng Huy Am bỗng vang lên bên tai Hy Ca khiến nàng khựng lại. Nàng quay đầu về phía chiếc máy bay vận tải đậu bên ngoài chiến trường, cả Huy Am và Hoa Tiên đều đang dần tan biến trong màn mưa.

Bịch!

Hy Ca thả cây gậy sắt xuống, nàng quay bước về phía đó, cơ thể nàng cũng đang dần tan ra thành những giọt nước, trên làn môi nàng vẫn còn mấp máy những lời buốt lạnh:

"Thôi được, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ phải chết. Tất cả loài người đều sẽ phải chết. Các ngươi sẽ bị... hủy diệt!"

...

...

...

Dưới những làn mưa rét buốt, Y Tuyết bò lê trên nền đất bùn về phía Wijy. Wijy đang hấp hối, máu từ vùng trán loang lổ trôi theo dòng nước mưa.

"Vì sao... cô lại cứu tôi?" - Y Tuyết khẽ cất tiếng hỏi.

"Bởi vì..." - Đôi môi Wijy cử động một cách khó khăn - "... chúng ta..."

... đều là...

... con người..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 30 - Hoa (I)

I

Những hạt mưa cứ gồ tí tách lên tấm kính. Đang trong giờ học mà Nhan Vy chẳng thể tập trung nổi, trong lòng cô đang cảm thấy hết sức bồn chồn và bứt rứt.

Cô đang suy nghĩ về việc điều tra thám họa, về tương lai của nhân loại, và về cả Nhiên Sa nữa. Nhưng thực ra nghĩ về thám họa thì ít, mà về Nhiên Sa thì nhiều.

Tại sao vậy nhỉ?

Mới quen biết có mấy ngày mà sao cô cứ không ngừng nghĩ về cậu ấy như thế? Khuôn mặt đẹp như tranh ấy cứ ở trong đầu cô, nhắm mắt lại vẫn thấy...

Ah, có lẽ vì cô vẫn còn cảm thấy có lỗi bởi hôm đầu tiên đã quăng thanh kiếm vào đầu cậu ấy chẳng? Ủm đúng rồi, chính vì thế nên cô mới thấy mình phải có trách nhiệm với cậu ấy.

Nhưng...

Không biết Nhiên Sa nghĩ gì về cô nhỉ? Thôi chết, chắc cậu ấy sẽ nghĩ cô là một đứa con gái vụng về lắm, nhất là trong chuyện... nấu nướng.

RẦM!!

Nhan Vy đập tay xuống bàn, bực mình quá, cô đã tham khảo đủ các thể loại sách dạy nấu ăn mà sao vẫn cứ làm hỏng nhỉ?

Bỗng, thầy giáo đã ngay lập tức hiện ra sừng sững trước mặt Nhan Vy!

"Nhan Vy, em vừa đập bàn làm gì vậy?" - Thầy hỏi.

"Em... em..." - Nhan Vy run run ngược nhìn ông thầy.

"Em có gì bất mãn với tôi phải không?" - Giọng thầy đanh lại.

"Không ạ, hoàn toàn không, thưa thầy..." - Nhan Vy vội nói.

Thầy giáo lắc đầu tỏ vẻ chán nản:

"Thôi được, em không thích cách dạy của tôi thì tôi cũng đâu thể ép em. Còn bây giờ, mời em ra ngoài hành lang đứng cho đến hết tiết của tôi."

"Nhưng mà... em..."

"RA NGOÀI!"

...

Ở lớp 11 C thì Nhiên Sa đang... gục đầu xuống bàn và ngủ, anh cần phải bù lại những đêm bị thức.

***

Giờ tan học. Nhiên Sa bước đến bên Nhan Vy, anh nói:

"Nhan Vy, tớ nghĩ chúng ta cần phải chuyển hướng điều tra về một manh mối cũ, đó là..."

"Khoan đã, Nhiên Sa." - Nhan Vy cắt lời - "Hôm nay tớ hơi bận."

Nói rồi Nhan Vy chạy vụt đi, bỏ lại Nhiên Sa đứng ngẩn ngơ.

Rào Rào!

Mưa rải trắng con đường. Nhan Vy cứ thế chạy thẳng vào những làn mưa mà chẳng cần mang ô, những giọt nước mưa chảy ròng rọc trên khuôn mặt xinh xắn của cô như những dòng nước mắt, cô đã quyết định sẽ... tránh mặt Nhiên Sa một thời gian! Cô cần phải xác định lại, xác định lại rất nhiều chuyện...

...

...

Nửa đêm hôm ấy. Nằm trên giường Nhan Vy cứ xoay qua xoay lại, hét đắp gối lên mặt rồi lại úp mặt xuống gối, không sao ngủ được!

Tiếng mưa ngoài trời thì cứ râm ran, rả rích, khiến lòng cô càng thêm hiu quạnh, mông lung.

Nhan Vy ngồi dậy khỏi giường, thở dài một hơi rồi thất thủ bước tới phòng tắm. Cô bật đèn, cởi bỏ bộ đồ ngủ, rồi bước chân vào bồn tắm và ngâm mình trong những làn nước mát trong. Cô cứ ngâm mình như thế một lúc lâu, vậy mà tâm trạng vẫn chẳng thể khá hơn.

Cuối cùng...

Cô đành với lấy chiếc smartphone và bấm số của... Nhiên Sa. Cô phải chờ mãi mới thấy Nhiên Sa lên tiếng:

"Nhan Vy à, có chuyện gì không?"

Giọng cậu ấy ấm thật.

"Tớ..." - Nhan Vy ngập ngừng - "Tớ muốn gặp cậu."

"Hả? Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

"Gần một giờ đêm."

"Ừ, thế mai nói chuyện tiếp nhé."

"Khoan đã, nhưng bây giờ tớ không ngủ được, cậu nói chuyện với tớ một lát được không?"

"Không được, tớ đang buồn ngủ lắm."

"Một chút thôi."

"..."

Nhiên Sa dường như đang suy nghĩ gì đó, rồi mới nói:

"Thôi thế này nhé, mai được nghỉ chúng mình cùng đi chơi đi, lúc đó sẽ thoải mái nói chuyện. Còn bây giờ cậu đi yên cho tớ ngủ."

"Ừm cũng được." - Nhan Vy đáp - "Nhưng đi đâu?"

"Ngày mai bảo tàng hoa Onijih sẽ chính thức mở cửa, chúng ta đến đó. Thế nhé."

Tút!

Nhiên Sa đã tắt máy.

Nhan Vy thì đang mừng rơn, vậy là ngày mai cô sẽ được đi chơi cùng với Nhiên Sa rồi, Ha ha ha...

Tồm!

Nhan Vy vui đến nỗi đánh rơi luôn chiếc điện thoại xuống nước!

"Ôi không! Điện thoại mình mới mua, hu hu..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 30 - Hoa (Ii)

II

Xuyên Sơn đã từ chối tất cả lời mời của các đội bóng lớn, thay vào đó anh đã kí vào bản hợp đồng mới để tiếp tục đá cho câu lạc bộ Minija của Irivy.

"Cám ơn anh, Xuyên Sơn!" - Irivy xúc động nói - "Anh đã tin vào kế hoạch phát triển đội bóng của em. Em hứa sẽ không để cho anh phải thất vọng."

Xuyên Sơn mỉm cười:

"Ừ, chúng ta sẽ cùng chung sức vì đội bóng nhé, chủ tịch."

Hiên Hạ cũng hết sức vui mừng vì quyết định của Xuyên Sơn, mà thực ra nếu anh ấy có chuyển đến câu lạc bộ Illen City thì cô cũng đã có kế hoạch thi vào một trường Y ở Illen này để có thể ở bên anh ấy, nhưng giờ không cần nữa rồi.

Hainiido thì cũng đã được Irivy trao cho một bản hợp đồng mới với mức lương tăng cao, anh vui vẻ kí ngay, và cảm thấy mình đã tiến thêm một bước trên con đường chinh phục... cô nàng chủ tịch kiều kì này.

Để chúc mừng cho những bản hợp đồng mới, Irivy đã đặt một phòng tiệc sang trọng nhất ở khách sạn Qikan. Phòng tiệc nằm trên tầng cao nhất của khách sạn, 5 người trong đó có cả Huệ Nha vừa cùng thưởng thức những món ăn tuyệt hảo vừa chiêm ngưỡng cảnh thành phố rực rỡ về đêm. Ngoài trời lúc này, mưa chỉ phớt nhẹ.

"Huệ Nha, ngày vui thế này em cũng nên uống một chút cùng mọi người chứ, em có thích bia không?" - Irivy đưa ly bia về phía Huệ Nha.

"..." - Huệ Nha nhìn ly bia, nàng khẽ chớp mắt như đang phân vân.

"Huệ Nha không biết uống bia đâu, để anh uống thay cho." - Xuyên Sơn liền cầm lấy ly bia.

Nhưng... Huệ Nha đã giữ tay Xuyên Sơn lại, có vẻ nàng muốn tự mình uống ly bia mà Irivy mời.

"Em uống được bia không?" - Xuyên Sơn khẽ hỏi.

Mọi người đều tập trung nhìn Huệ Nha. Nàng đang đưa ly bia lên miệng, và rồi... uống cạn chỉ bằng một hơi.

"Ồ, tư lượng của cô bé không phải dạng vừa." - Hainiido trầm trồ - "Để anh mời em một ly nữa nhé."

"Cứ để cô ấy uống từ từ thôi." - Xuyên Sơn vội nói.

Irivy hứng khởi nói:

"Mọi người hãy coi đây là một kì nghỉ, và có thể ở lại Illen bao lâu tùy thích để tham quan hết các địa điểm du lịch nổi tiếng ở nơi đây. Mọi chi phí cứ để em lo."

"Tuyệt vời, chủ tịch!" - Những ly bia lại cùng nâng lên rộn rã.

"Trước tiên, em đề nghị ngày mai chúng ta hãy tới bảo tàng hoa Onijih, mọi người thấy sao?" - Hiên Hạ đưa ý kiến.

"Được đó." - Irivy tán thành - "Bảo tàng này nổi tiếng ngay từ khi còn đang được xây dựng, nghe nói đây là một công trình quy mô lắm, mai là ngày mở cửa đầu tiên phải không?"

"Chủ tịch, cô mà cũng thích hoa hoét cơ à?" - Hainiido cười.

CẠCH!

Irivy đặt mạnh ly bia xuống mặt bàn, nét mặt cô bỗng lại trở nên băng giá:

"Nhân tiện đây, chúng ta sẽ bàn luôn về vị trí đội trưởng của đội bóng."

"Hả?" - Hainido toát mồ hôi.

Irivy nói tiếp:

"Đây là vị trí cần phải thay đổi gấp, vì sự ổn định của toàn đội. Mọi người có đề xuất nào không?"

"Thay đổi là thế nào?" - Hainido bất mãn nhìn Irivy - "Tôi làm đội trưởng chẳng phải xứng đáng nhất rồi hay sao?"

"Nhưng anh chỉ toàn gây rối! Và tôi rất khó chịu với anh!" - Irivy quát.

"Cô nên công tư phân minh một chút!" - Hainido cãi - "Trên sân bóng tôi luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình!"

"Liên thiên!"

"Cô không thể phủ nhận mọi công sức của tôi được!"

Xuyên Sơn và Hiền Hạ đành ngồi yên lặng nhăm nháp đồ ăn, vì hai người kia mà đã bắt đầu cãi nhau thì chỉ có trời mới can nổi.

Huệ Nha thì đang uống sang ly bia... thứ 3, thật khó để đoán được tâm trạng của nàng lúc này.

Cuối cùng Irivy tuyên bố:

"Thôi được rồi Hainido, tôi và anh chúng ta thi uống bia! Nếu anh thắng thì sẽ được tiếp tục giữ chức đội trưởng, còn nếu tôi thắng thì từ nay anh sẽ phải chuyển sang đá... dự bị."

"Được!" - Hainido đập tay xuống bàn đầy khí thế - "Mang hết bia của khách sạn ra đây! Tôi sẽ cho cô knock- out!"

Và cuộc thi bắt đầu!

Những vại bia lớn được những người phục vụ tất tả bung ra, bao nhiêu vại rồi cũng... cạn sạch. Cả Irivy và Hainido đều chứng tỏ một sức uống phi phàm, vô biên, không giới hạn. Hai người thay nhau uống hết vại này đến vại khác, bia chảy tràn xuống cả ngực áo và lênh láng ra khắp sàn nhà.

"HA HA HA, anh mau nhận thua đi!" - Irivy đập vại bia rỗng xuống bàn.

"Đừng mơ, còn lâu tôi mới say nhé!" - Hainido cũng giộng mạnh vại bia mà anh vừa uống cạn xuống.

CẠCH!

"Anh cẩn thận không đi cấp cứu vì quá tải!"

CẠCH!

"Cô tự lo bản thân mình trước đi, tôi có thể uống cả dòng sông bia!"

CẠCH!

"Khoác lác!"

CẠCH!

"Cứ chờ xem!"

Xuyên Sơn và Hiền Hạ chỉ biết nhỏ nhẹ khuyên:

"Hai người đừng quá cố sức..."

Kết quả cuối cùng...

Irivy và Hainido cùng... gục xuống mặt bàn trong tình trạng say bí tỉ không còn biết trời trăng gì nữa.

"Vậy là hòa rồi, may thật." - Xuyên Sơn và Hiền Hạ cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nãy giờ không để ý tới Huệ Nha, nàng cũng đang đổ gục xuống bàn sau khi đã ngồi lặng lẽ uống hết... hơn chục ly bia.

"Hôm nay Huệ Nha cũng uống nhiều quá nhỉ." - Hiền Hạ khe khẽ cười.

"Cô ấy say quá rồi." - Xuyên Sơn đưa tay vén một lọn tóc mây trên má Huệ Nha, khuôn mặt nàng đỏ hồng lên thật dễ thương.

Vậy là trong phòng tiệc giờ chỉ còn Hiền Hạ và Xuyên Sơn là còn tỉnh táo. Và Hiền Hạ chợt nhận ra đây chính là... thời khắc của cô!

Phải rồi...

Bây giờ chẳng phải cô đang có một cơ hội không thể tốt hơn để thổ lộ tình cảm của mình với Xuyên Sơn hay sao?

Tình cảm mà bấy lâu nay cô không dám nói...

Hiền Hạ hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, cô uống thêm một ngụm bia đầy cho thêm phần tự tin, rồi cô hướng về Xuyên Sơn và nghiêm trang nói:

"Xuyên Sơn, hôm nay em có một chuyện muốn nói với anh."

"Là chuyện gì vậy? Mà chúng ta nên diu họ về phòng trước đã." - Xuyên Sơn ái ngại nhìn 3 người đang say mềm kia.

"Không." - Ánh mắt Hiền Hạ đầy quyết tâm - "Em cần phải nói với anh ngay lúc này!"

"Ừ, thế em nói đi." - Xuyên Sơn mỉm cười nhìn Hiền Hạ.

"Em..." - Hiền Hạ thấy trống ngực mình đang nổi lên thình thình, nhưng lần này cô không được bỏ lỡ cơ hội nữa, phải can đảm lên!

"?" - Xuyên Sơn vẫn chăm chú nhìn Hiền Hạ.

Nhìn sâu vào đôi mắt tuyệt đẹp của Xuyên Sơn, Hiền Hạ cố gắng nói một cách thật rành mạch:

"Em muốn nói rằng, em rất..."

UỶNHHHH!!!

Một tiếng sấm khủng khiếp chợt nổ vang dội ngoài trời, làm át đi câu nói cuối của Hiền Hạ.

"Sấm chớp ghê quá. Mà em vừa nói gì nhỉ?" - Xuyên Sơn hỏi lại.

"Em muốn nói là em rất..." - Hiền Hạ lí nhí nói - "... rất thích đi ngắm hoa."

"Ừ, anh cũng rất thích." - Xuyên Sơn cười tươi - "Ngày mai cả nhóm chúng ta sẽ cùng đi."

"Vâng..." - Hiền Hạ cay đắng uống nốt ly bia của mình, lẽ ra cô phải nói là em rất yêu anh chứ, nhưng... mọi dũng khí của cô đã tan biến đi theo tiếng sấm kia rồi. Thôi, đành đợi dịp khác vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 30 - Hoa (Iii)

III

Bảo tàng hoa Onijih còn được mệnh danh là Vườn địa đàng trên mặt đất. Đây là một khu nhà kính khổng lồ với tổng diện tích hơn 180.000 m2, bên trong trồng đủ các loài hoa từ khắp nơi trên thế giới.

Công trình tuyệt vời này được xây dựng nên bởi sự hợp tác đầu tư của hai tập đoàn Egyh và MFJ. Nhờ vào những công nghệ sinh học vượt trội, các loài hoa và thực vật ở đây đều được tạo ra bằng phương pháp biến đổi gen, để có thể thích nghi với điều kiện khí hậu của thành phố Illen cũng như cho hoa suốt 4 mùa trong năm.

Hôm nay là ngày đầu tiên bảo tàng mở cửa cho khách tham quan nên rất đông, du khách đổ về nườm nượp, ai nấy đều vô cùng háo hức và vui tươi, chào đón họ là muôn vàn những loài hoa đua nhau nở rộ khoe hương sắc.

Hòa trong dòng người đó là Nhan Vy và Nhiên Sa.

Nhan Vy diện một chiếc váy ngắn màu xanh bạc hà rất duyên dáng, cô tươi tắn sánh vai cùng Nhiên Sa bước qua cánh cổng lớn của bảo tàng. Và hai người như đã bước vào một thế giới hoàn toàn khác, một thế giới rực rỡ sắc màu và ngào ngạt hương thơm.

Phía trên đầu là mái vòm cao vợi vợi và trong suốt, lúc này lấp lánh đầy những hạt mưa sa. Các loài cây, các loài hoa được trồng theo từng khu vực riêng. Ở giữa là các lối đi lát đá hoa cương. Ngoài ra còn có cả khu trò chơi và khu ẩm thực.

Nhan Vy nhìn ngang dọc một cách thích thú:

"Ohhh, tuyệt quá nhỉ! Chẳng khác gì một công viên sinh thái trong nhà cả. Nơi đây thực sự có tất cả các loài hoa trên thế giới sao?"

"Theo giới thiệu thì là như vậy." - Nhiên Sa đáp - "Nhưng có lẽ đó chỉ là những lời quảng cáo thôi."

"Tớ muốn ngắm hoa hướng dương trước tiên."

"Chúng ta cần xem lại bản đồ, trong này rộng lắm."

"Vậy thôi, cứ ngắm theo tuần tự cũng được."

Hai người bước vào khu vực của những loài lan rừng. Giáng hương hồng nhạt, Bạch vĩ hồ, Hòa hoàng, Ý thảo... Hàng ngàn loài lan với những hình dáng màu sắc vô cùng độc đáo, ấn tượng.

"Đẹp thế chứ! Không ngờ lại có nhiều loài hoa lan kì lạ đến vậy đấy, tớ hoa mắt rồi." - Nhan Vy ríu rít.

"Ừm..." - Nhiên Sa đáp một cách uể oải, đêm qua sau cú điện thoại của Nhan Vy anh đã chẳng thể ngủ lại được nên bây giờ người rất mệt mỏi.

Vậy mà Nhan Vy đâu hiểu cho, cô nhíu mày nhìn Nhiên Sa:

"Sao cậu có vẻ hững hờ thế? Cậu không thích hoa lan à?"

"Chắc là vậy..."

"Chắc là vậy? Cậu trả lời kiểu gì vậy?" - Nhan Vy không hài lòng - "Rốt cuộc là thích hay không thích?"

"Thôi cậu đừng để ý tới tớ làm gì, cứ ngắm hoa tiếp đi." - Nhiên Sa mỉm cười khờ sở.

"Nhưng tớ muốn cậu ngắm cùng tớ."

"Thì tớ cũng đang ngắm đây."

"Ngắm hoa mà hời hợt thế à."

"Thôi được, tớ sẽ cố gắng ngắm một cách say mê hơn."

"Nghe có vẻ miễn cưỡng quá..."

Hai người đang bước sang một khu vực gồm toàn các loài hoa màu tím. Bằng lăng, Triều nhan, Cát cánh, Thạch thảo, Hồng tím, Phượng tím, Dạ yến thảo, Thanh anh... Tất cả đều mang một màu tím đầy huyền bí mà cũng không kém phần ngọt ngào, quyến rũ. Những cánh hoa tím rải trên khắp lối đi và bay phơ phất trong không gian, nhuộm khung cảnh trong một vẻ đẹp mê li, ngây ngất.

"À, hôm qua cậu định nói gì với tớ về việc chuyển hướng điều tra ấy nhỉ?" - Nhan Vy hỏi.

"Về cái gã có con mắt bạc phát sáng mà cậu đã nhìn thấy." - Nhiên Sa nói - "Bây giờ tớ lại nghĩ là hắn rất khả nghi."

Nhan Vy mở to mắt:

"Cậu cho rằng hắn có liên quan đến hồ tử thần ấy sao?"

"Ừ." - Nhiên Sa khẽ gật đầu - "Hồ tử thần trên đại lộ Elci có thể không phải là một thảm họa thiên nhiên, mà nó được tạo ra bởi một thứ vũ khí hủy diệt bí mật, và đây là một âm mưu..."

"Âm mưu hủy diệt nhân loại ư!?" - Nhan Vy run bắn.

"Cậu đừng tưởng tượng quá xa thế. Dù sao đó chỉ là giả thuyết của tớ thôi." - Nhiên Sa đưa ánh mắt về xa xăm.

Nhan Vy thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình, cô hạ giọng xuống:

"Nhưng cái gã mắt bạc đó có thể là ai được nhỉ? Hắn là người ngoài hành tinh ư? Hay là người đột biến?"

Nhiên Sa hơi chau mày:

"Chưa biết được. Trước hết chúng ta cần phải tìm ra hắn ta đã."

"Khó thật nhì, cậu có nghĩ hắn sẽ quay lại cái nơi mà tớ đã gặp hắn không?"

"Khả năng ấy là rất thấp, có lẽ hắn chỉ tình cờ đi ngang qua con ngõ đó. Nhưng chiều nay chúng ta cứ thử tới đó xem sao."

Một bông hoa tím biếc khe khẽ rung xuống mái tóc Nhan Vy khi hai người đứng bên một cây Tử đinh hương. Nhiên Sa quay nhìn Nhan Vy, giọng anh trầm mặc:

"Mà này, chuyện này có thể sẽ trở nên rất nguy hiểm. Cậu có chắc muốn tham gia tiếp chứ?"

"Tớ..." - Nhan Vy hơi cúi mặt xuống, giọng cô có chút gì đó thật mong manh - "... tớ sợ lắm..."

Nhiên Sa thấy lòng mình thoáng dâng lên. Mùi hương Tử đinh hương tràn ngập không khí.

"Nhưng..." - Nhan Vy đang ngẩng lên nhìn Nhiên Sa bằng đôi mắt ngời sáng - "Tớ vẫn quyết tâm theo vụ này đến cùng. Vì tương lai của toàn thế giới!"

Nhiên Sa quay mặt đi, thờ dãi:

"Lại tưởng tượng quá xa rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 30 - Hoa (Iv)

IV

Tiếng sấm ầm ỉ. Và những đám mây đen trĩu nước lơ lửng phía trên bảo tàng hoa Onijih lại bắt đầu vắt mưa xuống ầm ập. Những khung kính bao quanh bảo tàng khẽ rung lên trong thứ âm thanh lạnh lạnh rợn rã của những hạt mưa rơi.

Xuyên Sơn, Huệ Nha cùng Hainiido, Irivy và Hiên Hạ lúc này cũng đang ở trong bảo tàng hoa Onijih, trong khu vực của những loài hoa mùa xuân. Họ đang dạo bước qua một cây Hồng miên rất cao, với những đóa hoa đỏ rực như những đốm lửa. Tiếp đó là những bụi hoa Cánh bướm mỏng manh nhiều màu sắc, rồi đến những khóm hoa Thủy tiên yêu kiều lung linh.

"Mùa xuân, hoa và mưa, chẳng còn điều gì tuyệt vời hơn được nữa!" - Irivy cười rạng rỡ.

"Tôi tưởng với cô thì bia mới là điều tuyệt nhất chứ?" - Hainiido nói.

Irivy lờm Hainiido, nhưng tâm trạng đang vui nên cô cũng chẳng thèm tranh cãi với anh ta làm gì. Hiên Hạ cũng đang rạng ngời:

"Loài hoa nào cũng đẹp, bao nhiêu mùi hương hòa quyện lại thật dễ chịu làm sao!"

Chưa bao giờ Huệ Nha được nhìn thấy nhiều hoa như thế này, nàng khẽ liếm môi như đang muốn được... nếm thử mùi vị của từng loài hoa kia. Xuyên Sơn cảm nhận được điều Huệ Nha muốn, anh khẽ nói:

"Huệ Nha, ở đây người ta không cho ăn hoa đâu."

Đi được một lát thì Irivy bắt đầu thấy mệt, cũng vì đêm qua cô đã uống quá nhiều bia nên bây giờ cơ thể vẫn còn rã rời. Cô ngồi xuống một băng ghế gỗ dưới một tán cây anh đào và bảo mọi người cứ đi tiếp.

"Chị không sao chứ?" - Hiên Hạ lo lắng hỏi.

"Không sao mà, chị chỉ muốn ngồi nghỉ một chút thôi." - Irivy mỉm cười - "Mọi người đi trước đi, lát tôi sẽ bắt kịp."

Ngồi nhìn những cánh anh đào màu hồng nhạt rơi lất phất, Irivy lại nhớ tới thời còn đi học cô cũng rất thích ngồi một mình ngắm hoa đào rơi như thế này, thướt ấy thật đẹp và vô tư, chẳng phải lo nghĩ điều gì...

Bỗng, có một bóng người vừa ngồi xuống bên Irivy khiến cô thoáng giật mình. Cô quay nhìn sang, thì ra là... Hainiido.

"Anh không đi cùng mọi người mà quay lại đây làm gì?" - Irivy nhú mày.

"Tôi muốn hỏi cô một chuyện." - Hainiido nói.

"Hỏi gì?" - Iriy nhìn Hainiido.

"Cô..." - Hainiido hơi ngập ngừng - "Cô yêu Xuyên Sơn phải không?"

"Hỏi linh tinh, tôi luôn coi anh ấy như một người bạn." - Iriy quay mặt đi.

"Vậy à?" - Hainiido gật đầu.

"..."

"..."

Hai người ngồi bên nhau trong một khoảng lặng. Những cánh anh đào vẫn phát phơ rơi xuống xung quanh họ.

Biết nói chuyện gì tiếp với cô ấy đây? Hainiido bối rối nghĩ, giây phút này trái tim anh sao lại bồi hồi đến thế? Anh đang ngồi gần bên Iriy, và cảm nhận mùi hương dịu dàng của cô ấy, mà hôm nay Iriy cũng có vẻ dịu dàng hơn thường lệ.

"Ồ Nhật có nhiều hoa đào lắm phải không?" - Hainiido lên tiếng phá vỡ sự lặng im.

"Tất nhiên rồi, còn ở Brazil thì sao?" - Iriy hỏi.

Hainiido vui vẻ đáp:

"À, ở Brazil thì có hoa Kèn vàng, cũng đẹp và rực rỡ không kém gì hoa anh đào đâu nhé."

"Hoa Kèn vàng ư, chắc ở bảo tàng này cũng có đấy."

"Vậy lát chúng ta cùng đi xem nhé?"

"Cũng được."

Hainiido khoan khoái dựa lưng vào ghế, đúng là hôm nay Iriy đã thay đổi rất nhiều, không còn khó tính với anh nữa. Anh nhìn lên những chùm hoa anh đào phơn phớt hồng, tâm trạng lâng lâng.

Iriy bỗng mở túi xách ra và lấy ra một hộp quà nhỏ, cô đưa nó về phía Hainiido:

"Cái này... anh nhận đi."

Hainiido nhận ra ngay, đây chính là hộp quà đựng chiếc đồng hồ đeo tay cổ mà Iriy đã đòi lại từ anh hôm ở nhà Xuyên Sơn.

"Sao bây giờ cô lại tặng tôi?" - Hainiido ngạc nhiên hỏi.

"Vì đội bóng chúng ta đã vô địch." - Iriy đáp - "Mà anh không thích ư? Thế để tôi tặng người khác vậy."

"Đâu có, tôi thích vô cùng ấy chứ!" - Hainiido vội vàng cầm lấy hộp quà, trong lòng dâng trào sung sướng.

"Mùa giải tới anh hãy đá thật hay vào đấy, và đừng có gây chuyện đánh lộn trên sân rồi lại bị thẻ đỏ như trận chung kết vừa rồi là tôi sẽ không tha đâu." - Iriy nhắc nhở.

"Tôi biết rồi mà." - Hainiido mỉm cười nói - "Và tôi cũng có một món quà dành cho cô đây."

"Quà gì vậy?" - Iriy hỏi.

"Cô có thể nhắm mắt lại trước được không?" - Hainiido đề nghị.

"Được thôi." - Iriy nhắm mắt lại, trong lòng cũng có chút hồi hộp.

Hainiido ngắm Iriy, cô ấy quả thực xinh đẹp như một nữ thần vậy, từng đường nét trên khuôn mặt đều thật tươi nhã, thanh tân. Đôi làn môi hồng như cánh hoa đào tinh khiết. Anh ghé sát tới và... khẽ hôn lên làn môi ấy.

Những cánh hoa rắc xuống mái tóc hai người. Nụ hôn như đã đóng băng họ trong khoảnh khắc.

"Anh..." - Iriy như vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Hainiido trang trọng nói:

"Đó chính là món quà anh muốn tặng em, Irivy."

Irivy quay mặt đi, hai bàn tay cô nắm chặt lấy chiếc túi xách đặt trên đùi, rồi cô nói, bằng một giọng hết sức lạnh lẽo:

"Hainido, anh bị... sa thải!"

Hainido cảm thấy cả hòn đá tảng vừa giáng xuống đầu mình:

"Cái gì? Lí do?"

"Vi đám hôn tôi."

"Cô... cô không thể đuổi tôi khỏi đội bóng vì một lí do vớ vẩn thế được!"

"Tôi không cần biết, anh bị đuổi việc, thế thôi!"

"Cô là kẻ lộng quyền!"

"Còn anh là tên mất nét, biến thái!"

"Mất nét? Biến thái? Tôi đã làm gì mà cô nói thế?"

"Anh đã cướp đi nụ hôn đầu của tôi!"

"Nụ hôn đầu?" - Hainido phá lên cười - "Cô đã 21 tuổi rồi mà chưa từng hôn ai ư? Ha Ha Ha..."

Bốp!

Irivy vung chiếc túi xách đập xuống đầu Hainido. Mặt cô đỏ lên:

"Anh dám cười tôi ư? Tôi phải cho anh một trận!"

Chiếc túi xách lại vung lên!!

"T... tôi xin lỗi..." - Hainido co giò bỏ chạy.

"Anh đứng lại!" - Irivy rượt theo, ánh mắt rực lửa, nét mặt bùng bùng sát khí.

Những khách tham quan khác đều sợ hãi dạt cả sang hai bên.

BỐỐỐP!!!

Irivy tung chân đập Hainido ngã chúi nhủi vào một bụi hoa Đỗ quyên. Cô vừa vuốt lại tóc vừa lạnh lùng nói:

"Đừng bao giờ cười nhạo một điều... thiêng liêng như thế!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 30 - Hoa (V)

V

Huệ Nha, Xuyên Sơn và Hiên Hạ đang bước vào khu vực của những loài hoa trong truyền thuyết, đây là khu vực hấp dẫn và kì ảo nhất của bảo tàng Onjijh.

Có những loài hoa có thể tỏa ra ánh sáng muôn màu, lại có cả những loài hoa biết phát ra tiếng nhạc mỗi khi có gió thổi qua, hay những loài hoa tự thay đổi hình dáng mỗi khi bị chạm vào.

"Ôi! Họ có thể tạo ra những loài hoa huyền diệu đến thế ư?" - Hiên Hạ xuyết xoa.

"Chúng ta như đang ở trong truyện thần thoại ấy nhỉ." - Xuyên Sơn cũng thán phục.

Huệ Nha thì mở tròn mắt, nàng cứ muốn sờ vào những bông hoa kì lạ kia khiến Xuyên Sơn phải lo kéo nàng lại.

Ba người đang đi qua một cây hoa Trinh tuyết. Những bông hoa trắng muốt nở rộ trên khắp tán cây, loài hoa này có các cánh hoa nhỏ xíu hình tròn xếp thành nhiều lớp trên đài hoa, khi rơi xuống không khác gì những bông tuyết. Mới đó mà mái tóc của ba người đã được phủ trắng những cánh hoa tuyết mịn màng ấy, làm họ có cảm giác như đang chìm trong cái lạnh giá của mùa đông vậy.

Ngay kế đó là một cây Huyết nhiễm ly không lồ cao đến cả trăm mét, tán lá đỏ rừng rực vô cùng nổi bật. Huệ Nha bị thu hút ngay lập tức, nàng dừng lại và ngược nhìn lên tán cây, đôi mắt mở to sáng trong như huyền ngọc. Xuyên Sơn liền giải thích cho nàng:

"Đây là Huyết nhiễm ly, theo các truyền thuyết xa xưa thì mỗi khi đêm xuống, loài cây này lại thức giấc và trở thành một quái vật cây rất nguy hiểm."

"Và trái tim Huyết Nhiễm ly thì có một tác dụng vô cùng kì diệu, đó là cái tử hoàn sinh." - Hiền Hạ nói thêm.

"Không biết cây Huyết nhiễm ly này có những khả năng đó không nhỉ? Anh muốn thấy nó biến thành quái vật ra sao." - Xuyên Sơn nói.

"Nhưng tiếc là đến đêm thì bảo tàng lại đóng cửa mất rồi." - Hiền Hạ cười.

Một vài chiếc lá đỏ của cây Huyết nhiễm ly đang là đà bay xuống. Ba người lại tiếp tục hành trình khám phá những loài kì hoa dị thảo khác. Tiếng mưa vẫn ngân lên từ mái vòm kính phía trên cao.

"Chẳng biết bao giờ mới hết mưa nữa?" - Giọng Hiền Hạ thoáng buồn - "Mưa mãi không dứt."

"Ừm, khí hậu trái đất càng ngày càng bất thường." - Xuyên Sơn khẽ nói.

"À Xuyên Sơn." - Hiền Hạ tươi cười nói - "Anh ở lại với đội Minija em vui lắm, thực sự cảm ơn anh!"

Xuyên Sơn mỉm cười:

"Anh nghĩ là mình chẳng thể đá cho đội nào khác ngoài Minija, vì anh chơi bóng chủ yếu dựa vào cảm hứng, có lẽ chỉ khi khoác trên mình màu áo của Minija anh mới phát huy được hết khả năng của mình."

"Vâng, và cả anh Hainido nữa, em tin hai anh sẽ dẫn dắt đội chúng ta có những bước tiến xa."

"Còn em thì sao, Hiền Hạ?" - Xuyên Sơn nhìn Hiền Hạ - "Em đã xác định được tương lai của mình chưa?"

"Em..." - Hiền Hạ khẽ vuốt tóc - "Em thì..."

Xuyên Sơn nói, giọng anh đầy ấm áp:

"Anh biết là em rất thích vẽ phải không? Anh cũng rất thích những bức vẽ của em đấy. Và anh mong là em hãy chọn cho mình một con đường mà em thực sự muốn đi đến cùng, một con đường mà sau này em sẽ không phải nuối tiếc."

"Vâng." - Hiền Hạ mừng lắm, cô đáp một cách hết sức mạnh mẽ - "Em cũng đã có quyết định của riêng mình rồi."

"Ừ, dù thế nào anh cũng vẫn luôn ủng hộ em."

Bỗng... Xuyên Sơn cảm thấy bàn tay Huệ Nha đang nắm lấy bàn tay mình. Anh quay nhìn sang nàng. Nàng đang đưa cánh tay trái lên và chỉ về một hướng.

"?" - Xuyên Sơn nhìn theo hướng đó, nơi có một khóm hoa tuyệt đẹp, đẹp hơn hết thảy các loài hoa khác.

"À, hoa kim cương Liatan." - Xuyên Sơn nói với nàng - "Loài hoa mọc lên từ những giọt nước mắt của chim phượng hoàng rơi xuống đất."

Những bông Liatan mang vẻ đẹp hoàn mỹ, mỗi bông gồm 12 cánh hoa trong suốt và lấp lánh. Huệ Nha vẫn chỉ tay vào đó như thể nàng muốn có được chúng.

Xuyên Sơn mỉm cười bảo nàng:

"Anh xin lỗi, hoa ở đây đều thuộc về bảo tàng, chúng ta không thể tùy tiện hái được đâu."

"Đúng đấy, Huệ Nha." - Hiền Hạ cũng nói - "Ở đây người ta cấm hái hoa mà."

Nhưng thấy vẻ mặt thoáng thất vọng của Huệ Nha, Xuyên Sơn lại mỉm lòng, anh khẽ nói:

"Hay là chúng ta chỉ hái một bông thôi nhỉ?"

"Không được!" - Hiền Hạ nghiêm nghị nói - "Hái hoa là một hành động rất thiếu ý thức!"

"Anh... chỉ nói đùa thôi mà." - Xuyên Sơn cười.

Ba người lại đi tiếp, những loài hoa mới lạ vẫn còn rất nhiều ở phía trước.

...

Qua hết khu vực của các loài hoa trong truyền thuyết, họ lại bước vào một khu vực hoa mới. Nhân lúc Hiên Hạ đang tập trung ngắm nhìn một chùm hoa leo sắc sỡ, Xuyên Sơn liền quay sang Huệ Nha và khẽ đặt vào lòng bàn tay nàng một thứ. Đó chính là... một bông hoa kim cương Liatan.

Thì ra hồi nãy Xuyên Sơn đã bí mật hái trộm một bông Liatan mà không một ai thấy được, kể cả các camera giám sát.

"Em cất vào trong áo đi nhé, đừng để Hiên Hạ biết." - Xuyên Sơn thì thầm

Cầm bông Liatan lấp lánh trong tay, ánh mắt Huệ Nha như long lanh hơn.

Và lần đầu tiên...

Trên làn môi nàng dường như đang hiện ra một nụ cười... rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 30 - Hoa (Vi)

VI

Nhiên Sa và Nhan Vy đang tiến vào khu vực các loài hoa có độc, một không gian âm u và đáng sợ hơn hẳn các khu vực khác. Họ đi qua những luống hoa Thủy vụ, Linh lan, Trúc đào, rồi Thủy hương..

"Tại sao những loài hoa đẹp đến thế mà lại có độc nhỉ?" - Nhan Vy thắc mắc.

"Đó chỉ là cơ chế tự vệ của chúng thôi mà." - Nhiên Sa đáp.

"Cơ chế tự vệ ư? Có khi nào Trái đất cũng có cơ chế tự vệ không?"

"Câu nói vậy là sao?"

"Thiên tai và các dịch bệnh được tạo ra để chống lại loài người, vì chúng ta đang làm tổn hại đến Trái đất."

"Ừ, có lẽ vậy..."

"Heheheh, tớ chỉ đùa chút mà sao mặt cậu tái mét lại vậy?" - Nhan Vy cười.

Nhiên Sa thoáng cau mày, mặt tái là vì thiếu ngủ đấy chứ.

"Chúng mình đã đi được nửa bảo tàng rồi đấy. Tớ khát quá, hay là tìm chỗ nào uống nước đi." - Nhan Vy nói.

"Cuối khu này có một quầy giải khát đấy." - Nhiên Sa tra bản đồ.

"Vậy thì đi nhanh lên nào!" - Nhan Vy kéo tay Nhiên Sa.

"Đừng kéo tớ, đau quá..." - Nhiên Sa than vãn, khô ghê, đang mệt cũng không được yên.

***

Huệ Nha, Xuyên Sơn và Hiên Hạ cũng đang ở trong khu vực các loài hoa có độc. Khi đi ngang qua những chùm hoa Nguyệt quế núi, Hiên Hạ chợt bước hụt và bị gãy gót giày. Cô lao đảo suýt ngã, may mà Xuyên Sơn đã kịp đỡ lấy cô. Rồi anh cúi xuống và cố gắng sửa lại gót giày cho cô.

Huệ Nha không dừng lại, nàng vẫn bước tiếp về phía trước. Nàng lấy ra bông hoa Liatan và vừa đi vừa chăm chú ngắm nhìn nó. Nàng đang phân vân, đôi môi nàng mím lại. Nhưng rồi cuối cùng, nàng vẫn không thể cưỡng lại ý muốn được nếm thử mùi vị của bông hoa tuyệt đẹp này. Và... nàng từ từ đưa bông hoa lên miệng..

RẦM!

Huệ Nha ngã lảo ra đất, có ai đó vừa xô vào nàng.

Đó chính là... Nhan Vy. Cô kéo tay Nhiên Sa chạy mà không để ý đằng trước nên vừa rồi đã đâm sầm vào Huệ Nha.

"Ồi chết thật..." - Nhan Vy tỏ vẻ ân hận, cô bước tới và đỡ Huệ Nha dậy - "Cho tớ xin lỗi nhé, cậu có sao không?"

Mùi hương của Huệ Nha thoang thoảng bên cánh mũi Nhan Vy khiến cô thoáng ngất người ra, cô nghĩ là mình... biết mùi hương này!

Nhiên Sa thì đang đứng bất động, anh đã nhận ra Huệ Nha, đây chẳng phải là cô gái mà anh nhìn thấy trên chiếc xe bus hay sao? Giờ không ngờ lại được nhìn thấy cô ấy ở cự li gần đến thế, quả thật là một sắc đẹp chìm sa cá lặn không từ ngữ nào tả hết...

Huệ Nha chậm chậm đứng dậy, nàng đưa mắt lướt nhìn qua Nhan Vy và Nhiên Sa, chỉ trong 1 giây, rồi nàng chuyển ánh nhìn xuống bông hoa Liatan đang nằm trên nền đất.

Nhiên Sa hiểu ra vấn đề, anh cúi xuống nhặt lấy bông hoa và đưa tới trước Huệ Nha:

"Của cậu đây."

Nhan Vy cũng đứng lên, và khẽ nói:

"Váy cậu bị bẩn rồi kia."

Huệ Nha không nói một lời, nàng cầm lấy bông Liatan từ tay Nhiên Sa, rồi lại hướng ánh nhìn về phía trước và bước đi tiếp.

Nhan Vy và Nhiên Sa đứng nhìn theo. Nhan Vy hơi chau mày:

"Cô ấy sao thế nhỉ? Chẳng nói chẳng rằng."

"Có thể cô ấy không nói được." - Nhiên Sa khẽ nói.

"Mà thôi, chúng ta phải tới quầy giải khát!" - Nhan Vy lại kéo tay Nhiên Sa - "Tớ khát khô cổ rồi!"

***

"Huệ Nha, em phải đợi anh chị với chứ?" - Xuyên Sơn và Hiền Hạ đã bắt kịp Huệ Nha.

Hiền Hạ chợt nhìn thấy bông hoa Liatan trên tay Huệ Nha, cô liền nhíu mày quay sang Xuyên Sơn:

"Chuyện này là sao đây?"

Xuyên Sơn lấy ra chiếc di động:

"À, anh nghĩ chúng ta nên gọi điện cho Hainiido và Irivy để xem họ đang ở đâu."

Hiền Hạ nghiêng răng, ánh mắt cô cháy lên:

"Anh đừng có đánh trống lảng, em đang hỏi về bông hoa này! Anh đã hái trộm nó cho Huệ Nha phải không?"

"Không, nó... tự rụng đấy chứ."

"Hừ, lại thêm tội nói dối nữa!"

"Anh xin lỗi..."

Hiền Hạ để lại cho Xuyên Sơn một cái lườm bông rặt, rồi cô lạnh lùng đưa tay tước lấy bông Liatan của Huệ Nha:

"Chị tịch thu bông hoa này, và sẽ trao trả nó lại cho bảo tàng."

"Ừm..." - Ánh mắt Huệ Nha rung rung.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chương 30 - Hoa (Vii)

VII

Quầy giải khát nằm yên bình bên một cây hoa Thủy mộc. Những bộ bàn ghế với thiết kế rất dễ thương được bày ra trên khoảng sân cỏ xanh mướt mát, trên mỗi bàn đều có một chậu hoa Cẩm tú mai tím tím bé xinh làm vật trang trí.

Lúc này các bàn hầu như đều đã kín khách, chỉ còn một vài bàn còn trống. Nhan Vy kéo tay Nhiên Sa tới một bàn gần bên gốc cây Thủy mộc, họ cùng ngồi xuống và gọi 2 ly nước hoa quả đá và bánh ngọt.

Nhan Vy uống một hơi hết nửa ly nước, sắc mặt tươi tỉnh rạng rỡ hẳn ra:

"Hahhh, nước mát quá đi mất!"

Nhiên Sa thì chẳng buồn động đến ly nước của mình, anh vẫn nghĩ về cuộc gặp gỡ với cô gái kì lạ khi nãy.

"À, cái cô gái đó..." - Nhan Vy nói - "Cậu có để ý tới mùi hương của cô ấy không?"

"Có, nhưng sao?" - Nhiên Sa nhìn Nhan Vy.

"Mùi hương ấy rất giống với... mùi hương của cái gã có con mắt bạc." - Nhan Vy hạ giọng xuống.

"Thật ư? Cậu có chắc không?" - Nhiên Sa vội hỏi.

"Ừ, tớ... cảm thấy như vậy." - Nhan Vy khẽ gật đầu.

"Thế sao đến bây giờ cậu mới nói hả?" - Nhiên Sa gắt.

"Vi thực ra nó cũng không hoàn toàn giống..." - Nhan Vy ngập ngừng - "... mà chỉ tương tự thôi, ý tớ là những mùi hương ấy đều rất huyền bí, rất khác thường."

"Ừm, đúng là mùi hương của cô ấy rất đặc biệt, có gì đó hơi hư ảo..." - Nhiên Sa trầm ngâm - "Liệu cô ấy có liên quan gì tới gã mắt bạc không?"

"Nhưng đôi mắt cô ấy hoàn toàn bình thường mà."

"Biết đâu đó chỉ là... một sự nguy trang."

Hai người im lặng một lúc, với những suy nghĩ của riêng mình. Những bông Cẩm tú mai trên bàn khẽ lay động. Phía trên mái vòm kính nơi cao tít kia, mưa giông vẫn rải xuống trắng xóa.

Rồi Nhiên Sa thở dài:

"Lê ra chúng ta nên đi theo cô ấy."

"Này..." - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa bằng một ánh mắt khó hiểu - "Tớ không ngờ cậu lại như thế đấy, Nhiên Sa à."

"Cậu nói vậy là sao?" - Nhiên Sa không hiểu gì hết.

"Cậu muốn đi theo vì thấy cô ấy xinh đẹp chứ gì?" - Nhan Vy giận dỗi nói.

"Ồ đâu ra chuyện đó!" - Nhiên Sa bực mình - "Đây hoàn toàn là vì chuyện điều tra, tớ nghĩ nếu theo dõi cô ấy thì biết đâu chúng ta sẽ tìm ra tung tích gã mắt bạc."

"Thôi đừng có chối. Khi nãy tớ đã để ý ánh mắt cậu nhìn cô ấy rồi."

"Ánh mắt làm sao?"

"Cậu làm tớ thất vọng quá." - Nhan Vy lắc đầu nói - "Hết sức thất vọng."

"Thôi đi! Chính cậu luôn gây phiền nhiễu cho tớ thì có!" - Nhiên Sa bực dọc nói, sự vô lí của Nhan Vy khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

"Tớ... đã làm gì chứ!" - Nhan Vy cảm thấy oan ức, cô lớn tiếng cãi - "Sao tự dưng cậu lại đổ lỗi cho tớ!"

Nhiên Sa không thể chịu được nữa, anh quyết định xả hết những bức xúc dồn nén trong lòng suốt những ngày qua:

"Thế nửa đêm qua ai đã gọi điện đánh thức tớ hả? Nói thực là từ khi gặp cậu tớ chưa đêm nào được ngủ ngon giấc! Cậu luôn quấy rầy tớ, luôn bắt tớ phải làm theo ý cậu, tớ thực sự mệt mỏi vì cậu lắm rồi! Đầu tớ lúc nào cũng đau nhức, lại còn bị cảm nữa. Ngay lúc này tớ cũng đang rất buồn ngủ đây!"

CẬU BIẾT CHƯA!!!"

RÀÀÀÀ!!!!

Nhan Vy đập cả hai tay xuống bàn, cô phẫn nộ nhìn Nhiên Sa:

"Đủ rồi đấy! Cậu dám quát tớ à!"

Ánh mắt Nhan Vy đang bốc lửa phừng phừng như bà la sát, khiến tim Nhiên Sa thót lại, anh đành cố gắng nặn ra một nụ cười... hòa bình:

"Tớ... chỉ hơi to tiếng một chút chứ có quát cậu đâu..."

Nhan Vy uống cạn ly nước của cô rồi đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, giọng lạnh băng:

"May cho cậu là hôm nay tớ không mang kiếm theo đây."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 30 - Hoa (Viii - Extra)

VIII (Extra)

Hôm nay trong bảo tàng hoa Onijih còn có sự xuất hiện của 2 nhân vật nữa, đó là... Thiên Nhi và Xương Uy. Hai người đang sánh bước bên nhau trong khu vực của các loài hoa tình yêu, với những vật hoa Uất kim hương, hồng, cúc, cẩm chướng... muôn màu rực rỡ.

"Ahhh, thích quá, bảo tàng này được xây nên bởi hai tập đoàn của chúng ta, thật là tuyệt phải không Xương Uy?" - Thiên Nhi khoác tay Xương Uy rất tình tứ.

"Ừ, rất tuyệt." - Xương Uy đáp.

"Sau này chúng mình sẽ cùng làm nên những điều tuyệt vời hơn nữa nhé?"

"Tất nhiên rồi."

Thiên Nhi cười tít mắt, trong lòng cô đang rất vui vì được ở bên người mình yêu giữa cả rừng hoa thơm, cô dịu dàng nói:

"Anh có biết về ý nghĩa của các loài hoa ở đây không? Để em giải thích cho nhé. Hoa Thu hải đường tượng trưng cho tình cảm gắn bó. Hoa Tử đằng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Hoa Lư ly là một tình yêu thủy chung, chân thành. Còn những bông Thiên điều kia mang ý nghĩa đôi ta sẽ mãi mãi bên nhau đến tận chân trời."

"Em có vẻ am hiểu quá nhỉ." - Xương Uy hơi ngạc nhiên nhìn Thiên Nhi, hôm nay anh mới để ý thì ra cô ấy cũng thật nữ tính và hiền dịu.

"Vì sở thích của em là các loài hoa mà. À, thế anh có biết em thích hoa gì nhất không?" - Thiên Nhi ngược nhìn Xương Uy hỏi.

"Không, hoa gì vậy?"

"Để em dẫn anh đi xem nhé."

Thiên Nhi kéo tay Xương Uy. Ít phút sau, họ đã đứng trước một luống hoa Diên vĩ màu xanh da trời.

"Em thích hoa Diên vĩ nhất đó Xương Uy." - Thiên Nhi cúi xuống và đưa tay khẽ vuốt ve những cánh hoa - "Anh có thấy đẹp không? Em có thể ngồi ngắm hoa Diên vĩ cả ngày mà không thấy chán."

"Sao em lại thích hoa Diên vĩ?" - Xương Uy hỏi.

"Vì đây là loài hoa mang đến điềm lành và niềm hi vọng." - Thiên Nhi quay về phía Xương Uy và vòng tay ôm lấy anh, áp má lên ngực anh.

"Ý nghĩa rất đẹp..." - Xương Uy khẽ nói, bàn tay anh bắt gặp đặt lên vùng eo thon thả của Thiên Nhi, trên làn tóc mềm của cô.

"Và em hi vọng hai chúng ta sẽ ngày càng yêu nhau hơn nữa nhé, được không?"

"Ừm..."

Thiên Nhi kiễng chân lên và... trao cho Xương Uy một nụ hôn...

Ngọt ngào...

Say đắm..

"Còn anh thích loài hoa nào nhất?" - Thiên Nhi khe khẽ hỏi.

"Anh thích nhất là hoa Tường vi."

Một giọng nói chọt cất lên từ phía sau hai người.

Thiên Nhi liền quay nhìn lại, ánh mắt cô long lên:

"Hừ, lại là anh à?!"

Đó là... Thiên Hà. Anh đứng đó trong bộ vest đen lịch thiệp, dáng người cao và mái tóc dài đẹp không thể chê vào đâu được.

Thiên Hà cười tươi tắn, anh nhắc lại câu nói của mình:

"Loài hoa anh thích nhất là Tường vi."

"Ồ, tôi có hỏi anh đâu nhỉ?" - Thiên Nhi cau mày nhìn Thiên Hà.

Thiên Hà chỉ mỉm cười, lí do anh thích hoa Tường vi là vì đối với anh loài hoa này mang một vẻ đẹp mong manh, kiều diễm và tươi trẻ rất giống với Thiên Nhi của anh.

Thiên Nhi quay phắt người lại, cô khoác lấy tay Xương Uy:

"Chúng mình đi tiếp thôi, Xương Uy."

"Hai đứa chờ anh đi cùng với." - Thiên Hà bước đến.

"Không! Anh đi hướng riêng của anh đi!" - Thiên Nhi quát.

"Sao lại thế? Ba chúng ta cùng đi chung sẽ vui hơn chứ." - Thiên Hà tỉnh bơ nói - "Cậu có phản đối không, Xương Uy?"

"Không, sao tôi phải phản đối." - Xương Uy đáp, mà anh còn mừng là khác.

"Ha ha, vậy thì đi thôi." - Thiên Hà cười hài lòng - "Hôm nay chúng ta sẽ có một ngày vui vẻ."

"Tôi không vui!" - Thiên Nhi hầm hầm nhìn Thiên Hà.

"Bây giờ ba chúng ta sẽ tới khu vực hoa kinh dị." - Thiên Hà lên kế hoạch - "Ở đó nghe nói có các loài hoa ăn thịt và cả hoa quái thú nữa đấy."

"Ghê chết được! Anh đi mà tôi đó một mình đi!" - Thiên Nhi vẫn hết sức bức bối.

"Vậy em muốn đến khu vực hoa nào?" - Thiên Hà hỏi.

"Tôi hết hứng ngắm hoa rồi! Tôi muốn đi về!"

"Về là về nào, chúng ta phải xem hết bảo tàng đã chứ. Đi nào!" - Thiên Hà vui vẻ khoác lấy cánh tay Thiên Nhi.

Thiên Nhi bị kẹp ở giữa Xương Uy và Thiên Hà, mặt mũi cô cau có như sắp khóc, buổi hẹn hò lãng mạn của cô với Xương Uy thế là lại bị phá hỏng mất rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 31: Thần Lực (I)

Một trong những địa điểm du lịch không thể bỏ qua của thành phố Illen là khu chợ trời rộng mênh mông Darazella.

Có diện tích 1,4 km2 với trên 20.000 gian hàng, nơi đây buôn bán đủ mọi thứ trên đời. Từ những món hàng xa xỉ cho tới bình dân, trang sức, quần áo, đồ lưu niệm, đồ cổ... Thậm chí những thứ cực kì quý hiếm hay hàng cấm cũng không hề thiếu.

Một khi đã đặt chân vào khu chợ Darazella này bạn sẽ có cảm giác như đang ở trong một mê cung vô tận đầy kì bí và cuốn hút, khiến bạn chỉ muốn nhanh chóng được khám phá đến từng góc ngách.

Ngay cả vào những ngày mưa dầm dề như hôm nay thì Darazella cũng chẳng bớt phần đông vui, nhộn nhịp. Trên khắp các ngã đường của khu chợ vẫn rộn ràng hàng ngàn du khách với những chiếc ô muôn màu.

Huệ Nha, Xuyên Sơn, Hiền Hạ cùng Irvy và Hainiido hiện giờ đang ở trong khu ẩm thực, họ đã nếm thử rất rất nhiều những món ăn đặc sắc và mới lạ của các nước trên thế giới. Huệ Nha thích nhất là hải sản thập cẩm nướng, nàng đã ăn hết 2 xiên, và giờ đang tráng miệng bằng một trái... táo xanh.

Nhìn Huệ Nha ăn táo mà Xuyên Sơn lại muốn được trở về ngồi một mình cùng nàng bên bức tường kính ở nhà anh, những giây phút ấy lòng anh thực sự rất lắng dịu và thanh thản, như quên hết mọi điều trên thế gian. Và anh chỉ ước được ở bên nàng mãi mãi như thế...

"Chúng ta có nên đưa Huệ Nha tới bệnh viện không?" - Hiền Hạ chợt nói - "Thành phố này có nhiều bệnh viện lớn, họ có thể giúp cô bé lấy lại trí nhớ và trở lại bình thường."

"Không, anh nghĩ là nên chờ thêm một thời gian nữa." - Xuyên Sơn vội nói - "Anh muốn cô ấy hồi phục một cách tự nhiên nhất."

Xuyên Sơn lấy lí do như vậy, vì nếu đưa nàng đến bệnh viện thì những bí mật của nàng chắc chắn sẽ bị lộ! Máu bạc, đôi mắt có thể phát sáng... Dù anh cũng muốn biết nàng thực sự là ai, nhưng điều đó có thể sẽ gây tổn hại đến nàng. Có những bí mật không nên được khám phá.

"Nhưng còn gia đình của cô bé thì sao, có lẽ họ đang rất lo lắng và đi tìm cô bé." - Hiền Hạ khẽ nói.

"Chà, nếu phải xa Huệ Nha chắc tôi sẽ buồn lắm." - Hainiido thở dài - "Cô bé thật xinh xắn và đáng yêu."

"Hainiido, anh nên lo tìm việc ở một đội bóng khác đi thì hơn." - Irvy lạnh lùng nói.

"Cô không thể rút lại quyết định sa thải tôi được sao!" - Hainiido phẫn uất nhìn Irvy.

"Không" - Irvy đáp ngắn gọn.

Hainiido tức muốn khóc:

"Tôi đã cống hiến tất cả tâm lực cho đội bóng, vậy mà cô lại nỡ đuổi tôi chỉ vì..."

"Thôi im đi! Đừng có nói ra chuyện đó!" - Irvy đỏ mặt quát.

"Irvy, về chuyện này anh mong em hãy suy nghĩ lại." - Xuyên Sơn lên tiếng - "Hainiido là một nhân tố rất quan trọng của đội bóng, chúng ta không thể thiếu cậu ấy được."

"Đúng đấy, chị Irvy. Chị đừng đuổi anh Hainiido mà." - Hiền Hạ cũng cố gắng thuyết phục Irvy.

Thấy mọi người đều đồng lòng giữ Hainiido lại, Irvy cũng có chút lay động. Cuối cùng cô nói:

"Thôi được, anh nghe đây Hainiido. Nếu không muốn bị sa thải thì anh cần phải thắng tôi trong một cuộc thi."

Hainiido lại thấy có hi vọng, anh vội hỏi:

"Lại thi uống bia chứ gì?"

"Không, lần này chúng ta sẽ thi... ăn kem!" - Irvy chỉ tay vào một quầy kem gần đó.

"Thi ăn kem ư? Không thành vấn đề!" - Hainiido đồng ý ngay lập tức, dù có thi gì đi chăng nữa thì lần này anh cũng sẽ chiến đấu bằng một ý chí quyết tâm cao nhất!

Cả nhóm tiến về phía quầy kem. Luật chơi rất đơn giản, ai ăn được nhiều kem hơn sẽ thắng. Ngay từ những giây đầu của cuộc đấu, Hainiido đã tỏ rõ khát khao chiến thắng, anh ăn hết que kem này đến que kem khác mà không hề biết ghê răng. Thậm chí anh còn dút vào miệng 2, 3 que cùng lúc nữa chứ. Nhưng Irvy đâu phải là một đối thủ dễ bị đánh bại, tốc độ ăn kem của cô cũng cực kì khủng khiếp!

Thoáng một cái mà nền đất dưới chân Hainiido và Irvy đã la liệt hàng chục những chiếc que gỗ của đủ các loại kem. Người chủ quầy sung sướng vì bán được nhiều kem nên rất nhiệt tình tiếp thêm kem cho hai vị khách. Cuộc đấu mãi vẫn chưa phân thắng bại, Xuyên Sơn và Hiền Hạ theo dõi mà không khỏi cảm thấy... lạnh người. Huệ Nha thì chẳng mấy quan tâm, nàng thông thả liếm một cây kem bạc hà và quay ra ngoài trời ngắm mưa.

Từ này đến giờ, chẳng ai để ý rằng họ đã lọt vào tầm mắt của một kẻ đang đứng trong một góc khuất ở gần đó.

Đó là một gã thanh niên có mái tóc bạch kim với thân hình rất cao lớn! Ánh mắt gã đang lóe lên một tia nham hiểm, giọng gã khàn khàn:

"Hê hê, cơ hội để ta phục thù đây rồi, là mày tự dẫn xác đến đây nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chương 31: Thần Lực (li)

II

Gã tóc bạch kim lừ lừ tiến về phía quầy kem, theo sau lưng gã là... hơn chục tên đầu gấu mặt mày hung tợn!

Vừa đến gần gã đã hùng hổ quát lớn:

"Mẹ mấy thằng khốn Minija, chúng mày vẫn còn dám ở lại Illen này sao!"

Hainido và Xuyên Sơn đã nhận ra ngay gã tóc bạch kim kia, gã chính là tên cầu thủ số 5 của đội Illen United đã bị Hainido giảng cho một đám hôm ở trận chung kết.

"Mày muốn gì?" - Hainido bước lên.

"Muốn đập cho mày một trận được không? Hô hô!" - Gã tóc bạch kim cười đều cẳng.

Ông chủ quán kem lấp bắp:

"Các... các người muốn đánh nhau thì... làm ơn ra ngoài."

Tất cả cùng kéo ra đường, vì dù sao trong quán cũng quá chật chội. Một trận chiến là điều không thể tránh khỏi! Xuyên Sơn khẽ dặn Huệ Nha:

"Em ở lại đây không được đi đâu, anh sẽ quay lại ngay."

Mưa đổ xuống rào rào.

Đồng bọn của gã tóc bạch kim đang tiếp tục kéo đến, đếm sơ cũng khoảng mấy chục thằng. Gã tóc bạch kim vốn có quan hệ với băng xã hội đen Gilwar chuyên bảo kê ở khu chợ Darazella này, hôm nay gã quyết phải trả món nợ với Hainido.

Sự tụ tập của lũ côn đồ khiến những du khách đều hoảng hốt dạt cả vào những quầy hàng hai bên đường.

Thế trận rõ ràng là rất chênh lệch, nhóm của Hainido chỉ có 4 người trong khi đám Gilwar thì đông như kiến cỏ. Hainido vuốt nước mưa trên mặt, khẽ nói:

"Đây là chuyện của tôi, mọi người hãy lùi cả xuống. Cứ để một mình tôi hạ chúng."

"Thế sao được." - Xuyên Sơn đặt tay lên vai Hainido - "Bọn tôi sao có thể để cậu đơn thương độc mã chứ."

"Ngày hôm nay, chúng ta lại có dịp sát cánh chiến đấu bên nhau rồi!" - Giọng Hiên Hạ đầy vững vàng.

"Trận này hãy đánh thật đã đời đi!" - Irivy hứng khởi.

"Cám ơn... các bạn..." - Hainido không khỏi xúc động, hai nắm tay anh xiết lại sẵn sàng nhập trận - "Vậy chúng ta hãy cho chúng biết sức mạnh của người Minija!"

Gã tóc bạch kim dẫn đầu cả đám côn đồ băng Gilwar, hấn thét lên:

"Xông lên chúng mày! Nện bọn Minija ra bã cho tao! Chúng dám giành chức vô địch ngay trên đất Illen của chúng ta, phải cho chúng trở về với cát bụi!"

Và trận chiến bắt đầu!

Giữa màn mưa to tả, những người đến từ Minija lại một lần nữa chứng tỏ tinh thần chiến đấu quả cảm anh hùng, họ lao thẳng vào đội hình quân địch, tả xung hữu đột như những luồng gió lốc.

Hainiido nhanh chóng tiếp cận gã tóc bạch kim và anh lại tung ra một đấm thẳng vào mũi hắn, khiến hắn bay vèo vào... một sạp bán mứt hoa quả, làm đổ tứ tung tất cả.

Đám Gilwar điên tiết rút ra vũ khí là những chiếc côn nhị khúc, chúng múa côn vun vút lao tới!

BỐP! CHÁT!

Irivy chớp nhoáng ra chiêu hạ thủ một tên và đoạt lấy chiếc côn của hắn, cô nở nụ cười lạnh lẽo:

"Đề chị dạy cho chúng mày biết cách dùng côn nhé!"

Chiếc côn nhị khúc xoay tít trên tay Irivy, cô đứng mãnh tung người vào đám đầu gấu và xuất chiêu liên hồi, đánh cho chúng tả tơi tan tác, hồn phiêu phách lạc.

"Tuyệt quá, Irivy..." - Hainiido không giấu nổi vẻ thán phục cô nàng chủ tịch, dù trong lòng anh cũng cảm thấy hơi... sờ sợ.

Huệ Nha vẫn đứng trong quầy kem và lặng lẽ nhìn ra, ánh mắt nàng vẫn trong veo như thường lệ.

Xuyên Sơn, Hiền Hạ, Hainiido và Irivy đang chiếm ưu thế trước đám côn đồ Gilwar. Bốn người lúc thì xoay ra bốn hướng, lúc lại tập trung lại tung ra những đòn tấn công phối hợp vô cùng ngoạn mục, quấy đảo lũ ác ôn.

Chợt...

RẦẦẦMM!!!!

Một quầy hàng ở phía xa bị phá tan nát bởi sự xuất hiện của một gã... quái nhân!!

Đó là tên trùm của băng Gilwar!

Hắn cao lớn lừng lững như hộ pháp, toàn thân được phủ kín bởi một bộ áo giáp samurai đồ sộ của một chiến tướng! Khuôn mặt hắn cũng được che kín bởi một chiếc mặt nạ quý dữ dằn, chỉ để hở đôi mắt đỏ quầng quạch! Chiếc mũ sắt kèn cang trên đầu hắn thì được gắn hai chiếc sừng trắng lớn nhô lên cao!

Và... trên tay hắn là một cây đao khổng lồ dài 3 mét sáng loáng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 31: Thần Lực (lii)

III

Tên trùm của băng Gilwar đang hùng dũng vác đại đao nên bước tiến tới, từ bộ giáp màu đen thẫm của hắn không ngừng tỏa ra những luồng hắc khí vô cùng rợn rợn, gót giày nặng nề của hắn khiến khắp mặt đất đang rung lên như có địa chấn!

Đám đầu gấu Gilwar rất hưng phấn trước sự xuất hiện của chủ tướng của chúng, và chúng đồng thanh hô lớn:

"Fakarus! Fakarus! Fakarus!"

* Fakarus: Trùm băng Gilwar. Tuổi: Secret. Chiều cao: 2 mét 30. Vũ khí: Thiên long hỏa đao.

Tên trùm Fakarus gầm lên một tiếng thị uy rồi vung đao lên chém rách toang phần mái gỗ của mấy quầy đồ nướng ven đường!

RẦM! RẦM!

Nhiều tiếng rú cất lên đầy khiếp hãi. Nhiều người bỏ chạy tán loạn.

Xuyên Sơn, Hainiido, Hiền Hạ và Irivy đứng sát lại bên nhau, sẵn sàng nghênh chiến với tên trùm quái vật.

"Mọi người cẩn thận, gã này không dễ đối phó đâu." - Xuyên Sơn nói.

"Hắn được trang bị tận răng thép kia, trong khi chúng ta chỉ tay không." - Hainiido tỏ vẻ ngán ngẫm.

"Có lẽ tất cả chúng ta phải cùng xông lên một lượt thôi." - Hiền Hạ khẽ nói, người cô hơi run run.

"Đừng sợ, hãy đánh hết mình, chúng ta sẽ hạ hắn!" - Irivy bóp chặt cây côn trong tay, ánh mắt bùng lửa.

THÌNH!

Tên trùm Fakarus đã đứng sừng sững như một khối đá tối tăm trước mặt 4 người! Những hạt mưa lớn lộp bộp vỡ tan trên bộ giáp nặng trĩu của hắn. Giọng hắn cất lên vang rền:

"Bốn đứa mây chắc ăn phải gan hùm mới dám can quấy trên đất của tao! TAO SẼ RÓC HẾT XƯƠNG CHÚNG MÀY!!"

Vừa dứt lời hắn đã vung cây đại đao chém xuống!

RẦẦẦM!!!

Mặt đất bị xói tung, còn nhóm của Xuyên Sơn đã kịp nhảy lùi về phía sau.

Vụt! Vụt! Vụt!

Tên trùm tiếp tục vung đao vùn vụt giữa màn mưa, mặc dù thân hình đồ sộ nhưng tốc độ của hắn vẫn rất linh hoạt, khiến nhóm của Xuyên Sơn rất khó tiếp cận. Họ chỉ có thể cố gắng tránh né lưỡi đao bén sắc đang loang loáng chém tới!

"Mọi người tản ra! Bao vây lấy hắn!" - Xuyên Sơn hét lên.

RẦM!!!

Irivy bay người vung côn quật vào sau lưng tên trùm, nhưng... chiếc côn kim loại trong tay cô đứt phăng mà bộ giáp của hắn vẫn chẳng chút trầy xước.

RẦM! RẦM!!!

Xuyên Sơn và Hainiido tấn công trực diện, hai anh tung ra liên tiếp những cú phi cước vào ngực và bụng tên trùm, nhưng cũng chẳng thể khiến hắn có chút suy chuyển.

"Không ổn rồi, bộ giáp của hắn dày quá!" - Hiền Hạ lo lắng.

Tên trùm Fakarus cười ha hả:

"HA HA! Tao tưởng chúng mày tài cán thế nào, hóa ra chỉ là một lũ ruồi nhặng! Tao sẽ đập cho chúng mày xẹp lép!"

Và tên trùm bắt đầu điên cuồng phản công bằng những đòn đánh cực kì uy lực! Hắn xộc tới đá bay Hiền Hạ lên không trung, rồi xả thẳng cán đao vào ngực Irivy hất cô văng xa hàng chục thước! Đến lượt Hainiido cũng chịu số phận, tên trùm đã túm được cổ áo anh và hắn lập tức quăng anh ngã rầm rầm vào một hiệu bánh mì!

Vậy là chỉ còn một mình Xuyên Sơn, anh biết cách duy nhất để thắng được tên trùm là phải đoạt được cây đao của hắn. Nhưng đó dường như cũng là một nhiệm vụ bất khả thi vì tên trùm quá khỏe, bản tay hắn cứng như thép nguội lại được bọc giáp kiên cố.

Sau vài hiệp cầm cự cuối cùng Xuyên Sơn cũng bị tên trùm quật ngã RẦM xuống đất! Không để cho anh kịp gượng dậy hắn đã dẫm thẳng gót giày lên cổ anh và dồn lực chặn xuống, khiến anh nghẹt thở!

"HA HA HA! Mày phải chết để làm gương cho những đứa dám chống lại tao!" - Đôi mắt tên trùm vẫn vẹn những gân máu, hắn không ngừng nhấn gót giày xuống day nghiêng trên cổ Xuyên Sơn một cách tàn nhẫn.

Xuyên Sơn tuyệt vọng đưa hai tay nắm lấy bắp chân tên trùm cố hết sức thoát ra, nhưng hắn chỉ càng dẫm mạnh hơn khiến nền đất bên dưới anh cũng đang lún cả xuống!

Bên trong quầy kem, Huệ Nha vẫn đứng bất động nhìn ra, ánh mắt của nàng tập trung hoàn toàn vào Xuyên Sơn, đôi môi nàng bất giác mím chặt lại. Cây kem bạc hà trên tay nàng đang tan chảy, nhỏ từng giọt lạnh lạnh xuống ngực áo của nàng.

Mưa vẫn xối xuống không ngừng, đượm sâu, miên man.

Xuyên Sơn ngày càng ngạt thở dưới gót giày bạo liệt của tên trùm Fakarus, cả người anh run rẩy trong cái lạnh cùng nỗi đau đớn, sự sống đang dần lìa khỏi anh, và mọi hi vọng cũng đang tắt theo...

Tên trùm ngửa cổ lên cất tiếng cười vang dội:

"HUA HA HA HA! Còn đứa nào dám lên? Ở đất này tao là bất khả chiến bại! HUA HA HA..."

Bỗng...

Từ phía sau lưng tên trùm, có tiếng bước chân nhẹ nhàng đang vang lên, tiếng bước chân lướt trên nền đất đầy nước mưa lổng bong.

Và...

Một giọng nói nhẹ bằng như sương sớm đang ngân lên, ngân vào giữa tiếng mưa rơi:

"Còn ta."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 31: Thần Lực (Iv)

IV

Giọng nói mong manh mà có cái gì đó thật lạnh lẽo khiến tên trùm Fakarus thoáng giật mình, hắn từ từ quay đầu lại.

Một cô gái trong bộ váy ngắn màu đỏ thắm đang bước về phía hắn, dung nhan mỹ lệ, tóc dài như suối, và trên tay nàng đang cầm một... cây kềm bạc hà.

Đó chính là Huệ Nha, nàng không thể đứng yên mà nhìn Xuyên Sơn bị hành hạ thêm nữa, nàng cần phải cứu lấy anh ấy! Và đôi môi nàng lại hé mở:

"Đề anh ấy yên."

Tên trùm mở trừng cặp mắt đỏ ngầu, hắn nhấc bàn chân to bè ra khỏi cổ Xuyên Sơn và quay cả thân hình về phía Huệ Nha. Hắn gầm gừ:

"Con ranh con này mày vừa ra lệnh cho tao đấy à? Tao chém bay đầu mày bây giờ!"

Huệ Nha từ từ ngược lên nhìn tên trùm Fakarus, mưa trút xuống chảy từng dòng trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, nhỏ thành những giọt trong veo dưới cằm. Tên trùm quả thực quá cao lớn so với nàng, tay thì lăm lăm đại đao, sát khí phùng phùng! Vậy nhưng sắc mặt nàng vẫn hoàn toàn bình thản, đôi mắt trong như hồ thu của nàng vẫn nhìn thẳng vào cặp mắt dã thú của hắn, và... làn môi nàng lại nhẹ nhàng cất giọng:

"Tránh ra."

Tên trùm cau chặt đôi lông mày mắt tròn lên nhìn Huệ Nha chăm chăm, con bé này không hiểu ở đâu chui ra mà lại dám tỏ thái độ khinh thường hắn đến thế? Chẳng lẽ nó không sợ chết ư, hay là đầu óc nó có vấn đề? Hắn tức tối quát:

"Mẹ con này, mày láo quá nhỉ! Tao... tao phải bóp chết mày!"

Vút!

Huệ Nha vung tay rất nhanh, và cây kềm bạc hà bay thẳng vào... giữa mặt tên trùm Fakarus!

Bộp!

Tên trùm đưa tay vuốt chỗ kềm dính nhoe nhoét trên chiếc mặt nạ, cả người hắn rung lên, con giận của hắn bắt đầu nổ bùng ra như núi lửa phun trào, hắn gào thét:

"Khôn kiếpppp! Thế này thì mày chẳng thể sống tiếp được rồi! TAO SẼ BẮM VẮM MÀY RA!!!!"

Tất cả những người đang đứng chứng kiến ở trong những quầy hàng hai bên đường đều rùng mình khi nghĩ tới kết cục của cô bé dám cả gan chọc giận tên trùm Fakarus. Xuyên Sơn cố gắng gượng dậy, giọng anh nghẹn lại:

"Huệ Nha... mau chạy đi..."

Tên trùm đã vung cây đao bự chàng lên trong tiếng sấm sét nổ ầm ầm trên trời cao! Huệ Nha vẫn đứng lặng yên, nàng khẽ... nhắm mắt lại.

"MÀY CHẾT!!"

Tên trùm điên loạn chém thẳng cây đao xuống đầu Huệ Nha!!

Nhưng...

... hấn chỉ có thể chém vào... không khí.

Vì Huệ Nha đã kịp bay người sang một bên nhẹ như gió. Và rồi... nàng đang từ từ mở mắt ra, giờ đôi mắt nàng đã không còn mang màu đen huyền trong veo nữa, mà đã trở thành... màu bạc rực sáng!

Đôi mắt Huệ Nha đang chói sáng rừng rực!!!

Tên trùm sững người lại:

"Mây... là cái quái gì vậy??"

Không chỉ tên trùm mà cả đám đông du khách và lũ đầu gấu Gilwar cũng đều đang ngỡ ngàng trước sự biến đổi của Huệ Nha. Xuyên Sơn bắt lực nghiêng chặt rằng, vậy là anh không thể che giấu cho nàng được nữa rồi...

"Mẹ kiếp! Mây có là yêu quái hay là thần thì tao cũng GIẾT!!!"

Tên trùm lại điên cuồng vung đao chém vào Huệ Nha! Nàng bay nhảy nhanh thoăn thoắt khiến lưỡi đao chỉ có thể làm đứt một vài... sợi tóc của nàng.

Và giờ đến lượt nàng tấn công!

Trong chớp mắt, Huệ Nha lao vào tên trùm, nắm tay của nàng bé nhỏ mà tung ra một đòn quyền nặng cả ngàn cân giáng vào giữa vòm ngực hấn!

RẦẦẦMMMM!!!!

Giáp ngực của tên trùm vỡ tan nát, và cả cơ thể đồ sộ của hấn cũng bị đẩy bay lên không trung, máu phun tràn tung tóe.

PERFECT!

Trận đấu đã kết thúc quá nhanh gọn.

Tên trùm đáp tẩm lưng "uỳnh uỳnh" xuống mặt đất đầy bùn nước, rồi nằm im lìm như một nắm mỡ đen thui không còn thấy động đậy gì nữa.

Đám đông hai bên đường xôn xao thán phục:

"Không thể tin nổi! Chỉ bằng một cú đấm mà cô bé đã hạ gục được Fakarus!"

"Đúng là thần lực!"

"Cô ta không phải người!"

Mưa vẫn rạt rào trên khắp đất trời.

Xuyên Sơn khó nhọc lê bước đến bên Huệ Nha. Nàng xoay người lại, đôi mắt vẫn rực sáng, một thứ ánh sáng đáng sợ, và... nắm tay nàng đang xiết chặt lại như muốn tiếp tục tung đòn!

"Là anh đây... Huệ Nha." - Xuyên Sơn cất tiếng - "Là anh đây mà..."

"..." - Nàng nghiêng đầu nhìn anh.

Anh choàng tay ôm chặt lấy cơ thể ướt đầm của nàng, giọng anh khe khẽ:

"Mọi việc đã xong rồi, Huệ Nha... An toàn rồi..."

Và đôi mắt nàng đang... tắt dần đi thứ ánh sáng chết chóc ấy. Ở trong vòng tay anh, ánh mắt nàng lại trở về với vẻ long lanh, dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 32: Siêu Quái Vật (I)

"Ta đã cảm nhận được người rồi... Huệ Nha!"

Giọng Hy Ca lạnh buốt, con mắt bạc của nàng sáng chói lên.

"Đúng rồi, tôi cũng thế!"

Hoa Tiên thì tỏ ra rất hân hoan.

"Huệ Nha đang ở rất gần chúng ta." - Huy Am mỉm cười nói, giọng chàng êm ru - "Cô ấy đang ở ngay trong thành phố này."

Ba người đang đứng trên đỉnh một ngọn tháp cũ kĩ gần một khu công nghiệp bỏ hoang ở ngoại vi Illen, trên độ cao 225 mét.

Những màn mưa mù mịt và gió mạnh táp liên hồi khiến ngọn tháp kim loại oằn mình phát ra những tiếng kêu ken két. Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên vẫn đứng vững chãi, cả 3 con mắt bạc đều đang... rực sáng!

"Tôi nhớ Huệ Nha lắm, tôi chỉ muốn được gặp lại cô ấy ngay lúc này thôi." - Giọng Hoa Tiên đầy xúc động, bên mắt màu xanh lá cây của nàng đang chảy ra một dòng lệ.

"Giả dối." - Con chim Navira nhép mỏ.

Hoa Tiên quắc mắt nhìn con chim:

"Con chim này ta nhìn mi nhiều lắm rồi nhé! Ta mà không nê Huy Am thì đã bóp vụn mi thành cám từ lâu rồi!"

Navira nép sát vào cổ Huy Am, cao giọng nói:

"Thích thì cứ làm đi."

"Là mi thách ta đấy nhé!" - Hoa Tiên xắn tay áo lên.

"Im lặng, hai người mà còn lộn xộn nữa ta sẽ... giết hết!" - Hy Ca cắt giọng tang tóc.

"Cô dám không?" - Hoa Tiên liền quay phắt về phía Hy Ca - "Cả ngày cứ dọa nạt làm tôi sợ quá! Hôm nay tôi cũng không nhường cô nữa!!"

"Thôi nào, giờ không phải lúc cãi nhau đâu." - Huy Am nhẹ nhàng nói - "Chúng ta còn một nhiệm vụ phải hoàn thành."

"Vâng..." - Hoa Tiên đưa tay khê vuốt mái tóc dài ẩm nước, nàng lại hướng về phía trước, giọng dịu lại - "Nhưng chúng ta vẫn chưa xác định được vị trí chính xác của Huệ Nha, nguồn năng lượng của cô ấy lại tắt mất rồi còn đâu."

"Hừ, Huệ Nha người đang làm cái trò gì vậy?" - Giọng Hy Ca đầy u ám - "Người đã trở nên mềm yếu như lũ con người, thật là... nhục nhả!"

"Đừng lo, nếu Huệ Nha đang ở trong thành phố này..." - Huy Am mỉm cười thanh thoát - "Thì tôi đã có cách để cô ấy tự xuất đầu lộ diện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 32: Siêu Quái Vật (I)

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên trên khắp khu chợ Darazella. Lũ đầu gấu băng Gilwar bỏ chạy tán loạn. Xuyên Sơn cũng nắm lấy bàn tay Huệ Nha và kéo nàng chạy đi len lỏi qua những gian hàng.

"Nhanh lên Huệ Nha, chúng ta phải rời khỏi đây!"

Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi, ra khỏi khu chợ Darazella, rồi chạy qua những con ngõ nhỏ. Họ chạy xuyên qua những làn mưa, xuyên qua những lạnh giá, và hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau, không rời...

...

Cuối cùng Xuyên Sơn và Huệ Nha chạy vào trong một công viên vắng vẻ. Họ dừng lại bên một băng ghế gỗ dưới một tán cây xà cừ xanh um, gần bên một hồ nước trong lành. Xuyên Sơn buông mình xuống ghế, thở hổn hển. Huệ Nha nhẹ nhàng ngồi xuống bên anh, chạy một quãng đường xa như vậy mà nàng không hề tỏ ra mệt mỏi, nhịp thở của nàng vẫn đều đặn như thường.

Xuyên Sơn nhìn sang Huệ Nha, anh cười:

"Không ngờ hai chúng ta đã chạy xa thật nhỉ?"

"..." - Huệ Nha đưa bàn tay trắng ngần hứng lấy những giọt nước mưa trong vắt rơi xuống từ tán cây.

Xuyên Sơn mỉm cười ngắm nàng, giờ lòng anh lại trở nên bình yên quá. Mùi hương của nàng lan ra, hòa với vị thanh thanh của mưa thật dễ chịu làm sao.

Con mưa đã ngớt đi đôi chút, những hạt mưa rơi xuống mặt hồ làm nổi lên những trái bong bóng nước tí ti, cùng những gợn sóng lăn tăn hình tròn tỏa đều ra đan xen vào nhau.

Xuyên Sơn đưa tay khẽ vén làn tóc ướt của Huệ Nha, người con gái này ẩn giấu trong mình một nguồn sức mạnh lớn tới mức anh không thể tưởng tượng nổi. Nàng là ai? Nàng đến từ đâu? Anh nửa muốn biết, nửa chỉ muốn quên đi. Anh muốn bỏ lại tất cả phía sau và đưa nàng đến một nơi mà chỉ có anh với nàng.

Trên thế gian này có một nơi như vậy không?

Huệ Nha chuyển ánh mắt xuống những lá cỏ xanh mướt mát mọc quanh gốc cây xà cừ, nàng nhìn chúng chăm chú. Xuyên Sơn liền hái lấy một nhánh cỏ và trao cho nàng:

"Cỏ ba lá đấy, em thấy đẹp không?"

Nhánh cỏ gồm có 3 cánh hình trái tim xanh thắm chụm vào nhau, trên từng cánh vẫn còn đọng những hạt nước long lanh. Huệ Nha có vẻ thích lắm, nàng nâng niu nó trong lòng bàn tay. Xuyên Sơn khẽ nói:

"Ba cánh tượng trưng cho hi vọng, tình yêu và hạnh phúc. Và nếu tìm được cỏ bốn lá thì em còn có thêm thật nhiều may mắn nữa đấy."

Huệ Nha chợt bỏ nhánh cỏ vào... trong miệng. Nhìn nàng nhóp nhép nhai mà Xuyên Sơn không nhịn được cười:

"Sao em lại ăn nó vậy? Ngốc quá."

Huệ Nha chìa tay về phía Xuyên Sơn, giọng nàng thanh khiết:

"Ăn nữa."

Xuyên Sơn cương quyết lắc đầu:

"Không được, mất vệ sinh lắm. Em sẽ bị đau bụng cho xem."

Huệ Nha hơi xịu mặt xuống. Xuyên Sơn đưa tay kéo nàng vào lòng. Cơ thể hai người đều ướt đầm, nhưng họ không hề thấy lạnh.

"Anh yêu em nhiều lắm, Huệ Nha. Em có hiểu không?"

"..."

Công viên yên tĩnh quá, chỉ có tiếng mưa rả rích trên những tán cây, trên mặt hồ và trên những vạt cỏ.

Rồi trong một khoảnh khắc, Xuyên Sơn cúi xuống và dịu dàng hôn lên làn môi đỏ thắm của Huệ Nha. Một nụ hôn mà anh khao khát bấy lâu. Làn môi nàng mềm như tơ, ngọt như sữa, và ấm áp như ánh nắng rạng ngời bùng lên khắp muôn nơi.

Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận bờ môi anh, và cảm nhận những xúc cảm rộn ràng đang trào dâng trong trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 32: Siêu Quái Vật (lii)

"Navira, biến hình!"

Huy Am ban lệnh.

Và con chim đá Navira vỗ cánh rời khỏi vai chàng, bay thẳng vào không trung mưa gió.

Và rồi...

Reçet Reçet!

Những tia lửa điện đang lóe ra từ con chim Navira, đôi cánh nó nở rộng ra và thân hình nó đang biến đổi một cách dữ dội!

REEET REEET!!!

Những tia lửa điện ngày càng sáng chói hơn giữa màn mưa xối xả, con chim Navira ngày càng trở nên to lớn hơn, dị dạng hơn!!

Chỉ trong thoáng chốc kích thước của nó đã tăng trưởng vượt trội so với lúc đầu, những chiếc sừng nhọn hoắt không ngừng trồi lên trên khắp cơ thể nó, và đôi cánh không ngừng vươn dài ra xa tít tắp...

REEET REEET REEEETT!!!!

Những tia lửa điện xẹt ra sáng rực khắp một khoảng không gian rộng lớn. Con chim đá Navira cứ lớn dần, lớn dần, kích thước ngày càng trở nên khó tin hơn không tưởng hơn, nó vươn mình găm lên những tầng tầng lớp lớp cả 9 tầng thiên cung lẫn địa phủ:

GRÀÀOOO!!!!

GRÀÀÀOOOO!!!!!!

Và cuối cùng...

Trước mắt Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên lúc này là một... siêu quái vật khổng lồ, kì vĩ, như một trái núi đứng sừng sững bên cạnh ngọn tháp!!

Con chim thạch tước Navira bé nhỏ giờ đã trở thành quái vật Navirasor vĩ đại với chiều cao 210 mét, tương đương với một tòa nhà 70 tầng!

Một quái vật đá mang dáng hình của con người với những cơ bắp đá cuộn cuộn, và những chiếc sừng đá gai đá nhô ra tua tủa trên khắp cơ thể. Phần đầu chim cũng thật dữ tợn với chiếc mỏ đá sắc khủng khiếp, cùng cặp mắt ngọc sáng rực rỡ. Đôi cánh đá sải rộng đủ sức che cả một khoảng trời.

"Hoaaa! Navirasor đã hiện nguyên hình rồi, Ha ha ha hi hi..." - Hoa Tiên cười giòn tan.

Hy Ca u thần nói:

"Ta hiểu cách của ngươi rồi, Huy Am. Ngươi muốn để Navirasor tấn công vào thành phố, vì ngươi biết khi ấy Huệ Nha sẽ không thể ngồi yên, cô ta chắc chắn sẽ đứng ra bảo vệ loài người. Và cô ta sẽ phải... lộ diện!"

"Thương vong lần này sẽ lớn lắm nhỉ?" - Giọng Hoa Tiên trong trẻo - "Nhưng để tìm ra Huệ Nha thì hủy diệt một thành phố hay 1000 thành phố cũng chẳng là gì, HA HA HA..."

Huy Am mỉm cười thật nhẹ, những ngón tay thanh mảnh của chàng lướt trên dây đàn Tỳr, thả vào không trung một giai điệu hào hùng, bi tráng.

Tiếng sấm nổ rền trên vòm trời cuộn cuộn mây giông. Tiếng đàn dồn dập, thôi thúc, cùng những làn mưa quất xuống liên hồi. Quái vật đá Navirasor đang hùng hực khí thế, nó dậm bàn chân khổng lồ xuống mặt đất gây chấn động khắp vài dặm vuông, và cặp mắt nó đang rực lên một thứ ánh sáng bạo tàn.

Huy Am chỉ tay ra mệnh lệnh:

"Tiến vào thành phố đi Navirasor, tiến vào và biến tất cả thành... bình địa!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Siêu Quái Vật (Iv)

"Nhiên Sa này, từ cái hôm ở bảo tàng hoa Onijih về ấy, tớ đã suy nghĩ rất nhiều."

Nhan Vy rầu rĩ nói.

"Cậu suy nghĩ về chuyện gì vậy?"

Nhiên Sa hỏi.

Đang là giờ ăn trưa, và 2 người đang ngồi bên một bàn trong căn tin của trường trung học Ahju. Khu căn tin khá khang trang, rộng rãi, với những khung kính lớn trông ra vườn trường, nơi có một đài phun nước rất đẹp.

"Cậu..." - Nhan Vy cúi mặt xuống khay thức ăn của mình - "Cậu thực sự thấy mệt mỏi vì tớ lắm ư?"

"Không, không đâu..." - Nhiên Sa bối rối thanh minh - "Hôm ấy có lẽ tớ bị mệt trong người nên nói năng linh tinh ấy mà, cậu đừng để tâm."

"Nhưng tớ đã luôn gây phiền nhiễu cho cậu còn gì..."

"Đúng là vậy... à nhưng chỉ một chút thôi, tớ quên hết rồi."

"Thật chứ?" - Nhan Vy ngược lên nhìn Nhiên Sa.

"Ừ..." - Nhiên Sa nghiêm túc gật đầu.

Nhan Vy vui lên ngay:

"Vậy tối nay tớ lại mời cậu đến nhà tớ ăn tối. Lần này tớ cam kết sẽ nấu cho cậu một bữa hoành hào! Tớ đã chuẩn bị rất kĩ rồi."

Nhiên Sa mỉm cười, mà mồ hôi toát ra, anh chẳng hề mong đến buổi tối một chút nào...

GRÀOOOO!!

Một tiếng gầm khủng khiếp từ đâu vọng tới!

"Gi... gì thế??" - Nhan Vy thót tim.

Nhiên Sa nhìn ra ngoài trời, cảm giác rất bất an.

Và...

Mặt đất đang rung lên! Những khay thức ăn trên mặt bàn run lên bần bật!

"Động đất!"

Tiếng ai đó hét lên. Cả khu căn tin xôn xao.

Không, không phải động đất - Nhiên Sa lo lắng nghĩ - Ở Ille không thể xảy ra động đất được, mà có một thứ gì đó rất nặng nề đang... tiến tới gần đây!

XEEETTTTT!!!!

Một tia lửa điện rất lớn đột ngột lóe lên, sáng chói mắt, và nóng khủng khiếp!!

Tia lửa điện xẹt qua rất gần bàn của Nhan Vy và Nhiên Sa, nó đã biến cả khoảng giữa của căn tin trở thành... tro bụi!

Khu nhà giờ đã bị xé làm hai phần, mùi khói khét lẹt, mọi thứ nơi tia lửa điện đi qua đều đã cháy đen thui, trong đó có cả những... xác người! Xác của những học sinh còn chưa kịp dùng xong bữa trưa...

Những người còn sống đều sợ hãi đến mức không thốt lên lời, chân tay bủn rủn, mặt mũi trắng bệch. Cả Nhiên Sa và Nhan Vy cũng vậy, họ chìm trong cảm giác bàng hoàng tột độ...

Chuyện gì vừa xảy ra vậy??

Mặt đất vẫn không ngừng rung lên. Tiếng sấm ầm ầm ngoài trời.

Nhiên Sa lấy hết dũng khí tiến lên phía trước, tia lửa điện vừa rồi không chỉ hủy hoại căn tin này mà nó còn phá toang hoác nhiều tòa nhà khác ở bên ngoài trường học. Nhiên Sa nhìn ra ngoài trời qua những khoảng trống đổ nát ấy, nhịp tim anh đập thình thịch đến tức ngực, và đôi mắt anh đầy nỗi kinh hoàng...

Bên ngoài kia, là hình bóng của một... quái vật khổng lồ! Như một trái núi!! Một con quái vật hết sức kì dị đang gầm rú giữa màn mưa!!!!

Nhiên Sa quay người nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Nhan Vy và hét lên:

"Chạy đi Nhan Vy! Mọi người chạy mau đi!!"

...

...

...

Con quái vật đá Navirasor đang từ bờ sông Inins tiến vào thành phố!

Lùng lừng và nặng nề!

Đôi bàn chân khổng lồ của nó đập nát vụn những ngôi nhà bé nhỏ bên dưới...

Từ đôi mắt sáng rực của nó không ngừng phát ra những tia lửa điện tàn bạo thiêu rụi những tòa nhà cao tầng xung quanh...

XEEETTT!! XEEETTT!!

ẦM ẦM!!!

GRÀÀOOO!!!!

Thời khắc này...

Thành phố Illen đã thực sự lâm nguy!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 33: Lửa (I)

Những làn mưa tối tấp, xối xả, bên dưới vòm trời đen kịt những cuộn mây.

Lệnh di tản đã được ban ra khắp thành phố. Xe cảnh sát, xe cứu thương tỏa ra khắp các tuyến đường trọng điểm, đảm bảo trật tự cho những dòng người và xe cộ đang hết sức hoảng loạn sợ hãi.

Nhiên Sa và Nhan Vy cũng đã chạy được khá xa, và hiện giờ hai người đang chạy trên phố Perry Nien. Mưa tưới xuống rào rạt khiến quần áo đầu tóc họ ướt đầm, mặt đường thì lóng bống nước.

"Chúng mình phải chạy đi đâu đây... Nhiên Sa?"

"Không biết nữa... chúng ta phải chạy càng xa con quái vật càng tốt! Cậu đã thấy tia lửa điện của nó khủng khiếp thế nào rồi đấy, tầm bắn ít nhất cũng phải vài kilômét."

"Nhưng tớ mệt quá rồi, không chạy được nữa..."

"Cố gắng lên, bình thường cậu chạy nhanh lắm mà?"

"Tớ..." - Nhan Vy chạy chậm dần rồi dừng lại.

Nhiên Sa cũng đành dừng theo, anh quay nhìn cô bạn của mình:

"Cậu sao vậy?"

Nhan Vy đứng co ro giữa cơn mưa, mái tóc dài và bộ váy đồng phục đều đã sưng nước, cô đưa bàn tay lên giụi mắt và gạt đi những dòng lệ, cô đang khóc, giọng cô như nghẹn lại:

"Tớ... chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa... Khi này cậu cũng thấy phải không? Những bạn ngồi ở gần bàn hai đứa mình ấy, tớ có biết một vài người, có cả một chị trong câu lạc bộ kiếm của tớ nữa... vậy mà... tia lửa điện khổng lồ ấy phóng tới và... thiêu rụi họ... ngay trước mắt tớ... họ chết cả rồi..."

Lòng Nhiên Sa như thất lại, anh chỉ còn biết nắm chặt lấy bàn tay Nhan Vy:

"Tớ hiểu mà, mạnh mẽ lên, Nhan Vy. Mọi việc chỉ mới bắt đầu thôi."

"Cậu... nói vậy là sao?"

Nhiên Sa nhìn về khoảng trời phía sau Nhan Vy, nơi những ánh lửa điện vẫn lóe lên sáng rực, giọng anh trầm lại:

"Chắc cậu cũng đã xem những bộ phim giả tưởng về quái vật rồi phải không, một con xuất hiện rồi sẽ có nhiều con khác, những cuộc tấn công sẽ còn tiếp diễn. Và ở hiện thực này thì mọi thứ có thể sẽ còn tàn khốc hơn nữa, chúng ta phải thật mạnh mẽ thì mới vượt qua được."

"Nhưng... con quái vật kia ở đâu ra? Sao nó lại tấn công thành phố của chúng ta?" - Làn môi Nhan Vy run run.

"Đó là việc của chính phủ. Còn bây giờ chúng ta phải chạy tiếp thôi. Đi nào!"

Nhiên Sa kéo tay Nhan Vy và hai người lại chạy băng qua những làn mưa. Con phố dài hun hút, vắng vẻ, khu vực này người dân có lẽ đã được di tản hết. Mưa nhòa nhoạt, lạnh cóng.

Bỗng...

Nhan Vy ngã xuống đường...

"Cậu lại sao thế?" - Nhiên Sa quỳ xuống bên Nhan Vy.

Nhan Vy ôm lấy cổ chân bầm tím của mình:

"Tớ bị trẹo chân rồi, đau lắm..."

"Tệ thật..." - Nhiên Sa nhíu mày lo lắng - "Cậu có đứng lên được không, tớ sẽ dìu đi."

Nhan Vy lắc đầu:

"Thôi hãy để tớ ở lại đây, cậu cứ chạy tiếp đi. Chúng ta không thể cùng chết được, ít ra phải có một người còn sống..."

Nhiên Sa thở dài một hơi, anh nói:

"Cậu nói cứ như trong phim ấy. Chúng ta chẳng ai phải chết cả. Mau leo lên lưng tớ, tớ sẽ cõng cậu."

Và Nhiên Sa cõng Nhan Vy trên lưng, tiếp tục tiến về phía trước. Những làn mưa rất lạnh không ngừng quất vào mặt anh, nhưng ánh mắt anh vẫn sáng ngời quyết tâm. Không thể gục ngã vào lúc này, anh sẽ bảo vệ và đưa Nhan Vy đến nơi an toàn. Tiếng gầm rú của con quái vật thì thoảng vẫn vọng lại từ xa xa.

"Tớ lại làm phiền cậu rồi..." - Nhan Vy khẽ nói, ở trên lưng Nhiên Sa cô cảm thấy rất ngại ngùng.

"Đừng nói vậy, tớ chẳng thấy phiền gì đâu. Cõng cậu nhẹ tênh." - Nhiên Sa mỉm cười nói.

"Nếu chúng ta qua được hoạn nạn này, tớ hứa sẽ nấu cho cậu một bữa thật ngon." - Nhan Vy phấn chấn.

"Thôi, cậu nên từ bỏ ý định ấy đi thì hơn..." - Nhiên Sa lẩm bẩm.

Chợt, hai người nhìn thấy ở phía trước, một đoàn xe tăng đang lừng lững di chuyển tới!

Nhiên Sa liền đi nép sang một bên. Mặt đường đang rung lên nhẹ nhẹ. Những chiếc xe tăng Bellorog với giáp dày và hỏa lực cực mạnh, khoảng hơn chục chiếc, chúng nặng nề lăn bánh theo một hàng dọc thẳng tắp, những nòng pháo oai hùng giương cao. Cùng với đó là những người lính cao lớn trong những bộ quân phục màu xanh lục, những gương mặt rắn rỏi kiên cường, họ được trang bị đầy đủ những vũ khí tối tân nhất.

Và phía trên bầu trời, là những phi đội máy bay tiêm kích Sazhikha mang theo tên lửa hạng nặng đang vù vù lướt qua. Tiếng động cơ rền vang đầy khí thế.

Tất cả đều đang tiến về con quái vật khổng lồ và hung bạo kia. Đây sẽ là một trận chiến vô cùng khốc liệt để bảo vệ thành phố.

"Tuyệt quá, quân đội đã đến rồi!" - Nhan Vy khe khẽ nói - "Những người lính kia trông thật anh hùng nhỉ, nhìn thấy họ tớ cảm thấy vững tâm hơn nhiều."

"Ừ, hi vọng họ sẽ tiêu diệt được con quái vật." - Nhiên Sa nói.

Nhiên Sa đã cõng Nhan Vy đi qua hết con phố Perry Nien. Khi băng qua ngã tư và bước vào một phố khác thì bỗng có một chiếc siêu xe từ phía sau lướt tới đỗ xích ngay bên hai người! Cửa kính xe được kéo xuống, và bên trong là một cô gái rất xinh đẹp:

"Cậu thám tử, có muốn đi nhờ không?"

Nhiên Sa đã nhận ra cô gái ấy, anh mỉm cười đáp:

"Ồ cảm ơn, chị Thiên Nhi. Thật may quá."

"Nhanh lên xe đi, đang lúc loạn lạc chúng ta phải giúp nhau chứ." - Thiên Nhi nhẹ nhàng nói.

Nhiên Sa và Nhan Vy chui vào trong xe và ngồi ở băng ghế sau. Người đang cầm lái là Thiên Hà, anh ngoảnh lại:

"Hai em là bạn của bé Nhi nhà anh à? Cô bé này xinh ghê nhỉ."

Anh khen Nhan Vy khiến cô hơi đỏ mặt. Thiên Nhi liền quát:

"Anh lo tập trung lái xe đi!"

...

Những tuyến đường dẫn ra khỏi thành phố đều đã đông nghẹt. Tất cả chìm trong một màn mưa đầy sầu thương.

Dù sắp thoát khỏi vùng nguy hiểm, nhưng Thiên Nhi vẫn rất lo lắng. Cô đã gọi cho Xương Uy rất nhiều lần mà không được, anh ấy đã tắt máy.

Xương Uy, anh đang ở đâu...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Lửa (I)

II

Mưa tóc tách rơi xuống từ những tán lá tươi xanh.

Nàng ngã đầu vào vai anh, thêm thiếp ngủ.

Hai người ngồi bên nhau, tưởng như đã tách rời khỏi thế giới.

Nhưng..

Thời gian của họ đã... hết rồi..

Tiếng gầm thét vang vọng của con quái vật khiến Huệ Nha tỉnh giấc, nàng rời khỏi vai Xuyên Sơn và nhìn về phía bờ bên kia hồ nước.

"Chuyện gì vậy?" - Xuyên Sơn cũng đã nghe thấy những tiếng gầm từ xa xa, bụng anh sôi lên những lo lắng, một linh cảm rất tồi tệ.

"Là nó."

Giọng Huệ Nha ngân lên.

"Em nói vậy là sao? Nó là gì?" - Xuyên Sơn nhìn nàng.

Nàng chỉ mỉm cười lại. Nàng biết rất rõ những tiếng gầm ghê rợn kia là của thứ gì. Navirasor. Chính là nó. Và nàng cũng biết sức mạnh hủy diệt không gì ngăn cản nổi của con quái vật ấy. Nó đã tới thế giới này rồi, và nó sẽ tàn phá tất cả mọi thứ.

Không..

Không thể để chuyện đó xảy ra...

Nàng cần phải hành động, nàng cần phải ngăn nó lại. Vì thế giới này có những điều mà nàng thực sự yêu thương.

Xệt!

Đôi mắt Huệ Nha đang sáng lên, nguồn năng lượng trong người nàng đang trở dậy. Nàng phải đối đầu với Navirasor và tiêu diệt nó!

"Đừng, Huệ Nha!" - Xuyên Sơn ôm chặt lấy nàng, anh ôm nàng thật chặt - "Đừng như vậy, hãy trở lại bình thường đi, xin em..."

Đôi mắt Huệ Nha vẫn càng lúc càng sáng lên rực rỡ, người nàng nóng rực, nóng như một hòn than bỏng rát!

Xuyên Sơn vẫn nhất quyết không buông nàng ra, anh cảm nhận được những nguy hiểm từ tiếng gầm rú đang vang vọng khắp không gian kia, đó... là thế giới của nàng, thế giới ấy đang vội gọi nàng trở lại...

"Huệ Nha, đừng sợ, sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ cùng bỏ trốn, tới một nơi thật xa, một nơi không ai tìm được chúng ta, anh sẽ bảo vệ cho em..."

Những giọt mưa rơi xuống xung quanh hai người, long lanh ánh lên sắc xanh của cửa cây lá, nhưng... sắc xanh bỗng trở thành... sắc đỏ...

PHÙNG!

Cơ thể Huệ Nha đã biến thành... những ngọn lửa! Nàng đang cháy bùng lên như một ngọn đuốc sống!!

"Xin lỗi, Xuyên Sơn..."

Giọng nàng khẽ ngân lên bên tai Xuyên Sơn.

Những lời cuối cùng của nàng vẫn thật trong trẻo, nhưng... chúng khiến trái tim Xuyên Sơn như... vỡ vụn...

Những thanh âm ấy đã tan vào thinh không, và... những ngọn lửa cũng đã lịm tắt... Nàng đã tan biến hoàn toàn... ngay trong vòng tay anh...

Anh quỳ xuống thảm cỏ, từng giọt nước mắt anh rơi xuống theo những làn mưa điệp trùng, buốt lạnh, đôi cánh tay anh giờ chỉ còn ôm vào một khoảng không trống trải, muộn sầu...

Điều duy nhất còn sót lại ở nàng, là một mùi hương phảng phất...

Nhưng cũng đang loãng dần vào hư vô...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lửa (lii)

III

ÀM ÀM ÀM!!!

Những tòa cao ốc vẫn lần lượt sụp đổ trong màn mưa nặng trĩu...

Những tia lửa điện sáng rực xẹt ngang dọc...

Con quái vật đá Navirasor đã phá hủy tất cả không chừa một thứ gì ở những nơi nó đi qua. Một phần thành phố đã chỉ còn là đồng gạch vụn điêu tàn, tang thương, thiệt hại không tính nổi.

Và giờ con quái vật cao hơn 200 mét ấy đang lừng lững tiến về phía khu trung tâm!

Trên mặt đất, những sư đoàn xe tăng Bellorog cộng thêm cả pháo tự hành đã được triển khai để cản bước tiến của con quái vật. Hàng trăm nòng pháo đồng loạt chĩa vào nó và cùng khai hỏa một lượt!

Phía trên không, hàng chục chiếc chiến đấu cơ đa năng Sazhikha cũng đang bay lượn và liên tiếp phóng ra những trái tên lửa cùng rocket vào con quái vật khổng lồ!

UỖNHH UỖNHHH!!!

Con quái vật Navirasor bị nhận chìm trong một cơn bão lửa đạn kinh thiên động địa, những khối đá trên mình nó là tả rơi xuống, và những tiếng gào thét giận dữ điên cuồng của nó vang vọng khắp thành phố.

Nhưng...

Dường như hỏa lực của loài người vẫn chưa thấm vào đâu. Con quái vật đá vẫn đứng sừng sững giữa nền trời mây mù sấm chớp, và... nó bắt đầu phản công!

XEẸTT XEẸTTT!!!

Những tia lửa điện rực rỡ từ đôi mắt nó bắn ra xung quanh khiến nhiều chiếc chiến đấu cơ Sazhikha tan thành tro bụi chỉ trong chớp mắt! Bàn chân khổng lồ của nó dần lên, đập tan tành những chiếc xe tăng Bellorog kiên cố!

Những người lính hoảng sợ tột độ trước sức mạnh không tưởng của con quái vật đến từ thế giới khác, họ la hét bỏ chạy tán loạn.

Đến lúc này, một thứ vũ khí bí mật của thành phố Illen cũng đã được kích hoạt. Pho tượng nữ thần ánh sáng Riahel thực chất là một pháo đài vô cùng tối tân, với phần thân trên ẩn chứa những khẩu đại pháo và giàn tên lửa siêu mạnh!

Và cả pho tượng đồ sộ đang được điều khiển để xoay về hướng con quái vật, đạn pháo và tên lửa nhất loạt khai hỏa!

UỖNHH UỖNHH UỖNHHH!!!!

Trước sức tấn công mạnh mẽ ấy, cơ thể con quái vật đã bị phá toang hoác nhiều chỗ, những tảng đá lớn nhỏ không ngừng rơi xuống ào ào. Tưởng rằng nó đã chùn bước... Nhưng không! Con quái vật vẫn uy hùng tiến lên!!

XEEEETTTT!!!!

Một tia lửa điện cháy rực lia tới, và... pho tượng nữ thần Riahel đã bị xé ngọt làm hai khúc, phần thân trên nặng cả ngàn tấn "Rầm Rầm" đổ xuống khu vực quảng trường, tan tành...

Thành phố Illen đã... thất thủ!

GRÀOOO!!!

Con quái vật gầm vang đắc thắng, chẳng gì có thể chống lại sức mạnh của nó, và nó sẽ không dừng lại cho đến khi thành phố này bị thiêu rụi hoàn toàn. Những tia lửa điện lại phóng ra tới tấp, tàn phá, hủy diệt không ngừng!

Chợt...

Trên một đại lộ đồ sộ ở ngay dưới chân con quái vật, giữa khoảng không có những đốm lửa đang hiện ra, một thứ lửa kì lạ mà những làn mưa chẳng thể dập tắt.

Và...

Một dáng người mảnh mai đang dần tụ hình từ những đốm lửa ấy... một thiếu nữ... cơ thể nàng được hình thành từ lửa...

Nàng xinh đẹp còn hơn cả thần tiên, bộ váy ngắn màu đỏ rực rỡ, mái tóc đen dài lấp lánh như được rắc lân tinh. Và đôi mắt nàng đang mở ra, để lộ hai màu mắt khác biệt: Một bên màu đỏ như màu hồ phách, và một bên màu bạc sáng ngời!

Đó chính là Huệ Nha.

Nàng đã xuất hiện với hình hài thực sự của mình. Con mắt bạc của nàng đang cháy sáng lên, và nàng bắt đầu cất bước tiến về phía con quái vật khổng lồ kia.

Lúc ấy, những người lính đang nấp sau những bức tường đồ đã trông thấy nàng, họ ngạc nhiên hết sức:

"Cô bé nào kia? Nguy hiểm quá, sao lại lạc vào đây?"

"Đó... không phải người đâu! Nhìn con mắt phát sáng của nó kìa!"

"Bắn hạ nó đi!"

"Khoan đã, cô ta đang tiến lại gần con quái vật..."

Mưa rào mịt mùng. Gió rít rào rạt. Những tòa nhà dọc hai bên đường đều đã cháy đen, tan nát. Những khối bê tông gạch vữa ngổn ngang, chông chênh. Huệ Nha vẫn lặng lẽ tiến bước, toàn thân nàng ướt đầm, con mắt bạc của nàng càng lúc càng sáng rực rỡ.

Con quái vật đứng sừng sững như một ngọn núi ma quỷ tang tóc đầy tử khí, những gai đá của nó tua tủa vuron ra thật đáng sợ. Nó đã cảm nhận được nguồn năng lượng của nàng, và đôi mắt đầy lửa điện của nó đang hướng thẳng xuống nàng.

Nàng từ từ ngược lên nhìn nó. Đứng dưới chân con quái vật khổng lồ hung bạo ấy, nàng chỉ như một cánh hoa nhỏ bé có thể bị nó dẫm nát bất cứ lúc nào.

ẦM ẦM ẦM!

Khắp vòm trời mênh mông đang rực sáng lên muôn vàn chớp sét.

Giọng nàng ngân lên, trong veo mà uy quyền:

"Navirasor, dừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Lửa (Iv)

IV

GRÀÀÀOOOO!!!!

Con quái vật đáp trả Huệ Nha bằng một chuỗi những tiếng gào điên loạn, những âm thanh khủng khiếp như muốn phá thủng màng nhĩ của nàng.

Nàng chỉ nhẹ nhàng cất giọng:

"Đủ rồi, ngươi sẽ... chết!"

Và...

PHÙNG! PHÙNG!!

Huệ Nha vung tay ra, nàng phóng ra tới tấp những trái cầu lửa đỏ rực vào hai cẳng chân đồ sộ như những cột trụ của con quái vật!

Sức công phá của những trái cầu lửa còn mạnh hơn cả đạn đại bác khiến con quái vật phải lùi về sau một bước.

XẼẼTTT!!!

Nó nghiêng đầu phóng một tia lửa điện vào nàng!

Vút!

Nàng di chuyển với một tốc độ phi thường, thân pháp nhanh nhẹn vượt bậc. Nàng phóng mình thoăn thoắt lên các tòa nhà quanh đó, vừa tránh những tia lửa điện chết người của con quái vật vừa đáp trả nó bằng những trái cầu lửa rừng rực.

XẼẼẼTTT!!

PHÙÙNGGG!!!

Những tia lửa điện và những trái cầu lửa cứ không ngừng thi nhau bắn ra, làm sáng rực cả một khoảng không gian rộng lớn.

Huệ Nha đang cố gắng phi thân lên những vị trí cao hơn nữa để có thể phóng lửa vào phần đầu và ngực của con quái vật nhằm gia tăng sức sát thương.

PHÙÙÙNGGG!!!!

GRRÀÀOOOO!!!

Trận chiến càng lúc càng ác liệt khiến cả đất trời như chìm vào cõi hỗn mang..

...

Trong lúc ấy, trên đỉnh của một tòa cao ốc còn lạnh lặn cách đó không xa. Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên đang đứng tĩnh lặng quan sát toàn cảnh trận chiến giữa Huệ Nha và Navirasor. Ba con mắt bạc đều phát sáng lấp lánh trong màn mưa trấu hạt.

Hoa Tiên lên tiếng trước tiên:

"Cuối cùng chúng ta cũng tìm được Huệ Nha rồi, hãy mau tới đó và đón cô ấy về thôi nào."

"Đừng vội, cứ chờ thêm một chút nữa đã." - Huy Am khẽ mỉm cười nói - "Tôi muốn biết sức mạnh của Huệ Nha thực sự lớn đến mức nào."

"Nhưng mà... như thế thì..." - Hoa Tiên hơi nhíu mày lại.

Hy Ca lạnh lẽo cất giọng:

"Huy Am, ngươi thật... tàn nhẫn."

...

RÀO RÀO!

Trời bỗng đổ mưa đá.

Những viên đá trong suốt và lạnh giá.

Cả thành phố chìm trong một trận mưa đá chưa từng có trong lịch sử.

Trận chiến giữa Huệ Nha và con quái vật khổng lồ Navirasor vẫn đang tiếp diễn chưa phân thắng bại. Con quái vật đã bị thương tổn nhiều vị trí trên cơ thể nhưng nó vẫn còn rất hùng mạnh, nó vừa phóng lửa điện vừa vung đôi cánh tay đồ sộ quyết tóm bằng được Huệ Nha!

Nàng không ngừng phi thân từ nóc tòa nhà này sang nóc tòa nhà khác, cầu lửa phóng ra liên hồi!

Nhưng... nàng cũng biết nếu cứ kéo dài trận đánh thì không hề có lợi cho nàng, vì nguồn năng lượng của nàng không phải là vô hạn. Nàng cần một sự trợ giúp.

Vụụụ!

Huệ Nha bay lên nóc tòa nhà cao nhất ở khu vực này. Giữa những làn mưa đá rào rạt, nàng đứng uy phong trên cái nơi cao chót vót ấy và chỉ cánh tay trái thẳng lên bầu trời.

REEETTT!!!!

Một tia sét khủng khiếp từ vòm mây giáng thẳng xuống nàng!!

Cả thân thể nàng sáng rực lên...

Và...

Nàng vung tay phóng trả lên bầu trời một tia sét cũng lớn không kém!

Một cảnh tượng đầy kì ảo, tia sét mà nàng phóng ra đang biến đổi, và chỉ trong thoáng chốc nó đã hóa thân thành một... con rồng khổng lồ!!!

Một con rồng sét sáng rực, với phần thân dài hàng trăm thước uốn lượn giữa nền trời, và trên chiếc đầu dữ tợn của nó là những nhánh sừng sét tỏa rộng.

Huệ Nha ngược nhìn lên con rồng sét, giọng nàng ngân vào giữa không trung, ra lệnh:

"Tiến lên, Chyalza!"

* Chyalza: Rồng sét. Linh thú của Huệ Nha. Cấu tạo cơ thể của nó hoàn toàn là những tia sét.

Con rồng sét Chyalza lập tức tuân theo mệnh lệnh của Huệ Nha, nó hùng dũng bay xuống nhằm vào con quái vật đá Navirasor.

Hai con quái vật đều sở hữu những sức mạnh long trời lở đất! Chúng bổ nhào vào nhau quần thảo dữ dội, những cú tát mỏ cắn xé kinh hồn bạt vía, những pha quăng quật bạo tàn khiến vạn vật rung chuyển, đảo điên!!

GRÀÀÀOOO!!!!

GRRÀÀOOO!!!!

Huệ Nha đứng kiêu hãnh trên đỉnh tòa nhà cao vợi vợi, dáng hình của nàng lại một lần nữa đang.. biến đổi!

Mái tóc nàng giờ đã bùng lên thành những dải lửa bay phần phật, và bao quanh nàng là những quầng lửa đỏ rực rực! Nàng đang dồn toàn bộ năng lượng để tạo ra một quả cầu lửa siêu khổng lồ!!!

Giờ đã đến lúc tung ra đòn quyết định.

Con rồng sét Chyalza đã quấn chặt quanh vùng ngực của quái vật Navirasor và kèm giữ nó. Huệ Nha liền thu hết sức bình sinh và phóng quả cầu lửa vĩ đại nhằm thẳng vào đầu con quái vật!

ĐÙÙÙGGGG!!!!

Lửa trùn lên sét tạo nên một vụ nổ siêu chấn động hơn cả bom nguyên tử!!

Những tòa cao ốc quanh đó đều đổ sập, những làn sóng năng lượng lan rộng ra khắp thành phố.

Con quái vật đá khổng lồ Navirasor đã tan tành thành hàng triệu mảnh vụn tỏa văng ra tứ phía như những trận bão đá, nó đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nhưng...

Ngay trước khi lãnh trọn trái cầu lửa thì con quái vật cũng đã kịp phóng ra một tia lửa điện cháy rực vào Huệ Nha! Khiến nàng bị hất văng đi xa tí tấp...

***

Khu biệt thự của tập đoàn EGYH.

Trong căn phòng của mình, Xương Uy đang cố gắng kích hoạt cỗ máy thời gian một lần nữa, anh sợ rằng sẽ không còn nhiều cơ hội.

Thành phố đang bị một con quái vật khổng lồ tấn công, lệnh di tản đã được ban ra. Nhưng anh không thể bỏ cỗ máy thời gian lại mà ra đi được, bởi nó chứa toàn bộ niềm hi vọng của anh.

Bất chợt, một tiếng nổ khủng khiếp vang vọng ngoài trời! Rồi những con chấn động lan đến khiến cả khu biệt thự rung chuyển, và... một làn sóng năng lượng cực mạnh đang tràn qua!

Và...

Cỗ máy thời gian bỗng chốc được... kích hoạt! Nó đã hấp thu được nguồn năng lượng ấy!

Xương Uy mừng rỡ không kể xiết, anh mau chóng bước chân lên chiếc bục tròn nằm giữa 4 cây cột đang sáng rực được kết nối với cỗ máy. Chỉ còn vài giây nữa thôi, anh sẽ trở về... quá khứ!

Bỗng...

XOẢNGGG!!!

Một thứ gì đó vừa bay vào phòng anh qua khung cửa sổ khiến những tấm kính vỡ toang, bắn văng tung tóe.

Thật không thể tin nổi...

Đó là một... cô gái, trong bộ váy đỏ rách nát!

Cô ta đang nằm lăn lóc ngay dưới chân Xương Uy, bàn tay cô ta đang vươn ra và nắm lấy cổ chân anh.

* Cô gái này chính là... Huệ Nha, nàng đã bị tia lửa điện của quái vật Navirasor đánh văng tới tận nơi đây, và một sự trùng hợp kì lạ đã khiến nàng bay thẳng vào phòng của Xương Uy.

Xệẹt!

Một luồng ánh sáng đang bùng lên bao trùm lấy cả hai người...

...

...

...

Khi luồng ánh sáng tắt đi, họ đã ở trong... đường hầm thời gian!

Một đường hầm rộng lớn và tối tăm với các tia lửa điện màu tím nổ lách tách trên khắp các vách hầm.

Xương Uy đứng lặng nhìn cô gái váy đỏ, cô ta đang từ từ đứng dậy bên cạnh anh. Một mùi hương lan tỏa, đầy huyền hoặc. Anh vẫn còn nhớ mùi hương này, chẳng lẽ đây chính là cô gái đã lướt qua anh hôm ở quảng trường Riahel ư?

Huệ Nha liếc nhìn Xương Uy, chỉ trong... nửa giây, rồi nàng lại hướng cặp mắt hai màu đỏ - bạc về phía cuối đường hầm.

Hai người chẳng cần di chuyển, vì đường hầm đang tự trôi.

"Cô... là ai?" - Xương Uy khẽ hỏi.

Một khoảng im lặng.

Rồi làn môi Huệ Nha cũng hé mở, giọng nàng nhẹ bằng ngân lên:

"Ta là... lửa."

- - - -

HẾT TẬP 1

Các bạn có thể xem tiếp tập 2 trên wattpad nhé. Thanks.

Mifiji

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Extra 1 - Hà Nội

I

"Ồ, quê cậu là ở Hà Nội sao?"

"Ừ, thế còn cậu?"

"Tuyệt quá! Tớ cũng là người Hà Nội này. Ba mẹ tớ đều sinh ra ở Hà Nội."

"Thật sao? Không ngờ chúng mình có nhiều chuyện trùng hợp nhỉ. Thế cậu đã về Hà Nội bao giờ chưa?"

"Chưa..."

"Tớ cũng vậy... Nhưng hè này mẹ tớ đã hứa sẽ đưa tớ về Hà Nội đấy nhé."

"Ồ, thích nhỉ..."

Mưa phùn trắng xóa đất trời. Dưới mái hiên của một cửa hiệu bánh ngọt, hai đứa bé 8 tuổi đứng bên nhau. Y Tuyết và Xương Uy. Hai đứa đang cùng đứng trú mưa trong những bộ đồng phục học sinh cấp 1.

"Cậu có muốn về Hà Nội cùng tớ không, Y Tuyết?" - Xương Uy hỏi, trên môi cậu là một nụ cười tươi tắn.

"Tớ á?... Thế được không?" - Y Tuyết hơi ngần ngại.

"Được mà. Hè này tớ sẽ bảo mẹ tớ đưa cả hai bọn mình về Hà Nội." - Xương Uy quả quyết nói.

"Ồi! Cảm ơn cậu!" - Y Tuyết thích lắm - "Tớ luôn mong được về Hà Nội mãi mà chẳng được."

"Chắc ba mẹ cậu bận nhiều việc lắm hả?" - Xương Uy hỏi.

"Ừm..." - Y Tuyết thoáng trầm xuống - "Cậu có một người mẹ thật tốt..."

"Tất nhiên rồi, mẹ tớ hiền lắm." - Xương Uy tự hào nói - "À, cậu có muốn gặp mẹ tớ không?"

"Muốn chứ." - Y Tuyết mỉm cười.

"Vậy thì đi nào!"

"Ồ..."

Xương Uy bất chợt nắm lấy bàn tay của Y Tuyết và kéo cô bé rời khỏi mái hiên, chạy thẳng vào cơn mưa.

"Tớ sẽ dẫn cậu về gặp mẹ tớ."

"Ngay bây giờ á?"

Hai bóng hình nhỏ bé cùng chạy xuyên qua những màn mưa ướt đẫm, nhưng trên môi chúng vẫn là những nụ cười rạng rỡ.

"Hi hi, mưa lạnh thật đấy nhỉ?" - Xương Uy quay nhìn Y Tuyết.

"Ừ lạnh thật, hi hi." - Y Tuyết đáp, nhưng... thực ra trong lòng cô bé lúc này đang rất ấm áp.

Tớ không lạnh đâu, Xương Uy. Vì có cậu ở bên rồi...

II

Khu biệt thự tập đoàn Eglyh.

Trong khuôn viên rộng lớn là vườn hoa tuyệt đẹp với nhiều loài hoa quý luôn được cắt tỉa và chăm sóc rất cẩn thận. Cầm chiếc ô trắng trên tay, Mộc Uyên nhẹ nhàng dạo bước qua những luống hoa rực rỡ. Cô vận một bộ váy lụa trang nhã, đôi mắt trong như hồ thủy và suối tóc dài thả rơi tự nhiên sau lưng.

Mộc Uyên thích đi dạo trong vườn hoa vào những ngày mưa như thế này, còn gì dễ chịu hơn khi cảm nhận hương hoa dịu dàng thấm quyện trong mùi vị của những hạt mưa tươi thanh. Tiếng mưa gõ nhịp lên cây lá, lên muôn hoa, là thứ âm thanh thật sâu lắng, bình yên.

Bỗng, Mộc Uyên Thấy bé Xương Uy đang chạy về phía mình, cùng với một cô bé khác. Cô vội bước nhanh về phía con, rồi đưa ô lên che cho cả hai đứa bé.

"Xương Uy, sao con không mang ô? Ướt hết rồi kia."

"Mẹ, đây là bạn của con." - Bé Xương Uy hồ hởi nói - "Bạn ấy tên là Y Tuyết."

Mộc Uyên khẽ cười:

"À, là bạn gái mà hôm trước con đã kể cho mẹ phải không?"

"Mẹ..." - Xương Uy đỏ mặt.

"Chào cô ạ." - Y Tuyết hơi bẽn lẽn.

Mộc Uyên dịu dàng mỉm cười:

"Chào con, Y Tuyết. Con xinh lắm."

"Mẹ ơi, Y Tuyết cũng là người Hà Nội đấy. Hè này mẹ đưa cả bạn ấy về Hà Nội với chúng ta được không?" - Bé Xương Uy sốt sắng đề nghị.

Mộc Uyên đưa tay xoa đầu con trai, cô khẽ gật đầu:

"Ừ, tất nhiên rồi."

"Aahh, tuyệt quá!" - Bé Xương Uy reo lên - "Mùa hè hãy tới thật nhanh đi. Chúng ta sẽ cùng về Hà Nội nhé Y Tuyết?"

"Ừ!" - Y Tuyết vui vẻ gật đầu.

Và tiếng cười của hai đứa bé hòa vào nhau trong veo giữa vườn hoa mưa.

Mộc Uyên nhìn xuống bé Xương Uy và cô bé Y Tuyết, trong lòng cô đang vui lắm, vậy là con trai cô đã lớn thật rồi, đã biết dẫn bạn gái về ra mắt mẹ rồi cơ đấy.

III

Mùa hè tới cùng những cơn mưa rào mát rượi. Rì rào qua những khóm lá tươi xanh là những cơn gió mang theo mùi hương hoa cúc trắng.

Sân bay Nội Bài, Hà Nội, Việt Nam.

Mộc Uyên cuối cùng đã lại có thể đặt chân lên mảnh đất quê hương sau bao năm xa cách. Đi cùng với cô tất nhiên là hai bé Xương Uy và Y Tuyết rồi.

Đối với Xương Uy và Y Tuyết, đây là lần đầu tiên hai đứa bé được tới Hà Nội, thành phố nên thơ và có phần hơi tĩnh mặc, tâm trạng của chúng lúc này đều hết sức háo hức.

Ở Hà Nội có muôn loài hoa, nhưng nhiều nhất vẫn là hoa bằng lăng. Cứ mỗi độ hè sang, trên khắp các tuyến đường của Hà Nội lại được nhuộm trong sắc tím của loài hoa mộc mạc này. Trong mưa, màu tím ấy dường như càng trở nên lãng mạn, ngọt ngào.

Đến Hà Nội thì trước tiên phải tới khu phố cổ, nơi có những con phố thật nhỏ, cũ kỹ, nhưng lại mang một vẻ đẹp đến nao lòng. Nơi đây chứa đựng tất cả những gì tinh túy nhất của Hà Nội, nghệ thuật, ẩm thực, và vô vàn vô vàn những điều thú vị mà có lẽ bạn sẽ chẳng thể nào khám phá hết.

Một nét bí ẩn rất riêng.

Có nhiều cách để thăm thú khu phố cổ: Đi bộ, ngồi xe điện, hay thuê xe đạp. Nhưng tuyệt vời nhất vẫn là được ngồi trên những chiếc xích lô, và càng tuyệt vời hơn khi ngồi xích lô vào những ngày mưa để thong thả nhìn ngắm những ngôi nhà, những cửa hiệu xinh xắn hai bên đường.

Lúc này, Mộc Uyên cùng hai bé Xương Uy và Y Tuyết cũng đang ngồi trên một chiếc xích lô như thế, và trên tay họ là những cây kem cốm, đây cũng là

món ăn mà hồi bé Mộc Uyên thích nhất.

"Hà Nội tuyệt quá Y Tuyết nhỉ, tớ muốn sống ở đây quá." - Xương Uy vừa liếm kem vừa nói.

"Tớ cũng vậy đấy." - Y Tuyết tán thành - "Không ngờ Hà Nội lại đẹp đến thế."

"Hôm nay chúng ta đã đi được bao nhiêu là nơi rồi. Mẹ, giờ chúng ta tới đâu tiếp theo ạ?" - Xương Uy nín áo hỏi mẹ.

Mộc Uyên nắm chặt lấy bàn tay con, mỉm cười đáp:

"Tối hồ Tây, mẹ sẽ đãi hai con món bánh tôm "

"A, tuyệt vờiiii..."

Những làn mưa rải xuống lát phát, tiếng mưa gõ lộp bộp lên phần mái che của chiếc xích lô sao mà xuyến xao đến thế...

...

...

...

"Mẹ, con nhớ mẹ lắm..."

"Không sao đâu con, mẹ vẫn luôn ở bên con, mãi mãi."

...

...

...

Xương Uy chợt tỉnh giấc và chậm chậm ngồi dậy khỏi giường. Căn phòng tối đen, lạnh ngắt, chỉ có một vài ánh đèn led xanh xanh phát ra từ cỗ máy thời gian.

Thì ra vừa rồi chỉ là mơ.

Chỉ là một giấc mơ thôi sao?...

Ngoài khung cửa kính, tiếng mưa vẫn rơi đều đặn, lạnh lẽo, lạnh vô cùng.

Xương Uy cúi nhìn xuống lòng bàn tay mình, nơi dường như có một bàn tay vô hình, trong suốt, vẫn đang đặt trên đó.

Và...

Một giọt nước mắt rơi xuống, lấp lánh trong màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Extra 2 - Ajamina

Cánh đồng hoa bất tận Ajamina, nơi có tất cả các loài hoa trong vũ trụ.

Hàng triệu, hàng triệu loài hoa. Mỗi loài một sắc hương, một dáng vẻ, tất cả cùng đua nhau nở rộ rực rỡ.

Đây là câu chuyện về các Từ thiên thần khi họ mới chỉ... 8 tuổi, vẫn còn là những đứa bé hết sức dễ thương. Các Từ thiên thần dù là nam hay nữ thì đều có một mái tóc thật dài và dung mạo hoàn mỹ, họ sở hữu những sức mạnh mà mọi sinh vật đều phải mơ ước.

Ngày hôm ấy bầu trời phía trên cánh đồng hoa Ajamina rất trong xanh, ánh nắng chan hòa vàng óng. Đây đó, một vài áng mây bạc lững lờ trôi theo những làn gió nhẹ hiu hiu, những áng mây mỏng manh không đủ che khuất ánh mặt trời nhưng cũng đủ để tạo ra mưa. Một cơn mưa bóng mây với những hạt mưa trong veo, lấp lánh.

Trên ngọn của một cây hoa khổng lồ cao cả trăm thước, cậu bé Huy Am đang ngồi thảnh thơi trên một chiếc lá thật lớn, mái tóc nâu dài chảy trên lưng cậu như một dòng sông mùa thu. Cậu đang nhẹ nhàng gảy đàn Tỳr, nhưng vì mới tập nên những nốt nhạc ngân lên có phần hơi... lộn xộn.

"Tệ quá. Làm lại." - Con chim Navira đang đậu trên vai Huy Am cất tiếng.

"Loại đàn này khó học quá." - Huy Am than thở - "Ta muốn học đàn khác cơ."

"Hi hi hi..."

Một tiếng cười khúc khích, một làn gió ngát hương, và trong vạt nắng đang hiện ra một cô bé với suối tóc vàng tha thướt.

Hoa Tiên buông mình ngồi xuống bên Huy Am, cảm thông nói:

"Cậu chịu khó một chút đi, học cái gì thì khi mới bắt đầu cũng khó hết á. Tổ cũng đang phải học về các loại độc được đến phát mệt lên đây này."

"Nói dóc." - Navira chép mỏ.

Hoa Tiên cau mày lườm con chim:

"Con chim dở hơi, ta có nói chuyện với mi đâu."

"Thế thì im."

"Ta không im đấy!"

Chợt...

Từ không trung, một cô bé với suối tóc trắng đang nhẹ nhàng rơi xuống cùng những hạt mưa. Hy Ca, cô bé với đôi mắt 2 màu lam - bạc lạnh lẽo.

Hoa Tiên ngước lên, tươi cười:

"Chào buổi sáng, Nước!"

Hy Ca vẫn đứng đó, đôi lần môi đỏ khẽ mấp máy:

"Không được gọi ta là Nước, nếu không ngươi sẽ phải... trả giá!"

Hoa Tiên đứng lên, vui vẻ khoác lấy cánh tay Hy Ca:

"Thôi nào, đừng khó chịu như vậy nữa. Cậu mà cứ thế thì sau này sẽ chẳng ai ưa đâu."

"Kệ ta, ngươi... tránh ra!"

"Thôi mà, tớ thích mùi hương của cậu lắm, hi hi."

"À này, Huệ Nha không đi cùng hai cậu à?" - Huy Am hỏi.

"Không." - Hoa Tiên lắc đầu - "Cậu ấy cứ biến đâu mất ấy. Lúc nào cũng vậy đấy, lạ thể chứ."

"Tớ đây mà."

Một giọng nói trong như tiếng chuông, một ánh lửa bùng lên, và... Huệ Nha đã hiện ra ngay gần đó. Cô bé với mái tóc đen huyền đẹp tuyệt trần, và cặp mắt đỏ - bạc dịu dàng, ấm áp. Trên tay Huệ Nha là một bông hoa bách sắc Aiji.

* Aiji: Hoa Bách sắc, loài hoa tuyệt đẹp với rất nhiều cánh hoa xếp thành nhiều tầng, mà mỗi cánh lại mang một sắc màu khác nhau.

"Lửa, cậu vừa đi đâu vậy?" - Hoa Tiên hơi nhú mày hỏi.

Huệ Nha đưa ra bông hoa Aiji, trong trẻo nói:

"Tớ mới tìm được loài hoa này ăn ngon lắm."

"Hi hi, cậu suốt ngày chỉ thích ăn hoa thôi." - Hoa Tiên che miệng cười.

Huệ Nha ngắt một cánh hoa Aiji cho vào miệng nhai, rồi lại chia về phía Hoa Tiên:

"Ăn đi."

Hoa Tiên nhìn bông hoa với vẻ hơi phân vân, nhưng rồi cô bé cũng đưa tay ra bứt lấy một cánh hoa:

"Thôi được, để tớ thử xem nào."

Hoa Tiên bỏ cánh hoa vào miệng, mắt bỗng sáng lên:

"Ừ, ngon thật đấy! Vừa chua vừa ngọt, lại mát nữa. Nước, cậu cũng ăn thử đi."

"..." - Hy Ca không đáp, ánh mắt cô bé đang hướng về đường chân trời xa xôi.

"Nước, cậu có nghe tớ nói không, ăn thử một cánh hoa này đi, ngon tuyệt nhé!" - Hoa Tiên kéo tay Hy Ca.

"Im miệng, ta đang... suy nghĩ." - Hy Ca lạnh lùng nói.

"Cậu đang suy nghĩ chuyện gì thế?" - Hoa Tiên tròn mắt hỏi.

Hy Ca chậm rãi nói:

"Ta muốn mọi vùng đất trong vũ trụ này, ngay cả những nơi khô cằn hoang vu nhất, tới một ngày sẽ đều được phủ kín bởi sắc màu của những... đóa hoa."

"Cậu có một ước mơ thật đẹp." - Hoa Tiên cười rạng rỡ - "Sẽ thật tuyệt nếu tất cả các hành tinh trong vũ trụ đều rực rỡ như ở Ajamina này nhỉ."

"Ý tưởng hay đấy." - Huy Am lên tiếng - "Sau này chúng ta sẽ cùng nhau thực hiện điều ấy nhé. Cả vũ trụ này sẽ ngập tràn hoa và cây cỏ."

"Ừ, đồng ý." - Huệ Nha mỉm cười.

Bốn Tử thiên thần tiến tới đứng bên nhau và cùng nhìn xuống cánh đồng hoa Ajamina trải rộng khắp muôn ngàn dặm. Những vạt nắng óng ả khiến khung cảnh càng thêm huy hoàng, long lẫy.

Và phía trên cao, khắp bầu trời vẫn lấp la lấp lánh những hạt mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Q.2 - Chương 1: Hư Vô (1)

QUYỂN 2: TUYẾT & MÁU

Ấm áp như lửa

Lạnh lùng như nước

Vô tư như gió

Ôn hòa như đất

...

- Huệ Nha: Tử thiên thần lửa. Nhân vật trung tâm của truyện. Nàng đẹp dịu dàng như một đóa bạch cầm tú nở trong mưa. Sức mạnh của nàng bằng cả ngàn vạn đạo quân thiện chiến. Sở thích ngắm mưa, ăn hoa và táo xanh.

- Hy Ca: Tử thiên thần nước. Vẻ đẹp của nàng trong veo như dòng suối, mà bạo tàn như thác lũ. Không cảm xúc, không xót thương.

- Hoa Tiên: Tử thiên thần gió. Ẩn sau nụ cười đẹp tuyệt trần của nàng là cái chết.

- Huy Am: Tử thiên thần đất. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng của chàng cũng có thể diệt vong thế giới.

Các Tử thiên thần mang trong mình một nguồn sức mạnh hủy diệt.

Nhưng...

Trong vũ trụ bao la này...

Có những sinh vật còn đáng sợ hơn thế!

- - - -

Các nhân vật khác:

- Xương Uy: Anh là người đã chế tạo thành công cỗ máy thời gian ở tuổi 18. Và anh cùng Huệ Nha sẽ có vai trò quan trọng trong cuộc chiến bảo vệ Trái đất thân yêu.
- Thiên Nhi: Tiểu thư của tập đoàn truyền thông MFJ. Cô đã đính hôn với Xương Uy.
- Thiên Hà: Anh trai của Thiên Nhi. Đẹp trai vô cùng nhưng vẫn chưa có người yêu, bởi đối với anh Thiên Nhi là tất cả.
- Y Tuyết: Đại tiểu thư của tập đoàn xã hội đen lớn nhất thành phố Illen. Cô là mối tình đầu của Xương Uy.
- Xuyên Sơn: Ngôi sao bóng đá. Anh yêu Huệ Nha vì cảm giác bình yên mà nàng mang lại.
- Hiên Hạ, Hainiido & Irvy: Những người bạn của Xuyên Sơn và Huệ Nha. Họ đều có khả năng võ thuật thượng thừa.
- Nhiên Sa & Nhan Vy: Cặp đôi thám tử trung học đang điều tra những bí mật của các Tử thiên thần.

Chương 1 - Hư vô (I)

Nhẹ nhàng từng bông tuyết

Tỏa rơi trong không gian

Lặng thầm vàng trắng khuyết

Thu mình mong mây tan

...

Làn gió đêm bông trôi lên băng giá, như hơi thở của rồng băng địa ngục.

Giữa vòm trời mênh mông, vầng trăng lưỡi liềm xanh biếc treo lơ lửng đầy cô liêu.

Trên một con đường điêu tàn sâu thẳm nằm giữa những dãy nhà đổ nát tan hoang, có một thiếu nữ đang lặng lẽ cất bước.

Dung nhan nàng tuyệt sắc vô cùng, mong manh và thanh nhã quá đỗi, nàng đẹp hơn hết thảy mọi loài hoa trên đời. Dáng vóc nàng thật nhẹ nhàng thanh thoát trong bộ váy ngắn màu ghi xám, với mái tóc dài thật dài màu xám khói đẹp huyền ảo. Đôi chân nàng không mang giày mà chỉ đi một đôi tất dài màu xám nhạt.

Điều đặc biệt hơn cả là đôi mắt nàng, một đôi mắt 2 màu: Bên phải màu xám trong tinh khiết dịu êm, và bên trái là màu bạc lấp lánh, lạnh lẽo.

Tên nàng là Hayuna, họ gọi nàng là Hayuna.

* Hayuna: Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Xuất xứ: Empty. Vai trò: Empty. Năng lực: Empty.

Con đường đầy đá bụi, âm u, tang tóc. Hayuna vẫn chậm rãi bước về phía trước, trên đôi tay nàng đang ẵm một con báo con rất dễ thương, nó cũng có đôi mắt 2 màu xám - bạc giống như nàng, và tên nó là Yrami.

* Yrami: Báo tuyết con, mới chỉ vài tháng tuổi. Nhỏ xíu thôi nhưng rất tinh nghịch. Lông trắng đốm đen. Nó cũng biết nói đấy nhé. (Dù không nhiều lắm)

Trên bầu trời đêm lúc này, ánh trăng đang bị che khuất dần bởi những cuộn mây dày xám xịt. Và rồi, những bông tuyết bắt đầu tỏa rơi.

Từng bông tuyết trắng muốt tinh khôi, lẳng đặng gieo vào khung cảnh thành phố hoang phế tối tăm u tịch. Hơi lạnh len lỏi trong bầu không khí đượm mùi máu.

Và khi bông tuyết đầu tiên chạm xuống mái tóc Hayuna, làn môi phớt hồng kiều sa của nàng cũng bắt đầu hé mở, chất giọng của nàng ngân lên dịu dàng, thanh tao, mà như ẩn chứa một quyền năng vô hình, đáng sợ:

"Các ngươi chỉ là những kẻ thất bại, một nhiệm vụ đơn giản cũng không thể hoàn thành, thật đáng tội chết."

"Hư ~" - Con báo tuyết con ưỡn oai cất tiếng, nó khe khẽ giục cái mũi xinh xinh vào bầu ngực nàng.

Những bông tuyết vẫn lát phát rơi rơi, lặng thầm, vô thanh, đậu xuống vạn vật nơi đây. Con mắt bạc của Hayuna đang lóe sáng lên, nàng mỉm một nụ cười thật nhẹ mà đầy u lầu, ảo mị:

"Từ thiên thần chỉ biết đến chiến thắng. Những gì đáng bị hủy diệt phải bị hủy diệt."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Hư Vô (2)

Khu vực chiến sự ZA 13, Trung đông.

"Tuyết?"

Người lính ngược nhìn lên bầu trời với một vẻ thoáng ngạc nhiên. Những bông tuyết trắng phau đang phát phơ bay trong gió, cùng cái lạnh tỏa lan nhanh chóng.

"Thời tiết khôn nạn. Có chuyện quái gì đang xảy ra với thế giới này vậy?" - Người lính thầm rủa, anh lại cúi xuống tiếp tục công việc lau chùi khẩu súng trường của mình. Tên anh là Visyeno, và anh đang ngồi trên mái của một ngôi nhà hoang đã bị phá toang hoác cả một khoảng lớn.

* Visyeno: 20 tuổi. Thượng sĩ, quân đoàn 3, thuộc lực lượng chiến binh nổi dậy Amier. Họ đã giao tranh ác liệt với quân đội chính phủ suốt mấy tuần qua và hiện giờ đã chiếm được một nửa thành phố.

Visyeno có khuôn mặt rất đẹp, như được điêu khắc lên vậy. Nước da rám râm và đôi mắt đen, trong, sáng. Tóc anh để dài tới vai, khá là xác xơ. Thân hình anh cân đối, không cao cho lắm. Nếu không có chiến tranh thì có lẽ anh sẽ là một vận động viên đua xe đạp, môn thể thao mà anh thích nhất. Được cười lên chiếc xe và đạp hết tốc lực, băng băng về đích, trong tiếng reo hò của đám đông, trong ánh nắng ngày hè. Nhưng tại sao bây giờ anh lại ngồi đây với khẩu súng này?

"Ha ha!"

Visyeno cười lớn, tiếng cười chua chát và tự chế nhạo chính mình.

"Khẩu súng chết tiệt, tao chỉ muốn quăng mày xuống địa ngục." - Anh nói với khẩu súng.

Bỗng...

Visyeno ngửi thấy một mùi hương, thơm một cách lạ kì, phảng phất theo những hạt tuyết. Rồi anh thấy từ phía xa, phía dưới con đường kia, có một... bóng người!

Xoạt!

Visyeno nâng cây súng lên, ngắm bắn. Nhưng rồi anh nhanh chóng hạ xuống khi nhận ra đó chỉ là một cô bé. Cô bé ấy đang chậm rãi bước về phía này.

Visyeno liền nhảy xuống khỏi mái nhà, anh đeo súng lên vai và tiến ra đường. Cô bé kia vẫn đang bước tới. Visyeno quan sát cô bé: Bộ váy xám, tất xám, ngay cả mái tóc dài cũng mang màu xám. Anh lên tiếng:

"Này cô bé, có biết đang là giờ giới nghiêm không? Mau về nhà đi."

Cô bé đã dừng bước, nàng hơi nghiêng đầu nhìn Visyeno.

Không hiểu sao Visyeno lại thấy lạnh lạnh sau sống lưng, có lẽ vì cặp mắt rất khác lạ của cô bé, một cặp mắt với hai màu xám - bạc.

Hai người đứng lặng trong vài giây, những hạt tuyết bay phát phơ xung quanh họ.

Rồi cô bé chợt... mỉm cười, giọng nàng trong trẻo:

"A, ngươi là một con người đấy sao?"

Visyeno hơi nhú mày, nghiêm nghị nói:

"Em nói gì vậy? Trở về nhà ngay, nơi này rất nguy hiểm!"

"Nhà?" - Nàng chớp mắt nhìn anh.

"Em không có nhà sao?" - Visyeno hỏi.

"..." - Nàng chỉ cúi mặt xuống, và nhẹ nhàng vuốt ve con báo tuyết con trên tay mình.

"Con báo đó... Em lấy ở đâu ra vậy?" - Visyeno lại hỏi.

Hayuna vẫn cúi mặt xuống, giọng nàng âm u:

"Người biết không..."

Visyeno lại thấy lạnh sau gáy:

"Sao?"

"Người sắp chết đấy." - Hayuna nói.

"Thế à?" - Visyeno cười.

Hayuna ngẩng lên nhìn Visyeno, nàng hơi xịu mặt xuống:

"Người không sợ sao?"

"Không." - Visyeno thân nhiên đáp - "Với một người lính nơi chiến trường như anh thì lúc nào chẳng cảm thấy mình sắp chết, ha ha ha."

Ánh mắt Hayuna hơi tối lại:

"Ta nói thật đấy, không đùa đâu. Người có biết thứ gì đang đến phía sau ta không?"

Visyeno ngưng cười:

"Thứ gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Hư Vô (3)

Hayuna ngược lên nhìn những hạt tuyết, nàng cười lạnh lẽo:

"Một thứ mà người chẳng thể tưởng tượng nổi. 'Nó' sắp đến đấy. Rất nhanh thôi. Và 'nó' sẽ biến mọi thứ nơi đây trở thành cát bụi."

"Thế cơ à? Thôi được rồi, cứ cho là thế đi." - Visyeno thờ dãi, anh quay người đi về phía cuối đường, nơi có một quảng trường rất rộng.

Hayuna cắn môi nhìn theo, rồi nàng cũng bước nhanh theo anh:

"Người vẫn không sợ sao? Thế người có sợ ta không?"

Visyeno cười, lắc đầu:

"Em là ai mà anh phải sợ?"

"Ta là... Mà thôi, sao ta phải cho người biết chứ." - Hayuna quay mặt đi về gợn dãi.

Hai người đi vào khu vực quảng trường vắng lặng. Visyeno tiến lại gần một đài phun nước cũ nát ở trung tâm quảng trường, anh ngồi xuống nền gạch và tựa lưng vào thành bể nước. Hai bên đài phun là hai bức tượng sư tử đá khổng lồ cao 33 mét trông thật uy nghiêm, dù trên thân chúng đều đã có nhiều chỗ nứt vỡ.

Hayuna bước tới gần Visyeno, con báo tuyết Yrami bỗng nhảy ra khỏi vòng tay nàng, nó chạy tới bên Visyeno và cắn cắn gấu quần anh.

"Nó có vẻ thích người đấy nhỉ." - Hayuna nhẹ nhàng ngồi xuống bên Visyeno với một nụ cười lấp lánh - "Này nhé, ta cũng hơi hơi thích người rồi đấy. Ta đã nghĩ bọn con người vốn rất sợ chết, nhưng người thì không."

"Này cô bé." - Visyeno quay nhìn Hayuna - "Anh thấy em rất xinh nhưng sao lại cứ thích nói về chuyện chết chóc vậy?"

Hayuna đưa tay vuốt một lọn tóc:

"Bởi vì, ta là... Mà thôi, không quan trọng."

Rồi nàng lại nở nụ cười đẹp mê hồn:

"Thế người muốn nói về chuyện gì nào? Hay là về... chiến tranh nhé?"

Visyeno mỉm cười với một nét buồn:

"Chiến tranh cũng là cái chết mà. Mà em thì biết gì về chiến tranh chứ, em bao nhiêu tuổi?"

"Hừ, người đừng coi thường ta nhé." - Hayuna bĩu môi như hờn dỗi.

Visyeno bật cười:

"Anh xin lỗi, anh không có ý như vậy."

Hayuna nhìn ra xung quanh, những tòa nhà ám khói đen thê lương ven rìa quảng trường:

"Nơi này cũng đang có chiến tranh phải không?"

Visyeno gật đầu:

"Một cuộc chiến vô nghĩa."

Rồi anh nhìn xuống chân Hayuna, đôi tất dài màu xám nhạt che phủ cặp đùi thon dài của nàng:

"Mà này cô bé, em không có giày ư? Sao lại chỉ đi tất không?"

"Giày?" - Nàng nghiêng đầu hỏi.

Visyeno lại bật cười, rồi anh chợt nhận ra đã từ rất lâu rồi mình mới lại cười nhiều đến thế. Đêm nay thật lạ.

Con báo tuyết Yrami đang nhảy lên người Visyeno và găm găm một chiếc cúc áo trên bộ quân phục của anh. Anh đưa hai tay tóm lấy nó và giơ bổng lên cao:

"Ha ha, nhóc báo này đáng yêu ghê."

Goảm!

Nó liền cắn vào tay anh.

"Á!" - Anh vội buông con báo ra. Nó nhanh chóng nhảy trở lại vào lòng Hayuna.

Nàng đưa tay che miệng khúc khích cười:

"Hi ha ha, Yrami của ta không hiền đâu nhé."

Anh xoa xoa vết cắn rồi cũng cười, cười hết sức thoải mái.

Những hạt tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi xuống từ bầu trời, phát phới phiêu du theo từng cánh gió.

"Tuyệt đẹp quá." - Đôi mắt Hayuna lung linh - "Người có thấy đẹp không?"

"Rất đẹp." - Visyeno mỉm cười đáp.

"Nhưng... lạnh quá. Ta lạnh quá." - Giọng Hayuna hơi run run.

"Đây, thứ này sẽ giúp làm ấm người em." - Visyeno lấy ra một chiếc kẹo và đưa về phía Hayuna.

"Gì vậy?" - Hayuna mở tròn mắt.

"Kẹo gừng." - Visyeno đáp.

Hayuna háo hức nhận lấy, nàng bóc lớp vỏ rồi thả viên kẹo vào miệng, và nàng nuốt ực một cái.

"Kẹo này để ngậm chứ không phải để nuốt đâu." - Visyeno cười nói.

"Ngon quá." - Ánh mắt Hayuna sáng rực lên - "Ăn nữa, ta muốn ăn nữa. Cho ta thêm vài cái nữa đi."

"Anh chỉ còn một cái thôi." - Visyeno đưa ra chiếc kẹo cuối cùng trong túi anh.

Hayuna có vẻ hơi thất vọng, nàng cầm lấy chiếc kẹo và giữ trong lòng bàn tay:

"Thôi, cái này ta dành để dành vậy. Ăn hết luôn thì tiếc lắm."

Đây có lẽ là một giấc mơ?

Visyeno thầm hỏi. Không hiểu sao ngồi bên cô bé này anh lại cảm thấy thật thanh thản, và cuộc chiến như đã lùi đi rất xa rồi. Anh cũng chẳng cần quan tâm cô bé kì lạ này là ai hay đến từ đâu nữa? Đường như cả thế giới lúc này chỉ còn lại mình anh và nàng.

Mùi hương của nàng, vẻ đẹp của nàng, giọng nói của nàng... Đây là một giấc mơ tuyệt vời đối với anh. Anh ước rằng đêm nay cứ kéo dài bất tận, và ngày mai đừng đến nữa.

Hayuna đang hấp háy mắt nhìn Visyeno:

"Này, ta có thể đề nghị người một việc không?"

"Em cứ nói đi."

"Người có biết hát không, có thể hát cho ta nghe được không? Ta muốn nghe một bài hát của loài người về tuyết."

"Được thôi." - Visyeno vui vẻ chấp thuận.

Và anh cất tiếng hát, giọng anh không được chuẩn cho lắm, sai nhạc nhiều, nhưng rất trầm ấm:

"Phong sương thôn thức hồng hoa

Bóng trắng trên nước nhạt nhòa ảnh mây

Tuyết rơi lạnh buốt vai gầy

Núi sông băng giá cô cây ưu sầu..."

Hayuna chăm chú lắng nghe anh hát, nàng khẽ mỉm cười:

"Bài hát hay lắm, nhưng hơi buồn."

"Hư hư ~" - Yrami tán thành.

"Đêm nay mà không trở lạnh thì chắc anh đã hát hay hơn." - Visyeno tiếc nuối nói.

"Người đã hát cho ta nghe rồi, giờ đến lượt ta nhé." - Hayuna hứng khởi nói, trên đôi tay nàng đã hiện ra một cây đàn Viji từ lúc nào.

* Viji: Một loại đàn gảy giống đàn tranh nhưng nhỏ hơn, có thể vừa ôm vừa đánh. Thân đàn làm từ bạch thạch, dây đàn là những sợi bạc.

Bằng những chuyển động tinh tế nhất, những ngón tay dài thanh và trắng nõn nà của Hayuna nhẹ nhàng lướt trên dây đàn Viji. Và những âm thanh thánh thót vang lên, ngân xa, vọng tới tận mây trời. Một giai điệu dịu dàng và huyền ảo, như tan như thấm theo từng bông tuyết bay bay khắp không gian, và chạm tới mọi cảm xúc từ tận trong sâu thẳm đáy lòng.

Thật tuyệt... Visyeno ngồi lặng người đi vì xúc động, những giây phút này anh sẽ chẳng bao giờ quên được, cô bé đẹp như thiên thần này ngồi bên anh và gảy đàn cho anh nghe, một bản nhạc tuyệt trần nhất thế gian. Đêm nay, nếu có phải chết thì cũng chẳng còn gì hối tiếc nữa.

Tiếng đàn vẫn ngân lên ngọt ngào, du dương. Vầng trăng thấp thoáng sau những làn mây như cũng đang nhỏ lệ. Tuyết bay hòa trong ánh trăng, lấp lánh. Vạn vật như chìm dần trong giấc ngủ êm đềm.

Bỗng...

Cộp! Cộp! Cộp!

Những tiếng bước chân nặng nề chọt vang lên!

Chương 96: Hư Vô (4)

Tiếng đàn thiêng như vỡ tan bởi thứ âm thanh trần tục kia. Hayuna ngừng chơi nhạc, những ngón tay của nàng dừng trên phím bạc, nàng nghiêng đầu nhìn những kẻ vừa mới xuất hiện kia.

Đó là một tốp lính Amier khoảng chừng 10 tên, dẫn đầu là một viên sĩ quan có bộ râu quai nón rậm rạp và cặp mắt của loài điều hâu. Visyeno và Hayuna vì mãi đắm chìm trong tiếng đàn nên nhận ra sự xuất hiện của đám lính hơi muộn.

Visyeno thận trọng đứng dậy. Viên sĩ quan hằm hằm nhìn anh:

"Mày làm cái quái gì ở đây vậy hả, Visyeno? Mày dám bỏ vị trí gác à? Còn con nhãi con nào đây?"

Visyeno quay nhìn Hayuna, anh khẽ nói:

"Đi đi, cô bé. Nhanh lên."

"Khoan đã nào." - Viên sĩ quan cười, ánh mắt hần lóe lên một tia man rợ - "Con bé trông ngon đấy. Đã lâu quá rồi anh em không được vui vẻ một bữa, hê hê hê."

"Tốt nhất là anh nên để cho cô bé được yên." - Visyeno gằn giọng, anh đứng chắn trước Hayuna.

Tên sĩ quan hùng hổ quát:

"Câm miệng, thằng lính đánh thuê! Mày dám đe dọa cấp trên cơ à?"

Xoạt! Xoạt!

Mười mấy khẩu súng trường đồng loạt giơ lên chìa vào Visyeno! Anh đành bất lực đứng yên, không thể phản ứng gì. Tên sĩ quan cười ha ha:

"Mày sẽ vào ngục vì tội lơ là nhiệm vụ canh gác. Còn con bé xinh tươi này sẽ đi với bọn tao."

"Không!" - Visyeno gầm lên - "Tao sẽ moi tìm mày nếu mày dám đụng một ngón tay vào cô ấy!"

Rầm!!

Một tên lính giờ bóng súng đánh mạnh vào đầu Visyeno khiến anh quy xuống. Tên sĩ quan xắn tới tung thêm vài cú đá nữa vào bụng và ngực anh.

"Mẹ kiếp, mày tính làm anh hùng hả thằng chó! Khốn kiếp, tao sẽ đánh chết mày!"

Hắn đá anh liên hồi, tui bụi. Máu anh ứa ra, vương đỏ thẫm nền đất đã phủ một lớp tuyết mỏng. Nhưng những đau đớn về thể xác vẫn không bằng nỗi tuyệt vọng vì không thể bảo vệ được cho cô bé kia.

"Ha ha ha..."

Một tiếng cười trong trẻo chọt vang lên, là tiếng cười của Hayuna. Tên sĩ quan trừng mắt nhìn nàng:

"Con ranh, câm ngay! Mày cười cái gì?"

Hayuna chậm chậm đứng dậy khỏi nền gạch, nét cười trên khuôn mặt nàng bỗng trở nên sắc sảo:

"Các người muốn vui vẻ với ta thật sao? Vậy chúng ta cùng chơi nào."

Tên sĩ quan nhếch miệng cười thích thú:

"Ồ, được lắm, cô em có vẻ biết điều đấy. Bỏ cây đàn và con chó con lại rồi tới đây nào."

Hayuna làm theo lời tên sĩ quan, nàng dịu dàng bước tới trước mặt hắn. Trái tim Visyeno như quặn lại, anh muốn vùng lên nhưng lại bị những họng súng và gót giày của mấy tên lính chặn xuống.

Hayuna từ từ ngước nhìn tên sĩ quan, nàng đưa lưỡi liếm môi và ngọt ngào nói:

"Chúng ta bắt đầu ngay chứ? Hãy cùng chơi hết mình nhé."

Nhìn chiếc lưới ẩm ướt của Hayuna mà tên sĩ quan phấn khích tột độ, toàn thân hấn rạo rục cả lên:

"Tuyệt, tuyệt quá! Em đúng là mỹ nhân ngàn năm có một, nhưng để anh dẫn em tới một chỗ kín đáo hơn đã."

"Không, chơi luôn ở đây đi." - Nàng nghiêng đầu cười duyên dáng.

Tên sĩ quan sượng ngắt:

"Em.. hứng đến thế rồi cơ à? Vậy được thôi, anh sẽ làm cho em thỏa mãn ngay tại đây, hê hê hê."

Hắn đưa bàn tay lông lá ra vuốt lên bờ má mịn màng của nàng. Nàng cười, nhưng nụ cười của nàng đang trở nên hết sức âm lãnh, đáng sợ. Và con mắt bạc của nàng chợt lóe sáng lên. Liền sau đó nàng bay người lên, hai bàn tay nàng ôm lấy bộ mặt đầy râu ria của tên sĩ quan và bẻ ngoặt ra đằng sau.

Ráááá!

Cổ tên sĩ quan đã... gãy gập, lủng lảng..

Sự việc diễn ra rất nhanh, chỉ trong một cái chớp mắt, khiến đám lính Amier và cả Visyeno đều sửng sốt. Hayuna đã bẻ gãy cổ tên sĩ quan bằng một đòn đánh hết sức điêu luyện và thành thực, với một thân pháp thanh thoát phi thường. Nàng đáp xuống mặt đất nhẹ như một cánh hoa trong khi thân thể nặng nề của tên sĩ quan thì đổ phịch xuống, hấn chết mà không kịp kêu lên một tiếng và đôi mắt thì vẫn tròn trũng trên chiếc đầu lắt léo.

"Ohh, xin lỗi, hình như ta đã hơi quá tay thì phải." - Hayuna tỏ vẻ ân hận.

Đám lính Amier giận dữ chĩa những họng súng đen ngòm vào nàng. Nàng nghiêng đầu nhìn chúng và kéo môi cười:

"Chúng ta chơi tiếp nào. Ai tiếp theo?"

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đám lính đồng loạt nổ súng vào Hayuna! Và những viên đạn xuyên thẳng qua cơ thể nàng, xuyên thủng khuôn ngực nàng..

"Khôôông!!!!" - Visyeno thét lên kinh hoàng.

Thân thể Hayuna đang dần tan đi, bốc hơi như sương ảnh, trong màn tuyết đang bắt đầu tuôn xuống với mật độ dày hơn. Đám lính ngạc nhiên tiến lại gần nàng:

"Nó là cái thứ quái quỷ gì mà xác lại có thể tan đi như vậy?"

"Ma quỷ, đây là điềm gở!"

Bồong..

"Ha ha hi hi.."

Một tiếng cười khúc khích vang lên từ trên cao. Lũ lính ngược nhìn lên. Trên đỉnh đầu của bức tượng sư tử đá khổng lồ, Hayuna đang ngồi vắt vẻo ở đó với một bên mắt bạc sáng lấp lánh:

"Ngu ngốc, đó chỉ là dư ảnh của ta thôi."

Đám lính lại lia súng lên đầu bức tượng, điên cuồng xả đạn khiến vụn đá văng tung tóe. Hayuna thoát ần thoát hiện, dư ảnh của nàng xuất hiện khắp nơi khiến lũ lính hết sức rối loạn. Những tiếng đạn nổ vang lên thành những chuỗi dài chói tai, xuyên thấu màn đêm tuyết bay buồn thảm. Hayuna chợt xuất hiện phía sau một tên lính, nàng kết liễu hắn bằng một cú bẻ cổ gọn ghẽ, rồi nàng đoạt lấy khẩu tiểu liên của hắn và xả nguyên băng đạn vào đám còn lại.

Những tiếng rú cất lên, những tia máu phun trào ra. Lũ lính Amier lần lượt đổ gục xuống. Tuyết rơi ngày một dày đặc thêm. Ánh trăng đã hoàn toàn bị che khuất sau mây mù.

"Thứ vũ khí này của loài người các ngươi cũng khá hữu dụng đấy." - Hayuna cười lạnh lẽo, nàng vuốt ve khẩu súng với một vẻ dịu dàng.

Còi báo động đã hú vang. Thêm nhiều tốp lính Amier khác đang rầm rập kéo vào trong quảng trường Sư tử đá. Và cuộc thám sát lại được tiếp tục. Những tiếng la hét của lũ lính, những tiếng súng nổ liên hồi, và cả tiếng cười mỉa mỉ của Hayuna vang vọng khắp không gian bạt ngàn tuyết trắng.

"HA HA HA HA, vui quá, các ngươi hãy cứ tới nhiều thêm nữa đi nào, đây là một trò chơi bất tận HA HA HA HA HA..."

Trong lúc đó bên đài phun nước, con báo tuyết Yrani vẫn đang nằm ngủ ngon lành bên chiếc đàn đá trắng Vijii. Visyeno ngồi ngay cạnh nó, chứng kiến trận chiến của Hamyna với quân lính Amier mà anh vẫn chưa hết kinh ngạc:

"Không ngờ cô bé lại có sức mạnh khủng khiếp đến thế. Đêm nay có lẽ là tận thế chẳng?"

...

Những tiếng súng dường như đã lắng xuống, chỉ còn tiếng gió rít rì rào. Tuyết bay mù mịt. Chỉ còn một tên lính duy nhất còn sống sót nằm lê lết trên nền đất. Hayuna chậm rãi bước tới gần hắn, với khẩu súng máy chết chóc trên tay.

"Đừng... xin hãy... tha cho tôi..." - Tên lính van xin.

Con mắt bạc của Hayuna vẫn đang sáng rực, nàng mỉm cười băng giá:

"Các người gây ra chiến tranh mà lại sợ chết sao?"

Đoàng Đoàng!

Nàng xả đạn vào hắn không chút nhân từ.

Cuộc chiến kết thúc. Những thi thể lính Amier la liệt, rải rác khắp một nửa khu quảng trường rộng lớn. Những vũng máu loang rộng ra, đỏ thẫm, như hàng ngàn thùng rượu vang vừa đổ tràn trên nền tuyết trắng tinh.

"Nhìn xem, tuyệt đẹp đến vậy mà lại bị máu của các người làm vấy bẩn. Nhưng không sao, chỉ ít phút nữa thôi nơi này sẽ được tẩy sạch." - Hayuna lầm nhảm nói, nàng vứt khẩu súng đi rồi xoay người bước trở lại đài phun nước.

Yrami đã thức giấc, nó khấp khểnh chạy tới dưới chân Hayuna. Nàng bế nó lên, rồi bước tới và ngồi xuống bên Visyeno. Nàng mỉm cười hỏi anh:

"Sao, giờ người đã thấy sợ ta chưa? Chắc là người ghê sợ ta lắm phải không?"

Visyeno nhìn nàng, ánh nhìn hoàn toàn bình thản. Rồi anh quay đi, khẽ lắc đầu nói:

"Không. Anh chỉ thấy ghê sợ chính mình."

Nàng hơi nhúm mày lại:

"Sao người lại ghê sợ bản thân mình?"

"Bởi vì..." - Visyeno mỉm cười - "Có lẽ anh đã yêu em mất rồi."

"Yêu?" - Nàng nghiêng đầu nhìn anh.

UỶNHHHHH!!!!

Một trái đạn pháo từ đâu bay tới phá tung một góc đài phun nước, ở ngay vị trí mà Hayuna và Visyeno đang ngồi...

Khói lửa bốc lên mù mịt...

Kẻ tấn công đang đứng sừng sững ở phía rìa quảng trường với khẩu súng phóng lựu kênh cang trên vai. Hắn vận bộ quân phục cấp tướng uy nghiêm, thân hình vô cùng cao lớn, vũ trang đầy người. Đầu hắn quấn khăn vải kín mít chỉ hở mỗi cặp mắt sáng quắc của loài mãnh thú. Tên hắn là Tyur.

* Tyur: Tư lệnh quân đoàn 3 Amier, hay cũng có thể gọi là trùm của màn này.

Từ trong đám khói lửa ngùn ngụt, Hayuna đang điềm nhiên bước ra. Bộ váy của nàng nhem nhuốc đi vì tàn tro bụi khói, nhưng thân thể nàng vẫn hoàn toàn lạnh lặn. Nàng hướng con mắt bạc cháy rực về phía tên trùm, và nghiêng đầu cười thích thú:

"A, lại có người chơi mới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Hư Vô (5)

Tuyết bay rào rạt trong gió buốt. Tên tư lệnh Tyur quăng khẩu súng phóng lựu nặng trĩu xuống đất, rồi hắn xách khẩu minigun 6 nòng đồ sộ lên. Và rồi hắn vừa gầm thét vừa xả đạn như mưa về phía Hayuna!

Nàng phóng mình về phía hắn, khả năng di chuyển vượt trội giúp nàng tránh khỏi những luồng lửa đạn chẳng mấy khó khăn. Nàng bay người lộn nhào trên không trung, thoáng một cái đã đáp xuống phía sau lưng tên trùm. Hắn liền thả khẩu minigun xuống và rút ra một thanh kiếm cong như một lưỡi hái.

"Con phù thủy khôn kiếp, tao sẽ moi gan mày ra!!"

Tên trùm gầm lên một tiếng rồi xoay người lia mũi kiếm chém ngang người Hayuna. Nàng tung người lên, nhanh như chớp áp sát tên trùm và đoạt lấy thanh kiếm của hắn bằng một cú bẻ tay cực gọn. Tên trùm điên tiết vùng nắm đấm bực chảng vào nàng. Nhưng nàng đã kịp lườn sang bên hông hắn.

Xoẹt!

Lưỡi kiếm vùng lên nhoang nhoáng trong màn tuyết. Cú chém cực kì hiểm hóc. Máu phun trào như suối từ căn cổ tên trùm. Đầu hắn gần như đã đứt lìa và cả thân hình khổng lồ của hắn nhanh chóng đổ sập xuống dưới chân Hayuna.

"Kiếm của ngươi không được sắc cho lắm." - Hayuna thất vọng nói, nàng quăng thanh kiếm nhuộm máu lên xác tên trùm rồi lại bước trở lại đài phun nước.

Mưa tuyết đang ngớt dần. Mặt trăng lại lấp ló hiện ra giữa những tầng mây. Những vạt trắng lung linh tỏa chiếu xuống khu quảng trường đầy xác chết. Tuyết la đà rơi.

Con báo con Yrami đang ngồi buồn bã bên Visyeno. Anh đang nằm trên nền tuyết, toàn thân đầy máu, y phục tả toại. Anh đã hứng trọn trái đạn pháo mà tên trùm bắn ra khi nãy, giây phút ấy anh đã ôm lấy Hayuna, che chở cho nàng.

Hayuna quỳ xuống bên Visyeno, nàng dịu dàng nói:

"Ngươi sắp chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng rồi."

Anh mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Sao khi nãy ngươi lại chần chừ cho ta?" - Nàng hỏi.

"Vì... đó là điều... anh muốn làm..." - Visyeno khó khăn cất lời, toàn thân anh như đã mất cảm giác.

"Ngốc thế, ngươi nghĩ ta có thể chết vì những thứ súng đạn tầm thường đó sao?"

"Mọi chuyện đều có thể xảy ra... cho dù... em có là ai..."

Hayuna im lặng, nàng hơi cúi mặt xuống. Những hạt tuyết rơi lớt phớt xung quanh hai người.

"Cho ta biết tên ngươi được không?" - Nàng khẽ hỏi.

"Visyeno." - Anh đáp.

Nàng đưa tay gạt một hạt tuyết vừa đậu xuống vầng trán anh:

"Vĩnh biệt Visyeno, linh hồn ngươi sẽ đi tới cõi không gian bất tận, nơi chỉ tồn tại bóng tối vĩnh viễn, triền miên. Nhưng đừng lo, ngươi sẽ không bị lãng quên. Bởi vì ít ra còn có ta sẽ luôn nhớ về ngươi, Visyeno. Ta sẽ không bao giờ quên ngươi đâu."

"Cám ơn em..." - Giọng anh đã yếu đi nhiều.

ẦM ẦM!

Những tiếng sấm ầm ì trên trời. Khắp mặt đất đang rung chuyển. Hayuna quay nhìn về phía sau, cả hai bên mắt của nàng đều rực sáng lên.

Một bức tường sương mù khổng lồ đang tràn tới!!

"A, 'nó' đã đến rồi kia." - Nàng khe khẽ nói - "Và nơi đây sẽ chẳng còn gì nữa, tất cả sẽ được tẩy rửa, tất cả sẽ tan biến."

"Cô bé..." - Visyeno gọi nàng.

"Sao, Visyeno?" - Nàng quay xuống nhìn anh.

Giây phút ấy, hai ánh mắt nhìn nhau như khiến thời gian đọng lại. Đôi mắt đen huyền sâu thẳm của Visyeno, và đôi mắt xám - bạc sáng ngời của Hayuna. Sau giây phút này, họ sẽ chẳng bao giờ còn có thể nhìn nhau như thế nữa.

"Cô bé... ước gì anh được biết... tên em..."

Đó là những lời cuối cùng trong cuộc đời ngắn ngủi của Visyeno, anh đã nói lên mong ước cuối cùng của mình. Trái tim anh đã ngừng đập ngay khi câu

nói ấy vừa dứt. Và đôi mắt anh đã khép lại, hoàn toàn thanh thản.

Ánh mắt Hayuna như đông cứng, trong khoảnh khắc.

Rồi nàng lại mỉm cười:

"Nếu người thật sự muốn biết, tên ta là... hư vô."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bẩy Nguyên Tố

"Cây hồng miên trong vườn đang trở nụ

Chút hương thâm cho lòng thấy tịnh yên

Điểm sắc đỏ trên khoảng trời mây phủ

Họa bức tranh vui nhẹ nổi ưu phiền..."

Giọng hát của cô ngọt ngào tới nỗi khiến cho những bông tuyết dường như cũng đang rơi chậm lại.

Sáng nay trời lạnh cóng nhưng Nhan Vy vẫn diện một chiếc váy khá là ngắn, trong khi Nhiên Sa thì đã phải quấn khăn bông kín trên cổ. Hai người đang cùng đi tới trường, trên con đường mòn nằm bên dòng sông Inins xanh biếc. Họ bước chậm rãi bên nhau giữa những làn tuyết trắng bay nhẹ bẫng. Hai bên đường vẫn nở rộ những bụi hoa, chỉ có điều hoa chuông xanh đã nhường chỗ cho hoa Cát tử đỏ.

* Cát tử đỏ: Loài hoa chỉ có ở Illen. Trông như những đóm lửa nhỏ.

"Cậu biết không Nhiên Sa, tớ đang phân vân giữa hai lựa chọn cho tương lai." - Nhan Vy chợt ngừng hát và nói - "Một là trở thành ca sĩ, hai là trở thành một đầu bếp chuyên nghiệp. Cậu thấy sao?"

"À, ừ..." - Nhiên Sa ậm ừ đáp.

Giọng Nhan Vy thoang thoảng bên tai anh:

"Thực ra tớ đang nghiêng về phương án thứ hai hơn, tớ muốn trở thành một siêu đầu bếp và có một nhà hàng riêng. Khi ấy tớ sẽ nấu cho cậu những bữa ăn thật linh đình."

"Ừ..."

Gió từ sông rì rào. Hương hoa Cát tử đỏ thơm nồng nàn hòa trong bụi tuyết. Nhan Vy cho hai tay vào trong túi áo khoác, giọng lập cập:

"Hic, lạnh quá. Sao tự dưng lại có một đợt tuyết rơi bất thường thế này nhỉ?"

"Ừm..."

Đã gần một tháng trôi qua kể từ vụ tấn công thành phố Illen của con quái vật đá khổng lồ Navirasor, một vụ tấn công khiến cả thế giới kinh hoàng và chấn động. Loài người đã hiểu rằng những thế lực siêu nhiên với nguồn sức mạnh hủy diệt là hoàn toàn có thật, và chúng có thể đang đe dọa sự tồn vong của địa cầu. Nhiều quốc gia phát triển đã bắt đầu có kế hoạch đầu tư những khoản ngân sách kỉ lục để đẩy nhanh quá trình nghiên cứu chế tạo những loại vũ khí mới. Tuy nhiên, có một số luồng ý kiến lo ngại rằng chính điều này sẽ làm bùng nổ một cuộc chạy đua vũ trang không có điểm dừng, và con người sẽ tự tiêu diệt lẫn nhau trong tầm thâm kích mạng tên: Thế chiến thứ 3.

"Dù sao thì tớ vẫn thích tuyết hơn là mưa." - Nhan Vy ngược nhìn lên bầu trời, nơi vô vàn những bông tuyết vẫn đang tuôn xuống từ màn mây xám dày.

"Ừ..."

"Âm thanh của những hạt tuyết nhẹ như không, chỉ có thể cảm nhận bằng những cảm xúc tinh tế nhất. Và sắc màu của tuyết thì tươi tắn hơn rất nhiều so với cảm giác ảm đạm mà những cơn mưa mang lại."

"Ừm..."

"Này Nhiên Sa!" - Nhan Vy quay sang bên nhìn Nhiên Sa, đôi mày thanh của cô hơi nhíu lại - "Nãy giờ cậu có thực sự nghe những điều tớ nói không

đấy hả?! Làm gì mà cứ cầm mặt vào cái điện thoại vậy?"

"Tớ đang xem tin tức." - Nhiên Sa đáp, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình chiếc smartphone đang cầm trên tay - "Thảm họa thứ năm đã xuất hiện rồi!"

"Thảm họa thứ năm?" - Nhan Vy giật mình.

Nhiên Sa trầm trầm nói:

"Câu nghe này, khu vực chiến sự ZA 13 ở Trung đông đã biến mất hoàn toàn chỉ sau một đêm."

"Biến mất hoàn toàn á? Cậu... nói rõ hơn đi." - Nhan Vy khẽ nuốt nước miếng.

"Cả một thành phố với hơn hai triệu người, dân thường, quân đội, nhà cửa, cây cối... tất cả mọi thứ đều đã biến mất không còn một dấu vết." - Sắc mặt Nhiên Sa tối sầm lại.

"Thật kinh khủng..." - Nhan Vy run run.

"Phải, mọi thứ đã tan biến như chưa từng tồn tại. Khi những chiếc trực thăng cứu trợ tới đó, họ chỉ còn thấy những màn sương chồn vờn trên những mảnh đất mênh mông trống trơn." - Giọng Nhiên Sa đầy u uẩn.

"Đáng sợ quá..." - Mặt Nhan Vy tái mét - "Làm thế nào mà một thành phố có thể đột nhiên biến mất như vậy chứ?? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Hư vô." - Giọng Nhiên Sa bỗng mang một âm vực trầm bất thường.

"?" - Nhan Vy khó hiểu nhìn Nhiên Sa, cô chợt cảm thấy bầu không khí đang trở nên rất căng thẳng.

Nhiên Sa chậm rãi nói:

"Cậu đã biết tới quan niệm về bốn nguyên tố chính tạo nên vũ trụ và thế giới là Lửa, Nước, Gió và Đất rồi phải không. Nhưng thực ra vẫn còn một quan niệm khác mà tớ mới lần mò ra được từ internet, một quan niệm cổ xưa hơn rất nhiều và được rất ít người biết đến, một quan niệm tưởng chừng đã bị quên lãng."

"Đó là gì vậy? Trời ơi, cậu nói nhanh lên chứ." - Nhan Vy vừa sợ vừa sốt ruột.

"Đó là quan niệm của một hội kín bí ẩn được lập ra từ hàng ngàn năm trước, họ tin rằng vũ trụ không chỉ được hình thành nên từ bốn nguyên tố nêu trên, mà là từ bảy nguyên tố."

"Bảy nguyên tố?" - Nhan Vy ngạc nhiên lặp lại.

Nhiên Sa khẽ gật đầu, giọng anh vẫn đầy âm u:

"Dựa trên những gì vừa xảy ra ở khu vực ZA 13, thành phố biến mất trong màn sương, tớ đoán đây là một thảm họa từ nguyên tố thứ 5: Hư vô."

"Nguyên tố... hư vô?" - Nhan Vy thấy thật khó tin.

"Ừ." - Nhiên Sa nói tiếp - "Vậy là tính đến thời điểm này đã có năm thảm họa xảy ra: Biển lửa, sóng thần, vòi rồng, hố tử thần, và sương mù hư vô. Nếu quan niệm về bảy nguyên tố là đúng thì có lẽ trong thời gian tới những thảm họa sẽ còn tiếp tục xuất hiện, và dường như chúng ngày càng có quy mô lớn hơn và nguy hiểm hơn."

"Thật khủng khiếp... Phải làm sao để ngăn chặn được chúng đây?" - Giọng Nhan Vy đầy lo lắng.

Nhiên Sa quay nhìn Nhan Vy, mái tóc đen mượt của cô ấy đã lấm tấm đầy những hạt tuyết li ti, ánh mắt long lanh và đôi môi hồng run run hơi mím lại, trông cô ấy lúc này mong manh như một nàng công chúa vậy, trong lòng anh bỗng dâng lên một cảm xúc khó diễn tả... Anh muốn ôm cô vào lòng để xua tan đi những nỗi sợ hãi đang vây quanh cô... Nhưng rồi, anh lại quay mặt ra phía trước, và khẽ nói:

"Việc này vượt ngoài khả năng của chúng ta."

"Nhưng nhất định phải có cách gì chứ?" - Nhan Vy khẩn thiết nói.

Nhiên Sa lắc đầu:

"Thế giới quá rộng lớn, chúng ta không thể biết thảm họa tiếp theo sẽ diễn ra ở đâu."

"..." - Nhan Vy thoáng im lặng, rồi cô lại hỏi: "Thế nguyên tố thứ sáu và thứ bảy là gì?"

"Đó là... Mà tớ nghĩ chúng ta phải đi nhanh hơn thôi, sắp muộn học rồi đấy. Hôm nay lớp tớ có bài kiểm tra." - Nhiên Sa chợt nhớ ra.

"Nhắc mới nhớ! Lốp tớ cũng thế!" - Nhan Vy giật bắn người - "Trời ơi, tớ mà đến muộn thì ông thầy sẽ giết tớ mất!!!!"

Và hai người vội vàng vắt chân lên cổ chạy tới trường. Tuyết bay tả tơi, những bụi hoa Cát tử đỏ khê rung rinh. Nhan Vy chạy nhanh hơn Nhiên Sa rất nhiều, cô nhanh chóng bỏ xa anh, chỉ còn giọng cô rớt lại:

"Nhiên Sa, chiều về cậu phải nói cho tớ biết hai nguyên tố còn lại là gì đấy nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Bóng Tối (1)

Tuyết bay trắng trời.

Cô ngồi bên khung cửa sổ và hờ hững nhìn ra cõi không gian lạnh lẽo ấy, trong đôi mắt cô là nỗi buồn vô tận.

Anh ngồi bên cô và lặng lẽ chải tóc cho cô, trong chút ánh sáng mờ nhạt của buổi cuối chiều. Anh hết sức cẩn thận, một tay gỡ từng lọn rối, một tay cố gắng đưa lược khê khàng nhất có thể trên những lọn tóc thơm thoang thoang mùi hoa diên vĩ của cô.

Thời gian như đã ngừng trôi trong căn phòng tĩnh lặng này.

Ngoài kia, tuyết cứ rơi không ngừng. Thi thoảng một vài hạt lại đậu lên tấm kính, như những đóm bông trắng xóa.

"Em đừng suốt ngày ủ rũ như vậy nữa được không, Thiên Nhi?" - Thiên Hà lên tiếng phá vỡ bầu không khí lạnh ngắt.

"Kệ tôi." - Giọng Thiên Nhi băng lãnh.

Đã gần một tháng nay, hai tập đoàn Egyh và MFJ gần như rối tung lên vì sự mất tích của Xương Uy. Họ đã dùng đủ mọi biện pháp để tìm kiếm anh mà vẫn không có kết quả.

"Cái thằng tệ bạc ấy, nó bỏ đi đâu mà chẳng thèm báo với ai một câu. Em hãy quên nó đi, và đừng lo gì cả. Bởi vì trên đời này vẫn còn rất nhiều đàn ông khác tốt hơn nó ngàn lần!" - Thiên Hà hùng hồn tuyên bố.

"Anh im đi." - Thiên Nhi lầm rầm.

Thiên Hà rút ra hai tấm vé:

"Thôi nào, chúng ta đi ra ngoài chơi cho khuây khỏa nhé? Anh có vé xem bóng đá đấy."

"Không đi đâu cả." - Thiên Nhi uể oải đáp.

"Hay đi xem phim?" - Thiên Hà rút ra hai tấm vé khác.

"Chẳng xem gì hết." - Thiên Nhi chán chường nói.

Thiên Hà vội lấy một khay bánh ngọt trên chiếc bàn gần đó và đưa đến bên Thiên Nhi:

"Ít ra thì em cũng ráng ăn một chút gì đó đi, được không?"

"Không ăn." - Thiên Nhi mệt mỏi nói, ánh mắt cô vẫn đắm chiều hướng ra những bông tuyết bên ngoài khung kính.

Không ổn rồi... xem ra con bé đang có những dấu hiệu của bệnh trầm cảm mức độ nặng - Thiên Hà lo lắng nghĩ, thấy cô em gái ngày càng héo hon tiêu tụy đi như vậy mà lòng anh đau như cắt. Không thể để tình trạng này kéo dài thêm được nữa, anh sẵn sàng làm mọi điều để cô bé vui lên!

Trước tiên là âm nhạc.

Thiên Hà đặt khay bánh xuống và ôm lên cây đàn ghi ta, rồi anh vừa đánh đàn vừa hát, một bản tình ca đầy tươi trẻ. Giọng anh cực hay, tiếng đàn cũng rất mượt, mái tóc anh tỏa dài sau lưng như một chàng nghệ sĩ hào hoa:

"Tình yêu rực rỡ như hoa

Nở trong gió buốt mưa sa cuộc đời

Bên nhau tay nắm không rời

Dẫu rằng bão tố, thế thời đổi thay

La la la..."

"Ồn ào quá!" - Thiên Nhi quát.

Thiên Hà liền buông cây đàn xuống:

"Em không thích nghe hát ư? Vậy thì..."

Tiếp theo là ảo thuật.

Thiên Hà bung ra một chiếc hộp lớn màu đen đậm trông khá bí hiểm, anh mở nắp hộp để Thiên Nhi thấy bên trong hộp hoàn toàn rỗng không. Rồi anh đóng nắp hộp vào và đặt xuống sàn, và rồi anh bắt đầu niệm thần chú theo cách các ảo thuật gia vẫn thường làm.

"Ha ha ha, Thiên Nhi, ngay bây giờ anh sẽ cho chim bồ câu bay rợp phòng em. Xem đây!"

Nắp hộp lại được bật tung ra một lần nữa. Và...

Xoạt! Xoạt! Rào Rào!

Một bầy dơi ào ạt bay ra khỏi chiếc hộp! Phải, là dơi chứ không phải chim bồ câu. Những con dơi màu đen thẫm cực kì hung dữ, chúng tỏa ra và bay hỗn loạn khắp căn phòng.

"Trời ơi anh bị điên à Thiên Hà!!!!" - Thiên Nhi hét lên.

"Thế quái nào lại toàn là dơi thế này?" - Thiên Hà khẽ chau mày - "Mình lấy nhầm hộp à?"

Cuối cùng Thiên Hà đành mở toang cửa sổ cho bầy dơi bay thoát ra ngoài trời mưa tuyết. Căn phòng dần trở lại yên tĩnh.

"Anh xin lỗi, có một chút nhầm lẫn..." - Thiên Hà cố gắng thanh minh.

Đầu tóc Thiên Nhi đang rối tả tơi vì bị lũ dơi cắn xé, gương mặt xinh xắn của cô cũng có vài vết xước. Và ánh mắt cô bùng lên những quầng lửa:

"Đủ lắm rồi! Anh đi ra khỏi phòng tôi ngay!!!"

"Nhưng..."

Choang!

Thiên Nhi quăng cả khay bánh ngọt vào Thiên Hà khiến anh phải xoay người né tránh. Những chiếc bánh văng vương vãi.

"Anh cút đi! Biến đi!"

Thiên Nhi tiếp tục vơ chén đĩa trên bàn ném Thiên Hà. Anh vội vã phóng mình ra phía cửa, xong còn ngoái lại:

"Khoan, vẫn còn tiết mục múa lửa nữa."

"ĐI RA!" - Thiên Nhi quơ lấy một chiếc ca sứ bự chẳng và quăng về phía cửa.

CÓP!!

Chiếc ca sứ trúng ngay vàng trán Thiên Hà. Anh lao đảo bước ra hành lang và đóng sầm cửa lại sau lưng.

...

...

...

Thiên Hà đứng dựa vào cánh cửa phòng, vết thương trên trán anh đang chảy máu ròng ròng, nhưng đôi môi anh vẫn nở ra một nụ cười:

"May quá, xem ra con bé lấy lại sinh khí rồi. Cú ném rất có lực."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Bóng Tối (2)

Tuyết đã rải trắng khu vườn.

Xuyên Sơn ngồi một mình bên bức tường kính trong ánh chiều chạng vạng, bên cạnh anh là một giò táo xanh. Phía trên cao, giò Thủy hồng lan vẫn phơ phất tỏa hương, nhưng không gian căn phòng lúc này sao lạnh lẽo quá. Có lẽ vì màu trắng đến nao lòng của những bông tuyết ngoài kia, hay là vì Huệ Nha không có ở đây.

Đã có lúc, cô bé với mái tóc đen huyền dịu dàng ấy ngồi bên anh nơi bức tường kính này, trong tiếng mưa rơi tưởng như ngân dài bất tận.

Xuyên Sơn mỉm cười, nàng đã cho anh những giây phút thật dịu êm, những giây phút đẹp nhất trong cuộc đời anh. Anh đã ngồi bên nàng, ngắm nhìn nàng, cảm nhận mùi hương, hơi ấm, và lắng nghe sự tĩnh lặng của nàng...

Tất cả đã chỉ còn là ký ức.

Xuyên Sơn lấy ra chiếc smartphone và bật lên một đoạn clip, một đoạn phim đã khiến cả thế giới xôn xao suốt những ngày qua. Đó là clip ghi lại cảnh Huệ Nha chiến đấu với siêu quái vật Navirasor, được quay bởi các camera của quân đội và đăng tải công khai trên các phương tiện truyền thông. Xuyên Sơn đã xem đi xem lại những hình ảnh này không biết bao nhiêu lần, đó thực sự là một trận chiến kinh hoàng của các vị thần ngay giữa chốn nhân gian này...

"Huệ Nha thật dũng cảm..."

Một giọng nói nhẹ nhàng chợt vang lên. Và một cô gái xinh xắn với mái tóc nâu mượt mà gọn sóng đang khẽ khẽ ngồi xuống bên Xuyên Sơn. Đó là Hiên Hạ, trong chiếc váy ngắn thêu hoa.

"Em ấy đã hi sinh để bảo vệ thành phố." - Hiên Hạ buồn bã nói, đoạn clip đang phát đến cảnh Huệ Nha bị tia lửa điện của con quái vật đánh văng đi xa.

"Không, anh tin rằng Huệ Nha vẫn còn sống." - Xuyên Sơn mỉm cười nói - "Theo một cách nào đó, ở một nơi nào đó."

"Xuyên Sơn..." - Hiên Hạ cảm động nhìn Xuyên Sơn.

"Và đến một ngày, cô bé nhất định sẽ quay về với chúng ta." - Giọng Xuyên Sơn đầy quả quyết.

"Vâng..." - Hiên Hạ cũng mỉm cười.

Ngoài kia, từng bông tuyết vẫn lặng lẽ rơi rơi. Những tán cây, thảm cỏ, và cả những khóm hoa cẩm tú cầu màu lam biếc giờ đều đã được phủ lên một sắc trắng thật khiết tinh.

"À, em ăn táo nhé?" - Xuyên Sơn lấy một trái táo và đưa cho Hiên Hạ.

"Cám ơn anh." - Hiên Hạ vui vẻ đón lấy.

Hai người cùng ăn táo. Bầu không khí trở nên tươi tắn lên rất nhiều, và hơi lạnh như đã bị đẩy lùi ra phía ngoài tấm kính.

"Ồi! Táo mùa này ngọt thật đấy!" - Hiên Hạ khẽ thốt lên.

"Ừ, ngọt và rất... mát." - Xuyên Sơn cười.

RẦM RẦM!!!

Cánh cửa chính ở gian nhà ngoài đột ngột bật tung ra khỏi bản lề!

Và...

Một chàng thiên sứ tóc vàng cùng một nàng nữ thần phương Đông đang hiện ngang bước vào, họ xách theo những chiếc túi ni lông lớn trông có vẻ rất nặng.

"Này Xuyên Sơn, Hiên Hạ. Chúng ta lại mở tiệc nướng đi nào." - Hainido cười rạng rỡ.

"Trời trở lạnh đột ngột, thịt nướng vẫn là nhất, ha ha!" - Irivy cười sáng khoái.

"Híc, lại phải sửa cửa rồi." - Xuyên Sơn khẽ thở dài.

Hiên Hạ vừa cười khúc khích vừa đứng dậy:

"Đi nào anh Xuyên Sơn, chúng ta ra giúp họ một tay."

"Ừ." - Xuyên Sơn mỉm cười gật đầu, anh nhìn lại bức tường kính một lần nữa rồi cũng đứng lên. Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, và những niềm vui sẽ chẳng bao giờ mất đi khi ta vẫn còn có những người bạn.

Huệ Nha, anh sẽ chờ em, đầu cho đến cuối cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Bóng Tối (3)

Tokyo, Nhật bản.

Cả thành phố chìm trong tuyết.

Trên đỉnh một ngọn đồi cao, có một cây anh đào rất lớn, hoa nở rộ một sắc hồng. Dưới tán cây lúc này là một dáng người thanh mảnh trong bộ y phục chỉ toàn một màu đen thâm thẫm. Huy Am. Chàng đang mỉm cười nhìn xuống quang cảnh thành phố hiện đại sầm uất, với bên mắt bạc phát sáng lấp lánh như một đốm sao, và mái tóc thật dài màu nâu nhạt tung bay phất phơ trong gió tuyết.

Trên vai chàng là một con mộc long, có tên là Nojor.

* Nojor: Rồng cây. Linh thú thứ 2 của Huy Am. Mới nở khỏi trứng nên kích thước chỉ bằng một con vẹt. Cấu tạo cơ thể của nó là gỗ đen, đôi cánh là lá xanh.

"Lại thêm một ngày nữa sắp trôi qua rồi..." - Huy Am khẽ cất tiếng, chất giọng du dương phảng phất tịch liêu.

"Và chúng ta vẫn chưa tìm được Huệ Nha." - Con rồng cây Nojor tiếp lời chàng.

"Khi ở Illen chúng ta đã ở rất gần rồi, vậy mà lại để cô ấy biến mất ngay trước mắt. Huệ Nha đúng là ngày càng... thú vị." - Huy Am nở một nụ cười sâu miên.

"Và bí ẩn." - Nojor nói tiếp.

Gió lạnh thổi vi vút. Những cánh hoa anh đào vẫn không ngừng tỏa rơi cùng những hạt tuyết, sắc hồng và sắc trắng đan xen, hòa quyện, tựa như bức tranh cảnh bông lai.

Bên cạnh Huy Am, một cái bóng trắng đang hiện ra, kết nên từ những giọt nước, rồi dần trở thành một nàng thiếu nữ sắc đẹp vô ngần. Hy Ca, nàng tử thiên thần Nước với mái tóc trắng dài tới tận gót chân.

Tiếp ngay sau đó là nàng gió, Hoa Tiên, hiện hình từ những sợi tóc vàng như tia nắng mai:

"Ôi không thể thế được, hôm nay tôi đến chậm hơn Nước mất rồi... hắt xì... Hic, tôi vừa trở về từ Bắc cực, lạnh lắm nhé, lạnh lắm khốc, lạnh kinh hoàng, lạnh... hắt xì..." - Nàng hắt hơi liên tiếp.

Con rồng Nojor liền bay sang đậu trên vai nàng:

"Hoa Tiên, để em giúp chị sưởi ấm nhé?"

"Ahhh Nojor, chị vẫn luôn thích em nhất đấy, hi hi." - Hoa Tiên tươi cười rạng rỡ.

Ba tử thiên thần đứng đó, với những con mắt bạc ngời sáng, cùng hướng về phía chân trời thăm thẳm mịt mờ. Mưa hoa, mưa tuyết vẫn bay rợp không gian.

"Chúng ta đã lục tung cả địa cầu lên rồi mà vẫn không thể tìm thấy một chút dấu vết gì của Huệ Nha." - Hoa Tiên báo cáo tình hình.

"Có lẽ đã đến lúc thay đổi phương pháp." - Huy Am mỉm cười nói.

"Có cần phá hủy thêm vài thành phố nữa không?" - Hoa Tiên hỏi.

"Không, chúng ta sẽ không lãng phí thêm một linh thú nào nữa cho cái hành tinh hẻo lánh này." - Huy Am nhẹ nhàng đáp.

"Thêm một tin xấu nữa." - Hy Ca lạnh lẽo lên tiếng, sắc mặt nàng đầy âm u - "Các tử thiên thần bóng tối đã bắt đầu đến hành tinh này rồi. Chúng sẽ sớm tìm đến chúng ta."

"Các tử thiên thần bóng tối??" - Hoa Tiên run bắn - "Ồi không! Tôi... sợ họ lắm... nhất là... cô ta!!" - Giọng nàng càng run hơn - "Cô ta là ác quỷ, không còn hơn cả ác quỷ... hu hu sợ quá đi mất... mới nghĩ đến thôi đã thấy buột cả tim rồi..."

Nojor liền vỗ vỗ đôi cánh bé xíu trấn an nàng:

"Đừng sợ Hoa Tiên, nếu chúng đến em sẽ phóng lửa thiêu rụi chúng."

Hoa Tiên khẽ lắc đầu:

"Thôi Nojor, em mà phóng lửa thì chị nghĩ em sẽ cháy đầu tiên đấy."

"Không sao đâu, sẽ ổn thôi." - Huy Am vẫn mỉm cười, nhưng nét cười của chàng dường như có một chút gợn - "Mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Ánh Sáng (1)

Con đường kia chỉ còn là bóng tối

Em là thiên thần lạc lối trong đêm

Thế gian này là dòng sông tội lỗi

Từng phút từng giây lại kết dài thêm

...

Cô đứng trước hai cánh cửa gỗ lớn, hít sâu một hơi.

Ngày hôm nay, cô đến đây vì một việc hệ trọng. Và cô hoàn toàn ý thức được điều này.

Cô vẫn mặc bộ y phục quen thuộc với tất dài, boots thấp, và chiếc váy ngắn màu đen thẫm âm u, để lộ ra những hình xăm tuyệt đẹp trên bắp đùi bên trái. Nhưng, mái tóc cô giờ đã được nhuộm trắng. Trắng như tuyết.

Sự thay đổi về ngoại hình chỉ là khởi đầu cho một sự thay đổi khác, quan trọng hơn.

"Bởi vì... chúng ta... đều là... con người..."

"... chúng ta đều là con người..."

"... đều là con người..."

"... đều là con người..."

Từ sau trận chiến ở nghĩa địa máy bay, những lời nói cuối cùng ấy của Wijy đã luôn vang vọng trong đầu cô, như một nỗi ám ảnh khôn nguôi...

...

Y Tuyết đưa tay đẩy cánh cửa nặng nề, rồi bước vào trong. Văn phòng của ông trùm băng Hajal.

Căn phòng gần như tối đen, không một ánh điện. Thứ ánh sáng duy nhất là từ khung cửa kính lớn mở ra ngoài trời, nơi những bông tuyết trắng muốt đang nhẹ nhàng tỏa rơi.

Y Tuyết hướng về phía bàn làm việc của ông trùm, ở góc tối nhất trong căn phòng, nơi không có nổi một tia sáng dù là nhỏ nhất, nơi chỉ thấy một màu đen kịt đến rợn người. Trong cõi bóng tối dày đặc ấy, có một hình người đang ngồi đó. Một bóng đen rất to lớn!!

Đó chính là ông trùm đầy quyền lực của băng Hajal, băng đảng thống trị giới xã hội đen thành Illen.

"Thưa cha." - Y Tuyết cúi đầu chào.

Ông trùm vẫn ngồi tĩnh lặng trong cội bóng tối kia, một sự tĩnh lặng đến lạnh buốt, như thể ông ta đang không hài lòng về màu tóc mới của Y Tuyết. Nhưng rồi, ông ta cũng cất tiếng, một chất giọng trầm đục như vang lên từ địa ngục:

"Sao, Y Tuyết?"

"Con có một chuyện muốn thưa với cha." - Y Tuyết kính cẩn nói.

"Nói đi." - Ông trùm ra lệnh. Vẫn chẳng thể nào thấy được khuôn mặt của ông ta, chỉ thấy lơ mờ một bóng đen đầy bí hiểm.

Y Tuyết nói một cách rành mạch:

"Thưa cha, con muốn từ bỏ quyền thừa kế của băng Hajal."

Lại là một sự im lặng chết chóc bao trùm toàn bộ căn phòng tối tăm, khiến những kẻ yếu tim sẽ phải nín thở. Và những bông tuyết ngoài khung cửa sổ như cũng đang rơi chậm hơn. Rồi... bóng đen ông trùm dường như vừa có một chút cử động, ông ta u trầm cất giọng:

"Cái gì? Ta có nghe nhầm không?"

Y Tuyết khẽ lắc đầu:

"Không, thưa cha. Từ nay con sẽ không can hệ gì tới chuyện của băng đảng nữa."

"Câm miệng!" - Một tia sáng đỏ vừa chọt lóe lên từ bóng đen ông trùm, giọng ông ta gần lại càng trở nên đáng sợ - "Đi về phòng của con đi. Ta sẽ cho gọi con sau."

Y Tuyết vẫn điềm đạm nói:

"Thưa cha, con cũng xin phép dọn ra khỏi nhà này. Hôm nay con đến chào từ biệt cha."

RAÀMM!!!!

Chiếc bàn rung bần bật, có vẻ như sắp sập xuống. Ông trùm đã nổi con thịnh nộ:

"Láo lếu! Con lại gần đây!"

"Con xin phép." - Y Tuyết cúi chào rồi quay đi, bước thẳng ra phía cửa phòng.

Tia sáng đỏ từ ông trùm càng lóe rực lên, ông quát lớn:

"Quay vào đây ngay, Y Tuyết!"

Nhưng cánh cửa đã đóng lại.

Ông trùm gầm thét vào chiếc bộ đàm kết nối với bộ phận an ninh:

"TẤT CẢ CHẶN NÓ LẠI!"

...

...

...

Ngoài trời, tuyết vẫn đổ xuống không ngừng. Y Tuyết đã đánh ra tới tận đây, mấy tên vệ sĩ băng Hajal bị hất văng lăn lóc sau những đòn quyền cước của cô.

Tòa biệt thự của ông trùm đồ sộ kiên cố như một pháo đài. Trên khoảng sân cỏ rộng mênh mông chìm trong tuyết trắng, đã có khoảng mấy chục tên đầu gấu Hajal đứng trấn thủ sẵn, tên nào cũng xăm kín thân mình chẳng chừa chỗ nào. Tên đứng đầu lên tiếng:

"Tiểu thư, xin hãy quay lại. Ông trùm đã có lệnh đưa cô về phòng."

Y Tuyết vẫn lạnh lùng tiến thẳng tới, mái tóc trắng hay là làn mây tung bay lất phất.

Tên đầu gấu dần giọng cảnh báo:

"Tiểu thư, đừng để chúng tôi phải khó xử. Xin hãy quay vào..."

BÓP!

Hắn chưa nói hết câu đã ăn ngay một cú đập nháng lửa của Y Tuyết, ngã lộn quay ra nền cỏ tuyết. Cả đám đầu gấu liền xấn xỏ xông tới. Và khoảng sân trước cổng pháo đài nhanh chóng chìm trong tiếng đầm đá náo loạn. Y Tuyết một mình tả xung hữu đột giữa vòng vây của lũ quỷ sứ, thân thủ xuất thần, dũng mãnh vô song. Tuyết roi thảm sâu. Giọng ông trầm vang rền từ hệ thống loa:

"Xông lên tóm lấy con bé! Không cần nương tay! Đưa nó về phòng hoặc tất cả chúng mày sẽ phải ra nghĩa địa!"

Đám đầu gấu tuân lệnh ông trầm, ra đòn không hề nhân nhượng vào Y Tuyết. Chỉ trong một giây sơ suất cô đã trúng ngay một cú đâm cực mạnh, máu phun ra.

"Máu..." - Y Tuyết đưa tay sờ lên khóe môi - "Máu! HA HA HA HA!"

Tiếng cười cất lên điên dại, đầu Y Tuyết như đang phùng phùng bốc lửa, ánh mắt cô long lên như mắt sói hoang khiến lũ đầu gấu đang vây kín xung quanh cũng phải chùn lại.

"Khốn kiếp! Chúng mày làm chị điên lên rồi nhé, mà một khi chị đã điên lên thì đũa nào không văng lòi là chị GIẾT!!!!"

Y Tuyết hét lớn một tiếng rồi bay người lên lao thẳng vào lũ đầu gấu, những đòn đánh bùng nổ dữ dội hơn bao giờ hết, cô đầm đá như mưa, điên cuồng, tàn bạo.

"Chết hết đi lũ nhãi nhép! Chị đã muốn rửa tay gác kiếm sống đời bình yên mà chúng mày cũng không buông tha, đã vậy thì chị sẽ nện chúng mày hết mình tới bến luôn! Coi như đây là trận đánh cuối cùng của đời chị đi, HA HA HA!"

Lũ đầu gấu đông là thế mà giờ đã bị Y Tuyết quấy đảo tan tác, tên nào tên nấy không bằm dập thì cũng tả to, máu me đầm đìa tung tóe.

Chợt...

GRUUUU!!!!

Một tiếng gầm đầy hoang dại chợt vang lên!!

Y Tuyết hơi khựng lại...

Lũ đầu gấu đang dạt cả ra...

Một gã đàn ông cao lớn đến mức khó tin đang vừa gầm gừ như dã thú vừa lừng lừng nện bước tiến vào trận địa! Cơ thể hắn cuộn cuộn cơ bắp với những hình xăm phủ khắp trên nước da rám nâu, mà nổi bật là hình một con hắc long dữ tợn ở vùng ngực và bụng. Hướng ánh nhìn tàn độc vào Y Tuyết, hắn cất giọng đầy từ khí:

"Tiểu thư, người không thể rời khỏi đây được."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ánh Sáng (2)

Tuyết bay mù trời.

Y Tuyết quay nhìn gã khổng lồ xăm hình hắc long, cô nở một nụ cười chết chóc:

"Vậy người cần ta thử xem, Imanum."

* Imanum: Một trong những tướng mạnh nhất của ông trùm Hajal. Năm đầm của hắn có thể khiến đá tảng cũng phải nát vụn như cám.

Gã hắc long Imanum đang rút ra một cây roi da dài hàng mét, giọng hắn đầy đe dọa:

"Hôm nay, ta xin thay mặt ông trùm dạy dỗ tiểu thư."

"Ha ha, để xem trình độ sư phạm của người đến đâu." - Y Tuyết cười lạnh.

Tuyết giăng điệp trùng.

Vút!

Ngon roi đã vung lên!

Nhưng...

Y Tuyết đã nhanh hơn, cô chớp nhoáng rút ra một con dao găm và phóng thẳng vào bàn tay cầm roi của Imanum. Lưỡi dao chỉ liếm qua nhưng cũng đủ để tứa máu, chiếc roi rơi xuống. Gã Imanum còn chưa kịp định thần thì đã thấy bóng Y Tuyết phóng tới trước mặt mình!

BÓP! RẦM!!

Hai cú đâm thần sầu liên tiếp của Y Tuyết khiến gã Imanum tối sầm mặt mũi. Hắn lao đảo rồi đổ uesth xuống thảm cỏ tuyết, nằm ngay đơ.

"Buổi học kết thúc." - Y Tuyết mỉm cười kiêu ngạo, cô chậm rãi bước qua cái xác kênh cang của gã Imanum.

Pập!

Bàn tay gân guốc của Imanum bắt chợt túm chặt lấy cổ chân Y Tuyết! Hấn vùng dậy như một con gấu rừng khổng lồ và vung tay quăng mạnh cô ra xa.

Y Tuyết ngã lăn lóc mấy vòng trên nền tuyết, cảm thấy đau ê ẩm khắp mình mẩy. Gã hắc long Imanum lại đang lừng lững tiến về phía cô, hấn gằm gừ:

"Tiểu thư, giờ là tiết hai."

RẦM!!

Một chiếc dù cui chích điện từ đầu bay tới đáp thẳng xuống... đình đầu Imanum, khiến hấn hơi choáng váng.

Quân cứu viện của Y Tuyết đã tới, đó là tay phó tướng của cô cùng các anh em còn sống sót sau trận chiến với băng Ujjaz ở nghĩa địa máy bay.

"Cô chủ mau đi đi, mọi việc ở đây cứ để tôi lo!" - Tay phó tướng quả quyết hét lớn về phía Y Tuyết.

"Kazius." - Y Tuyết khề gật đầu với hấn.

* Kazius: Phó tướng của Y Tuyết. 21 tuổi. Ngoại hình: Khá bặm trợn nhưng cũng khá... đẹp trai.

Một trận chiến kịch liệt lập tức nổ ra giữa hai đám côn đồ đều thuộc băng Hajal, một theo phe ông trùm, một theo phe Y Tuyết. Và Kazius đang đối đầu trực tiếp với Imanum, một trận đấu rõ ràng là hết sức chênh lệch.

Y Tuyết đã chạy thoát được ra khoảng trống nơi để chiếc mô tô siêu phân khối màu đỏ rực của mình. Cô nhanh chóng cuời lên chiếc xe, trước khi nổ máy còn ngoái lại vẩy tay về phía Kazius:

"Vĩnh biệt Kazius!"

"Vĩnh biệt cô chủ! Chúc may mắn!" - Kazius cười rạng rỡ đáp lại.

Bùm!

Chiếc mô tô của Y Tuyết đã rồ máy phóng đi xuyên thẳng vào màn mưa tuyết bạt ngàn, bỏ lại phía sau trận chiến hỗn loạn và tòa pháo đài u ám.

Vù ù!

Gió tuyết lạnh buốt thốc thẳng vào mặt Y Tuyết, nhưng làn môi cô vẫn khề mỉm cười. Cô đã sẵn sàng để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, với một tài khoản bí mật và một chỗ ở bí mật.

Giờ đây, phía trước con đường đầy bóng tối của cuộc đời cô dường như đã le lói một chút... ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Phượng Hoàng Lửa (1)

* Sơ lược về cỗ máy thời gian của Xương Uy: Gồm có máy chủ được đặt trong phòng anh, và chiếc đồng hồ thời gian mà anh đeo trên cổ tay. Chiếc đồng hồ thời gian này hoạt động như một thiết bị điều khiển từ xa truyền mệnh lệnh và tín hiệu về máy chủ, nhờ vậy Xương Uy có thể du hành tới bất kì khoảng thời gian nào mà anh muốn.

...

Đường hầm thời gian.

Lừa? Ý cô ta là gì? - Xương Uy tự hỏi, anh nhìn lại cô bé đang đứng bên cạnh mình một lần nữa, đôi mắt cô ấy thật khác lạ với hai màu đỏ - bạc, không giống với mắt của con người. Anh khẽ nói:

"Nếu cô là lừa, thì tôi là tuyết." (Huệ Nha đang mặc váy đỏ, còn Xương Uy mặc quần jean trắng và sơ mi trắng)

"..." - Huệ Nha không còn nghe rõ lời Xương Uy nữa, nàng đang cảm thấy vô cùng mệt mỏi và chóng mặt bởi trận chiến đã khiến nàng hao tổn quá nhiều năng lượng, cộng thêm việc bị trúng thương từ tia lửa điện của con quái vật...

Xương Uy vẫn nhìn Huệ Nha, trong đầu anh đang có rất nhiều băn khoăn về cô gái lạ lùng này. Làm sao cô ấy có thể từ ngoài trời bay vào phòng anh? Có chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?

Chợt...

Huệ Nha ngã khụy xuống...

"Cẩn thận." - Xương Uy đỡ lấy nàng.

Repet! Repet!

Đúng lúc ấy dòng thời gian đột ngột... đảo chiều!

Xương Uy kinh hoàng nhìn vào chiếc đồng hồ thời gian trên cổ tay mình, những con số đang tự động nhảy hỗn loạn! Và xung quanh hai người đường hầm thời gian đang vù vù trôi đi với một tốc độ chóng mặt, những tia lửa điện màu tím lóe lên sáng rực và phát ra những tiếng nổ lớn khủng khiếp!!

ẦM ẦM!!!

Máy chủ gặp sự cố rồi, không thể điều khiển được nữa... Chưa bao giờ Xương Uy cảm thấy bất lực và sợ hãi đến thế, anh và cô bé này đang trôi đến thời đại xa xăm nào đây? Hay là sẽ lạc vào cõi không gian vô định?

...

...

...

Phòng Xương Uy.

Máy chủ đã phát nổ vì quá tải. Cả cỗ máy đồ sộ mà Xương Uy tốn bao tâm huyết để chế tạo giờ đã tan tành xác pháo.

...

...

...

Xương Uy tỉnh dậy và cảm thấy đầu vẫn còn hơi choáng váng. Anh thấy mình đang nằm trên nền tuyết, xộp mềm và lạnh lẽo.

Tiếng gió vi vút, rì rào. Mưa tuyết rơi mịt mù. Xương Uy gắng gượng ngồi dậy, Huệ Nha đang nằm ngay bên anh, nàng đã lịm ngắt. Anh nhìn ra xung quanh: Những thân cây cổ thụ hoàn toàn trơ trụi lá, và đều được phủ trắng bởi tuyết. Ở phía xa là một tượng đài đồ sộ, với một bức tượng đá khổng lồ đã bị cụt mất phần đầu, trông rất thê thảm.

Ít ra cũng đã thoát được ra khỏi đường hầm thời gian - Xương Uy thoáng nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn lại chiếc đồng hồ thời gian trên cổ tay mình thì anh lại thấy ròn rợn. Số năm đang được hiển thị là... 2616!

Đây là năm 2616 ư!?

Anh đang ở đúng vị trí căn phòng của mình vào 600 năm sau, nhưng giờ đây tòa biệt thự đã không còn, mà thay vào đó là khu tượng đài hoang vu này.

Tương lai mà sao quang cảnh lại tiêu điều thê lương đến vậy?

Phải quay trở về hiện tại thôi - Nghĩ vậy Xương Uy bắt đầu thiết lập lại chiếc đồng hồ thời gian, nhưng anh đã thử đi thử lại mà vẫn không có bất kì tín hiệu gì. Rồi anh cũng hiểu ra rằng: Máy chủ đã... chết.

Điều đó có nghĩa là anh sẽ mãi mãi bị mắc kẹt ở thời tương lai này!

Xương Uy thoáng lặng người đi trong nỗi tuyệt vọng, chẳng còn cách nào để quay trở về được nữa, và ước mong hồi sinh người mẹ thân yêu của anh cũng sẽ chẳng bao giờ thực hiện được...

Gió tuyết buốt lạnh, thấu tận xương tủy. Xương Uy quay nhìn Huệ Nha, nàng vẫn nằm bất động trên nền tuyết, bộ váy đỏ thắm như màu hoa hồng. Anh lay gọi nàng, nhưng thân thể nàng đã lạnh ngắt. Anh liền bế nàng lên, trước tiên phải tìm một chỗ nào đó ấm áp hơn để giúp nàng lấy lại thân nhiệt.

Mưa tuyết rơi ngày một dày đặc và gió cũng ngày càng dữ dội hơn, có vẻ như sắp có bão tuyết. Xương Uy vẫn bế Huệ Nha trên tay, đi qua dưới chân của bức tượng đá mất đầu kì vĩ, tạc hình một vị thần khổng lồ nào đó trong thần thoại Illen.

Và hành trình khám phá thế giới tương lai của hai người đã bắt đầu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Phượng Hoàng Lửa (2)

Bão tuyết đã thực sự tràn tới, khung cảnh thoáng chốc đã trở nên mù mịt. Nhưng Xương Uy đã nhìn thấy một căn nhà kính bỏ hoang ở phía trước, anh liền ôm chặt lấy Huệ Nha hơn và bước nhanh tới đó.

Vào được bên trong, Xương Uy cẩn thận đặt Huệ Nha xuống sàn nhà, rồi anh thả mình xuống cạnh đó, thở dốc.

Căn nhà này có dạng hình trụ tròn, các vách tường và mái vòm đều được làm từ kính trong suốt, sàn nhà được lát bởi một thứ đá gì đó màu xám trắng. Trong nhà hoàn toàn trống trơn.

Mặc dù đang rất lạnh nhưng Xương Uy vẫn cởi chiếc áo sơ mi của mình ra và đắp lên người cho Huệ Nha, bởi nàng cần nó hơn anh. Xương Uy không phải dạng cơ bắp nhưng thân hình anh rất rắn chắc, nói chung là bắp nào ra bắp đấy. Nước da anh hơi rám nắng, không khiếm khuyết.

Trời đang dần tối. Gió tuyết vẫn quần thảo không ngừng xung quanh căn nhà bé nhỏ. Các vách tường kính cảm giác như thật mỏng manh, có thể bị thổi tan bất cứ lúc nào. Xương Uy ngồi co ro và ngắm Huệ Nha, bởi anh cũng chẳng còn biết làm gì khác vào lúc này. Nàng mang một vẻ đẹp thật dịu dàng, từng đường nét trên gương mặt tựa như những nét vẽ đầy thanh thoát, khiến anh cảm thấy rất dễ chịu và dần vơi đi những lo lắng.

Nhiệt độ càng về đêm càng hạ thấp làm Xương Uy run lập cập, cảm giác như cơ thể mình sắp đóng băng vậy, cái lạnh cắt da cắt thịt đã vượt quá sức chịu đựng của anh rồi. Huệ Nha thì vẫn không có dấu hiệu gì sẽ hồi tỉnh. Giờ chỉ còn một cách duy nhất để giữ ấm cho cả hai người, đó là...

Xương Uy nằm xuống bên Huệ Nha và choàng tay ôm lấy nàng. Hai người chỉ có chung một chiếc áo sơ mi mỏng làm chăn đắp. Nhưng dường như hơi ấm đang dần trở lại.

Tiếng gió vẫn vỗ sầm sập lên những tấm kính. Nằm bên trong căn nhà trong suốt ấy, trông họ chẳng khác gì đang ngủ ngoài trời, giữa cơn bão tuyết điên cuồng nổi.

Làn tóc Huệ Nha thật mềm và thơm quá đổi. Xương Uy ôm nàng chặt hơn và dần thiếp ngủ đi trong mùi hương êm dịu ấy...

...

...

...

Rạng sáng. Bão tuyết đã tan nhưng bầu trời vẫn âm u xám xịt, và những hạt tuyết vẫn rải xuống lác đác. Khung cảnh xung quanh căn nhà kính đã chìm ngập trong một màu trắng, trên mái vòm bám đầy những mảng tuyết dày. Phía xa xa, bức tượng thần khổng lồ vẫn đứng im lìm, buồn thảm.

Xương Uy đang dần tỉnh giấc và cảm thấy rất... ấm. Ấm một cách lạ kì. Anh liền ngồi dậy và kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi người Huệ Nha. Và anh mở tròn cả hai mắt khi thấy nằm sát bên vùng eo của nàng là một... quả trứng.

Một quả trứng rất lớn, dường như là bằng đá, với những đốm màu đỏ sậm.

Xương Uy dùng hai tay cầm quả trứng lên, hơi ấm tỏa ra từ nó đang lan ra khắp cả căn nhà.

Không hiểu quả trứng này ở đâu ra vậy nhỉ? Chẳng lẽ... - Xương Uy quay nhìn xuống Huệ Nha - Chẳng lẽ cô ta... đẻ trứng ư!??

Nhưng anh nhớ rất rõ là đêm qua đâu có xảy ra chuyện gì, anh chỉ nằm ôm cô ta và ngủ thôi mà. Vậy sao lại có... trứng??

Thật quá vô lí!

Xương Uy lại nhìn chằm chằm quả trứng và suy nghĩ trong tâm trạng khá lo âu. Đây là trứng gì nhỉ? Nó sẽ nở ra thứ gì?

"Trà đây." - Một giọng nói trong veo chợt ngân lên.

Xương Uy hơi giật mình. Huệ Nha đã tỉnh lại, nàng đang ngồi dậy khỏi sàn nhà và chia tay về phía anh. Anh hơi bối rối, nhưng rồi cũng đành trao quả trứng lại cho nàng.

"Quả trứng này là gì vậy?" - Anh hỏi.

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng kéo chiếc áo sơ mi lại và khoác trở lên mình.

"Nó từ đâu sinh ra?" - Xương Uy lại hỏi.

"..." - Huệ Nha vẫn chẳng hề để tâm đến anh, nàng khẽ vuốt ve quả trứng.

Thái độ của nàng làm Xương Uy thấy hơi khó chịu:

"Này cô có nghe tôi hỏi không? Sao không trả lời?"

"Ta không nói chuyện với người lạ." - Huệ Nha khẽ nói.

"Người lạ? Thế trả chiếc áo đây." - Xương Uy dứt khoát nói - "Cô đang khoác trên người chiếc áo của tôi đấy."

Huệ Nha chợt đỏ mặt, nàng hơi lúng túng cởi chiếc áo trả cho Xương Uy.

Xương Uy mặc lại chiếc áo. Trong khi Huệ Nha đang nằm nghiêng xuống sàn nhà, nàng co người lại và ôm quả trứng vào trong bụng.

"Cô làm gì vậy?" - Xương Uy nhíu mày hỏi.

"Ấp trứng." - Giọng Huệ Nha trong veo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Phượng Hoàng Lửa (3)

Huệ Nha áp trứng đến tận trưa. Tuyết mới ngót được một chút buổi sáng, giờ đã lại ào ào đổ xuống trắng xóa. Xương Uy đứng nhìn ra qua lớp kính, giọng anh buồn bã:

"Thời tiết ở thế giới tương lai khắc nghiệt quá..."

Huệ Nha chẳng quan tâm tới thời tiết, nàng đang chậm rãi ngồi dậy và đặt quả trứng ra trước mặt. Xương Uy lại một lần nữa ngạc nhiên, quả trứng giờ thật rực rỡ, nó đang nóng đỏ lên như một khối dung nham. Rồi khối dung nham ấy bắt đầu nứt vỡ.

Nó sắp nở rồi! - Xương Uy hồi hộp.

Bụp!

Một tiếng nổ nhỏ, và lớp vỏ trứng nham thạch đã vỡ tung thành nhiều mảnh. Để lộ ra một sinh vật tuyệt đẹp ở bên trong: Một con chim với lớp lông vũ đỏ rực, chiếc mỏ bằng vàng và các móng vuốt bằng ngọc trắng, phần đuôi phía sau dài thướt tha.

"Một con... phượng hoàng lửa?" - Xương Uy dường như vẫn chưa tin vào mắt mình.

Con phượng hoàng lửa mới sinh ra nên vẫn còn nhỏ xíu, kích thước của nó chỉ bằng một con chim câu. Lúc này nó đang vỗ vỗ đôi cánh mĩ lệ rồi chợt bay vút lên và đậu lên... vai Xương Uy.

Không hiểu sao Xương Uy lại thấy mình phải có trách nhiệm với con chim lửa này, anh đưa tay khẽ vuốt lên lớp lông mượt mà ấm áp của nó. Nó liền giúi

giúi đầu vào cổ anh hết sức tình cảm

Huệ Nha hơi xịu mặt như không hài lòng, nằng lên tiếng:

"Navarisa, ta mới là chủ của mi."

* Navarisa: Phượng hoàng lửa. Linh thú thứ 2 của Huệ Nha. Tính tình: Rất xốn xác.

Chim phượng hoàng Navarisa liền vội vã đập cánh bay sang bờ vai Huệ Nha. Nó hơi chúc cái đầu xuống như đang ngượng ngùng, hối lỗi.

Nhờ có chim phượng hoàng mà không khí trong căn nhà kính trở nên ấm áp như vào mùa hạ, mặc cho bên ngoài một đợt bão tuyết nữa lại đang tràn về, dữ dội hơn cả đợt trước.

"Đây là đâu?" - Huệ Nha hỏi.

"Tương lai. Năm 2616." - Xương Uy đáp, anh ngồi xuống và dựa lưng vào vách kính.

"Là sao?" - Huệ Nha có vẻ không hiểu lắm.

"Là vậy đấy." - Xương Uy cười buồn - "Chúng ta đang ở thế giới trong tương lai, sau 600 năm."

"Sao có thể thế được?" - Huệ Nha hơi nhúm mày lại.

"Do cỗ máy thời gian của tôi." - Xương Uy giải thích - "Nó đã đưa chúng ta tới tương lai này."

"Không được, ta phải trở về hiện tại." - Huệ Nha nói.

"Không về được nữa đâu." - Xương Uy khẽ lắc đầu - "Cỗ máy hỏng rồi, chúng ta sẽ phải ở lại thời gian này vĩnh viễn."

"Không. Ta không tin."

"Vậy cô có thể làm được gì?"

"Ta muốn quay về."

"Không thể."

PHÙNG!!!

Lửa chợt bùng lên, mái tóc Huệ Nha đã vụt biến thành những dải lửa nóng rực rục rục! Nàng đứng dậy và cất bước tiến về phía Xương Uy, con mắt bạc của nàng đang lóe sáng lên rực rỡ, và nét hiền dịu trên khuôn mặt nàng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ uy nghiêm của một nữ thần, giọng nàng đầy uy quyền:

"Con người kia, ngươi phải đưa ta trở về hiện tại."

Nhịp tim Xương Uy đang đập thình thịch, trong nỗi kinh ngạc trước sự biến đổi đáng sợ của Huệ Nha. Anh vội nói:

"Khoan đã, cô phải hiểu rằng đó là điều không thể, vì cỗ máy đã..."

BÙNG!

Một quả cầu lửa vừa chợt bùng lên trên tay Huệ Nha! Đò rục! Nàng đã nổi cơn thịnh nộ:

"Nếu ngươi không đưa ta trở về, ta sẽ thiêu cháy ngươi thành... tro bụi!"

"Chờ đã... không..." - Xương Uy kinh hoàng đến nghẹn lời, trong đáy mắt anh giờ phản chiếu chỉ toàn một sắc đỏ của lửa!! Nữ thần lửa đang vung tay lên và chuẩn bị phóng quả cầu lửa vào anh...

Mọi việc đã kết thúc...

Xương Uy nhắm mắt lại, anh đã sẵn sàng để đến bên người mẹ hằng đau yêu của mình, nơi thiên đường...

Hãy kết thúc đi...

Nhưng...

Bịch!

Huệ Nha chợt đổ sụm xuống sàn nhà, và những ngọn lửa của nàng đã tắt.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Phượng Hoàng Lửa (4)

Xương Uy mở mắt ra, mồ hôi đầm đìa, một phần bởi sức nóng mà Huệ Nha tỏa ra.

Nàng đã lại ngất lịm đi, do vừa rồi đã sử dụng năng lượng quá mức trong khi cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Những vết thương ngoài da có thể mau chóng lành lại, nhưng nội thương thì không nhanh đến vậy.

...

Vài tiếng sau.

Huệ Nha dần tỉnh lại, nàng lại thấy chiếc áo sơ mi của Xương Uy đang đắp trên người mình. Anh ngồi gần đó, nhìn lơ đãng ra con bão tuyết mù mịt ngoài trời, đôi mắt màu nâu sáng thật đẹp mà cũng thật buồn.

Navarisa thì đang bay lượn vô tư trên mái vòm, những chiếc lông đuôi dài tha thướt, đỏ rực và tuyệt mỹ.

Huệ Nha chống tay ngồi dậy, nàng kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi người mình.

"Cứ nằm xuống đi, xem ra cô vẫn còn yếu lắm" - Xương Uy nói.

"Sao... mi lại lo cho ta? Ta đã muốn thiêu rụi mi mà?" - Huệ Nha hỏi.

"Vì sao nhỉ?" - Xương Uy mỉm cười, một nét cười u buồn - "Chính tôi cũng chẳng biết nữa, lạ thật."

"..." - Huệ Nha hơi cúi mặt xuống.

Một khoảng lặng yên giữa hai người.

Rồi Huệ Nha khe khẽ nói:

"Hãy đưa ta quay về..."

Xương Uy thoáng thờ dãi, nhưng rồi anh gật đầu:

"Thôi được, tôi sẽ nghĩ cách."

"Thật không?" - Sắc mặt Huệ Nha dường như tươi tắn hơn đôi chút.

"Ừm."

Huệ Nha có vẻ đã khá an tâm, và nàng nhẹ nhàng nằm xuống. Nhưng được một lát rồi nàng lại ngồi dậy, bởi vì lúc này nàng đang cảm thấy rất... đói. Và khát nữa. Cả ngày hôm qua nàng có được ăn uống chút gì đâu.

Navarisa đang bay về đậu trên vai Huệ Nha. Nàng liền nói với nó:

"Ta đói quá, Navarisa."

"Kiu." - Navarisa cất lên một tiếng kêu trong trẻo, nó đang cánh bay xuống sàn nhà ngay phía trước Huệ Nha, rồi nó nghiêng đầu và nhả ra một giọt nước mắt.

Một giọt nước mắt trong veo và lấp lánh.

Khi giọt nước mắt rơi xuống vỡ tan trên sàn nhà lát đá, thì ngay lập tức cả một vạt hoa mọc lên! Thật kì diệu, những bông hoa đang vươn mình mọc lên ngay trên sàn đá trắng.

Xương Uy chăm chú nhìn những bông hoa tuyệt đẹp ấy, chúng có màu tím nhạt, với nhiều cánh nhỏ xếp thành nhiều lớp xung quanh nhị hoa màu tím đậm.

Huệ Nha ngất lịm một bông hoa rồi cho luôn vào... miệng, nàng nhai một cách ngon lành. Xương Uy nhìn nàng bằng ánh mắt hơi khó hiểu.

"Mì cũng ăn đi." - Huệ Nha vừa ngắt một bông hoa khác vừa nói.

Hoa này ăn được sao? Xương Uy vẫn hơi nghi ngại, nhưng vì đang đói bụng nên anh cũng đành liều mình ngắt lấy một bông hoa và nếm thử.

Đó là thứ hương vị ngon nhất mà anh từng ăn trong đời.

Thoáng một cái mà hai người đã ăn hết sạch vạt hoa. Cánh hoa cung cấp khá nhiều nước nên cũng giải tỏa luôn cơn khát cho họ.

Trời đã sập tối. Bão tuyết chẳng biết đến bao giờ mới dứt. Huệ Nha đã no bụng nên nằng lại nằm xuống sàn nhà, co người lại và ngủ. Chim phượng hoàng Navarisa nép mình vào bên nằng, nó cũng ngủ hết sức say sưa.

Nhìn cảnh đó, nhất là chiếc váy rách rưới của Huệ Nha, mà Xương Uy chợt bật cười. Anh lại lấy chiếc áo đắp lên cho nằng, rồi cứ ngồi ngắm nằng mãi, cho đến khi hai mí mắt dần trĩu lại...

...

...

...

Một đêm nữa lại trôi qua trong căn nhà kính. Khi Xương Uy và Huệ Nha thức dậy, bão tuyết dường như đã tạm lắng, chỉ còn những hạt lưa thưa phơ phất. Xương Uy đứng lên, vừa mặc lại áo vừa nói:

"Đi nào, chúng ta sẽ vào thành phố và tìm sự giúp đỡ."

"..." - Huệ Nha đứng lên theo anh. Navarisa vẫn còn ngái ngủ, nó bay lên đậu trên vai Huệ Nha mà cứ gật gù như muốn rớt xuống.

Bỏ lại ngôi nhà kính phía sau, họ mất khoảng một tiếng để đi hết khu rừng cây trụi lá hoang vu ấy, những dấu chân của hai người song hành bên nhau in đậm trên nền tuyết dày. Và rồi ở phía trước, những tòa nhà chọc trời với những kiến trúc hết sức tân kì đã hiện ra.

Nhưng...

Trông chúng thật hoang tàn và đổ nát, như không hề có một chút sức sống nào, và tất cả những khối công trình khổng lồ đồ sộ ấy đều đã bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa.

Xương Uy dừng bước, lòng anh se sắt lại, và giọng anh đầy ưu thương:

"Không thể thế được, thành phố... đã đóng băng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Siêu Năng Lực Vượt Thời Gian

Tóc, tóc!

Tóc tách!

Từng giọt, từng giọt cứ đều đặn nhỏ xuống, đỏ thẫm và đặc sánh, là máu.

Khu rừng đêm im ắng, cây cối um tùm rậm rạp. Nằng bước đi nhẹ nhàng trên thảm lá khô, trong bộ váy ngắn màu ghi xám đậm máu, từng giọt cứ tóc tách nhỏ xuống từ gấu váy. Phía sau, một con báo tuyết con đang leo đèo chạy theo nằng.

Nằng là tử thiên thần hư vô Hayuna, với đôi mắt 2 màu xám - bạc.

Ở phía trước là một hồ nước lấp lánh, Hayuna vẫn chậm rãi bước tới đó, giọng nằng lạnh lẽo ngân lên:

"Con người là những sinh vật man rợ, chúng sát hại lẫn nhau và tàn phá chính hành tinh mà chúng đang sinh sống."

"Hư ~" - Con báo tuyết Yrami khẽ kêu lên một tiếng.

"Máu của chúng thật tanh tươi." - Hayuna vừa nói vừa trút bỏ chiếc váy xám ướt máu trên người, rồi nằng cúi ra luôn cả hai mảnh đồ lót đồng màu váy,

chỉ giữ lại đôi mắt dài xám nhạt dưới chân. Thân thể nàng đẹp đến nghẹt thở, tươi trẻ mềm mại tựa búp chồi non, làn da trắng nõn nà đầy sức sống như thứ ngọc trai tinh quý nhất.

Bồm.

Nàng nhón chân xuống mép hồ, rồi bước dần xuống và hòa mình vào trong những làn nước trong vắt ấy. Yrami cũng nhảy ùm xuống hồ nước theo nàng, nó bơi rất khá.

Vùng hồ này rộng mênh mông, sóng êm nước biếc, xa xa là bóng núi ảo mờ. Tuyết bay la đà như những cánh hoa trắng muốt phiêu linh trong ánh trắng. Hayuna vót nước lên người một cách đầy khoan khoái, mái tóc màu xám khói của nàng buông dài óng ánh.

"Đám tử thiên thần ánh sáng thật vô dụng, chúng chỉ có nhiệm vụ quét sạch loài người khỏi hành tinh này mà cũng làm không xong. Chúng đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi." - Giọng nàng vẫn đầy giá lạnh.

"Hư hư ~" - Yrami đang lóp ngóp bơi vòng quanh nàng.

"Em nghĩ xem nên trừng phạt chúng thế nào đây, Yrami?" - Nàng bế nó lên.

"Hư hư hư ~" - Yrami đáp.

"Chỉ thế thôi sao? Ôi, em thật là khoan dung đấy, Yrami." - Nàng khê khê cười.

"Hư ~"

"Để xem chúng đang ở đâu đã nào." - Nàng dịu dàng ôm con báo con vào bầu ngực tròn đầy, bên mắt bạc bắt đầu sáng lên - "Đây rồi, chị đã thấy chúng rồi... Huy Am... Hoa Tiên... Hy Ca... Thế còn Huệ Nha đâu nhỉ? Sao chị không thấy Huệ Nha đâu hết? Cô ta không có mặt trên hành tinh này sao?"

"Hư hư hư hư ~" - Yrami nói, con mắt bạc của nó cũng đang sáng rực.

"Em nói sao, em có thấy Huệ Nha ư? À đúng rồi, chị cũng bắt đầu thấy cô ta rồi. Cô ta vẫn đang ở trên hành tinh này. Nhưng... không phải ở thời đại này..." - Giọng nàng bỗng trở nên u trầm.

"Hư ~" - Yrami khẽ gật đầu.

"Mà là ở tương lai, sau 600 năm" - Làn môi tuyệt sắc của Hayuna đang kéo lên một nụ cười.

"Hư ~"

"Và cô ta đang đi cùng với một con người ư? Ồ không, khoan đã... Hẳn ta..." - Nàng chợt ngập ngừng, con mắt bạc như càng tăng cường độ sáng - "Hẳn ta không phải là con người."

"Hư hư ~"

"Em cũng nghĩ như chị phải không? Xem ra trò chơi bắt đầu đến hồi hấp dẫn rồi đây Ha ha ha ha..."

Giọng cười của nàng vang lên, trong veo mà đầy ma ảo. Phía trên bầu trời, vàng trắng và những vì tinh tú vẫn khi tỏ khi mờ giữa những làn mây tuyết xám mỏng lưa thưa. Từng bông tuyết phát phơ bay xuống chột sáng ngời lên như những đốm bạc chỉ sau một cái phất tay của nàng.

Và khắp không gian mênh mông giờ đã ngập tràn những đốm bạc lấp lánh, ngay cả mặt nước cũng đang sáng bừng lên, nàng như một tiên nữ kiêu sa đang trầm mình trong dòng sông ngân hà lung linh, huyền diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Trắng Và Tím (1)

Tuyết tủa xuống từ mây trời, gieo u sầu khắp thế gian.

Thành phố giờ đây đã hoàn toàn chìm trong một màu trắng bất tận của băng tuyết. Từng tòa nhà, từng con đường, từng hàng cây, khắp nơi chỉ thấy ngập trong một lớp tuyết dày. Ngay cả dòng sông Inins cũng đã đóng băng vĩnh viễn. Không còn một bóng người, không còn sự sống, chỉ còn mưa tuyết và gió lạnh hoang vu.

Xuong Uy và Huệ Nha vẫn tiếp tục tiến sâu hơn vào thành phố, nhưng càng vào sâu chỉ càng thấy những hoang phế và đổ nát, chẳng có bất cứ dấu hiệu nào của con người. Đường như Illen đã trở thành một thành phố chết từ rất lâu rồi.

Lúc này hai người đang đi qua một đại lộ trên cao, với rất nhiều xác phi thuyền bị vùi lấp sâu trong tuyết như thể chúng đã nằm đó từ hàng thập kỉ.

"Không còn ai nữa sao?" - Xuong Uy se sắt nói - "Đây chẳng lẽ là sự suy tàn của nền văn minh nhân loại?"

"..." - Huệ Nha lặng lẽ đi bên anh, nằng đi chân trần, bởi đôi giày nàng đã quăng đi từ lúc nào chẳng rõ. Chim phượng hoàng Navarisa vẫn đang đậu trên vai nàng, nó tỏa ra hơi ấm giúp hai người khỏi chết cứng trong cái lạnh thâm khắc này.

"Chuyện gì đã xảy ra? Thảm họa nào đã quét qua nơi này?" - Giọng Xuong Uy vẫn đầy xót xa cho số phận của thành phố, nơi anh sinh ra và lớn lên.

"..."

Hai người cứ đi, đi mãi, qua những khung cảnh câm lặng thê lương của thành phố đã từng một thời rất náo nhiệt. Nhưng sức mạnh của thời gian khiến cho những gì huy hoàng nhất rồi cũng đến lúc phải lụi tàn.

Hàng ngàn năm lịch sử rồi cũng sẽ là cát bụi.

...

Đến chiều, Xuong Uy và Huệ Nha tiến lên một ngọn đồi tuyết cao ở phía Tây Nam thành phố. Cảnh vật vẫn thật tiêu điều, những thân cây chết khô trụi lá, những nhánh cành khẳng khiu sâu muộn vươn ra trên nền trời mây tuyết xám ngắt. Tuyết cứ rơi và rơi mãi, phủ lên vạn vật một lớp vỏ trắng buốt lạnh.

Rồi hai người nhìn thấy một xác phi thuyền khổng lồ nằm im lìm trên đỉnh đồi, cả khối kim loại đồ sộ và tối tân ấy cũng đã ngập trong hàng ngàn tấn tuyết. Xuong Uy tìm đường trèo lên nóc chiếc phi thuyền, Huệ Nha hơi ngập ngừng rồi cũng lên theo anh. Hai người đứng trên đó và nhìn xuống quang cảnh thành phố trắng xóa mênh mông.

"Chẳng còn dù chỉ là một loài thực vật nhỏ nhất." - Xuong Uy khẽ lắc đầu - "Mọi thứ đều đã chết."

"..." - Huệ Nha vẫn im lặng, gió tuyết khiến những làn tóc và cả váy áo nàng bay lất phất. Nàng ôm chim phượng hoàng Navarisa vào ngực và khe khẽ vuốt ve nó.

Xuong Uy quay nhìn sang nàng:

"Sao cô không nói gì? Cô không thấy buồn sao? À đúng rồi, cô đâu phải con người. Vậy nên nền văn minh có suy tàn hay nhân loại có diệt vong thì cũng đâu liên quan gì đến cô, đúng không?"

Từng lời của anh cứ tuôn ra lạnh đặng, dường như anh không thể kiểm soát được cảm xúc của mình lúc này nữa. Rồi chợt nhận ra mình đã hơi quá đáng vì trút giận vô cớ lên nàng, anh liền quay đi và nhìn về xa xăm.

"Ta muốn làm con người..."

Những âm thanh bay ra từ khuôn miệng Huệ Nha, trong như tiếng chuông ngân.

Xuong Uy hơi ngạc nhiên quay nhìn nàng. Nhưng rồi, anh mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Trắng Và Tím (2)

Những cơn gió đã lắng dịu, và mưa tuyết đã ngớt đi đôi chút. Phía chân trời, vầng dương mang màu tím thẫm, và ánh hoàng hôn tím tỏa lan, nhuộm khung cảnh trong một sắc tím ngọt ngào như màu kem nho.

Xuong Uy và Huệ Nha vẫn ngồi trên nóc chiếc phi thuyền chết ấy và ngắm cảnh hoàng hôn tím kì lạ. Vạn vật đều chìm trong sắc tím, ngay cả những đám mây tuyết trên bầu trời cũng đã chuyển thành màu tím phơn phớt, khiến Xuong Uy cảm thấy mình như đang ở trên một hành tinh khác vậy.

Huệ Nha thì có vẻ không thích màu tím cho lắm, nàng nhẹ nhàng nói với chim phượng hoàng:

"Nơi này buồn tẻ quá, Navarisa."

"Kíu." - Chim phượng hoàng đáp lời nàng rồi cất cánh bay lên, nó bay vòng quanh phía trên chiếc phi thuyền và bắt đầu nhỏ ra những giọt nước mắt.

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống. Và từng luống, từng luống hoa tươi thì nhau mọc lên. Mỗi giọt nước mắt lại sinh ra một loài hoa mới, chẳng mấy chốc mà toàn bộ bề mặt rộng lớn của chiếc phi thuyền đã được phủ rợp trong muôn sắc hoa rực rỡ.

Chiếc phi thuyền giờ đã trở thành một vườn hoa tuyệt đẹp.

Ngồi trên tấm thảm hoa muôn màu muôn hương thơm ngát mà Xương Uy thoáng nghĩ ngất, Huệ Nha thì bắt đầu ngắt hoa và ăn rất ngon lành. Xương Uy cũng bắt đầu thấy thích loại thực phẩm đặc biệt này rồi, anh vừa ném một bông hoa màu xanh lam vừa hỏi nàng:

"Này nữ thần lửa, vì sao cô muốn trở về hiện tại?"

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng chỉ cúi mặt xuống.

"Cô muốn tôi đưa về thì cũng nên nói lí do chứ?"

"Ta... nhớ một người." - Huệ Nha khẽ nói.

Xương Uy nhìn về phía chân trời tím sẫm, nơi vầng dương đang lặn dần, giọng anh thoáng trầm lại:

"Tôi cũng vậy, tôi cũng có người để nhớ về, nhưng là hai người..."

Rồi anh lại hỏi:

"Chúng ta đã đi cùng nhau mấy ngày rồi mà tôi vẫn chưa biết tên cô đấy. Cô tên là gì?"

"..." - Huệ Nha đang ngắt lấy một bông hoa màu trắng.

"Tôi tên là Xương Uy." - Xương Uy tự giới thiệu - "Còn cô chắc cũng có tên chứ, nữ thần lửa?"

"Huệ Nha." - Giọng nàng trong vắt.

"Tên rất đẹp. Thế cô đến từ đâu?"

"..."

"Có thể cho tôi biết không?"

"..."

"Cô có vẻ kiệm lời quá đấy." - Xương Uy thở dài, anh nói: "Nếu muốn trở thành con người thì cô cần phải nói chuyện nhiều hơn. Vì con người giao tiếp bằng ngôn ngữ chứ không phải bằng thần giao cách cảm đâu."

"Vậy mi dạy ta cách nói chuyện đi." - Huệ Nha nhẹ nhàng đề nghị.

"Được, nhưng... thực ra tôi cũng không giỏi việc này lắm." - Xương Uy chột nhận ra.

Con phượng hoàng đang bay sang đậu trên vai Xương Uy và ria ria tóc anh, nó có vẻ thích anh và anh cũng khá thích nó, vì không hiểu sao anh vẫn có cảm giác rằng mình cũng góp một phần nào đó tạo ra nó.

Những hạt tuyết vẫn tỏa rơi nhẹ bằng trong ánh hoàng hôn tím tím dịu dàng. Hai người tiếp tục bữa ăn là các loài hoa, mỗi loài lại có một hương vị khác nhau, rất là thú vị. Mỗi khi nhìn chiếc váy rách bươm của Huệ Nha là Xương Uy lại phải cố gắng nín cười, nhưng rồi cuối cùng vẫn cười lên thành tiếng. Và điều đó khiến anh bị nghẹn hoa, ho một tràng. Huệ Nha mở tròn mắt nhìn anh, rồi nàng chột cười khúc khích.

Đó là lần đầu tiên Xương Uy thấy Huệ Nha cười, anh mỉm cười:

"Thì ra cô cũng biết cười đấy chứ. Cô biết không, nếu muốn trở thành con người thì cô phải cười nhiều hơn. Vì nụ cười là cách tốt nhất để tạo thiện cảm cũng như san sẻ niềm vui. Một con người thì không thể thiếu nụ cười được."

"Vậy mi dạy ta cách cười đi." - Huệ Nha trong trẻo nói.

Xương Uy cũng không giỏi việc cười lắm nhưng anh nghĩ nên chứng tỏ một chút hiểu biết cho nàng Lửa này, và anh nói:

"Có nhiều kiểu cười lắm, như là cười hòa nhã, cười sáng khoái, cười thả ga, cười mỉa mai... Cô muốn học kiểu cười nào trước?"

"Cười mỉa mai."

"Cái đó... không nên học thì hơn." - Xương Uy lẩm bẩm.

Ánh hoàng hôn rồi cũng tắt, nhường chỗ cho ánh trăng. Hai người đã ăn no, giờ phải lo tìm chỗ ngủ. Xương Uy phá một cánh cửa ở bên hông phi thuyền rồi cùng Huệ Nha tiến vào trong. Chiếc phi thuyền này có lẽ đã cạn kiệt nhiên liệu từ hàng trăm năm nên bên trong chỉ thấy tối đen và lạnh ngắt, nhưng ánh sáng phát ra từ bộ lông rực rỡ như lửa của Navarisa giúp Xương Uy và Huệ Nha nhìn thấy đường. Họ tìm được một khoang trống khá rộng rãi nên quyết định đây sẽ là chỗ ngủ đêm nay, trần khoang làm bằng kính trong suốt trông thẳng lên bầu trời.

Xương Uy ngồi xuống sàn khoang và tựa lưng vào bức vách kim loại, đi cả ngày nên bây giờ đôi chân anh mỏi rã rời. Huệ Nha cũng đang ngồi xuống cạnh đó, và nàng đang... chìa tay về phía anh.

"? " - Xương Uy chớp mắt nhìn nàng, nhưng rồi anh nhanh chóng hiểu ra: "À cô muốn mượn áo của tôi để đắp phải không?"

Huệ Nha khẽ gật đầu, ánh mắt nàng long lanh.

Xương Uy đưa tay cởi khuy áo, nhưng đến khuy thứ 3 thì anh chợt dừng lại:

"Mà tại sao tôi phải cho cô mượn áo nhỉ? Giờ cô đã khỏe hơn rồi thì cứ nằm xuống đó mà ngủ đi. Tôi chỉ có một chiếc áo này thôi, không thể cho cô mượn mãi được."

"Ta sẽ không cho mi ăn hoa nữa." - Huệ Nha nói.

"Thôi được." - Xương Uy vội cởi phăng chiếc áo ra và đưa cho nàng, anh có thể chịu lạnh một chút chứ khó lòng chịu được cái đói.

Huệ Nha cầm lấy chiếc áo của Xương Uy, nàng khoác nó lên mình và nhẹ nhàng nằm xuống. Nàng ngủ rất nhanh, mới đó mà dường như đã say giấc rồi. Trăng đã lên cao, ánh bạc tràn ngập cả khoang phi thuyền. Trong ánh trăng, những đường nét trên khuôn mặt nàng càng trở nên dịu dàng, nước da trắng ngần như sứ, mịn như cánh hoa, mái tóc nàng là dòng suối nhưng huyền bí ẩn chảy dài trên mặt sàn.

Xương Uy mỉm cười, nàng ngủ thật ngon như chẳng hề lo nghĩ điều gì, điều đó khiến tâm tư anh cũng dần bình lặng trở lại, dù anh biết phía trước vẫn còn muôn trùng khó khăn. Làm cách nào để có thể thoát khỏi thế giới tương lai khắc nghiệt này và quay về hiện tại? Ngày mai rồi sẽ ra sao đây?...

Chim phượng hoàng Navarisa đang bay tới bên Xương Uy, anh ôm nó vào lòng và nhìn lên qua mái trần kính. Bầu trời đêm trong veo, vài hạt tuyết phát phơ bay trong gió, sông ngân hà đẹp huyền ảo, một dải sáng kết nên từ hàng triệu vì sao. Có thể những hi vọng vẫn còn đâu đó...

...

...

...

Bình minh lên, và sắc tím lại ngập tràn. Mái trần kính ánh lên lấp lánh trong những làn nắng màu tím biếc. Xương Uy đứng dậy khỏi sàn khoang, giọng anh đầy vững vàng:

"Chúng ta tiếp tục lên đường nào Huệ Nha, thành phố này có thể đã chết, nhưng vẫn còn những vùng đất khác ngoài kia. Và chúng ta sẽ đi tiếp cho đến khi nào tìm thấy sự sống."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Tuyết Rơi Trong Ánh Chiều Sa

"Huệ Nha giờ này đang ở đâu? Ôi nhớ Huệ Nha quá, nhớ da diết, nhớ mệnh mạng, hu hu..."

"Im đi, đừng có rên rỉ nữa."

"Nhưng tôi nhớ Huệ Nha không chịu được."

"Kệ xác người."

"Thôi mà, tôi biết cô cũng đang nhớ Huệ Nha lắm, phải không?"

"Câm miệng!"

"Thôi đừng có chối nữa, tôi hiểu cô rõ lắm mà, Nước."

"Không được gọi ta là Nước, nếu không..."

"Hi hi, cho tôi gọi một lần nữa thôi, Nước..."

Từng bông tuyết trắng xinh và nhẹ xốp, theo gió điểm tuyết khắp không gian. Hoa Tiên và Hy Ca đang ngâm mình trong những làn nước mát lạnh, dưới chân một dòng thác trắng xóa hùng vĩ.

Nơi đây bụi nước mờ ảo tựa sương mây, cỏ hoa tung bừng rực rỡ, tuyết bay phất phới trong ánh hoàng hôn đỏ quuyến sánh, khung cảnh muôn phần tươi đẹp nên thơ. Tất cả cũng chỉ làm nền cho nhan sắc mỹ lệ của hai nàng thiếu nữ, họ tắm mình dưới dòng thác thiêng, giữa vùng núi rừng hoang sơ u mặc, những bờ vai trần thon thả kiều diễm vô ngần.

"Mà vì sao Huệ Nha lại muốn bảo vệ loài người nhỉ?" - Hoa Tiên thắc mắc.

"Vì cô ta quá ngu ngốc." - Hy Ca lạnh lẽo nói.

"Nhưng loài người có thực sự xấu xa như chúng ta vẫn nghĩ không?" - Hoa Tiên lại hỏi.

"Đó là điều hiển nhiên, người còn phải hỏi nữa sao." - Giọng Hy Ca vẫn vô cùng lạnh giá - "Con người là những sinh vật tham lam, độc ác. Chúng chế tạo ra các loại vũ khí hủy diệt, chúng tàn phá hệ sinh thái, hủy hoại bầu khí quyển, giết hại các loài động thực vật vô tội. Tội lỗi của chúng nhiều không kể xiết. Ta đã đi qua nhiều hành tinh trong vũ trụ, nhưng chưa từng thấy chủng loài nào tàn ác vô lương tri đến vậy. Chúng sống dựa vào thiên nhiên nhưng chưa từng biết quý trọng thiên nhiên, chúng quá vô ơn. Hành tinh này đang chết dần vì chúng."

"Ừ, đúng thế thật nhỉ." - Hoa Tiên khẽ gật đầu, nàng vuốt vuốt mái tóc vàng óng đắm nước của mình, rồi lại nói: "Nhưng có thể họ làm vậy là vì một lý do nào đó."

Hy Ca vớt nước lên bờ vai trắng ngần mượt mà, làn môi đỏ thắm của nàng mấp máy:

"Chẳng có lý do nào biện minh được cho tội ác của chúng, vì đó đều là những việc làm phi nghĩa. Người có tương tượng nổi không, chúng sẵn sàng lột da những loài thú đáng thương chỉ để làm khăn choàng và áo khoác cho chúng."

"Quá... quá man rợ..." - Hoa Tiên ghê sợ thốt lên, nàng co rúm người lại.

Hy Ca hướng đôi mắt lam - bạc về phía xa, nơi vầng dương đỏ lừng đang lơ lửng trên đầu những rừng cây, giọng nàng đầy liêu sào:

"Chúng chẳng hề đắn đo khi dùng những dòng điện mạnh để đánh bắt cá, giết hại ngay cả những con mới sinh. Chúng tàn sát những loài sinh vật vô hại như kiến hàng ngày, và coi đó là lẽ đương nhiên."

"Thật tàn nhẫn... Sao chúng có thể dã man đến thế?... " - Hoa Tiên như sắp khóc, giọng nàng run rẩy.

"Chúng đốt phá những cánh rừng, chúng đổ vô vàn chất độc xuống mọi vùng sông hồ biển cả." - Hy Ca tiếp tục nói, sắc mặt nàng càng lúc càng âm u.

"Nhấn tâm quá... Thôi cô đừng kể tiếp nữa, tôi không dám nghe nữa đâu..." - Hoa Tiên thổn thức lắc đầu.

"Vì vậy chúng ta nhất định phải tiêu diệt chúng, trước khi chúng hủy hoại hành tinh tuyệt đẹp này. Cái ác cần phải bị trừng trị và loại bỏ khỏi vũ trụ." - Hy Ca xiết chặt nắm tay dưới những làn nước.

Hoa Tiên cắn môi, nàng ngần ngừ một hồi lâu rồi nói:

"Nhưng.. liệu có phải tất cả con người đều như thế không? Nếu chúng ta tiêu diệt hết chúng thì... chúng ta cũng tàn ác đâu khác gì chúng."

Ánh mắt sắc lạnh của Hy Ca dường như thoáng chùng lại, nàng ngẩng nhìn những bông tuyết xinh đẹp đang chấp chới giữa không trung:

"Đó là việc chúng ta cần làm để cứu lấy Trái đất. Người có hiểu không, khi hành tinh này cạn kiệt tài nguyên nó sẽ biến thành một hành tinh chết, và sẽ không thể gieo mầm sống lên được nữa. Tỷ lệ các hành tinh đủ điều kiện để phát triển sự sống trong vũ trụ là rất nhỏ, chúng ta không thể để mất Trái đất được. Tham vọng của con người quá lớn, chúng sẽ không bao giờ hối cải."

"Nhưng tôi vẫn thấy..."

"Câm miệng, người cũng muốn đứng về phía loài người giống như Huệ Nha sao?" - Hy Ca nhìn Hoa Tiên với con mắt bạc vụt lóe sáng.

Hoa Tiên vội xua tay:

"Không, không bao giờ có chuyện đó, chỉ là tôi... tôi xin lỗi..."

"Không được nhắc lại chuyện này một lần nào nữa, nếu không đừng trách ta."

"Vâng..."

Dòng thác vẫn ào ào đổ xuống, tuyết vẫn bay phiêu du. Hoa Tiên và Hy Ca lại tiếp tục tắm trong ánh hoàng hôn đang trở nên sậm dần. Hoa Tiên nhanh

chóng quên đi những chuyện u ám vừa rồi, nàng ngụp lặn dưới những làn nước đầy thích thú và vô tư cất tiếng cười trong veo.

Bỗng...

Có một cái bóng trắng đang bay phất phơ trên không trung!

"Á, ma! Ma kìa!!" - Hoa Tiên hét lên kinh hãi.

Hy Ca đưa mắt nhìn cái bóng trắng, nàng lăm bằm:

"Đó là chiếc váy của ta mà."

Thì ra đó là chiếc váy trắng nàng phoi trên phiến đá ven bờ, chắc vừa rồi bị gió thổi bay lên.

"Ồi tôi lại cứ tưởng là một con ma nữ chứ, sợ thế..." - Hoa Tiên vẫn run lập cập, nàng vòng tay ôm quanh ngực.

Hy Ca lạnh lẽo nhìn Hoa Tiên:

"Ngươi có phải là một tử thiên thần không vậy, có thể mà cũng sợ sao. Quá yếu đuối. Ngươi đúng là nổi... ô nhục!"

"Sao... sao cậu nặng lời với tớ thế?" - Hoa Tiên ảm ức.

"Một tử thiên thần thì không sợ hãi bất cứ điều gì, rõ chưa." - Giọng Hy Ca lạnh lùng.

"Nhưng... cậu cũng không nên nói tớ như thế chứ... hic hic hu hu..." - Đôi mắt xanh lục và bạc trong veo của Hoa Tiên giờ đã ngấn đầy nước, nàng bắt đầu thút thít khóc.

"Hừ." - Hy Ca quay mặt đi, nàng nhắm mắt lại đầy kiêu kì.

Chợt...

Phía dưới đáy, có một thứ gì đó trơn tuột đang luồn qua chân hai người!

"Trời ơi!! Có con gì dưới nước ấy!?!!" - Hoa Tiên hoảng hồn ôm chặt lấy Hy Ca.

"Gớm quá, tránh ra!" - Hy Ca liền đẩy Hoa Tiên ra xa.

* Con gì ấy thật ra chỉ là cá đuối thôi.

Hoa Tiên khẽ vuốt một làn tóc của mình, nàng mỉm cười nhìn Hy Ca:

"Da cậu mịn thật đấy, Nước. Mịn hơn da tớ. Nhưng ngực tớ lại lớn hơn ngực cậu."

"Đừng có... nhảm nhí!"

Hy Ca đỏ bừng mặt, nàng vung tay lên.

CHÁT!!

Hoa Tiên thấy cả ngàn sao ngay trước mắt, trên bờ má nàng lặn lên đủ cả 5 vết ngón tay của Hy Ca.

"Đau quá, hu hu..." - Nàng đưa tay ôm má nước mắt rùng rùng, nhưng rồi chợt nhớ ra chuyện gì đó nàng lại ngẩng lên nhìn Hy Ca và hỏi: "Mà này, tình hình đám tử thiên thần bóng tối sao rồi?"

Ánh chiều đã gần tắt, không gian trở nên se lạnh, tuyết bay u buồn. Hy Ca trầm giọng đáp:

"Hiện giờ chúng vẫn chỉ có một mình hư vô Hayuna, nhưng hai kẻ còn lại cũng sắp xuất hiện rồi."

"Họ thực sự là mối đe dọa với chúng ta." - Hoa Tiên lại vuốt tóc.

"Hừ, dù chúng có mạnh đến đâu ta cũng sẽ... xử gọn." - Hy Ca lăm nhăm, vài hạt tuyết khe khẽ đậu lên mái tóc trắng của nàng.

"Quá nhiều tử thiên thần xuất hiện trên Trái đất sẽ khiến khí hậu hành tinh này thay đổi, liệu loài người có nghi ngờ và phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta không?" - Hoa Tiên hỏi.

"Nếu phát hiện ra, thì chúng có thể làm được gì?" - Hy Ca âm lạnh đáp.

Hoa Tiên ngẫm nghĩ rồi nói:

"Đúng là chúng chẳng thể làm được gì cả."

Con mắt bạc của Hy Ca đang lóe lên như một ánh chớp:

"Và ngày tận thế sẽ sớm đến với chúng."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Hỏa Nhiên Kiếm (1)

Hai bóng người bước đi bên nhau, giữa mênh mông bạt ngàn tuyết trắng. Một màu trắng lạnh lẽo và bi thương, trải rộng khắp bốn phía chân trời.

Rời khỏi thành phố chết Illen, Xương Uy và Huệ Nha tiến thẳng về phía Tây. Họ băng qua một cánh đồng tuyết trống trải và hoang liêu, rộng như vô tận. Nhiều tiếng trời qua, hai người vẫn miệt mài hướng về phía trước giữa màn mưa tuyết bủa giăng điệp trùng.

Tuyết bám đầy trên sợi tóc Huệ Nha khiến nàng trông như một công chúa tuyết. Chiếc váy đỏ rách rưới của nàng là sắc màu duy nhất trên khắp cõi đất trời trắng xóa này. Chim phượng hoàng Navarisa lúc thì đậu trên vai nàng, lúc lại bay sang đậu trên vai Xương Uy, như một đốm lửa nhỏ tình nghịch.

Đi mãi vẫn không hết cánh đồng, càng đi những ngọn cỏ tuyết như chỉ càng trải rộng ra thêm. Xương Uy quay nhìn Huệ Nha, nàng mỗi lúc lại bước chậm dần và thụt lùi ở phía sau anh.

"Cô có đi tiếp được nữa không?" - Anh hỏi.

"Cứ đi đi." - Huệ Nha khẽ đáp.

Nhưng chỉ được một lúc, rồi nàng lại ngã khụy xuống.

"Không sao chứ?" - Xương Uy quay lại.

"..." - Huệ Nha chống tay ngồi dậy, nhưng nàng có vẻ yếu lắm.

"Thôi để tôi cõng. Nào, lên đây." - Xương Uy nói, anh quỳ xuống và chìa lưng ra cho nàng.

"Không." - Nàng lắc đầu.

"Đừng ngại, lên đi. Chúng ta phải đi nhanh thôi, lại sắp có bão tuyết rồi." - Xương Uy lo ngại nhìn những cuộn mây vần vũ trên bầu trời.

Chẳng còn cách nào khác nàng đành leo lên lưng anh. Và anh cõng nàng đi xuyên qua gió tuyết mịt mù. Nàng thật nhẹ và cũng thật ấm, bờ má nàng áp trên vai anh mềm mịn, và anh thoáng nghĩ rằng mình có thể cõng nàng đi tới cùng trời cuối đất.

"Cánh đồng này bao giờ mới hết? Phía trước là gì?" - Nàng khe khẽ hỏi.

"Đừng lo. Nếu mệt cô cứ ngủ đi." - Anh nói.

"Mi cõng ta có mệt không?"

"Một chút thôi."

Gió càng lúc càng mạnh, những hạt tuyết bay tán loạn cùng hơi sương tê buốt. Xương Uy nghiêng chặt răng, cố gắng giữ cho những bước chân của mình vững vàng, anh cõng Huệ Nha đi thêm một giờ nữa thì tới được một cánh rừng. Nhưng cánh rừng này cũng đã chết, chỉ còn những thân cây trơ trụi bị bao phủ bởi băng tuyết và sương giá.

Càng tiến vào sâu trong rừng càng thấy xuất hiện nhiều thân cây lớn hơn, với những nhánh cành mục ruỗng buồn thảm. Xương Uy chợt nghe thấy một tiếng động mạnh từ phía sau, anh dừng bước quay nhìn lại, nhịp tim lập tức nghẹn đứng trong lồng ngực...

Đang đứng ở ngay đó là một con sói khổng lồ!!

Con sói đang đứng sừng sững trên một thân cây cổ thụ ngã đổ, với bộ lông dày trắng muốt cùng cặp mắt sáng quắc hoang dại rợn người, trên đầu nó là một cặp sừng tằm tằm sộ trắng hếu. Một con sói Mevyh thật dữ tợn và uy hùng.

* Mevyh: Sói tuyết sừng tằm. Loài sói huyền thoại. Kích thước lớn gần gấp đôi loài trâu rừng.

Xuong Uy nuốt nước miếng, cố gắng thở chậm để trấn tĩnh lại. Huệ Nha đang nhẹ nhàng xuống khỏi lưng anh. Anh khẽ bảo nàng:

"Lùi lại phía sau, để nó cho tôi."

Xuong Uy đưa tay vào túi quần lấy ra một con dao bấm, anh bật lưỡi dao lên và thủ thế. Anh biết với khoảng cách này mà quay lưng bỏ chạy thì sẽ chẳng thể thoát nổi, bởi chỉ cần một cú phóng mình là con mãnh thú sẽ vồ gọn anh. Chỉ còn một cách là đối đầu với nó.

Grừrừr!

Con sói đầu sừng gầm gừ bước xuống nền tuyết, khuôn mặt nó nhăn nhúm đe dọa, nhe ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt.

"Nào, lại đây." - Xuong Uy bảo nó, anh từ từ di chuyển sang bên, cán dao cầm chắc trong tay.

Người và dã thú vờn nhau trong màn tuyết, hai cặp mắt cùng quan sát từng cử động của nhau, căng thẳng cực độ. Rồi trong một thoáng con sói dữ bắt chợt chồm lên lao vào Xuong Uy! Anh nhanh như cắt xoay người và đưa một tay vít lấy bộ sừng của con sói, và rồi chỉ trong chớp mắt anh đã bật người lên cười lên lưng nó. Anh nhanh chóng đưa lưỡi dao xuống toan chọc vào cổ họng con quái thú, nhưng nó đã quấy mạnh toàn thân hất anh ngã văng xuống nền tuyết, con dao tuột khỏi tay anh văng ra xa.

GRỪỪỪ!!!

Con sói khổng lồ gầm lên rồi lại xồng xộc nhảy bổ vào Xuong Uy một lần nữa, mõm nó há rộng hết cỡ sẵn sàng cắn nát thân thể anh!

"Dừng lại đi."

Một giọng nói trong vạt chột ngân lên, tựa như tiếng nước rơi trên đá.

Giọng nói có một quyền năng vô hình nào đó khiến con ác thú khựng hẳn lại, nó gầm gừ quay đầu về phía sau.

Huệ Nha đang đứng đó, với chim phượng hoàng Navarisa đậu trên bờ vai bé nhỏ. Nét mặt nàng thật bình thản.

Grừrừr!

Con sói tuyết Mevyh xoay thân mình rồi chậm chậm tiến lại gần nàng với những tiếng gầm gừ thị uy, nước dãi nhều ra khắp khoang miệng nó.

"Quý xuống." - Nàng nhẹ nhàng nói, bên mắt bạc của nàng đang sáng rực.

Cặp mắt con sói long lên nhìn nàng nhưng rồi... dần dần dịu lại, bởi mùi hương tỏa ra từ cơ thể nàng khiến hung tính của nó như bay biến đi đâu hết.

Và rồi, con sói tuyết sừng tám khổng lồ đang từ tốn khụy hai chân trước xuống và phủ phục trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Hỏa Nhiên Kiếm (2)

Huệ Nha cười lên lưng con sói tuyết Mevyh, nàng quay nhìn Xuong Uy:

"Mi cũng lên đi."

Xuong Uy nhặt lại con dao rồi leo lên ngồi phía sau Huệ Nha. Anh càng lúc càng ngạc nhiên hơn về những năng lực của cô bé này, nàng có thể dễ dàng điều khiển một con quái thú to lớn đến thế, chẳng lẽ nàng thật sự là một nữ thần ư?

Sau khi Xuong Uy đã yên vị, Huệ Nha chỉ cánh tay trái về phía trước. Và con sói tuyết khổng lồ bắt đầu phóng mình lao đi vun vút xuyên qua rừng cây.

Với một tốc độ phi thường, con sói tuyết vượt qua cánh rừng chỉ trong thoáng chốc, nó tiếp tục chạy băng băng qua những vùng đất phủ ngập băng tuyết: Những thảo nguyên tuyết, những đồng hoa tuyết, những dòng sông tuyết...

Ngồi trên lưng con sói, Xuong Uy và Huệ Nha phải cúi rạp xuống để tránh gió tuyết thốc vào mặt, họ cố gắng nắm thật chặt những đám lông lạnh băng trên lưng nó. Cảnh vật cứ lướt qua vù vù hai bên. Phía trên đầu, chim phượng hoàng Navarisa đang mở hết tốc lực bay theo.

Vài tiếng sau. Cuối cùng, con sói tuyết cũng đã đưa Xuong Uy và Huệ Nha tới được một thành phố khác. Nhưng... nơi này còn điều tàn hơn cả Illen. Những tòa nhà không những bị tuyết bao phủ mà còn đổ nát tan hoang như đã phải hứng chịu những trận động đất kinh hoàng, hay cũng có thể đã trải

qua một cuộc chiến tranh thảm khốc.

"Tệ thật, lại thêm một thành phố chết nữa." - Xương Uy gìm lòng nói.

"Giờ phải làm sao?" - Huệ Nha hỏi.

"Đi tiếp." - Xương Uy đáp - "Cứ tiến thẳng về hướng Tây đi."

Con sói lại tiếp tục chạy, xuyên qua những tuyến đường của thành phố mà giờ chỉ còn là một bãi phế tích mênh mông. Tuyết rơi rào rạt khiến khung cảnh càng thêm bi ai, muộn sầu.

...

Một giờ sau. Con sói tuyết Mevyh lúc này đang chạy trên một hồ băng hết sức rộng lớn. Mặt nước đã đóng băng hoàn toàn, lớp băng rất dày và trơn trượt khiến nó phải giảm tốc độ, chạy nước kiệu. Xương Uy nhìn ra phía trước qua bờ vai Huệ Nha và những nhánh sừng của con sói, bờ bên kia xa tắp trong màn tuyết.

"Mi có cảm thấy không?" - Huệ Nha chợt nói, khi con sói di chuyển đến gần giữa hồ.

"Cảm thấy gì?" - Xương Uy hỏi.

"Có thứ gì đó đang đến." - Huệ Nha khẽ nói.

"Là thứ gì?" - Xương Uy bỗng thấy rờn rợn.

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng đưa mắt nhìn xuống mặt hồ băng. Xương Uy cũng bắt đầu nhận thấy mặt hồ băng đang rung lên nhẹ nhẹ, sự rung động ấy lan truyền lên qua cơ thể con sói, ngày một rõ hơn. Rồi anh chợt thấy ở phía dưới lớp băng dày kia dường như có một cái bóng rất lớn vừa lướt qua. Thịch! Nhịp tim anh đập mạnh, rõ ràng là có một sinh vật gì đó ở dưới đáy hồ!

"Chúng ta phải quay vào bờ ngay." - Anh nói với Huệ Nha. Nhưng đã quá muộn rồi...

BỤC! ẦM ẦM ẦM ẦM!!!

Mặt băng phía trước hai người đột ngột bị phá bung, những tảng băng lớn bắn văng lên không trung, và... một con quái vật khổng lồ đang vươn mình trôi lên khiến sóng nước dậy lên dào dạt! Đó là một con thủy quái Asegahnum với kích thước vĩ đại!!

* Asegahnum: Thủy quái tuyết. Nửa trần nửa rồng. Toàn thân phủ vảy trắng.

GRÀOOO!!!

Con thủy quái Asegahnum gầm lên một tiếng vang trời, nó mới chỉ nhô lên phần cổ và khúc thân trên mà đã cao lênh kênh như một tòa nhà mười mấy tầng, trên cái đầu rồng lồm chồm gai sừng của nó là cặp mắt màu xanh lam rực sáng.

Con sói tuyết Mevyh giờ thật bé nhỏ nếu so với con thủy quái, nó co rúm người lại gằm gừ một cách yếu ớt. Chim phượng hoàng Navarisa thì bay vút lên không trung hoảng hốt.

"Lạy trời, đây là hiện thực hay ác mộng?" - Xương Uy như cứng đờ người đi trong nỗi khiếp đảm, đôi đồng tử nâu nhạt trong mắt anh nở rộng hết mức.

"..." - Huệ Nha thì vẫn điềm nhiên ngược nhìn con thủy quái.

Trên khắp đất trời tuyết vẫn đổ xuống ồ ạt. Con thủy quái Asegahnum bắt đầu tấn công, nó há rộng cái mõm để lộ ra những chiếc răng nanh khủng khiếp như những khối nhũ đá, và rồi nó phóng đầu xuống tung ra một cú tát cực mạnh vào con sói Mevyh đang run sợ. Nhưng bản năng của con sói đã trở dậy đúng lúc, nó nhảy chồm sang một bên vừa kịp tránh khỏi cú tát. Những khối băng và nước hồ bắn văng tung tóe.

Con thủy quái lại điên cuồng tung ra liên tiếp những cú tát khác, những cú tát rùng rợn khiến cả một khoảng mặt băng rộng bị phá tan tành, những vết nứt lớn bắt đầu lan tỏa ra trên mặt hồ băng mênh mông.

Con sói Mevyh không ngừng phóng mình nhảy vùn vụt để tránh đòn, Huệ Nha và Xương Uy vẫn cố gắng bám trụ trên lưng nó. Nhưng rồi sau một cú tát sạt sạt thì Huệ Nha đã bị hất văng đi, nàng ngã sóng soài xuống mặt băng lạnh buốt. Con sói cũng mất đà và nó cùng Xương Uy ngã trượt dài trên nền băng.

Xương Uy lắc đầu cho bớt choáng váng, anh lồm cồm bò dậy và quay nhìn lại phía sau, và anh phải chứng kiến một cảnh tượng ghê tởm:

Con thủy quái đang phóng đầu xuống Huệ Nha với cái mõm rồng ngoác rộng hết cỡ!! Nhưng Huệ Nha vẫn không hề có một chút phản ứng gì, nàng chỉ bình thản ngược lên nhìn nó bằng đôi mắt đỏ - bạc trong veo.

Và...

PHẬP!

Bằng một cú tát hết sức gọn ghẽ, con thủy quái đã ngoạm lấy Huệ Nha và nuốt chửng nàng vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Hỏa Nhiên Kiếm (3)

"Khôôông..." - Xương Uy nghẹn giọng, anh gần như đã bị shock, cô bé đi cùng anh suốt mấy ngày qua giờ đã bị con thủy quái nuốt chửng, hình ảnh thế thảm ấy khiến anh thấy rợn người và cảm thương không kể xiết.

Con thủy quái Asgahnium có vẻ vẫn chưa no, nó lừng lững trườn thân thể nặng cả ngàn tấn lên mặt hồ băng khiến lớp băng dày rung chuyển lún sụm xuống. Và... nó đang hướng cặp mắt xanh lè xuống Xương Uy.

Xương Uy lặng lẽ đứng thẳng dậy và rút ra con dao bấm, dù anh biết đây là một hành động vô ích, con thủy quái quá đồ sộ để có thể bị thương tổn vì một lưỡi dao nhỏ xiu. Nhưng, còn sức chiến đấu là còn hi vọng.

Tuyệt sương mù trời. Đầu con thủy quái vươn lên cao rồi chúc xuống, nó rống lên một tiếng xuyên động không gian:

GRÀÀÀO!!!!

Xương Uy bước lùi lại một bước, anh giờ lưỡi dao sáng loáng ra, kiên cường đáp lại nó:

"Con quái vật khốn kiếp, mày có thể ăn thịt tao, nhưng cũng sẽ phải tốn chút máu đấy."

Đôi mắt con thủy quái lóe lên rực rỡ, cổ và quai hàm nó cương lên chuẩn bị cho một cú tát tàn khốc vào kẻ đã cả gan thách thức nó. Đúng lúc ấy...

XEEET!!

Một ánh chớp đỏ vụt lóe lên, một vết rạch lớn vừa chọt mở toang ra trên vùng bụng bọc vảy trắng của con thủy quái, và máu từ đó tuôn ra xối xả, một thứ máu màu xanh thẫm như rêu.

Vết rạch xuất phát từ bên trong, bởi một thứ gì đó nằm sâu bên trong bụng con thủy quái. Một nhát rạch ngọt sớt. Con thủy quái đau đớn lồng lộn, thét gào vang dội âm ỉ, khúc đuôi nó quật đập điên dại còn khúc thân trên thì lắc lư như sắp đổ. Và đúng là nó đồ thật, cả phần đầu và cổ khổng lồ của nó đang ngoặt sang một bên rồi rầm rầm đổ xuống làm rung chuyển cả mặt băng.

Mọi thứ dần trở lại yên ắng. Con thủy quái đã tắt thở và ánh sáng trên đôi mắt nó cũng đã tắt. Xương Uy nhìn về phía vết rạch sâu hoắm trên bụng nó, một bóng người đang lặng lẽ vạch những lớp thịt vẩy nhóp nhép và chui ra.

Đó không ai khác ngoài... Huệ Nha. Nàng đang đứng thẳng người dậy, thân thể và chiếc váy của nàng bị nhuộm trong màu máu xanh của con thủy quái, con mắt bạc của nàng đang cháy rừng rực, và trên bàn tay trái của nàng là một thanh trường kiếm đỏ như lửa. Hỏa nhiên kiếm.

* Hỏa nhiên kiếm: Linh kiếm của Huệ Nha. Cấu tạo: Lưỡi kiếm làm từ thép đỏ, chuôi kiếm bằng bạc khảm bạch ngọc.

Xương Uy vẫn đứng lặng nhìn Huệ Nha, thật khó diễn tả chính xác những cảm xúc lẫn lộn trong anh lúc này. Ngỡ ngàng, kinh ngạc, vui mừng, và cả một chút... ghê sợ nữa.

Chim phượng hoàng Navarisa giờ đang bay trở về bờ vai Huệ Nha, con mắt bạc của nàng cũng đang dịu dần. Xương Uy bước lại gần nàng, anh nói:

"Rất tuyệt, nhưng lẽ ra cô phải rút kiếm ra ngay từ đầu chứ?"

"Tân công từ bên trong luôn dễ hơn." - Huệ Nha nhẹ nhàng nói, thanh Hỏa nhiên kiếm trên tay nàng đang vụt biến thành một dải lửa trước khi tan biến vào thinh không.

"Vậy ra cô đã có kế hoạch trước rồi hả?" - Xương Uy hơi nhướn mày.

"..." - Huệ Nha không đáp, nhưng cũng không phản đối.

"Một kế hoạch điên rồ..." - Xương Uy cười - "Nhưng hiệu quả."

"À, bây giờ cô nên đi tắm đi." - Anh nói thêm.

Anh chỉ nói đùa vậy thôi nhưng không ngờ Huệ Nha nghe theo lời anh thật, nàng nhảy ùm xuống những làn nước lạnh giá, nhưng vẫn mặc nguyên bộ váy, khiến anh hơi thất vọng một chút. Navarisa thì bay tới xác con thủy quái Asgahnium kia và nhò những giọt nước mắt lên đó.

Và cái xác khổng lồ giờ đã trở thành một vườn hoa.

...

Khi Huệ Nha và Xương Uy sang tới bờ bên kia hồ băng trên lưng con sói tuyết Mevyh, thì trời cũng đã chạng vạng tối. Tuyết vẫn cứ rơi không ngừng. Hai người tìm được một chỗ ngủ qua đêm khá lí tưởng ngay bên bờ hồ, đó là một cái hốc cây nằm trong một thân cây đại thụ hùng vĩ với đường kính có lẽ cả trăm người ôm cũng không xuể.

Hốc cây này như một hang động khá rộng, bên trong hơi mốc mác một chút nhưng rất ấm cúng. Chim phượng hoàng Navarisa nhanh chóng biến nơi đây trở nên ngập tràn hoa cỏ, và Xương Uy cùng Huệ Nha bắt đầu bữa ăn tối bằng hoa một cách ngon lành. Ngay cả con sói Mevyh có vẻ cũng rất thích ăn hoa, nhưng Navarisa đã phải tốn khá nhiều nước mắt để thỏa mãn cái bao tử khổng lồ của con sói, vì mỗi cú ngoạm của nó là đi luôn cả vạt hoa.

Sau bữa ăn, con sói tuyết no nê nằm duỗi ra ngủ, Huệ Nha ngồi nép vào bộ lông trắng muốt êm mượt của nó, mái tóc và váy áo của nàng đã khô cong nhờ hơi ấm của Navarisa, người nàng cũng đã sạch sẽ không còn dính tí máu xanh nào.

"Ngày hôm nay thật dài nhì." - Xương Uy trầm trầm nói.

"..." - Huệ Nha đưa tay vuốt một lần tóc.

"Thật may là chúng ta vẫn sống sót." - Xương Uy mỉm cười, một nét cười buồn man mác như thường lệ.

"..." - Huệ Nha đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa hốc cây, tuyết trắng vẫn rơi rơi lạnh lẽo.

"Cô vẫn ít nói quá đấy." - Xương Uy thở dài - "Vẫn coi tôi là người lạ sao?"

"..." - Huệ Nha hơi cúi mặt xuống, nàng vuốt ve con phượng hoàng.

"Chúng ta đã đi cùng nhau mấy ngày rồi, cô cũng nên thân thiện hơn một chút chứ?"

"..."

"Đêm nay cô có con sói tuyết làm đệm rồi, đừng bắt tôi cởi áo ra nữa đấy." - Xương Uy cương quyết nói.

Hai bên gò má Huệ Nha chợt ửng hồng lên, nàng quay mặt đi:

"Không cần."

"Cuối cùng cũng chịu nói." - Xương Uy cười - "Mà giọng cô nghe hay lắm đấy."

"Humm."

"Tôi khen thật lòng mà. Giọng cô ấy rất hay phải không Navarisa?" - Anh hỏi con phượng hoàng.

"Kíu." - Navarisa gật gù.

"Im đi Navarisa." - Nàng lầm rầm mắng nó, khuôn mặt nàng càng lúc càng đỏ ửng lên.

Xương Uy không nhịn được cười, anh chỉ ngưng lại khi nàng lườm anh một cú tóe lửa (Lửa thật nhẹ). Anh run run và lại nhớ về lúc nàng định phóng qua cầu lửa vào anh ở căn nhà kính.

"Thế mi đã tìm được cách để trở về hiện tại chưa?" - Nàng hỏi.

"Chưa." - Anh lắc đầu - "Trước tiên chúng ta phải tìm được nơi nào có người ở đã."

"Ừm." - Nàng khẽ gật đầu.

Anh nhìn ra phía ngoài, giọng đầy liêu thương:

"Không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho thế giới tương lai này? Băng tuyết ngập tràn, những thành phố chết, những cánh rừng chết, những loài quái vật dị thường... Mọi thứ thật tồi tệ."

"..."

"Giờ mới là tương lai sau 600 năm, nên văn minh loài người không thể kết thúc sớm như thế, phải không?"

"..."

"Nếu... thế giới này chỉ còn..." - Anh quay nhìn nàng, nhưng nàng đã thiếp đi từ lúc nào.

"Mới đó mà đã ngủ rồi sao? Chúc ngủ ngon." - Anh mỉm cười ngắm nàng. Nàng nằm tựa đầu vào lớp lông dày của con sói tuyết, nét mặt thật bình yên. Giờ trông nàng thật xinh đẹp và hiền dịu, trái ngược hoàn toàn với hình ảnh lúc nàng bước ra từ bụng con thủy quái Asgarnium. Mùi hương của nàng dịu dàng tỏa ra, hòa quyện với hương thơm của các loài hoa, an lành và thanh khiết quá đổi.

Ngoài trời đã thực sự tối. Xương Uy tựa lưng vào vách cây và nhắm mắt lại, môi anh lẩm nhẩm:

"Nếu thế giới này chỉ còn hai chúng ta..."

...

...

...

Nửa đêm. Xương Uy chợt thức giấc, anh thoáng giật mình khi thấy Huệ Nha đang đứng lặng lẽ ở cửa hốc cây, trong ánh trăng bàng bạc. Mái tóc dài của nàng óng ánh, huyền ảo.

"Này, sao cô không ngủ tiếp đi?" - Anh đứng dậy và tiến tới bên nàng - "Đứng đó làm gì vậy?"

"..." - Nàng đang chăm chú nhìn lên bầu trời, đôi mắt long lanh tinh khiết.

"Cô đang nhìn gì vậy?" - Anh bước tới và cũng nhìn lên.

Mưa tuyết đã ngớt tạnh. Giờ bầu trời trong vắt lấp lánh ngàn sao. Một dải sáng đỏ rực kéo ngang trên nền trời phía Đông. Một ngôi sao chổi rất lớn!

Trái tim Xương Uy lạnh buốt, ngôi sao chổi khổng lồ kia là một điềm báo chẳng hề tốt lành...

Một điềm báo chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Elvessa Và Hahth (1)

Hiện tại.

Đảo quốc Algy, Thái Bình Dương. Một đảo quốc vô cùng tươi đẹp và giàu có, được mệnh danh là viên kim cương của biển cả.

Ở trung tâm thủ đô của Algy, tòa dinh thự hoàng gia Algy thật xa hoa lộng lẫy với 1200 phòng. Bao quanh dinh thự là một khuôn viên mệnh mông với những vườn hoa, thảm cỏ và đài phun nước. Lúc này, trong khuôn viên rộng lớn ấy có một thiếu nữ đang ngồi một mình trên thảm cỏ xanh ngắt, nàng đang chăm chú ngắm nhìn một khóm hoa Xuyên tuyết bé nhỏ.

Thiếu nữ ấy có dung nhan đẹp đến ngỡ ngàng, với mái tóc vàng gọn sóng dài óng ả, và đôi mắt màu xanh lam sáng trong như da trời mùa hạ. Trên người nàng là một bộ váy lụa quý phái, nhưng phong thái nàng vẫn thật hồn nhiên, vô tư. Tên nàng là Elvessa.

* Elvessa: 16 tuổi. Công chúa của đảo quốc Algy. Nàng thích nhất là hoa Xuyên tuyết, loài hoa mang tới niềm hi vọng.

Elvessa vẫn hướng ánh nhìn trìu mến xuống khóm hoa Xuyên tuyết, những nụ hoa trắng muốt mọc rủ xuống như những giọt sữa lớn. Nàng mỉm cười thì thầm với chúng:

"Hoa xinh, mau nở đi."

Đáp lời nàng, những nụ hoa như khẽ lay động và tỏa ra một mùi hương thơm dịu dịu.

"Ngoan lắm" - Nàng cười khúc khích.

Bỗng, có một hạt tuyết đậu xuống vai áo nàng. Nàng ngược nhìn lên bầu trời, mưa tuyết đang tủa xuống.

"Tuyết lại rơi rồi. Thôi chị phải vào nhà đây, các em mau nở đi nhé." - Elvessa tạm biệt những nụ hoa, nàng đứng lên và chậm rãi bước về phía tòa dinh

thực.

Nhưng Elvessa vừa đi được vài bước thì mặt đất bắt chợt rung lên như có địa chấn...

Nàng quay nhìn lại phía sau...

Ở ngay vị trí của khóm hoa Xuyên tuyết, mặt đất đang nứt ra một đường lớn, từng khối cỏ bị xói bung lên, đất bắn tung lên, và... một con quái thú khổng lồ đang oai hùng chồm lên gây chấn động cả một khoảng đất rộng!!

ẦM ẦM ẦM!!!

Elvessa mắt thẳng băng ngã nhào xuống thảm cỏ, đôi mắt nàng mở to đầy khiếp đảm nhìn con quái thú lạ kì vừa trỗi dậy từ lòng đất kia. Đó là một con rồng được cấu tạo hoàn toàn từ bạc sáng bóng: Vây bạc, vuốt bạc, sừng bạc, mắt bạc, và cả đôi cánh bạc sải rộng lộng lẫy. Và cuời trên lưng nó là một dáng người với những làn tóc dài bay phất phới trong mưa tuyết.

Dáng người ấy bắt đầu nhảy ra khỏi lưng con rồng bạc và đáp xuống thảm cỏ, một chàng trai tuấn kiệt vô cùng với phong thái kiêu hùng, trang nghiêm. Chàng khoác trên mình một bộ áo giáp mỏng bằng bạch kim tinh tế, từng đường nét trên gương mặt chàng đều toát lên một vẻ mạnh mẽ phong trần, nước da rám nâu rắn rỏi, mái tóc dài miên man chia làm hai nửa với hai màu vàng và bạch kim. Và đôi mắt chàng cũng có hai màu: Vàng và bạc.

Elvessa vẫn chưa hết kinh ngạc, mắt nàng cứ mở tròn tròn, sự rục rờ của chàng trai kia là thật sao?

Tuyết rải xuống lãnh đăng. Chàng trai giáp bạch kim đưa ánh mắt lấp lánh nhìn xuống Elvessa, rồi chàng cất lên một chất giọng trầm thur:

"Ta khiến nàng sợ sao, cô bé xinh đẹp?"

Elvessa chầm chậm đứng dậy khỏi nền cỏ, nàng cố gắng lấy lại thần thái đáp:

"Tôi... đâu có sợ chứ. Nhưng... anh là ai?"

Chàng trai nở một nụ cười sáng ngời:

"Tên ta là Hahth. Và ta là một tử thiên thần."

* Hahth: Tử thiên thần thứ 6. Giới tính: Nam. Tuổi: ~ 18. Nhóm: Bóng tối. Linh thú: Rồng bạc Bryba.

"Tử thiên thần?" - Elvessa hơi nhú mày lại - "Nghĩa là gì?"

"Là kẻ hủy diệt những thế giới tội lỗi." - Hahth đáp, con mắt bạc của chàng lóe sáng - "Và bọn ta đến đây để hủy diệt thế giới này."

"Hủy diệt?" - Elvessa chợt thấy lạnh buốt sau sống lưng, nàng bước lùi lại một bước - "Ngươi... là tà thần ư?"

"Không, bọn ta không phải là thần." - Hahth lắc đầu đáp, rồi chàng dang rộng hai cánh tay cất giọng hào hùng: "Mà bọn ta là thiên nhiên, là vạn vật."

"Thiên nhiên? Vạn vật? Ngươi... nói những cuộc gì vậy?" - Elvessa khẽ cắn bờ môi run, nàng hướng ánh nhìn xuống dưới cặp chân đồ sộ của con rồng bạc, những cây hoa Xuyên tuyết đã bị giẫm nát.

Hahth mỉm cười, một nụ cười liêu hùng mà lạnh lẽo:

"Nàng không cần hiểu, cô bé. Nàng chỉ cần biết rằng thế giới này rồi đây sẽ sạch bóng con người. Và cả nàng nữa, ta rất tiếc, nhưng nàng rồi cũng sẽ phải chịu chung số phận ấy. Tất cả loài người sẽ bị xóa sổ."

Elvessa xiết chặt hai nắm tay đang lạnh ngắt của mình lại, nàng không sợ mà chỉ thấy phẫn nộ, sao hắn có thể nói ra những lời độc địa ấy với một thái độ thần nhiên như thế? Nàng mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt hắn và đồng dặc nói:

"Im đi, đồ ma quỷ. Ta là Elvessa, công chúa của Algy. Ngươi sẽ không đe dọa được ta đâu."

Hahth cười lớn, chàng có vẻ thích thú:

"Ah, thì ra là một nàng công chúa của loài người. Dừng cảm lắm. Và để thưởng cho sự dũng cảm ấy, ta sẽ không để nàng phải chết ngày hôm nay."

"Đủ rồi đấy." - Elvessa chau mày nói - "Ngươi nghĩ có thể quyết định số mệnh của người khác sao? Ta sẽ gọi cảnh vệ bắt giữ mi."

"Không kịp đâu." - Hahth cười khoan hòa - "Nàng nhìn lên bầu trời xem."

Elvessa ngược lên, và... đôi mắt nàng mở to kinh hoàng... Phía trên vòm trời kia, vô vàn những dải sáng chói rực đang xuyên qua những màn mây tuyết phóng xuống!!

"Mưa thiên thạch ư..." - Nàng run rẩy cất giọng.

"Không, không phải thiên thạch." - Hahth mỉm cười với bên mắt bạc sáng chói - "Mà là những thứ thú vị hơn nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Elvessa Và Hahth (2)

Những dải sáng ánh vàng và ánh bạc lấp lóa khắp bầu trời, chúng đang rừng rực phóng xuống ngày một gần hơn, ngày một tăng dần cả về kích cỡ lẫn độ sáng. Hahth lướt tới nắm lấy cánh tay Elvessa và kéo nàng đi về phía con rồng bạc:

"Đi nào, công chúa."

"Buông ta ra! Buông ra ngay!" - Elvessa vùng vẫy nhưng nàng không thể cưỡng nổi sức mạnh của hắn.

"Ngoan nào, đừng chống cự. Đúng như lời hứa ta sẽ đưa nàng thoát khỏi thảm họa này, bảo toàn mạng sống cho nàng trong ngày hôm nay." - Hắn ôm chặt lấy nàng rồi phóng mình nhảy lên lưng con rồng bạc Bryba một cách đầy thanh thoát.

Từ phía xa, một toán cảnh vệ hoàng gia đang kéo đến. Nhưng con rồng bạc đã vỗ cánh bay thẳng lên bầu trời.

Hahth vẫn ôm ghì lấy Elvessa từ phía sau khiến nàng chẳng thể cự quậy nổi. Con rồng bạc bay đi vun vút, xuyên qua những khối cầu lớn cháy sáng đang tới tấp lao xuống trong không trung. Những khối cầu nóng rực, bốc lửa, và tàn bạo. Chúng phóng xuống mặt đất, xuống thành phố và phá hủy mọi thứ. Những tiếng nổ khủng khiếp vang lên, những tòa cao ốc sụp đổ, những dãy nhà và đường phố tan thành tro bụi. Cả đảo quốc Algy đang rung chuyển và chìm trong hỗn loạn kinh hoàng.

"Khôôôôôg..." - Elvessa nhắm nghiền mắt lại, nàng uất nghẹn tắc đầu, nước mắt chảy dài trên bờ má. Đảo quốc Algy thân thương của nàng đang bị tàn phá, đang bị hủy diệt mà nàng chẳng thể làm gì, chỉ bất lực ngồi đây trong vòng tay của tên ác thần này...

...

...

...

Con rồng bạc Bryba bay tới một ngọn núi ở bên rìa thủ đô Algy, nó đáp xuống một mỏm đá trống trải trên đỉnh núi. Bấy giờ Hahth mới buông Elvessa ra. Nàng vùng khỏi hắn và nhảy xuống nền đá, nàng ngã, trầy xước cả hai bàn tay lẫn đầu gối, nhưng nàng chẳng quan tâm tới những vết thương nhỏ nhặt ấy, nàng đứng lên và hướng ánh nhìn đắm lẹ về phía thành phố đang chìm trong khói lửa thảm sầu.

Lửa ngùn ngụt, những cuộn khói đen ngòm, mọi thứ đều đã tan tành, chẳng thể cứu vãn được nữa... Bao nhiêu người đã chết? Và gia đình hoàng gia, những người thân của nàng liệu có thể sống sót?... Nỗi tuyệt vọng khiến nước mắt Elvessa cứ tuôn ra không ngừng, nàng thôn thức khóc, trái tim nghẹn đắng.

Hahth đang đáp xuống đứng bên Elvessa, nét mặt chàng không một biểu cảm. Elvessa đưa tay gạt nước mắt, giọng nàng đầy phần uất:

"Thảm họa khủng khiếp này... là do người gây ra phải không?"

Hahth nhẹ nhàng đáp:

"Đừng trách ta, đây là do loài người của nàng tự chuốc lấy thôi. Loài người tàn phá thiên nhiên thế nào thì chúng ta đáp lại thế ấy."

"Vùng đất này tươi đẹp đến thế bình yên đến thế... sao người lại đang tàn phá hủy chứ... Người thật tàn ác..." - Elvessa nghẹn ngào, nước mắt nàng lại rơi ướt đầm ngực áo.

"Không, chính loài người mới là những kẻ tàn ác. Bọn ta chỉ đang thực thi công lí." - Hahth u trầm nói.

"Câm đi!!!" - Elvessa hét lên, nàng quay nhìn hắn với ánh mắt ngập tràn lửa hận và nỗi căm hờn - "Ta không cần biết người là thần hay quỷ, nhưng ta nhất định sẽ khiến người phải trả giá, ta nhất định sẽ trừng trị hết lũ tử thiên thần các người!!!!"

"Được thôi." - Hahth nở nụ cười - "Ta rất mong đợi đến ngày ấy đấy."

Rồi chàng chậm rãi xoay người và phóng mình lên lưng con rồng bạc. Và con rồng đập cánh bay lên, bay vào không trung đầy tuyết trắng. Giọng cười

của chàng vang vọng:

"Công chúa, nếu có thể nàng hãy ngăn bọn ta hủy diệt cả hành tinh này đi xem nào. Ha ha ha..."

Con rồng đã mang theo Hahth bay đi xa tấp trong màn tuyết. Elvessa vẫn đứng lặng nhìn theo về hướng đó, hai nắm tay bé nhỏ của nàng xiết chặt lại.

Mưa tuyết không ngừng tràn xuống từ mây trời, ngày một dày đặc, mịt mù thêm. Khung cảnh thành phố giờ đã trắng xóa, lửa và những cột khói đen cũng đã nguội lạnh, chỉ còn những bóng nhà đổ nát trong màn tuyết điệp trùng thê lương. Elvessa vẫn đứng bất động trên mỏm núi như thể đã hóa đá, bóng nàng mờ ảo trong tuyết sương.

Gió rít vu vu lạnh thấu.

Vạn vật chìm trong một sắc trắng mênh mang.

Tuyết cứ rơi và rơi bất tận...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Mầm Sống

Thành phố Illen.

Tuyết bay rợp trời.

Nằm bên trường trung học Ahju là một cánh đồng hoa Bồ công anh. Giữa đồng hoa có một hồ nước. Bên hồ nước có hai bóng người đang đứng bên nhau che chung một chiếc ô trong suốt.

"Cậu cũng xem tin tức rồi phải không?" - Nhiên Sa hỏi.

"Ừm." - Nhan Vy khẽ gật đầu.

"Vây là thảm họa thứ 6 đã xảy ra." - Nhiên Sa trầm giọng nói - "Tương ứng với nguyên tố thứ 6: Kim loại. Một trận mưa thiên thạch kim đã khiến đảo quốc Algy bị tàn phá nặng nề, hàng triệu người đã thương vong. Những khối thiên thạch rơi xuống đảo quốc ấy không phải là đá, mà lại là những khối vàng và bạc khổng lồ."

"Thảm họa lần này kì lạ quá, không thể tượng tượng nổi. Vàng và bạc để đổi lấy cái chết và sự diệt vong, một cái giá quá đắt." - Giọng Nhan Vy buồn bã.

Hai người đứng lặng im một lúc. Những hạt tuyết đã phủ đầy trên nóc chiếc ô mà Nhan Vy đang cầm. Mặt hồ gợn sóng. Cánh đồng hoa khẽ khẽ xao động. Những bông bồ công anh như những quả cầu tuyết bé xíu, đang nhẹ nhàng thả vào trong gió từng chiếc lông tơ trắng muốt mang theo hạt giống.

"Vẫn còn một nguyên tố chưa xuất hiện, nguyên tố đáng sợ nhất." - Nhiên Sa cất giọng - "Đó là..."

"Không, xin cậu đừng nói ra." - Nhan Vy vội cắt lời - "Nguyên tố ấy chỉ mới nghe tên thôi đã khiến tớ thấy rùng mình rồi, xin cậu đừng nhắc lại nữa."

"Tớ hiểu." - Nhiên Sa hướng ánh nhìn ra phía khơi xa của hồ nước - "Nhưng giờ chúng ta đã có thể khẳng định rằng thảm họa thứ 7 chắc chắn sẽ xảy ra trong thời gian tới."

"Chúng ta đã biết trước như vậy, mà chẳng lẽ chỉ có thể đứng ngoài cuộc quan sát thôi sao?" - Nhan Vy quay nhìn Nhiên Sa, ánh mắt cô như đã róm rộ.

Một cơn gió mạnh tràn tới. Và khắp không gian đã ngập tràn những cánh hoa bồ công anh trắng phau. Những cánh hoa bay đan xen cùng những hạt tuyết, lan tỏa khắp muôn phương. Nhiên Sa mỉm cười:

"Không. Tớ đã có một kế hoạch."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Thê Lương (I)

Tuyết kia rơi mãi làm chi?

Giăng giăng trắng xóa sâu bi đất trời...

...

Tương lai.

Rời khỏi hốc cây khổng lồ bên hồ băng, Huệ Nha và Xương Uy lại tiếp tục cưỡi trên lưng con sói tuyết sừng tám Mevyh tiến thẳng về phương Tây. Tuyết vẫn rơi triền miên. Họ đến được thành phố thứ 3 vào buổi trưa ngày hôm đó. Nhưng, họ lại một lần nữa phải thất vọng, vì thành phố này cũng đã hoàn toàn hoang phế. Những tòa cao ốc xác xơ điêu tàn chìm trong một màn mưa tuyết sâu thẳm.

Xương Uy nén tiếng thở dài, anh khẽ thúc vào hông con sói:

"Đi tiếp nào. Tăng tốc lên."

Con sói khổng lồ phi như bay, tốc độ của nó có lẽ còn nhanh hơn cả một chiếc xe đua công thức 1. Chim phượng hoàng Navarisa phải cố gắng lắm mới có thể bay theo kịp. Khoảng 2 giờ sau, thành phố thứ 4 đã hiện ra trước mắt họ. Và... vẫn là một thành phố chết.

Rời thành phố thứ 5: Chết.

Thành phố thứ 6: Chết.

"Hôm nay thế là đủ lắm rồi. Dừng lại ở đây thôi." - Xương Uy mệt mỏi nói. Bóng đêm đang tỏa buông trên bầu trời.

"Đi tiếp đi." - Huệ Nha nói.

"Cô không thấy sắp tới rồi sao?" - Xương Uy lắc đầu - "Con sói cũng cần phải nghỉ chứ."

Đêm hôm đó, họ ngủ lại trong một tòa thánh đường còn khá lành lặn ở trung tâm thành phố chết thứ 6 ấy, bữa ăn tất nhiên vẫn là hoa.

...

Ngày tiếp theo, rồi ngày tiếp theo nữa, trên lưng con sói, Huệ Nha và Xương Uy đã dong duỗi qua hàng ngàn dặm đường, đi qua vô vàn khung cảnh, từ những vùng đồng bằng rộng lớn, những cánh rừng, những ngọn đồi hoang vu, cho đến những dãy núi hùng vĩ hiểm trở... Nhưng tất cả vẫn chỉ thấy một màu trắng đến vô vọng của băng tuyết.

Tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, khắp nơi chỉ có tuyết, tuyết và... tuyết.

Tuyết giăng trắng trời, tuyết bay khắp không gian, tuyết bao phủ vạn vật, tuyết ngập đường ngập lối...

Và tất cả những thành phố mà họ đã đến đều chẳng còn chút bóng dáng nào của con người, một sự trống vắng và cảm lạnh đến nhói lòng...

...

...

...

Lại một ngày nữa đã sắp sửa trôi qua. Thành phố chết thứ 12. Vẫn chẳng có gì khác ngoài những tòa nhà vắng lặng chìm ngập trong tuyết.

"Đây đã là thành phố thứ mười hai rồi, vậy mà..." - Cổ họng Xương Uy đắng nghet, chưa bao giờ anh khao khát được nhìn thấy con người đến thế, nhưng đáp lại niềm khao khát ấy chỉ là những hoang tàn.

"..." - Huệ Nha lặng lẽ ngược nhìn những tòa nhà sừng sững trắng xóa hai bên đại lộ dẫn vào trung tâm thành phố. Nhưng lối kiến trúc của thành phố này có vẻ cổ kính hơn so với các thành phố trước đó.

Đêm nay họ chọn chỗ ngủ qua đêm là một đoàn tàu chở khách dài dằng dặc, đang nằm im lìm trên một tuyến đường đổ nát. Thiết kế của đoàn tàu này hiện đại hơn rất nhiều so với các đoàn tàu ở thế kỉ 21, và chắc là nó có thể bay được vì không hề thấy hệ thống đường ray. Xương Uy và Huệ Nha tiến vào trong một toa tàu ở khoảng giữa của đoàn tàu, họ rũ sạch tuyết bám trên người rồi ngồi xuống hai băng ghế đối diện nhau. Navarisa lại bắt đầu trang trí cho toa tàu bằng các loài hoa, công việc yêu thích của nó.

Ít phút sau, toa tàu đã trở nên thật sinh động và rực rỡ, với những cây hoa muôn sắc mọc lên xum xuê cả bên trong lẫn bên ngoài. Huệ Nha chậm rãi ngắt lấy từng bông hoa và ăn, còn Xương Uy chỉ ngồi lặng thinh nhìn ra khung kính cửa sổ toa tàu, ngoài kia mưa tuyết vẫn rơi không dứt.

"Mi không ăn sao?" - Huệ Nha hỏi.

"..." - Xương Uy không đáp.

Huệ Nha hơi mím môi nhìn anh, nhưng rồi nàng lại ăn tiếp. Hoa nở khắp trên sàn tàu với đủ hương vị màu sắc. Huệ Nha chẳng hề kén chọn, nàng cứ hái lấy những bông hoa nở ngay gần mình thôi. Navarisa đang bay trở về và đậu lên vai nàng. Con sói Mevyh thì nằm bên ngoài cửa toa vì không chui vào lọt, nó có vẻ tủi thân lắm.

"Này Huệ Nha." - Xương Uy chột nói.

"? " - Nàng đưa mắt nhìn anh.

"Hay là chúng ta ở lại thành phố này luôn đi." - Xương Uy khẽ nói, ánh mắt anh vẫn hướng ra phía ngoài cửa kính.

"Tại sao?" - Huệ Nha hỏi.

"Tôi không thể tiếp tục được nữa. Tôi không muốn đi tiếp nữa." - Xương Uy đáp.

"Vì sao?" - Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn anh.

"Có đi tiếp cũng vô ích. Loài người có lẽ đã tuyệt diệt rồi." - Xương Uy nói, anh cúi gục đầu xuống.

"Sao mi biết được, nếu chưa đi hết thế giới này?" - Huệ Nha nói - "Nếu phương Tây không có người thì chúng ta đi về phương Đông, phương Nam, phương Bắc."

"Cô nói nhẹ nhàng quá nhỉ?" - Xương Uy ngẩng lên nhìn Huệ Nha, ánh mắt anh như chứa đựng những giận dữ - "Cô không hiểu cảm giác của tôi mỗi khi nhìn thấy một thành phố chết sao? Cái cảm giác mà những hi vọng cứ tắt dần, tắt dần. Tôi không thể chịu được nữa, không muốn chứng kiến thêm nữa! Cô hiểu chưa??"

"..." - Huệ Nha im lặng, nàng đưa tay vuốt tóc.

"Và tôi cũng không thể chịu được cái thái độ của cô nữa rồi, tại sao cô có thể lúc nào cũng thản nhiên đứng trước mọi việc như vậy hả!?" - Xương Uy gầm lên - "Cô là thứ VÔ CẢM hay sao!!"

Huệ Nha mở to mắt nhìn Xương Uy, rồi nàng... từ từ cúi đầu xuống, khuôn mặt nàng tối lại, giọng nàng như khẽ... run lên:

"Vậy... mi muốn ta phải thế nào?"

"Cái gì?" - Ánh mắt Xương Uy thoáng chùng lại.

"Mi nghĩ ta không muốn có cảm xúc hay sao?" - Giọng Huệ Nha vẫn đầy run rẩy, bờ vai nàng cũng run lên - "Ta... thực sự muốn có được những cảm nhận như một con người, ta muốn... làm một con người!"

"Thôi được, tôi hiểu rồi." - Xương Uy dịu giọng - "Tôi... xin lỗi."

"Không!! Mi không hiểu gì hết!!! Mi chẳng hiểu gì hết!!!!" - Huệ Nha hét lên, nàng ngẩng lên nhìn Xương Uy với bên mắt bạc sáng chói, nhưng... từng dòng nước mắt đang chảy ra, chảy tràn trên khuôn mặt nàng, từ cả hai bên mắt đỏ và bạc, những dòng nước mắt cứ trào ra không ngừng, long lanh, trong vắt, giọng nàng nghẹn lại - "Ta... không phải thứ vô cảm... ta muốn làm người... ta rất muốn... ta thực sự muốn..."

Giọng nói yếu ớt và mong manh của nàng khiến trái tim Xương Uy mềm nhũn, và anh đưa tay ra ôm nàng vào lòng, chẳng hề đắn đo anh đã ôm nàng vào lòng, và khe khẽ nói:

"Tôi hiểu mà, không cần nói nữa đâu."

Huệ Nha vui mặt vào vai Xương Uy, nàng cứ khóc mãi, từng tiếng nấc thổn thức, nghẹn ngào, chưa bao giờ nước mắt nàng rơi ra nhiều đến thế, chưa bao giờ nàng khóc nhiều đến thế, dường như có thứ gì đó bên trong nàng vừa bùng tỏa, một thứ vẫn luôn được chôn giấu từ sâu thẳm trái tim nàng.

Chim phượng hoàng cũng đang khóc, và xung quanh Huệ Nha và Xương Uy, những đóa hoa cứ không ngừng vươn mình mọc lên, rực rỡ và thơm ngát.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Thê Lương (li)

Tiếng tru của con sói Mevyh vang dài báo hiệu một ngày mới đang đến. Xương Uy thức giấc, anh khẽ mở mắt ra. Trên băng ghế đối diện, Huệ Nha cũng đang ngồi tựa đầu vào khung kính như anh, nàng vẫn đang say ngủ.

Ánh bình minh yếu ớt tỏa vào trong toa tàu đầy hoa, nhưng nét đẹp của nàng vẫn ngời sáng, hàng mi thật dài, sống mũi thật thẳng và xinh xắn, đôi môi thật đỏ và thật mịn, đêm qua nàng khóc nhiều như thế mà lúc này lại đang ngủ thật ngon như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Xương Uy mỉm cười, dù thế nào nàng cũng chỉ là một cô bé thôi.

Và anh cần phải mạnh mẽ hơn, anh biết mình phải mạnh mẽ hơn, để đưa nàng tới cuối của cuộc hành trình này.

Chim phượng hoàng vỗ cánh khiến Huệ Nha tỉnh giấc, thấy Xương Uy đang ngắm nhìn mình, gương mặt nàng lại hơi ửng hồng lên. Nàng liền ôm Navarisa vào lòng và khẽ khẽ vuốt ve nó.

Xương Uy hái lấy một đóa hoa màu vàng và đưa về phía nàng:

"Em ăn sáng đi, rồi chúng ta tiếp tục lên đường."

Huệ Nha nhận lấy bông hoa, nàng cũng ngắt lấy một bông hoa màu trắng và đưa về phía Xương Uy:

"Mì ăn đi."

"Ừ." - Xương Uy vui vẻ cầm lấy. Và hai người cùng ăn sáng bằng hoa trong bầu không gian đang dần sáng lên.

...

Khi trời đã thực sự sáng, con sói tuyết lại mang theo Huệ Nha và Xương Uy trên lưng lao đi vun vút trong màn tuyết. Họ đã mất cả một ngày đường để đến được thành phố thứ 13, một thành phố âm u nằm dưới một thung lũng rộng mênh mông ngút tầm mắt.

Thành phố này có vẻ còn cổ kính hơn cả thành phố thứ 12 vừa rồi, thật khó tin là vào thời đại này mà vẫn còn một thành phố cổ như vậy. Những tòa nhà lớn đầy góc cạnh với lối kiến trúc kì lạ, như được xây nên bởi một nền văn minh khác.

"Nơi này cũng im ắng quá, không có dấu hiệu sự sống." - Xương Uy nói - "Nhưng chúng ta cũng nên xem xét kĩ một chút. Tiến lên nào." - Anh thúc nhẹ cho con sói bước xuống sườn dốc tiến về phía thành phố.

Con sói chạy nước kiệu qua những dãy phố hoang vắng, trong tiếng gió vi vút đầy buồn thương và bụi tuyết bay lạnh giá. Đi mãi, cuối cùng nó lạc vào một quảng trường rất rộng lớn với nền tuyết dày trắng xóa. Ở phía cuối quảng trường là một tòa lâu đài vô cùng hùng tráng và dị kì. Huệ Nha cho con sói tiến thẳng tới đó.

Khi đã tới gần, Huệ Nha và Xương Uy xuống khỏi lưng con sói tuyết và ngược nhìn lên tòa lâu đài uy nghi và lớn khủng khiếp kia. Ánh mắt Xương Uy không khỏi thần phục, anh nhắm nói:

"Lâu đài tuyết."

Cũng gần đúng như vậy, tòa lâu đài có kết cấu hoàn toàn bằng đá trắng, nay bị bao phủ bởi tuyết nên trông càng... trắng hơn. Vô vàn, vô vàn những ngọn tháp nhỏ nhọn hoắt vươn lên cao vút, tầng tầng lớp lớp bao quanh một ngọn tháp lớn cũng nhọn không kém.

Chiều đã về, tuyết cũng dần ngớt tanh, và ánh hoàng hôn tím đang tỏa buông trên bầu trời bao la. Huệ Nha và Xương Uy cùng ngồi xuống nghỉ ngơi trên những bậc thềm đá phủ đầy tuyết, phía trước hai cánh cổng đá khổng lồ của tòa lâu đài. Họ lặng lẽ đưa ánh mắt ra ngắm quang cảnh quảng trường trống trải, ngày hôm nay vậy là họ cũng chẳng thu được kết quả gì, vẫn chẳng thể tìm ra được một bóng người ở thế giới tương lai này.

Chim phượng hoàng Navarisa đang vỗ cánh bay lên cao, rồi nó lượn vòng vòng trên vòm trời, nơi những dải mây tuyết nửa trắng nửa tím đang trôi hờ hững. Xương Uy ngược nhìn con phượng hoàng, anh mạn mác nói:

"Đôi lúc, anh cũng mong ước có được một đôi cánh như Navarisa, để có thể bay lên thật cao và thật xa, ngắm nhìn thế giới trải dài."

"..." - Huệ Nha đưa tay vuốt tóc, nàng cũng nhìn lên chim phượng hoàng.

"À, một ước mơ thật ngốc, phải không?" - Xương Uy cười.

Huệ Nha quay nhìn anh, đôi mắt nàng long lanh trong ánh chiều tím, và nàng khẽ mỉm cười.

Chợt, con sói tuyết Mevyh nằm dưới kia không hiểu sao lại đang dựng người lên và gầm gừ, như thể nó vừa phát hiện ra một điều bất thường nào đó. Xương Uy liền đứng dậy, anh bước xuống những bậc thềm và tiến về phía con sói:

"Này anh bạn, sao vậy..."

Câu hỏi của anh chưa dứt thì... một cái bóng trắng bỗng đột ngột chồm lên từ nền tuyết ngay bên cạnh anh! Một con quái vật trắng muốt và rất to lớn!!

Xuong Uy vội nhảy lùi ra xa vài bước rồi cố gắng định thần quan sát con quái vật. Nó có thân hình của loài vượn người với chiều cao gần 2 mét, toàn thân phủ một lớp lông trắng dày với những cơ bắp lực lưỡng, trên khuôn mặt hung ác là cặp răng nanh lớn trồi ra khỏi miệng cùng cặp mắt vàng khè như của loài rắn. Và trên đỉnh đầu nó là 3 chiếc sừng lớn xoắn vặn của loài sơn dương, mọc uốn cong ngược về phía sau. Một con quái Zurgur!

* Zurgur: Vượn tuyết sừng dê. Một chủng loài ăn thịt sống, cực kì khát máu và tàn bạo.

Trên bàn tay thô kệch của con vượn tuyết Zurgur đang cầm lăm lăm một thanh kiếm đá đầy sứt mẻ nhưng cũng rất sắc nhọn, nó gầm lên rồi vung kiếm nhào vào Xuong Uy! Nhưng thân pháp Xuong Uy cũng không phải dạng thường, anh thanh thoát xoay người tránh khỏi những nhát chém điên cuồng của con quái thú, bàn tay anh lẹ lẹ thọc vào túi quần rút ra con dao bấm. Và rồi trong một khoảnh khắc, anh bay người lên lao thẳng vào con quái vật, cánh tay anh vung ra nhanh như chớp.

Xoẹt!

Lưỡi dao rạch sâu trên cổ họng con quái vật, máu phun trào ra, đen thẫm. Trận chiến chỉ diễn ra trong đúng 7 giây. Con vượn tuyết Zurgur đổ vật ra nền tuyết, máu từ vết rạch trên cổ nó vẫn ứa tràn ra lênh láng, một thứ máu màu đen đặc như dầu mỡ.

Xuong Uy chậm rãi bước lại gần xác con quái thú và cầm lên thanh kiếm đá, anh giơ nó lên cao và ngắm nghía, đây quả là một thứ vũ khí thô sơ nhưng rất nguy hiểm, khi này chỉ cần anh chậm một nhịp thì chắc đã tử trận rồi. Huệ Nha đang bước xuống những bậc thềm đá và tiến tới bên Xuong Uy, con mắt bạc của nàng đang sáng lên, nàng khẽ cất giọng:

"Chúng... đang đến."

"Hả, vẫn còn nữa sao?" - Xuong Uy bắt đầu thấy bất an, anh quay nhìn ra phía quảng trường, ánh mắt căng thẳng quan sát động tĩnh.

Vàng dương tím sẫm đã gần chạm xuống nóc những tòa nhà ở phía rìa xa của quảng trường, ánh hoàng hôn càng trở nên sậm màu. Và... những cái bóng trắng đang lần lượt vượn mình trôi dạt từ nền tuyết, những con vượn tuyết đầu sừng Zurgur to lớn không kém gì con mà Xuong Uy đã hạ, chúng đang hùng hổ phá tung nền tuyết và ngoi lên, hàng chục rồi... hàng trăm con!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Thê Lương (lii)

III

"Không thể nào... Đây đúng là ác mộng hoàng hôn... Thế giới này chẳng lẽ chỉ còn toàn quái vật thôi sao?" - Xuong Uy nuốt khan, nhịp tim anh đang nổi dòn như trống trận, lũ vượn tuyết sừng dê Zurgur giờ đã đứng đông nghìn nghịt trên khắp khu quảng trường mênh mông, con nào cũng cầm trên tay một hoặc hai thanh kiếm đá, và tất cả chúng đều đang hướng ánh nhìn man rợ vào anh và Huệ Nha. Hai người đã chẳng còn lối thoát.

Sắc mặt Huệ Nha chẳng hề thay đổi, chỉ có con mắt bạc của nàng là mỗi lúc một sáng chói lên, giọng nàng ngân lên:

"Hóa nhiên kiếm."

Và một dải lửa bùng lên trên tay nàng rồi nhanh chóng tụ hình thành một thanh kiếm thép đỏ thẫm.

Xuong Uy cũng cầm chắc thanh kiếm đá trên tay, anh hít sâu một hơi, giây phút này hãy chế ngự tất cả những sợ hãi trong lòng và đưa ánh mắt mạnh mẽ nhìn thẳng về phía trước, sẵn sàng nhập trận.

Tương quan lực lượng hai bên thực sự quá chênh lệch. Một bên chỉ có hai người cộng thêm một con sói tuyết, còn một bên thì đông không đếm nổi. Một trận chiến không tưởng.

Tuyết trắng bay phơ phất trong ánh hoàng hôn tím đượm sầu.

Những tiếng gầm nhát loạt của lũ vượn tuyết vang rền như sấm nổ, và chúng rầm rập xông lên khiến khắp mặt đất rung chuyển. Từ khí ngùn ngụt, kiếm đá vung lên rào rạt.

Huệ Nha và Xuong Uy cũng vung kiếm lên và bay người lao thẳng vào lũ quái vật, họ nhanh chóng hạ thủ được những con quái ở hàng đầu bằng những nhát chém tuyệt kĩ, tưới máu chúng xuống mặt tuyết. Con sói sừng tám Mevyh thì chồm lên xé nát người lũ vượn quý bằng những cú tát dùng mồm.

Lũ quái thú càng gầm rú dòn lên, ào ạt, điên cuồng, hết lớp này đến lớp khác như những đợt sóng hung tàn ghê rợn. Máu chỉ càng kích thích bản năng tàn bạo của chúng.

Làn tóc Huệ Nha tung bay như một dòng suối đen huyền, nàng múa thanh Hỏa nhiên kiếm như đang trong một vũ điệu kì ảo và đẹp mê hồn, mỗi nhát chém của nàng là lại khiến một con vượn tuyết vong mạng, từng luồng máu đen phun tủa từ phía xung quanh nàng. Kiếm pháp của nàng tao nhã tuyệt vời, nhẹ nhàng thanh thoát mà khiến lũ quái vật đồ gục xuống như ngã rạ. Trong chiếc váy đỏ, nàng nổi bật giữa bãi chiến trường chỉ toàn sắc trắng, con mắt bạc của nàng sáng rực một thứ ánh sáng linh thiêng.

Xương Uy cũng chẳng hề kém cạnh, kĩ năng chiến đấu của anh thật hoàn hảo, vượt quá khả năng của một người bình thường, những nhát chém hiểm hóc và mạnh mẽ, anh cũng đã tiêu diệt được vô số con quái thú.

Nhưng...

Lũ quái vật vẫn còn quá đông đảo, chúng bủa vây dày đặc lấy hai người, dồn dập tấn công, con này ngã xuống con khác lại xông vào như lũ thiêu thân quyết tử.

Trận chiến cứ tiếp diễn mỗi lúc một khốc liệt hơn bạo tàn hơn. Máu đen giờ đã nhuộm đầm trên khắp nền tuyết rộng lớn, và những thi thể của lũ quái vật thì chất chồng đầy tang tóc. Nhưng chúng chẳng hề chùn bước, vẫn lũ lượt dồn tới ngày càng dữ dội.

Từng bông tuyết vẫn nhẹ nhàng tỏa xuống chiến trường, trong một cuộc chiến dường như bất tận.

Xương Uy và Huệ Nha đều đã thấm mệt, hai người đứng xoay lưng vào nhau giữa vòng vây của lũ quái Zurgur điên loạn, trang phục của họ đều đã không còn lành lặn với những vết rách và những vết máu đen loang lổ. Con sói Mevyh cũng đã lĩnh phải nhiều vết thương trên người, máu của nó có màu trắng như sữa.

"Cố gắng lên Huệ Nha... chỉ còn vài chục con quái nữa thôi..." - Xương Uy khó nhọc nói, những vết thương trên người anh đang rỉ máu.

"Mi cũng cố lên... đừng để chết nhé..." - Huệ Nha nói, giọng nàng cũng đã yếu đi nhiều. Lẽ ra nàng đã có thể giải quyết trận đánh này một cách nhanh chóng hơn bằng những quả cầu lửa, nhưng vì nguồn năng lượng trong người nàng vẫn chưa hồi phục đầy đủ nên nếu gắng sức dùng phép thuật thì hậu quả sẽ khó lường.

"Đừng lo..." - Xương Uy gượng cười - "Hôm nay chưa phải ngày thích hợp để chết."

Và hai người lại tỏa ra hai hướng phóng mình vào lũ quái vật, kiếm vung lên không hề khoan nhượng...

...

...

...

Sau cùng, trận chiến cũng đã đi đến hồi kết. Chỉ còn một con quái vật cuối cùng, và nó đã đầu lia khỏi cổ sau nhát kiếm chí mạng của Huệ Nha. Mọi thứ trở lại im ắng. Ánh chiều hắt sắc màu u buồn lên những ngọn tháp cao ngút trời của tòa lâu đài tuyết.

Huệ Nha cầm thanh Hỏa nhiên kiếm xuống nền tuyết và quỳ xuống, toàn thân rã rời mỗi mảy, con mắt bạc của nàng đang dịu tắt dần. Con sói tuyết Mevyh đang đồ vật xuống cạnh đó, nó đã hoàn toàn kiệt sức, bộ lông trắng giờ nhuộm đầy máu đen và cả máu của chính nó. Xương Uy cũng đã chẳng còn đứng vững nổi, y phục rách bươm và đầm máu, anh đưa mắt nhìn lại bãi chiến trường mệnh mông ngáp đầy những cái xác trắng loang lổ máu đen của lũ vượn tuyết đầu sừng Zurgur, môi anh lâm nhâm.

"Một trận chiến... điên rồ..."

Chỉ có chim phượng hoàng Navarisa là chẳng bị thương tổn gì, nó đang dang cánh sà xuống từ trời cao, bay về với Huệ Nha.

Nhưng ngay lúc ấy...

Từ trung tâm của quảng trường, cả một khoảng nền tuyết rộng đột ngột bị phá tanh bành, một con chấn động kinh hồn, vààà... một con quái vật khổng lồ đang lừng lừng vươn dậy từ lòng đất!

Con vượn tuyết Zurgur chúa!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thê Lương (Iv)

Xương Uy chậm chậm quay nhìn con vượn tuyết chúa, cổ họng anh khô ran, sống lưng lạnh toát. Trận chiến... vẫn chưa thể kết thúc.

Huệ Nha cũng đang đứng lên và quay về phía con quái vật khổng lồ, con mắt bạc của nàng lại sáng rực.

Con quái thú chúa kia cao tới hơn 8 mét, cặp mắt lớn vàng rực, thân thể lùm lùm nặng nề với những khối cơ đồ sộ và bộ lông trắng rậm rạp. Trên đầu nó có tới 5 cuộn sừng bụi chẳng mọc tỏa ra như một chiếc vương miện chết chóc. Và chiếc chùy đá trên tay nó thì lớn tới mức có thể đập tan tành cả một tòa nhà.

GRÀÀOOOO!!!

Con quái thú rống lên một tiếng vang dội khắp thành phố chết, rồi nó bắt đầu nện bước tiến về phía Xương Uy và Huệ Nha.

Thình! Thình! Thình!

Những bước chân của con quái khiến cả khu quảng trường như muốn rung chuyển. Xương Uy quay nhìn Huệ Nha, anh... mỉm cười:

"Này Huệ Nha, chúng ta sẽ cùng thắng trận này chứ?"

"Vâng." - Nàng dịu dàng gật đầu.

"Vậy thì tiến lên nào!" - Xương Uy thét lên đầy khí thế.

Và hai người cùng vung kiếm lên bay thẳng vào con quái vật. Nó liền vung chùy nện xuống họ! Nhưng họ đã kịp chia ra hai hướng tránh khỏi, cây chùy đập UYÊN xuống nền tuyết gây chấn động khắp mặt đất.

Con quái chúa lại tiếp tục xoay người vùn vụt vung chùy ra xung quanh, nhưng với tốc độ di chuyển linh hoạt của Xương Uy và Huệ Nha thì rốt cuộc nó chỉ có thể đập vào... không khí thôi. Hai người áp sát nó, tung ra những nhát chém mạnh mẽ vào chân và hông nó, máu bắn ra. Con quái vật gầm gào dữ dội, và nó càng tấn công họ điên cuồng hơn bạo liệt hơn. Trong một thoáng sơ suất, Xương Uy đã lãnh ngay một đòn từ nắm đấm khủng khiếp của con quái vật, và anh bị hất văng đi xa tới cả chục mét.

Huệ Nha lo lắng nhìn theo Xương Uy, làn môi nàng khẽ run lên. Rồi nàng lại quay về phía con quái vật với bên mắt bạc chói sáng, và rồi nàng vung tay dồn toàn bộ sức lực phóng thanh Hỏa nhiên kiếm thẳng vào nó.

Thanh kiếm đỏ xé màn tuyết vùn vút bay đi rồi cắm ngập trên vòm ngực con vượn tuyết chúa. Nó rống lên, lao đảo, nhưng rồi... nó nhanh chóng lấy lại được thăng bằng, dường như thanh kiếm quá bé nhỏ để có thể hạ thủ được nó.

Chẳng cần rút thanh kiếm ra khỏi ngực, con vượn chúa xồng xộc lao về phía Huệ Nha, chùy vung ra như vũ bão.

Vút! Vút! RÀÀÀMM!!!!

Lần này nàng đã chẳng thể tránh được nữa rồi, cây chùy đá đã đập trúng người nàng một cách thật tàn nhẫn, nàng văng đi lăn lóc như một đóa hoa hồng bị vùi dập thảm thương, máu bạc ứa ra ướt đầm khuôn miệng nàng.

Con vượn chúa rống lên đắc thắng, nó lại tiếp tục thình thình nện bước tiến về phía Huệ Nha để tung ra đòn kết liễu. Nàng vẫn nằm sõng xoài trên nền tuyết buốt lạnh, mái tóc bết bụi tuyết, cả cơ thể run rẩy, nàng cố gắng chống tay gượng dậy nhưng rồi lại gục xuống.

Dưới những làn tuyết phát phối, con vượn chúa đã đứng sừng sững ngay trước Huệ Nha, cặp mắt vàng rực của nó chiếu thẳng xuống nàng, và bàn tay nó vung cây chùy đá ghê rợn lên.

Dường như... mọi chuyện đã kết thúc ở đây rồi.

Nhưng...

Đúng lúc ấy...

Một cơn mưa nước mắt bỗng rơi xuống đầu con vượn chúa.

Đó chính là Navarisa, nó đã bay tới lượn vòng trên đầu con quái thú và rải xuống vô số những giọt nước mắt lấp lánh. Những giọt nước mắt vỡ tan trên da thịt con quái thú và làm mọc lên lớp lớp những cây hoa.

Con vượn chúa đã hoàn toàn bị che mắt, bởi những cây hoa đang chen chúc vươn lên phủ kín khắp cả trên vùng đầu của nó. Nó liền đưa tay lên mặt cào cào để gạt hết những cây hoa ra, nhưng càng gạt hoa mọc lên càng nhiều và càng rực rỡ.

Khi con vượn chúa còn mải loay hoay với đám hoa trên mặt, thì có một bóng người đang thoăn thoắt leo lên vùng ngực nó. Đó là Xương Uy, anh đang nắm lấy những túm lông dày của con vượn chúa để leo lên, rồi anh đưa tay nắm lấy chuôi thanh Hỏa nhiên kiếm đang cắm trên ngực nó.

Giây phút ấy, Xương Uy rút thanh kiếm ra, rồi anh dồn hết sức đâm một nhát cực hiểm vào vùng cổ họng con quái vật. Cú đâm khiến con quái vật điếng lạng, tiếng gào nghẹn lại trong vòm họng nó và máu đen ồ ạt tuôn ra từ mõm nó.

Và rồi, con quái vật chưa khỏi lò đã ngã vật ra nền tuyết khiến mặt đất lại thêm một lần nữa rung chuyển, nó gãy gục một lúc rồi cũng tắt thở, nằm ngay đơ với cả một rừng hoa trên đầu.

"Xong..." - Xương Uy thở ra một hơi mệt mỏi, anh rút thanh kiếm khỏi cổ họng con quái thú đã chết rồi lê bước tiến lại gần Huệ Nha.

Nàng vẫn đang nằm run rẩy trên nền tuyết. Anh quỳ xuống bên nàng và đỡ nàng ngồi dậy, nhìn những vết thương bầm dập khắp trên cơ thể người con gái ấy mà ruột gan anh như quặn lại.

"Em.. không sao chứ?" - Anh lo lắng hỏi.

"..." - Nàng khẽ lắc đầu rồi chột vòng tay ôm chặt lấy anh, nàng không biết những cảm xúc trong mình lúc này là gì, nhưng nàng chỉ muốn ôm lấy anh, chỉ muốn ôm chặt lấy anh thôi.

"Ồn rồi, mọi việc đã ổn rồi..." - Anh thì thầm và đưa tay khẽ vuốt lên làn tóc nàng.

...

Ánh hoàng hôn đã gần tắt, tuyết vẫn rơi la đà. Xương Uy và Huệ Nha chậm rãi tiến về phía tòa lâu đài tuyết, hai người bước qua những cái xác la liệt của lũ quái thú với mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

Bỗng, họ thấy một cái xác đang động đậy, đó là một con vượn tuyết vẫn còn đang thoi thóp. Con mắt bạc của Huệ Nha vụt lóe lên, nàng bước tới trước mặt con vượn tuyết ấy và vùng thanh Hóa nhiên kiếm lên.

"Không Huệ Nha, đừng giết nó." - Xương Uy vội can ngăn nàng.

"Chúng đã muốn giết chúng ta." - Nàng nói.

"Dù vậy, xin em hãy tha cho nó. Hôm nay tay chúng ta đã nhuộm quá nhiều máu rồi." - Xương Uy lắc đầu nói.

Huệ Nha lưỡng lự, nhưng rồi nàng cũng hạ thanh kiếm xuống. Xương Uy mỉm cười nhẹ nhõm, hai người bỏ lại con quái thú đang ngáp ngoái và tiếp tục tiến về lâu đài.

Nào ngờ...

Khi họ vừa quay lưng đi được vài bước thì con quái thú đã bất ngờ chồm dậy, nó vung lên một thanh kiếm đá và nhắm vào Huệ Nha chém xuống!!

Chim phượng hoàng Navarisa đang bay trên cao cất lên một tiếng kêu thảng thốt...

Xương Uy quay đầu lại, nhìn thấy lưỡi kiếm đang chém tới anh liền đẩy mạnh Huệ Nha sang một bên, và... anh lãnh trọn cú chém của con quái vật...

Xoẹt!

Cánh tay trái của Xương Uy đã đứt lìa, roi bịch xuống nền tuyết...

Anh vẫn còn kịp tung ra một cú đập vào bụng con quái vật hất nó ra xa, rồi anh ngã vật xuống và nằm ngửa ra nền tuyết lạnh ngắt, con đau quá sức chịu đựng khiến anh choáng váng, đôi mắt màu nâu sáng của anh cứ mờ trần trần nhìn lên vòm trời tím sẫm cao vời vợi kia, và máu từ bờ vai cụt thì cứ tuôn trào ra như suối, thấm xuống mặt tuyết rồi loang rộng, loang rộng...

Những bông tuyết bay xuống rồi chậm chậm tan ra trên máu nóng, màu máu anh đỏ thẫm, một sắc đỏ tuyệt đẹp mà vô cùng bi thương...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Thê Lương (V)

Huệ Nha lao về phía con quái vật, con mắt bạc của nàng rừng rực cháy. Con quái vật đang nhào người dậy, nó vội vã quơ lấy thanh kiếm đá. Nhưng nàng đã đứng trước mặt nó, và nàng vùng kiếm xuống chém nó tan nát.

Rồi Huệ Nha chạy tới bên Xương Uy và quỳ xuống bên anh. Nàng nén một tiếng kêu khi thấy người anh đầm máu, nàng run rẩy đưa lưỡi kiếm lên và... cắt một nhát sâu vào lòng bàn tay mình. Máu bạc ứa ra, nàng khẽ thì thầm với anh:

"Đây là máu của ta, hãy uống đi nhé. Và mi sẽ không còn thấy đau nữa, máu sẽ không chảy nữa..."

Nàng đưa bàn tay kề vào miệng anh, từng giọt máu của nàng nhỏ xuống, óng ánh, những giọt máu bạc tinh khiết đang chảy xuống miệng anh.

Anh cảm thấy một mùi vị thật lạ, một mùi vị thanh tao hơn bất kì mùi vị nào trên đời, anh đang ngậm trong miệng dòng máu của nàng, thật ấm áp và thật thơm lành...

Cứ thế anh chìm vào giấc ngủ, và cơn đau cũng tan dần, nhẹ bằng...

...

...

...

Khi Xương Uy tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm trên một tấm thảm bằng hoa tươi, và Huệ Nha đang nằm ngay bên anh, nàng đang nằm nép vào anh và ngủ ngon lành.

Hai người đang nằm sát bên hai cánh cửa đá khổng lồ của tòa lâu đài tuyết. Khi Xương Uy bất tỉnh, Huệ Nha đã đưa anh lên đây, và Navarisa đã tạo ra tấm thảm hoa này. Ngoài quảng trường, ánh trăng đang tỏa bóng và tuyết vẫn rơi lất phất, vô vàn những cái xác của lũ vượn tuyết vẫn nằm đó, im lìm, tĩnh lặng.

Xương Uy quay nhìn sang bờ vai bên trái của mình, máu đã cầm lại nhưng cánh tay của anh đã không còn nữa, anh đã mất đi một phần cơ thể, mất đi vĩnh viễn.

Vậy là...

Anh đã trở thành một phế nhân, một kẻ tàn tật...

Không!! Anh ngồi bật dậy, đưa bàn tay phải ôm lấy đầu. Mọi chuyện sao lại thành ra thế này? Anh đã cố gắng, đã nỗ lực suốt 10 năm trời để tạo ra cỗ máy thời gian, chỉ vì một mong ước duy nhất là hồi sinh người mẹ thân yêu của mình mà thôi. Vậy tại sao giờ đây anh lại ở cái thời tương lai xa xăm này, trong một thế giới chết, một thế giới của băng tuyết và những nỗi kinh hoàng...

Tại sao??

...

Mẹ ơi... con xin lỗi...

Con không thể trở về bên mẹ được nữa rồi, không thể cứu sống mẹ...

Nhưng...

Con nhớ mẹ lắm...

Con... xin lỗi...

...

Anh cúi gục đầu xuống, và những giọt nước mắt đang rơi ra, từng giọt, từng giọt cứ nhỏ xuống không ngừng, không ngừng...

Bỗng...

Một bàn tay đang khẽ khàng đặt lên vai anh. Là Huệ Nha, nàng đã ngồi dậy bên anh, và nàng đang đưa tay ra dịu dàng ôm lấy anh.

Anh nép đầu vào bầu ngực nàng, cảm nhận thật rõ hơi ấm, mùi hương, và nghe thấy thật rõ tiếng đập của trái tim nàng, một thứ âm thanh êm đềm quá đỗi, nhưng nước mắt anh không thể ngừng rơi, dường như anh đang khóc cho cả quãng thời gian suốt 10 năm qua...

Nước mắt anh dồn nén suốt ngần ấy năm giờ đang tuôn trào ra, không ngừng tuôn trào ra, anh muốn được trở về những tháng ngày yên bình xa xưa, để lại được nghe những câu chuyện mẹ anh kể về mưa, anh khao khát được lắng nghe giọng nói tràn đầy yêu thương ấy, nhưng... đó là điều... không thể...

Huệ Nha vẫn ôm lấy Xương Uy, nàng thì thầm vào tai anh:

"Hãy cứ khóc đi, em sẽ ở bên anh, và cảm nhận cùng anh... nỗi đau này..."

Chương 123: Gió (I)

Hãy để em là gió

Bay tới muôn phương xa

Qua núi sông, đồng cỏ

Vui đùa cùng muôn hoa

Hãy để em là nắng

Ngập tràn mặt biển xanh

Trải dài bờ cát trắng

Lung linh và êm lành

Hãy để em là mưa

Tỉ tách rơi trên đất

Từng giọt mềm đung đưa

Tan vào trong vạt vật

Hãy để em là tuyết

Nhẹ nhàng bay giữa trời

Mang sắc màu tinh khiết

Điểm tô cho cuộc đời.

...

"Hi hi hi... ha ha ha..."

Tiếng cười trong veo như tiếng chuông gió lạnh lạnh ngân xa. Hoa Tiên đang chạy, những bước chạy đầy sáng khoái và tự do, nàng đang chạy bằng đôi chân trần trên một vùng thảo nguyên xanh ngát bao la, trên những ngọn cỏ tươi non trải dài miên man khắp bốn phía chân trời.

Mưa tuyết đang tủa rơi xuống thảo nguyên. Hoa Tiên chợt nhón mình nhảy vọt lên không trung, nàng đang bay lên, bay lên thật cao, thật cao. Áo váy nàng phấp phới như những làn sương, suối tóc nàng ánh lên một sắc vàng lộng lẫy, nàng dang rộng hai cánh tay và thanh thoát lướt bay giữa bầu trời mênh mông ngập tràn những bông tuyết.

"Ha ha, thích quá, tuyệt quá, Ha ha ha..." - Nàng cứ bay lên cao mãi, xuyên qua những làn tuyết, xuyên qua hết những tầng mây, rồi hòa mình vào trong ánh nắng ấm áp vàng ruộm nơi cõi không gian bao la cao tít.

"Nhưng..." - Nàng bỗng thoáng trầm lại.

"Giá mà... có Huệ Nha ở đây nhỉ." - Nàng thả lỏng, và để cho cơ thể mình tự trôi đi theo những cơn gió.

"Này, tớ biết tìm cậu ở đâu đây hả Huệ Nha?" - Nàng nhắm mắt lại, cơ thể nàng cũng đang dần tan ra thành một làn gió thanh khiết, mát lành...

...

...

...

Hóa thân thành làn gió, Hoa Tiên đã ngủ thiếp đi. Và làn gió cứ lững lờ bay mãi, bay mãi. Khi Hoa Tiên tỉnh dậy, nàng thấy mình đang bay phía trên một thành phố, một thành phố rất hiện đại nhưng đã bị tàn phá một phần. Và đó chính là Illen.

"Sao mình lại trôi trở lại nơi này nhỉ?" - Nàng tự hỏi.

Trời đã về chiều, những đám mây tuyết rắc xuống những hạt tuyết lưa thưa trong ánh hoàng hôn đỏ ửng. Hoa Tiên chợt thấy ở phía dưới mặt đất kia có một vườn hoa rất đẹp, đang buồn nên nàng liền quyết định bay xuống đó dạo chơi một lát.

Đó là vườn hoa nằm trong khuôn viên rộng lớn của khu biệt thự tập đoàn truyền thông MFJ. Bên một đài phun nước ở trung tâm vườn hoa, có một chàng trai tóc dài trong bộ vest đen đang ngồi chơi đàn ghi ta và hát. Giọng hát của chàng trầm ấm biết bao khiến Hoa Tiên thấy rất thích thú, nàng liền biến trở lại thành người và nấp sau một bụi hoa cẩm tú cầu trắng để lắng nghe.

Chàng trai kia chẳng phải ai khác mà chính là... Thiên Hà. Anh đang ngồi đó, trên thành bể nước của đài phun, mái tóc anh tỏa dài trong vạt nắng chiều óng ả, và phía sau anh là những cột nước trắng xóa, anh đang vừa đánh đàn vừa cất tiếng ca đầy tươi vui giữa ngàn hoa rực rỡ:

"Em nằm ngủ trên thảm lá vàng rơi

Trong vạt nắng hoàng hôn ngồi chiếu tỏ

Trong gió thơm thanh bình mùi hoa cỏ

Trong tiếng hát nhẹ nhàng đỏ làn môi

Anh ngồi tựa bên em ngắm mây trôi

Lòng thanh thản ngân nga đôi câu hát

Chiều mùa hạ da trời xanh bát ngát

Lung linh sao muôn ngàn hạt nắng vàng..."

Bài hát vừa hết, Hoa Tiên liền bước ra khỏi bụi hoa, nàng vui vẻ vỗ tay tán thưởng:

"Hi hi, hay quá, mi hát lại lần nữa đi."

Thiên Hà chớp mắt nhìn cô gái kì lạ kia, nàng đẹp tuyệt trần chẳng khác nào tiên nữ, suối tóc vàng óng, những lớp váy trong suốt như sương, và đôi mắt 2 màu xanh lục - bạc long lanh sáng. Hơi thần người ra trong giây lát, rồi anh cất tiếng hỏi:

"Em là ai?"

Hoa Tiên tươi cười đáp:

"Ta là Hoa Tiên, hay nếu muốn mi cũng có thể gọi ta là Gió."

"Hoa Tiên, Gió, tên nào thì cũng thật hợp với em." - Thiên Hà mỉm cười thanh lịch.

"Thật không? Thế mi tên gì?" - Hoa Tiên nhẹ nhàng bước tới gần Thiên Hà.

"Tên anh là Thiên Hà." - Thiên Hà tự hào đáp.

"Thiên Hà, cái tên cũng rất hợp với mi đấy." - Hoa Tiên nghiêng đầu cười.

"Anh biết." - Thiên Hà khẽ gật đầu - "Ai nghe tên anh mà chẳng nói thế, ha ha."

"Này..." - Hoa Tiên bước đến và ngồi xuống thành bể nước bằng cẩm thạch bên cạnh Thiên Hà, nàng dịu dàng hỏi: "Mi thấy ta có xinh đẹp không?"

Nhịp tim Thiên Hà đập thịch một tiếng khi Hoa Tiên ngồi xuống bên mình, mùi hương của nàng còn thơm hơn mùi hương của tất cả các loài hoa nơi đây cộng lại. Anh hơi lúng túng ngồi xích ra một chút, rồi đáp:

"Tất nhiên rồi, em rất đẹp, đẹp trên cả tuyệt vời."

"Đẹp nhất thế gian luôn chứ?" - Hoa Tiên nghiêng đầu nhìn Thiên Hà bằng ánh mắt mê hoặc.

"À, việc này thì..." - Thiên Hà do dự, đối với anh thì người đẹp nhất thế gian phải là... cô em gái bé nhỏ của anh. Nhưng giờ Thiên Hà đâu có ở đây, nên anh đáp: "Đúng vậy, em là người đẹp nhất thế gian, nhất dải Ngân hà và nhất cả vũ trụ luôn."

"Ahhh, cuối cùng cũng có người nhận ra được điều ấy." - Hoa Tiên sướng lắm, nàng cười tí mắt - "Người có mắt nhìn người hơn Huy Am đấy."

"Huy Am là ai?" - Thiên Hà hỏi.

"Không quan trọng, mi hát lại bài hát vừa nãy đi." - Hoa Tiên rạng rỡ đề nghị.

"Được thôi. Mà khoan, anh vẫn chưa biết tại sao em vào được đây? Và thực sự thì em... là ai?" - Thiên Hà nhìn lại Hoa Tiên một lượt, từ đôi bàn chân trần cho tới mái tóc vàng óng mượt, từ bộ y phục trong suốt kì ảo cho tới đôi mắt hai màu lạ lùng, nàng rõ ràng không phải là một cô gái bình thường.

"Điều đó quan trọng lắm sao?" - Hoa Tiên hơi xịu mặt xuống.

"Không, cũng chẳng quan trọng gì." - Thiên Hà xua tay, được ngồi bên một cô gái dễ thương thế này và trong một buổi chiều đẹp thế này thì bận tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt ấy làm gì chứ.

"Vậy thì mi hát đi, ta thích giọng hát của mi lắm." - Hoa Tiên lại cười tươi tắn.

"Em... thích thật sao?" - Thiên Hà xúc động đến nỗi suýt rơi nước mắt - "Cuối cùng... cuối cùng cũng có người công nhận tài năng của anh..."

Và anh lại cất tiếng hát, khúc hát về mùa hạ. Hoa Tiên lắng nghe, rồi nàng bắt đầu hát theo anh. Và rồi hai người cùng song ca.

Tiếng đàn ngân lên rộn rã, tiếng đài phun nước róc rách, ánh chiều buông đỏ thắm, những hạt tuyết chậm chậm rơi trong không gian. Tiếng hát của Thiên Hà và Hoa Tiên hòa chung đây hứng khởi, say mê, họ hát hết bài này đến bài khác như chẳng còn để tâm đến thời gian nữa.

"Ha ha, vui thật đấy!" - Hoa Tiên cất tiếng cười trong trẻo.

"Ừ, giọng em rất hợp với anh, hay là chúng ta thành lập một ban nhạc đi cô bé, ha ha ha." - Thiên Hà cũng cười vang sáng khoái.

Chợt...

Thiên Hà cảm nhận được một luồng sát khí...

Anh chậm chậm quay nhìn ra phía trước...

Trên lối đi lát đá dẫn tới đài phun nước, có một bóng người âm u đang đứng đó! Và đó là... Thiên Nhi, nét mặt cô hết sức giận dữ:

"Thiên Hà, anh có để tôi nghỉ ngơi một chút không hả? Hát hò ầm ĩ điếc cả tai lên được!"

Rồi ánh mắt Thiên Nhi chuyển sang nhìn Hoa Tiên như muốn phóng ra một tia sét:

"Ai đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 124: Gió (li)

Hoa Tiên đưa mắt nhìn cô gái mặc bộ váy ngắn màu hoa đào kia, nàng khẽ hỏi Thiên Hà:

"Cô ấy là ai vậy? Mẹ của mi à?"

"Không, đó là em gái anh đấy." - Thiên Hà cười khở sở.

"Em gái gì mà trông già thế?" - Hoa Tiên hơi nhú mày lại.

Thiên Hà thở dài nãy nê, Thiên Nhi của anh dạo này không ăn không ngủ được nên đúng là trông có phần xuống sắc đi thật, tội nghiệp con bé quá, mới 17 tuổi thôi mà trông đã như 18, 19 rồi ấy.

"Già?? Nó bảo mình già ư!" - Thiên Nhi tức điên nhìn Hoa Tiên, đầu cô phùng phùng bốc khói, cô quát: "Con bé láo lếu kia ăn nói cho cẩn thận nhé!! Nó là ai vậy Thiên Hà?!"

"À, đây là..." - Thiên Hà toát mồ hôi, biết giải thích sao đây nhỉ.

Hoa Tiên đứng phát dậy, nàng hướng về phía Thiên Nhi và kiêu kì nói:

"Mi mới phải ăn nói cẩn thận thì có, con người hỗn xược kia. Ta là Từ thiên thần đấy nhé!"

"Từ thiên thần là cái quái gì?" - Thiên Nhi cau mày.

"Là gió, là nước, là lửa, là đất, và hơn thế nữa." - Hoa Tiên hào hùng đáp.

"Vớ vẩn. Ăn nói linh tinh, hoang đường!" - Thiên Nhi bĩu môi.

"Không hoang đường đâu, ta sẽ cho mi thấy!" - Con mắt bạc của Hoa Tiên lóe lên.

"Hai em hãy bình tĩnh." - Thiên Hà gương cười, anh có thể cảm nhận được sức nóng từ ánh mắt của Thiên Nhi và Hoa Tiên dành cho nhau.

Nhưng Hoa Tiên chẳng để tâm đến lời Thiên Hà, bên mắt bạc của nàng đang sáng chói lên, và nàng hét lớn:

"Nigilli!"

Ngay lập tức, bầu trời tối sầm lại, và một trận cuồng phong nổi lên khiến cả vườn hoa xao xác. Từ thình không, vô vàn những chiếc lông vũ màu xanh lục đậm đang hiện ra, và rồi chỉ trong thoáng chốc chúng đã kết lại thành hình hài của một con quái điều khổng lồ!!

Thiên Nhi và cả Thiên Hà đều không khỏi ngỡ ngàng, kinh ngạc, con quái điều xanh thẫm kia đang hùng dũng đáp xuống ngay phía sau Hoa Tiên khiến cả khu vực rung chuyển, nó đang rộng đôi cánh đồ sộ và gầm lên một tiếng đầy uy phong:

GRÀÀÀO!!!

Hoa Tiên mỉm cười nhìn Thiên Nhi, nàng châm chọc:

"Ha ha, mi sợ Nigilli của ta rồi phải không?"

* Nigilli: Đại bàng đầu rồng. Linh thú của Hoa Tiên. Nó có phần thân của loài đại bàng khổng lồ với lớp lông vũ màu xanh lá cây sậm, phần cổ và đầu của loài rồng cũng được phủ vẩy xanh lục với những chiếc sừng trắng lớn, còn cặp chân thì mang vuốt bạc.

Thiên Nhi không cất lên lời nữa, gương mặt cô tái mét lại. Thiên Hà thì ngược lên nhìn con đại bàng đầu rồng Nigilli mà trong lòng vừa thấy hơi run vừa thấy thích thú, thật không ngờ lại có ngày anh được chiêm ngưỡng tận mắt một sinh vật thần thoại như thế này, anh lăm bắm:

"Lớn quá, tuyệt diệu..."

Hoa Tiên nắm lấy cánh tay Thiên Hà, nàng rạng rỡ nói:

"Đi nào, ta sẽ đưa mi tới một nơi mà chúng ta có thể thoải mái ca hát."

Rồi nàng cất mình bay lên, kéo theo luôn cả Thiên Hà, hai người bay thẳng lên lưng con đại bàng đầu rồng Nigilli. Thiên Hà ngồi sau Hoa Tiên, hai người chỉ vừa mới yên vị thì con quái điều đã dậm chân và đập cánh phóng vọt lên không trung. Thiên Hà vội vã túm chặt lấy những chiếc lông lớn trên lưng nó. Hoa Tiên quay nhìn anh, nàng cười khúc khích:

"Bám chắc vào nhé, mi rơi xuống là ta không chịu trách nhiệm đâu."

"Này cô bé, em định đưa anh đi đâu vậy?" - Thiên Hà hỏi.

"Bí mật, hi hi." - Hoa Tiên nháy mắt một cách đáng yêu.

Dưới mặt đất, Thiên Nhi vẫn đứng như trời trồng ngược nhìn theo bóng con đại bàng xanh đang bay đi xa dần, xa dần, rồi mắt hút vào bầu trời cao thăm thẳm, nơi ánh hoàng hôn và những bông tuyết lại đang chậm rãi tủa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Gió (lii)

Khi Thiên Hà ngoảnh nhìn lại phía dưới thì mặt đất như đã cách xa cả ngàn dặm. Con đại bàng đầu rồng Nigilli vẫn vỗ cánh bay lên cao mãi, vượt trên cả những tầng mây cao nhất, rồi nó đang cánh lượn như một cánh điều giữa vòm trời giờ đã giăng đầy trăng sao.

"Ha ha, không thể tin nổi, chúng ta đang bay, đang thực sự bay sao?" - Thiên Hà đang rộng hai cánh tay và hét lớn, tận hưởng một cảm giác tự do ngập tràn.

"Hi hi, cảm giác thật tuyệt phải không?" - Hoa Tiên cười rạng rỡ.

Con đại bàng xanh Nigilli cứ bay mãi, cuối cùng nó đưa Hoa Tiên và Thiên Hà bay tới một ngọn núi tuyết hùng vĩ vuron cao xuyên nền mây. Nó đáp xuống một vị trí rộng rãi trên đỉnh núi, và hai người nhảy xuống khỏi lưng nó. Thiên Hà có cảm giác như mình đã lên tới cõi thiên đường rồi vậy, anh trầm trồ ngắm nhìn quang cảnh huyền ảo và đẹp đến choáng ngợp ở nơi đây: Phía trên là bầu trời rộng mênh mông vô tận với muôn vàn vì tinh tú, phía dưới là biển mây trắng trải rộng khắp nhuộm trong ánh trắng bạc trong ngần.

Hoa Tiên bước tới đứng bên Thiên Hà, nàng tươi cười hỏi:

"Mi thấy nơi này được không?"

Thiên Hà gật đầu đáp:

"Quá được, anh chưa từng đứng ở nơi nào cao như vậy. Chúng ta vẫn đang ở trên Trái đất chứ?"

"Hi, có thể. Mà chúng ta hát tiếp đi, mi sẽ dạy ta thêm nhiều bài hát nữa nhé."

"Tất nhiên, hôm nay chúng ta sẽ ca hát thâu đêm luôn!"

Thiên Hà hào hứng là thế, nhưng cuối cùng anh mới chỉ hát được vài bài thì đã... hết hơi, cũng bởi vì trên này không khí loãng quá. Anh uể oải ngồi bệt xuống nền đá phủ tuyết, thở dốc. Hoa Tiên ngồi xuống bên anh, nàng lo lắng nhìn anh:

"Ta xin lỗi, ta đã quên mất rằng mi chỉ là một con người."

"Không sao đâu... anh ổn rồi..." - Thiên Hà mỉm cười, giọng anh vẫn hơi đứt quãng - "Dù sao em đưa anh lên đây là anh đã thấy rất vui rồi."

"Thế thì tốt quá. Mà này, ta biết thế này thì hơi nhanh, nhưng..." - Hoa Tiên chợt ngập ngừng.

"Sao, cô bé?" - Thiên Hà nhìn Hoa Tiên.

"Hay là chúng ta thử tiến xa hơn đi." - Hoa Tiên lại nghiêng đầu nháy mắt với anh một cách hết sức dễ thương.

Nhịp tim Thiên Hà lại đập thịch một tiếng, anh lúng túng hỏi:

"Tiến xa? Là... là sao?"

Hoa Tiên đưa tay vuốt tóc một cách duyên dáng, nàng khẽ khàng nói:

"Ta muốn biết về tình yêu, ta muốn được yêu, mi... giúp ta nhé?"

"À... anh xin lỗi, nhưng..." - Thiên Hà đưa mắt nhìn lên những bông tuyết lấp lánh đang bay trong ánh trăng, giọng anh trầm buồn - "Trong tim anh đã có hình bóng của một người con gái rồi."

"Ta hiểu rồi..." - Hoa Tiên xụ mặt xuống thất vọng, nhưng rồi nàng lại cười lên ngay: "Thôi không yêu thì làm bạn cũng được, hi hi."

"Ừ, ha ha." - Thiên Hà cũng cười.

Và hai người lại cười vang cả đỉnh núi. Nigilli thì găm lên, nó có vẻ không thích đậu ở trên này cho lắm. Tối muộn rồi nên Thiên Hà thấy hơi đói, cũng may là trong túi áo vest của anh luôn có sẵn mấy thanh chocolate, anh lấy ra và mời Hoa Tiên cùng ăn. Nàng thích lắm, hai người vừa ăn vừa ngắm trăng, vị chocolate ngọt ngào thật ấm bụng.

"Thức ăn của loài người kì lạ thật nhưng rất ngon." - Hoa Tiên nói, nàng đã ăn hết mấy thanh chocolate một lúc mà như vẫn còn chưa thỏa, và nàng nhìn sang thanh chocolate của Thiên Hà bằng ánh mắt long lanh.

"Đây, em ăn nữa đi." - Thiên Hà đành nhường nốt cho nàng.

"Hi, cảm ơn." - Nàng sung sướng nhận lấy và ăn một cách vô tư.

Thiên Hà mỉm cười, anh đưa tay ra sau đầu và lấy ra một đóa hoa anh thảo tím, rồi anh trao đóa hoa ấy cho Hoa Tiên:

"Tặng em, đây là loài hoa hợp với vẻ đẹp của em."

"Đẹp quá." - Hoa Tiên mở tròn mắt - "Nhưng mi lấy ở đâu ra vậy?"

"Anh lấy từ ánh trăng." - Thiên Hà đáp, anh đưa tay ra phía sau mái tóc Hoa Tiên và chỉ trong chớp mắt trên tay anh đã có thêm một bông anh thảo tím nữa.

"Oh, mi cũng có phép thuật sao?" - Hoa Tiên thích thú hỏi.

"Không, đây gọi là ảo thuật." - Thiên Hà cười, anh lại lấy ra thêm một bông anh thảo nữa từ sau lưng mình.

"Hay quá, mi có thể lấy thêm nhiều hoa nữa không?" - Hoa Tiên reo lên trong trêu.

"Không thành vấn đề, bao nhiêu cũng có." - Thiên Hà tự tin đáp.

Một lúc sau. Những đóa hoa anh thảo đã ngập đầy xung quanh chỗ ngồi của hai người. Hoa Tiên cười giòn tan, hoa nhiều đến nỗi nàng ôm không xuể nữa rồi. Nghe tiếng cười của Hoa Tiên mà lòng Thiên Hà cảm thấy phần chán lạ thường, cứ muốn lấy ra thêm thật nhiều hoa nữa dù cánh tay anh đã mỏi rã rời.

Ánh trăng bàng bạc vẫn tỏa xuống đỉnh núi. Phảng phất trong không gian là những bông tuyết. Con đại bàng đầu rồng Nigilli đang thảnh thơi rìa lông rìa cánh.

"Con người thì ra cũng có nhiều điểm thú vị thật đấy." - Hoa Tiên khẽ nói, nàng bỗng hơi cúi mặt xuống - "Ta... thực sự... không muốn hủy diệt toàn bộ loài người đâu..."

"Hủy diệt? Ý em là sao?" - Thiên Hà quay nhìn nàng.

"Không có gì..." - Hoa Tiên lắc đầu.

Đúng lúc ấy...

Một cái bóng trắng chợt hiện ra từ phía sau lưng hai người...

Một thiếu nữ mang vẻ đẹp khiến cho ánh trăng như cũng muốn lui tàn, y phục và cả mái tóc của nàng đều mang một sắc trắng thật khiết tinh mà băng giá. Đó là Hy Ca, con mắt bạc của nàng sáng lấp lánh, giọng nàng âm u:

"Hoa Tiên, người dám trò chuyện với một con người sao?"

Hoa Tiên giật mình quay người lại, nàng lắp bắp:

"Nước... Tờ... xin lỗi..."

Thiên Hà cũng quay nhìn Hy Ca, ánh mắt anh thoáng bất động trong vài giây, tuyệt quá, lại thêm một mỹ nhân nữa, nhưng... nhìn thế nào thì anh cũng vẫn thấy Thiên Nhi của anh là xinh nhất.

Hy Ca bước tới, nắm tay nàng xiết chặt. Thiên Hà đứng lên, anh vén lại mái tóc dài của mình và nở một nụ cười thật quyến rũ:

"Chào em, tiên nữ váy trắng. Chắc em cũng muốn đến để học hát từ anh phải không?"

BÓP!!!!

Hy Ca tung cước đá bay Thiên Hà lên không trung.

Đó là đòn đá với lực khủng khiếp nhất mà Thiên Hà từng phải nhận, khắp vùng bụng anh bỗng rất đau đớn, và anh bắn văng lên cao tới mấy chục thước, nhưng may mà nhờ có khả năng khinh công lên anh vẫn có thể đáp xuống trở lại nền đá một cách khá an toàn. Anh vừa nhắm mắt ôm bụng vừa lẩm bẩm:

"Hic, không ổn rồi, người đẹp này có vẻ lạnh lùng quá..."

Hy Ca lại đang cất bước tiến về phía Thiên Hà với bên mắt bạc rùng rục những tia lửa điện, giọng nàng buốt giá:

"Tên kia, người sẽ phải chết, ta sẽ giết hết lũ con người, giết hết, giết hết..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Gió (Iv)

"Không, xin cậu đừng giết anh ấy!" - Hoa Tiên kêu lên, nàng chạy đến đứng chắn trước mặt Hy Ca - "Anh ấy không có lỗi gì cả, lỗi là ở tớ, vì tớ muốn tìm hiểu một chút về con người nên mới..."

"Tránh ra." - Hy Ca vung tay gạt Hoa Tiên ngã chúi xuống đất, nàng tiếp tục tiến về phía Thiên Hà.

Hoa Tiên vùng dậy và ôm chầm lấy Hy Ca cố gắng ngăn nàng lại:

"Đừng... Cậu không được giết anh ấy, tớ xin cậu đừng giết anh ấy mà!"

"Buông ra, nếu không ngươi cũng sẽ chết!" - Hai nắm tay của Hy Ca đều đang xiết lại, con mắt bạc của nàng phát sáng rực rỡ.

"Cậu có thể giết tớ nhưng... hãy tha cho anh ấy đi mà, hu hu... đừng giết anh ấy, tớ xin cậu đấy..." - Hoa Tiên vẫn ôm xiết lấy Hy Ca và khẩn thiết van xin - "Tớ đã luôn nghe theo lời cậu, nhưng lần này... xin cậu hãy chiều theo ý tớ một lần thôi, nhé?"

"Hừ..." - Con mắt bạc của Hy Ca dường như đã dịu đi đôi chút - "Thôi được, đằng nào thì hắn cũng sẽ không thể thoát. Vận mệnh của chúng là sự diệt vong. Ta sẽ không giết hắn ngày hôm nay, nhưng nếu ngươi còn dám nói chuyện với con người một lần nữa thì..."

"Vâng, tớ sẽ không dám nữa đâu, tớ sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa đâu..." - Hoa Tiên vội nói.

"Hãy nhớ lời ngươi đấy."

"Vâng ạ..."

Và Hy Ca đã tan biến đi thành những giọt nước. Hoa Tiên thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi nàng chạy đến bên Thiên Hà và lo lắng hỏi anh:

"Mi không sao chứ? Có đau lắm không?"

Thiên Hà lắc đầu, anh lại nở nụ cười tươi rói:

"Chỉ là một cú đá nhẹ tênh thôi mà, ha ha. Cảm ơn em đã muốn bảo vệ anh, nhưng cô bé đó định giết anh thật sao?"

"Chắc là vậy, hi hi." - Hoa Tiên cũng nghiêng đầu cười với anh.

Con đại bàng đầu rồng Nigilli đang dậm cặp chân vuốt bạc và đập đập đôi cánh màu xanh khổng lồ. Hoa Tiên thở dài một hơi, rồi nàng quay nhìn Thiên Hà, nàng nhìn sâu vào đôi mắt anh, đôi mắt đen huyền ngời sáng như sóng biển đêm dưới ánh trăng ấy. Và nàng nói:

"Thôi, giờ có lẽ đã đến lúc ta phải đi rồi. Chúng ta chia tay ở đây nhé, hôm nay được trò chuyện và ca hát cùng mi ta vui lắm."

Thiên Hà ngắm nhìn Hoa Tiên lần cuối, đôi mắt 2 màu xanh lá cây - bạc trong veo của nàng như đang ngăn ngăn nước, dấu mới chỉ gặp nàng có vài tiếng đồng hồ nhưng anh đã thực sự cảm thấy rất thân thiết với nàng, cảm thấy thật thoải mái và vui vẻ khi ở bên nàng, đó là những giây phút mà anh sẽ chẳng thể nào quên. Anh mỉm cười:

"Anh cũng vậy, anh cũng đã rất vui, chưa bao giờ vui đến vậy. Tạm biệt em, dù có lẽ chúng ta sẽ không thể gặp lại, nhưng hãy mãi giữ những kỉ niệm về nhau trong lòng nhé."

"Vâng..." - Nàng cũng mỉm cười.

Hình ảnh nụ cười của nàng như ngưng đọng trong đáy mắt Thiên Hà trong khoảnh khắc.

Nhưng rồi, nàng đã thanh thoát xoay người và bay về phía con đại bàng xanh Nigilli, nàng cười lên lưng nó, con mắt bạc của nàng sáng lên lấp lánh, suối tóc vàng của nàng tung bay, và con đại bàng cất cánh bay lên, bay thẳng về phía vầng trăng bạc lộng lẫy.

Thiên Hà vẫn đứng lặng nhìn theo cho đến khi bóng hình nàng xa khuất, hoàn toàn xa khuất, những bông tuyết cứ bay xuống đàu đầy trên mái tóc anh, như một nỗi buồn đến mênh mang. Nàng là tiên nữ đã bay về trời, để anh lại đây với những đóa hoa anh thảo tím sẫm ưu thương, nhưng anh sẽ mãi nhớ đến nàng như một kỉ ức tươi đẹp nhất của cuộc đời mình. Vĩnh biệt em, cô bé với nụ cười trong ngần, vô tư...

Nhưng rồi, Thiên Hà chợt cảm thấy dường như mình đã quên mất một điều gì đó.

Một điều hết sức quan trọng.

Là gì nhỉ? Anh đã quên điều gì? Sao bỗng dưng anh lại không thể nhớ ra được nhỉ? Có một điều gì đó quan trọng lắm, rất quan trọng, quan trọng vô cùng... Thiên Hà đi qua đi lại trên đỉnh núi tuyết một hồi, trầm ngâm đủ kiểu, cuối cùng anh mới sực nghĩ ra: Hoa Tiên đưa anh lên đây, lên đỉnh núi tuyết cao cả ngàn dặm này, nhưng nàng lại quên mất việc đưa anh xuống, và anh cũng quên không nhắc nàng.

Bây giờ anh phải làm cách nào để quay trở về được Illen đây???

...

...

...

Sắp đến mùa hè rồiiii

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Tuyệt (I)

I

"Trời đêm trong veo không mây giăng

Ngàn sao lung linh trắng thanh thanh

Hồng phai hoa đào đơm hương lành

Sông xuân êm đềm xanh trong trong

Thuyền ai cô đơn trên sông hăng

Đàn ai ngân lên đàn tơ trắng

Tình ai theo ngàn hoa phiêu bồng

Hồn ai mơ màng đêm mệnh mông..."

Trong như nước suối, nhẹ tựa mây trời, tiếng hát du dương hòa ngân vào gió.

Trên thảm cỏ xanh mượt mà ven bờ dòng sông khuya yên tĩnh, Mộc Uyên đang ngồi tựa bên một gốc cây bằng lăng cổ thụ và cất tiếng hát như thể một thiên thần. Cô vận một chiếc váy dài trắng thanh nhã, suối tóc đen huyền và đôi mắt biếc trong.

Ánh trăng chan hòa nơi nơi. Dòng sông êm ả trôi dưới bầu trời sao huyền ảo. Trên khắp tán cây bằng lăng là những chùm hoa tím ngát nở rộ, những cánh hoa lất phất rơi xuống rải đầy trên nền cỏ. Mộc Uyên chợt ngừng hát và đưa tay nhặt lên một cánh hoa, cô mỉm cười mà từ sâu trong đáy mắt như thoáng dâng lên một nét u hoài.

Bỗng, có một cậu bé chừng 8 tuổi rất xinh xắn đang chạy đến bên cô, cậu bé sà vào lòng cô và vòng tay ôm lấy cô thật chặt:

"Mẹ..."

"Xương Uy, sao vậy con?" - Mộc Uyên dịu dàng hỏi.

"Con nhớ mẹ lắm..." - Cậu bé thỏ thẻ nói.

"Không sao đâu con, mẹ đang ở đây rồi." - Mộc Uyên đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc con.

"Mẹ kể cho con nghe chuyện về mưa đi." - Cậu bé khê đề nghị.

Mộc Uyên mỉm cười, và cô bắt đầu kể, chất giọng êm dịu của cô ngân lên bên tai cậu bé:

"Ngày xưa, có một nàng công chúa, nàng là người còn sống sót duy nhất của một vương quốc đã diệt vong. Cô đơn, tuyệt vọng, nàng lang thang khắp thế gian trong một hành trình vô định. Người ta thường gọi nàng là công chúa mưa, vì những vùng đất mà nàng tới thì trời sẽ đổ mưa không dứt. Nhưng không ai nở xua đuổi nàng, vì sắc đẹp của nàng khiến họ mê đắm. Tuy vậy, nàng công chúa cũng không muốn gây phiền lụy tới mọi người thêm nữa, nên nàng quyết định đi vào tận trong rừng sâu và sống một mình trong một tòa lâu đài hoang phế. Từ đó, nàng công chúa cứ sống lặng thầm ở đó, đêm ngày nàng ngồi trên tòa tháp cao nhất của lâu đài và u sầu nhìn ngắm những cơn mưa triền miên nơi rừng vắng. Nhưng rồi tới một ngày, có một chàng trai đã tới. Cảm thương câu chuyện của nàng, chàng đã trồng quanh tòa lâu đài hoang phế ấy những cây hoa lạ. Và khi những cây hoa ấy nở ra những đóa hoa

màu vàng rực rỡ, thì mây đen đã bị xua tan và ánh mặt trời đã lộ dạng. Và nàng công chúa đã tìm lại được nụ cười trên đôi môi mình."

"Đó là hoa gì vậy ạ?" - Cậu bé Xương Uy hỏi.

"À, giờ chúng ta gọi đó là hoa hương dương" - Mộc Uyên đáp.

"Vậy hai người ấy sẽ sống hạnh phúc bên nhau phải không mẹ?"

"Tất nhiên rồi, bé yêu của mẹ. Ngay cả những khi con thấy tuyệt vọng nhất thì những niềm hi vọng rồi cũng sẽ tới, con hãy luôn tin như thế nhé."

Cậu bé ôm chặt lấy mẹ hơn. Mộc Uyên cũng ôm lấy con, cô khẽ nhắm mắt lại. Hai mẹ con cứ ngồi bên nhau như thế hồi lâu, trong vòng tay ấm áp, yên bình. Con gió mát lành khiến tán cây bằng lăng xao động, hương hoa phảng phất lan tỏa. Mặt sông óng ánh ánh trăng. Không gian mênh mông mà tĩnh lặng.

"Mẹ ơi, con muốn được ở mãi bên mẹ..." - Cậu bé khe khẽ nói.

"Con ngoan, mẹ cũng vậy." - Mộc Uyên khẽ gật đầu.

"Con... muốn quay trở về quá khứ để cứu sống mẹ..." - Cậu bé bật khóc - "Con muốn đưa mẹ về với cuộc sống..."

Mộc Uyên mỉm cười, ánh mắt cô sáng long lanh, cô cúi xuống và dịu dàng hôn lên mái tóc con trai:

"Ôi con thân yêu, đừng lo cho mẹ. Quá khứ không phải là thứ có thể thay đổi được đâu con. Nếu muốn thay đổi, con hãy thay đổi... tương lai..."

Cậu bé ngẩng lên nhìn mẹ, đôi mắt cậu nhoe trong nước mắt. Mẹ cậu đang dần tan ra, tan ra thành... những bông tuyết... Cậu chỉ còn kịp nhìn thấy nụ cười và ánh mắt thân thương của người mẹ, trong một khoảnh khắc cuối cùng...

"Vâng..." - Cậu bé gật đầu đáp, trong dòng nước mắt lăn dài.

Cơ thể Mộc Uyên đã tan ra thành vô vàn những bông tuyết trắng, theo gió bay thẳng lên bầu trời. Và những bông tuyết ấy cũng dần tan đi, tan vào ánh bình minh rạng rỡ đang bừng sáng trên khắp không gian...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Tuyết (Ii)

II

Giấc mơ đã qua...

Giấc mơ về mẹ...

Xương Uy tỉnh dậy, nước mắt vẫn nóng hổi trên mi. Anh thấy mình vẫn đang nằm nép trong khuôn ngực Huệ Nha, nàng đã ôm anh trong vòng tay suốt cả đêm qua trên tấm thảm hoa này, và tiếng nhịp tim nàng đã ru anh vào giấc ngủ.

Bình minh đã lên trên quảng trường lâu đài tuyết, tỏa lan một sắc tím trong trẻo, an lành. Tuyết vẫn rơi loáng thoáng. Những cái xác của lũ vợ chồng tuyết đã được phủ lên một lớp bụi tuyết trắng xóa.

Xương Uy khẽ rời ra khỏi người Huệ Nha, anh cố gắng tránh để nàng thức giấc, nàng vẫn đang ngủ thật ngon với những nhịp thở thật nhẹ. Chim phượng hoàng Navarisa nằm ngay cạnh đó, nó rúc đầu vào cánh mà ngủ trông rất ngộ nghĩnh.

Xương Uy ngồi thẳng dậy và quay nhìn sang bờ vai cụt bên trái của mình, ánh mắt anh chột sững lại, và một cảm giác ròn rợn chạy dọc sống lưng anh.

Thật khó tin...

Cánh tay trái của anh sau một đêm giờ đã... mọc lại!

Nhưng...

Không phải một cánh tay bằng xương bằng thịt bình thường như trước, mà là một cánh tay bằng... bạc!!

Một cánh tay bạc, hoàn toàn bằng bạc.

"Sao có thể..." - Anh mấp máy môi, vẫn chưa hết ngỡ ngàng, đôi mắt anh cứ nhìn trân trối vào cánh tay bằng bạc đang gắn liền trên bờ vai trái của mình.

Rồi Xương Uy bắt đầu thử cử động cánh tay bằng bạc ấy, anh nâng lên hạ xuống và nắm mở bàn tay. Anh gần như có được một cảm giác hoàn hảo với cánh tay này, các động tác được thực hiện rất dễ dàng không hề gượng gạo, như thể nó thực sự là một bộ phận trên cơ thể anh vậy.

Huệ Nha cũng đã tỉnh dậy, nàng ngồi dậy và mở tròn mắt nhìn cánh tay bạc của Xương Uy. Rồi nàng khẽ hỏi:

"Cánh tay anh đã mọc lại rồi sao?"

"Ừ, đúng là một phép màu nhỉ." - Xương Uy đáp, anh vẫn đang ngắm nhìn cánh tay bạc của mình, rồi anh đưa bàn tay phải sang và thử sờ nắn nó. Thật không thể tin nổi, nó rất cứng nhưng cũng rất ấm như thể có thân nhiệt, và khi cử động thì vẫn uyển chuyển không thua gì cánh tay thật.

"Anh không phải con người." - Huệ Nha nói.

Xương Uy quay nhìn nàng, anh hơi chau mày lại:

"Anh là người, Huệ Nha."

"Không phải." - Nàng lắc đầu.

"Anh là một con người." - Xương Uy khẳng định.

"Không, không phải." - Nàng lặp lại.

"Im đi!" - Anh quát.

Nàng hơi xụ mặt, rồi quay ngoắt đi.

"Anh xin lỗi." - Xương Uy hạ giọng - "Nhưng anh là một con người, đó là điều không cần phải tranh luận."

"Một con người thì không thể tự mọc lại cánh tay được." - Giọng nàng lạnh lùng như vẫn đang hờn giận.

"Đó không phải là vì anh đã uống những giọt máu bạc của em sao?" - Xương Uy hỏi.

"Không." - Nàng đáp - "Máu bạc chỉ có tác dụng giảm đau, cầm máu và giúp những vết thương ngoài da mau lành lại, chứ hoàn toàn không thể làm mọc lại những bộ phận cơ thể đã mất."

"Vậy thì..." - Xương Uy nhìn lại cánh tay bạc của mình - "Tại sao?"

"Anh không phải loài người." - Huệ Nha lại nói.

"Đủ rồi, Huệ Nha." - Xương Uy thở dài một hơi - "Chúng ta không nhắc đến chuyện này nữa được không?"

Nàng mím môi nhìn anh, nhưng rồi cũng gật đầu.

Xương Uy đứng dậy, anh quay nhìn ra khu quảng trường đang chìm trong ánh bình minh tím biếc, trầm trầm nói:

"Chúng ta chuẩn bị lên đường tiếp nào. Hi vọng ngày hôm nay sẽ may mắn hơn hôm qua."

Và hành trình kiếm tìm sự sống của Xương Uy và Huệ Nha lại tiếp tục. Con sói tuyết sừng tám Mevyh cũng đã được uống những giọt máu bạc của Huệ Nha, nên giờ nó đã sẵn sàng để chở hai người trên lưng. Họ rời khỏi thành phố thứ 13 chết chóc ấy và tiến về những miền đất mới.

...

Ngày rồi đêm, băng tuyết và giá lạnh, họ cứ đi và đi mãi, xuyên qua một thế giới dường như đã lụi tàn.

Xương Uy đã quen dần với cánh tay trái bằng bạc của mình, nó cũng có đầy đủ mọi cảm giác như cánh tay bên phải, chỉ khác là nó được cấu tạo bằng bạc và khỏe hơn khá nhiều. Tuy vậy, anh cũng không biết là nên mừng hay nên lo nữa, vì dường như anh vẫn còn chưa hiểu rõ chính cơ thể mình. Tại sao anh lại có thể mọc ra một cánh tay bằng bạc? Câu hỏi ấy vẫn khiến anh băn khoăn không dứt.

...

Thêm vài ngày nữa đã trôi qua, tuyết vẫn rơi điệp trùng, Xương Uy và Huệ Nha vẫn cưỡi trên lưng con sói Mevyh tiến về phía trước, qua núi non rồi bình nguyên, qua nhiều thành phố chết nữa. Rồi cuối cùng họ đã ra được tới biển.

Biển băng.

Chương 129: Tuyệt (lii)

III

"Mặt biển cũng đã đóng băng cả rồi." - Xương Uy khẽ nói, anh đưa ánh mắt nhìn ra vùng khơi xa trắng xóa băng tuyết.

"Chúng ta sẽ đi tiếp chứ?" - Huệ Nha hỏi, giọng nàng vẫn trong veo như tiếng pha lê rơi.

Nàng ngồi đằng trước Xương Uy, gió biển đưa những làn tóc thơm mềm của nàng bay lướt qua gò má anh. Anh mỉm cười đáp:

"Tất nhiên rồi, chúng ta sẽ băng qua đại dương này và tiến sang một châu lục khác."

Và con sói sừng tám Mevyh lại sai bộ vuốt sắc lao đi vun vút trên mặt biển băng giá, đưa Xương Uy và Huệ Nha tiến thẳng ra khơi. Chim phượng hoàng Navarisa bay theo phía trên đầu.

Giữa biển trời mênh mông sương tuyết, bóng hình họ thật quá đỗi bé nhỏ. Họ phiêu bạt thế gian với một niềm hi vọng mong manh rằng nền văn minh nhân loại vẫn còn sót lại ở đâu đó...

...

Con sói vẫn miệt mài chạy trên mặt biển băng cho đến tận chiều muộn. Bên mắt bạc của Huệ Nha chợt sáng lên khi nàng phát hiện thấy ở phía trước có một vật thể gì đó có vẻ rất đồ sộ. Nàng liền thúc cho con sói tăng tốc tiến tới gần nó.

Đó là... xác một chiếc tàu biển cỡ lớn bị mắc kẹt trong lớp băng.

Chiếc tàu có hình dáng rất tân kỳ, bị bao phủ trong những lớp tuyết dày, nó nằm im lìm ở đó như một tòa pháo đài nổi giữa biển cả.

"Một chỗ nghỉ đêm không tệ." - Xương Uy ngược nhìn chiếc tàu và nói. Ánh chàng vạng đang buông dần trong không gian.

Boong tàu nằm cách cả chục mét so với mặt biển băng, con sói Mevyh phóng mình nhảy một cú phi thường đáp thẳng lên đó. Huệ Nha và Xương Uy cùng xuống khỏi lưng con sói, trong khi Navarisa lại đang tưới nước mắt lên khắp bề mặt tàu, và trong một thoáng nó đã biến chiếc tàu chết này trở thành một vườn hoa đẹp rực rỡ như trên thiên đường.

Và bữa ăn tối đã diễn ra với một thực đơn thanh đạm như mọi ngày là hoa, hoa và hoa. Ăn xong, Huệ Nha và Xương Uy tìm vào một căn phòng trống trong khoang tàu và nằm ngủ bên nhau. Cả ngày dầm mình dưới mưa tuyết lạnh lẽo một mõi nên giờ họ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, trong hơi ấm tỏa ra từ con chim phượng hoàng.

...

...

...

Nửa đêm, Huệ Nha đang một mình lặng lẽ đi ra boong tàu, nàng chậm rãi đi dọc theo mạn tàu, rồi tiến lên đứng trên mũi tàu. Gió lạnh thổi những làn tóc của nàng bay dài như những dải lụa mềm óng, nàng mím môi lại và từ từ ngược nhìn lên bầu trời cao xa thăm thẳm.

Nàng đang nhớ một người.

Vòm trời đêm mênh mông. Tháp thoáng sau những áng mây tuyết mỏng manh là dải ngân hà huyền diệu với muôn vàn vì tinh tú lấp lánh. Từng bông tuyết rơi phiêu phát trong những vạt ánh trắng dịu êm, trong lạnh.

Tuyệt đẹp quá.

Nhưng...

Nàng vẫn thích ngắm những giọt mưa hơn. Nàng nhớ những ngày mưa khi nàng còn ở bên Xuyên Sơn, nàng nhớ anh, nhớ những đêm ngồi bên bức tường kính chỉ có anh với nàng cùng cơn mưa, nhớ những giây phút sao quá đỗi bình yên ấy...

Nàng cũng rất nhớ Hiên Hạ, chị ấy đã cho nàng mượn những bộ váy thật đẹp và còn dạy nàng vẽ tranh. Nàng cũng nhớ cả Hainiido và Irivy nữa, hai người ấy cứ gặp mặt là cãi nhau, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy một không khí thật ấm cúng của những người bạn.

Nàng nhớ thị trấn Minija bé nhỏ, nhớ hương táo xanh, nhớ những chiếc ôm, nhớ cả nụ hôn, nhớ tất cả những kỉ niệm đã cho nàng những cảm xúc như một con người...

Giờ đây khoảng cách giữa nàng và những điều thân thương ấy là 600 năm.

Một dòng nước mắt óng ánh đang chảy dài trên bờ má Huệ Nha từ khi nào, con gió đêm buốt giá đưa những giọt nước mắt của nàng bay vào thính không, từng giọt, từng giọt trong veo như những hạt pha lê không màu...

"Huệ Nha, sao em lại khóc?"

Một giọng nói ấm áp chọt vang lên từ phía sau lưng Huệ Nha.

...

Xương Uy thức giấc mà không thấy Huệ Nha nằm bên mình, anh liền đi ra boong tàu để tìm nàng. Và anh thấy nàng đang đứng đó, trên mũi tàu phủ đầy hoa cỏ. Những làn tóc nàng tung bay, và như có cả những giọt nước mắt.

Tuyệt vời lắm khắp không gian, đẹp lạ kì. Anh tiến lại gần nàng và khẽ cất giọng:

"Huệ Nha, sao em lại khóc?"

Nàng quay lại nhìn anh.

Đó là hình ảnh đẹp nhất mà chắc chắn anh sẽ mãi mãi không quên.

Nàng đứng trong vạt trắng lung linh, đôi mắt đỏ - bạc trong veo mở to nhìn anh, làn tóc và nước mắt nàng bay theo gió, và trên làn môi nàng đang khẽ... mỉm cười.

Và...

Nàng chạy tới ôm chầm lấy anh, và nàng khóc, khóc trên vòm ngực anh.

Anh đứng lặng trong vài giây, rồi anh đưa cả hai tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng và nói:

"Không sao đâu, những hi vọng rồi sẽ tới với chúng ta."

Lúc ấy, trên bầu trời kia chọt bùng lên những dải sáng. Mưa sao băng. Những vệt sáng đang kéo dài qua vòm trời đêm như những con đường ánh sáng rực rỡ, diệu kì.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Assaha (I)

I

Một bóng tuyết nhẹ nhàng xoay tròn rồi đậu vào khung kính.

Nhan Vỹ nằm ngả xuống bàn và nhìn ra những làn tuyết bay bên ngoài khung cửa sổ lớp học. Hôm nay là thứ 6 rồi, vậy là mai là đã đến ngày cô và Nhiên Sa bắt đầu thực hiện kế hoạch của cậu ấy, kế hoạch tìm hiểu và ngăn chặn những thảm họa bí ẩn đang xảy ra trên khắp toàn cầu.

Nhưng...

Không hiểu sao cô cảm thấy bất an và lo sợ lắm.

Lửa, nước, gió, đất, hư vô, kim loại, và cả nguyên tố thứ 7 đáng sợ chưa xuất hiện ấy, chúng chắc chắn là những thế lực siêu nhiên vô cùng nguy hiểm, trong khi cô và Nhiên Sa chỉ là những người bình thường, liệu có đủ sức để đối đầu với chúng không? Chuyện này rồi sẽ đi về đâu?

"Nhan Vỹ, em đang nhớ ai phải không?" - Một giọng nói êm ái bỗng vang lên.

Nhan Vỹ hơi giật mình, cô ngồi thẳng dậy và quay vào trong. Thầy giáo đang đứng chính mình bên bàn cô từ lúc nào, sắc mặt thầy rất âm u. Cô thờ dãi rồi lắc đầu đáp:

"Không ạ, em đang suy nghĩ kế hoạch giải cứu thế giới."

"Ồ thế à? Thế thì đi ra ngoài hành lang nghĩ tiếp em nhé."

"Nhưng..."

"ĐI RA NGAY!"

***

Buổi tối, Nhan Vy lại mời Nhiên Sa đến nhà cô dùng bữa. Nhiên Sa chẳng thể từ chối, dù anh biết việc này lành ít dữ nhiều.

Trong lúc chờ Nhan Vy nấu ăn thì Nhiên Sa ngồi trên ghế sofa phòng khách và xem tin tức bằng smartphone, anh đọc lướt nhanh các bài báo mạng viết về hai thảm họa vừa qua là sương mù hư vô ở Trung Đông và mưa thiên thạch kim ở quốc đảo Algy. Có rất nhiều giả thuyết của các nhà khoa học đã được đưa ra, và liên hợp quốc cũng đã thành lập một đơn vị điều tra đặc biệt, nhưng mọi việc vẫn nằm trong vòng bí ẩn.

Đọc mãi rồi Nhiên Sa bắt đầu thấy buồn ngủ. Mà hôm nay bên trong căn bếp mà Nhan Vy đang nấu nướng lại rất yên tĩnh, không phát ra những âm thanh khấp khểnh như những lần trước, điều đó khiến anh bỗng có một cảm giác thật êm đềm. Phải rồi, đây chính là cái cảm giác ngồi đợi bữa tối do một cô gái nấu cho mình, thật sự rất êm đềm. Và sự êm đềm ấy khiến anh dần thiếp ngủ đi...

Nhiên Sa tỉnh dậy khi có ai đó đang khẽ lay gọi anh. Anh mở mắt ra, thì ra là Nhan Vy. Cô ấy đang đứng ngay trước mặt anh và nở một nụ cười thật dịu dàng:

"Dậy đi Nhiên Sa, tớ đã chuẩn bị xong hết rồi."

"Ừ." - Nhiên Sa cũng cố nặn ra một nụ cười với một chút lo âu, không biết hôm nay cô nàng cho anh ăn món gì đây?

Bàn ăn lung linh ánh nến. Trên mặt bàn là những món ăn nóng hổi và thịnh soạn: Canh cua hoa thiên lý, sườn xào chua ngọt, chả lá lốt, nộm ngó sen, gà hầm măng, tôm xào bông cải xanh.

"Cậu đã tự tay nấu tất cả những món này ư?" - Nhiên Sa hơi ngạc nhiên, chưa biết mùi vị ra sao nhưng chỉ cần cô nàng có thể nấu được ra thành phẩm thế này thì cũng đã là có một sự tiến bộ lớn rồi.

"Ừ, cậu ném thử đi, tớ hi vọng cậu sẽ thấy hợp khẩu vị." - Nhan Vy đưa tay vuốt tóc một cách duyên dáng, cô vẫn mặc bộ váy đồng phục ở trường.

Nhiên Sa bắt đầu nếm thử các món ăn của Nhan Vy. Chà, món thì quá mặn, món thì quá nhạt, có món lại đắng ngắt nữa, nói thẳng ra là chẳng ra cái gì cả.

Nhưng...

Sao anh lại vẫn thấy... ngon thế nhỉ? Thật sự rất ngon. Có lẽ vì bầu không khí ấm cúng trong căn phòng chỉ có hai người, hay là vì anh thấy ngồi trong ánh nến Nhan Vy bỗng trở nên xinh đẹp lạ thường.

"Cậu thấy sao? Cứ nhận xét thật lòng nhé." - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa bằng đôi mắt mở lớn như đang hỏi hớp.

"À, rất... ngon." - Nhiên Sa đáp - "Tớ chưa từng được thưởng thức những món ăn nào ngon đến vậy."

"Ồi thật sao?" - Nhan Vy cười sung sướng - "Tớ biết mà, tớ đã cố gắng nỗ lực hết mình và dành tất cả tâm huyết để nấu những món này đây. Thế nên cậu phải ăn hết đây nhé."

Nhiên Sa đứng hình, ăn hết thì lại là chuyện khác... Anh vừa định kiểm có thoái thác thì đã thấy Nhan Vy đặt lên mặt bàn một thanh kiếm lớn. Và cuối cùng anh đành vui vẻ ngồi ăn cho đến khi các đĩa thức ăn sạch nhẵn.

Sau bữa ăn, Nhiên Sa và Nhan Vy ra hiên nhà ngồi cho thoáng. Hai người cùng ngồi xuống phần hiên bằng gỗ, vừa nhâm nhi những tách trà đào vừa ngắm vườn hoa trong ánh trăng. Khu vườn tuyệt đẹp, với những bụi hoa mẫu đơn màu vàng và hồng nở rực rỡ. Trăng đêm nay tròn vành vạnh và xanh biếc. Những bông tuyết điểm xuyết một chút sắc trắng cho khung cảnh hoa lệ.

"Tuyệt đẹp thật đấy, Nhiên Sa nhỉ? Nhưng cứ roi mãi thế này thì cũng thật đáng ngại." - Nhan Vy nói, những làn khói trắng mỏng manh tỏa ra từ tách trà và cả từ hơi thở của cô.

"Ừm, khí hậu giờ rất thất thường." - Nhiên Sa khẽ gật đầu, anh nhấp một ngụm trà nóng, vị thơm ngọt khiến anh thấy thật ấm lòng.

"Ngày bé tớ thích tuyết lắm nhé, tớ đã từng ước mình được sống trong một tòa lâu đài tuyết cơ đấy." - Nhan Vy cười, cô đưa bàn tay ra hứng lấy một bông tuyết bé xíu đang rơi xuống.

"Ừ, hồi bé ai chẳng thế." - Nhiên Sa cũng cười.

"Cậu cũng vậy á?"

"À không, bỏ cái vụ lâu đài tuyết đi."

"Thôi đừng có chối nữa."

Hai người cùng cất tiếng cười vui vẻ giữa vườn hoa đêm. Rồi Nhan Vy bỗng lại trầm ngâm:

"Đêm nay là đêm cuối cùng của chúng ta ở Illen rồi. Ngày mai... Ngày Nhiên Sa, kế hoạch của chúng ta sẽ ổn chứ?"

"Tớ cũng không dám chắc." - Nhiên Sa trầm giọng nói - "Tớ xin lỗi, lẽ ra tớ không nên lôi cậu vào một việc nguy hiểm như thế này. Nếu muốn thì cậu..."

"Không" - Nhan Vy lắc đầu - "Tớ sẽ đi cùng cậu, luôn đi cùng với cậu, cho dù tới bất cứ nơi đâu."

Nhiên Sa lặng im nhìn Nhan Vy, hình ảnh cô ấy trong mắt anh chưa bao giờ đẹp đến thế. Cô ấy ngồi bên anh, thật gần, mái tóc dài mượt mà, óng ánh, và đôi mắt màu nâu sẫm như màu chocolate. Anh chợt nhận ra cô ấy đối với anh từ lúc nào đã trở nên thật thân thiết.

"Tớ biết nhiệm vụ của chúng ta rất khó khăn và đầy mạo hiểm. Nhưng chúng ta không thể vì thế mà thoái thác được, bởi vì hai chúng ta là niềm hi vọng duy nhất của loài người." - Giọng Nhan Vy hết sức quả quyết.

"Ừ, nhưng cậu cũng đừng nghĩ to tát quá như thế." - Nhiên Sa lẩm bẩm.

"À Nhiên Sa này, tớ..." - Nhan Vy chợt ngập ngừng - "Tớ muốn đề nghị cậu một việc nhỏ này."

"Việc gì? Cậu nói đi." - Nhiên Sa nhìn Nhan Vy.

"Tớ... tớ..." - Mặt Nhan Vy như hơi ửng hồng lên, cô cắn môi mấy lần khiến cho làn môi cô mỗi lúc một đỏ thêm.

"Không sao đâu, nếu trong khả năng thì tớ sẽ làm." - Nhiên Sa nhẹ nhàng nói.

Nhan Vy lấy hết dũng khí và nói:

"Tớ có thể hôn cậu không?"

"Được... Khoan, cái gì? Hôn?? Cậu... nghiêm túc đấy chứ?" - Nhiên Sa giật nảy mình.

Nhan Vy cúi mặt xuống, giọng cô như có chút run rẩy:

"Vì... ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Illen rồi, chuyến đi này chẳng biết có ngày trở về hay không... Tớ... sợ mình sẽ không còn cơ hội nào nữa... nên..."

"Dù vậy nhưng... nụ hôn đầu là chuyện quan trọng, tớ nghĩ bây giờ chưa phải lúc... thích hợp..." - Nhiên Sa lúng túng nói.

"Vậy ra cậu chưa hôn ai bao giờ ư? May quá." - Nhan Vy mừng rỡ - "Đã vậy đêm nay tớ nhất quyết phải cướp bằng được nụ hôn đầu của cậu, tránh để hậu họa sau này đưa khác cướp mất."

"Khoan, tớ... tớ nghĩ mình chưa sẵn sàng cho việc này..." - Nhiên Sa run run nói, mồ hôi anh toát ra đầm đìa.

"Đừng lo Nhiên Sa, tớ sẽ làm thật nhẹ nhàng mà." - Nhan Vy ngọt ngào nói, cô từ từ đưa khuôn mặt xinh xắn của mình ghé sát lại gần mặt Nhiên Sa.

Nhịp tim Nhiên Sa nổi lên thành thành, hơi thở ấm nồng và thơm mùi đào của Nhan Vy khiến toàn thân anh như muốn bốc cháy, anh vội vã đứng dậy:

"Tớ... Giờ muộn rồi, tớ phải về đây."

Vút!

Nhiên Sa vừa toan quay bước thì đã thấy một ánh thép trắng vụt lóe lên, và... một lưỡi kiếm sắc lẹm đã lập tức kề sát vào cổ anh!!

Nhan Vy không hiểu vừa rồi đã rút từ đâu ra một thanh trường kiếm sáng loáng, với một tư thế đứng uy phong cô chĩa mũi kiếm thẳng vào cổ Nhiên Sa, làn tóc cô bay trong ánh trăng, và sắc mặt cô lúc này hết sức lạnh lẽo.

Nhiên Sa đứng chết lặng, nhịp tim anh cũng đã cứng lại trong lồng ngực, anh có thể cảm thấy lưỡi kiếm lạnh ngắt và cực kì bén ngọt đang nhấn trên vùng da cổ của mình.

"Nhiên Sa, tớ cho cậu hai lựa chọn." - Giọng Nhan Vy âm u - "Một là hôn tớ. Hai là bỏ xác lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Assaha (Ii)

II

Từng bông tuyết thánh thoi đậu xuống những đóa hoa mẫu đơn. Ánh trăng tràn ngập khu vườn. Tiếng côn trùng vang lên đầy đó.

Trên hiên nhà vẫn là cảnh tượng đáng sợ ấy: Nhan Vy đang chìa thanh kiếm sáng loáng vào Nhiên Sa với sát khí không hề nhẹ.

"Sao? Cậu có đồng ý hôn tớ không?" - Nhan Vy lạnh lùng hỏi.

"Cậu cứ xuống tay đi." - Nhiên Sa kiêu hãnh đáp, anh nhắm mắt lại - "Được chết dưới lưỡi kiếm của cậu tớ cũng không có gì oán trách."

"Cậu... Đã vậy thì..."

Nhan Vy bùng bùng giận dữ, cô vung kiếm lên và... chém thẳng xuống..

Xoẹt!

Những sợi tóc của Nhiên Sa rơi xuống nền gỗ, nhưng... đầu anh vẫn còn nguyên trên cổ. Cú chém của Nhan Vy chỉ lướt qua bên thái dương anh và lấy đi của anh một ít tóc thôi. Anh mở mắt ra và thấy Nhan Vy đang quỳ xuống, thanh kiếm quăng bên cạnh, và cô ấy bắt đầu bùng bật khóc.

"Cậu... cậu ghét tớ đến thế sao? Có chết cũng... nhất quyết... không hôn tớ sao?" - Giọng Nhan Vy thẫn thức.

Nhiên Sa đã thực sự hoàn hồn, vừa rồi trong tình cảnh hiểm nghèo bị lưỡi kiếm dí sát vào cổ họng như vậy, anh cũng không hiểu là mình đã lấy dũng khí ở đâu để nói ra những lời can trường đến thế. Cũng may là vẫn còn sống. Anh quỳ xuống bên Nhan Vy và khẽ đặt tay lên vai cô:

"Hãy hiểu cho tớ Nhan Vy, không phải là tớ không muốn... hôn cậu đâu, nhưng... Tớ thực sự nghĩ giờ chưa phải lúc để làm điều ấy, vì chúng ta còn có một hành trình quan trọng vào ngày mai."

"Tớ hiểu rồi..." - Nhan Vy khẽ gật đầu, nước mắt cô lăn dài - "Lỗi là ở tớ... Chúng ta đang phải gánh trên vai trọng trách với nhân loại, vậy mà... tớ lại chỉ quan tâm tới điều tầm thường ấy."

"Không, nụ hôn không hề tầm thường." - Nhiên Sa nói, anh đưa tay lên bờ má Nhan Vy và giúp cô lau đi dòng nước mắt - "Nhưng hãy đợi đến khi chúng ta khai hoàn ca đã, được không?"

"Cậu hứa nhé?" - Ánh mắt Nhan Vy sáng lên long lanh.

"Ừ, tớ hứa." - Nhiên Sa mỉm cười.

Nhan Vy cười hạnh phúc, nhưng rồi cô lại quơ lấy thanh kiếm:

"Nhưng nếu cậu mà thất hứa thì thanh kiếm này sẽ không nương tay với cậu một lần nữa đâu đấy."

"Tớ biết rồi mà..." - Nhiên Sa lại run bắn - "Làm ơn đừng cầm kiếm lên nữa..."

Rồi hai người lại ngồi xuống nền hiên gỗ và thưởng thức nốt những tách trà còn đang dở. Cảnh đêm tĩnh mịch, tuyết họa trắng thanh, sắc hoa đan sắc cây cỏ.

"Không hiểu sao tớ thấy hồi hộp quá." - Nhan Vy đặt tay lên ngực và nói - "Tớ có cảm giác như hai chúng ta đang sắp bước vào một cuộc phiêu lưu với rất nhiều thử thách vậy."

Nhiên Sa mỉm cười, anh nhìn lên bầu trời đêm với ánh mắt ngời sáng:

"Ừ, khi bình minh lên chúng ta sẽ lên đường tới Assaha, nơi đặt đại bản doanh của hội kín bí ẩn với quan niệm về bảy nguyên tố ấy. Và chúng ta sẽ thử tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra với thế giới này."

* Assaha: Một thành phố cổ nằm ở phương Nam xa xôi, cách Illen 2800 km.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Sắc Màu Của Bầu Trời

Tuyết

Trong thế giới rộng lớn và ngập tràn tuyết ấy

Dường như...

Chỉ còn lại có hai người.

...

Huệ Nha và Xương Uy vẫn tiếp tục cuộc hành trình đầy gian truân của mình, hành trình kiếm tìm sự sống và hi vọng. Lúc này, họ vẫn đang băng qua biển băng cùng với con sói tuyết sừng tám Mevyh và chim phượng hoàng Navarisa.

Nhưng rồi họ gặp phải một trận bão tuyết cực mạnh, một trận bão tuyết có lẽ là khủng khiếp nhất kể từ khi họ đặt chân đến thế giới tương lai này. Cả không gian mênh mông bỗng chốc trở nên mịt mù trong những màn tuyết dày đặc ngộp thở, từng luồng gió buốt giá đến cùng cực không ngừng thốc tới như muốn thổi bay cả con sói khổng lồ lên không trung. Nó phải bám các móng vuốt thật sâu xuống mặt băng và nhích từng bước chậm chạp.

"Cố lên, đừng dừng lại..." - Xương Uy động viên con sói.

"Phía trước có một hòn đảo." - Con mắt bạc của Huệ Nha đang sáng chói.

"May quá, tiến thẳng tới đó đi." - Xương Uy nói.

Một lúc sau, sau bao nỗ lực cuối cùng con sói đã đưa được Huệ Nha và Xương Uy vào lánh trong một hang đá trên đảo. Cái hang rất rộng và âm u như lối vào địa ngục, trần hang chỉ chít những khối nhũ đá nhọn hoắt như những chiếc răng nanh của ma quỷ.

Những giọt nước mắt của Navarisa hôm nay đã tạo ra được những loài hoa thật đặc biệt, đó là chúng có thể phát sáng. Nhờ thế mà cả hang động tối tăm bỗng trở nên đẹp lung linh, như thể họ đang ở trong thế giới thần tiên vậy.

Nhìn ra ngoài trời, bóng đêm đã phủ xuống, gió tuyết càng lúc càng cuồng nộ hơn, cơn bão quá dữ dội và khắc nghiệt. Huệ Nha và Xương Uy ngồi dựa vào vách hang và ăn tạm vài bông hoa cho qua cơn đói. Con sói Mevyh thì mệt mỏi nằm bẹp xuống nền hang. Chỉ có Navarisa là vẫn vô tư bay lượn lảng xằng khắp nơi trong hang và tạo ra thêm nhiều bông hoa phát sáng nữa, trang hoàng cho khung cảnh thêm lung lẫy.

Ngồi nghe tiếng gió rít từ ngoài kia mà Xương Uy thấy buồn nao lòng. Huệ Nha đang tựa đầu vào vai anh, cơ thể nàng như khẽ run rẩy.

"Em sao vậy, Huệ Nha?" - Anh lo lắng hỏi nàng.

"Em lạnh lắm..." - Giọng nàng mong manh.

"Đừng sợ, cơn bão sẽ qua nhanh thôi." - Anh nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

"Vâng..." - Nàng khẽ đáp.

"Anh xin lỗi, tất cả mọi việc đều do anh, anh đã khiến em rơi vào tình cảnh này..." - Xương Uy cúi đầu xuống, giọng anh trầm buồn - "Nếu anh không chế tạo ra cỗ máy thời gian, không cố gắng thay đổi qui luật của thời gian, thì em đã không bị đưa tới thời tương lai chết chóc này..."

"Không, em không hối tiếc đâu." - Huệ Nha lắc đầu nói.

Xương Uy quay nhìn nàng, nàng đang nắm chặt lấy bàn tay anh, giọng nàng thật dịu dàng:

"Em chẳng hề hối tiếc vì đã gặp anh, và đi cùng với anh."

Xương Uy cảm thấy một niềm xúc động đang dâng lên trong trái tim mình, và trên đôi mắt anh như thấp thoáng những giọt lệ.

"Cám ơn em..." - Anh mỉm cười và cũng xiết chặt lấy bàn tay nàng.

Hai người cứ ngồi tựa như thế bên nhau, hơi ấm quần quện đã xua tan hoàn toàn cái giá lạnh của trận bão tuyết trùng trùng điệp điệp phía ngoài cửa hang kia. Những bông hoa xung quanh họ vẫn tỏa ra một thứ ánh sáng trắng dịu dịu tuyết đẹp, tựa như những ánh sao tinh khiết, nhiệm màu.

"Huệ Nha này, nếu chúng ta có thể trở về hiện tại, anh muốn đưa em tới một nơi." - Xương Uy mỉm cười nói.

"Nơi nào vậy ạ?" - Huệ Nha ngược nhìn anh.

Xuong Uy nhìn lên những hạt phấn hoa sáng lấp lánh đang bay phiêu linh trên vòm hang, anh đáp:

"Hà Nội. Anh muốn đưa em về Hà Nội."

"Hà Nội là ở đâu?" - Nàng hỏi.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, những làn tóc óng mềm như tơ như nước, giọng anh thanh thản:

"Hà Nội là quê hương của anh, đó là một thành phố yên bình lắm, những con phố tươi đẹp hoa nở bốn mùa, và dòng sông Hồng quanh co, uốn lượn."

"Có một nơi đẹp như vậy sao?" - Nàng mỉm cười.

"Ừ. Còn em, Huệ Nha, em có nơi nào muốn đưa anh tới không?" - Anh hỏi.

"Ajamina." - Nàng vui vẻ đáp.

"Ajamina ư?"

"Hành tinh hoa."

"Nơi đó chắc tuyệt lắm nhỉ?"

"Vâng, ở nơi ấy không có nỗi buồn, không có những muộn phiền lo âu, chỉ có muôn ngàn loài hoa sắc hương rực rỡ."

Huệ Nha và Xuong Uy trò chuyện cho tới tận khuya, khi mí mắt cả hai đều trĩu lại và họ thiếp ngủ đi bên nhau. Giờ đây, khoảng cách giữa hai người gần như đã bằng 0.

...

Rạng sáng hôm sau, Xuong Uy chợt thức giấc bởi những tiếng ầm ầm vang lên từ phía bên ngoài hang, ngay cả nền hang cũng đang rung lên, như thể có một vật thể gì đó vô cùng nặng nề vừa đáp xuống hòn đảo này.

"Chuyện gì vậy?" - Huệ Nha cũng đã tỉnh giấc.

"Không biết nữa, chúng ta ra xem sao." - Xuong Uy nói với một cảm giác bất an.

Hai người thận trọng tiến ra khỏi hang, ngoài trời con bão tuyết đã lắng đi nhiều, chỉ còn những màn sương giá trắng xóa mờ ảo.

Và họ nhìn thấy một bóng hình khổng lồ trong những màn sương ấy...

Tiến tới gần hơn họ nhận ra đó là...

Một con robot cực kì đồ sộ!!

Xuong Uy như không tin vào mắt mình nữa, anh ngược nhìn lên mà nhịp tim như đập chậm lại. Con robot kia có chiều cao cỡ một tòa nhà 30 tầng đứng sừng sững giữa những làn sương tuyết, cơ thể nó được cấu tạo nên bởi những khối kim loại kiên cố với màu sơn chủ đạo là trắng, trắng muốt.

Huệ Nha đã triệu hồi thanh Hỏa nhiên kiếm trên tay, con mắt bạc của nàng cũng đang bắt đầu sáng lên. Nhưng, con robot khổng lồ kia không có vẻ gì là muốn tấn công hai người, nó chỉ đứng im lìm ở đó như một pho tượng thép oai hùng.

Và rồi...

Từ trên đỉnh đầu con robot, một cánh cửa được bật ra, và một dáng người đang chậm chậm chui lên. Dáng người ấy mảnh mai và thanh nhã trong bộ y phục màu xanh dương pastel, một sắc màu đầy tươi sáng, như sắc màu của bầu trời trong veo đầu mùa hạ.

Đó là...

Một...

Con người?

- - - -

Hết phần mở đầu - Tập 2 (Tuyết & máu)

Các bạn xem phần sau trên wattpad nhé

Cám ơn

Chương 133

Tiếng mưa tí tách ngân lên trong bầu không gian lạnh lẽo.

Mưa rả rích, râm ran trên con phố tàn tạ. Với những ngôi nhà bẩn thỉu, xập xệ. Lũ quạ đen đậu đầy trên nóc những ngôi nhà ấy, co ro, ướt đẫm.

Phía dưới đường, một cô gái trong chiếc váy màu xanh lá cây rách rưới đang hót hải chạy, trên nét mặt cô in rõ nỗi sợ hãi, kinh hoàng. Đuổi theo phía sau cô là 5 gã thanh niên mặt mày hung ác như lũ quỷ dữ!!

Thế rồi...

Chúng đã bắt kịp cô. Chúng đập cô ngã sòng xoài xuống nền đường ướt lóng bống. Cô đau đớn co rúm người lại, nỗi khiếp sợ dâng tràn. Những vệt mưa cứ tưới xuống không ngừng. Lũ đầu gấu cao lớn đứng sừng sững vây quanh cô, gậy sắt lăm lăm trong tay, chúng cười nhạo nhỡ:

"Con khốn, mày tưởng thoát được khỏi tay bọn ông à?"

"Mẹ quả này thì như đòn em nhé!"

"Nện nó một trận nhớ đòi đi chúng mày, ha ha ha!"

Và một trận đòn dữ dội lập tức trút vào người cô gái. Những cú đập, những cú vọt hết sức nhẫn tâm cứ tới tấp giáng xuống cơ thể yếu ớt của cô. Đau buốt. Tuyệt vọng. Máu. Nước mắt. Mưa rơi da diết, buồn thảm.

"Dừng lại."

Một giọng nói lạnh lẽo chợt vang lên từ phía sau lưng lũ côn đồ.

Đó là giọng của một thiếu nữ chắc hẳn còn rất trẻ.

Lũ côn đồ quay cả người lại. Thiếu nữ vừa cất tiếng đang đứng âm u ở giữa đường kia, nàng có dáng vóc mảnh dẻ, trên người nàng khoác một chiếc áo choàng đen dài thướt với mũ trùm đầu che gần hết khuôn mặt, từng hạt mưa lấm tấm đọng trên những lớp vải.

"Hả?" - Lũ côn đồ cau mày trợn mắt - "Con quái dị nào thế này?"

Những giọt mưa chậm chậm rơi xuống xung quanh thiếu nữ khoác áo choàng đen như những hạt ngọc trong veo. Nàng lạnh lùng cất giọng:

"Để cô ấy yên và cút."

"Cái gì?" - Lũ đầu gấu phá lên cười - "Con này nó chán sống rồi phải không chúng mày?"

"Mà nó đứng đó từ khi nào nhỡ? Như ma ấy, kinh thật." - Một tên hơi nuốt nước miếng.

"Hô hô, thẳng nhát cáy, thời buổi này ma quỷ cũng phải sợ người nhé." - Tên khác ngạo nghễ nói.

"Đ** nói nhiều." - Tên thủ lĩnh ra lệnh - "Thằng nào xông lên lột mũ nó ra xem mặt mũi thế nào!"

Xẹẹẹ!

Thiếu nữ áo choàng đen bất chợt phóng người tới, nàng rút từ trong lớp áo ra một thanh bảo kiếm sáng loáng và tung ra những đường chém chớp nhoáng. Những cây gậy sắt trên tay lũ côn đồ lập tức bị cắt ngọt thành mười mấy khúc, rơi leng keng xuống nền đường.

Lũ côn đồ đứng sững sờ, chúng lắp bắp:

"Cái đ** gì vừa... vừa xảy ra vậy??"

"Con này... nó... thân pháp nhanh quá..."

Thiếu nữ áo choàng đen lại cất tiếng, giọng nàng thật khề mà vẫn đầy uy phong:

"Cút hết, bằng không thứ rụng xuống tiếp theo sẽ là đầu của các ngươi đấy."

"Mẹ kiếp! Mày tưởng bọn tao dễ chơi hả!" - Tên thủ lĩnh quát - "Chúng mày thật nó cho tao!!!"

Và chúng đồng loạt rút ra những con dao găm sắc lêm rôi hùng hổ xông vào thiếu nữ kia!

Xeççet!

Nàng lại bay người vung lên những đường kiếm nhoang nhoáng. Những tia máu phun ra. Năm con dao găm bắn tung lên không trung. Nàng đã chém vào bàn tay chúng, nhanh và chuẩn xác đến mức khó tin.

Và rồi lưỡi kiếm của nàng đã kề sát vào cổ tên thủ lĩnh, giọng nàng âm u:

"Lũ ngu ngốc, thế giới này đang đứng trước nguy cơ diệt vong, vậy mà các ngươi ngày qua ngày vẫn chỉ biết đối xử nhẫn tâm với chính đồng loại của mình. Thật khốn nạn."

Bốn tên côn đồ kia run như cây sậy, chúng vừa ôm những bàn tay đầm đìa máu vừa kéo nhau bỏ chạy thục mạng. Trong khi tên thủ lĩnh đang bị dí kiếm thì mặt cắt không còn hột máu, hấn run lẩy bẩy:

"Xin... xin chị tha mạng.."

Nàng thu kiếm về và u ám nói:

"Ta sẽ không giết các ngươi, vì dù sao các ngươi cũng vẫn là con người. Biến đi và liệu mà sống cho tử tế, lần sau thì đầu các ngươi chắc chắn sẽ phải bay xuống đất đó."

"Vâng... thưa chị!" - Tên thủ lĩnh quay người chạy tóe khói.

Mưa vẫn râm ran. Không gian ẩm ướt. Thiếu nữ áo choàng đen hướng về phía cô gái váy xanh tội nghiệp đang nằm run rẩy trên nền đường đầm nước kia, giọng nàng như sương khói:

"Còn cô, đứng dậy và về nhà đi."

Cô gái váy xanh ngước lên, nhưng cô chỉ thấy một sự lạnh giá từ thiếu nữ áo choàng đen kia, với khuôn mặt ẩn khuất trong chiếc mũ trùm đầu. Cô yếu ớt lên tiếng:

"Ân nhân... có thể cho tôi biết... danh tính không?"

Trên khắp bầu trời, những hạt mưa đang dần biến thành những bông tuyết. Trắng muốt. Tĩnh khời.

Thiếu nữ áo choàng đen quay người bước đi, nàng chậm rãi nói:

"Ta đang săn lùng những sinh vật mang tên Từ thiên thần. Với thanh kiếm này, ta sẽ từ hình chúng từng tên một. Dù chúng có bao nhiêu đi chăng nữa, ta cũng sẽ trừng trị chúng, tiêu diệt chúng đến tận cuối cùng. Hãy gọi ta là... công chúa bóng đêm."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

"Hãy đến cùng em anh nhé

Đến cánh đồng bình minh xanh

Nơi có bờ công anh tím

Lặng thầm cất điệu vô thanh

Hãy lắng nghe khúc ca ấy

Bằng cảm xúc trái tim anh

Và hãy cười lên anh nhé

Đầu chuyện tình ta chẳng thành..."

Hiên Hạ lầm nhấm một khúc hát, giọng cô nhẹ nhàng ngân lên và hòa tan vào tiếng mưa thanh khiết mùa xuân.

Cô ngược nhìn lên bầu không gian ướt đầm và se lạnh, mái tóc nâu óng buông dài, những hạt mưa đọng đầy trên nóc chiếc ô trong suốt của cô như vô vàn viên ngọc li ti lấp lánh.

"Này em hát bài gì nghe buồn vậy, cô bé?" - Irvy nhìn sang Hiên Hạ và hỏi.

"Ah, không có gì ạ." - Hiên Hạ cười xua tay.

Hiên Hạ và Irvy đang cùng ngồi trên một khán đài trống trải của sân vận động thị trấn Minija. Mưa lâm thâm rơi rơi. Dưới sân, các cầu thủ vẫn đang hăng say tập luyện.

"Đừng có giấu chị nhé." - Irvy đưa tay cốc lên đầu Hiên Hạ một cái - "Là chuyện của em với Xuyên Sơn chứ gì? Đến bao giờ thì em mới chịu nói thẳng tình cảm của mình với anh ấy đây hả?"

"Em.. Chắc là em sẽ chẳng bao giờ nói ra được đâu." - Hiên Hạ mỉm cười nói, cô hơi cúi mặt xuống.

"Sao nghe vô vọng quá vậy?" - Irvy hơi nhàu mày.

"Bởi vì em nghĩ trong tim anh ấy đã có người khác mất rồi." - Hiên Hạ mỉm cười.

"Ôi cô em ngốc ngếch của chị." - Irvy thở dài - "Em thực sự rất ngốc đấy."

"Dạ?" - Hiên Hạ nhìn Irvy.

"Em có biết vì sao Xuyên Sơn lại chấp nhận ở lại đội bóng Minija bé nhỏ của chúng ta không?" - Irvy hỏi.

"Vì anh ấy yêu đội bóng này." - Hiên Hạ nói.

"Không. Là vì em đấy." - Irvy mỉm cười - "Anh ấy ở lại là vì em."

"Không, không phải đâu..." - Hiên Hạ khẽ cười, cô lắc đầu.

"Đừng mà." - Irvy khẳng định - "Chị biết chắc rằng người thực sự nằm trong trái tim anh ấy chỉ có thể là em thôi, dù có thể bây giờ chính anh ấy cũng chưa nhận ra điều đó. Chị luôn ở bên hai người nên chị không nhầm được đâu."

"..." - Hiên Hạ im lặng, cô lại nhìn lên những làn mưa. Có thật như vậy không, trong tim anh ấy là cô hay là... Huệ Nha?

Irvy vừa khoác lấy cánh tay Hiên Hạ vừa nói:

"Nè, chị đã được nghe mẹ em kể lại chuyện hồi bé của em rồi nha. Lúc mới sinh ra em rất hay quấy khóc, ai dỗ thế nào cũng không được, nhưng cứ mỗi khi có cậu bé hàng xóm Xuyên Sơn sang chơi là em lại nín ngay và còn cười rất tươi nữa. Bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, em và anh ấy đã lớn lên bên nhau, trải qua tuổi thơ cùng nhau, lúc nào cũng quấn lấy nhau như hình với bóng. Nói thực là chị có chút ghen với hai người đấy."

"Nhưng..." - Hiên Hạ đỏ mặt - "Em nghĩ anh ấy chỉ coi em như là em gái thôi."

"Thôi nào, đừng có suy đoán linh tinh nữa." - Irvy nghiêm nghị nói - "Nếu em thực sự yêu anh ấy thì đừng phân vân hay đắn đo thêm nữa. Dù chỉ một lần thôi, hãy nói thẳng với anh ấy đi, đừng cảm lên cô bé. À, hay là để chị nói giúp cho nhé?"

"Không, em... em sẽ tự nói!" - Hiên Hạ hốt hoảng nói.

"Có thể chứ." - Irvy cười - "Em biết không, khi yêu một ai đó..."

Vút!

Một trái bóng bóng lao vút từ dưới sân lên nhằm thẳng vào Hiên Hạ và Irvy!

UỶNH!

Irvy phản xạ nhanh như chớp, cô vung tay tung ra một đòn quyền mạnh khủng khiếp đánh văng trái bóng đi xa. Trái bóng bay vọt về phía khán đài bên kia rồi mất hút luôn khỏi khu vực sân bóng.

"Home run!" - Hiên Hạ che miệng cười thích trí.

Đôi mắt Irivy đang cháy đỏ lên như hai hòn than, cô đứng phắt dậy chỉ tay xuống các cầu thủ dưới sân và quát tháo:

"Mấy người kia đá đấm cái kiểu quái gì thế?! Mắt để sau gáy à!? Tính ám sát bọn tôi hả!!!"

Các cầu thủ ngược lên nhìn Irivy mà bần rần hết cả chân tay, vị nữ chủ tịch xinh đẹp của họ lại bắt đầu nổi cơn thịnh nộ rồi. Hainido thì đưa tay lên giải đầu và cười méo xệch, anh chính là thủ phạm của cú sút bóng lên khán đài vừa rồi.

"Toàn đội chạy 100 vòng quanh sân cho tôi!!" - Irivy hét lên ra lệnh.

"Trời! Thế có... có nặng quá không?" - Các cầu thủ phản ứng, họ cảm thấy hết sức oan uổng, chỉ vì một cú đá xây chân của Hainido mà toàn đội phải chịu hình phạt nặng nề đó sao.

"200 vòng! THI HÀNH NGAY LẬP TỨC!!!!" - Irivy uy vũ hét lớn, giọng cô vang vọng không gian.

"Vâng, chủ tịch!" - Các cầu thủ hoảng hồn dựng tóc gáy.

Và hơn hai mươi cầu thủ của đội Minija bắt đầu co giò chạy trong cơn mưa, phía trước họ sẽ là một chặng đường dài gian khổ.

Irivy hừ một tiếng rồi ngồi xuống, giọng cô lại nhẹ nhàng trở lại:

"Khi yêu một ai đó, đừng chỉ biết chờ đợi mà hãy cố gắng và nỗ lực hết sức cho tình yêu của mình. Bởi vì tình yêu là thứ phải chiến đấu mới có được. Đó là kinh nghiệm tình trường của chị đây."

"Vâng, nhưng chị đã yêu ai bao giờ đâu." - Hiên Hạ nói.

Cốp!!

Irivy đỏ mặt, cô liền vung tay cốc lên đầu Hiên Hạ một cú đau điếng:

"Không được cãi lời chị nhé!"

"Em.. xin lỗi.." - Hiên Hạ xoa đầu, nước mắt hai hàng chan chứa.

Irivy đưa ánh mắt lên những giọt mưa, cô mỉm cười nói:

"Hãy cứ nói ra hết tình cảm của mình đi, đừng giấu kín mãi trong lòng nữa. Dù có thành công hay không, thì chị tin là em cũng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều."

Vùùù...

Một cơn gió chợt ủa tới thổi bay chiếc ô mà Hiên Hạ đang cầm trên tay lên không trung. Chiếc ô cứ thế bay lên cao mãi, xa tít lên bầu trời mênh mông kia, nơi cơn mưa bỗng chốc được thay thế bằng những bông tuyết. Từng bông, từng bông tỏa sắc trắng lên khắp không gian thanh bình.

"Vâng." - Hiên Hạ đáp, cô nhìn theo chiếc ô với một nụ cười tươi tắn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

Tham vọng

Đó là thứ luôn tồn tại trong sâu thẳm mỗi con người

Không có giới hạn

Không có điểm dừng

Vinh quang hay hủy diệt?

***

Àm Àm Àm..

Tiếng sấm rền âm ỉ trên vòm trời xám ngắt âm đạm. Và mưa tủa xuống, thật nhẹ nhàng.

Khu vườn tươi xanh, cây lá mướt mát. Trên một băng ghế gỗ sơn trắng, cô và anh ngồi bên nhau, tĩnh lặng hồi lâu. Cô vận một chiếc váy ngắn màu trắng, còn anh mặc bộ vest màu đen. Phía trên đầu hai người là những giỏ hoa Hương tuyết cầu thơm ngát, từng chùm hoa nở rộ tựa như những đám mây trắng bông bồng.

Họ vẫn ngồi lặng im bên nhau.

Trong không gian, từng giọt mưa vẫn chậm chậm tủa bay như những hạt thủy tinh trong vắt. Từng hạt, từng hạt khẽ khàng rơi xuống rồi vỡ tan ra trên những tán lá, trên những khóm hoa, trên thảm cỏ, hay trên mặt nước.

"Anh có thể dừng kế hoạch đó lại được không, Zazh?" - Cô chột cật lời.

"Không được, Mộc Uyên. Anh không thể dừng lại được." - Anh đáp.

* Zazh: Cha của Xương Uy. 26 tuổi (Thời điểm năm 2006). Khuôn mặt anh mang một vẻ sắt đá nghiêm nghị, một đôi mắt rất sáng và rất ít khi chớp, một vẻ đẹp khiến người đối diện cảm thấy ngộp thở.

"Vì sao...?" - Mộc Uyên hỏi, giọng cô như khẽ run rẩy.

"Vì nhân loại." - Zazh nói.

"Em không hiểu..." - Mộc Uyên lắc đầu.

Đôi mắt sáng của Zazh vẫn nhìn thẳng về phía trước, anh chậm rãi nói, một chất giọng trầm thật trầm:

"Thế giới mà chúng ta đang sống không tốt đẹp như vẻ bề ngoài, hoàn toàn không. Bạo lực, bóc lột, giả dối, lừa lọc, phân biệt chủng tộc, tôn giáo. Bất công và tội ác vẫn ngập tràn. Anh muốn chấm dứt tất cả những điều đó. Anh muốn tạo ra một thế giới mới, không còn chiến tranh, không còn khoảng cách giữa người với người. Một thế giới bình yên và hạnh phúc thực sự. Để làm được điều đó, tất cả những gì thối nát đều phải bị loại bỏ."

"Nhưng.. kế hoạch của anh quá mạo hiểm và tàn nhẫn, sẽ có bao nhiêu người phải chết? Sẽ có bao nhiêu nước mắt và đau thương?" - Mộc Uyên đưa tay chặn lên trái tim mình, giọng cô nghẹn lại.

Sắc mặt Zazh chẳng hề thay đổi, một vẻ điềm nhiên lạnh lẽo:

"Phải có hi sinh mới có hạnh phúc. Từ hàng ngàn năm qua, sinh mệnh của con người vẫn chỉ như cát bụi. Tất cả cũng chỉ để phục vụ cho dòng chảy thời gian, cho lịch sử và sự phát triển."

Mộc Uyên thấy lòng mình quặn thắt, một cảm giác như vô vọng, cô đưa tay ra và nắm lấy bàn tay Zazh, dù tay anh lạnh ngắt cô vẫn cố gắng nắm lấy thật chặt:

"Xin anh... hãy dừng lại đi... Hãy vì em, xin anh hãy dừng kế hoạch đó lại đi, được không Zazh?"

Zazh quay nhìn Mộc Uyên, những làn tóc đen huyền của cô ấy cùng mùi hoa Hương tuyết cầu thật êm đềm quá. Trong một thoáng dường như trong đáy mắt màu nâu đậm của anh có một ngọn sóng, nhưng rồi anh lại quay mặt ra phía trước:

"Đủ rồi, Mộc Uyên. Đó là lí tưởng của anh, là giấc mơ anh phải thực hiện."

Mộc Uyên mím chặt môi, bàn tay cô đã rời ra khỏi tay Zazh:

"Anh... quá vô cảm... quá điên rồ..."

"Anh xin lỗi."

"Em sẽ không để anh thực hiện kế hoạch khủng khiếp ấy đâu." - Mộc Uyên nói, giọng cô đầy cương nghị - "Em nhất định sẽ ngăn anh lại."

"Anh phải đi rồi." - Zazh đứng lên, rồi chậm rãi cất bước vào những làn mưa.

Mộc Uyên nhắm nghiền mắt lại, cố gắng ngăn những dòng nước mắt đang trực tuôn trào. Tiếng bước chân của Zazh cứ xa dần, xa dần, rồi hoàn toàn khuất lặng.

Mộc Uyên cảm thấy thật bất lực và trống rỗng. Khi cô mở mắt ra, bão tuyết đã giăng mù trời. Dữ dội. Điệp trùng. Mênh mông. Trắng xóa...

...

...

...

10 năm sau. Hiện tại, 2016.

Khu nghiên cứu bí mật của tập đoàn công nghệ Eghy. Đây là một khu nghiên cứu được đặt sâu dưới lòng đất với hệ thống an ninh hết sức nghiêm ngặt.

Trong phòng nghiên cứu trung tâm, Zazh đang đứng trước một cỗ máy khổng lồ. Một cỗ máy với vô vàn đèn tín hiệu sáng lấp lánh như một dải ngân hà thu nhỏ.

"Cuối cùng... cuối cùng ta cũng đã hoàn thiện được công trình này." - Zazh ngược nhìn cỗ máy và lầm nhảm nói, giờ đây dù đã bước sang tuổi 36 nhưng trông ông vẫn không già đi bao nhiêu, vẫn là gương mặt như được tạc khắc nên từ sắt từ đá ấy.

Đây là một cỗ máy siêu việt sẽ giúp ông thực hiện kế hoạch đã ấp ủ suốt bao năm qua của mình. Cỗ máy sẽ ban cho ông một quyền năng tối thượng, thứ quyền năng sẽ thống trị thế giới loài người.

Phải, để có thể xây dựng lại thế giới, trước tiên ông cần phải trở thành chủ nhân của thế giới.

"Mộc Uyên, lẽ ra giờ này em phải đứng đây bên anh và cùng anh chiêm ngưỡng khoảnh khắc này. Anh muốn được cùng em đứng trên đỉnh thế giới. Nhưng, em lại có suy nghĩ khác, vậy thì hãy yên nghỉ."

Vụ rơi máy bay trực thăng của Mộc Uyên 10 năm trước không đơn giản chỉ là một tai nạn, mà đó chính là sự sắp đặt của Zazh. Ông yêu Mộc Uyên hơn hết thấy mọi thứ trên đời, ngoại trừ kế hoạch của ông. Cô ấy đã muốn ngăn cản kế hoạch của ông, vậy thì cô ấy phải chết. Bất kì ai muốn ngăn cản kế hoạch của ông đều phải chết. Đó là sự hi sinh, cho những điều vĩ đại mà ông sắp thực hiện.

"Anh xin lỗi, bao năm qua anh đã dằn vặt, đã đau khổ và nhớ em rất nhiều. Sự dịu dàng của em, nụ cười của em, anh sẽ chẳng thể nào được thấy nữa. Nhưng anh biết mình phải mạnh mẽ, anh không thể gục ngã, vì anh còn có trách nhiệm với thế giới này. Đúng vậy, Mộc Uyên, anh sẽ cải tạo lại cái thế giới mục nát này. Hành tinh này sẽ chỉ còn một quốc gia duy nhất, quốc gia của loài người. Không còn xung đột hận thù, không còn cách biệt không còn kì thị, mọi con người đều bình đẳng. Một xã hội ưu việt! Một đế chế hoàn mỹ và trường tồn!! HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA..."

Zazh không còn kiềm chế được bản thân mình nữa, nét mặt ông đã hoàn toàn biến đổi, vẻ lạnh lùng điềm tĩnh đã không còn thay vào đó là những cuồng loạn và phản kích cực độ. Ánh mắt ông càng lúc càng sáng rõ khi nhìn lên cỗ máy đáng sợ kia, và giọng cười của ông vang vọng khắp căn phòng rộng lớn.

"Nào, giờ chỉ còn một việc, đó là nhấn nút... khởi động!"

Khóe môi Zazh kéo lên một điệu cười man dại.

Cạch!

Những ngón tay run rẩy của ông đã nhấn vào chiếc nút lớn trên bàn điều khiển.

Và...

Đồng hồ điện tử đang đếm ngược:

3... 2... 1...

0!!

Zazh đang rộng hai cánh tay và hét lớn:

"PRAVIURSA, HÃY... HIỆN HÌNH!"

* Praviursa: ???

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Cuộc Chiến Ánh Trăng (I)

Nàng bước đi trên mặt biển, trên sóng biếc, trong ánh trăng và tuyết.

Đại dương mênh mông, từng lớp sóng ánh lên một sắc bạc óng ả. Vầng trăng tròn vành vạnh đơn côi treo giữa trời, đỏ ngầu một màu máu. Tuyết, hay là những cánh hoa trắng lả tả khắp không trung.

Nàng vẫn bước đi nhẹ bằng trên mặt nước như một đóa hoa thanh tao. Đôi mắt dài màu xám, chiếc váy xám, những làn tóc khói xám tung bay thom ngát, và đôi mắt xám - bạc sáng đẹp hơn hết thầy mọi thứ châu ngọc trên thế gian.

Hayuna. Nàng là hư vô.

"Nè Yrami." - Nàng khẽ nói với con báo tuyết con mà nàng đang bế trên tay - "Chị xin lỗi nhé."

"?" - Yrami hơi nghiêng đầu nhìn nàng.

"Em đi theo chị chắc thấy chán lắm phải không?" - Nàng hỏi.

"Hư ~" - Yrami lắc đầu.

"Em có thấy mệt mỏi không?"

"Hư ~"

"Em có cô đơn không?"

"Hư hư ~" - Yrami vẫn quả quyết lắc đầu.

Nàng nhìn lên vầng trăng đỏ như máu kia, rồi lại nói:

"Nhưng chị quanh năm suốt tháng chỉ biết giết chóc và trừng phạt. Em có thấy ghê sợ chị không?"

"Hư hư hư ~" - Yrami nói, đôi mắt xám và bạc của nó sáng long lanh.

"Thật không? Em vẫn sẽ luôn ở bên chị ư? Cảm ơn em nhé, Yrami." - Nàng mỉm cười và ôm chặt lấy con báo.

Cảnh biển khuya tĩnh mịch, sóng gợn lăn tăn. Những bông tuyết vẫn phảng phất rơi xuống rồi tan vào làn nước biển. Hayuna vẫn chậm rãi bước đi trên những làn nước ấy, giọng nàng tan theo gió:

"Chị là một Tử thiên thần, chị đã trải qua hàng ngàn trận chiến và chưa từng thất bại. Nhưng... Giả mà chị được một lần nếm thử cảm giác thua trận nhỉ."

Yrami tròn xoe mắt nhìn nàng.

Nàng cười và vuốt ve bộ lông mượt như tơ của nó:

"Bởi vì cứ thắng mãi thì cũng chán lắm. Chị mong sẽ gặp được một ai đó có thể đánh bại chị."

"Hư hư hư ~" - Yrami nói.

"Em nói là không có ai hết sao? Nhất định phải có chứ." - Nàng xoa đầu nó.

"Hư hư hư ~"

"Ha ha, thôi em đừng tăng bốc chị nữa, chị không mạnh đến vậy đâu. Cơ mà... thắng hay thua thì cũng chẳng có gì về vang cả." - Nàng thở dài nói.

"Hư ~" - Yrami cũng thở dài.

Hayuna lại ngược nhìn vầng trăng đỏ thắm, từng làn tóc xám biếc của nàng lất phất bay theo những cánh gió chênh chao, giọng nàng thoáng ưu tư:

"Em biết không Yrami, đôi lúc chị vẫn tự hỏi đến bao giờ thì tất cả những chuyện này mới kết thúc?"

"Hư..." - Ánh mắt Yrami cũng thoáng buồn, đôi tai nó như cụp xuống.

"Tại sao chị sinh ra đã là một Tử thiên thần?"

"Hư..."

"Tại sao chị không thể tự lựa chọn số phận cho mình?"

"..." - Yrami khép đôi mắt lại, nó khẽ khẽ gục đầu vào khuôn ngực nàng.

"Em đang an ủi chị ư? Ôi, chị vẫn luôn thương em nhất đấy, Yrami." - Nàng cúi xuống thì thầm và dịu dàng áp ôm con báo con trong vòng tay mình.

Ầm Ầm!

Khấp mặt biển bất chợt rung chuyển. Một cơn chấn động dữ dội. Hayuna đưa mắt nhìn về phía xa. Nước biển đang kéo dâng lên cao ngất trời, tạo thành một bức tường nước vĩ đại ầm ầm tràn tới.

Sóng thần!!

"A, chúng ta có khách." - Đôi mắt Hayuna sáng lên vẻ thích thú.

Thấp thoáng phía trên đỉnh cơn sóng thần cao vọt vọt kia là bóng hình của một thiếu nữ trong chiếc váy trắng với mái tóc trắng dài miên man.

"Ta biết là ngươi mà." - Hayuna vẫn bình thản mỉm cười. Cơn sóng thần như một dãy núi hùng vĩ đã cuộn cuộn tràn tới ngay trước mặt nàng, che khuất cả ánh trăng và phủ bóng tối lên nàng.

Và... hàng triệu triệu khối nước đang ồ ạt đổ ập xuống đầu Hayuna cùng con báo Yrami!!

ẦM ẦM ẦM ẦM ẦM!!!

Bọt nước tung lên trắng xóa sục sôi khắp một vùng biển rộng lớn...

Nhưng...

Hayuna đã phóng mình lên không trung cao vút từ bao giờ, bóng nàng với mái tóc xám xõa tung nổi bật trên nền trắng máu, và giọng cười của nàng ngân vang khắp bầu trời:

"HA HA HA HA, ngươi nghĩ có thể nhấn chìm ta bằng cơn sóng nhỏ bé đó sao?"

Kẻ tạo ra cơn sóng thần vừa rồi không ai khác chính là Hy Ca, nàng từ từ ngược lên nhìn Hayuna, mắt bạc lóe sáng.

Hayuna nhẹ nhàng đáp trở xuống mặt biển và đứng đối diện với Hy Ca ở khoảng cách tầm 10 thước, trên tay nàng vẫn đang bế Yrami. Lúc này sóng nước đã dần yên ắng trở lại, và ánh trăng lại chan hòa.

Xám và trắng. Hayuna và Hy Ca. Nhan sắc của 2 nàng khiến những bông tuyết cũng như say đắm. Nhưng đây sẽ là một trận chiến một mất một còn.

"Chào, Nước." - Hayuna nghiêng đầu cười vui vẻ.

"Không được gọi ta là Nước, nếu không ngươi sẽ phải nhận một cái chết đau đớn." - Hy Ca lạnh lùng nói.

"Thôi nào, đừng có phủ nhận bản thân mình như thế chứ. Ngươi thực sự là Nước còn gì." - Hayuna cười.

"Câm miệng và rút khỏi hành tinh này ngay." - Giọng Hy Ca lạnh giá.

"Ha ha, ta nghĩ lũ Tử thiên thần ánh sáng các ngươi mới phải biến đi ấy. Từ nay nhiệm vụ hủy diệt Trái đất sẽ do nhóm bóng tối của bọn ta đảm nhận." - Hayuna nở một nụ cười đáng sợ.

"Câm ngay, đó là nhiệm vụ của bọn ta." - Nét mặt Hy Ca vẫn đầy băng lãnh.

"Các ngươi đã hết thời gian rồi, ta còn chưa hỏi tội đấy nhé. Nào, giờ hãy quỳ xuống van xin đi rồi ta sẽ xem xét giảm nhẹ hình phạt cho." - Hayuna kiêu sa nói.

Cơn mắt bạc của Hy Ca chói sáng lên, và trên bàn tay nàng đang dần hiện ra một thanh kiếm, một thanh kiếm bằng được kết thành từ những giọt nước trong vắt. Thủy my kiếm.

* Thủy my kiếm. Linh kiếm của Hy Ca. Lưỡi kiếm được cấu tạo từ hàn băng muôn triệu năm tuổi, trong suốt nhưng cứng và sắc hơn bất kể thứ kim loại nào trên Trái đất. Chuôi kiếm bằng bạc nạm lam ngọc.

"Ta sẽ cắt đầu ngươi bằng thanh kiếm này." - Hy Ca lạnh lẽo nói.

"Hỗn xược, ngươi chỉ là một Tử thiên thần cấp thấp mà dám khiêu chiến với ta sao? Thật ngu ngốc." - Hayuna cười châm chọc - "Nhưng được thôi, ta cũng muốn thử đầu với ngươi một trận."

Rồi nàng cúi xuống nhìn con báo tuyết Yrami và dịu dàng bảo nó:

"Yrami, chị lại sắp phải chiến đấu rồi, em hãy tạm lánh đi một lát nhé."

"Hư hư hư ~" - Yrami lắc đầu nói.

"Em muốn cùng chiến đấu bên chị ư? Không được đâu, chị không muốn em bị thương đâu, đối thủ lần này tương đối nguy hiểm đấy."

"Hư hư hư ~"

"Không được, Yrami. Chị không thể để em tham gia trận chiến này được, hãy nghe lời chị đi." - Hayuna cương quyết nói.

"Hư hư..." - Giọng Yrami buồn bã.

"Đừng lo cho chị, Yrami. Chị nhất định sẽ thắng mà." - Hayuna mỉm cười.

"Hư hư ~" - Đôi mắt Yrami ướt long lanh.

"Không sao đâu, chị hứa sẽ trở về bên em mà, Yrami của chị..." - Hayuna xúc động ôm nó vào lòng.

Màn chia ly của Hayuna và Yrami mãi vẫn chưa hết. Hy Ca không đợi được nữa, mắt bạc cháy rực, nàng lên tiếng:

"Thế... hai người đã tâm sự xong chưa?"

Hayuna khẽ thờ dài, nàng nâng Yrami lên và đặt một nụ hôn lên chóp mũi nó:

"Tạm biệt, Yrami."

"Hư..." - Và Yrami đã tan biến thành một làn sương trắng.

Dưới vầng trăng máu cùng những làn tuyết, Hayuna quay về phía Hy Ca, con mắt bạc của nàng cũng bắt đầu rực sáng, giọng nàng ngân lên:

"Heziel."

Và trên tay nàng liền vụt hiện ra một thứ binh khí sáng ngời.

* Heziel: Thần khí của Hayuna. Một cây trường kích bằng bạc. Phần thân của nó được chạm khắc những hoa văn cổ cực kì tinh xảo, còn phần mũi thì bao gồm một mũi giáo gắn kèm 2 lưỡi rìu ở hai bên.

Và trận chiến đã bắt đầu.

Trên mặt biển mênh mông, trong đêm trắng rực đỏ, Hayuna và Hy Ca đang đập trên những con sóng và vun vút bay vào nhau, những sợi tóc dài mướt tung bay như mây khói, hai thanh Thủy my kiếm và trường kích Heziel vung lên loang loáng. Tốc độ phi thường. Cường lực vô song. Mỗi khi hai thứ binh khí linh thiêng va chạm vào nhau lại tỏa văng ra muôn vầng ánh kim rực rỡ, và khiến sóng nước dạt cả ra xung quanh.

Trận chiến vô cùng quyết liệt và cũng tuyệt đẹp. Những âm thanh chói chói ngân vọng khắp biển trời. Từ thiên thần Nước và Hư vô. Thế công của hai nàng đều ngang ngửa, chiêu thức kì ảo và tráng lệ khôn tả.

Hy Ca đang thi triển một chiêu liên hoàn, nàng xoay vòng liên hồi và tung ra liên tiếp những đường kiếm như vũ bão. Hayuna bình tĩnh lùi về phía sau và đưa cây kích lên đỡ một cách chuẩn xác tất cả các đòn tấn công của Hy Ca, rồi trong một giây chớp nhoáng nàng chột phản công bằng một cú đâm chính diện mạnh mẽ, khiến Hy Ca lập tức mất thăng bằng.

Đối phương đã lộ sơ hở, Hayuna liền múa cây kích bạc một vòng rồi nàng xoay cổ tay đưa mũi kích chém vào bên sườn trái của Hy Ca.

Vút!

Nhưng Hy Ca đã vụt phóng người lên cao, nàng lộn nhào một vòng qua đầu Hayuna, và đó cũng là lúc nàng tung ra đòn quyết định.

Khoảnh khắc ấy, Hy Ca xoay người trên không, cánh tay nàng uyển chuyển vung thanh Thủy my kiếm chém xuống từ phía sau đầu Hayuna.

Hayuna quay đầu lại, đồng tử bên con mắt xám của nàng thoáng nở rộng ra trong nỗi kinh ngạc:

"Hé?"

Nhưng lưỡi kiếm băng đã lia tới rồi.

Xoẹt!!

Một luồng máu bạc óng ánh và tinh khiết tỏa bay vào ánh trăng. Và đầu Hayuna đã lìa ra khỏi cổ.

Nhiều sợi tóc xám đứt tung tỏa bay vào gió, chiếc đầu Hayuna chấp chới vài giây trong khoảng không rồi rơi tõm xuống mặt biển, và phần thân của nàng cũng đang chậm chậm đổ xuống.

Máu bạc không ngừng loang rộng ra và hòa tan vào những làn nước, lỏng lánh, sáng ngời, đẹp tuyệt mà tang tóc, bi ai.

Tuyết phát phơ, nương theo con gió mang mùi hương của máu.

Hy Ca đã nhẹ nhàng đáp trở xuống mặt biển, nàng quay nhìn xuống hai mảnh thi thể của Hayuna đang nổi lềnh bềnh trên những lớp sóng, sắc mặt nàng không cảm xúc mà vẫn tuyệt trần mỹ lệ, giọng nàng khẽ khàng ngân lên thê lương buốt giá:

"Đó là cái giá phải trả, vì đã dám gọi ta là Nước."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cuộc Chiến Ánh Trăng (I)

II

"HA HA HA HA HA..."

Tiếng cười ma quái vang vọng khắp trời đêm.

Hy Ca từ từ ngước nhìn lên. Trên cõi không trung, bóng hình một thiếu nữ với mái tóc dài xõa rộng in nổi bật trên nền mặt trăng máu thẫm đỏ.

Hy Ca lại nhìn xuống mặt biển dưới chân mình, hai mảnh xác của Hayuna đang dần tan biến đi như một ảo ảnh. Và giờ nàng tử thiên thần Hư vô ấy lại đang hiện hữu trên không trung kia, với giọng cười chế giễu:

"HA HA HA, ngươi nghĩ có thể chém đầu ta bằng thanh kiếm rẻ tiền ấy sao? Đó chỉ là dư ảnh của ta thôi nhé, Nước."

"Ta sẽ... nghiền nát ngươi." - Hy Ca lầm nhảm, rồi nàng dang rộng hai cánh tay ra, mắt bạc sáng chói lóa, thần lực của nàng đang bùng nổ khiến cho mặt biển lại một lần nữa dậy sóng.

"Thùy ung xuất kích!" - Nàng ban lệnh.

Và...

Một bầy ác điều nước đang ào ạt phóng lên không trung! Phải, chúng là những con chim dữ có cấu tạo cơ thể hoàn toàn bằng nước, cả ngàn con, chúng bay san sát bên nhau và tới tấp phóng lên tấn công Hayuna.

"À, ta đã quên mất đây là môi trường thuận lợi của ngươi..." - Hayuna nói, giọng nàng hơi run một chút vì bầy ác điều nước kia quá đông đảo, chúng tụ tập lại thành một luồng nước khổng lồ như có thể cuốn phăng cả núi đá.

Vút! ẦM!!

Hayuna múa cây trường kích Heziel và tung ra một đường chém thần sầu xẻ dọc luồng ác điều nước khổng lồ kia. Chúng liền tỏa ra xung quanh bủa vây lấy nàng. Thoáng một cái khắp 4 phương 8 hướng quanh Hayuna đã ngập tràn những con ác điều nước, chúng bay lượn chấp chới rồi lại tới tấp phóng vào nàng như thiêu thân. Bị tấn công từ mọi hướng, Hayuna múa tít cây kích bạc và chém tan tành từng con ác điều nước một. Còn chưa ngời tay, thì nàng đã thoáng thấy bóng Hy Ca ở ngay phía sau lưng mình!

RẦẦẦMM!!

Hy Ca tung một đòn cước kinh hồn khiến Hayuna bắn văng xuống mặt biển, và chìm sâu xuống tận đáy biển...

Xẹt!

Con mắt bạc của Hy Ca đang phát ra một luồng sáng rực rỡ chiếu rọi xuống mặt biển. Và ngay lập tức khắp một vùng biển rộng hàng km2 đã đông cứng thành băng đá.

Và nàng Hayuna cũng đã bị đóng băng dưới đáy sâu của biển băng ấy.

Hy Ca nhẹ nhàng đáp xuống mặt băng với thanh Thủy my kiếm trên tay, làn tóc mây trắng phơ phát trong mưa tuyết rơi rơi. Giờ vùng biển này đã trở thành biển băng trong suốt và buốt lạnh, nàng vừa chậm rãi cất bước vừa nói:

"Hayuna, ngươi sẽ bị chôn vùi muôn đời muôn kiếp dưới Băng thần ngục này. Đó là cái giá phải trả, vì đã dám gọi ta là..."

ẦM ẦM ẦM!!!

Khắp mặt băng bắt chợt rung chuyển và nứt toác ra những đường lớn. Hy Ca quay đầu lại. Một mũi giáo bạc khổng lồ đang uy hùng trời lên từ dưới lòng biển băng, phá tung những khối băng lớn.

Đó chính là thần kích Heziel! Và đây là kích thước cực đại của nó.

Cây kích bạc sáng ngời vẫn tiếp tục lừng lững trời lên, đồ sộ và cao ngất như một cây cột chống trời. Hayuna đang đứng uy phong trên đỉnh ngọn thần kích kì vĩ ấy, dáng hình nàng lại một lần nữa in rõ mồn một trên nền trắng máu, suối tóc nàng bay phấp phật và tiếng cười của nàng ngân vang:

"HA HA HA, muốn đánh bại ta thì hãy cố gắng luyện cấp thêm 1000 năm nữa đi nhé, Nước."

Sắc mặt Hy Ca vẫn không thay đổi, nhưng con mắt bạc của nàng thì đang rùng rục lửa điện:

"Ta... sẽ khiến mi không còn một mảnh xác."

"Thật không? Ngươi sẽ làm thế nào, Nước?" - Hayuna cười trêu chọc.

"Băng thần kiếm trận!" - Hy Ca uy dũng chỉ thanh Thủy my kiếm thẳng lên bầu trời.

Ngay lập tức, khoảng không gian mệnh mông phía sau lưng nàng bỗng chốc hiện ra vô vàn những thanh kiếm băng nhọn hoắt. Hàng ngàn, hàng ngàn thanh, những thanh kiếm được tạo thành từ băng đá, trong suốt mà chết chóc.

"Ah... ngươi cũng lắm tài phép đấy chứ." - Hayuna khẽ nuốt nước miếng ực một cái. Trận băng kiếm rợp trời kia thực sự thì... trông cũng khá... đáng sợ.

"Giết." - Hy Ca âm u ra lệnh.

Và cả ngàn thanh kiếm băng từ phía sau lưng nàng nhất loạt phóng vun vút về phía Hayuna!

Con mắt bạc của Hayuna chói sáng, nàng vẫn đứng oai hùng trên đỉnh thần kích Heziel cao trăm thước và đồng dục thét lên lệnh chứ:

"Hư vô thiên khí!"

Lập tức, từ bầu trời đêm tuôn xuống muôn vàn những đốm sao băng li ti như một cơn mưa ánh sáng!

Mưa kiếm băng đùng độ mưa sao, tạo nên vô số những vụ nổ lấp lánh khắp một khoảng không gian rộng lớn.

Và Hayuna đang bay xuống với cây trường kích Heziel đã được thu nhỏ lại như kích thước ban đầu, nàng nở một nụ cười u hồn:

"Nào, đã đến lúc kết thúc trò chơi này rồi, Hy Ca!"

CHOANGGG!!

Thần kích dừng mãnh chém xuống, Hy Ca liền đưa thanh linh kiếm của mình lên đỡ, ánh kim văng ra lấp lánh.

Lần này Hayuna chủ động tấn công với một khí thế áp đảo hoàn toàn, khiến Hy Ca rơi vào thế chống đỡ vô cùng vất vả. Cây kích bạc trên tay Hayuna biến ảo vô cùng, đâm tới từ muôn hướng.

"Ha ha ha, hoa mắt rồi phải không?" - Hayuna cười đắc thắng - "Ta sẽ cho ngươi thấy sự khác biệt của một thần khí cấp cao."

Xoẹt!

Máu bạc bắn vào những bông tuyết. Hy Ca vừa lách phải một nhát chém sâu hoắm vào bả vai trái, máu bạc đầm đìa tràn xuống bộ váy trắng. Nàng còn chưa kịp trấn tĩnh thì đã lại thấy mũi kích bạc chém tới...

ẦM ẦM ẦM!!!

Đúng lúc ấy, bầu trời bỗng chốc đen kịt mây giông, và... một chiếc vòi rồng khổng lồ đang vùn vụt vurun xuống!!

Hayuna tạm dừng tấn công và nhìn lên trận lốc xoáy dữ dội kia, nàng hơi xịu mặt xuống:

"Ồ, sao lại che mất ánh trăng của ta thế?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Cuộc Chiến Ánh Trăng (lii)

III

Bay tới cùng con lốc xoáy là một thiếu nữ trong chiếc váy voan trong suốt, và suối tóc vàng như tơ óng. Đó tất nhiên là... Hoa Tiên rồi, giọng nàng trong trẻo:

"Ta đã đến rồi. Trận chiến này thiếu ta thì làm sao mà hấp dẫn được chứ Ha ha ha!"

Hayuna nghiêng đầu cười và vẫy vẫy tay về phía Hoa Tiên:

"Ahh, Gió. Xinh quá. Lại đây, lại đây rồi chị thương nè."

Mắt bạc của Hoa Tiên rực sáng, nàng chau mày tức tối:

"Ngươi dám gọi ta như gọi thú cưng của ngươi sao? Thế thì... ta sẽ xé tan xác ngươi ra!!!"

Rồi nàng dang rộng hai tay hét lớn:

"CUỒNG PHONG THẬP LONG!!!"

* Cuồng phong thập long: Chỉ là cái tên Hoa Tiên tự chế ra thôi.

Thần lực của Hoa Tiên đang tập trung cả vào hai bàn tay, và nàng vung tay phóng ra hai luồng gió xoáy về phía Hayuna. Đây không phải những luồng gió xoáy bình thường, mà ẩn bên trong chúng là vô vàn những lưỡi dao bạc sáng loáng! Những lưỡi dao bạc xoáy tròn theo những luồng gió, sẵn sàng cắt nát Hayuna thành muôn mảnh!

"Hehh, em không thích chị thì cũng đâu cần phải phản ứng mạnh như thế chứ. Mà thôi... Bạch sương nhận yên!" - Hayuna vừa hô lên lệnh chú vừa vung tay phóng ra hai luồng sương trắng dữ dội.

* Bạch sương nhận yên: Tuyệt chiêu sương trắng.

Hai luồng gió xoáy đụng độ hai luồng sương trắng, tự động triệt tiêu và tan biến. Chỉ còn những lưỡi dao bạc là tà rơi xuống phía dưới biển băng.

Hayuna lại tiếp tục dùng cả hai tay phóng ra một luồng sương trắng khổng lồ khác, nhắm vào trận vòi rồng của Hoa Tiên. Sương và lốc quấn lấy nhau, cùng tan diệt đi. Và rồi chỉ trong một thoáng, gió dữ đã yên lặng, bầu trời quang đãng trở lại, và ánh trăng cùng những bông tuyết lại thanh khiết tỏa bóng.

Hoa Tiên tức điên, nàng thở cả ra khói:

"Hm, toàn những siêu tuyệt chiêu của mình mà nó hóa giải dễ như không."

"Không dễ đâu em nhé, sương của chị trông đơn giản thế thôi nhưng để tạo ra thì cũng tốn khá nhiều năng lượng đấy." - Hayuna giải thích.

Váy áo Hoa Tiên bay phấp phới, nàng chỉ cánh tay phải lên bầu trời hét lớn:

"Nabra!"

Và một cây rìu thần khổng lồ đang lấp lánh hiện ra trên bàn tay nàng.

* Nabra: Thần khí của Hoa Tiên. Một cây rìu bạc rất lớn với những hoa văn tinh nhã.

Cầm cây rìu thần Hoa Tiên bay vút xuống nhắm vào Hayuna:

"Yêu quái bóng tối, ta sẽ tống ngươi trở lại địa ngục!"

KEEENG!!

Rìu thần bổ xuống với một lực khủng khiếp, Hayuna đưa trường kích lên đỡ nhưng lập tức bị hất văng ra sau mấy chục thước.

Hy Ca lúc này vẫn đang cầm máu cho vết thương trên bả vai mình, thương tích gây ra bởi một thần khí khó lành hơn rất nhiều so với vũ khí phàm trần. Hoa Tiên lo lắng chạy đến bên Hy Ca:

"Tớ đến cứu cậu đây, Nước."

"..."

"Trời ơi cậu bị thương rồi này, có đau lắm không, Nước?"

"..."

"Tớ xin lỗi, cũng tại tớ đến muộn quá. Cậu đừng giận tớ nhé, Nước?"

"..."

"Sao cậu không nói gì? Tớ đã lo cho cậu lắm đấy, Nư..."

UỖNHHHH!!!!

Hy Ca tung một cước đá bay Hoa Tiên văng xa tới tận chân trời.

"Đã bảo đừng có gọi ta là... NƯỚC!!!"

"Hu hu, cậu nữ đánh cả đồng đội của mình saoooo..." - Giọng Hoa Tiên xa xăm dần.

"Ha ha ha, trận này có Hoa Tiên đúng là vui thật đấy." - Hayuna cười nghiêng ngả - "Nhưng, hai người đã dám chống lại ta thì chỉ có một con đường là... chết!" - Làn môi nàng lại chọt kéo lên ánh cười ma giảo.

Và nàng vung thần kích lên bay về phía Hy Ca...

ẦM ẦM ẦM ẦM ẦM!!!

Ngay lúc ấy, mọi thứ rung chuyển, bởi... cả một ngọn núi hùng vĩ đang trôi lên từ lòng biển băng!

Hayuna cảm cây kích xuống mặt băng giữ thăng bằng. Ngọn núi kia đã trôi lên sừng sững, cao cả trăm mét, toàn đá và đá. Đứng trên đỉnh núi là dáng hình của một chàng trai y phục đen thẫm, với mái tóc nâu bay dài trong gió.

"Kẻ chủ mưu đây rồi." - Hayuna cười lấp lánh - "Người chính là kẻ đã lên kế hoạch tấn công ta phải không, Đất?"

Từ trên đỉnh núi, Huy Am phóng tầm mắt xuống, chàng mỉm cười thanh tao, giọng chàng cất lên nhẹ nhàng mà vang xa khắp nơi nơi:

"Hayuna, hãy đầu hàng đi, ta sẽ ban cho người một con đường sống."

Trong vũ trụ, có 7 Từ thiên thần được chia ra làm 2 trường phái: Ánh sáng và Bóng tối, vốn là kẻ thù truyền kiếp của nhau. Nhóm Ánh sáng gồm có: Huy Am, Hy Ca, Hoa Tiên và Huệ Nha. Còn nhóm Bóng tối gồm: Hayuna, Hahth và nguyên tố thứ 7 vẫn còn chưa lộ diện.

Huy Am đã quyết định sẽ phục kích các Từ thiên thần Bóng tối trước khi họ tập hợp được đầy đủ thành viên, và Hayuna là mục tiêu đầu tiên.

"Cám ơn. Nhưng ta có sẵn cả ngàn đường sống rồi nên không cần thêm nữa." - Hayuna mỉm cười duyên dáng đáp.

"Hôm nay thì mọi con đường ấy đều sẽ tiêu vong thôi, hãy chuẩn bị tinh thần đi." - Huy Am nói, bằng một giọng êm ru.

"Ah, Huy Am cũng đã đến rồi sao." - Hoa Tiên reo lên, nàng vừa bay trở về sau cú đá của Hy Ca - "Vậy là đội chúng ta chỉ còn thiếu Huệ Nha thôi."

Hayuna nghiêng đầu cười với Hoa Tiên:

"Em quay trở lại nhanh quá nhỉ, Gió. Chị tưởng là nhận đòn cước ấy thì em phải văng tới nửa bên kia của Trái đất rồi chứ?"

"Ta là Gió thì tất nhiên phải nhanh rồi, người không cần phải móc máy ta đâu nhé, đồ yêu quái kia." - Hoa Tiên hậm hực nói.

"Nhưng em hơi ngốc đấy, đã bay thì sao không bay luôn đi, trở lại đây thì sẽ phải chết đấy." - Hayuna dịu dàng nói.

"Hm, bọn ta có ba người còn người chỉ có một, người mới phải chết thì có!" - Hoa Tiên quắc mắt nhìn Hayuna.

"Em nghĩ ba người bọn em có thể đánh bại được chị sao?" - Hayuna che miệng cười.

"Chỉ mình ta cũng đủ hạ mi rồi nhé!" - Hoa Tiên gờ cây rìu thần Nabra lên - "Nhưng tất nhiên là có thêm Nước và Huy Am thì sẽ càng chắc thắng hơn."

"Chị không nghĩ vậy đâu, đội em mà có thêm cả Huệ Nha thì cũng chưa bằng một nửa sức mạnh của chị."

"Câm đi, người đừng có nói năng cuồng cuồng nhé!"

"Thôi nào." - Huy Am lên tiếng, con mắt bạc của chàng đang sáng chói lên - "Giờ tất cả chúng ta hãy cùng.."

Con rồng cây Nojor đang đậu trên bờ vai Huy Am, nó tiếp lời chàng:

"Nhập trận!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cuộc Chiến Ánh Trăng (Iv)

IV

Những vì tinh tú lấp ló sau mây, khiết tinh như những giọt lệ. Vàng trắng thắm đỏ nơi góc trời, lặng lẽ dõi ánh nhìn sâu thẳm xuống thế gian. Tuyết xao xác khắp không trung, trong cơn gió mang theo hơi thở lạnh lùng của...

... cái chết.

Đây là trận chiến của các Tử thiên thần.

Trên đôi tay Huy Am đang hiện ra chiếc đàn Tjir, chàng khẽ gảy một nhịp ngân lên một nốt nhạc trong veo, và cây đàn lập tức hiện nguyên hình thành một... cây cung khổng lồ.

"Hayuna, ta sẽ cho ngươi vinh dự được chết dưới những mũi tên của thần cung này." - Huy Am nói, rồi chàng kéo căng dây cung và bắn ra một chùm những mũi tên ánh sáng.

Vút! Vút!

Những mũi tên ánh sáng bay đi, tự động nhân lên với một tốc độ phi thường, và rồi chỉ sau một cái chớp mắt chúng đã... ngập tràn khắp bầu trời.

"Ha ha, đẹp quá! Rực rỡ quá! Với trận tên này thì chúng ta thắng chắc rồi." - Hoa Tiên cười vang - "Ta đếm sơ qua cũng tầm 10.000 mũi đấy nhé."

"11.001 mũi." - Hy Ca lẩm nhẩm.

Đứng dưới mặt biển băng, Hayuna ngược nhìn lên cơn mưa tên ánh sáng ợp trời kia, hàng ngàn, hàng ngàn mũi tên thần đều đang hướng thẳng xuống nàng. Con mắt bạc của nàng phát sáng rực, và nàng phất tay tạo ra một đám mây trắng lớn hình tròn như một tấm khiên khổng lồ:

"Hư vô vãn!"

Muôn ngàn mũi tên ánh sáng đang vùn vụt lao xuống tấm khiên mây của Hayuna, nhưng... không một mũi tên nào xuyên qua được, bởi tất cả chúng đều đã nhanh chóng tan biến không còn một dấu tích khi tiếp xúc với những lớp mây ấy. Và trận tên của Huy Am đã hoàn toàn bị triệt tiêu.

"Háá?... Không thể thế được..." - Hoa Tiên tức muốn khóc.

"Ta xin được giải thích là mây của ta trông nhẹ nhàng thế thôi, nhưng để tạo ra nó thì ta cũng đã phải tiêu tốn rất nhiều năng lượng đấy nhé." - Hayuna nói - "Và thêm nữa..."

"Thôi đi!" - Hoa Tiên quát - "Tốn năng lượng thì mặc xác ngươi chứ giải thích với bọn ta làm gì."

"Chị chỉ muốn các em biết rằng các tuyệt chiêu của chị rất có giá trị thôi mà, và đó vẫn chưa phải là những tuyệt chiêu mạnh nhất của chị đâu nhé. Còn nữa..."

"Đã bảo thôi! Ai rảnh mà nghe ngươi kê lê chứ, đồ yêu quái!"

"Sao em cứ gọi chị là yêu quái vậy?" - Hayuna hỏi.

"Vi ngươi thuộc bóng tối chứ sao nữa." - Hoa Tiên khinh miệt đáp.

"Thế cứ bóng tối là yêu quái, còn ánh sáng là thiên thần sao?"

"Đương nhiên, bọn ta là thiên thần còn các ngươi đều là ác quỷ."

"Vậy thì..." - Hayuna kéo môi cười âm lãnh - "Đêm nay chị sẽ tiễn tất cả các thiên thần đến miền cực lạc. Huy Am, ngươi sẽ là kẻ đầu tiên!"

Và nàng phóng mình bay vun vút lên đỉnh núi với thần kích Heziel trong tay. Huy Am vẫn mỉm cười điềm đạm, chàng cho thần cung Tijr tan đi và triệu hồi một thần khí khác của mình:

"Calasz."

Và trên đôi tay chàng đang hiện ra hai cây chùy gai lớn bằng đá đen.

* Calasz: Thần khí của Huy Am. Một cặp chùy được làm bằng huyền thạch, một loại đá có màu đen vân ánh bạc.

Hayuna đã bay lên tới nơi, nàng lập tức đưa thần kích đâm tới. Huy Am liền bắt chéo hai cây chùy đá đỡ đòn, rồi chàng bắt đầu phản công. Dáng vóc chàng thanh nhả nhưng khi chiến đấu thì dũng mãnh vô hạn, với song chùy Calasz trên tay mỗi đòn tấn công của chàng đều khiến núi đá rung chuyển đất trời ngã nghiêng.

Hoa Tiên và Hy Ca cũng đã bay lên đỉnh núi trợ chiến cùng Huy Am, ba người bủa vây quanh Hayuna, dồn dập tấn công. Nhưng Hayuna vẫn chẳng chút nao núng, nàng múa thần kích vô cùng điệu nghệ, vừa phòng thủ vừa phản đòn cực kì sắc sảo.

Xệt! Á!!

Hoa Tiên vừa bị lưỡi kích của Hayuna đâm sượt qua eo, máu bạc bắn ra óng ánh. Nhưng Hayuna cũng đã phải nhận một nhát kiếm băng của Hy Ca vào bên cánh tay phải. Liền sau đó Huy Am từ phía sau vung cả hai cây chùy xuống đầu Hayuna, miệng chàng nở nụ cười lấp lánh:

"Chiếu tướng."

Nhưng chàng còn chưa kịp bỏ xuống thì...

Phập! Phập!

Hai lưỡi dao dăm bằng vàng không hiểu từ đâu chọt vun vút phóng tới và cắm ngập vào bắp đùi bên phải của Huy Am, khiến chàng khụy xuống.

Tất cả nhìn lên không trung, một con rồng bạc đang hùng dũng đập cánh bay tới. Bryba. Con rồng bạc Bryba. Và cười trên lưng nó là Hahth, từ thiên thần Kim loại, chính chàng là người đã phóng hai lưỡi dao vừa rồi.

UỖNH!!

Hahth nhảy ra khỏi con rồng bạc và vụt đáp xuống đỉnh núi đầy mạnh mẽ khiến đất đá dạt văng ra xung quanh, chàng hiện ngang đứng chắn giữa Hayuna và ba từ thiên thần kia. Từ chàng toát lên một vẻ rực rỡ và uy nghiêm khôn tả. Suối tóc chàng mang hai màu, nửa bên trái vàng óng còn nửa bên phải trắng bạc. Đôi mắt chàng thì ngược lại, mắt trái bạc, mắt phải vàng. Trên mình chàng là một bộ giáp bạch kim sáng loáng. Giọng chàng trầm, sâu và ấm

"Ta đã đến đây rồi, nàng không cần phải lo lắng gì nữa, Hayuna."

"Cám ơn, Hahth..." - Hayuna mỉm cười, trong lòng vừa vui mừng vừa xúc động - "Nhưng người đến hơi muộn đấy nhé."

"Còn các người..." - Hahth đưa ánh nhìn lạnh lẽo vào nhóm của Huy Am - "Ta cho các người ba lựa chọn: Một là chết, hai là vong mạng, ba là thắng thiên. Hãy chọn đi."

"Hả? Nhưng ba cái đấy có gì khác nhau đâu?" - Hoa Tiên nhún mày nói.

Huy Am chậm rãi rút hai con dao găm vàng của Hahth ra khỏi bắp đùi mình rồi quăng xuống đất, máu bạc của chàng chảy đầm đìa. Chàng mỉm cười:

"Xem ra trận này chúng ta phải đánh đến cùng rồi."

...

...

...

Mùa hèèè

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Cuộc Chiến Ánh Trăng (V)

V

Đêm trăng máu

Xác xơ, tuyết

Giết

...

"Nazorth." - Hahth triệu hồi thần khí, và trên hai bàn tay chàng đang hiện ra hai thanh trường kiếm lấp lánh.

* Nazorth: Thần khí của Hahth. Song kiếm, một kiếm vàng, một kiếm bạc. Được khắc hình kim long và ngân long.

"Hayuna, nàg hãy lui xuống." - Hahth nói - "Mình ta là đủ làm cò lũ tử thiên thần ánh sáng kia rồi."

"Tên kia đừng khinh người nhé, chính các ngươi mới bị làm cò thì có! Hãy xem sức mạnh của ta đây!" - Hoa Tiên quát lớn và vùng riu thần Nabra lên - "THẦN PHONG HỌA THIÊN!"

Nàng oai dũng bỏ cây riu thần xuống khiến nền núi đá nứt toác ra một đường lớn và tạo ra một trận bão gió kèm sấm sét vào Hahth và Hayuna!

UỖNNHHHH!!!

"Hoàng kim khiên!" - Hahth liền tạo ra một khiên chắn lớn được ghép nên bởi những tấm lục giác mỏng bằng vàng ròng. Nhờ thế chàng và Hayuna mới có thể trụ lại không bị thổi bay.

"Thần phong họa thiên nghĩa là gì vậy?" - Hy Ca hỏi.

"Chẳng có nghĩa gì cả, tớ bịa ra cho có vẻ ngầu ấy mà." - Hoa Tiên đáp.

RAẦMM!!

Hy Ca tung cước đá bay Hoa Tiên lên chín tầng mây.

"Ngươi là nỗi hổ thẹn!"

"Hu hu, sao cậu cứ đánh quân mình thếếếếế..." - Hoa Tiên đã mất hút trên vòm trời đêm lung linh xa thẳm.

Vút! Vút!

Huy Am và Hahth đang bay vào nhau với những thần khí vùng cao, song chùy đối đầu song kiếm, khốc liệt và hào hùng khôn tả xiết. Hayuna và Hy Ca cũng tiếp tục cuộc đấu của hai nàng, thần kích và băng kiếm Thủy my lấp lánh thi chiêu.

Bốn Tử thiên thần tử chiến trên đỉnh núi, trước sự chứng kiến của biển trời mênh mông và vầng trăng đỏ màu máu, cùng những làn tuyết trắng tuôn rơi miên man.

"Các ngươi đừng quên còn có Thần gió ta nhé!" - Hoa Tiên đang từ trời cao bay về tham chiến.

"THIÊN PHONG NHIÊN!" - Nàng uy phong hét lớn và vùng cây riu bạc sáng loáng lên.

Hy Ca liền tung ra một thủy chương đánh văng Hoa Tiên trở lên bầu trời.

"Đừng có chế ra mấy cái tên chiêu kì quái nữa!!"

"Tớ xin lỗi, hu huuuu..."

Trận chiến của các Tử thiên thần lại tiếp diễn ngày một dữ dội và quyết liệt thêm, với những thần khí hùng mạnh cả hai bên đều phải hứng chịu không ít thương tích. Và nếu cứ kéo dài trận đánh thì chắc chắn không phải điều có lợi.

Trận chiến cần phải sớm kết thúc.

Và Hy Ca đã quyết định sẽ triệu hồi linh thú của mình, nàng uy nghiêm chỉ thành Thủy my kiếm lên trời, mái tóc trắng dài như suối tuyết mềm mại tuôn bay, chất giọng âm lạnh của nàng tan vào không gian:

"Capihenia!"

Và...

Từ lòng biển băng...

Một siêu quái thú đang vươn mình trời dậy!!

* Capihenia: Linh thú của Hy Ca. Một con mãng xà biển vẫy rồng khổng lồ nặng muôn ngàn tấn. Nó có cặp mắt bạc rực sáng, toàn thân được che phủ bởi một lớp vảy rồng màu lam đậm, sù sì và đầy gai.

ÀM ÀM ÀM!!!

Biển băng và khắp cõi không gian đều rung động. Con rắn hổ mang bành kì vĩ Capihenia vẫn đang phá tung những lớp băng trên mặt biển để vươn dậy, nó lừng lừng ngóc cái đầu ghê rợn lên không trung, còn cao hơn cả ngọn núi của Huy Am!

"Yayyyy, lớn quá! Thật tuyệt vời!!!" - Hayuna rạng rỡ phấn khích reo lên.

"Hayuna, đó là linh thú của phe địch mà." - Hahth trầm trầm nói.

"Ah... Xin lỗi, ta quên mất..." - Hayuna đỏ mặt cười.

Hy Ca u thần ra lệnh:

"Capihenia, hãy nhai đầu chúng cho ta."

KHEÈÈÈ!!!!

Siêu rắn thần Capihenia liền ngoác rộng cái mõm khủng khiếp của nó ra và khạc ra một luồng hàn băng khổng lồ thẳng xuống Hahth và Hayuna!

Hahth vội chập cạp song kiếm Nazorth lại và tạo ra một vòm chắn hai lớp bằng vàng và bạc mới có thể trụ vững.

Hayuna cảm thấy kích Heziel xuống nền đá và đồng dục thét lên:

"Nascigi!"

Ngay lập tức, bầu trời giăng mịt mù mây tuyết, và... một con phượng hoàng với bộ lông vũ trắng muốt cùng kích thước vĩ đại đang dần tụ hình trên cõi thiên không.

* Nascigi: Phượng hoàng tuyết. Linh thú của Hayuna. Lông trắng, mắt xám, mỏ bạc, và cặp vuốt bằng pha lê trong suốt. Một vẻ đẹp tinh khiết và hoàn mỹ.

Tuyết đổ xuống như mưa, rạt rào, lạnh buốt. Chim phượng hoàng tuyết Nascigi dang rộng đôi cánh che rợp cả một góc trời, và cất lên một tiếng kêu trong trẻo mà ngân vọng tới tận chân mây:

KÍÍÍU!!

"Nascigi, thôi bay tất cả bọn chúng cho ta!" - Hayuna ban lệnh.

Nascigi liền đập mạnh đôi cánh trắng dài hàng trăm thước tạo ra một trận bão tuyết kinh hồn!! Tuyết dày đặc. Tuyết điên cuồng. Tuyết ngập thờ. Trùng trùng điệp điệp. Mịt mù. Trắng xóa. Tang thương...

Cả 5 từ thiên thần đều phải găm chặt thần khí xuống đỉnh núi để trụ lại. Trận bão tuyết chỉ càng lúc càng thêm dữ dội, đến nỗi chẳng còn có thể nhìn thấy bất cứ điều gì nữa.

"Hayuna, con phượng hoàng của nàng tính thổi bay cả ta và nàng luôn sao?" - Hahth hỏi.

"Ah... Ta quên mất là phải bảo nó chờ chúng ta ra." - Hayuna đáp.

"Nàng làm ơn đừng có quên những chuyện quan trọng như vậy nữa đi." - Hahth thất vọng nói.

"Vâng, ta biết rồi..." - Hayuna ngượng ngập cúi mặt xuống.

"Giờ mờ mịt thế này còn nhìn thấy gì mà đánh nữa?" - Hahth thở dài.

"Ta xin lỗi... Thôi có lẽ đành phải đình chiến vậy." - Hayuna nói, rồi nàng hướng về phía Huy Am - "Này ba tên ánh sáng kia, hôm nay chúng ta tạm đình chiến nhé?"

"Được, đồng ý." - Huy Am đáp, bởi dù sao thì cả hai bên đều đã thương tích đầy mình rồi, năng lượng cũng đã tổn hao quá nhiều, sức đâu mà đánh tiếp

được nữa.

"Không. Không được đình chiến." - Hy Ca băng giá nói.

"Hôm nay đến đây thôi, Hy Ca." - Huy Am nhẹ nhàng nói.

"Coi như ta tạm tha mạng cho các người đấy nhé!!" - Hoa Tiên nói vọng về phía Hahth và Hayuna - "Lần sau ta sẽ gọi Huệ Nha về đánh cho các người tan tành xác pháo, mạnh áo cũng không còn."

"Thế thì chị xin được nhắc là đội chị vẫn còn có nguyên tố thứ 7 đấy em nhé." - Hayuna nói - "Dù chị không muốn nhưng cũng phải thừa nhận rằng đó mới là người mạnh nhất."

"..." - Hoa Tiên im bật, nghĩ đến nguyên tố thứ 7 ấy lại khiến nàng cảm thấy sồn gai ốc, toàn thân run rẩy.

"Thời nào, rút quân."

Và cuối cùng...

Chỉ còn tiếng gió tuyết quần thảo mịt mù.

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Ebenie (I)

I

Đó có phải là một con người không?

Xương Uy dõi ánh mắt lên đỉnh đầu con robot khổng lồ và tự hỏi, đáng người vận y phục xanh lam đứng hiên ngang trên đó như đang thấp lên trong anh một niềm hi vọng. Như thể một khoảng trời trong lành lấp ló hiện ra sau muôn trùng giông bão. Cuối cùng, cuối cùng anh cũng đã tìm thấy được một con người trong cái thế giới băng tuyết chết chóc này rồi ư?

Và rồi...

Đáng người ấy đang... buông mình nhảy xuống!

Vúút!

Xương Uy đứng lặng người quan sát. Từ độ cao cả trăm mét, đáng người ấy đã phóng mình nhảy xuống, rồi đáp xuống nền tuyết dưới chân con robot theo một cách hết sức nhẹ nhàng và thuần thục.

Đó là một thiếu nữ.

Nàng đang đứng thẳng dậy và đưa ánh mắt nhìn về phía Xương Uy và Huệ Nha. Trên người nàng là một bộ váy ngắn màu xanh lam pastel với thiết kế tuyệt đẹp. Bộ váy trông khá mỏng manh nhưng được làm từ những sợi vải thông minh có khả năng bảo vệ cơ thể nàng khỏi mọi tác động từ nhiệt độ môi trường.

Đôi chân nàng đi một đôi bốt cao màu trắng, và đây cũng không phải một đôi bốt bình thường. Dưới đế giày được gắn một hệ thống phản lực mini vô cùng hiện đại giúp tăng khả năng di chuyển lên gấp nhiều lần. Nhờ vậy nàng có thể nhảy cao, nhảy xa hay tiếp đất vượt trội người thường.

Và nhan sắc nàng cũng long lẫy hơn người thường gấp bội. Chiếc mũi và làn môi hài hòa tuyệt trần trên nước da trắng, đôi mắt màu xanh lá cây trong và sáng như được kết nên từ những giọt sương. Mái tóc nàng mang màu bạch kim được buộc lệch sang một bên với những lọn sóng mềm mại.

Vẻ đẹp của nàng thanh nhã như một bông hồng xanh nở trong sương sớm.

Hai bên vẫn đứng lặng im quan sát nhau dưới những làn tuyết tỏa rơi chậm chậm. Xương Uy - Huệ Nha và thiếu nữ váy xanh kia.

Rồi Xương Uy bắt đầu lên tiếng:

"Xin chào, xin hỏi cô là ai? Chúng tôi đang cần giúp đỡ nên..."

"Im miệng." - Thiếu nữ váy xanh cất giọng, một chất giọng nhẹ mà u lù - "Đứng im tại đó. Hai người đã nằm trong tầm ngắm của đại pháo plasma, nhúc nhích là tan xác đấy."

"Hả?" - Xương Uy khề nuốt nước miếng.

"Ta là Ebenie." - Thiếu nữ váy xanh kiêu hãnh nói - "Ta tuyên bố bắt giữ các người."

* Ebenie: 17 tuổi. Profile: ...

"Khoan đã, chắc có hiểu lầm gì rồi." - Xương Uy vội nói - "Hai chúng tôi không phải là kẻ xấu đâu, hoàn toàn không..."

"Câm ngay, lũ ma quỷ các người không có quyền lên tiếng." - Nét mặt Ebenie vẫn lạnh lẽo, ánh mắt xanh thẳm của nàng nhìn Xương Uy và Huệ Nha không chút thiện cảm.

"Ma quỷ? Không, chúng tôi không phải ma quỷ! Chúng tôi là... con người." - Xương Uy hơi ngập ngừng, bởi chính anh cũng không dám chắc điều ấy nữa. Phải, anh không dám chắc mình có thật sự là con người không nữa, mọi thứ bây giờ mờ mịt quá.

"Con người?" - Ebenie nở nụ cười băng giá - "Hãy nhìn lại xem các người có giống con người không?"

Xương Uy đuối lòi, anh quay nhìn cánh tay trái bằng bạc của mình, trong khi Huệ Nha thì lại có đôi mắt đỏ và bạc. Đã vậy y phục của cả anh và nàng đều rách nát và dính đầy máu khô, đúng là trông rất không giống... người thường.

Huệ Nha thì chẳng để tâm lắm đến cuộc đối thoại của Xương Uy và Ebenie, nàng vẫn cầm thanh Hỏa nhiên kiếm trong tay và lặng lẽ ngược nhìn lên con robot khổng lồ đang đứng sừng sững phía sau Ebenie bằng ánh mắt 2 màu đẹp kì diệu.

"Yêu nữ kia, bỏ thanh ma kiếm xuống." - Ebenie nhìn Huệ Nha và ra lệnh - "Giờ ta sẽ áp giải hai người về trung tâm."

Huệ Nha liếc nhìn Ebenie. Rồi một giây sau, nàng... quay đi. Nàng quay người và bước trở về phía hang đá, nàng muốn ngủ tiếp, vì bây giờ mới đang là rạng sáng thôi mà.

"Người... tính bỏ trốn ư!? Đứng lại ngay!" - Ebenie quát.

Huệ Nha vẫn chậm rãi bước tiếp, mái tóc nàng vương đầy những bông tuyết xinh xinh.

"Loài yêu nghiệt mà dám khinh thường lời nói của ta sao?" - Ánh mắt xanh biếc của Ebenie bùng lên giận dữ - "Ta cảnh báo người lần cuối. Đứng lại!!"

"..." - Huệ Nha vẫn... đi tiếp, như thể nàng chẳng hề nghe thấy lời đe dọa ấy, hay cũng có thể là nàng chẳng quan tâm.

Xương Uy điếng người, anh quay nhìn theo Huệ Nha mà không biết phải làm sao. Cách cư xử của Huệ Nha vốn rất bất thường, khó ai có thể bắt nàng dừng lại.

"Người cô tình chống đối ta ư! Đã vậy thì..." - Ebenie thét lớn - "Arelgon, KHAI HỎA!!"

* Arelgon: Robot chiến đấu của Ebenie. Chiều cao: 96 mét. Trọng lượng: 2,2 tấn. Màu: Trắng. Vũ khí: Đại pháo plasma (Vị trí: Giữa khoang ngực). Giàn tên lửa Lini AL8 (Hai bên vai). Hệ thống súng máy KAL XIII (Trên hai cánh tay). Siêu quang kiếm (Vũ khí cận chiến).

Và từ trên vòm ngực con robot, đại pháo plasma đã kích hoạt, một quầng sáng xanh lam rực lên, thứ ánh sáng hủy diệt bạo tàn!!

"Khôôông! Dừng lại đi!! ĐỪNGGGG..." - Xương Uy kinh hoàng hét lên, nhưng... không còn kịp nữa rồi...

XEEEETTTT!!!

Luồng năng lượng xanh khổng lồ và rực rỡ từ ngực con robot đã bắn thẳng xuống Huệ Nha mất rồi...

- - - -

Các bạn xem bản gốc của truyện tại trang [wattpad. com/mifiji](http://wattpad.com/mifiji) nhé

Gb

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Ebenie (I)

II

UỖNHHHH!!!

Ánh sáng chói lòa bùng lên. Sức ép khủng khiếp từ vụ nổ hất văng Xương Uy ra xa. Anh bay đi trong khoảng không rồi rơi xuống và ngã lăn lóc nhiều vòng trên nền tuyết.

Phải mất vài phút Xương Uy mới bớt choáng váng, anh lao đảo đứng dậy với một trái tim buốt nghẹn. Vừa rồi anh đã chứng kiến luồng năng lượng plasma bắn thẳng xuống người Huệ Nha, liệu rằng nàng có thể sống sót hay không?

"Huệ... Nha..." - Anh run rẩy gọi tên nàng và gắng gượng bước trở lại nơi ấy. Hi vọng tưởng rằng đã được thấp lên mà sao lại bị dập tắt nhanh đến thế?

Phát bắn của con robot đã tạo ra một cái hố rất lớn như một lòng chảo khoét sâu trên mặt đất. Có một dáng người đang đứng ở trung tâm lòng chảo ấy. Và đó chính là... Huệ Nha.

Xương Uy vui mừng không kể xiết, thật không thể tin nổi, Huệ Nha của anh vẫn còn sống, và nàng đang đứng đó!

Nhưng...

Nàng đã hoàn toàn biến đổi...

Chiếc váy rách rưới trên người nàng đã không còn, mà thay vào đó là... một bộ chiến giáp đồ sộ.

Một bộ giáp vô cùng kì vĩ, được ghép nên bởi những tấm kim loại đỏ nhiều lớp với những hoa văn trang trí màu bạc, cùng một đôi cánh lớn bằng thép đỏ phía sau. Hóa miên giáp.

* Hóa miên giáp: Thân giáp của Huệ Nha. Màu: Đỏ và bạc. Chức năng: Phòng vệ và bay.

Tuyết rơi như những cánh hoa nhẹ bẫng. Huệ Nha đang từ từ bay lên không trung, mái tóc đen huyền lồng lộng tuôn vào gió, mắt bạc sáng rực rỡ, nàng hướng về phía Ebenie cùng con robot khổng lồ Arelgon và uy thần cất giọng:

"Con người, ngươi dám tấn công ta sao? Vậy ngươi sẽ... chết."

Ebenie ngược lên nhìn Huệ Nha, nàng nở nụ cười không chút e sợ:

"Ah, ngươi đã hiện nguyên hình rồi nhé, ác quỷ!"

"Ta không phải ác quỷ." - Huệ Nha đáp.

"Thế chắc ngươi là nữ thần đấy?" - Ebenie chế nhạo.

"Ta không phải nữ thần." - Huệ Nha nói.

"Mặc cho ngươi có là thứ quái quỷ gì đi chăng nữa..." - Đôi mắt xanh như ngọc của Ebenie rực lên, nàng đưa tay nhấn lên chiếc huy hiệu bằng vàng trên ngực áo mình, đó chính là nút kích hoạt chiến giáp của nàng.

"Limirtian!" - Giọng nàng đồng dạng cất lên, và ngay lập tức toàn thân nàng đã nhanh chóng được bao bọc bởi một bộ giáp siêu hợp kim màu thiên thanh.

* Limirtian: Chiến giáp của Ebenie. Đây là một trong những thành tựu khoa học tiên tiến nhất của loài người, giúp tăng cường sức mạnh và khả năng chiến đấu cho người mặc.

"Đại pháo của Arelgon không thể tiêu diệt ngươi, vậy thì ta sẽ đích thân làm việc ấy. Ta sẽ quét sạch lũ ma quỷ khỏi Trái đất này. Hành tinh này là của loài người!" - Ebenie vừa nói vừa bật lên một thanh kiếm năng lượng sáng ngời. Đó là Thanh quang kiếm.

* Thanh quang kiếm: Kiếm ánh sáng màu xanh da trời. Phần chuôi kiếm là một hình trụ bằng hợp kim màu trắng.

"Ta là Lửa." - Huệ Nha nói, chất giọng trong như sương đêm, bàn tay nhỏ nhắn của nàng xiết chặt lấy chuôi thanh Hỏa nhiên kiếm.

"Oh thế cơ. Vậy... hôm nay ta sẽ dập tắt ngọn lửa ma quái nhà ngươi!" - Ebenie hét lên rồi nàng phóng vút lên không trung lao thẳng vào Huệ Nha.

RỪNGG!

Kiểm ánh sáng và kiếm lửa chém vào nhau, tạo ra một âm thanh trầm nặng cùng vô vàn những tia lửa điện rực rỡ. Và trận kịch chiến của Ebenie và Huệ Nha đã nổ ra vô cùng dữ dội giữa khoảng không trung đầy mưa tuyết.

"Dừng lại! Hai người hãy dừng lại đi!!" - Xương Uy hét lên từ dưới mặt đất.

Nhưng tất nhiên là anh chẳng thể ngăn nổi cuộc chiến của hai mỹ nhân tuyệt sắc với sức mạnh vô song kia rồi.

Ebenie đã kích hoạt thêm một chiếc khiên năng lượng cũng có màu xanh lam, nàng vừa đưa khiên đỡ những đường kiếm thần lực của Huệ Nha vừa phản công bằng những nhát kiếm ánh sáng cũng mạnh mẽ không kém.

* Khiên năng lượng: Lõi khiên là một đĩa hợp kim tròn có rãnh phát năng lượng quanh viền đĩa. Mặt trong của đĩa có gắn tay cầm và nút kích hoạt. Khi nhấn nút kích hoạt, năng lượng plasma sẽ phóng ra xung quanh viền đĩa và định hình thành một tấm khiên hình tròn đường kính hơn 1 mét.

Phải làm sao để ngăn họ lại đây? Phải làm sao?? Xương Uy bắt lực dõi nhìn lên, anh muốn ngăn họ lại, đây chỉ là một trận chiến vô nghĩa, tất cả chỉ là hiểu lầm, họ không cần phải chiến đấu với nhau, họ không phải kẻ thù của nhau. Anh cần phải ngăn họ lại, nhưng anh lại quá yếu đuối. Tại sao lại thế? Anh hận bản thân mình quá yếu đuối. Yếu đuối! Quá yếu đuối!...

Ebenie và Huệ Nha vẫn đọ kiếm giữa không trung, không khoan nhượng, không nương tay. Quang kiếm, hỏa kiếm, ánh chớp ánh lửa điện lấp lóa cả vùng trời.

Bỗng..

XEEET!!

Một luồng năng lượng bạc cháy rực đột nhiên phóng tới giữa Ebenie và Huệ Nha, khiến cả hai nàng đều phải bay giật lùi về phía sau.

"DỪNG LẠI!!!" - Xương Uy gầm lên, chính anh là người đã phóng ra luồng năng lượng bạc vừa rồi, bằng cánh tay bạc của mình.

Những bức xúc dồn nén trong anh đã bùng nổ ra thành nguồn năng lượng mạnh đến nỗi khiến anh cũng phải bất ngờ. Đây là năng lực đặc biệt của cánh tay bạc này ư?

"Tên dị nhân kia, ngươi cũng muốn chết phải không!?" - Ebenie giận dữ quay nhìn xuống Xương Uy.

"Ebenie, tôi mới là đối thủ của cô. Tới đây!" - Xương Uy đồng dục nói.

"Được thôi, để xem ngươi có tài cán gì." - Ebenie bay vút xuống và vùng Thanh quang kiếm lên.

RỪNGG!!

Xương Uy đưa cánh tay bạc lên đỡ đường kiếm năng lượng chém xuống đầu mình, khiến những tia sáng tóe ra.

Vù vù!

Ebenie tiếp tục vùng kiếm vào Xương Uy với một tốc độ cực nhanh. Nhưng Xương Uy cũng nhanh không kém, anh xoay người né tránh một cách uyển chuyển.

Huệ Nha cũng đang dang đôi cánh bằng thép đỏ bay xuống giải nguy cho Xương Uy. Nhưng anh hét lên ngăn nàng lại:

"Không Huệ Nha, đừng qua đây. Mọi chuyện cứ để anh giải quyết. Hãy tin anh!"

Vùùù!

Ebenie đưa Thanh quang kiếm đâm tới. Xương Uy liền dùng bàn tay bạc tóm lấy lưỡi kiếm năng lượng của Ebenie, rồi anh giật mạnh nó ra khỏi tay nàng và quăng xuống đất. Ebenie liền bật ra một nòng súng lazer từ cánh tay phải của bộ giáp Limirtian và chĩa thẳng vào Xương Uy.

"Bắn đi." - Xương Uy dang hai cánh tay ra - "Nếu cô có thể bắn vào một người không có vũ khí và cũng không hề có ý định tấn công cô thì cứ bắn đi."

"Ngươi..." - Ebenie chững lại, nàng chau mày nhìn Xương Uy - "Ngươi tính giờ trò gì vậy hả?"

"Tôi chỉ mong cô hãy bình tĩnh lại và nghe tôi giải thích." - Xương Uy điềm đạm nói.

Ebenie vẫn chĩa nòng súng lazer vào Xương Uy, nhưng ánh mắt xanh của nàng như có một chút dịu lại:

"Được, giải thích đi. Các ngươi là ai?"

"Hai chúng tôi là những người đến từ quá khứ." - Xương Uy kể lại - "Và chúng tôi chỉ đang tìm cách trở về mà thôi."

"Đến từ quá khứ?" - Ebenie cười lạnh - "Người đang kể chuyện cổ tích phải không?"

"Đó là sự thật." - Xương Uy điềm tĩnh nói - "Tôi đã chế tạo ra một cỗ máy thời gian, nhưng cỗ máy đã gặp sự cố và chúng tôi đã lạc tới thời đại này."

"Cỗ máy thời gian? Người bị hoang tưởng à?" - Ebenie lại cười, gương mặt nàng khi cười càng thêm tuyệt mỹ.

"Vậy là... đến thời đại này mà con người vẫn chưa chế tạo ra được cỗ máy thời gian sao?" - Xương Uy không giấu nổi vẻ thất vọng, nếu vậy thì làm sao anh và Huệ Nha có thể quay về được đây.

"Đủ rồi đây!" - Ebenie nghiêm giọng nói - "Hãy dừng câu chuyện ngu ngốc của người lại đi."

"Không! Chúng tôi đã thực sự du hành thời gian mà." - Xương Uy giơ lên chiếc đồng hồ thời gian mà anh vẫn đeo trên cổ tay - "Nhưng cỗ máy đã hỏng nên chúng tôi mới bị mắc kẹt ở thời đại này. Hãy tin tôi! Xin hãy giúp đỡ chúng tôi!"

Thấy giọng Xương Uy đầy khẩn thiết và nghiêm túc mà trong lòng Ebenie cũng có đôi chút dao động, nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

"Thôi được, giờ trước hết ta sẽ giải hai người về trung tâm, còn mọi chuyện sẽ để xét sau."

"Trung tâm nào vậy? Và cô có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với thế giới này không? Tại sao băng tuyết lại ngập tràn và lại có nhiều thành phố chết đến thế?" - Xương Uy hỏi.

"Trái đất đang lâm nguy." - Ebenie đáp, giọng nàng trầm lại buồn bã - "Những cuộc chiến tranh liên miên đã khiến hệ sinh thái và môi trường bị tàn phá trầm trọng, và kỷ băng hà đã quay trở lại sớm hơn dự báo 10.000 năm. Giờ hành tinh này đã hoàn toàn biến thành một trái cầu tuyết không lồ rồi."

"Thế ư?" - Khuôn mặt Xương Uy tái mét lại - "Nhưng chiến tranh với ai vậy?"

"Cuộc chiến giữa con người và quỷ dữ." - Ebenie kể lại, ánh mắt xanh của nàng càng thêm sâu thẳm - "600 năm trước, Quỷ Vương đã tới Trái đất và tuyên chiến với loài người. Những quân đoàn quỷ và quái vật cũng đã được triệu hồi đến theo. Con người chúng ta đã cố gắng hết sức để chống lại chúng, máu và nước mắt đã chảy thành sông, nhuộm khắp đất đai biển cả. Rất nhiều thế hệ đã ngã xuống, rất nhiều quốc gia, rất nhiều dân tộc đã diệt vong. Và cho tới tận bây giờ, trải qua hàng trăm năm, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, và tên Quỷ Vương bất tử và tàn bạo ấy vẫn đang không ngừng xua đạo quân ma quái tấn công tận diệt nhân loại."

"Vậy loài người... giờ ra sao?" - Xương Uy sợ hãi hỏi, anh và Huệ Nha đã đi qua biết bao nhiêu thành phố đổ nát không một bóng người, nhưng anh không thể ngờ sự thật lại khủng khiếp đến thế.

"Chúng ta chỉ còn lại một thành phố duy nhất." - Ebenie ngược nhìn lên bầu trời, nơi từng bông tuyết vẫn đang chầm chậm, chầm chậm tỏa rơi u buồn - "Đó là Fayusia."

* Fayusia: Thành phố cuối cùng của loài người. Dân số: 25 triệu. Vị trí: Châu đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Ebenie (lii)

III

"Fayusia?" - Xương Uy lặp lại.

"Đúng vậy." - Ebenie khẽ gật đầu - "Đó là vùng đất cuối cùng mà con người còn nắm quyền kiểm soát. Và toàn bộ nhân loại còn sót lại đều tập trung ở nơi ấy. Một thành phố với đầy đủ sắc tộc, màu da, tôn giáo. Con người chúng ta giờ đã xích lại gần nhau hơn, đã đoàn kết hơn. Nhưng, dường như đã quá muộn rồi..."

Xương Uy cảm thấy trong lòng mình là một cảm giác nôn nao và nhói nhói, cả thế giới giờ chỉ còn lại một thành phố thôi sao, tình cảnh của nhân loại đã trở nên bi thảm đến thế này sao?

"Nhưng sao cô lại một mình tới hòn đảo này?" - Anh hỏi.

"Chúng ta đang nỗ lực phản công lại lũ quỷ dữ. Và ta cùng các đồng đội thuộc quân đoàn 12 vừa trải qua một trận đánh khốc liệt với chúng, nhưng cuối cùng... cả quân đoàn chỉ còn lại mình ta và Arelgon sống sót..." - Ebenie kể, giọng nàng đầy đau xót, và trên đôi mắt nàng như ngấn những giọt lệ lấp lánh - "Bọn ta đang định quay trở về Fayusia, nhưng hệ thống bay của Arelgon đã bị hư hỏng, nên ta đành cho nó đáp xuống hòn đảo này. Tệ hơn, mọi tín hiệu từ trung tâm điều hành Fayusia đều đã mất, không thể liên lạc được, ta không hiểu họ đã gặp phải sự cố gì nữa."

"Tôi rất tiếc. Nhưng cô còn trẻ như vậy mà đã tham gia quân đội ư?"

"Đây là thời chiến, bất cứ ai có khả năng chiến đấu đều có nghĩa vụ tiến ra chiến tuyến."

"Mà cô nói rằng thời điểm Quý Vương xuất hiện là 600 năm trước, vậy tức là năm 2016 ư?" - Xương Uy chợt nói - "Đó cũng là năm mà chúng tôi khởi hành đi tới tương lai này mà."

"Thế ư? Kì lạ thật. Mà ta vẫn chưa tin câu chuyện du hành thời gian hoang đường của các người đâu nhé." - Ebenie nhíu mày nói - "Nhưng nếu các người đến từ năm 2016 thì thảo nào mà ta thấy cách ăn mặc của các người lại cổ đại đến thế."

"Năm 2016 cũng đã khá hiện đại rồi đấy, cô học lịch sử kiểu gì vậy?" - Xương Uy ngạc nhiên nhìn Ebenie.

"Ta..." - Mặt Ebenie hơi đỏ lên - "Thôi đi! Giờ ta sẽ đưa hai người về Fayusia, nhưng trên đường đi các người mà trở mặt thì ta sẽ bắn các người tan xác."

"Thôi tôi biết rồi, không cần phải dọa nữa đâu." - Xương Uy lẩm nhẩm.

"Người vừa nói gì vậy? Người vừa đọc bùa chú gì đó phải không!" - Ebenie chau mày, nàng lại chìa nòng súng lazer vào ngực Xương Uy.

"Đâu có!" - Xương Uy vội xua tay - "Sao cô nhạy cảm quá vậy."

"Cứ cẩn thận." - Ebenie lườm Xương Uy - "Chỉ cần các người có một hành động đáng ngờ nào là ta sẽ bắn tan xác."

À, cô nàng này dường như nghiệm nói từ bắn tan xác, Xương Uy hiểu ra vấn đề. Mà Huệ Nha đâu rồi nhỉ? Nãy giờ anh mãi nói chuyện với Ebenie mà không để ý tới Huệ Nha, không biết nàng đã đi đâu rồi nữa.

Xương Uy nhìn quanh. Ah kia rồi, Huệ Nha đã tiến tới gần bàn chân kim loại đồ sộ của con robot Arelgon từ lúc nào, và nàng đang đưa tay ra... chạm vào nó.

"Này làm gì đấy!" - Ebenie quát Huệ Nha - "Người tính yểm ma thuật lên Arelgon của ta hả!!"

"Ma thuật gì chứ, cô đa nghi quá đấy. Tôi nghĩ Huệ Nha chỉ đang tò mò thôi." - Xương Uy thanh minh.

"Cô ta tên là Huệ Nha ư. Còn tên của người?" - Ebenie hỏi.

"Tôi là Xương Uy." - Xương Uy đáp.

"Đúng là những cái tên cổ đại."

"Đã nói năm 2016 là thời hiện đại rồi mà."

Lúc này con sói tuyết sừng tám Mevyn và chim phượng hoàng Navarisa cũng đã thức dậy, và chúng đang tiến ra. Navarisa đậu trên đầu con sói. Con sói phát hiện thấy người lạ là Ebenie nên nó gầm gừ dè chừng.

"Ma thú!" - Ebenie chìa nòng súng vào hai con thú - "Một con gà lửa và một con hươu mặt sói đầy hung tợn! Để ta bắn tan xác chúng ra!"

"Chờ đã! Chúng hoàn toàn không nguy hiểm đâu!" - Xương Uy vội ngăn lại - "Và chúng là của chúng tôi đấy. Thêm nữa, đó là chim phượng hoàng và sói tuyết sừng tám, cô nhìn thế nào lại ra gà và hươu vậy?"

"Cũng thế cả thôi. Nhưng các người điều khiển được ma thú ư?"

"Trông chúng dễ thương như thế mà cô gọi là ma thú sao?"

"Quái thú."

"Cũng chẳng có gì khác cả!"

Ánh bình minh tím biếc đã ló rạng trên bầu trời, báo hiệu một ngày mới đang đến. Tuyết vẫn rơi lưa thưa và thâm lạnh. Xương Uy nhìn lên vòm trời và hỏi:

"Tại sao bình minh và hoàng hôn của thời đại này lại có màu tím vậy?"

"Đó là do ma thuật của Quý Vương đấy." - Ebenie đáp, nét mặt nàng tối sầm lại.

"Sức mạnh của Quý Vương lớn đến mức nào?"

"Người sẽ sớm biết thôi. Nhưng ta phải nói trước rằng đường trở về Fayusia không dễ dàng đâu nhé, có thể sẽ gặp phải rất nhiều quái vật đấy. Và càng tới gần Fayusia thì càng tập trung nhiều loài quái vật mạnh hơn. Chúng được chia ra làm 13 cấp độ, trong đó cấp 1 là yếu nhất và cấp 13 là những con

quái to lớn và mạnh nhất. Nhưng chúng cũng vẫn chỉ là lũ quái vật thông thường thôi, còn quân đoàn quý của Quý Vương thì thiện chiến và nguy hiểm hơn rất nhiều, với những ma thuật hùng mạnh và trí thông minh không thua kém loài người."

Nghe những lời kể của Ebenie mà Xương Uy không khỏi cảm thấy những lo lắng. Anh nhớ lại:

"Nếu nói về quái vật thì hai chúng tôi đã từng đụng độ với một bầy vượn tuyết sừng dê rất đông đảo."

"Chúng chỉ là quái vật cấp 4 thôi." - Ebenie nói.

"Còn thủy quái tuyết?"

"Quái vật cấp 6. Mà ta vẫn nghi ngờ hai người lắm, liệu các người có phải là gián điệp của Quý Vương không?" - Ebenie lại nhìn Xương Uy với ánh mắt dò xét từ chân lên đến đầu, và nhất là cánh tay trái bằng bạc của anh.

"Đã nói là chúng tôi không phải kẻ xấu đâu mà." - Xương Uy toát mồ hôi.

"Việc ấy thì còn phải xem đã." - Ebenie lờm Xương Uy một lần nữa, rồi nàng quay người và bay về phía Arelgon.

Và hành trình tiến về Fayusia đã bắt đầu.

Xương Uy và Huệ Nha sẽ tiếp tục cưỡi trên lưng con sói tuyết Mevyh. Còn Ebenie thì đứng trên vai siêu robot chiến đấu Arelgon, bộ giáp màu thiên thanh của nàng nổi bật trong tuyết trắng, nàng đồng đặc ra lệnh:

"Đi nào Arelgon, thẳng tiến Fayusia!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Thánh Kiếm (I)

I

Cánh đồng hoa cải vàng ruộm chìm trong mưa tuyết trắng.

Đoàn tàu siêu tốc lao đi vun vút như một mũi tên bạc xuyên qua cánh đồng hoa mênh mông. Đây là chuyến tàu tới Assaha. Trong toa số 8, Nhiên Sa và Nhan Vy ngồi bên nhau, hai người vẫn mặc những bộ đồng phục của trường trung học Ahju.

"Yaaa, đồng hoa cải đẹp tuyệt trần, cả tuyết nữa, thích quá!" - Nhan Vy dán mắt vào khung kính toa tàu và vui vẻ reo lên - "Chúng mình cứ như đang đi du lịch ấy nhỉ?"

"Ừ." - Nhiên Sa nói - "Một chuyến du lịch nguy hiểm."

"Mà cái hội kín ấy có tên là gì vậy?" - Nhan Vy quay nhìn Nhiên Sa và hỏi.

"Zatica." - Nhiên Sa đáp.

* Zatica: Hội kín bí ẩn với niềm tin rằng vũ trụ được hình thành nên từ 7 nguyên tố lớn.

"Zatica ư? Nhưng liệu họ có sẵn sàng giải đáp những thắc mắc của chúng ta không?" - Nhan Vy hỏi e ngại.

"Tớ không chắc nữa." - Nhiên Sa khẽ lắc đầu - "Zatica là một giáo phái ẩn dật và tách biệt với thế giới, thế nên những thông tin về họ là rất ít. Và có thể họ sẽ không cư xử thân thiện đâu."

Nhan Vy chợt thấy lạnh gáy, cô có cảm giác rằng các thành viên của hội kín Zatica ấy chắc hẳn đều là những kẻ vô cùng kì quái và lập dị, như kiểu tà giáo vậy! Cô liền ngồi nép vào Nhiên Sa và nắm lấy bàn tay anh:

"Nhiên Sa, nếu... có chuyện gì xảy ra, cậu sẽ bảo vệ tớ chứ?"

"Ừ Nhan Vy, tất nhiên rồi." - Nhiên Sa mỉm cười đáp.

"Tớ sợ lắm..." - Nhan Vy dựa đầu vào vai Nhiên Sa, giọng cô khe khẽ.

"Tớ biết..." - Nhiên Sa khẽ gật đầu - "Mà... cậu ngủ rồi hả?"

Đúng là Nhan Vy đã ngủ rồi thật, tốc độ ngủ của cô có lẽ còn siêu tốc hơn cả đoàn tàu. Dựa vào vai anh, cô đã ngủ rất say rồi, cũng bởi đêm qua cô đã thao thức tới tận khuya vì hồi hộp cho chuyến đi ngày hôm nay.

Nhiên Sa ngồi lặng im bên Nhan Vy, hương tóc của cô ấy thoang thoang mùi táo chín và đào tây, khiến cho anh có một cảm giác thật êm ái. Bàn tay cô ấy vẫn nắm lấy tay anh, thật mềm mại và ấm áp.

Toa tàu vắng vẻ chỉ có hai người. Ngoài khung cửa kính, sắc vàng và sắc trắng của hoa cải và tuyết vẫn hòa quyện trong bức tranh quang cảnh nên thơ, dịu dàng mà trầm mặc...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Thánh Kiếm (li)

II

Vài tiếng sau. Cuối cùng Nhiên Sa và Nhan Vy cũng đã đặt chân lên mảnh đất Assaha tươi đẹp, trước mắt họ là thành phố cổ kính với số dân gần 3 triệu người. Trên đỉnh ngọn đồi lớn ở trung tâm thành phố là một tòa lâu đài hết sức tráng lệ, mà nay được sử dụng làm tòa thị chính.

"Ôi, thành phố này còn đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của tớ!" - Đôi mắt Nhan Vy sáng lên thích thú.

"Assaha, cổ thành lâu đời nhất thế giới." - Nhiên Sa cũng cảm thấy những bồi hồi.

Hai người đều đeo trên lưng những chiếc ba lô bên trong đựng một ít thức ăn và những vật dụng cần thiết. Ngoài ra Nhan Vy còn xách theo một chiếc vali hình chữ nhật rất dài được bọc da màu đen.

"Trong đó có gì vậy?" - Nhiên Sa nhìn chiếc vali và hỏi.

"À, đồ nghề của tớ đấy." - Nhan Vy đáp - "Cậu có muốn xem không?"

"Không cần đâu..." - Nhiên Sa vội lắc đầu, anh thừa biết "đồ nghề" của cô nàng là thứ gì rồi.

"Thế giờ chúng ta tìm hội kín Zaticka ở đâu đây?" - Nhan Vy hỏi.

"Theo thông tin mà tớ có, thì đại bản doanh của họ là một tòa pháo đài cổ nằm ở sâu bên trong khu rừng rậm phía Đông thành phố này." - Nhiên Sa đáp.

"Nào, vậy chúng ta bắt đầu nhiệm vụ thôi." - Nhan Vy hào hứng nói.

Hai người bắt xe bus để đi tới khu rừng. Tuyệt nhẹ nhàng roi. Ngồi trên tầng 2 của chiếc xe bus màu xanh lá cây, Nhan Vy ngắm cảnh đường phố Assaha lướt qua với vẻ trầm trồ:

"Tớ thích lối kiến trúc của thành phố này quá, có gì đó trang nghiêm mà thật tinh tế, sau khi nhiệm vụ hoàn thành chúng ta sẽ dành thời gian để đi tham quan một vòng nhé?"

"Được thôi. Chỉ hi vọng mọi việc sẽ suôn sẻ." - Giọng Nhiên Sa trầm trầm.

Nửa giờ sau, họ đã tới được khu rừng nằm ven rìa phía Đông của Assaha. Khu rừng hoang sơ và rậm rạp hơn rất nhiều so với họ nghĩ, cứ như là rừng nguyên sinh vậy. Xa xa, bóng dáng những dãy núi hùng vĩ thấp thoáng trong màn sương tuyết.

"Chúng ta cùng thám hiểm rừng sâu nào." - Nhan Vy có vẻ phấn khích - "Mà cậu có biết vị trí chính xác của tòa pháo đài Zaticka ấy ở đâu trong khu rừng này không?"

"Không. Nhưng chúng ta nhất định sẽ tìm ra." - Nhiên Sa tự tin nói - "Cứ đi theo tớ."

2 giờ sau. Nhiên Sa và Nhan Vy đã tiến được rất sâu vào trong khu rừng, sâu đến nỗi chẳng còn biết phương hướng gì nữa. Xung quanh họ là những cây cổ thụ rất lớn, cành lá um tùm, dây leo chằng chịt. Trên thảm lá khô mọc đầy hoa dại và nấm.

"Này Nhan Vy, tớ nghĩ chúng ta bị... lạc mất rồi." - Nhiên Sa toát mồ hôi nói.

"Háaaa? Cứ đi theo cậu là thế này đây sao Nhiên Sa?" - Nhan Vy lo lắng kêu lên.

"Tớ xin lỗi, thực ra tớ không có kinh nghiệm đi rừng cho lắm." - Nhiên Sa cười méo xệch.

"Trời sắp tối rồi, tuyết cũng bắt đầu rơi nhiều hơn, còn chúng ta thì bị lạc giữa chốn rừng sâu hoang vắng này, phải làm sao đây chứ??" - Nhan Vy than thở.

"Cậu hãy bình tĩnh, để tớ..."

BỊCH!!

Nhiên Sa chợt dừng câu nói bởi có một vật gì đó nặng nề vừa rơi bịch xuống ngay phía trước anh và Nhan Vy.

"Cái... gì vậy??" - Nhan Vy mở căng đôi mắt màu chocolate.

"Hình như... đó là một..." - Nhiên Sa nuốt nước miếng, cổ họng anh đang khô ran - "... cái xác người!"

"Á!!!!..." - Nhan Vy thét lên, cô cũng đã nhận ra điều ấy. Vật nằm kia là một cái xác người chết trắng bệch - "Sao... sao lại có xác người rơi xuống đây???"

"Nó... rơi từ trên tán cây kia xuống." - Nhiên Sa nhìn lên, anh cảm thấy lạnh toát xương sống.

Chợt...

Nó đang nhòem dậy...

Cái xác đang nhòem dậy!!

"Trời... trời ơi..." - Cả Nhiên Sa và Nhan Vy đều đứng chết chân tại chỗ và kinh hãi nhìn cảnh cái xác đang ngồi bật dậy và quay đầu nhìn thẳng vào họ bằng con mắt đỏ rực!

BỊCH! BỊCH! BỊCH! BỊCH!

Ngay lúc ấy, có thêm rất nhiều cái xác nữa lại đang tiếp tục rơi xuống từ các tán cây cao! Từng cái xác, từng cái xác trắng nhợt nhạt ghê rợn, chúng giãy dụa dữ dội trên thảm lá khô rồi bắt đầu bật người dậy!!

"Ch... chuyện gì... thế này...?" - Nhan Vy run rẩy đứng nép sát vào Nhiên Sa, nhịp tim cô như đang thất lại, và nỗi kinh hoàng khiến hơi thở của cô như đóng băng.

Hàng chục cái xác sống vẫn đang vuron mình đứng dậy ở khắp mọi phía xung quanh Nhiên Sa và Nhan Vy. Chúng có lớp da trắng bợt lơ loét, mái tóc trắng dài và mỏng lơ thơ, hai hốc mắt đen ngòm sâu hoắm và chỉ có duy nhất một đốm lửa rực đỏ nằm trong hốc mắt bên phải. Trên người chúng là những bộ đồ trắng mục nát rách rưới, và trên đôi bàn tay gân guốc của chúng là những móng vuốt trắng hếu cực dày và nhọn!

"Snow... Zombie?" - Nhiên Sa cất giọng, anh cố gắng trấn tĩnh lại.

* Snow Zombie: Thấy ma tuyết. Món ăn ưa thích của chúng là thịt người.

"Chúng... đông quá..." - Bờ môi Nhan Vy run run, mắt cô như không thể chớp được nữa.

Grừr! Grừr!

Lũ thầy ma tuyết đã vây kín xung quanh hai người, từ khí bốc lên nghẹt thở, chúng gầm gừ man rợ với những con mắt đỏ rực lửa!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Thánh Kiếm (lii)

III

"Đừng sợ Nhan Vy, đừng cảm lên." - Nhiên Sa hít sâu một hơi và nói - "Chúng ta chưa thể chết ở đây được, chuẩn bị đánh một trận với chúng nào."

"Đã rõ." - Nhan Vy khẽ gật đầu, cô đặt tay lên ngực ngăn cho trái tim mình thôi run rẩy - "Chúng ta còn có nghĩa vụ giải cứu nhân loại thì lũ quái vật tầm thường này đâu thể khiến chúng ta sợ hãi được chứ. Đã đến lúc dùng tới đồ nghề của tớ rồi."

Rồi cô đặt chiếc vali dài của mình xuống và bật nắp ra. Đúng như Nhiên Sa đoán, bên trong chiếc vali là cả một bộ sưu tập... kiếm. Những thanh trường

kiếm, đoàn kiếm và cả những lưỡi dao găm sáng loáng.

"Ôi các bé cưng dễ thương của chị..." - Nhan Vy trêu mếu nói với đám dao kiếm, đôi môi cô đang từ từ kéo lên một nụ cười âm lãnh - "Cuối cùng cũng đến ngày các em được thực chiến rồi, hãy cùng chị trừ ma diệt quỷ nào."

Lũ thầy ma tuyệt đang gào rú cuồng loạn, bên trong hốc miệng của chúng là cả ngàn những chiếc răng bé xíu, bản thiêu, nhọn hoắt. Và rồi chúng bắt đầu nhào tới một cách điên dại với những móng vuốt rùng rợn giờ ra!

Gràoooo!

Rầm!!

Tên thầy ma tuyệt đầu tiên bị Nhiên Sa quật ngã "rầm" xuống đất bằng một thế võ Aikido mẫu mực. Anh tiếp tục tung ra một đòn cước cao tuyệt vời thẳng vào đầu tên thứ 2, khiến hắn bắn "uỳnh" vào một thân cây cổ thụ.

Nhan Vy thì hai tay cầm hai trường kiếm, cô xoay người vun vút và thi triển tuyệt kỹ như một cơn gió lốc. Kết quả là lũ thầy ma tuyệt bị chém tan nát, những dòng máu đen ngòm như nước cống của chúng bay vương vãi khắp thảm lá rừng.

"M... mạnh quá." - Nhiên Sa mấp máy môi, dù anh đã biết Nhan Vy là thành viên ưu tú của câu lạc bộ kiếm thuật ở trường, nhưng cũng không ngờ là cô ấy đã đạt đến đẳng cấp này.

"Chưa hết đâu, tớ còn muốn thực nghiệm một bí chiêu này nữa." - Giọng Nhan Vy đầy hào hứng, hai thanh kiếm trên tay cô giờ đã được thay thế bằng những lưỡi dao sắc lẹm được kẹp vào giữa các ngón tay của cô, 8 lưỡi dao tất cả, chúng là những lưỡi dao được chế tạo đặc biệt sau khi phóng đi sẽ tự quay trở về tay chủ nhân giống như boomerang vậy.

"Bát kiếm sát ma!" - Nhan Vy thét lên rồi cô vung cả hai bàn tay phóng những lưỡi dao vào lũ thầy ma tuyệt.

Vút! Vút! Vút!

8 lưỡi dao vun vút bay đi, gây ra những vết chém hiểm hóc vào cơ thể lũ thầy ma tuyệt rồi lại bay về tay Nhan Vy. Cô nhịp nhàng đón lấy chúng rồi lại phóng đi, cứ như thế thêm nhiều lượt nữa. Lũ thầy ma tuyệt bị quấy đảo tan tác, chúng rống lên đau đớn trước khi lần lượt đổ gục xuống.

Nhiên Sa chẳng còn việc gì để làm nữa, anh lùi về sau chiêm ngưỡng Nhan Vy chiến đấu. Cô ấy đang tung hoành giữa bầy xác sống, di chuyển lẹ làng, dao phóng ra loang loáng, khiến cho máu đen của lũ quái bắn ra thành mưa tưới ướt cả một khoảng rừng.

Và cuối cùng sau một hồi, lũ thầy ma tuyệt đã hoàn toàn bị tiêu diệt, thi thể của chúng nằm la liệt trong những vũng máu đen hôi hám. Những bông tuyết thoát xuống từ các tán cây, rơi như phiêu linh.

"Chúng ta đã thắng rồi, một trận chiến thật kịch tính nhỉ?" - Nhan Vy hân hoan bước trở lại bên Nhiên Sa, chiếc váy đồng phục của cô lấm lem những vết máu của lũ quái vật.

"Ừ, chỉ cần vượt qua được nỗi sợ thì chúng ta có thể chiến thắng bất cứ kẻ thù nào." - Nhiên Sa nhẹ nhàng nói.

"Khi này tớ đã sợ lắm nhé, nhưng nhờ có các bé cưng này mà tớ mới lấy lại được tinh thần đấy." - Nhan Vy quỳ xuống và âu yếm ôm lấy chiếc vali đựng kiếm của cô vào lòng.

"Tớ hiểu là cậu sẽ biến thành một nhân cách khác mỗi khi cầm kiếm." - Nhiên Sa lẩm bẩm.

"Nhưng lũ quái vật này ở đâu ra? Sao chúng lại tấn công chúng ta?" - Nhan Vy thắc mắc, cô đứng lên và nhìn lại những cái xác của lũ thầy ma tuyệt.

"Tớ nghĩ có lẽ vùng rừng này nằm trong sự kiểm soát của hội kín Zaticka ấy, và họ đã tạo ra lũ quái vật để cản bước những ai xâm nhập." - Nhiên Sa suy đoán.

"Nghĩa là chúng sẽ còn xuất hiện nữa ư?"

"Có thể là..."

RÀÀÀMM!!!

Nhiên Sa chưa kịp nói hết câu thì một thứ gì đó chắc hẳn vô cùng nặng nề đã "rầm rầm" đáp xuống ngay phía sau anh và Nhan Vy, khiến cả nền đất rừng rung lên.

Hai người chăm chậm quay đầu lại...

Đang đứng sừng sững ở phía sau lưng họ là một... tên thầy ma tuyệt khổng lồ, cao tới hơn 6 mét!!

"Con trùm đấy..." - Nhịp tim Nhiên Sa lại bắt đầu nổi lên dồn dập.

"Nó to quá..." - Nhan Vy mở lớn đôi mắt với vẻ khiếp đảm.

GRÀÀOOO!!!

Tên thầy ma tuyết chứa rống lên một tiếng khiến khắp rừng cây rung động. Nó có kích thước vượt trội, cơ thể nó cũng lực lưỡng phi thường với lớp da trắng nhon như được rắc bột phấn, mái tóc trắng của nó mỏng dính nhưng dài thướt, bên hốc mắt phải ngùn ngụt lửa đỏ. Vũ khí của nó là một cây búa bằng đá khổng lồ có khả năng đập nát một chiếc xe bus chỉ sau một đòn.

Nhan Vy sau vài giây trấn tĩnh liền vung tay phóng những lưỡi dao của mình vào tên thầy ma tuyết chứa kia, nhưng những lưỡi dao chạm vào lớp da thịt cứng như thép nguội của nó thì văng ra ngay mà chẳng thể gây được chút thương tổn gì.

"Trời, da nó cứng đến thế ư!? Vũ khí của tớ vô tác dụng rồi..." - Nhan Vy hoảng hồn - "Làm sao đây Nhiên Sa??"

"Đừng lo." - Nhiên Sa mỉm cười - "Tớ đã có một kế hoạch."

"Hay quá, tớ biết có thể tin tưởng vào cậu mà." - Nhan Vy reo lên - "Thế kế hoạch của cậu là gì?"

"Chỉ một từ thôi: CHẠY!!!" - Nhiên Sa hét lên rồi anh nắm lấy bàn tay Nhan Vy và quay người kéo cô bỏ chạy.

"Ếếếế...?" - Nhan Vy kêu lên và cố gắng chạy theo Nhiên Sa - "Đây mà là kế hoạch à???"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Thánh Kiếm (Iv)

IV

THÌNH! THÌNH! THÌNH!

Tên thầy ma tuyết chứa hùng hổ nện bước đuổi theo Nhiên Sa và Nhan Vy, từng bước chân đồ sộ của nó khiến cả nền đất rừng như muốn lún sụp xuống, nó không ngừng vung cây búa đá khổng lồ đập tan nát các thân cây lớn để mở lối, khiến cành lá gãy đổ rào rào.

Nhịp tim của cả Nhiên Sa lẫn Nhan Vy đều nổi dồn dập như trống trận, họ đang chạy thực mạng ra một khoảng rừng trống. Lúc này trời đã chạng vạng, tuyết rơi rào rào.

Tên thầy ma tuyết chứa lại gầm lên, rồi nó vung tay quăng cây búa đá về phía Nhiên Sa và Nhan Vy.

UỠNHHHH!!

Cây búa khổng lồ rơi xuống ngay phía trước Nhiên Sa và Nhan Vy, tạo ra một rung chấn khủng khiếp khiến họ bật ngã lăn ra đất.

Và tên thầy ma tuyết chứa đã xồng xộc xông tới!

Nhiên Sa và Nhan Vy cùng ngước lên, toàn thân họ cứng đờ, trái tim cũng cứng lại trong lồng ngực. Tên quái vật đã đứng lừng lững ngay trước mặt họ rồi, con mắt đỏ phía bên phải của nó sáng rực lên, và bàn tay đầy những chiếc vuốt sắc ghê hồn của nó đang vung lên!!

Bỗng...

Một bóng người khoác áo choàng đen đang bay vút tới với một thanh bảo kiếm sáng loáng trên tay.

Xẹẹẹẹt!!

Một tia chớp lóe lên. Và cánh tay phải đang vung lên của tên quái vật đã bị thanh bảo kiếm của người đó chém đứt lìa, rồi "Rầm!" xuống nền đất, máu đen phụt ra lai láng.

GRÀÀÀO!!!

Tên quái vật gầm rú lên đau đớn và giận dữ cùng cực, nó nhảy xộc tới cầm cây búa đá lên bằng bàn tay còn lại rồi bắt đầu tấn công người khoác áo choàng đen một cách điên cuồng.

Vút! Vút! Vút!

Tên quái vật vung búa liên hồi dữ dội. Nhưng thân pháp người khoác áo choàng đen quá biến ảo khiến nó chẳng có nổi một cú đập trúng đích.

Rồi trong một khoảnh khắc, khi người khoác áo choàng đen phóng mình lên không trung, chiếc mũ trùm đầu bỗng tuột ra, để lộ ra khuôn mặt của một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần với mái tóc vàng óng như tơ trời.

Nhan sắc của nàng khiến cỏ cây cũng phải rung động, say mê.

Cũng ngay khoảnh khắc để lộ dung nhan ấy, nàng đã vung thanh bảo kiếm nhằm thẳng vào vùng cổ của tên quái vật.

Xeçççç!!

Một tia chớp nữa lại lóe lên. Và đầu của tên quái vật đã nặng nề rơi xuống, máu từ căn cổ của nó phun trào lên cao như một dòng nham thạch đen đặc.

Trận chiến kết thúc.

Tuyết vẫn rơi rơi khắp đất trời.

Thiếu nữ áo choàng đen đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Nhiên Sa và Nhan Vy, giọng nàng thanh trong như tiếng nước suối reo mùa hè:

"Lũ quái vật có thể sẽ còn kéo đến đây. Hai em hãy đi theo chị."

"Ah... Vâng." - Nhan Vy đáp, cô có vẻ hơi lúng túng.

Nhiên Sa cũng chưa hết ngỡ ngàng, tên quái vật to lớn hung bạo như thế mà nàng thiếu nữ tóc vàng này giải quyết chỉ sau hai nhát kiếm, quả thực là một sức mạnh phi thường.

Và đôi mắt nàng mang màu xanh lam như đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Thánh Kiếm (V)

V

Ít phút sau, thiếu nữ áo choàng đen đã dẫn Nhiên Sa và Nhan Vy tới bên một dòng suối. Nhan Vy cũng đã thu nhặt lại những lưỡi dao và chiếc vali đựng kiếm của cô.

"Nơi này tương đối an toàn rồi, hai em không phải sợ nữa đâu." - Thiếu nữ áo choàng đen nói.

"Ah vâng, cảm ơn cậu đã cứu bọn tớ." - Nhan Vy cảm kích nói.

"Đừng bận tâm đến chuyện đó." - Giọng thiếu nữ áo choàng đen nhẹ nhàng, nàng đã bỏ hẳn chiếc mũ trùm đầu ra, nhan sắc nàng quả thực là một tuyệt tác của tạo hóa, đôi mắt nàng thanh khiết như đại dương xanh thẳm.

"Tớ tên là Nhan Vy, còn đây là Nhiên Sa. Bọn tớ có thể được biết tên cậu không?" - Nhan Vy hỏi.

"Tên chị là Elvessa." - Thiếu nữ áo choàng đen đáp - "Nhưng hai em hãy gọi chị là công chúa bóng..."

"Công chúa bóng bay ư? Tớ thích bóng bay lắm." - Nhan Vy vui vẻ nói.

"Không. Mà là..."

"Nhưng tớ thấy cái tên công chúa bóng bay không hợp với cậu cho lắm, hay là đổi thành công chúa bóng ma đi, nghe sẽ hay hơn đấy." - Nhan Vy hào hứng đề nghị.

"Không." - Elvessa lắc đầu - "Chị là công chúa bóng..."

"Cậu nghĩ sao Nhiên Sa? Theo ý cậu thì nên chọn tên nào?" - Nhan Vy quay sang Nhiên Sa.

"À, tớ nghĩ là nên chọn tên công chúa bóng đá, vì tớ thích môn thể thao này nhất." - Nhiên Sa đáp.

"Không được." - Nhan Vy xua tay - "Sở thích của cậu thì đâu có liên quan gì đến tên cô ấy chứ."

"Vậy thì công chúa bóng mây được không?" - Nhiên Sa đưa ra đề xuất khác.

"Càng không được!" - Nhan Vy nhăn mặt - "Bóng mây nghe cứ như tên một loại mưa ấy."

"Ngày hai em..." - Elvessa bắt đầu cảm thấy muốn bốc hỏa - "Nghe chị nói đây, chị là công chúa b..."

"Haizz, biết chọn cái tên nào đây?" - Nhan Vy thờ dãi - "Bóng ma hay là bóng..."

"Đủ rồi! Đừng có cật lời chị nữa!" - Elvessa quát, đôi mắt màu xanh lam của nàng sáng rực lên, và nàng vung thanh bảo kiếm lên chĩa thẳng vào cổ Nhan Vy - "Nghe cho rõ đây, chị là Công chúa bóng đêm. Hãy ghi nhớ lấy!"

"Vânggg, tớ biết rồi ạ..." - Nhan Vy run run nói.

"Được rồi, vậy thôi." - Elvessa thu kiếm về.

"Thanh kiếm của cậu đẹp quá." - Nhan Vy nhìn thanh kiếm của Elvessa bằng ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ - "Chắc nó phải rất quý giá đúng không?"

"Đúng vậy, đây là Azgaza, thanh kiếm gia truyền của dòng họ chị." - Elvessa tự hào đáp.

* Azgaza: Thánh kiếm. Thanh kiếm huyền thoại của hoàng gia Algy, sở hữu một nguồn sức mạnh vô địch. Dài 1,5 mét với phần chuôi bằng vàng và phần lưỡi bằng siêu tinh kim.

"Khi này tớ thấy kiếm pháp của cậu tuyệt lắm. Cậu biết không tớ cũng rất đam mê kiếm thuật đấy nhé." - Nhan Vy hồ hởi nói.

"Thế ư? Chị thấy em cũng có tố chất đấy." - Elvessa mỉm cười.

"Ôi, cảm ơn cậu, hi. Nhưng cậu bao nhiêu tuổi mà cứ xưng chị với bọn tớ thế?" - Nhan Vy hỏi.

"Chị đã 16 tuổi rồi đấy." - Elvessa đáp.

"Thế thì bằng tuổi bọn tớ mà, bọn tớ cũng 16 tuổi."

"Không, nhìn thế nào thì chị cũng thấy các em chỉ khoảng 14, 15 tuổi thôi."

"16 mà."

"Không. Chị không tin."

"Hééé, tớ nói dối cậu làm gì chứ. Bọn tớ thực sự đã 16 tuổi rồi mà."

Trời đã tối thêm một chút. Dòng suối chảy róc rách, nước trong veo. Tuyết vẫn rơi chập chới trong không gian xanh rì của rừng cây. Nhan Vy và Elvessa cứ tranh cãi về chuyện tuổi tác mãi mà không xong, Nhiên Sa đành lên tiếng:

"Ngày sắp tối rồi đấy, hai cậu không thấy đói sao?"

"A đúng rồi, chúng mình đốt lửa trại đi." - Nhan Vy hứng khởi đề xuất.

"Dưới suối này có rất nhiều cá, chị sẽ bắt một ít làm bữa tối." - Elvessa lại tuốt thanh kiếm báu Azgaza sáng ngời của nàng ra khỏi vỏ.

"Vậy tớ sẽ đi nhặt củi khô để nướng cá. Còn Nhiên Sa cậu đi hái nấm đi." - Nhan Vy phân công.

Một lúc sau. Một đồng lửa đã được đốt lên ngay bên bờ suối. Nhiên Sa, Nhan Vy và Elvessa cùng ngồi quanh đồng lửa với những xiên cá nướng, nấm nướng và cả trái lê rừng nữa.

"Thơm quá." - Nhan Vy hai tay cầm hai xiên cá và nấm - "Elvessa, cậu nướng cá khéo thật đấy, bên ngoài không cháy mà bên trong thịt cá mềm lắm."

"Vậy em hãy ăn thật nhiều đi nhé." - Elvessa mỉm cười nói.

"Vâng, cảm ơn cậu." - Nét mặt Nhan Vy hết sức rạng rỡ.

"Cả em nữa, Nhiên Sa." - Elvessa đưa một xiên cá cho Nhiên Sa - "Hai em cứ ăn thoải mái đi nhé, chị sẽ nướng thêm nữa."

"Cảm ơn, Elvessa." - Nhiên Sa mỉm cười nhận lấy xiên cá, không ngờ Elvessa khi chiến đấu với quái vật thì rất lạnh lùng mà lúc bình thường lại dịu dàng đến thế, và về khoản nấu ăn thì cô ấy ăn đứt Nhan Vy rồi. May thật, anh thử tưởng tượng bữa này mà do Nhan Vy làm thì chắc là cả cá lẫn nấm đều cháy thành than mất.

Trời đã tối hẳn. Trăng đã lên. Những vì sao dẹt thành một dải sáng trên vòm trời cao vợi phía trên dòng suối. Tuyết chỉ còn rơi lãnh đăng. Tiếng chim

rừng thý thoảng vang lên sau những tán cây. Mùi hương thảo mộc loáng thoáng trong không khí.

"Mà này Elvessa, cậu một mình đi vào rừng sâu này làm gì vậy?" - Nhiên Sa hỏi Elvessa.

"Chị đang đi tìm một giáo phái bí mật, có tên là hội kín Zaticka." - Elvessa đáp, giọng nàng trầm lại.

"Thế ư?" - Nhiên Sa hỏi ngạc nhiên - "Vậy là chúng ta có chung mục đích rồi, bọn tớ cũng đang đi tìm hội kín đó đấy."

"Thật sao?" - Elvessa quay nhìn Nhiên Sa, đôi mắt xanh trong của nàng như mở lớn hơn - "Nhưng hai em tìm hội kín đó để làm gì?"

Nhiên Sa liền kể lại cho Elvessa nghe câu chuyện về 7 nguyên tố có liên quan đến những thảm họa đang xảy ra trên toàn cầu trong thời gian qua. Nghe xong, đôi mắt Elvessa như run lên, nàng quay nhìn đồng lửa cháy bùng bùng, ánh mắt chất chứa những giận dữ:

"Đúng rồi, chính là lũ Tử thiên thần ấy, chính chúng đã gây ra những thảm họa ấy đấy!"

"Tử thiên thần?" - Cả Nhiên Sa và Nhan Vy đều cảm thấy thoáng lạnh gáy. Ngay cả ngọn lửa như cũng trở nên u ám.

"Chị đã đối mặt với một trong số chúng." - Elvessa kể lại, nàng nắm chặt lấy thanh Azgaza trong tay - "Rồi chị đã điều tra khắp nơi, và lần ra được một manh mối là hội kín Zaticka. Từ hàng ngàn năm trước, khái niệm Tử thiên thần đã từng xuất hiện trong những nghi lễ của hội kín bí ẩn này."

"Nhưng Tử thiên thần là gì?" - Nhan Vy run run hỏi.

"Chúng là những kẻ hủy diệt." - Elvessa đáp, ánh mắt nàng cháy bùng lên như ngọn lửa xanh - "Và chúng muốn hủy diệt thế giới của chúng ta. Nhưng chị sẽ chặn bàn tay chúng lại, chị sẽ tìm ra chúng và xử tử chúng."

"Vậy hãy để bọn tớ cùng sát cánh bên cậu nhé." - Nhan Vy nói, ánh mắt màu nâu đậm của cô sáng ngời quyết tâm - "Bọn tớ cũng muốn diệt trừ những kẻ tàn ác ấy và bảo vệ hành tinh của chúng ta."

"Nhưng việc này nguy hiểm lắm đấy." - Elvessa khẽ lắc đầu.

"Không sao, bọn tớ không sợ đâu." - Nhiên Sa mỉm cười nói - "Elvessa, hãy để bọn tớ cùng cậu thực hiện nghĩa vụ với Trái đất, bởi vì chúng ta đều là những con người được sinh ra trên hành tinh này mà."

"Vậy được rồi." - Elvessa cảm động nhìn Nhiên Sa và Nhan Vy - "Từ nay chúng ta sẽ là đồng đội. Trước tiên chúng ta sẽ phải tìm ra hội kín Zaticka để hỏi rõ ràng sự thật về 7 nguyên tố và lũ Tử thiên thần kia."

"Vâng!" - Nhan Vy đáp một cách đầy khí thế - "Nhưng cậu không được gọi bọn tớ là em nữa nhé."

"Không, việc đó thì chị từ chối." - Elvessa lắc đầu.

"Hả, sao cậu vô lý thếếế?" - Nhan Vy không chịu.

"Này hai cậu, chúng ta nên ngủ sớm đi để lấy sức sáng mai tiếp tục lên đường." - Nhiên Sa đành can thiệp - "Khu rừng này rất rộng lớn, để tìm ra tòa pháo đài đại bản doanh của hội kín Zaticka sẽ không dễ dàng đâu."

Đêm đã về khuya. Ba người chui vào trong những chiếc túi ngủ và nằm quanh đồng lửa vẫn còn cháy âm ỉ.

Những bông tuyết dịu dịu tỏa sáng trong ánh trăng.

Nhiên Sa nằm lặng lẽ nhìn lên bầu trời đêm sáng lấp lánh muôn vàn vì sao, ngày hôm nay có lẽ là một ngày mệt nhọc nhất trong cuộc đời anh, khi lần đầu tiên phải đối mặt với lũ quái vật thầy ma tuyết ghê rợn. Nhưng...

Ngày mai không biết sẽ ra sao nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Khu Rừng Chết Chóc (I)

Trọng lượng thực của Arelgon là 2200 tấn, và với chiều cao gần 100 mét, nên để có thể di chuyển một cách dễ dàng trên mặt đất thì nó phải cần tới một hệ thống tiết giảm trọng lực vô cùng tinh vi.

Lúc này, con robot khổng lồ ấy đang lừng lững di chuyển trên mặt biển băng tạo ra những tiếng thình thịch vang dội. Ebenic đã chui vào trong khoang

điều khiển được đặt trên đầu nó. Và chạy theo phía sau nó là con sói tuyết sừng tấm Mevyh với Xương Uy và Huệ Nha trên lưng, chim phượng hoàng Navarisa thì bay ngay trên đầu con sói.

Tất cả đang cùng hướng thẳng tới châu đại dương, nơi có thành phố cuối cùng của nhân loại: Fayusia.

...

Đến chiều, họ đã đặt chân lên một hòn đảo hoang khác trên biển băng. Và trước mắt họ là rừng cây Tallakalar chìm trong tuyết.

* Tallakalar: Một loài cây cổ thụ khổng lồ, có thể đạt tới chiều cao 150 mét.

Từ trong khoang điều khiển, Ebenie ra lệnh cho Arelgon giảm tốc độ và tiến thẳng vào khu rừng. Con sói Mevyh cũng chạy nước kiệu theo sau, nó giữ một khoảng cách tầm 50 mét với con robot để tránh những tiếng ồn và rung chấn từ những bước di chuyển của cặp chân kim loại đồ sộ ấy.

Những thân cây Tallakalar thẳng tắp và rất lớn với đường kính vài mét, thậm chí nhiều cây còn có đường kính hơn 10 mét, mọc vuron cao vút vượt trên cả đầu Arelgon. Lốp vỏ của chúng được phủ trắng bởi bụi tuyết, cành lá thì hoàn toàn trơ trụi.

Trên lưng con sói, Huệ Nha đưa mắt nhìn lên những thân cây kì vĩ ấy, đôi mắt nàng sáng như 2 viên ngọc với 2 màu khác biệt. Xương Uy ngồi phía sau, cả ngày dài dong dẫu trong băng tuyết nên giờ anh thấy mặt bà người, anh cứ lặng nhìn dòng suối tóc óng ả chảy trên lưng Huệ Nha, và nét dịu dàng trên khuôn mặt nàng dù là ở góc nhìn nghiêng thế này.

Tại sao nàng có thể luôn giữ được vẻ bình thản đến thế? Như thế thế giới chẳng có gì có thể khiến nàng âu lo.

Xương Uy lặng lẽ ngồi nhích lại gần nàng, anh đưa hai tay qua eo nàng, ôm lấy nàng từ phía sau, và khẽ ngả đầu xuống bờ vai nàng.

"Anh xin lỗi, anh mệt quá..."

"Không sao đâu." - Nàng dịu dàng nói.

Mùi hương của nàng thơm ngát khiến Xương Uy cảm thấy thật dễ chịu, anh dần dần khép đôi mắt lại:

"Huệ Nha, khi nào tới được Fayusia, anh sẽ nhờ họ cung cấp cho chúng ta những vật liệu cần thiết, và anh sẽ chế tạo ra một cỗ máy thời gian khác để đưa chúng ta trở về."

"Vâng." - Nàng khẽ gật đầu.

"Dù có thể việc này sẽ phải mất nhiều năm, và có thể... cỗ máy sẽ vẫn không hoạt động theo ý chúng ta muốn. Bởi vì việc chế tạo này rất phức tạp, nó quá phức tạp. Nhưng, anh sẽ... anh nhất định sẽ..."

"Em tin anh." - Giọng nàng như tiếng chuông ngân đêm hè.

"Ừ." - Xương Uy mỉm cười - "Anh sẽ cố gắng."

Con sói tuyết vẫn phi nước kiệu qua những thân cây cao lớn. Ở phía trước, bóng dáng con robot Arelgon vẫn sừng sững giữa những làn tuyết nhẹ nhẹ. Navarisa thì dang cánh chao lượn như một cánh điều rọc lửa.

"Huệ Nha, từ giây phút đầu tiên gặp em, anh đã có một cảm giác kì lạ lắm." - Xương Uy nói, giọng anh khe khẽ - "Em như một thiên thần từ trên trời cao bay vào phòng anh. Em thật xinh đẹp, kiều kì, và cách cư xử hay cách nói chuyện cũng rất lạ lùng nữa. Nhưng em biết không, dù thế nào thì anh cũng vẫn thấy thật ảm áp. Mọi điều về em đều khiến anh cảm thấy ảm áp lắm."

"Thế ạ?" - Gương mặt nàng dường như hơi đỏ hồng lên.

Anh vẫn áp má lên vai nàng và êm đềm nói:

"Anh thích ngắm em ngủ, thích nhìn mái tóc em phủ đầy những bông tuyết. Anh thích đôi mắt em, thích ánh nhìn tinh khiết và trong trẻo ấy. Anh thích cách em ăn hoa, thích giọng nói trong như sương của em. Anh thích cả những lúc em im lặng, thích cách em đưa tay lên vuốt tóc. Và anh cũng thích cả những lúc em cầm Hỏa nhiên kiếm và chiến đấu nữa. Và còn rất nhiều, rất nhiều điều khác nữa. Em đã sưởi ấm cho anh, đã ở bên anh và giúp anh vượt qua cả một chặng đường dài."

"Vâng." - Nàng mỉm cười.

"Chúng ta đã thực sự vượt qua cả một chặng đường dài nhỉ? Chỉ hai chúng ta, giữa thế giới mênh mông băng tuyết, qua bao thành phố chết. Đã có lúc anh muốn dừng lại, đã có lúc anh tưởng như đã mất tất cả hi vọng, nhưng em lại khiến anh đứng dậy và bước tiếp. Cảm ơn em, Huệ Nha. Cảm ơn em vì tất cả." - Anh chân thành nói.

"Vâng, em cũng cảm ơn anh." - Đôi mắt nàng long lanh.

"Anh đã nhận ra em thật quan trọng đối với anh, thật thân thiết như thế hai chúng ta được gắn kết bởi một sợi dây vô hình vậy. Vậy nên Huệ Nha, ngay

lúc này anh... có một điều muốn nói với em" - Giọng anh như thoáng ngập ngừng.

"Là điều gì vậy?" - Nàng chớp mắt - "Anh cứ nói đi."

"Huệ Nha, em hãy..."

Xương Uy ngồi thẳng dậy và nghiêm trang nói:

"Em hãy làm em gái anh nhé?"

"Vâng." - Huệ Nha trả lời ngay, giọng nàng có vẻ rất vui.

"Tốt quá." - Xương Uy cũng rất sung sướng.

"Nhưng em gái là gì thế ạ?"

"Hà?"

Ồ, biết giải thích sao đây nhỉ? Xương Uy hơi đứng hình một chút, mà sao tự dưng anh lại có ý tưởng ấy chứ, kì quặc thật.

Có lẽ là vì anh muốn có một gia đình ư?

Đúng rồi, anh đã luôn khao khát có được một gia đình. Bởi bao năm qua anh đã sống như một kẻ vô hồn. Người mẹ thân yêu của anh đã mất từ khi anh 8 tuổi, cha anh thì chẳng bao giờ thấy mặt, và anh cứ như một bóng ma trong ngôi biệt thự rộng lớn ấy. Anh đã sống như thế đấy, luôn cô đơn và khao khát được yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Tử Thiên Thần (*)

* Tử thiên thần: Nhiệm vụ của họ là hủy diệt những hành tinh có lối phát triển lệch lạc, trong đó có Trái đất. Họ đại diện cho thiên nhiên, và sự phẫn nộ của thiên nhiên trước những tội ác của loài người.

1. Huệ Nha: Nguyên tố: Lửa. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Đỏ (Mắt phải), bạc (Mắt trái). Màu tóc: Đen. Linh thú: Rồng sét Chyralza, chim phượng hoàng lửa Navarisa. Thần khí: Hòa nhiên kiếm. Thần giáp: Hòa miên.

2. Hoa Tiên: Nguyên tố: Gió. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Xanh lá cây, bạc. Màu tóc: Vàng kim. Linh thú: Đại bàng đầu rồng Nigilli. Thần khí: Rìu bạc Nabra.

3. Huy Am: Nguyên tố: Đất. Giới tính: Nam. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Nâu, bạc. Màu tóc: Nâu nhạt. Linh thú: Thạch tước Navirasor, rồng cây Nojor. Thần khí: Song chùy đá đen Calasz.

4. Hy Ca: Nguyên tố: Nước. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Xanh lam, bạc. Màu tóc: Trắng. Linh thú: Rắn hổ mang biển Capihenia. Thần khí: Băng kiếm Thủy my.

5. Hahth: Nguyên tố: Kim loại. Giới tính: Nam. Tuổi: ~ 18. Màu mắt: Vàng, bạc. Màu tóc: Bạch kim, vàng. Linh thú: Rồng bạc Bryba. Thần khí: Song kiếm vàng và bạc Nazorth.

6. Hayuna: Nguyên tố: Hư vô. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Xám, bạc. Màu tóc: Xám khói. Linh thú: Phượng hoàng tuyết Nascigi. Thần khí: Trường kích bạc Heziel.

7. Tử thiên thần thứ 7: Empty folder.

Các bạn xem ở tập 3 nhé.

Praviursa: Cuối tập 2.

P/s: Từ các chương sau tên của Xương Uy sẽ được đổi thành Zapihha.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Khu Rừng Chết Chóc (li)

* Zapihha = Xương Uy

II

Hoàng hôn thâm lặng tràn về khiến những bông tuyết bỗng trở nên thật lộng lẫy. Ánh tà dương hắt sắc tím lên những thân cây Tallakalar trầm tư, u mặc. Con sói Mevyh vẫn chậm rãi cất bước trên nền tuyết trắng, theo hướng của con robot khổng lồ phía xa kia. Navarisa thoáng cái đã bay tít lên bầu trời với những dải mây màu tím nhạt.

"Em gái nghĩa là sao? Anh trả lời đi chứ, Zapihha?" - Huệ Nha hỏi.

"À, nghĩa là từ bây giờ anh sẽ bảo vệ và chăm sóc cho em." - Zapihha đáp, anh đặt bàn tay phải của mình lên bờ vai nàng.

"Nhưng thời gian qua anh vẫn luôn bảo vệ và chăm sóc cho em mà?" - Nàng hơi quay đầu lại.

"Anh... có làm được gì đâu." - Anh ngượng ngừng nói.

Nàng đặt bàn tay thon nhỏ, trắng ngần và mềm mại lên bàn tay anh, giọng nàng ngân lên thật êm ái giữa những bông tuyết:

"Anh đã làm rất nhiều điều cho em mà, Zapihha. Trong cơn bão tuyết ấy anh đã đưa em vào lánh trong căn nhà kính, và dù chỉ có một chiếc áo duy nhất, anh vẫn sẵn sàng nhường nó cho em. Ngay cả khi em muốn tấn công anh bằng cầu lửa, anh vẫn chẳng hề giận, vẫn lo lắng và đắp áo lên người cho em lúc em bất tỉnh. Anh đã dạy em cách nói chuyện, dạy em cách mỉm cười. Anh đã ôm em vào lòng mỗi khi em cảm thấy tuyệt vọng, mỗi khi em sợ hãi.

Anh thật hào hiệp, khi em không đứng dậy được anh đã cõng em đi trong mưa tuyết. Em biết lúc ấy anh đã phải cố gắng nhiều lắm, vì gió mạnh đến thế kia mà, vậy mà anh vẫn không chùn bước, vẫn hướng về phía trước.

Anh thật dũng cảm, chỉ với một con dao nhỏ mà vẫn sẵn sàng đương đầu với sói dữ, và cả con thủy quái tuyệt không lồ nữa. Rồi anh đã tiêu diệt con vượn tuyết chúa để cứu em, và vì muốn bảo vệ cho em mà anh đã... mất đi cánh tay trái của mình..

Anh biết không, tất cả những điều ấy như đã làm tan chảy từng lớp, từng lớp băng giá bao quanh trái tim em. Em thực sự, thực sự biết ơn anh nhiều lắm, Zapihha. Và... em sẽ mãi mãi ghi nhớ những giây phút ở bên anh."

Zapihha vẫn ngồi lặng lẽ nghe từng lời Huệ Nha nói, từ lúc nào trên đôi mắt anh đã dâng lên một ngấn lệ. Không ngờ nàng lại có thể nghĩ được đến thế, nàng có những suy nghĩ như thế về anh thật ư?

Nàng lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ lãnh đạm, lúc nào cũng như chẳng để tâm gì đến những sự việc xung quanh. Nhưng, từ sâu bên trong lớp vỏ bề ngoài lạnh lẽo ấy nàng thực ra lại là một cô gái rất giàu tình cảm, hơn bất cứ một con người nào. Nàng tựa như một ngọn lửa nhỏ, luôn muốn sưởi ấm cho vạn vật quanh mình.

Giây phút này anh thực sự cảm thấy hạnh phúc quá, niềm hạnh phúc đang dịu dịu lan tỏa ra bên trong anh.

"Huệ Nha... Hãy làm em gái anh lần nữa nhé?!" - Anh xúc động nói.

"Vâng." - Nàng mỉm cười đáp.

"Thêm một lần nữa."

"Vâng, bao nhiêu lần cũng được."

"Không, thực ra... một lần hay bao nhiêu lần thì cũng thế cả thôi."

Màu hoàng hôn đã sậm hơn một chút. Hơi thở của bóng đêm đã bắt đầu phảng phất đây đó. Bất chợt một tiếng gầm vọng xuống từ không trung.

Một tiếng gầm rợn xương sống và tê hồn!

Con sói tuyết dừng lại và gầm gừ. Ở phía trước con robot Arelgon cũng đã ngừng di chuyển. Những bông tuyết như đông cứng trong khoảng không. Bầu không khí trở nên nặng nề đến cực điểm. Zapihha và Huệ Nha ngược nhìn lên phía trên đỉnh của những cây cổ thụ cao ngất kia. Lũ quái vật đang... xuất hiện!!

"Thứ... gì thế này??" - Zapihha cất giọng với một sự e ngại.

"..." - Thanh Hóa nhiên kiếm đỏ thắm đã hiện ra trên tay Huệ Nha, con mắt bạc của nàng lấp lánh sáng lên.

Chúng đang bò xuống...

Móng vuốt sắc nhọn và bụi chẳng găm chặt vào lớp vỏ cây...

Những con rồng...

Chúng đã ẩn mình phía sau những thân cây khổng lồ và giờ bắt đầu lộ diện. Cả một bầy rồng Mverus!

* Mverus: Rồng nanh kiếm. Xếp hạng: Quái vật cấp 7. Chúng có lớp vảy dày sần sùi màu xám tro, đôi cánh có màng rộng cũng mang một màu xám ngắt, 4 chân to khỏe với những móng vuốt ác hiểm, và trên mõm chúng là cặp răng nanh cực dài mọc trời ra ngoài.

RÀÀÀO!!

Bầy rồng nanh kiếm Mverus đồng loạt đập cánh bay xuống, số lượng dễ đến hàng trăm con! Chúng chao liệng vun vút vây quanh Arelgon và bắt đầu há mõm khạc ra những trái cầu lửa màu xanh lục vào con robot!

Xét về kích thước thì Arelgon vẫn vượt trội so với những con rồng kia. Thêm nữa con robot này thực sự là một cỗ máy hủy diệt của loài người, được trang bị những vũ khí tối tân bậc nhất bao gồm hệ thống súng máy KAL XIII và giàn tên lửa Lini AL8.

* KAL XIII: Hệ thống súng máy được đặt ngầm trên hai cánh tay của Arelgon. Mỗi bên cánh tay gồm có 6 khẩu siêu trọng liên có khả năng tấn công cùng lúc nhiều hướng, và bắn ra hàng ngàn viên đạn chỉ trong... 1s.

* Lini AL8: Giàn phóng tên lửa cũng được bố trí ngầm trên hai vai Arelgon. Sử dụng loại tên lửa thông minh tự động tìm diệt mục tiêu thế hệ mới nhất.

"Lũ rồng ngu ngốc, mấy quả cầu lửa nguội ngất của các ngươi không đủ để gài ngĩa cho Arelgon của ta đâu. Nào Arelgon, hãy cho chúng biết thế nào mới là hỏa lực thực sự!" - Ebenie ngồi trong khoang điều khiển ra lệnh.

Và những khẩu siêu trọng liên đang lăm lăm trời lên, giàn tên lửa cũng đã mở nắp. Tất cả đồng loạt khai hỏa nhắm vào bầy rồng!

ĐỪNGG!! ẦM ẦM!!!!

Bão lửa đạn đã tuôn ra. Nhiều con rồng Mverus bị những luồng đạn súng máy xé tan nát, vảy - sừng - thịt - xương vương vãi, máu của chúng có màu xám thẫm. Nhiều con khác thì nổ banh xác khi dính phải những quả tên lửa.

Nhưng lũ rồng chỉ càng thêm điên cuồng, và chúng tới tập đáp trả bằng những trái cầu lửa xanh dữ dội.

Cùng lúc đó, một vài con rồng đang sà xuống phía mặt đất để tấn công Zapihha và Huệ Nha. Zapihha xiết chặt nắm tay lại, giờ chính là lúc để anh thực hiện những lời nói của mình, đó là bảo vệ Huệ Nha.

Anh muốn bảo vệ cho nàng khỏi mọi mối nguy hiểm, khỏi mọi kẻ thù. Mong muốn ấy, quyết tâm ấy càng lớn bao nhiêu thì nguồn năng lượng bên trong cánh tay bạc của anh càng bùng lên mạnh mẽ bấy nhiêu. Giờ đây anh đã có thể cảm nhận rất rõ nguồn năng lượng ấy, và tự tin có thể điều khiển được nó. Phải, một nguồn năng lượng kì diệu đang chảy trong người anh, đang sẵn sàng bùng nổ.

Lũ rồng nanh kiếm Mverus đã sà xuống tới nơi, chúng ngoác rộng mõm toan khạc ra cầu lửa. Zapihha liền nhảy ra khỏi lưng con sói tuyết một cách dũng mãnh:

"Để chúng cho anh, Huệ Nha!"

Nói rồi anh vung cánh tay trái lên và phóng ra một luồng năng lượng bạc với sức nóng khủng khiếp vào lũ rồng.

Xẹẹt!!

Luồng năng lượng bạc quét trên cả một khoảng không gian rộng khiến 5 con rồng tan thành tro bụi ngay lập tức. Con thứ 6 thoát được thì vội vã đập cánh lượn lên cao bay tháo thân.

"Zapihha..." - Huệ Nha dõi nhìn theo Zapihha, đôi mắt nàng như ẩn chứa những tự hào và cảm phục.

Ở phía con robot Arelgon, những luồng lửa đạn đỏ rực vẫn không ngừng tuôn ra tứ phía. Khiến cho bầy rồng xám Mverus càng lúc càng suy giảm số lượng, những cái xác rồng tả tơi rơi chấp chới xuống phía dưới. Những thân cây Tallakalar khổng lồ quanh đó cũng bị bắn nát burom, vụn gỗ văng tứ tung cùng với khói lửa bao trùm.

"Bắn tự do, Arelgon! Diệt sạch chúng đi!!!" - Ebenie ra lệnh với một khí thế ngàn ngạt, đôi mắt màu xanh lá cây của nàng đang rực cháy lên.

Tiếng súng cuồng nộ xả đạn không ngơi nghỉ. Những tiếng gầm thống thiết. Những tiếng nổ. Những âm thanh kinh hoàng. Trận chiến khốc liệt và hỗn loạn không tưởng tượng nổi.

"Tiếp tục đi, Arelgon! Bắn tan xác, tan tành, tan tác chúng ra! Lũ quái vật khốn kiếp các ngươi sao dám kéo đến hành tinh này tác oai tác quái chứ? Các

ngươi đã biến Trái Đất ẩm áp xanh tươi thành địa ngục băng tuyết. Các ngươi đã tàn phá biết bao nhiêu thành phố, hủy diệt biết bao nhiêu quốc gia. Các ngươi đã giết hại biết bao nhiêu đồng đội của ta, những người bạn, những người thân, những người ta yêu quý... Không, không thể tha thứ..." - Giọng Ebenie run lên vì những căm thù và giận dữ - "Ma quỷ quái vật thì hãy cút về địa ngục, Trái Đất là của loài người!! Ta sẽ trừng trị, sẽ quét sạch các ngươi khỏi thế giới này!!!!"

Siêu robot chiến đấu Arelgon uy hù xoay hai cánh tay kim loại khổng lồ ra xung quanh, và những luồng lửa đạn cùng tên lửa vẫn điệp trùng tuôn ra. Lũ rồng Mverus vong mạng vô số kể. Khắp bầu không gian ngập tràn mùi máu. Nhưng...

CLICK!!

Một âm thanh khô khốc chợt vang lên.

"Bắn tiếp đi Arelgon! Giết hết chúng đi! Tiêu diệt hết!! Diệt đến con cuối cùng!!!!!!... Hề?? Thôi chết..." - Ebenie cũng chợt khựng lại.

...

...

...

"Hết đạn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Khu Rừng Chết Chóc (lii)

III

"Hãy để em cùng chiến đấu bên anh nhé?"

Huệ Nha nói, nàng cũng đã xuống khỏi lưng sói tuyết và tiến tới đứng bên Zapihha.

"Huệ Nha..." - Anh quay nhìn nàng.

"Chúng ta sẽ lại cùng nhau vượt qua thử thách lần này nhé?" - Nàng mỉm một nụ cười tươi tắn như thể một đóa hoa nở dưới nắng.

"Ừ." - Zapihha gật đầu đầy hứng khởi - "Vậy tiến lên!"

Khi có một ai đó để yêu thương, chúng ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Giờ anh đã thực sự nhận ra điều ấy.

Một con rồng nanh kiếm Mverus rất lớn đang sà xuống! Zapihha liền phóng luồng năng lượng bạc vào nó. Con rồng chao mình tránh được, nhưng một bên cánh của nó đã bị rách toác, và nó đành phải đáp thẳng xuống mặt đất.

Gràoooo!!

Con rồng tức tối gầm lên rồi gồng cổ khạc một quả cầu lửa xanh vào Zapihha và Huệ Nha. Hai người liền tách ra hai hướng tránh khỏi. Quả cầu lửa bắn thẳng vào một thân cây gần đó, làm vang lên một tiếng nổ lớn cùng ánh lửa xanh lóe lên sáng rực.

Con rồng tiếp tục chồm tới tấn công Huệ Nha, nó vurun đầu và ngoác cái mõm ra hết cỡ toan đón lấy nàng. Nàng nhẹ nhàng lách sang một bên, rồi vung nắm tay tung một quyền thẳng vào đầu con rồng.

RAÀÀÀÀÀ!!!!

Đòn đánh của nàng mang một thần lực tuyệt đỉnh khiến con rồng hồn phiêu phách tán ngay tức khắc, cả cơ thể đồ sộ đầy vảy và sừng của nó đổ ụp xuống một bên, nằm đo đật.

"Tuyệt quá Huệ Nha, em có thể hạ một con rồng chỉ bằng một cú đấm ư? Đó là chiêu gì vậy?" - Zapihha hỏi.

"Hỏa quyền tát sát." - Huệ Nha mỉm cười đáp.

"Chắc đây là một chiêu thức huyền thoại phải không?"

"Không, em chỉ vừa mới nghĩ ra thôi."

"Hả??" - Zapihha chớp mắt - "Vậy em có thể đặt tên cho chiêu năng lượng bạc của anh được không?"

"Thiên ngân thần chương."

"Trả lời không cần suy nghĩ luôn sao? Huệ Nha... em quả thực là một thiên tài đấy."

Trở lại với Ebenie và con robot Arelgon, do Arelgon đã bắn cạn sạch đạn nên Ebenie đành ra lệnh cho nó:

"Arelgon, kích hoạt siêu quang kiếm!"

* Siêu quang kiếm: Một thanh kiếm năng lượng với chiều dài lên tới gần... 60 mét. Phần chuôi kiếm vốn được gắn bên hông Arelgon.

Thanh kiếm năng lượng màu xanh lam khổng lồ đã được bật lên và được Arelgon cầm bằng bàn tay phải. Ebenie cũng đã chui ra khỏi khoang điều khiển để trợ chiến cho Arelgon, trên mình nàng là bộ chiến giáp màu thiên thanh Limirtian cùng Thanh quang kiếm, giọng nàng đầy kiêu hãnh:

"Cùng dọn sạch lũ quái thú gớm ghiếc này nào, Arelgon!"

VUUUU!

Arelgon vung siêu quang kiếm và quét vào khoảng không trước mặt khiến lũ rồng Mverus bay đảo đảo, con nào không tránh kịp thì bị chém tan thành tro than; ngay đến những thân cây Tallakalar khổng lồ cũng bị xén ngọt, đổ xuống âm ỉ.

Ebenie lo giải quyết lũ rồng ở mặt trận phía sau lưng Arelgon. Với tốc độ và sự cơ động của bộ giáp Limirtian, nàng hoàn toàn chiếm ưu thế trước chúng. Chỉ trong vòng vài phút nàng đã tiêu diệt được 5, 6 con rồng bằng súng laser trên cánh tay phải và ống phóng tên lửa mini trên cánh tay trái. Và khi cận chiến với một con rồng khác, nàng cũng chỉ cần vài chiêu để lấy đầu nó ngay trên không bằng cây kiếm năng lượng của mình. Nhưng...

Từ phía sau lưng nàng, thêm một con rồng Mverus nữa đang bay tới với cái mõm ngoác rộng! Bên trong vòm họng của nó là ánh sáng màu xanh lục chói rọi của trái cầu lửa đang sắp sửa được phóng ra!

Xẹẹt!!

Một luồng năng lượng bạc từ dưới mặt đất bất chợt phóng lên khiến phần đầu con rồng tan thành bụi tro trong chớp mắt, và phần thân của nó thì chỉ còn biết rơi thẳng xuống phía dưới với đôi cánh rộng buông thõng.

"Hắn... vừa cứu mình ư?" - Ebenie quay đầu nhìn xuống Zapihha, người vừa phóng luồng năng lượng bạc vào con rồng. Bộ giáp của nàng đã bị mất đi phần mũ bảo vệ đầu trong trận đánh với quân đoàn quỷ của Quý Vương trước đó, nên giờ khả năng phòng thủ cũng yếu đi nhiều, vừa rồi nếu không nhờ có Zapihha thì nàng chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Cùng lúc đó, Huệ Nha cũng đang bay lên không trung trong bộ thần giáp Hỏa miên, nàng bay vào lũ rồng và vùng những đường kiếm thanh thoát hạ thủ từng con một.

"Cô ta cũng khá đó chứ." - Ebenie lẩm nhẩm, rồi nàng lại tiếp tục chiến đấu với một khí thế đáng cao - "Nhưng để xem ai diệt được nhiều rồng hơn nhé."

Tuyết vẫn rơi lả tả trong ánh chiều muộn tím sẫm.

Cả bảy rồng nanh kiếm Mverus đông đảo giờ gần như đã bị tiêu diệt hết. Chiến thắng đã gần kề.

Nhưng!!

Một trận gió mạnh chợt tràn tới, mang theo một thứ mùi hôi hám, ghê rợn...

Từ thiên không, một bóng đen khổng lồ đang lừng lững bay xuống...

Con rồng nanh kiếm Mverus chúa, đôi cánh khủng khiếp của nó che khuất cả ánh tà dương và thổi dạt những làn tuyết...

Và...

Từ chiếc mõm vĩ đại của nó, một quả cầu lửa xanh khổng lồ đang chuẩn bị được phóng ra!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Khu Rừng Chết Chóc (Iv)

IV

Zapilha ngược nhìn lên bầu trời mà không khỏi cảm thấy choáng ngợp... con rồng nanh kiếm chúa... nó quá lớn... kích thước có lẽ chẳng hề thua kém Arelgon, cặp răng nanh rủ xuống từ hàm trên của nó ít nhất cũng phải dài tới 20 mét, và điều kinh hoàng nhất là quả cầu lửa ngoại cỡ đang sắp sửa phun ra từ miệng nó!!

PHÙNG!!

Con rồng Mverus chúa đã khạc quả cầu lửa ra, nhắm vào mục tiêu lớn nhất trước mắt nó là con robot khổng lồ Arelgon.

XẼẼẼT!!

Arelgon liền bắn ra một luồng năng lượng plasma cực mạnh từ đại pháo trên vòm ngực.

ẦMMMM!!!!

Quả cầu lửa xanh và luồng năng lượng plasma đụng độ giữa không trung, tạo nên một tiếng nổ vang trời. Vụ nổ thật rực rỡ, vô vàn những tia sáng và những dải lửa xanh văng ra tứ phía.

ẦM ẦM!!

Giờ đến mặt đất rung chuyển khi con rồng chúa đáp xuống nền rừng. Nó xếp cánh lại và hùng dũng đưa đầu húc gãy một thân cây Tallakalar cạnh đó để thị uy.

"Arelgon, sử dụng bom điện." - Ebenie lạnh lùng ra lệnh.

GRÀÀÀÀO!!!

Con rồng chúa gầm lên vang dội, một tiếng gầm kinh hồn bạt vía, rồi nó bắt đầu sai bộ vuốt lớn khủng khiếp xồng xộc lao về phía Arelgon. Arelgon cũng dũng mãnh xông thẳng tới con rồng với siêu quang kiếm trong tay. Sự di chuyển của hai sinh vật khổng lồ khiến khắp mặt đất và rừng cây như đang chìm vào một cơn địa chấn dữ dội.

BÙM!

Từ hai ống phóng nằm ở hai bên vùng eo của Arelgon, hai trái bom điện đã được phóng ra. Đây là loại bom khi phát nổ sẽ tạo ra những dòng điện siêu mạnh.

REEẼẼT!!

Hai trái bom điện trúng vào ngay hai chân trước của con rồng Mverus chúa, những dòng điện sáng rực lập tức xẹt ra khiến cặp chân trước của nó gần như tê liệt hoàn toàn. Nó bất lực ngã khụy xuống, đầu nó chúi xuống, cả thân hình nặng hàng ngàn tấn của nó vẫn tiếp tục trượt dài về phía trước theo quán tính.

Arelgon chỉ chờ có thế, nó nghiêng người sang một bên và vung siêu quang kiếm lên như một gươm đao phủ thép đáng sợ.

Vùng trời hoàng hôn phía trên cao lóe lên một dải sét lớn, khi con robot oai hùng đưa kiếm chém xuống vùng cổ đang chúc xuống của con rồng chúa.

RÙÙÙÙNG!!!

Lưỡi kiếm năng lượng cắt nát và đốt cháy từng lớp vảy dày, từng lớp thịt và xương của con rồng chúa. Đường chém hết sức ngọt. Và chiếc đầu vĩ đại của con rồng chúa đã bị cắt lìa hoàn toàn khỏi cần cổ, rớt ụp một tiếng xuống nền tuyết rừng như một hòn đá núi chết chóc.

Chiến thắng!

...

...

...

Khi ánh hoàng hôn đã hoàn toàn lịm tắt, cả vũ trụ như mở ra trên bầu trời. Mặt trăng đẹp và sáng như một nàng công chúa vừa thức dậy sau giấc ngủ ngàn năm.

Zapilha, Huệ Nha và Ebenie dựng trại nghỉ ngơi bên gốc cây Tallakalar cao lớn nhất trong khu rừng. Họ đốt lên một đống lửa trên nền tuyết, và kiểm những hòn đá to đặt quanh đó để làm chỗ ngồi. Ebenie trang nghiêm nhìn Zapilha và Huệ Nha, nâng giờ tay lên chào theo đúng tác phong quân đội và

nói:

"Trận đánh với lũ rồng Mverus vừa rồi, hai bạn đã tham gia chiến đấu cùng tôi. Tôi xin thay mặt toàn thể nhân loại Fayusia tuyên dương sự dũng cảm của hai bạn. Dù thực ra hai bạn cũng không đóng góp được nhiều lắm."

"Cô đang khen hay chê chúng tôi vậy?" - Zapihha lẩm nhẩm.

"Tôi cũng xin chân thành cảm ơn anh vì đã cứu tôi." - Ebenie nói với Zapihha bằng một giọng trân trọng - "Mặc dù tình huống ấy cũng không quá nguy hiểm."

"Có cần phải nói thêm về sau không hả?" - Zapihha lẩm rầm.

"Hành trình trở về Fayusia vẫn còn rất dài, giờ các bạn hãy cứ nghỉ ngơi lấy sức đi nhé. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường từ sớm." - Ebenie mỉm cười nhẹ nhàng.

"Thế giờ cô đã tin hai chúng tôi không phải kẻ xấu chưa?" - Zapihha hỏi.

"Chưa."

"Trả lời lạnh lùng quá đấy."

Ngay gần đó, con robot Arelgon vẫn đứng sừng sững với màu sơn trắng lấm lem bụi khói và tro tàn từ trận chiến, mọi thứ vũ khí trên người nó giờ đều đã nguội. Con sói Mevyh thì nằm gác mõm lên một nhánh rễ cây lớn, ngáp dài ngáp ngắn.

Ebenie gỡ bỏ bộ giáp Limirtian chỉ bằng một động tác nhấn nút công tắc trên ngực, bộ giáp tan vào không khí như những vệt sáng. Và đáng vốc nàng lại trở về với vẻ yếu kiều của một thiếu nữ tuổi 17, trong chiếc váy ngắn màu lam nhạt và làn tóc trắng buộc lệch.

Huệ Nha cũng đã trở lại với chiếc váy đỏ rách của nàng, dù vậy trông nàng vẫn rất xinh xắn. Con phượng hoàng Navarisa đang nằm rúc trong lòng Huệ Nha, nó đang mệt bơ phờ vì khi nãy bị một con rồng Mverus rượt theo vòng vòng mãi trên trời.

Trời đêm quang đãng, tuyết chỉ còn lưa thưa vài hạt. Đống lửa cháy tí tách. Ebenie lấy ra một thanh chocolate cỡ lớn với bao bì lạ mắt, nàng nói:

"Đây là chocolate dinh dưỡng của quân đội Fayusia, cung cấp đầy đủ năng lượng và các dưỡng chất. Vì còn phải để dành cho những ngày tiếp theo nữa nên đêm nay chỉ có một khẩu phần thôi, chúng ta chia ba nhé."

Và nàng bẻ thanh chocolate ra làm 3 phần bằng nhau rồi đưa cho Zapihha và Huệ Nha. Zapihha nhận lấy và cắn thử một miếng, bỗng thấy điếng người:

"Trời..."

"Sao vậy?" - Ebenie mở lớn đôi mắt xanh nhìn Zapihha.

"Quá... quá ngon... Thức ăn của thời tương lai là đây sao? Thứ hương vị này quá... hoàn hảo..." - Giọng Zapihha đầy xúc động.

"Thật thế ư?" - Ebenie che miệng cười - "Vậy thức ăn của người cổ đại thì thế nào?"

"Ngày, đến bao giờ cô mới thôi gọi bọn tôi là người cổ đại hả?"

"Không đúng vậy sao?"

"Đúng chỗ nào chứ!"

Huệ Nha có vẻ cũng rất thích món chocolate dinh dưỡng này, nàng vừa nhắm nháp vừa vuốt ve con phượng hoàng. Ebenie nghiêng đầu nhìn Huệ Nha, nàng hơi mỉm cười, rồi nói:

"Trong trận đánh vừa qua, tôi nhận thấy hai bạn sở hữu những sức mạnh không hề nhỏ. Dù chưa biết hai bạn thuộc loài nào, nhưng mong hai bạn sẽ tham gia với loài người chúng tôi trong cuộc chiến chống lại Quý Vương nhé?"

"À, ờ..." - Zapihha ậm ừ đáp. Vậy là... anh đã thực sự không còn được coi như một con người nữa rồi sao? Thật nực cười, chính anh cũng không biết bản thân mình là ai, là thứ gì nữa? Nguồn năng lượng bạc bên trong cơ thể anh từ đâu sinh ra? Tại sao bỗng dưng anh lại có được nó? Nó tuy rất mạnh mẽ nhưng liệu có tác dụng phụ gì không? Liệu nó có tiếp tục phát triển và gây nên những biến đổi trên cơ thể anh không?

Liệu nó có biến anh trở thành... một con quái vật không?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Khu Rừng Chết Chóc (V)

V

Quái vật...??

Zapilha cảm thấy sợ hãi chính ý nghĩ bất chợt ấy của mình, anh nhìn xuống cánh tay bạc, và ước nó biến trở lại thành cánh tay bình thường như trước. Anh ước nguồn năng lượng bạc trong người anh tan biến đi. Nhưng giờ điều đó có lẽ là không thể nữa rồi, anh phải tập làm quen với nó và sử dụng nó một cách thành thạo, nếu muốn tồn tại ở cái thế giới tương lai loạn lạc này. Và nhất là anh còn phải bảo vệ Huệ Nha.

Đúng vậy, giờ không phải lúc để đắn đo sợ hãi, anh cần phải mạnh mẽ hơn nữa, không ngừng mạnh mẽ hơn nữa. Trong trận chiến vừa rồi, anh chỉ mới phóng ra được một vài luồng năng lượng bạc mà đã cảm thấy gần như kiệt sức, và ở những lần phóng sau thì cường độ cũng không còn mạnh được như lần đầu. Hi vọng trải qua tập luyện thì điều này sẽ dần được cải thiện.

"Chúng ta sẽ tiêu diệt hết lũ ma quỷ xấu xa và giải phóng Trái Đất." - Ebenie vẫn đang nói, ánh mắt nàng ngời sáng như hai vì sao xanh - "Và mùa xuân cùng ánh nắng ấm áp sẽ trở về trên khắp hành tinh thân yêu này, tôi rất tin tưởng vào tương lai tươi đẹp ấy."

Dù Ebenie còn rất trẻ nhưng Zapilha có thể nhận thấy cô ấy là một chiến binh đầy nhiệt huyết. Cô ấy đã phải trải qua những trận chiến tàn khốc và bao đau thương mất mát, mà vẫn giữ được niềm tin chiến thắng mãnh liệt, thật đáng khâm phục.

"Con robot của cô có thể tự chiến đấu ư, Ebenie?" - Anh hỏi.

"Đúng vậy, Arelgon có một hệ thống trí tuệ nhân tạo riêng và được thiết kế chuyên về chiến đấu." - Ebenie đáp - "Ngoài ra khi gặp những tình huống phức tạp thì tôi có thể ra lệnh trực tiếp cho nó bằng sóng não, nhờ một con chip siêu nhỏ cấy trên đầu tôi. Mà anh hỏi những thông tin này làm gì hả? Định có mưu đồ gì đó phải không?"

"Thì cô đã khai ra hết rồi còn gì." - Zapilha ngán ngẩm nói, không biết đến bao giờ cô ta mới thôi nghi ngờ anh và Huệ Nha nữa.

Ebenie quay sang Huệ Nha, nàng mỉm cười nói:

"Này Huệ Nha, tôi rất thích phong cách chiến đấu của cô đấy, khi nào chúng ta sẽ lại tiếp tục trận đấu kiếm dờ đang hồi sáng nhé?"

Huệ Nha vẫn còn đói bụng, nên nàng thả con phượng hoàng lửa xuống nền tuyết, để nó tạo ra hoa bằng nước mắt cho nàng ăn.

"Cô thấy sao? Chúng ta sẽ đấu thử một trận nữa để phân định thắng thua nhé?" - Ebenie lại hỏi.

"..." - Huệ Nha liếc nhìn Ebenie, nhưng nàng không đáp.

"Này, sao cô không trả lời chứ?" - Ebenie nhún mày - "Khinh người thế hả?"

"Không phải đâu, em ấy chỉ hơi khó giao tiếp với người lạ thôi mà." - Zapilha liền nói.

"À ra là vậy. Nhìn lại thì cũng chỉ là một cô bé thôi nhì." - Ebenie tỏ vẻ thông cảm, rồi nàng nhẹ nhàng nói: "Nhưng Huệ Nha này, chúng ta sẽ còn đồng hành trên một chặng đường dài nữa đấy, vì vậy em phải cố gắng làm quen với chị đi nhé. Chúng ta phải đồng lòng thì mới có thể vượt qua những thử thách để tới được Fayusia."

Chỉ trong thoáng chốc, con phượng hoàng đã khiến khu vực quanh chỗ họ ngồi mọc lên thật nhiều những vật hoa tuyệt đẹp. Ebenie trầm trồ thích thú, và khi nhìn Huệ Nha ngắt hoa rồi ăn một cách ngon lành thì đôi mắt xanh của nàng càng mở to hơn nữa:

"Ồ kìa, sao em lại ăn hoa như thế?"

"Cô chưa ăn hoa bao giờ sao." - Zapilha cũng hái một vài bông hoa và ăn - "Rất ngon đấy."

"Oh, phong cách ẩm thực của người cổ đại thật kì dị." - Ebenie lầm nhảm.

Huệ Nha bỗng nhìn thấy một bông hoa bách sắc Aiji mọc lẫn trong những cây hoa khác, đây chính là loài hoa có hương vị thơm ngon nhất. Nàng ngắt lấy nó, ngập ngừng một chút rồi quyết định đưa nó về phía Ebenie, nàng muốn mời cô ấy ăn vì dù sao cô ấy cũng đã chia sẻ món chocolate dinh dưỡng với nàng và Zapilha mà.

"Ah, em tặng chị sao? Cảm ơn nhé." - Ebenie tươi cười đón lấy bông hoa Aiji từ Huệ Nha.

"Ăn đi." - Giọng Huệ Nha trong như sương khuya.

"À, chị phải ăn nữa sao? Ừm, thôi được..."

Ebenie hơi lưỡng lự, nhưng rồi cũng đành bứt một cánh hoa bách sắc ấy cho vào miệng nếm thử, đôi mắt nàng bỗng rực sáng:

"Ôiiii, thật kì diệu! Ngon quá đi mất! Ném một cánh hoa mà trong lòng tràn dâng cảm xúc... Một sự hòa quyện đầy tinh tế của vị chua, ngọt và thanh mát, kết hợp với một mùi hương vô cùng thi vị nên thơ. Quả thực thơm ngon đến nao lòng, khiến cho cả thể xác lẫn tâm hồn đều như muốn thăng hoa bay bổng..."

"Cô tả hay quá." - Zapihha nói.

Ebenie ăn một mạch hết bay bông hoa bách sắc Aiji, chỉ còn trơ ra cái cuống, rồi nàng hỏi:

"Nhưng hoa này có độc không?"

"Giờ cô mới hỏi điều ấy thì chẳng phải quá muộn rồi sao?" - Zapihha cười.

"..." - Huệ Nha cũng khẽ bật cười.

"Ah cô bé cười rồi kìa, dễ thương thật đấy. Huệ Nha, làm em gái chị nhé?" - Ebenie vui vẻ đề nghị.

"Không được, Huệ Nha đã làm em gái tôi rồi." - Zapihha từ chối.

"Hả, vậy làm em gái tôi nữa thì cũng được chứ sao?"

"Làm em gái cô để cô bắt nạt em ấy suốt à?"

"Này, tôi đâu phải loại người ấy chứ." - Ebenie lườm Zapihha, rồi nàng lại quay sang Huệ Nha: "Huệ Nha, em có đồng ý không?"

"..." - Huệ Nha có vẻ đắn đo một chút, nhưng rồi nàng khẽ gật đầu.

"Tuyệt quá, vậy từ nay em là em gái của chị rồi nhé." - Ebenie reo lên, rồi nàng lấy ra một chiếc huy hiệu màu hồng và trao cho Huệ Nha - "Chị tặng em một món quà này. Đây là huy hiệu thời trang, chỉ cần em đeo nó lên ngực rồi nhấn vào nó một cái, thì em sẽ có ngay một bộ váy tuyệt đẹp đấy."

Huệ Nha nhận chiếc huy hiệu và làm theo lời Ebenie, lập tức toàn thân nàng được bao phủ bằng những vệt ánh sáng, rồi chỉ một giây sau đó những vệt sáng ấy đã trở thành một bộ váy ngắn màu hồng pastel hết sức duyên dáng vừa vặn trên cơ thể nàng.

Bộ váy với những họa tiết và thiết kế gọn gàng mà tinh nhã của thời tương lai, khiến cho Huệ Nha càng trở nên xinh đẹp hơn bội phần. Nàng xinh đẹp đến nỗi khiến cho não bộ của Zapihha không xử lí kịp và bị đơ ra mất mấy giây.

"Trời ơi đáng yêu quá đi mất!!!!" - Ebenie không giấu nổi sự phấn khích, đôi mắt nàng đang sáng rỡ lên - "Pastel là gam màu ưa thích của chị đấy, không ngờ nó cũng rất hợp với em. Nhìn em cứ như một thiên thần mây ấy, Huệ Nha!!"

Huệ Nha cũng thích bộ váy mới lắm, sắc mặt nàng rạng rỡ lên như một đóa hoa hướng dương.

"Huệ Nha, về Fayusia rồi chị sẽ tặng em thêm nhiều bộ váy đẹp hơn nữa nhé. Chị muốn..." - Sự hưng phấn vẫn chưa dịu đi trong ánh mắt Ebenie, nàng vẫn ngẩn nhìn Huệ Nha chăm chú, và giọng nàng đang run lên - "Chị muốn biến em thành... một con búp bê sống của chị..."

"Hả???" - Zapihha cảm thấy rờn rợn. Những bóng tuyết rơi xuống xung quanh cô nàng Ebenie kia như nhuộm một màu đen của tà khí.

"..." - Huệ Nha dường như cũng đang run run, nàng hơi co người lại, loài người thật... đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Khu Rừng Chết Chóc (Vi)

VI

Sắc mặt Ebenie đang hết sức ám muội, ánh mắt nàng không ngừng sáng lên như thủy tinh xanh:

"Phải rồi Huệ Nha, em sẽ là em gái búp bê của chị... Chị muốn mặc lên người em những chiếc váy lộng lẫy nhất... Chị muốn nằm bên em và ôm em trong lòng mỗi đêm... Chị muốn được tự tay đút đồ ăn cho em mỗi ngày... Chị... chị còn muốn tắm cho em nữa..."

"Này, cô biến thái quá đấy!" - Zapihha quát.

"Không phải anh cũng muốn vậy sao?" - Ebenie quay nhìn Zapihha.

"Bệnh hoạn!!"

"Đừng tin hấn, Huệ Nha." - Ebenie thì thầm với Huệ Nha - "Hắn chỉ tỏ ra đứng đắn vậy thôi, chứ ai mà biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì chứ."

"Cái gì?" - Zapihha toát mồ hôi - "Tình cảm của tôi dành cho Huệ Nha hoàn toàn... trong sáng..."

"Đấy em thấy chưa, chẳng có cái người thực sự trong sáng nào lại tự nói mình là trong sáng cả. Bọn đàn ông ấy mà..."

"Thôi đừng có đầu độc em ấy nữa!!!" - Zapihha mặt đỏ bừng bừng.

Trăng đã lên cao. Vòm trời càng nhiều thêm những vì sao. Những thân cây Tallakalar vẫn đứng lặng lẽ như những cây cột chống trời kì vĩ.

"Khuya rồi đấy, giờ chúng ta cần phải ngủ để lấy sức cho ngày mai." - Ebenie đứng lên và nói - "Tôi sẽ ngủ trong khoang điều khiển, vì tôi là phi công của Arelgon mà."

"Thì có ai nói gì đâu." - Zapihha nhún vai.

"Hay là anh muốn được ngủ trong khoang điều khiển cho ấm hả? Đừng có mơ nhé!"

"Toàn là cô tự suy diễn ra đấy chứ!"

"Nhưng nếu Huệ Nha muốn thì em có thể ngủ cùng chị. Đi nào Huệ Nha, đêm nay hai chị em mình sẽ ngủ cùng nhau, sẽ ấm lắm đấy. Chị sẽ chải tóc cho em, rồi chị sẽ..." - Ánh mắt Ebenie lại đang sáng rõ lên.

"..." - Huệ Nha liền ôm ghì lấy cánh tay Zapihha.

"Huệ Nha không theo cô đâu." - Zapihha cười đắc thắng - "Em ấy là của tôi."

Ebenie hơi nhíu mày lại, rồi làn môi nàng chợt nở ra một nụ cười... rùng rợn, giọng nàng cực kì ma đạo:

"Hì, tôi nhất định sẽ... cướp Huệ Nha khỏi tay anh."

"Hả...?" - Zapihha thoáng rùng mình, cô ta nói thật hay đùa vậy?

Ebenie để lại cho Zapihha một cái lườm sắc lẹm, rồi nàng kích hoạt bộ giáp Limirtian và bay thẳng lên phía đỉnh đầu của Arelgon.

Cái lườm của Ebenie không hiểu sao lại khiến Zapihha cảm thấy nóng ran ở gáy, ánh mắt của cô ta vừa có chút đáng sợ lại vừa có gì đó rất... quyến rũ, anh thở dài:

"Đúng là một cô nàng khó hiểu."

"Nhưng chị ấy cũng có vẻ tốt bụng đấy." - Huệ Nha nói.

"Em.. thấy như vậy à?" - Zapihha quay nhìn Huệ Nha.

Nàng ngược nhìn anh và mỉm cười thật tươi sáng.

...

Những bông tuyết rơi nhẹ bằng trong ánh trăng. Zapihha và Huệ Nha tiến lại bên gốc cây Tallakalar, với những nhánh rễ rất lớn trồi lên khỏi mặt đất. Anh ngồi tựa vào một nhánh rễ cây phủ đầy tuyết, nàng nhẹ nhàng nằm xuống và gối đầu lên đùi anh.

Cơn gió đêm làm lay động những khóm hoa của Navarisa, lan tỏa vào không gian những hương thơm thật dễ chịu. Nhưng mùi hương của Huệ Nha vẫn dịu thơm nhất; trong chiếc váy màu hồng nhạt mà Ebenie đã tặng, nàng như một đóa đào phai mỏng manh, ngọt ngào.

"Đêm nay em thấy thật ấm áp." - Nàng khẽ nói.

"Vậy em ngủ đi." - Anh đưa bàn tay phải vuốt nhẹ trên làn tóc nàng.

"Vâng..." - Nàng đáp và khép hai hàng mi lại, hơi ấm từ bàn tay anh đưa nàng vào giấc ngủ theo một cách thật dịu dàng.

Zapihha vẫn cảm thấy chưa buồn ngủ, anh cứ ngồi đó và nhìn lên bầu trời đen huyền lấp lánh, có nhiều chuyện mà anh cần phải suy nghĩ, rất nhiều.

Chặng đường phía trước chắc sẽ chẳng hề êm ả... Loài người ở Fayusia sẽ như thế nào?... Rồi cuộc chiến tranh với Quỷ Vương...

Còn bao nhiêu thử thách, bao nhiêu gian truân nữa?

Nhưng rồi cuộc...

Đích đến là gì?

...

Huệ Nha chợt khẽ cựa mình. Anh nhìn xuống nàng và bất giác mỉm cười, thôi cứ tạm gác lại những chuyện của ngày mai, chỉ cần giây phút này anh cảm thấy thật hạnh phúc vì được ở bên người mình yêu thương là đủ rồi.

Tuyết như đã ngưng đọng trong không gian.

Anh chậm chậm cúi xuống, và... đặt một nụ hôn lên vầng trán trắng như một mảnh trăng của nàng:

"Huệ Nha, hãy mơ những giấc mơ thật đẹp nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Khu Rừng Chết Chóc (Vii)

VII

"Mưa, là nước mắt của trời mây

Gió, là khúc nhạc buồn mênh mang

Nắng, là ánh sáng của thiên đàng

Hoa, là tình yêu của trần gian..."

Những bông tuyết như muốn tan vào giọng hát trong vắt mà u buồn ấy. Ngần lên giữa đêm khuya tĩnh mịch, tiếng hát ấy giai điệu ấy như chất chứa vô vàn những cảm xúc không thể giải bày.

Zapiha tỉnh giấc vào lúc nửa đêm, lắng nghe tiếng hát mà lòng anh chợt se sắt lại. Đó là tiếng hát của Huệ Nha, lần đầu tiên anh được nghe giọng hát của nàng, nhưng sao anh lại thấy đau buồn đến thế?

Anh đứng lên và bước về phía nàng. Nàng đang đứng đó trong ánh trăng bạc khiết tinh; mái tóc đen như nhung, mềm như tơ lụa tuôn dài vào gió. Nàng đang ngược nhìn lên bầu trời và hé môi cất lên một huyền khúc, như thể một thiên sứ nữ lệ của cõi thần tiên.

Xung quanh, những bóng cây Tallakalar và con robot Arelgon vẫn đứng im lìm, tĩnh lặng. Những bông tuyết tỏa xuống thật chậm. Giọng hát của nàng thanh trong và tinh khiết biết bao. Anh bước tới mà như tê lịm tâm hồn.

Rồi...

Nàng bỗng từ từ quay lại nhìn anh, khiến nhịp tim anh chẳng lại.

Nàng đang nhìn thẳng vào anh. Con mắt bạc của nàng đang phát sáng rực rỡ, nhưng... anh chưa khi nào thấy nó sáng dữ dội đến như vậy!!

Những tia lửa điện cứ không ngừng bắn ra từ con mắt của nàng, nổ lách tách, sáng rực rực, như thể có một nguồn năng lượng khủng khiếp đang muốn nổ tung ra khỏi cơ thể nàng?!

Anh cảm thấy sợ, sự sợ hãi đang vây lấy tâm trí anh, nhưng anh vẫn tiếp tục tiến về phía nàng:

"Huệ Nha... em sao vậy...?"

"..." - Nàng nghiêng đầu nhìn anh, con mắt bạc của nàng như càng muốn bốc cháy dữ dội hơn nữa, nhưng... từ chính con mắt ấy chợt chảy ra một dòng bạc lỏng long lánh, như thể một dòng nước mắt.

Bạc hòa trong nước mắt.

Nàng lại khóc nữa rồi, tại sao vậy? Lòng anh quặn lại.

Dòng lệ bạc cứ chảy dài trên khuôn mặt nàng, chảy xuống cằm, rồi nhỏ thành từng giọt, từng giọt xuống ngực áo nàng, loang lổ, óng ánh...

Anh muốn bảo vệ cho nàng, nhưng anh lại chẳng hề hiểu nàng, chẳng biết chút gì về nàng cả, giây phút này anh chợt nhận ra mình thật ngu ngốc...

"Huê Nha... anh xin lỗi..." - Giọng anh run rẩy.

"..." - Nàng vẫn chăm chú nhìn anh, bằng con mắt bạc cháy rực, và bằng cả con mắt bên phải đỏ như hồ phách.

"Có đau lắm không?... Mất em..." - Anh đưa tay về phía nàng.

Chợt...

Anh dừng bước lại, và chăm chăm nhìn lên khoảng trời đêm phía sau nàng, bởi có một thứ khiến anh chú ý. Cái gì ở trên bầu trời thế kia?? Đôi mắt anh sáng lại, và cả cơ thể anh cũng cứng đờ.

Trời ơi...

Thật khó tin...

Không thể thế được...

Anh đang nhìn thấy một hiện tượng tự nhiên không thể nào xảy ra, một thứ vô cùng đáng sợ... kì dị... khủng khiếp...

Hai dải sáng đỏ rực, một lớn một nhỏ, đang bay song hành giữa nền trời đêm như hai dải lửa tàn bạo...

Đó là... sao chổi kép!!

Zapihha cảm thấy trái tim, xương sống và cả tay chân mình đều lạnh toát... Nếu như sao chổi là một điềm báo xấu, thì sao chổi kép là một điềm báo cực kì xấu...

Một tai họa, hay một thảm họa kinh hoàng??

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Vũ Diệu Kiếm (I)

N: Từ chương này tên của Nhan Vy sẽ được đổi thành Ý Miên

* Ý Miên = Nhan Vy

I

Dường như không khí ngày càng trở lạnh.

Tuyệt cú roi cả ngày, dù không quá nặng hạt nhưng cũng đủ để khiến những tán cây phủ lên một chút sắc trắng. Nhiên Sa, Ý Miên và nàng công chúa Elvessa vẫn đang tiếp tục tiến sâu vào khu rừng rậm phía Đông Assaha, với mục tiêu tìm ra tòa pháo đài của hội kín Zaticka - tổ chức đang nắm giữ bí mật về các Tử thiên thần. Tuy nhiên mọi chuyện quả thực chẳng hề dễ dàng, và họ cứ đi mãi mà vẫn chẳng tìm được một chút dấu vết gì.

Rừng cây thì càng lúc càng thâm u rậm rạp hơn, khiến việc di chuyển khá là vất vả, nhưng đến cuối ngày thì một vùng hồ rộng đã hiện ra trước mắt họ.

Mặt hồ với những gợn sóng lăn tăn chìm dưới ánh hoàng hôn đỏ lịm. Phía xa là những ngọn núi phủ mây hồng. Còn ven hồ là thảm cỏ với những bụi hồng cùng trúc đào nở đầy hoa.

"Đẹp quá!" - Ý Miên reo lên - "Khung cảnh thật hữu tình, chúng ta cứ như đang đi dã ngoại ấy nhỉ."

"Vậy đêm nay chúng ta cắm trại bên vùng hồ này nhé." - Elvessa nói, nàng thả tư trang xuống bãi cỏ - "Chị sẽ đi săn thú rừng cho bữa tối, còn hai em đi nhặt củi và hái một ít hoa quả được không?"

"Vâng." - Ý Miên cũng đặt ba lô và chiếc vali đựng kiếm xuống, rồi cô kéo tay Nhiên Sa - "Đi nào, Nhiên Sa."

"Khoan đã, tớ muốn đi săn thú với Elvessa." - Nhiên Sa nói.

"Không được, cậu phải đi với tớ." - Ý Miên nhất quyết nói.

Một lúc sau, Ý Miên và Nhiên Sa đã tìm được một bụi dâu tây rừng chín mọng. Hai người liền cúi xuống hái từng quả một cho vào túi, và tất nhiên là cũng phải ném thử một vài quả luôn rồi, rất ngọt và đã khát.

"Này Nhiên Sa, hai đứa mình đã quen nhau được bao lâu rồi nhỉ?" - Trên đường quay trở lại hồ nước Ý Miên chợt hỏi.

"À, hình như là hơn một tháng thì phải." - Nhiên Sa đáp.

"Cũng không phải là quá lâu nhỉ." - Ý Miên mỉm cười, miệng cô như nhuộm một chút sắc đỏ của nước dâu - "Nhưng đối với tớ... quãng thời gian ấy lại rất dài đấy. Vì tớ luôn trân trọng từng phút từng giây ở bên cậu mà. Tớ luôn coi cậu là người bạn thân nhất của tớ, và là người mà tớ... mến nhất."

"À, ừ..." - Nhiên Sa cảm thấy nhịp tim mình dường như đang đập nhanh hơn thường lệ.

"Tớ đã luôn rất vui mỗi khi được ở bên cậu." - Ý Miên hơi cúi mặt xuống và khẽ vôn về một trái dâu trong lòng bàn tay - "Dù thế giới của chúng ta có lẽ sắp diệt vong, nhưng tớ vẫn chẳng hề thấy lo lắng hay sợ hãi, tất cả là vì tớ đã có cậu ở bên đấy, Nhiên Sa ạ. Và tớ đã ước giá như... tớ cứ mãi được ở một mình bên cậu như thế, giá như thế giới này chỉ là của riêng hai chúng ta thôi."

"Thế ư?" - Nhiên Sa cảm thấy những bước chân của mình như hơi lằng lằng.

"Nhưng..." - Ý Miên bỗng ngẩng lên nhìn Nhiên Sa với sắc mặt biến đổi một cách kì lạ - "Cậu thì chắc chẳng bao giờ nghĩ về tớ như thế đâu nhỉ?"

"Hả..." - Nhiên Sa quay nhìn Ý Miên mà chợt thấy bầu không khí bỗng trở nên lạnh ngắt - "Ý cậu... là gì?"

Ý Miên đang nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt màu nâu hoang vu lạ thường:

"Chắc cậu chẳng coi tớ ra gì đâu, đúng không?"

"Ồ, sao... cậu lại nói vậy?" - Nhiên Sa thấy khó hiểu.

Ý Miên quay mặt ra phía trước, giọng cô âm u lạnh lẽo:

"Suốt từ hôm qua tới giờ tớ đã để ý ánh mắt của cậu nhìn Elvessa rồi đấy nhé."

"Hả, ánh mắt tớ làm sao chứ?" - Nhiên Sa nhú mày lại.

"Cậu làm tớ thấy không an tâm chút nào." - Ý Miên lắc đầu nói - "Cứ thấy có cô gái nào xinh đẹp là ánh mắt cậu lại nhìn người ta như mắt hòn ấy, như cái lần ở bảo tàng hoa Onijih cũng vậy."

"Đâu có, toàn là cậu tự tưởng tượng ra, chứ tớ..." - Nhiên Sa vã mồ hôi.

Đôi mắt Ý Miên đang sáng lên những ánh lửa:

"Từ nay, tớ cấm cậu nhìn con nào khác ngoài tớ ra."

"Gì chứ...? Đừng có vô lí như thế, cậu chẳng có quyền gì cấm tớ cả." - Nhiên Sa phản đối.

"Sao tớ lại không có quyền? Cậu là của tớ mà, của riêng - một - mình - tớ." - Ý Miên dần từng tiếng một, cô đẩy Nhiên Sa vào một gốc cây cỏ thụ với đôi mắt ngày một bùng lửa.

"Chờ đã... tớ là của cậu từ lúc nào chứ...?" - Nhiên Sa bị ép dựa lưng vào lớp vỏ cây sần sùi mà mồ hôi tuôn ra như suối.

Ý Miên đang đứng chắn trước mặt anh với đôi mắt lấp lánh một màu đỏ:

"Đêm hôm kia ở nhà tớ, chẳng phải hai chúng ta đã đính ước rồi sao?"

"Đính ước?? Làm gì có chuyện đó..." - Nhiên Sa lắc đầu.

"Đêm ấy trong lúc uống trà đào, cậu và tớ đã hứa hôn rồi còn gì?"

"Thế... mà gọi là hứa hôn ư?! Tớ chỉ hứa sẽ... trao cho cậu nụ hôn đầu của tớ... khi nào chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này thôi mà."

"Vậy cũng coi như cậu đã thuộc về tớ rồi! Và... cậu không biết tớ có thể làm những gì nếu cậu dám phản bội lại tớ đâu. Tớ sẽ..." - Ánh mắt Ý Miên đang cháy lên rừng rực.

"Này, mắt cậu đang... bốc lửa kia..." - Nhiên Sa run cầm cập, đôi mắt Ý Miên giờ thật đáng sợ như thể cô nàng sắp hóa thành quỷ vậy.

Phup!

Ý Miên đã bóp nát trái dâu trong lòng bàn tay mình, một vật nặng hoàng hôn chiếu xuống khiến những giọt nước dâu chảy ra từ các kẽ ngón tay cô trở nên đỏ tươi như những giọt máu. Và đôi môi cô đang kéo lên một điệu cười... man rợ:

"Tớ sẽ nghiền nát cậu như trái dâu này đây, cậu rõ chưa hả?"

"Tớ... tớ biết rồi!" - Nhiên Sa vội vã đáp.

"Tốt, giờ đi nhặt củi tiếp nào." - Sắc mặt Ý Miên đã trở lại bình thường.

"Ừ." - Nhiên Sa vuốt mồ hôi, có một cô bạn gái tính khí thất thường và kì dị thế này thật mệt mỏi, anh cảm thấy đang chờ đợi mình ở phía trước là một tương lai đen tối.

GRỪỪ...

Một tiếng gầm trầm đục chọt vang lên từ phía bên phải...

Nhiên Sa quay đầu nhìn sang, trái tim anh lập tức như bị bóp nghẹt...

Ngay trước mắt anh là... một con hổ trắng cực lớn!!

Con bạch hổ đang lù lù ở ngay đó, cách vị trí của anh và Ý Miên chỉ khoảng vài mét. Khuôn mặt nó nhăn nhúm một cách tàn bạo với cặp mắt xanh da trời băng đá chết chóc, bộ lông của nó trắng như tuyết với những vằn đen mờ nhạt, thân hình thì to lớn và chắc nịch.

Nó... từ đâu hiện ra vậy chứ...? Các mạch máu hai bên thái dương Nhiên Sa vẫn đang giật mạnh trong cơn sửng sốt. Bên cạnh anh, Ý Miên cũng đang chết lặng, sắc mặt cô tái nhợt đi hoàn toàn. Khoảng cách gần thế này làm sao có thể chạy thoát đây...??

Con hổ đang giật người về phía sau, đuôi đập mạnh xuống nền lá khô, tư thế lấy đà chuẩn bị vồ mồi, bộ răng nanh của nó nhe ra trắng nhon nhon.

"Lùi lại, Ý Miên. Tớ sẽ..." - Nhiên Sa chột bước lên đứng chắn trước mặt Ý Miên, đôi mắt anh dù có những run rẩy nhưng vẫn hướng thẳng vào con hổ kia - "... bảo vệ cậu."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Vũ Diệu Kiếm (I)

II

UỒMMM!!!!

Tiếng gầm của con bạch hổ vang động khắp hai bên vành tai Nhiên Sa, anh nghiêng chặt răng lại cố gắng giữ tinh thần tỉnh táo, ánh mắt vẫn nhìn xoáy thẳng vào cặp mắt nó. Đối đầu với hổ dữ, trong tay lại không có vũ khí, giờ có lẽ chỉ có thể dùng những thế võ Aikido để đương cự với nó. Tinh thần của Aikido là dùng chính lực tấn công của đối phương để quật ngã đối phương, dùng sự nhẹ nhàng uyển chuyển để chiến thắng sự hung bạo. Nhưng đây là một con hổ, mọi việc sẽ khó lường hơn rất nhiều.

Xoạt!

Nhiên Sa giật phăng chiếc áo vest đồng phục trên người ra...

Con hổ đã chồm lên phóng mình vào anh...

Anh liền quăng chiếc áo thẳng vào mặt nó, rồi xoay người và dùng cả hai cánh tay thực hiện một kỹ thuật điều luyện làm chệch hoàn toàn hướng lao tới của con hổ.

BIỊCH!!

Và con ác thú đã bị hất văng vào một tảng đá to gần đó trong một khoảnh khắc phi thường của Nhiên Sa. Anh đã dùng chính lực phóng tới cực mạnh của nó để quăng nó đi.

Ý Miên chứng kiến toàn bộ pha hành động tuyệt đẹp ấy, trong một giây cô đã cảm thấy niềm hân hoan nhưng liền sau đó là nỗi kinh hoàng.

Cánh tay phải của Nhiên Sa đang rũ xuống và đầm đìa máu... Bởi trong đòn đánh vừa rồi anh cũng đã trúng phải những móng vuốt của con hổ.

Và chưa hết, cú ném của anh cũng chưa đủ lực để hạ gục hoàn toàn được nó, và con mãnh hổ ấy đang lồng lộn chồm dậy một cách đầy giận dữ.

Nhiên Sa lại thủ thế, mặc cho cánh tay phải của anh đau buốt đến tận xương, vết cào có vẻ khá sâu, máu túa ra đỏ thẫm nhỏ từng giọt xuống thảm lá khô dưới chân anh. Nhịp tim anh đập từng tiếng nghèn nghẹn, giờ anh chỉ còn một cánh tay khó lòng dùng lại đòn vừa rồi được nữa, phải làm sao đây???

Con bạch hổ chẳng để cho Nhiên Sa thời gian suy tính, và nó lại nhảy chồm vào anh một lần nữa!!

Vút! PHẬP!!!

Một tia chớp chợt vùn vút phóng tới nhằm thẳng vào con hổ. Đó là thanh kiếm báu Azgaza. Thanh kiếm đã xuyên thẳng qua cổ họng con hổ, thổi giạt cả thân hình nặng nề to lớn của nó về phía sau, rồi găm cứng vào một thân cây cổ thụ cách đó tận 3 mét.

Đôi mắt xanh của con mãnh thú trợn ngược lên vô hồn, nó đã hoàn toàn tắt thở, một dòng máu chảy dài xuống vùng lồng ngực rồi bụng nó.

"Hai em không sao chứ?" - Elvessa đang chạy tới, vừa rồi chính nàng đã phóng thanh kiếm thánh Azgaza vào con hổ. Cú phóng grom của nàng mang một sức mạnh thật đáng kinh ngạc, khi có thể thổi bay cả một con hổ to lớn đến như vậy.

"Nhiên Sa, cậu đau lắm phải không...?" - Ý Miên cũng đã chạy tới bên Nhiên Sa, ánh mắt cô đầy lo lắng.

"Không sao đâu, vết thương cũng không quá nghiêm trọng." - Nhiên Sa nén đau nói.

"Nhưng... máu chảy nhiều quá... Phải làm sao đây??" - Ý Miên hoảng hốt.

"Đề chị." - Elvessa cúi xuống và xé phần dưới chiếc áo choàng đen của nàng ra thành một dải, rồi nàng bắt đầu băng vết thương cầm máu cho Nhiên Sa.

Nhìn Elvessa đang cẩn thận quấn dải băng vải quanh cánh tay mình mà Nhiên Sa cảm thấy một chút ngại ngùng. Cô ấy sao lại dịu dàng đến thế, mái tóc cô ấy như những sợi tơ vàng chảy xuống hai bên gương mặt thanh tú điểm lệ, và đôi mắt thì xanh như ngọc biển sáng ngời.

"Chị xin lỗi nhé..." - Elvessa nói, nàng hơi cúi mặt xuống - "Chị đã không bảo vệ được hai em... Lẽ ra chị phải tới sớm hơn..."

"Kìa Elvessa, cậu đã cứu bọn tớ những hai lần, bọn tớ muốn cảm ơn còn chưa đủ nữa mà. Cậu tựa như là nữ thần hộ mệnh của bọn tớ vậy." - Nhiên Sa cảm kích nói.

"Đúng vậy Elvessa, bọn tớ rất biết ơn cậu, sau này nếu có cơ hội bọn tớ nhất định sẽ đền đáp." - Ý Miên cũng cảm động nói - "Mà chúng ta có nên nướng con hổ kia lên không?"

"Thịt hổ thực ra không ngon đâu." - Elvessa mỉm cười, vài bông tuyết đậu xuống mái tóc nàng - "Bữa tối nay chị đã có một món khác dành cho các em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Vũ Điện Kiếm (lii)

III

Ba người trở lại bên hồ nước và nhóm lửa nấu ăn. Thực đơn tối nay gồm có gà rừng nướng, dâu rừng và nước cam rừng. Món gà rừng do chính tay Elvessa thực hiện, nàng nướng thịt gà chung với lá mắc mật và mật ong rừng tạo nên một hương vị thơm ngon đến nức lòng.

Họ ngồi quanh đồng lửa, vừa thưởng thức bữa ăn vừa ngắm thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm của vùng hồ. Ánh hồng của hoàng hôn đang dần dần chuyển thành ánh bạc của trăng sao. Một vài cánh chim rải cá thý thoảng lại sà xuống mặt nước kiếm mồi. Hương thơm của hoa hồng đại khiến bầu không khí càng trở nên thanh mát. Trên không trung lác đác những hạt bụi tuyết li ti như những hạt phấn trắng.

"Chiến đấu với ác thú xong ăn thấy ngon miệng thật đấy, ahaha..." - Ý Miên phấn khởi nói, cô đang xé thịt gà và ăn một cách nhiệt tình.

"Vừa rồi cậu có chiến đấu gì đâu." - Nhiên Sa vừa nói vừa cắn một miếng đùi gà nướng rồi thêm một trái dâu, vị béo ngọt hòa quyện với vị chua ngọt thật tuyệt hảo.

"Tại tớ quên mang kiếm theo đấy chứ, tớ mà có kiếm trong tay thì con hổ ấy đã bị xé ra làm mười mảnh rồi nhé!" - Ý Miên lại bóp nát một quả dâu trên tay.

"Thôi đừng có bóp đầu nữa, cậu làm tớ nổi da gà đấy!"

"Đúng là mặt cậu xanh lại rồi kia, hihi..."

Hai em ấy vô tư thật đấy - Elvessa mỉm cười nhìn Nhiên Sa và Ý Miên. Nàng nhấp một ngụm nước cam rừng và nhớ về những năm tháng thanh bình khi đảo quốc Algy của nàng vẫn chưa diệt vong, khi ấy nàng cũng đã từng vô tư như thế.

Nhưng...

Giờ đây trong lòng nàng chỉ ngập tràn những hận thù và căm phẫn. Khuôn mặt của tên tà thần Hahth cứ hiện ra trong tâm trí nàng với nụ cười nhản tâm lạnh lẽo. Hắn với một sức mạnh siêu nhiên khủng khiếp đã diệt chủng cả dân tộc của nàng chỉ trong phút chốc, hắn đã xóa hoàn toàn tên quốc đảo Algy khỏi bản đồ thế giới, hắn đã tước đoạt mọi thứ của nàng theo cách tàn bạo nhất. Và hắn còn muốn tiếp tục làm thế với cả hành tinh này.

Không, nàng sẽ không để âm mưu điên rồ ấy của hắn trở thành hiện thực. Tội ác của hắn sẽ phải bị trừng phạt, nàng sẽ khiến hắn tắm trong máu của chính hắn. Và cả những kẻ thuộc giống loài của hắn, những tử thi thần, những kẻ hủy diệt, tất cả bọn chúng đều sẽ phải nhận những cái chết đau đớn nhất, theo những cách kinh hoàng nhất mà chúng không thể tưởng tượng nổi. Giết! Tiêu diệt! Trừng trị! Chúng sẽ phải đền tội!!!!

Những ý nghĩ như không ngừng thiêu đốt bên trong Elvessa, thiêu đốt tâm hồn nàng. Và từ lúc nào đôi mắt lam khiết của nàng đã sáng chói lên như hai ngọn đuốc, xanh rực, ngùn ngụt, dữ dội, ngay cả thanh bảo kiếm đeo bên hông nàng cũng đang bùng sáng lên lấp lánh.

Nhiên Sa nhìn sang Elvessa mà chột thấy lạnh người. Bao quanh cô ấy là những luồng tử khí đậm đặc u tối, còn đôi mắt cô ấy thì lại đang sáng rực lên ánh lam hòa đầy thịnh nộ, một ánh mắt ngập tràn giận dữ và sát khí. Lúc này anh có cảm tưởng mình như đang ngồi bên một... nữ thần chiến tranh vậy.

"Sắc mặt cậu ấy... trông đáng sợ quá..." - Ý Miên cũng đang run lập cập khi nhìn Elvessa.

Elvessa chột nhận thấy ánh mắt sợ hãi của Nhiên Sa và Ý Miên dành cho mình, nàng liền thả lỏng thần thái và mỉm cười hiền dịu:

"Ah, chị xin lỗi, chị vừa nghĩ tới một chuyện không vui ấy mà. Chúng ta ăn tiếp đi, hai em ăn nhiều vào nhé."

"Vâng." - Ý Miên vui vẻ đáp - "Nhưng cậu đừng có gọi bọn tớ là em nữa!! Ba chúng ta bằng tuổi nhau mà, hu hu..."

"Chị đã 16 tuổi 2 tháng rồi đấy."

"Nếu tính về tháng thì cậu còn ít tuổi hơn bọn tớ nữa!"

Đêm trong lành. Trăng đã lên cao tít. Mặt hồ mênh mông gợn những hơi sương mỏng. Gió đưa đẩy những bông tuyết vì vu khắp đất trời.

Elvessa cởi chiếc áo choàng đen của nàng ra, bên trong nàng mặc một bộ váy ngắn màu xanh lục theo kiểu quân đội, trên ngực áo trái là huy hiệu hoàng gia Algy với hình ảnh một bông hoa Xuyên tuyết cách điệu, dưới chân nàng đi một đôi bốt cao cổ màu đen.

"Nhiên Sa, ban đêm sương xuống sẽ rất lạnh, em lại đang bị thương nên phải giữ người thật ấm đấy." - Elvessa nói, nàng bước đến và đắp chiếc áo choàng lên vai Nhiên Sa.

"Cám ơn cậu Elvessa, nhưng... cậu không cần phải chu đáo với tớ thế đâu..." - Nhiên Sa hơi đỏ mặt, chiếc áo choàng của Elvessa có chất vải thật mềm mại, lại thoang thoảng mùi hương ngọc lan tây thơm lạ lùng.

Ý Miên thấy vậy liền cởi ngay chiếc áo vest đồng phục của cô ra, bên trong cô mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng và sơ mi trắng, váy xếp li caro tím than - trắng. Cô ngồi xấp lại gần Nhiên Sa và choàng áo của mình lên người anh, phủ chồng lên chiếc áo của Elvessa:

"Vậy cậu hãy đắp cả áo của tớ nữa này, Nhiên Sa."

"Nhưng... thế này thì nóng lắm." - Nhiên Sa khổ sở nói, áo của Ý Miên thì lại có hương hoa nhài trắng.

"Elvessa, tớ có thể đề nghị cậu một việc không?" - Ý Miên quay về phía Elvessa.

"Em cứ nói đi." - Elvessa mỉm cười.

"Tớ muốn được đấu kiếm với cậu." - Ý Miên nói.

"Được thôi, chúng ta cũng nên tập luyện một chút." - Elvessa đồng ý.

Nhiên Sa hơi bất ngờ, sao hai cô ấy lại muốn đấu kiếm vào lúc này chứ? Và trái tim anh chột chịch lại một nhịp, khi thấy ánh mắt họ đều đang... rực lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Vũ Diệu Kiếm (Iv)

IV

Trận đấu kiếm của Elvessa và Ý Miên diễn ra trên thảm cỏ xanh mượt dưới ánh trăng, họ đứng đối diện với nhau ở khoảng cách tầm 5 mét, những làn tóc dài lướt bay phấp phới. Nhiên Sa làm trọng tài kiếm khán giả mà cảm thấy hồi hộp như đang xem trận chung kết FIFA World Cup.

"Vì cậu đã có một thanh kiếm rất mạnh rồi nên tớ sẽ dùng hai kiếm, được chứ?" - Ý Miên cất tiếng, trên đôi tay cô là cặp song kiếm thép lớn với phong cách thời trung cổ.

"Tất nhiên rồi." - Elvessa gật đầu, trong tay nàng là thánh kiếm Azgaza được đúc nên từ siêu tinh kim sáng bóng - "Em có thể dùng hai hoặc ba kiếm đều được nhé."

"Nhưng ba kiếm thì cầm thế quái nào được chứ." - Ý Miên nhún mày - "Mà thôi bắt đầu nhé?"

Họ tung kiếm thanh thoát uyển chuyển như đang múa lại như đang bay, những tia sáng tuôn ra như mưa mỗi khi lưỡi kiếm hai bên va chạm. Hai cơ thể thanh mảnh cuốn lấy nhau tựa như những làn gió, nhẹ như mây mỏng như khói, nhưng mỗi lần tung gươm thì lại dứt khoát mãnh liệt như sấm rền chớp giật.

Nhiên Sa ngồi lặng người bên đồng lửa chiêm ngưỡng trận đấu kiếm tuyệt đẹp ấy, giữa thiên nhiên núi rừng bao la xanh ngát, trong đêm trăng mùa xuân trong trẻo yên bình.

Ý Miên và Elvessa, kẻ như chim ưng trắng người tựa phượng hoàng xanh, thân pháp biến hóa chiêu thức thăng hoa, những lưỡi kiếm của họ cứ không ngừng lấp lánh như những vệt ánh sáng. Xung quanh, thời gian không ngừng biến chuyển vạn vật không ngừng đổi dời.

Đêm qua ngày tới, trăng lặn mặt trời lên, bình minh rồi lại đến hoàng hôn. Ngày qua ngày, đêm qua đêm.

Nhiên Sa không còn biết bao nhiêu lâu đã trôi qua rồi nữa, ý thức về thời gian của anh đã hoàn toàn biến mất. Trận đấu kiếm của Ý Miên và Elvessa như thể đã diễn ra liên tục trong suốt nhiều ngày nhiều tháng nhiều năm, mà lại như chỉ vừa mới bắt đầu. Anh đã hoàn toàn đắm chìm vào vẻ đẹp tuyệt mỹ của những đường kiếm, và nét mảnh mai kiều diễm trong từng chuyển động của hai thiếu nữ kia.

Mùa xuân, mùa hạ, mùa thu, rồi mùa đông... Rừng cây thay lá, hồ cạn rồi lại đầy, mưa rơi rồi tuyết đổ... Họ vẫn cứ tiếp tục cuộc đấu dài như bất tận. Và anh vẫn ngồi đây chiêm ngưỡng những vũ điệu của kiếm.

Những vũ điệu tuyệt trần.

Nhưng đại tiệc nào rồi cũng tàn, trận đấu nào rồi cũng đến lúc kết thúc. Trong một khoảnh khắc bất ngờ Elvessa đã quét ngang thanh kiếm Azgaza như một tia chớp, khiến cả hai thanh kiếm của Ý Miên đồng loạt bị hất văng lên không trung. Trong đó một thanh rơi xuống cắm phập ngay trước mặt Nhiên Sa khiến anh dựng tóc gáy.

"Mình... đã thua rồi ư?" - Ý Miên thất thần quỳ xuống thảm cỏ - "Tại sao...?"

"Đừng buồn Ý Miên, kiếm pháp của em cũng tuyệt lắm." - Elvessa mỉm cười nói - "Chỉ chỉ là gặp may hơn thôi."

"Đúng vậy, hôm nay... phong độ của tớ không tốt lắm, tại khi này ăn nhiều gà nướng quá." - Ý Miên đã tìm ra lí do thất bại của mình.

"Vậy hôm khác chúng ta đấu lại nhé?" - Elvessa đưa tay ra đỡ Ý Miên dậy.

"Vâng, trận sau tớ sẽ không nhường cậu nữa đâu đấy." - Ý Miên mỉm cười vui vẻ.

"Cuối cùng hai cậu cũng đánh xong..." - Nhiên Sa đang bước tới gần với dáng vẻ bờ phờ mệt mỏi, anh hỏi: " Bao nhiêu năm đã trôi qua rồi?"

"Gì chứ? Mới có hơn một phút thôi mà." - Ý Miên chau mày nói.

"Hả, thật sao?" - Nhiên Sa ngạc nhiên vô cùng, trận đấu kiếm của Ý Miên và Elvessa chỉ diễn ra trong có một phút mà anh cứ ngỡ đã trải qua mấy trăm năm rồi vậy. Thật không thể tin nổi...

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 162: Băng (I)

I

Bão tuyết.

Những cơn gió cứ ào ạt tràn tới suốt cả ngày dài, mang theo cái lạnh chết người cùng những màn bụi tuyết mù mịt.

Trên đại dương băng giá, có một bóng hình khổng lồ đang lừng lững di chuyển xuyên qua trận bão tuyết dữ dội ấy. Đó là con robot Arelgon, trên chặng đường thăm thẳm tiến về Fayusia.

Con sói Mevyh chạy nép ngay phía dưới chân Arelgon, nhằm tránh bớt phần nào những cuồng nộ của gió. Trên lưng con sói, Zapihha vẫn cảm thấy lạnh đến thấu tủy, cho dù con phượng hoàng Navarisa đang nằm dính ngay giữa anh và Huệ Nha cố gắng sưởi ấm cho cả hai người.

Tiếng gió cứ rít ù ù không ngừng nghỉ. Hành trình gian truân khôn cùng. Tất cả vẫn tiến thẳng về phía trước. Nhưng rồi con robot Arelgon bỗng nhiên từ từ giảm tốc rồi đứng hẳn lại.

"Sao vậy nhỉ?" - Zapihha ngước lên - "Sao nó không đi tiếp?"

"Chúng ta có một chướng ngại ở phía trước đấy." - Huệ Nha nói, con mắt bạc của nàng phát sáng rực.

"Lại quái vật nữa à?" - Zapihha hỏi, và cảm thấy hồi hộp.

Con sói Mevyh đang tiến lên đứng bên bàn chân kim loại to như một tòa nhà của Arelgon. Zapihha hướng ánh nhìn về phía trước, và anh thấy trong những màn sương tuyết trắng xóa dày đặc kia, có một... bóng đen kì vĩ đang lăm lăm tiến về phía này!!

Nhịp tim Zapihha đập dồn dập. Đó hẳn phải là một sinh vật rất rất lớn với hình thù kì dị, phía trên đỉnh của nó là ba đốm sáng màu xanh tím lấp lánh như ba con mắt khổng lồ.

"Chúng ta sắp phải đối đầu với một con Vahajra đấy." - Giọng Ebenie bỗng vang lên từ phía sau Zapihha.

"Trời, cô ngồi sau tôi từ lúc nào vậy hả?!" - Zapihha hét hồn quay đầu lại.

* Vahajra: Bộ cạp băng bọc giáp. Xếp hạng: Quái vật cấp 8. Đây là một loài bộ cạp siêu khổng lồ, toàn thân được bọc trong một lớp vỏ kim loại màu đen thẫm nhiều lớp kiên cố, và có khả năng phun băng từ ba chiếc đuôi ở phía sau.

ẦM ẦM!!

Những rung chấn trên mặt biển băng ngày càng lớn hơn khi con bộ cạp băng Vahajra tiến tới gần, và... hình dáng khủng khiếp của nó đang dần hiện ra...

Zapihha đã chuẩn bị sẵn tinh thần mà vẫn cảm thấy rợn khắp người, trước mắt anh là một con bộ cạp với kích thước không thể tin nổi...

Ba đốm sáng thì ra không phải là những con mắt của nó, mà chính là ánh sáng phát ra từ phần chóp của ba chiếc đuôi uốn cong lên cao, với độ cao khoảng 110 mét. Còn chiều dài toàn thân của nó vào tầm 130 mét, trọng lượng vài ngàn tấn. Nâng đỡ cho cơ thể nặng nề ấy là 8 chiếc chân lớn và dài như những trụ ống thép. Nhưng điều đáng sợ nhất là cặp càng vĩ đại ở phía trước, được bọc giáp dày nhất và lớn tới mức có khả năng phá tan tành bất kì tòa cao ốc nào.

"Nghe đây, trận chiến này tôi cần sự trợ giúp của cả hai bạn." - Ebenie nói một cách gấp gáp - "Arelgon sẽ giao chiến trực tiếp với con bộ cạp kia, còn nhiệm vụ của ba chúng ta là áp sát và đốn hạ những cái chân của nó, bởi đó là vị trí yếu nhất."

"Hiểu rồi." - Zapihha gật đầu.

"Tốt lắm, tôi lo cánh trái, còn anh và Huệ Nha cánh phải." - Ebenie bật thanh kiếm năng lượng của nàng lên - "Bắt đầu nào!"

Và họ chia ra hai cánh. Ebenie với bộ giáp Limirtian bay về bên trái. Zapihha và Huệ Nha cùng hướng về bên phải, Zapihha cưỡi con sói tuyết còn Huệ Nha thì dang cánh bay lên trong bộ thân giáp Hỏa miễn đồ thẫm.

Ở vị trí tiền công chính giữa là Arelgon, nó vừa vùng siêu quang kiếm lên vừa ầm ầm xông thẳng vào con quái vật bộ cạp.

Con quái vật liền bắn ra 3 luồng khí băng khổng lồ từ 3 chóp đuôi của nó, nhắm vào cùng lúc cả 3 hướng mà nó đang bị tấn công. Những luồng khí băng này có một độ lạnh khủng khiếp, bất cứ vật gì dính phải chúng đều sẽ lập tức đông cứng thành băng đá.

Ebenie và Huệ Nha trong những bộ chiến giáp có khả năng bay lượn, nên hai nàng tránh được những luồng khí băng khá dễ dàng. Còn Zapihha và con sói tuyết thì bị luồng khí băng sượt qua sát sạt, cảm nhận hơi lạnh tê buốt tới tận từng tế bào. Trong khi đó Arelgon chống lại luồng khí băng bằng cách đưa thanh kiếm ánh sáng với nhiệt lượng cao ra đỡ, khiến hơi nước bốc ra trắng xóa.

Trận chiến diễn ra khốc liệt ngay trong cơn bão tuyết mịt mù. Arelgon vung thanh kiếm không lồ chém xuống con quái vật bọc thép, nó liền huơ cặp cang bọc kim loại đồ sộ lên đỡ đòn rồi phản công, làm những tia lửa điện cứ không ngừng văng ra rục rờ như pháo hoa.

Cùng lúc ấy, Ebenie, Zapihha và Huệ Nha đang âm thầm di chuyển ở phía dưới và ra sức phá hủy từng cái chân của con quái vật, chúng cũng được bọc trong những lớp giáp kim loại nên công việc không đơn giản chút nào. Zapihha phải phóng ra tới 4 luồng năng lượng bạc mới có thể thổi bay một cái chân, còn Ebenie và Huệ Nha thì cứ phải lượn đi lượn lại và tung ra những nhát chém mãnh liệt để triệt hạ những cái chân khác.

Con quái vật bọc thép Vahajra đang lồng lộn điên cuồng, nó xoay chuyển không ngừng và vung những chiếc đuôi một cách dữ dội nhằm quật vào những kẻ đang quấy phá nó.

Zapihha mấy lần bị văng ra khỏi lưng con sói, những vết thương trầy xước trên người mỗi lúc một nhiều thêm, nhưng rồi anh lại bật dậy và tiếp tục chiến đấu. Nguồn năng lượng bạc đang không ngừng bùng cháy trong anh, dù anh cảm nhận rất rõ những nguy hiểm luôn trực chờ trên đầu mình, bởi chỉ cần bị những cái chân lớn khủng khiếp của con quái vật dẫm phải hay bị cái đuôi lạnh buốt của nó quật trúng là sẽ tan xương nát thịt.

Huệ Nha và Ebenie cũng kiên cường không kém, họ bay lượn bên dưới vòm bụng con quái vật và vung kiếm đầy mạnh mẽ.

Sau một hồi, những cái chân của con bọc thép Vahajra cứ lần lượt bị đốn hạ dần, từng chiếc từng chiếc một, và cuối cùng nó chỉ còn biết đồ sập người xuống như một khối kim loại khổng lồ vô dụng.

Con quái vật đã không còn có thể di chuyển. Arelgon lạnh lùng bước vòng ra phía sau nó, những bước chân đầy oai hùng.

"Kết liễu nó đi, Arelgon." - Ebenie ra lệnh.

XEET!!

Arelgon liền bắn ra một luồng đại pháo plasma xanh rục vào phần sau đầu con quái vật, vị trí tử huyệt. Một tiếng nổ trầm vang lên cùng quãng sáng xanh lóe ra chói lóa. Và con bọc thép Vahajra đã thực sự vong mạng, cả cơ thể bọc giáp khổng lồ của nó giờ hoàn toàn im lìm, thê thảm.

Một chiến tích nữa đã được lập nên.

Gió tuyết vẫn cứ điệp trùng.

Và hành trình lại tiếp tục...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Băng (li)

II

Sau cơn bão, bầu trời trong veo như thể được tạo nên từ thủy tinh. Những vì sao như những đốm bạc, kết thành một dòng sông bạc óng ánh chảy vắt ngang giữa những áng tinh vân huyền ảo.

Phía dưới biển băng, đoàn lữ hành vẫn miệt mài di chuyển. Rồi ở chân trời phía trước đang hiện ra một dải sáng vàng lung linh.

"Nhìn kia Huệ Nha, thứ ánh sáng gì thế kia?" - Zapihha lên tiếng.

"Đó là một cánh đồng hoa Ymiya đấy." - Ebenie nói, từ sau lưng Zapihha.

"Cô lại ngồi sau tôi từ lúc nào thế??" - Zapihha giật mình quay lại.

* Ymiya: Hoa băng. Loài hoa chỉ có thể tìm thấy trong kỷ băng hà, bởi khi khí hậu ấm lên chúng sẽ... tan chảy.

Họ mất một lúc mới đi tới gần được cánh đồng hoa Ymiya rộng lớn ấy. Đó là những cây hoa thật lạ kì; mọi bộ phận của chúng từ thân, lá cho tới các cánh hoa đều trong suốt như nước đá, và thực ra cấu tạo của chúng chính là... nước đá.

Mỗi bông hoa băng Ymiya gồm có 6 cánh hoa lớn và hơi cong. Ở chính giữa là phần nhị hoa với những sợi dài vươn lên cao; trên đầu mỗi sợi có những

đốm bông màu vàng, nhỏ li ti, và có khả năng phát sáng trong đêm.

"Ồi đẹp kì diệu!" - Ebenie thốt lên - "Đêm nay chúng ta dựng trại ở cánh đồng hoa này nhé."

"Ừ, mà cô xuống đi chứ, con sói đang bị quá tải đấy." - Zapihha nói.

"Chính anh mới phải xuống ấy."

"Sao tôi phải xuống chứ?!"

"Hoa này... có ăn được không?" - Huệ Nha hỏi.

"Được, nhưng em sẽ bị buốt răng đấy nhé." - Ebenie cười đáp.

Họ kiếm một chỗ trống trải trên cánh đồng hoa băng và đốt lửa. Vì đang ở giữa biển băng không thể kiếm được củi, nên họ đành dùng củi nhân tạo của Ebenie.

* Củi nhân tạo: Là những thanh kim loại có khả năng phát ra ánh sáng dạng lửa. Dù không nóng được như lửa thật nhưng lại rực rỡ hơn.

"Đây là khẩu phần của ngày hôm nay." - Ebenie lại phân phát chocolate dinh dưỡng cho Zapihha và Huệ Nha.

"Vị ngon vẫn không đổi." - Zapihha thưởng thức một cách chậm rãi.

Huệ Nha bẻ một ít cho con phượng hoàng, nó chỉ mổ mổ rồi lại nhả ra. Con sói tuyết nằm gần đó thì có vẻ chẳng thèm đoái hoài gì đến món chocolate này. Còn con robot Arelgon thì khỏi nói, kẻ không lồ ấy vẫn luôn đứng lạnh lùng trầm lặng giữa đất trời.

Sau món chocolate bổ dưỡng là đến món tráng miệng thanh mát bằng hoa của Navarisa. Ngồi giữa cánh đồng hoa băng Ymiya menh mông với những phản nhị hoa phát sáng, họ như đang ngồi giữa hàng triệu cây nến.

"Trận chiến với con bọ cạp Vahajra chúng ta đã phối hợp tác chiến rất tốt." - Ebenie nói - "Lần này tôi thực sự ghi nhận những đóng góp của hai bạn."

"Cô có vẻ giỏi về chiến thuật nhỉ. Thực ra cô đã trải qua bao nhiêu trận chiến rồi vậy?" - Zapihha hỏi.

"Ai mà để ý đến điều đó làm gì chứ..." - Ebenie đáp một cách buồn bã, nàng nhìn lên những bông tuyết thoang thoảng bay trên không trung - "Lũ quái vật nhiều như kiến, chúng cứ kéo đến thì chúng tôi lại phải tiêu diệt, phải giết. Nhưng có ai lại muốn chiến tranh cơ chứ? Thực ra tôi... tôi chỉ muốn làm một cô gái bình thường thôi..."

"Tôi hiểu." - Zapihha khẽ gật đầu.

"Tôi không muốn... không muốn nhìn cảnh những người đồng đội cứ ngã xuống ngay bên cạnh mình. Anh không thể tưởng tượng nổi đâu, anh chẳng thể hiểu hết được, họ đều đã phải nhận những cái chết rất... khủng khiếp... Cơ thể của họ..." - Giọng Ebenie uất nghẹn trong một sự xúc động mạnh mẽ, và nàng bật khóc.

"Kìa..." - Zapihha bỗng thấy trong lòng dâng lên niềm thương cảm, khi nhìn những dòng nước mắt lăn trên gương mặt đẹp như một đóa hồng của Ebenie. Cô ấy còn trẻ quá, ít tuổi hơn cả anh nữa, và dù sao cũng chỉ là một cô gái giống như Huệ Nha vậy. Cô ấy đã phải trải qua những gì? Đã phải chịu đựng những gì? Cuộc chiến này thật kinh khủng..

"Đừng lo, tôi không yếu đuối đến thế đâu." - Ebenie đưa tay gạt nước mắt, đôi mắt màu xanh lục của nàng sáng lên như hai viên ngọc mới được tinh chế - "Nước mắt của tôi là dành cho các đồng đội, cho những người dân vô tội đã hi sinh. Kẻ thù của chúng ta không chỉ có lũ quái vật, mà kẻ thù lớn nhất và nguy hiểm nhất chính là quân đoàn quỷ do Quý Vương thống lĩnh. Chúng rất tàn bạo, vô cùng tàn bạo. Nhưng tôi sẽ không ngừng chiến đấu, không ngừng vùng vẫy cho đến khi chúng bị tiêu diệt hết."

"Tôi sẽ giúp cô." - Zapihha nói, đôi mắt màu nâu sáng của anh ánh lên như ánh bình minh - "Dù có thể cô coi tôi là một kẻ không thuộc loài người, nhưng đối với tôi điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa. Trong hành trình của mình, tôi đã tận mắt nhìn thấy rất nhiều những thành phố đổ nát tan hoang, và tôi không muốn điều ấy tiếp tục lặp lại nữa. Dù chỉ còn lại một thành phố duy nhất, tôi cũng muốn được góp sức bảo vệ và gìn giữ nó."

"Cám ơn anh, người chiến sĩ dũng cảm." - Ebenie trân trọng nói, nàng đưa tay lên chào Zapihha theo một cách nghiêm trang nhất - "Đúng, chúng ta là ai, chúng ta thuộc giống loài nào không hề quan trọng. Chỉ cần cùng đứng về chính nghĩa, đứng về cái thiện thì chúng ta đều có thể trở thành những người bạn, những người đồng chí. Hãy chiến đấu cùng tôi và Fayusia nhé?"

Nàng đưa tay ra. Và Zapihha nắm lấy, bàn tay nàng thật mềm và ấm, anh nhìn thẳng vào đôi mắt nàng và mỉm cười:

"Tôi rất vinh dự."

"Em cũng sẽ chiến đấu." - Huệ Nha nói, đôi mắt hai màu của nàng phản chiếu ánh lửa nên trông thật huyền hoặc.

"Vậy đặt tay lên đây nào, Huệ Nha."

Chỉ một cơn gió nhẹ cũng khiến cánh đồng hoa băng Ymiya xôn xao, và vô vàn những hạt bông vàng phát sáng đang cất mình bay lên cao, như những cánh đom đóm, như những hạt mầm sống lấp lánh khắp không gian. Một lần nữa hi vọng của nhân loại lại được thắp lên.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Băng (lii)

III

Khuya.

Ebenie đã trở vào trong khoang điều khiển của Arelgon. Phía dưới mặt biển băng, con sói tuyết nằm duỗi mình trên một tấm thảm hoa màu tím mà Navarisa đã tạo ra, Huệ Nha và Zapihha ngồi dựa lưng bên sườn con sói, trên lớp lông rất dày của nó. Huệ Nha đang cầm trên tay một bông hoa băng Ymiya, nâng ngắm nó một lúc rồi đưa lên miệng và... cắn một miếng. Khuôn mặt nàng hơi nhăn lại vì cánh hoa lạnh buốt.

"Ebenie đã nói em sẽ bị buốt răng nếu ăn nó rồi mà." - Zapihha bật cười.

"Nhưng ngon lắm" - Nàng nhìn anh và nghiêng đầu cười.

"Vì sao em cứ thích ăn hoa vậy, Huệ Nha?" - Anh vuốt tóc nàng.

"Vì em muốn trở thành hoa." - Nàng đáp, giọng nàng như tiếng nước chảy khe suối.

Zapihha mỉm cười, dù anh không hiểu lắm câu trả lời của nàng.

"Đêm nay em thấy yên bình lắm" - Nàng vuốt cánh hoa và nói.

"Anh cũng vậy." - Anh khẽ gật đầu.

Khung cảnh đêm khuya thật thanh tịch. Cánh đồng hoa băng với những đốm sáng vàng lay động khe khẽ. Vầng trăng hé nửa sau một tầng mây. Từng bông tuyết trắng muốt buông mình rơi xuống như hoa lệ.

Nhìn những bông tuyết, Zapihha lại cảm thấy thật khó để chọn mắt. Thế gian rộng lớn bao la, bước chân người thì bé nhỏ. Cứ đi mãi, đi mãi, cuối cùng để đạt được điều gì?

"Em có thích tuyết không, Huệ Nha?" - Anh hỏi.

"Em thích mưa." - Nàng ngả đầu xuống vai anh.

Mưa... Anh ôm lấy nàng và nhắm mắt lại, trong tim chợt nhói lên những hoài niệm.

Mưa... Mẹ của anh cũng thích mưa lắm. Anh còn nhớ rất rõ cái ngày cuối cùng, mẹ anh đứng bên khung kính lớn với làn tóc đen dài và đôi mắt u buồn, ngoài trời đầy mưa giăng. Khi ấy anh còn quá nhỏ không hiểu được nỗi buồn của mẹ, và đến tận bây giờ anh vẫn không hiểu...

Mưa... còn khiến anh nhớ về một người con gái...

Y Tuyết.

Đó là người con gái mà anh đã luôn chối bỏ. Đứng trước cô ấy, anh đã luôn đóng băng trái tim mình.

Nhưng sao cuối cùng anh lại vẫn cứ nhớ về cô ấy? Nhớ da diết...

Anh nhớ về cái ngày đầu tiên anh gặp cô, một ngày mưa trắng xóa, anh đã công cô đi trên sân trường, những giây phút ấy dường như lần đầu tiên trong đời anh đã biết tới những rung động... Vậy mà đến giờ đã 10 năm trôi qua. Giờ anh và cô ấy đã ở hai phương trời quá khác biệt, ở hai thời đại cách xa nhau tới 600 năm. Có lẽ, chẳng bao giờ còn có thể gặp lại được nữa...

Cả mẹ của anh và Y Tuyết, có lẽ anh đã thực sự mất họ rồi...

...

Giờ đây người thân duy nhất còn lại của anh chỉ có Huệ Nha. Nàng đã khiến trái tim lạnh lẽo của anh một lần nữa ấm áp trở lại, nàng đã giúp anh tìm lại được những cảm giác hạnh phúc và bình yên.

Nhưng...

Anh sợ rằng đến một ngày nàng và anh cũng sẽ cách xa mãi mãi. Dù lúc này đây nàng đang nằm ngay bên anh, trong vòng tay anh, nhưng anh sợ rằng đến một lúc nào đó nàng sẽ vụt biến mất, biến mất vĩnh viễn...

Không!! Anh bắt giác ôm xiết lấy Huệ Nha chặt hơn và vùi mặt vào mái tóc nàng. Mùi hương của nàng như tỏa vào tận đáy lòng anh, những làn tóc nàng như một dòng nước mát lịm...

"Zapihha, anh... ôm em chặt quá đấy."

"Huệ Nha, sao cứ đến nửa đêm em lại đứng nhìn lên trời làm gì vậy? Em làm anh sợ đấy."

"..."

"Huệ Nha, hãy nói thật cho anh biết. Em... là ai?"

"..."

"Hãy trả lời anh đi."

"Em... không biết..."

"Chúng ta... đều không biết mình là ai."

"..."

"Anh xin lỗi... Ngủ đi Huệ Nha, rồi ngày mai chúng ta lại lên đường."

Hết phần 2 - T2

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Kỵ Sĩ Rồng (I)

PHẦN CUỐI

I

Dậy đi, chúng ta tiếp tục lên đường."

"Nhưng... trời vẫn chưa sáng hẳn mà?"

"Vận mệnh Trái đất giờ như chỉ mảnh treo chuông, chúng ta không thể chậm trễ thêm nữa."

"Vâng..."

Ý Miên miên cưỡng chui ra khỏi túi ngủ, Elvessa là người vừa đánh thức cô. Nhiên Sa cũng đã thức dậy, anh tiến lại gần Elvessa và đưa trả nàng chiếc áo choàng

"Không, em cứ giữ lấy đi." Elvessa nhẹ nhàng nói. "Vì dù sao nó cũng đã... rách rồi mà."

"À..." Nhiên Sa mỉm cười, dù trong lòng hơi thất vọng. "Ra là vậy."

Và ba người lại bắt đầu hành trình xuyên rừng cây, họ đi vòng qua hồ nước rồi tiếp tục tiến sâu về phía bờ bên kia. Trời sáng dần, những tia nắng xuyên qua từng kẽ lá, những giọt sương ánh lên một màu long lanh. Khu rừng với hệ thực vật rất đa dạng, có cả những loài cây màu sắc sặc sỡ như trong phim viễn tưởng. Hệ động vật cũng vô cùng phong phú, thы thoảng lại thấy một vài bóng hươu sao, khi trắng, sọc lửa, những loài chim lạ, những đàn bướm rừng nhiều màu hay những con bọ cánh cứng quý hiếm.

Vài giờ sau. Tuyệt lại bắt đầu rơi. Qua khỏi một khu vực dây leo phủ xuống dày đặc, họ ra tới được một bờ suối rộng mênh mông đầy sỏi đen.

"Hé? Lại một dòng suối nữa kìa." Ý Miên khẽ nhủ mày. "Khu rừng này rộng lớn đến thế nào chứ? Đi mãi vẫn chẳng thấy có hi vọng gì cả."

"Dòng suối này khá nông, và nước chảy cũng không quá xiết, chúng ta có thể lội qua được đấy." Elvessa nói.

Họ lội qua dòng suối. Con suối rộng chừng 20 mét, dài thì miên man, nước ngập quá đầu gối một chút, dưới đáy đầy đá sỏi. Khi di chuyển ra tới giữa con suối thì Ý Miên bỗng bị vấp ngã, may mà Nhiên Sa đã kịp đỡ lấy cô.

"Cậu phải cẩn thận chứ."

"Tớ xin lỗi..."

Ngay lúc ấy, một con quái vật bỗng phá tung mặt nước và nhô lên sừng sừng ngay trước mặt họ!!

ÙMM!!!

Lần này thì Ý Miên đã thực sự ngã ngửa xuống dòng nước, kéo theo luôn cả Nhiên Sa, hai người cùng mở lớn đôi mắt tròn nhìn con quái vật kia. Nó có dạng hình người nhưng rất cao to và thô kệch, toàn thân được bao phủ bởi một lớp vỏ cây màu trắng toát sần sùi nứt nẻ, trên đầu là 10 chiếc gai lớn màu đen nhô lên theo vòng tròn tạo thành hình một chiếc vương miện, và cặp mắt thì mang một màu xanh lục sáng rực rỡ.

"Nó... là gì vậy?" Ý Miên run rẩy hỏi.

"Mộc tuyết ma..." Nhiên Sa lẩm bẩm, hai người vẫn ngồi bệt ngay giữa dòng nước lạnh ngắt.

* Mộc tuyết ma: Ma cây tuyết. Một loài ma rừng khá nguy hiểm vì chúng thích xé xác người như xé ruốc. Cấu tạo cơ thể của chúng là gỗ trắng nhưng khả năng cử động vẫn linh hoạt như thường.

"Bình tĩnh hai em." Elvessa nói, nàng vẫn giữ tư thế đứng vững chãi và tuốt ra thanh kiếm thánh. "Chị sẽ hạ n..."

ÙM! ÙM! ÙM!!!

Thêm cả chục tên Mộc tuyết ma nữa lại đang hùng hổ trôi lên khỏi mặt nước xung quanh ba người, chúng tạo thành một vòng tròn vây kín lấy họ, tên nào cũng lăm lăm trong tay những thanh kiếm sắt đen bóng, lưỡi kiếm có hình răng cưa trông càng ghê rợn.

"Chúng ta... bị bao vây rồi!" Ý Miên lo sợ thốt lên, váy áo ngấm nước lạnh băng khiến cơ thể cô càng thêm run rẩy.

"Giữ vững tinh thần. Sẵn sàng chiến đấu!" Đôi mắt Elvessa đang bùng lên ánh lửa xanh lam, dữ dội không kém những cặp mắt của lũ quái vật kia.

Gràoooo!!!

Chúng gào lên rồi nhất loạt nhào tới, trong một vòng vây hoàn toàn khép kín! Elvessa bay người lên, nàng xoay người vun vút như chong chóng và quét thanh kiếm theo một đường tròn hoàn hảo, một tia chớp hình tròn tỏa đều ra xung quanh trong chớp mắt đã lấy đầu toàn bộ 11 tên quái vật.

Tồm! Tồm! Tồm!

Đầu chúng rơi như sung rụng xuống dòng suối, rồi cả cơ thể chúng cũng đổ ùm xuống theo, máu chúng tung tóe và có màu xanh như màu lá rừng.

Lại thêm nhiều tên Mộc tuyết ma nữa đang trôi lên từ phía xa! Ba người vội vã vớt chân lội bì bõm về phía bờ. Nhưng vừa lên được tới bờ thì họ chợt đứng khựng lại...

Nhịp tim ai nấy đều dồn dập...

Và đôi mắt họ đầy kinh hoàng...

Bởi lũ Mộc tuyết ma không chỉ xuất hiện từ con suối, mà chúng còn tràn ra từ cánh rừng, cả một đội quân hùng hậu, hàng trăm, hàng ngàn!!

"Trời ơi không thể tin được! Chúng đông đến thế ư...???" Ý Miên mặt cắt không còn hột máu.

"Ý Miên, mau lấy kiếm của cậu ra đi!" Giọng Nhiên Sa đầy cấp bách. "Và cho tớ mượn một thanh luôn nữa!"

"Tớ biết rồi!" Ý Miên liền bật chiếc vali đựng kiếm ra và lấy cho Nhiên Sa một thanh kiếm Nhật katana, còn bản thân cô vẫn dùng hai thanh trường kiếm Trung cổ. "Ha ha ha, có kiếm trong tay thì chị sẽ chém bay đầu hết chúng mày nhé! Nhưng... quả thực là chúng đông quá!!!!"

Khắp bãi sỏi đen rộng lớn, và khắp cả trên dòng suối giờ đã đông nghìn nghịt hàng ngàn tên quái vật Mộc tuyết ma hung dữ, chúng gầm gào với những hàm răng màu đen hôi thối, cùng những cặp mắt xanh sáng chói.

GRÀOOO!!!

Chợt có một tiếng rống với âm lượng lớn hơn tất cả, và từ rừng cây một tên Mộc tuyết ma với kích thước vượt trội đang lừng lừng bước ra!! Nó cao gần 10 mét, cặp mắt ngùn ngụt một thứ ánh sáng xanh ma quỷ, những chiếc gai đen trên đầu nó cũng lớn và nhô cao hơn nhiều so với lũ Mộc tuyết ma thường, cây kiếm răng cưa trên tay nó thì chắc cưa cả đá núi cũng đổ. Nhưng vẫn chưa hết! Ngay gần đó lại có thêm một tên với kích thước tương đương tên 10 mét ấy đang tiếp tục xuất hiện!

"Con trùn kia! Không chỉ một mà tới hai con trùn luôn nữa!!" Ý Miên răng đánh lập cập. "Sao chúng cứ kéo tới dồn dập thế...?"

"Tớ tưởng con trùn chỉ xuất hiện vào cuối trận thôi chứ?" Nhiên Sa thắc mắc, dù tuyết đang rơi và quần áo ướt đầm nhưng mồ hôi trên khuôn mặt anh vẫn chảy thành dòng.

"Lỗi game ư?"

"Không, đây là đòi thực mà."

"Ừ, mà sao cũng được! Tớ nghĩ lần này... chúng ta hết đường thoát rồi..."

"Hai em nghe chị nói đây." Elvessa cất tiếng, đôi mắt xanh thăm thẳm của nàng vẫn đầy vững vàng và ngời sáng. "Lũ quái vật kia kéo tới đây để cản bước chúng ta, chúng muốn ngăn chúng ta tìm ra sự thật. Nhưng chúng ta sẽ không để chúng làm thế, đây là một trận chiến mà chúng ta không được phép thoái chí, không được phép run sợ, vì phía sau chúng ta là tương lai của cả hành tinh này. Cầm chắc kiếm trong tay và chiến đấu! Chúng ta nhất định phải đi tới cuối chặng đường! Dù kẻ thù có hùng mạnh đến đâu, dù chúng có là ma quỷ hay thánh thần, thì chúng cũng không thể ngăn cản chúng ta tiến về phía trước! Tiến lên, dâng hiến cả trái tim cả tâm hồn, và cho chúng thấy sức mạnh của loài người!!"

Mái tóc Elvessa vàng như những dải nắng mùa xuân, đôi mắt nàng sáng như thể mặt biển, bộ váy quần phục màu xanh lục càng khiến dáng hình nàng thêm uy nghiêm, và trên tay nàng là thanh kiếm Azgaza sáng chói. Vẻ đẹp của nàng tựa như một nữ thần chiến binh. Sự mạnh mẽ và ý chí mãnh liệt của nàng như đã tiếp thêm tinh thần cho Nhiên Sa và Ý Miên, và họ cũng thấy trong lòng mình đang trào dâng khí thế.

Và ba người cùng sát cánh bên nhau xông lên, giữa cả biển quái vật trắng xóa lúc nhúc. Thời khắc này, vận mệnh của họ sẽ do chính họ tự quyết định. Sống hay chết? Chiến thắng hay thất bại? Hiên ngang bước tiếp hay bỏ xác phơi thây?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Bảng Xếp Hạng Nhân Vật

I. Sức mạnh:

#1. Quý Vương: Một nhân vật bí ẩn chưa xuất hiện.

#2. Tử thiên thần thứ 7: Nhân vật sắp xuất hiện.

#3. Hayuna: Nàng là Hư vô. Với những năng lực huyền bí bậc nhất như: Nhìn xuyên thời gian hay làm tan biến cả một thành phố.

#4. Hahth: Trận mưa thiên thạch kim của chàng đã hủy diệt hoàn toàn đảo quốc Algy cùng gần 8 triệu cư dân chỉ trong phút chốc.

#5. Huy Am: Luôn xuất hiện với một nụ cười thanh nhã. Nhưng sức mạnh của chàng lại vô cùng khủng khiếp, với hai lần gây thiệt hại nặng nề cho thành phố Illen.

#6. Hy Ca: Nàng là nước. Với các tuyệt chiêu kì ảo về Nước và Băng.

#7. Hoa Tiên: Nàng có thể tạo ra những trận lốc xoáy và gió bão với sức tàn phá kinh hoàng.

#8. Huệ Nha: Với khả năng điều khiển lửa, cùng những đòn Hỏa quyền mạnh mẽ, nàng có một tiềm năng rất lớn.

#9. Elvessa: Nàng sở hữu thánh kiếm Azgaza vô địch, một thứ vũ khí từ cổ xưa với rất nhiều huyền thoại.

#10. Ebenie: Vũ khí của nàng là một thanh kiếm năng lượng cùng bộ giáp siêu hợp kim Linirtian. Ngoài ra nàng còn sở hữu con robot khổng lồ Arelgon cao 96 mét.

#11. Zapilha: Anh có cánh tay trái bằng bạc, với chiêu Thiên ngân thần chưởng có thể thiêu rụi vài con rồng cùng lúc.

#12. Y Tuyết: Sở trường của cô là Thi liên quyền, môn võ có thể đưa sức mạnh con người vượt qua mọi giới hạn.

#13. Ý Miên: Cô sở hữu một chiếc vali đựng kiếm kì lạ, có thể lấy ra bất kì loại kiếm nào trên đời.

#14. Xuyên Sơn: Anh thường chiến đấu bằng các chiêu võ dân tộc, lạ mắt nhưng hiệu quả.

#15. Irvy: Cô là một yankee huyền thoại đã tốt nghiệp, nhưng khả năng chiến đấu vẫn không hề thuyên giảm.

#16. Nhiên Sa: Anh đã từng hất văng một con bạch hổ bằng một đòn Aikido.

#17. Thiên Hà: Anh thường xuyên luyện tập wushu, và là bậc thầy về các đòn cước.

#18. Nhã My: Ở bản truyện nháp là Thiên Nhi. Cô cũng thường dùng đòn chân khi chiến đấu.

#19. Poroficas: Trong bản nháp là Hainido. Anh đến từ Brazil, với môn võ Jiu Jitsu.

#20. Hiên Hạ: Môn võ của cô là Taekwondo.

...

II. Nhan sắc:

#1. Huệ Nha: Dịu dàng và thanh khiết. Nhưng cũng âm áp như một bông hoa lửa.

#2. Hayuna: Một vẻ đẹp huyền ảo, một đôi mắt xám - bạc đầy mê diệu.

#3. Elvessa: 16 tuổi. Công chúa của quốc đảo Algy. Nàng có đôi mắt đẹp như màu đại dương.

#4. Ebenie: 17 tuổi. Một siêu nữ chiến binh của thời tương lai. Nhan sắc của nàng tao nhã tựa một đóa hồng xanh trong sương sớm.

#5. Hy Ca: Hoàn mỹ và trong trẻo, với suối tóc trắng dài miên man.

#6. Hoa Tiên: Dung nhan tuyệt mỹ, làn tóc óng vàng cùng nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai.

#7. Ý Miên: 16 tuổi. Đôi mắt màu chocolate, và dung mạo trong lành của bầu trời đêm.

#8. Y Tuyết: 18 tuổi. Một sắc đẹp quyến rũ của những loài hoa dại. Màu mắt: Đen nhạt.

#9. Hiên Hạ: 19 tuổi. Với mái tóc nâu hạt dẻ gọn sóng và đôi mắt màu nâu nhạt, cô mang vẻ đẹp của ánh hoàng hôn.

#10. Mộc Uyên: Một người của quá khứ. Một kết cục bi thảm ở tuổi 24.

#11. Irvy: 21 tuổi. Cô gái đến từ Nhật bản, với vẻ đẹp đậm chất phương Đông.

#12. Nhã My: 17 tuổi. Mái tóc đen mượt mà và hơi lượn sóng, cô đẹp như một bông Tường vi.

...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Kỵ Sĩ Rồng (I)

II

Bãi chiến trường ngập một màu trắng. Màu trắng của những bông tuyết và màu trắng của những lớp vỏ cây bao bọc thân hình lũ quái vật.

Elvessa xuyên thẳng vào đội hình đông nghịt của quân địch bằng những nhát chém ánh chớp dừng mảnh, bao nhiêu tia chớp lóe lên là bấy nhiêu tên Mộc tuyết ma tiêu đời. Tên thì bay đầu, tên thì đứt nửa thân người, có tên lại bị chém dọc làm đôi. Những luồng máu xanh của chúng bắn tuôn lên cao, tưới xuống nền đá sỏi, văng ra khắp bốn bề, cứ thế đan xen hòa trộn vào nhau tạo nên một bức tranh nghệ thuật phi thường.

Nhưng chúng chỉ càng ảm ảm dần đến, trùng trùng lớp lớp, những thanh kiếm răng cưa điên cuồng vung lên thềm khát được liếm máu người.

"Bách kiếm công kích!" Elvessa hét vang một tiếng và thanh kiếm Azgaza trên tay nàng chọt bùng lên rực rỡ hơn bao giờ hết, giờ đây mỗi đường chém

của nàng lại nhân lên thành vô số đường chém khác, những tia chớp lóe ra với một số lượng và tốc độ kinh hồn khiến người thường có thể hoa mắt. Và xác của lũ quái vật cứ thế thêm chồng chất.

* Bách kiếm công kích: Một trong những tuyệt chiêu của thánh kiếm Azgaza, khi thi triển có thể tấn công hàng chục mục tiêu cùng lúc. Nhưng sẽ khiến người chủ kiếm nhanh mất sức nếu dùng liên tục.

"Kim lôi phục quý!" Elvessa uy dũng chỉ thanh kiếm thẳng về phía trước, tức thì một tia chớp sáng rực và thẳng tắp vụt phóng ra gây sát thương cho biết bao nhiêu quân thù.

* Kim lôi phục quý: Thêm một tuyệt chiêu khác, từ mũi kiếm phóng ra một tia chớp vàng xa tới hàng km, xuyên thấu và xé tan mọi vật cản.

ẦMM!!

Một trong hai tên trùm 10 mét đã xộc tới trước mặt Elvessa, nó hùng hổ đưa thanh kiếm răng cưa khổng lồ quét vào nàng! Nhưng nàng đã lượn sang cánh trái nó từ lúc nào, và nàng tiện tay đáp trả nó bằng một đường kiếm bén ngọt.

Xẹẹẹt!!

Một cẳng chân to như cột đình của tên trùm đã đứt bay cùng một luồng máu xanh chập chới, và nó nặng nề khụy gối xuống với một tiếng rống thống thiết.

"Cô ấy đã thực sự trở thành nữ thần rồi..." Nhiên Sa thoáng ngỡ người ra, nhưng rồi anh lại tiếp tục vung thanh katana sắc bén vào lũ Mộc tuyết ma xung quanh mình. Mặc dù sở trường của anh không phải là dùng kiếm, nhưng thân pháp và kỹ năng di chuyển của anh lại vượt bậc so với lũ quái to xác kia, nên chúng vẫn cứ lần lượt đổ gục xuống dưới lưỡi kiếm của anh.

Bên cạnh Nhiên Sa, Ý Miên cũng đang nỗ lực hết sức chiến đấu với cặp song kiếm thép lạnh lùng. Cô múa hai thanh kiếm trên hai tay và chém, chém và chém không ngừng, rải máu lũ ác ma ra khắp không trung.

Hai người đã tiêu diệt được khá nhiều lũ quái, nhưng... dường như chẳng hề thấm vào đâu, bởi chúng vẫn đang không ngừng tràn ra từ rừng cây với một số lượng như vô tận.

Chúng gầm gào, kêu thét, dồn tới dồn dập như một binh đoàn quỷ địa ngục.

Những bông tuyết vẫn bình thản rơi xuống, trong một chiến trường kinh hoàng và hỗn loạn.

"Không được rồi, chúng quá đông... Càng đánh chỉ càng thấy nhiều thêm... Cứ thế này hai chúng ta và cả Elvessa đều sẽ kiệt sức mất!" Ý Miên lo lắng nói, cô gần như đã mệt lả.

"Phải... mở một đường máu thôi!" Nhiên Sa nói, thực sự thì anh cũng đã thấy cả cơ thể mình đang tả tơi rã rời, chiếc áo khoác đồng phục vốn đã đứt hết cúc giờ lại có thêm nhiều vết rách vết chém.

"Nhưng lũ quái dày đặc thế kia thì... mở bằng cách nào?"

"Cơ thể chúng là gỗ nên rất sợ lửa, chúng ta phải dùng lửa!"

"Giờ thì đào đâu ra lửa chứ??"

Ngay lúc ấy, từ bên trong khu rừng chột vạng rền lên những tiếng gầm rú rất lạ lùng, rồi liền sau đó hai luồng lửa đỏ rực đột ngột tuôn ra!!

PHÙNGGG!! PHÙNGGG!!

Những luồng lửa dữ dội khiến hàng chục tên Mộc tuyết ma đồng loạt bốc cháy thành những cây đuốc sống, chúng rú lên và buông kiếm chạy tán loạn.

"Có lửa thật kìa!" Ánh mắt Ý Miên sáng lên. "Chẳng lẽ là một con rồng lửa ư?"

"Nhưng rồng lửa thì phải xuất hiện từ trên trời chứ?"

"Vây... thì là thứ gì??"

BRÙMM!!!!

Tiếng gầm rú đã trở nên rõ ràng hơn là tiếng gầm của động cơ, và... từ rừng cây đang phóng vụt ra một chiếc... mô tô khổng lồ!!

Một chiếc mô tô siêu phân khối với màu sơn đỏ rừng rực, nó như đang bay trên không trung một cách đầy hùng tráng, và cười trên nó là một thiếu nữ với mái tóc dài màu xanh bạc hà tuôn bay lộng lộng.

"Trời ơi, một nữ tướng cướp rừng xanh ư?" Ý Miên mở lớn đôi mắt hết cỡ.

"Một nàng tiên rừng?" Elvessa cũng quay nhìn về phía chiếc mô tô.

"Không, tớ nghĩ đó là..." Nhiên Sa hồi hộp nói. "Một kỵ sĩ rồng."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Kỵ Sĩ Rồng (lii)

III

Quả thực nàng thiếu nữ ấy tựa như một kỵ sĩ rồng vậy, và chiếc mô tô mà nàng đang cưỡi thì chẳng khác gì một con rồng lửa với những tiếng gầm oai hùng.

Nàng vận y phục là một bộ váy ngắn có màu đen thẫm như bóng tối, nước da nàng trắng như tuyết, và dung mạo nàng thì đẹp tựa tiên sa. Và chưa hết, trên bắp đùi bên trái của nàng còn được bao phủ bởi những hình xăm hoa mỹ đến tuyệt vời.

Và nàng chỉ có thể là Y Tuyết.

Thực ra sau khi từ bỏ quyền thừa kế của băng Hajal và rời khỏi thành phố Illen, Y Tuyết đã tới Assaha và quyết định sẽ sống một mình ẩn dật trong chốn núi thẳm rừng sâu này. Cô muốn có thời gian để tĩnh tâm lại, và cũng là để tu luyện thêm Thi Liên Quyền.

Giờ đây, Thi Liên Quyền của cô đã được nâng lên một tầm cao mới. Và chiếc mô tô của cô cũng đã được độ lại để trông hầm hố hơn, ngoài ra còn có thêm chức năng... phun lửa. Hai bên xe đã được gắn thêm hai khẩu súng phun lửa siêu mạnh, có thể phun ra những luồng lửa dài tới 10 mét.

Nhưng tại sao mái tóc của cô lại có màu xanh bạc hà? Đó đơn giản là vì cô đã... nhuộm tóc lần 2. Lần đầu tiên cô nhuộm tóc trắng là bởi muốn làm lại mọi thứ từ đầu, còn bây giờ cô nhuộm màu tóc này là để hòa mình với thiên nhiên. Phải, cô đang sống giữa núi non rừng cây hoa cỏ, nên màu tóc xanh bạc hà sẽ là thích hợp nhất.

Vậy tại sao cô lại tham gia vào trận chiến này? Lí do là vì ngày hôm nay cô đang cưỡi chiếc mô tô đi săn lợn rừng, nhưng lũ quái vật Mộc tuyết ma kia lại gào thét ầm ĩ quá khiến lợn rừng chạy hết, nên cô mới quyết định xông vào đây cho chúng một bài học.

Và giờ chúng ta sẽ trở lại với trận đánh.

PHÙNGGGG!!! PHÙNGGGGGG!!!!

Y Tuyết đang cho chiếc mô tô bay thẳng vào muôn trùng quân địch và không ngừng phun những luồng lửa rực rỡ vào chúng. Và lửa cứ thế bùng lên khắp mọi chốn, khiến bãi chiến trường càng thêm náo loạn. Những tên quái vật nào dính lửa thì điên cuồng lao về phía dòng suối, còn những tên chưa dính thì chen lấn xô đẩy nhau chạy chối chết trở vào khu rừng.

Y Tuyết cho xe quần thảo thêm một vòng nữa trên bãi sỏi đen với một tay lái cực kì điêu luyện, lửa từ phía mũi xe cô vẫn tuôn ra tới tấp đẩy dạt lũ quái vật ra xung quanh, hơi nóng ngùn ngụt khiến những bông tuyết chẳng còn có thể rơi được xuống mặt đất mà tan đi ngay trên không trung.

"Tuyệt vời..." Nhiên Sa thán thốt lên, sắc đỏ đẹp mê diệu của lửa ngập đầy trong đáy mắt anh.

Sau một hồi, khi lũ quái đã bị đẩy lùi gần như hoàn toàn thì Y Tuyết mới phanh kịch xe lại, cô chống một chân xuống đất và nhú mồm nói với vẻ hơi khó chịu:

"Này mấy con quái vật kia chúng mày ồn ào quá đấy, muốn gào rú gì thì về hang về hốc của chúng mày nhé, rừng này là của chị."

Rồi cô đưa mắt nhìn một lượt nhóm của Nhiên Sa và bảo:

"Còn mấy em kia, đừng đứng như trời trồng ở đó nữa. Mau lên xe chị, hay muốn chờ lũ quái kia quay lại?"

"Vâng!" Ý Miên liền chạy bắn về phía xe của Y Tuyết, nhưng rồi cô lại chột chạy vòng trở lại: "Quên mất tớ còn phải nhặt cái vali kiếm nữa."

...

...

...

Một lúc sau, Y Tuyết đang cho chiếc mô tô đồ phóng đi như bão lốc trên một con đường nhỏ gập ghềnh trong khu rừng, ngồi sau cô lần lượt là Ý Miên,

Elvessa và Nhiên Sa. Quân đoàn Mộc tuyết ma thì đã bị bỏ lại ở rất xa rồi.

"Chị... chị có thể giảm tốc lại một chút không ạ...?" Ý Miên kêu lên, mặt cô đang trắng nhợt.

"Đây là tốc độ chậm nhất rồi mà." Y Tuyết đáp, những làn tóc màu bạc hà của cô bay phàn phật.

"Dạ??" Mặt Ý Miên trở thành luôn xác ướp. "Mà... giờ chị đang đưa bọn em đi đâu thế ạ?"

"À, về cung điện trong rừng của chị." Y Tuyết mỉm cười.

Cung điện trong rừng ư? Nhiên Sa lại thấy hồi hộp. Không biết cung điện của một kỵ sĩ rồng thì sẽ như thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Công Chúa Của Fayusia (I)

I

"Cả một biển quái vật kia!"

Zapilha cất tiếng.

"Lũ quái Ilzor. Số lượng: 20.500 tên."

Ebenie nói, trên mắt trái nàng đang đeo một chiếc kính áp tròng điện tử có khả năng phân tích thông tin và tăng thị lực.

"Chúng có phải quân đoàn Quỷ Vương không?" Zapilha hỏi.

"Không, chúng chỉ là lũ quái vật cấp 10 thôi." Ebenie đáp.

Cấp 10, nghĩa là mạnh hơn con bọ cạp băng Vahajra 2 bậc, Zapilha trầm nghĩ. Anh cùng Ebenie và Huệ Nha đang đứng kề vai bên nhau, tại một vùng đất ngập tuyết ven rìa của một hòn đảo lớn. Phía sau ba người là con robot Arelgon và con sói sừng tám Mevyh. Còn phía trước là trùng trùng quân địch.

Bãi chiến trường rộng mênh mông, hoàn toàn trống trải và trắng xóa những lớp tuyết dày. Và tuyết vẫn đang tuôn xuống không ngừng từ những tầng mây.

Zapilha vẫn đang dõi ánh mắt quan sát lũ quái Ilzor kia, chúng đang dàn trận đen kịt trên một chiều ngang vài trăm mét. Khoảng cách từ vị trí anh đang đứng tới chúng là khoảng 250 mét.

* Ilzor: Thiết nhân ung. Loài quái vật mình người đầu chim ung giáp sắt. Xếp hạng: Cấp 10. Chúng có cơ thể của con người với chiều cao trên 2 mét, phần cổ và đầu của loài hắc ung với lớp lông vũ đen đậm, cùng cặp mắt màu tím rực lấp lánh như thạch anh. Toàn thân chúng được bọc kín trong những bộ giáp sắt màu đen thẫm tối tăm sâu thẳm; vũ khí của chúng là kiếm, rìu, thương, đủ thể loại.

Lại một trận chiến nữa sắp sửa bắt đầu, nhịp tim Zapilha vẫn nổi lên dồn dập nhưng trong lòng anh lại khá bình lặng. Trải qua quá nhiều trận chiến dường như đã khiến anh không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

"Chúng sắp tấn công chúng ta đấy, cho chúng xoi vãi phát đại pháo plasma đi chứ, Ebenie." Anh nói.

"Rất tiếc là năng lượng của Arelgon đang cạn kiệt rồi, giờ chỉ có thể dùng đại pháo ở cường độ thấp không đủ để phá giáp của chúng đâu." Ebenie nói.

"Tình hình có vẻ căng nhỉ? Chúng ta chỉ có ba người còn quân số của chúng là hơn hai vạn. Với thế trận chênh lệch kiểu này thì chúng ta có hi vọng gì không?"

"Không, chúng ta sẽ tự tạo ra hi vọng."

"Chiến thuật là gì?"

"Chiến thuật tự do."

"Được, tôi thích tự do."

Lũ quái Thiết nhân ung Ilizor đang phát lên những lá cờ với hình ảnh hắc ung đang cánh trên nền tím, chúng rống lên những âm thanh méo mó đến rùng rợn. Rồi một tiếng tù và rền vang, và cả binh đoàn đồng loạt tràn lên!

Chúng đang tràn tới rầm rập như một trận sóng thần đen đặc chết chóc!!

"Giữ nguyên vị trí. Cứ để chúng tới thật gần." Ebenie bật thanh kiếm năng lượng lên, đôi mắt xanh biếc của nàng vẫn hướng thẳng về phía trước không chút e sợ.

"..." Huệ Nha cũng đang triệu hồi Hỏa nhiên kiếm, mái tóc nàng bay dài như một dòng sông huyền mặc. Thực ra với khả năng của một Tử thiên thần nàng có thể quét sạch lũ quái kia bằng một trận bão lửa, nhưng giờ nguồn năng lượng thiêng trong cơ thể nàng mới chỉ phục hồi ở mức 60%, nên trận này có lẽ nàng vẫn chỉ có thể sử dụng sức mạnh của thanh linh kiếm thôi.

"Đây sẽ là một trận chiến khó quên." Zapihha nắm chặt bàn tay bạc của mình lại. "Chúng ta nhất định phải cùng sống sót để nhớ về nó đấy nhé?"

"Tất nhiên rồi." Ebenie mỉm cười gật đầu.

"Vâng." Huệ Nha đáp với hai bên mắt đỏ và bạc đều ngời sáng.

Khoảng cách với binh đoàn quái vật lúc này đã chỉ còn là 200 mét, mặt đất rung lên dưới những gót giày sắt hung tàn của chúng. Ba người vẫn đứng vững chãi, họ đã sẵn sàng sát cánh bên nhau và chiến đấu, vì tương lai của địa cầu.

Bỗng...

Dường như có tiếng sấm rền vang từ vùng trời phía sau lưng họ.

Và rồi...

Một chiếc chiến đấu cơ đang vù vù lướt tới! Một chiếc chiến đấu cơ hết sức tối tân với lớp vỏ kim loại màu lam xám, tiếng động cơ gầm vang như sấm động. Nó đang bay qua phía trên đầu Arelgon và hướng thẳng về phía binh đoàn quái vật.

"Ah may quá, không quân đến rồi!" Ebenie ngược lên với ánh mắt đầy hân hoan.

"Ý cô là không quân Fayusia?" Zapihha cũng ngược lên. "Mà chỉ có một chiếc thôi ư?"

"Tôi nghĩ một chiếc là quá đủ." Ebenie mỉm cười nói. "Bởi đó là chiến đấu cơ của Huafigar mà."

Zapihha nhìn Ebenie:

"Huafigar... là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chapter Z

"Em thích loài hoa nào nhất, Huệ Nha?"

"Bách sắc Aiji. Còn anh, Zapihha?"

"Chắc là... hoa hướng dương."

Hai người đang ngồi tựa bên một gốc cổ thụ ngàn năm tuổi, dưới tán lá xanh thẫm tỏa bóng mát lạnh. Nền cỏ xung quanh họ mọc đầy những khóm hoa huệ vàng. Và trước mắt họ là một vùng hồ mênh mông sóng nước.

"Anh muốn được tới Fayusia và Hà Nội quá. Và anh cũng muốn tới cả Ajamina của em nữa, Huệ Nha." Zapihha quay nhìn Huệ Nha, đôi mắt màu nâu nhạt của anh như đang lấp lánh sáng lên.

"Vậy một ngày nào đó, hai chúng ta sẽ cùng tới những nơi ấy nhé." Nàng mỉm cười với anh.

"Ừ, một ngày nào đó nhé."

Những làn gió mát dịu. Bầu trời đang thay sắc. Hoàng hôn đang tỏa buông khiến mặt hồ óng ánh những tia nắng đỏ. Những vì sao đã bắt đầu hiện ra một cách mờ nhạt. Một đàn chim trắng vỗ cánh bay dưới những dải mây hồng. Hai người cứ ngồi lặng bên nhau và ngắm nhìn quang cảnh tươi đẹp ấy.

"Có lẽ... anh sắp phải đi rồi." Anh mỉm cười một cách buồn bã.

"Em muốn ngồi bên anh thêm một chút nữa." Nàng khẽ nói.

"Một chút nữa thôi nhé."

Bầu trời vẫn đang chậm chậm thay đổi sắc màu. Những vì sao vẫn đang lác đác hiện ra. Và một vài bông tuyết bắt đầu thoang thoảng rơi xuống. Nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay anh và ngả đầu xuống vai anh:

"Ồ bên anh, em cảm thấy êm đềm lắm."

"Vậy em ngủ đi." Anh vuốt tóc nàng. "Để anh hát ru em ngủ nhé?"

Nàng nhắm mắt lại và lắng nghe giọng hát của anh cất lên, một bản ballad du dương:

"Em là một đóa cẩm tú cầu

Nở màu tím biếc chiều mưa ngâu

Đậu trên đài hoa ngàn cánh bướm

Quyến rũ tâm hồn quên lo âu

.

Em là một nhành hoa đỗ quyên

Bé nhỏ trong nắng nở tươi duyên

Sắc hoa đỏ thắm màu kiêu hãnh

Thơm ngát tỏa hương khắp mộng tuyền

.

Em là một đóa hoa bách hợp

Dịu dàng trong trắng tựa sương mai

Thanh khiết gió đưa hương lóng lóng

Lan xa vào tận trong tim ai

.

Em là một nụ hoa tường vi

Tắm lòng thủy chung chẳng biến suy

E ấp sắc hồng đêm trăng sáng

Mong manh kiều diễm nét xuân thì

.

Em là một khóm hoa thủy tiên

Rực rỡ vàng tươi đẹp dịu hiền

Khi tuyết tan dần xuân sẽ đến

Em nở cho ngày thêm an yên

.

Em là một dải hoa san hô

Muôn sắc muôn hương chốn biển hồ

Bình minh, hoàng hôn và đêm tối

Tỏa sáng dưới ngàn lớp sóng xô

.

Hay em là hoa thủy hồng lan

Sắc hương huyền ảo chốn non ngàn

Loài hoa chỉ nở trong cổ tích

Ngọt ngào mê đắm ánh mây tan

.

Thôi em đừng là hoa nữa nhé

Nở hết mùa rồi hoa sẽ tàn

Đâu được như em là cô bé

Mãi mãi xinh tươi với thế gian..."

Chất giọng ấm áp của anh khiến lòng nàng thanh thản như chẳng còn một chút ưu tư, và nàng cứ thế chìm dần vào giấc ngủ. Còn anh thì cứ thế lặng lẽ tan dần thành những đốm sáng màu xanh lam, lung linh, biêng biếc, những sắc xanh thanh bình.

Tuyệt cú chậm chậm rơi xuống, mỗi lúc một nhiều hơn, rồi dần trở nên dày đặc.

Khi Huệ Nha thức giấc, chỉ còn một mình nàng ngồi tựa bên gốc cây lạnh lẽo. Và khung cảnh tươi đẹp trước đó, giờ đã hoàn toàn chìm trong một màu trắng.

...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Công Chúa Của Fayusia (Ii)

II

"Huafiqar là một người rất đặc biệt." Ebenie đáp với một niềm tự hào. "Và kia là chiến đấu cơ Xeletor lừng danh."

* Xeletor: Máy bay siêu cường kích, một sự kết hợp giữa máy bay tiêm kích và máy bay ném bom. Nghĩa là nó rất đồ sộ với khả năng tấn công cực mạnh, nhưng vẫn có tốc độ siêu nhanh và độ cơ động hoàn hảo.

Cả Huệ Nha cũng dõi ánh mắt lên bầu trời trước sự xuất hiện đầy tráng lệ của chiếc chiến đấu cơ Xeletor, nó đang tuôn ra một trận bão lửa đạn vào đội hình lũ Thiết nhân ưng Ilzor. Phải, ít nhất cũng có tới 10 luồng đạn đỏ rực đang tới tấp tuôn xuống binh đoàn quái vật, khiến lũ quái chết như rạ với mũ giáp bị xé tan nát.

Chưa hết, sau bão lửa đạn là đến màn rải mưa bom. Xeletor được trang bị loại bom thông minh có khả năng tự tính toán và điều chỉnh vị trí rơi để gây thiệt hại nhiều nhất cho quân địch.

ẦM! ẦMM!! ẦMMM!!!

Hàng chục trái bom đã được thả ra từ khoang bụng của chiếc chiến đấu cơ, chúng tự động tỏa ra theo nhiều hướng rồi lao xuống cày nát toàn bộ trận địa vốn đang hỗn loạn của lũ Thiết nhân ưng. Lửa khói không ngừng ngùn ngụt tỏa lên không trung, những rung chấn như lan ra khắp cả hòn đảo, và hơi nóng hầm hập tràn tới tận nơi nhóm của Zapilha đang đứng khiến Ebenie phải bật lên khiên chắn năng lượng.

Sau trận mưa bom, có vẻ quân số của lũ quái chỉ còn lại chừng hơn một ngàn. Chiếc chiến đấu cơ Xeletor lại đang lượn trở lại một vòng nữa quyết tiêu diệt chúng tận gốc. Nhưng bất chợt...

UỶNHH!!

Mặt trái của chiếc chiến đấu cơ đã bắt ngờ lênh trợn một trái cầu năng lượng màu tím bắn lên từ mặt đất! Lửa cùng những cuộn khói đen lập tức bùng lên, và chiếc chiến đấu cơ chao đảo rồi bắt đầu rớt xuống.

"Chuyện gì vậy? Nó bị bắn hạ rồi ư?" Zapilha hỏi.

"Đó là ma thuật. Trong quân đoàn của lũ Ilzor cũng có lớp pháp sư đấy." Ebenie nói.

Chiếc chiến đấu cơ Xeletor đã nặng nề đáp thẳng xuống bãi chiến trường ngổn ngang xác lũ quái vật, nó trượt dài một đoạn trên nền tuyết rồi mới dừng hẳn lại, lửa và khói vẫn bốc lên dữ dội. Rồi phần nóc buồng lái chợt bắn tung lên cao, và một dáng người cao lớn đang bắt đầu nhô lên.

"Đó là... Huafiqar ư?" Zapilha tập trung ánh mắt vào dáng người ấy.

"Đúng vậy." Ebenie mỉm cười. "Đó chính là Huafiqar, chiến binh mạnh nhất trong lịch sử 600 năm cuộc kháng chiến chống Quý Vương của loài người."

Những hạt tuyết như xác hoa rơi tã tơi. Trên nóc chiến đấu cơ Xeletor, Huafiqar đang hiện ngang đứng đó, toàn thân và cả khuôn mặt được bọc kín trong bộ trọng giáp Tajvium oai hùng, trên tay là một khẩu Firellmoon bự chẳng mà có lẽ người thường chẳng thể vác nổi. Đã vậy phía sau lưng người chiến binh ấy còn vươn ra hai cánh tay robot đang giữ một khẩu Xianir cũng lớn không kém.

* Tajvium: Chiến giáp của Huafiqar. Màu: Đen ánh lam. Nó trông đồ sộ và có vẻ nặng nề hơn bộ giáp Linirtian của Ebenie rất nhiều. Sau lưng được trang bị thêm hai cánh tay robot có thể xếp lại khi không sử dụng. Dưới đế giày là hệ thống phản lực tân tiến cho khả năng bay lượn linh hoạt. Ngoài ra trên phần mũ bảo vệ đầu còn có hai chiếc sừng năng lượng màu lam dài 0,7 mét nhô thẳng lên cao.

* Firellmoon: Súng trọng liên bắn đạn nham thạch. Có khả năng bắn ra liên tiếp những trái cầu nham thạch màu xanh lam với nhiệt độ siêu lớn, dễ dàng xuyên thủng cả những bức tường thép dày 1 mét như xuyên qua bùn.

* Xianir: Súng phun điện. Bắn ra những dòng điện mạnh hàng triệu volt, nướng chín mọi vật.

Lũ quái Thiết nhân ưng Ilzor đang vây kín lấy chiếc chiến đấu cơ. Huafiqar liền phóng mình nhảy xuống đối đầu với chúng. Trước kẻ thù đông tầng tầng lớp lớp, nhưng với hai khẩu súng có sức công phá cao, người chiến binh ấy vẫn hoàn toàn chiếm thế áp đảo.

Khẩu Firellmoon với những chùm đạn xanh rực nhanh chóng quét sạch từng lớp quân địch ở phía trước, những phần cơ thể của chúng tan ngay thành tro trước sức nóng khủng khiếp của những trái cầu nham thạch tuôn ra như mưa.

Khẩu Xianir được phụ trách bởi hai cánh tay robot thì lo tấn công lũ quái ở phía sau, mỗi luồng điện sáng rực phóng ra đều gây sát thương trên diện rộng khiến hàng tá lũ quái bị giật tung người cùng lúc, mủi da thịt lông lá của chúng khét lẹt.

"Rốt cuộc trận này chúng ta chỉ làm khán giả thôi nhỉ?" Zapilha nói, anh vẫn đang đứng theo dõi trận chiến ở khoảng cách hơn 200 mét.

"Đành vậy, giờ chúng ta xông lên thì chỉ làm vướng chân Huafiqar." Ebenie nói.

"Người đó chiến đấu như một vị thần vậy."

"Có lẽ thần còn phải theo sau một đoạn đấy."

Huệ Nha từ nãy giờ đã chẳng còn để tâm gì đến cuộc chiến kia, nàng ngồi xuống nền tuyết và chơi với con phượng hoàng, nó đang mổ mổ một đầu ngón tay nàng.

Hai khẩu súng của Huafiqar có vẻ đã quá nóng để có thể sử dụng tiếp, người chiến binh liền quăng chúng xuống và rút ra một cây rìu năng lượng hai lưỡi khổng lồ, tiếp tục chiến đấu.

* Rìu năng lượng: Là một thanh hợp kim tròn màu đen dài 1 mét, đầu dưới có nút kích hoạt, còn đầu trên có hai khe phát năng lượng ở hai bên. Khi nhấn nút kích hoạt, năng lượng plasma màu xanh lam sẽ phóng ra từ hai khe và định hình thành hai lưỡi rìu lớn.

Tuyết toi bời trong những luồng gió giá băng. Cùng với đó là tro tàn và khói lửa rợp trời. Huafiqar vẫn đang tung hoành giữa vòng vây quái vật, người chiến binh vung rìu với một tốc độ và uy lực vô song; xé tan giáp trụ, binh khí và cả thân thể lũ quái, khiến cho máu đen của chúng ngập tràn trong những khoảng không gian xung quanh.

Sau một hồi, lũ quái Ilzor đã chẳng còn nổi một tên sống sót. Chỉ còn Huafiqar đứng hiện ngang giữa biển thầy quân thù, cùng chiếc rìu năng lượng rực rỡ.

Nhưng ngay lúc ấy... một việc kì lạ đã xảy ra...

Xác của hàng ngàn tên quái vật đang bị hút cả lên không trung!

Vô vàn những cái xác trên khắp bãi chiến trường, cả những mảnh giáp đã vỡ vụn và cả những cây đao cây kiếm, tất cả đều đang bị hút bồng lên bầu trời.

Chúng đang tụ lại thành một khối cầu xác khổng lồ và đen kịt, lơ lửng ở độ cao hàng trăm mét.

"Cái gì... thế?" Zapihha mở lớn đôi mắt nâu nhìn lên chăm chú, anh cố gắng giữ bình tĩnh dù trong lòng cảm thấy rờn rợn và lo sợ.

"Lũ quái Ilzor có một khả năng đặc biệt." Ebenie giải thích. "Đó là khi binh đoàn của chúng bị tiêu diệt hết, thì tất cả những cái xác của chúng sẽ hợp thể lại thành một tên Ilzor chứa với kích cỡ siêu khổng lồ."

Đúng như lời Ebenie nói, quả cầu xác chết trên không trung kia đang xoay tròn với một tốc độ chóng mặt làm bắn ra những tia lửa điện dữ dội, rồi một quang sáng chói lòa chột bùng ra từ nó khiến Zapihha và Ebenie phải lấy tay che mắt lại.

Khi hai người mở mắt nhìn trở lại, thì đã thấy đứng sừng sững ở đó là một tên quái vật Thiết nhân ung chứa cao như một... ngọn núi!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Công Chúa Của Fayusia (Iii)

III

Tên quái vật đen tối kia ít nhất cũng phải cao gấp rưỡi Arelgon, nghĩa là khoảng 150 mét. Chỉ tính riêng bộ giáp sắt đen thẫm của nó cũng nặng cả ngàn tấn, và trên tay nó là một cây đinh ba bằng thép đen lớn và dài tới mức khiến vũ khí của thần biển cũng phải lép vế.

"Này, giờ... chúng ta sẽ can thiệp chứ?" Zapihha hỏi.

"Không, cứ để một mình Huafiqar lo liệu." Ebenie đáp.

Huệ Nha đang ôm con phượng hoàng vào lòng, không có việc gì để làm nên nàng lại thấy buồn ngủ.

Tên quái vật đầu hắc ung khổng lồ đang hướng cặp mắt lớn sáng rực một sắc tím xuống Huafiqar, nó rống lên một tiếng khủng khiếp như tiếng cả một đàn voi rừng kêu xiết, và rồi... nó giương cây đinh ba lên và bắt đầu tấn công!

XẼẼET!!

Từ mũi cây đinh ba chớp nhoáng phóng ra 3 luồng năng lượng màu tím biếc nhắm thẳng xuống Huafiqar. Huafiqar liền bay vút lên cao tránh khỏi trong gang tấc. Ba luồng năng lượng tím bắn thẳng xuống nền tuyết khiến bụi tuyết và đất đá văng lên mù mịt.

Tên Thiết nhân ung chứa lại tiếp tục vung cây đinh ba và bắn ra liên tiếp những luồng năng lượng tím khác. Huafiqar né tránh có vẻ khá vất vả, những luồng năng lượng cứ xẹt qua san sát cơ thể của người chiến binh ấy chỉ cách có vài cm.

Nhưng tất nhiên là Huafiqar cũng đã có kế hoạch để đáp trả, người chiến binh cố gắng lượn trở lại mặt đất và dùng hai cánh tay robot sau lưng để thu nhặt hai khẩu Firellmoon và Xianir. Hai khẩu súng này có một chức năng đặc biệt, đó là chúng có thể hợp nhất lại để trở thành một khẩu đại pháo với sức công phá vô địch.

Việc lắp ghép diễn ra rất nhanh gọn, hai khẩu súng lớn đang tự động nhập vào nhau và thay hình đổi dạng, từng lớp kết cấu đang không ngừng tách ra rồi lại gắn kết vào nhau, và rồi chỉ trong giây lát một khẩu pháo với tên gọi Firxia đã thành hình: Dài 3 mét, đường kính 0.5 mét, màu xanh lam đậm.

Vác khẩu pháo đồ sộ trên vai, Huafiqar bay thẳng lên không trung. Tên Thiết nhân ung chứa lại phóng những luồng năng lượng tím theo sát! Huafiqar bay lượn lắt léo tránh khỏi, rồi trong một khoảnh khắc ngay sau đó, người chiến binh đã chớp nhoáng xoay người hướng nòng pháo Firxia vào tên quái chứa và... khai hỏa!

BÙMMMM!!!

Một luồng nham thạch màu lam dữ dội tuôn ra từ nòng pháo, bao quanh nó là những dải lửa điện sáng rực xoáy theo như trôn ốc. Luồng nham thạch kết hợp lửa điện bắn thẳng vào vùng cổ của tên quái chứa, thổi bay những lớp giáp và thổi bay luôn cả cái đầu khổng lồ của hắn.

Tuyết vẫn ạt ào tuôn xuống. Nhưng trận chiến đã tới hồi kết. Cơ thể khổng lồ của tên quái chứa đang tan rã trở lại thành muôn ngàn những cái xác tả tơi thê thảm.

Còn khẩu pháo Firxia sau phát bắn với năng lượng quá lớn và một độ giật khủng khiếp đã vỡ tung thành vô vàn mảnh nhỏ, còn bản thân Huafiqar cũng bị thổi bay đi về phía sau.

Vúút! Uỳnh!!

Huafiqar rơi xuống ngay phía trước mặt Zapihha và Ebenie như thể một trái bom oanh tạc, khiến mặt đất lại rung lên.

Ebenie lo lắng bước tới gần Huafiqar, nằng cụt tiếng hỏi:

"Này còn sống đấy chứ, Huafi...?"

Huafiqar đang nằm bất động trên nền tuyết lún sâu, nhưng vừa nghe tiếng Ebenie thì người chiến binh ấy đã đứng bật dậy và đưa tay lên chào nghiêm trang:

"Vẫn sống sót, thưa công chúa!"

Nhìn gần thế này Zapihha mới thấy hết sự cao lớn của Huafiqar trong bộ trọng giáp hiện đại, và nhất là còn có thêm hai chiếc sừng năng lượng rất dài trên đầu nữa, không biết khuôn mặt của anh ta bên trong những lớp kim loại kia trông như thế nào? Cơ mà anh ta vừa gọi Ebenie là... công chúa ư?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Công Chúa Của Fayusia (Iv)

IV

* Huafiqar: Hiệp sĩ diệt quỷ mạnh nhất của Fayusia. Chiều cao 1m88. Tuổi 19. Anh được coi như một huyền thoại sống, một người anh hùng bách chiến bách thắng đã từng lập nên vô số kỳ tích phi thường dù tuổi đời còn rất trẻ. Anh chính là ánh sáng, là hi vọng chiến thắng của người dân Fayusia. Và cũng là biểu tượng sức mạnh của loài người.

Huafiqar ấn nút công tắc trên ngực để gỡ bỏ bộ giáp Tajvium, những tấm hợp kim dày bao bọc cơ thể anh chỉ trong một giây đã biến thành những vệt sáng tan vào không khí. Bên trong anh mặc một bộ quân phục cấp sĩ quan màu xanh lam đậm của quân đội Fayusia, trên ngực áo trái là chiến kỳ của Fayusia với hình ảnh một ngôi sao 24 cánh màu lam sậm trên nền lam nhạt.

Tóc Huafiqar màu vàng kim và được tết tỉ mỉ thành những đuôi tóc dài bay phất phới ở phía sau. Khuôn mặt anh đượm vẻ phong sương và có chút gì đó thật huyền bí, nhờ những đường nét pha trộn giữa vẻ đẹp phương Tây và phương Đông. Nhưng thực ra anh là một người gốc Bắc Mỹ. Đôi mắt anh mang màu xám đậm, một đôi mắt tuyệt đẹp với ánh nhìn sâu thẳm và mạnh mẽ.

"Anh cũng đang trở về Fayusia phải không, Huafi?" Ebenie hỏi.

"Vâng, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình và đang trên đường trở về." Huafiqar đáp, giọng anh ấm trầm như có thể sưởi ấm được cho cả bầu không khí xung quanh. "Còn công chúa?"

"Quân đoàn của tôi đã... hi sinh cả rồi..." Ebenie u buồn đáp.

"Chúng ta sẽ luôn tưởng nhớ đến họ." Huafiqar đặt tay lên vai nàng.

Hai người đứng im lặng một lúc. Những bông tuyết tiêu điều phủ xuống họ, như muốn cùng họ mặc niệm cho những đồng đội đã ra đi vĩnh viễn.

Rồi Huafiqar hướng ánh nhìn vào Zapihha và Huệ Nha, và hỏi:

"Thế còn những kẻ kì lạ nào kia? Sao công chúa lại đi cùng với họ?"

"À, họ là những người đến từ quá khứ đấy." Ebenie đáp. "Chính xác là năm 2018."

"Ra họ là người cổ đại." Huafiqar khẽ gật đầu.

"Lại thêm một người cần học lại môn lịch sử." Zapihha mỉm cười.

"..." Huệ Nha đứng lên và đưa mắt về phía Huafiqar, gương mặt anh ta dường như có gì đó thu hút khiến ánh mắt nàng dừng lại tới 1,05 giây.

"Vậy họ đến thời đại này bằng cách nào? Lỗ hổng thời gian ư?" Huafiqar hỏi tiếp.

"Không, họ nói rằng họ đến đây bằng cỗ máy thời gian." Ebenie che miệng cười.

"Chuyện vui thật, ha ha." Huafiqar cũng cười lớn. "Thế tên của họ là gì?"

"Họ là Zapihha và Huệ Nha." Ebenie giới thiệu.

"Họ mang những cái tên thật cổ đại." Huafiqar nói.

"Không, tôi nghĩ tên anh còn cổ đại hơn đây." Zapihha nói.

"Họ đã chiến đấu cùng tôi trong những ngày qua đây, Huafi." Ebenie mỉm cười. "Họ là những người bạn của chúng ta, họ muốn cùng chúng ta bảo vệ Fayusia."

"Thật vậy sao? Vậy thì..." Huafiqar nhìn thẳng vào Zapihha và đồng dục nói: "Chàng trai kia, rút vũ khí của cậu ra. Tôi thách đấu với cậu ngay tại đây!"

"Thách đấu?" Zapihha hơi nhúm mày. "Sao tôi phải đấu với anh?"

"Tôi nghe nói đàn ông thời cổ đại thường chào hỏi nhau bằng cách thách đấu mà." Huafiqar đáp.

"Không, chẳng có thời nào áp dụng cái cách chào hỏi ấy cả." Zapihha lắc đầu.

"Vậy thời của cậu người ta chào hỏi nhau như thế nào?" Huafiqar hỏi.

"Bắt tay là được rồi." Zapihha đáp.

Và hai người tiến lại gần nhau và bắt tay hữu nghị. Huafiqar nở nụ cười:

"Rất vui được làm quen. Nhưng lời thách đấu vẫn còn hiệu lực khi nào cậu sẵn sàng. Tôi cũng cần kiểm tra khả năng của cậu một chút."

"Được thôi, tôi luôn sẵn sàng." Zapihha cũng cười, dù trong lòng có chút e ngại, đánh với chiến binh mạnh nhất lịch sử nhân loại thì không biết anh sẽ trụ được mấy hiệp, và anh cũng vừa chứng kiến một mình anh ta hủy diệt cả một binh đoàn quái vật nữa.

Huafiqar đang bước tới trước mặt Huệ Nha, anh chìa tay ra và mỉm cười:

"Hân hạnh làm quen với em, cô bé và con chim công đỏ."

"Đó là chim phượng hoàng." Zapihha sửa lại.

"..." Huệ Nha chẳng nhìn Huafiqar và nàng cũng chẳng đưa tay ra bắt tay anh.

Huafiqar đứng chờ mãi, cuối cùng anh quyết định đưa cả hai bàn tay về phía Huệ Nha, bởi anh nghĩ có lẽ cách bắt tay làm quen với thiếu nữ thời cổ đại là phải dùng hai tay mới đúng phép lịch sự.

Huệ Nha liền chạy tới và đứng nép sau lưng Zapihha, nàng nghĩ gã Huafiqar kia muốn ôm nàng.

"Này anh làm cô bé sợ đấy, Huafi." Ebenie can thiệp.

"Tôi có làm gì đâu?" Huafiqar chớp mắt.

"Tôi đã nhận Huệ Nha làm em gái rồi, nên anh đừng có quấy rối cô bé đấy nhé." Ebenie cảnh cáo.

"Tôi quả thực chưa làm gì cả, thưa công chúa." Huafiqar thanh minh.

"Còn nữa, tôi đã nói với anh ở bên ngoài Fayusia thì đừng gọi tôi là công chúa rồi mà." Ebenie nhún mày nói, thực ra nàng và Huafiqar vốn là bạn thân từ thuở nhỏ, và nàng muốn anh ấy cứ gọi nàng là Ebie như những ngày xưa.

"Xin lỗi, công chúa... nghĩa là sao?" Zapihha hỏi.

"Cậu không biết sao?" Huafiqar nhìn Zapihha, rồi anh bước sang đứng bên trái Ebenie và giới thiệu một cách trang trọng: "Đây là công chúa Ebenie, đệ nhất công chúa của Fayusia, người sẽ trở thành nữ hoàng của Fayusia trong tương lai."

"Cô là... công chúa của Fayusia ư?" Zapihha nhìn Ebenie mà bỗng thấy cô ấy trở nên lộng lẫy lạ thường, và nhịp tim anh cũng đập mạnh hơn thường lệ. "Sao... cô không cho tôi biết từ sớm?"

"Chuyện này có gì đáng nói đâu." Ebenie nhẹ nhàng cười. "Và giờ chúng ta cũng đâu có ở Fayusia, nên mọi người cứ coi tôi là một người bình thường, được không?"

Mặc dù Zapihha đã đoán rằng Ebenie chắc phải là một nhân vật quan trọng ở Fayusia thì mới có thể sở hữu một con robot khổng lồ như Arelgon, nhưng việc cô ấy là công chúa và lại còn sắp trở thành nữ hoàng của Fayusia thì anh hoàn toàn không ngờ tới. Từ bây giờ sẽ phải cư xử thế nào đây?

Dù sao thì vẫn phải tiếp tục lên đường. Hành trình tiến về Fayusia giờ đã có thêm một thành viên mới là Huafiqar, một anh chàng có vẻ khá đáng tin cậy?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 176: Cung Điện Trong Rừng (I)

I

Cung điện trong rừng của Y Tuyết tọa lạc tại một khoảng rừng trống trải rộng rãi, trên một thảm cỏ xanh non mơn mẫm và giữa cả một khu vườn đầy hoa tươi.

Đó là một ngôi nhà gỗ 4 tầng có kiến trúc như một tòa lâu đài nhỏ, với những khung cửa kính xinh xắn và những phản ban công nhô ra một cách đáng yêu, trên mái nhà và các vách tường cũng được phủ đầy cành lá và những dây hoa rừng tuyệt đẹp. Đã vậy phía sau ngôi nhà lại có mười mấy dòng thác nhỏ róc rách chảy từ vách núi cao xuống.

"Ồi đẹp không tả xiết!!" Đôi mắt Ý Miên sáng rực thích thú. "Có bao nhiêu là loài hoa kia! Cứ như lạc vào xứ cổ tích ấy..."

"Đây là truyện thần thoại..." Nhiên Sa xúc động đến nỗi rơi cả lệ.

"Vùng đất của tiên..." Elvessa cũng trầm trồ không kém, nàng cảm thấy bầu không khí ở nơi đây thật thơm mát biết bao.

"Ha ha, các em thấy thích chứ? Chị sống một mình trong rừng, rảnh rỗi quá nên trồng hoa trồng cỏ cho vui ấy mà." Y Tuyết vui vẻ nói.

"Vâng, mà chị tên là gì thế ạ?" Ý Miên hỏi.

"Chị là Y Tuyết." Y Tuyết đáp.

"Còn bọn em là Ý Miên, Nhiên Sa và Elvessa." Ý Miên giới thiệu một lượt, dù cô cảm thấy hơi e dè những hình xăm phủ kín trên cánh tay và bắp đùi bên trái của Y Tuyết.

"Ừ, giờ các em cứ nghỉ ngơi và thăm quan nhà chị đi nhé, chị sẽ đi săn con heo rừng lớn nhất khu rừng này đãi các em một bữa." Y Tuyết nhẹ nhàng nói rồi cô lại cười lên chiếc mõ tô đỏ.

"Vâng! Thịt heo rừng là món em thích nhất đấy ạ." Ý Miên phấn khởi reo lên. "Dù em chưa từng ăn bao giờ."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 177: Cung Điện Trong Rừng (Iii)

III

Bữa tối. Đúng như đã nói, Y Tuyết đã bắt về một con heo rừng lớn chưa từng thấy. Để nướng được nó thì tất nhiên là cũng phải cần một đồng lửa thật lớn rồi, nhưng có 4 người nên việc chuẩn bị cũng không quá khó khăn.

Tuyết đem lác đác vài hạt. Con heo rừng đã chín vàng ươm trên những ngọn lửa hùng hực. Họ ngồi sát bên nhau ngay trên thảm cỏ và cùng thưởng thức những miếng thịt thơm lừng đậm đà khó cưỡng, đồ ăn kèm có cả chua cắt lát và nho đen, đồ uống là nước trái cây và bia.

"Đây là bữa ăn ngon nhất trong đời em!" Ý Miên vừa nuốt cả tảng thịt heo vừa nói. "Chị Y Tuyết, bọn em cảm ơn chị rất nhiều ạ! Chị đã cứu bọn em khỏi lũ quái vật rồi lại còn thiết đãi tiệc nướng thế này nữa."

"Ah, có gì đâu." Y Tuyết tươi cười.

"Nhưng sao chị lại sống một mình trong rừng thế ạ?" Ý Miên hỏi.

"À, vì chị muốn được tự do và thanh thản." Ý Tuyết nhấp một ngụm bia đáp, ánh mắt cô chột nhìn xa xăm. "Và... chị cũng muốn có một nơi yên tĩnh để suy ngẫm lại những tội lỗi và lầm lạc trong quá khứ."

"Tội lỗi và lầm lạc? Vậy trước kia chị từng là... tướg cướp ạ?" Ý Miên run run hỏi.

"Không em ạ." Y Tuyết cười đáp. "Nhưng cũng gần như vậy." Nét mặt cô thoáng tối sầm lại.

"Kìa sao cậu lại hỏi chị ấy như thế?" Nhiên Sa khẽ mắng Ý Miên.

"Tớ... sợ những hình xăm của chị ấy lắm..." Ý Miên thì thầm.

"Tớ lại thấy chúng rất đẹp." Nhiên Sa mỉm cười.

"Cậu thấy... đẹp á? Cậu lệch lạc quá đấy, Nhiên Sa." Về mặt Ý Miên đầy thất vọng.

"Tớ thấy chính cậu mới lệch lạc ấy." Nhiên Sa lẩm bẩm.

"Còn cậu nghĩ sao, Elvessa?" Ý Miên quay sang thì thầm hỏi Elvessa.

"Những hình xăm ấy..." Elvessa đáp. "Thật nghệ thuật."

"Nghệ thuật gì chứ?" Ý Miên xịu mặt. "Trông gớm thì có..."

"CON KIA!!!" Tiếng quát của Y Tuyết xé toang màn đêm, cô chồm tới như sư tử vồ mồi và túm lấy cổ áo Ý Miên nhấc bổng lên, ánh mắt cô vụt cháy lên ngùn ngụt những cuồng nộ: "Sao mày dám bảo những hình xăm của tao là gớm hả?? Mày có biết tao yêu chúng đến thế nào không!? Khốn kiếp, mày tính gây sự với tao phải không con nhãi!!?"

Ý Miên nồ hôi tuôn ra như tắm, cô hoảng sợ la lên:

"Cứu tớ với!! Chị ấy muốn... giết tớ..."

"Việc này cậu tự gây ra mà." Nhiên Sa vẫn bình thản ăn uống tiếp.

"..." Elvessa cũng chỉ lẳng lặng ngồi ăn.

Đôi mắt của Y Tuyết vẫn đang đỏ rực những ngọn lửa địa ngục, và hai bàn tay cô vẫn ghì xiết lấy cổ áo Ý Miên mỗi lúc một chặt hơn:

"Con ranh con này mày muốn sống hay muốn chết hả? Để tao cắt một vài thứ gì đó trên người mày nhé? Hay là để tao cắt đầu mày luôn? Mày xúc phạm cái gì chứ xúc phạm những hình xăm của tao thì tàn đời nghe chưaaaa!!!"

"Vàààâng... Em biết rồi ạ! Ch... chị ơi cho em xin lỗi... Xin chị đừng giết em..." Ý Miên run bắn van xin.

"Ừ, chị sẽ không giết em đâu." Y Tuyết mỉm cười hiền từ rồi dịu dàng buông cổ áo Ý Miên ra, đôi mắt cô cũng đã tắt đi những ánh lửa. "Nhưng từ nay để ý lời ăn tiếng nói một chút em nhé."

"Vâng, vâng ạ..." Ý Miên gật đầu mà vẫn run cầm cập.

Y Tuyết trở lại chỗ ngồi của mình, cô lại tươi cười:

"Chị xin lỗi nhé, vừa rồi chị hơi bị mất kiểm soát hành vi. Lúc trước chị vốn là dân xã hội đen, giờ tuy đã hoàn lương rồi nhưng tính thoảng bản tính còn đồ lại trời dậy ấy mà, các em đừng để ý, ha ha ha..."

"Không sao đâu ạ." Nhiên Sa cười nói.

"Ai cũng có lúc thế nọ thế kia mà." Elvessa cũng nói.

"Hai cậu có phải đồng đội của tớ không đấy hả?!" Ý Miên cau có.

Bữa tiệc nướng lại diễn ra đầm ấm trong cơn mưa tuyết nhẹ nhẹ. Rồi Y Tuyết chợt hỏi:

"Các em là học sinh mà lại vào tận chốn rừng sâu thế này, còn mang cả guom kiếm theo nữa, thì chắc không phải đi picnic đâu nhỉ? Hay là đang đi tìm kiếm kho báu phải không?"

Nhiên Sa liền kể lại mọi chuyện cho Y Tuyết, về các thám họa và về các Tử thiên thần hủy diệt. Nghe xong, Y Tuyết hào hứng nói:

"Các em còn trẻ như vậy mà đã thật dũng cảm, sẵn sàng đương đầu với những thế lực siêu nhiên tàn bạo, sẵn sàng hi sinh tuổi xuân vì vận mệnh của thế giới. Vì vậy chị quyết định sẽ tham gia cùng các em! Chúng ta sẽ thành lập biệt đội giải cứu hành tinh!"

"Vâng!" Nhiên Sa, Ý Miên và Elvessa đáp lại một cách đầy khí thế.

Và trên bầu trời đêm, có một ngôi sao vừa chợt lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 178: Cung Điện Trong Rừng (Iv)

IV

Con gió thơm ngát muôn mùi hương. Tuyết trắng rơi như hoa ngọc. Ánh trăng chan hòa rừng núi. Bữa tiệc thịt nướng vẫn đang diễn ra đầy ắp giữa 4 thành viên đầu tiên của biệt đội giải cứu hành tinh. Y Tuyết đưa ra đề xuất:

"Trước hết chúng ta cần phải chọn ra một người làm đội trưởng."

"Tớ xin xung phong làm chỉ huy!" Ý Miên quả quyết giơ tay lên.

Y Tuyết liền đáp ngay một chùm nho vào giữa mặt Ý Miên khiến cô ngã xuống:

"Mày thì có tài cán gì mà đòi làm chỉ huy hả?!"

"Nhưng không em thì còn ai nữa chứ!"

"Mày còn dám cãi cô à!!"

Vụ chọn đội trưởng cuối cùng đành phải cho qua.

Đêm nay Y Tuyết cảm thấy tâm trạng mình hết sức vui vẻ, cô uống những ngụm bia lớn và để bia chảy tràn trên cổ một cách sáng khoái. Lâu nay cô sống một mình với núi rừng cỏ cây tuy rất thanh tịnh thoải mái, nhưng mỗi khi đêm xuống nằm trong căn phòng vắng cũng có chút chạnh lòng. Giờ gặp được những người bạn mới, và tìm được mục đích mới để sống nên cô cảm thấy như lại được hồi sinh.

"Các em biết không..." Y Tuyết xúc động nói. "Giờ chị cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa vì chị đã bước sang tuổi 18 rồi, nhưng các em lại khiến những nhiệt huyết như cháy bùng trong chị một lần nữa, các em khiến chị như được trở lại thời tuổi trẻ của mình. Đúng, tuổi trẻ là phải như vậy, hãy cứ hướng thẳng về phía trước, chẳng để bất cứ gian chuẩn vặt và nào cản bước, tương lai nằm trong tay chúng ta. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường từ sớm với những chuyến phiêu lưu đầy hiểm nguy, còn đêm nay hãy cứ hết mình nhập tiệc đi nào!! HA HA HA HA..."

"Chị ấy say rồi thì phải?" Elvessa nhìn Y Tuyết mà thấy hơi lo lắng.

"Trời, chị ấy uống hết cả két bia luôn rồi!" Ý Miên giật mình nhìn những vỏ lon bia ngập đầy trên nền cỏ.

"Tửu lượng kinh thật..." Nhiên Sa nói.

"EM KIA!" Y Tuyết chọt chỉ tay thẳng vào Nhiên Sa.

"O, dạ!" Nhiên Sa vội giữ tư thế nghiêm.

"Em..." Y Tuyết đang trườn tới gần Nhiên Sa như thể một con báo hoa, và... cô ghé sát mặt mình vào mặt anh: "Em khiến chị... nhớ tới một người..."

"Th... thể ạ..." Nhiên Sa đỏ bừng mặt, hơi thở đầy mùi bia mà lại rất nữ tính của Y Tuyết khiến anh thấy trong lòng như rạo rục.

"Chị... chị đã rất yêu anh ấy... nhưng... chị lại chẳng thể với tới..." Giọng Y Tuyết đầy đau khổ. "Em... có thể bù đắp cho chị không?"

"Chị... chị đã say rồi ạ..." Nhiên Sa luống cuống nói.

"Ôi em trai xinh xắn dễ thương quá! Đề chị thơm em một cái nào..." Y Tuyết ôm chầm lấy Nhiên Sa và từ từ đưa đôi môi đỏ mọng như mật ong của mình tới sát môi anh.

Nhiên Sa vội vã đứng dậy và nghiêm túc nói:

"Đủ rồi đấy ạ! Xin chị hãy để em giữ gìn phẩm giá của mình."

"Ếh? Phẩm giá... gì chứ ha ha ha... Đó là từ dành cho con gái mà." Y Tuyết vẫn không buông tha cho Nhiên Sa, cô chồm dậy và lao vào anh một lần nữa, hai tay ghì chặt lấy vai anh, mặt ghé sát môi chu ra, quyết cường hôn bằng được: "Ngoan nào... đàn ông con trai gì mà nhát thế... để chị thơm một cái thôi..."

"Kh... không được đâu ạ..." Nhiên Sa nhất quyết khước từ.

"Không cái gì... chị sẽ cho em tận hưởng... cuộc đời..." Y Tuyết vẫn bạo liệt dần tới, làn môi cô đã chỉ còn cách môi Nhiên Sa có... 1mm

"Xin chị hãy dừng lại! Em còn lứa tuổi... trong trắng..."

"Thôi nào cung... đứng im nào..."

Xoạt!! RẦẦMMMM!!!!

Trong chớp mắt Y Tuyết đã bị Nhiên Sa quật ngã một cú cực mạnh xuống thảm cỏ, khiến cả mặt đất rung chuyển.

Và cô nằm thẳng đơ ra, bất tỉnh nhân sự, mái tóc xanh bạc hà xòa rộng.

Đó là một thế võ Aikido tự vệ chuẩn mực của Nhiên Sa, cũng vì anh đã bị đẩy vào thế đường cùng mà.

"Em xin lỗi." Nhiên Sa vuốt mồ hôi. "Em hơi quá tay..."

"Cậu ấy đã quật ngã chị ấy rồi!!" Ý Miên trầm trồ thán phục.

"Đòn đánh rất đẹp." Elvessa khen.

GRẦỒỒỒỒ!!!!

Nhưng Y Tuyết đã lại chồm dậy ngay lập tức, cô gầm lên một tiếng vang động khắp núi rừng, và... đôi mắt cô đang cháy bùng lên cả một... biển lửa!!

"Thôi chết, chị ấy... lại nổi điên lên rồi..." Nhiên Sa thót tim, toàn thân run lẩy bẩy.

"Ch... chị... chị ấy đã biến hình thành ác quỷ rồi!!!" Ý Miên dựng ngược hết cả tóc gáy.

"Thiện tai." Elvessa khẽ nói.

Y Tuyết đang gầm gừ nhìn Nhiên Sa với một sát khí hùng hực, mái tóc bạc hà tỏa rộng lên không trung, giọng cô u tối đến rợn người:

"Mây... mây vừa làm gì vậy hả... thằng kia?"

"Xin lỗi... em lỡ tay... quật ngã... chị..." Nhiên Sa lắp bắp và run rẩy bước lùi lại. "Em..."

"Trời ơi chị ấy sẽ... giết cậu ấy mất!!!" Ý Miên co rúm người sợ hãi.

"Vô thường." Elvessa nhắm mắt lại, tránh nhìn cảnh đầm máu sắp xảy ra.

Cả người Y Tuyết đều đã ngùn ngụt bốc lửa, đôi mắt đỏ ngầu những tia máu, cô bước từng bước hăm hập tới trước mặt Nhiên Sa, từ hai bàn tay cô đang giương ra những móng vuốt đầy ghê rợn:

"Mây..."

"Xin chị... đừng giết... e..." Cơ thể Nhiên Sa đã cứng đờ, trái tim anh lạnh toát, anh đưa ánh mắt khiếp đảm nhìn Y Tuyết. Hình xăm rồng xanh trên bắp đùi chị ấy, những hình hoa văn trên cánh tay, không biết bên trong người chị ấy còn có những hình xăm gì nữa? Nhưng giờ điều ấy cũng không quan trọng! Anh đã dám quật ngã một nữ kỵ sĩ rồng ngay tại cửa cung điện của nàng, thì thật là đại đột quá! Chẳng lẽ... cuộc đời anh sẽ kết thúc ở đây sao???

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Cung Điện Trong Rừng (V)

V

"Hãy làm em trai chị nhé?"

"Ồ... Dạ??"

Nhiên Sa ngạc nhiên hết sức, bà chị Y Tuyết kia vừa mới giây trước còn ngùn ngụt sát khí như thế mà giây sau đã lại mỉm cười hiền dịu như một nàng tiên, và chị ấy còn đề nghị anh làm... em trai nữa chứ.

Y Tuyết đưa tay vuốt mái tóc xanh bạc hà thẳng mượt và tươi mát của mình, nhẹ nhàng nói:

"Trong cuộc đời chinh chiến trước đây chẳng có mấy người có thể đánh bại chị, vậy mà em chỉ bằng một đòn đã có thể quật ngã được chị. Chị thấy thật thú vị. Vì vậy chị muốn nhận em làm em trai, để chúng ta tiếp tục giao lưu và luyện tập võ thuật cùng nhau."

À thì ra là vậy, Nhiên Sa thở phào. Nguy hiểm có vẻ đã qua rồi nên anh tươi tỉnh đáp:

"Vâng, em rất sẵn sàng làm em trai của chị ạ."

"Ừ tốt lắm, ha ha ha." Y Tuyết vỗ vai Nhiên Sa một cách thân tình.

"Vậy chị hãy nhận em làm em gái đi ạ!" Ý Miên rạng rỡ chạy đến.

"Mày thì Biến!!" Y Tuyết tung một cước đập Ý Miên bay xa 12 mét.

BỐP!!

Ý Miên nằm lăn lóc trên thảm cỏ, lệ rơi sụt sùi:

"Hu hu, sao chị phân biệt đối xử thế...?"

Elvessa liền bước tới bên Ý Miên, mái tóc vàng dợn sóng của nàng tỏa sáng trong ánh trăng, giọng nàng đầy ấm áp:

"Vậy em hãy làm em gái của chị nhé, Ý Miên?"

"Vâng! Chị ơi..." Ý Miên sung sướng ôm chầm lấy Elvessa. "Mà khoan đã... Tớ với cậu bằng tuổi nhau mà? Còn lâu tớ mới chịu làm em gái cậu nhé!"

"Không được sao?"

"Ngàn lần không!!"

...

...

...

Đêm đã về khuya. Bữa tiệc đã tàn, con heo rừng nướng đã hết nhỉnh chỉ còn xương. Y Tuyết say bí tỉ đến nỗi phải cần Elvessa dìu vào trong nhà. Bên đồng lửa trại chỉ còn lại Nhiên Sa và Ý Miên vẫn ngồi đó.

"Cuối cùng hai đứa mình cũng lại được ở một mình bên nhau nhỉ?" Ý Miên khẽ nói.

"Ừ." Nhiên Sa đáp, mắt anh nhìn vào những khúc than củi cháy hồng.

"Chiếc áo choàng của Elvessa đâu rồi?"

"À, lúc ngã xuống suối tớ làm trôi mất rồi."

"Cậu có tiếc không?"

"Có... à, không!"

"Cậu cứ cẩn thận đấy nhé."

Đầu đó vang lên tiếng của một loài chim lạ. Vòm trời đêm nay vẫn rắc đầy sao sáng. Tuyết mịn màng như những hạt bông tó điểm bầu không gian thơm mùi hương rừng. Cảnh trí thật tĩnh tại.

"Nhiên Sa này... cậu có bao giờ thắc mắc giáo chủ của hội kín Zaticka là người như thế nào không?" Ý Miên chợt hỏi.

"Sao tự dưng cậu lại hỏi như vậy?" Nhiên Sa ngạc nhiên quay sang nhìn Ý Miên.

Ý Miên ngồi thu mình lại, hai tay ôm lấy đôi chân và cầm tựa lên đầu gối, cô ngắm những hạt tro sáng li ti bay lên từ đồng lửa:

"À cũng chẳng có gì đâu, tại nó bỗng hiện ra trong đầu tớ ấy mà..."

"Ừm." Nhiên Sa ngồi im lặng suy ngẫm, thực ra chính anh cũng không biết cái hội kín ấy có đứng về phía nhân loại không nữa. Một tổ chức bí mật như thế được lập ra với mục đích gì?

"Này cậu thực sự muốn đi tiếp chứ, Nhiên Sa?" Ý Miên lại hỏi. "Hay muốn... quay trở về Ille?"

"Tất nhiên là đi tiếp rồi." Nhiên Sa đáp.

"..." Ý Miên không nói gì nữa.

Hai người cứ im lặng ngồi bên nhau một lúc lâu.

Một làn gió se lạnh thổi tới. Nhiên Sa nhìn lên đốm sáng đỏ nhấp nháy của một chiếc máy bay đang bay ngang qua bầu trời, và tự hỏi...

Cuối cùng... sự thật là gì?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Ngân Hoa (I)

I

Tuyết thừa dần sau khi ánh hoàng hôn tắt.

Đêm nay Zapihha và những người bạn đồng hành dừng chân tại một ngôi đền thần cổ, nằm ở phía cuối hòn đảo của lũ quái Ilzor. Ngôi đền với diện tích rộng lớn nhưng đã tan hoang gần hết, chỉ còn trơ trọi những cột đá trắng không lồ được điêu khắc những hoa văn kì bí.

Đi qua những cột đá ấy, họ tiến vào trung tâm ngôi đền, nơi có một khu vườn với rất nhiều loài hoa. Nhưng lạ một điều là tất cả các loài hoa ấy đều có cấu tạo hoàn toàn bằng... bạc. Bạc nguyên chất.

"Khu vườn ngân hoa của các Eorlin." Ebenie nói với một niềm thích thú hiện rõ trong ánh mắt.

"Eorlin?" Zapihha hỏi.

"Họ xuất hiện kia." Ebenie chỉ tay vào những làn sương bạc đang hiện ra trên không trung.

Zapihha nhìn lên. Giữa khoảng không kia là những làn sương bạc lung linh, chúng đang dần kết tụ lại thành hình dạng của những thiếu nữ thướt tha.

* Eorlin: Ngân tiên, tiên nữ bạc. Xếp hạng: Quái vật cấp 0, nghĩa là không nguy hiểm. Cấu tạo cơ thể của họ là những làn sương bạc.

Có khoảng hơn 20 tiên nữ Eorlin tất cả, họ đang bay lượn dập dờn và cất lên những tiếng cười trong trẻo, sự xuất hiện của họ khiến khu vườn hoa bạc càng thêm long lanh và tươi vui.

"Đẹp quá..." Zapihha và Huafiqar ngắm nhìn các nàng tiên bạc không chớp mắt, họ đều có những mái tóc dài mềm mại và áo váy kiêu diễm, mỗi chuyển động của họ đều tỏa ra vô số những đốm sáng bạc huyền ảo.

Trong khi đó Ebenie đang quay qua Huệ Nha:

"Hoa bạc ở đây không ăn được đâu nhé Huệ Nha, vì chúng rất độc đấy..."

Nhưng Huệ Nha đã bỏ một bông hoa bạc vào miệng từ lúc nào rồi, nàng đang nhai hết sức ngon lành.

"Thôi chết em đã ăn rồi à??" Ebenie lo lắng.

"Rất ngon." Huệ Nha mỉm cười.

"May quá, có vẻ như em có sức đề kháng tốt." Ebenie thở phào.

"..." Huệ Nha chợt đổ người sang một bên, nàng ngã lún ra sàn đá và bất tỉnh.

"Ôi em ấy ngất rồi!!" Ebenie hét hoảng.

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Ngân Hoa (Ii)

II

Cuối cùng Huệ Nha cũng tỉnh lại sau khi được uống thuốc giải độc của các Eorlin, nhưng nàng đã khiến Zapihha một phen hết hồn, anh tự nhắc nhở mình từ nay phải đề mắt đến nàng nhiều hơn.

Các tiên nữ bạc Eorlin hết sức thân thiện với các vị khách, họ đã chuẩn bị một bàn tiệc đá lớn với đầy ắp các món sơn hào hải vị, cùng món thức uống lừng danh của họ là bia bạc hà - loại bia có màu xanh bạc hà trong vắt, với những bọt trắng như bia thường nhưng hương vị thì vượt trội.

Zapihha, Huệ Nha, Ebenie và Huafiqar được các nàng tiên mời ngồi vào bốn chiếc ghế đá bên bàn tiệc như những người anh hùng. Hương vị thức ăn thơm ngào ngạt khiến ai nấy đều phấn chấn. Ebenie vui vẻ nói:

"Chúng ta đã giải phóng hòn đảo khỏi lũ quái Ilizor nên họ bày tiệc thiết đãi đây. Mọi người cứ ăn uống vô tư đi nhé."

"Đúng vậy." Huafiqar nâng cao vại bia bạc hà lên. "Chúng ta đang ở giữa chiến trường, ngày mai chẳng biết sống chết ra sao, nên bữa này hãy cứ thoải mái tận hưởng, ha ha ha."

Zapihha uống thử một ngụm bia bạc hà, lập tức có cảm giác như đang trầm mình dưới một dòng thác hùng vĩ mát rượi, vị the mát của bạc hà cùng chất nồng nàn của men bia đang lan tỏa tới từng tế bào trong cơ thể anh, khiến anh vô cùng sáng khoái:

"Ngon tái tê, ngon không tả nổi. Thức uống của thời tương lai là đây sao...?"

"Tôi nghe nói thời cổ đại người ta thường chỉ uống nước là thì phải." Huafiqar nói.

"Tôi thì nghĩ họ rất thích uống nước mưa." Ebenie nói.

"Không đến nỗi như vậy đâu!" Zapihha đỏ mặt.

"Em cũng muốn uống." Huệ Nha nhìn vại bia bạc hà của Zapihha.

"Nhưng em uống được bia chứ?" Zapihha hơi lo ngại.

"Bia này mạnh lắm đấy." Huafiqar nói. "Người chưa đủ 18 tuổi thì không được uống đâu, tất nhiên là ngoại trừ công chúa Ebenie ra."

"Em uống được." Huệ Nha quả quyết nói.

"Vậy em uống một chút thôi nhé." Ebenie đưa vại bia bạc hà của nàng cho Huệ Nha.

Huệ Nha nhận lấy và uống cạn chỉ bằng một hơi. Cả Zapihha, Huafiqar và Ebenie đều trầm trồ:

"Không thể tin nổi, Huệ Nha... khá quá!"

Huệ Nha điềm đậm đặt vại bia rỗng sang một bên, rồi nàng chợt... đổ gục xuống mặt bàn.

"Em ấy lại ngất rồi!!" Ebenie thốt lên.

"Đã bảo là chưa đủ tuổi để uống mà." Huafiqar thờ dãi.

"Huệ Nha..." Zapihha lo lắng nhìn Huệ Nha.

Cũng may lần này Huệ Nha tỉnh lại khá nhanh, nhưng nàng không dám động tới một giọt bia bạc hà nào nữa. Bữa tiệc lại diễn ra tung bừng rộn rã giữa khu vườn hoa bạc diễm lệ. Các tiên nữ bạc Eorlin đang trình diễn những điệu múa tuyệt trần góp vui cho các vị khách, cơ thể họ óng ánh uyển chuyển trong ánh trăng, tiếng hát của họ cất lên nhẹ nhàng du dương.

Ngay gần bàn tiệc, con sói Mevyh cũng được dành riêng cho một đĩa thức ăn rất lớn, lâu lắm mới được ăn chất thịt sau những ngày chỉ toàn ăn hoa nên nó hết sức phấn trí. Navarisa thì lại chỉ thích mổ hạt dẻ. Phía bên ngoài khu vườn là bóng hình khổng lồ của Arelgon.

Đêm nay thật vui quá, Zapihha thực sự cảm thấy vậy. Mặc dù anh biết mình đang ngồi chung bàn với công chúa của Fayusia và chiến binh mạnh nhất của nhân loại, nhưng hai người ấy không hề tỏ ra cao ngạo hay xa cách, mà trái lại còn rất vô tư gần gũi như những người bạn đồng trang lứa với anh vậy. Họ cùng anh trò chuyện và cất tiếng cười tràn ngập tươi vui. Lúc này thế giới bên ngoài kia dường như chẳng còn cuộc chiến nào nữa, chẳng còn những điều tàn chết chóc.

"Zapihha, khi nào trở về Fayusia cậu hãy nói kĩ hơn cho tôi về nguyên lí hoạt động của cỗ máy thời gian nhé, tôi rất tò mò đấy." Huafiqar vỗ vai Zapihha. "Bù lại tôi sẽ dẫn cậu thăm quan một vòng thành phố."

"Tất nhiên rồi Huafiqar. Mà anh có thể kể qua một chút về Fayusia không?" Zapihha hỏi, anh đang rất mong chờ được tới thành phố ấy.

"Fayusia nằm ở vị trí trung tâm của châu đại dương." Huafiqar kể, đôi mắt xám của anh sáng lên niềm tự hào. "Còn có tên gọi khác là Thành phố hoa Thanh tử. Thành phố của chúng tôi nằm trong sự bảo vệ tuyệt đối của ba lớp mái vòm năng lượng khổng lồ. Lớp thứ nhất ngăn cản các đòn tấn công vật lí, lớp thứ hai chống ma thuật, và lớp thứ ba là để điều hòa khí hậu. Nhờ vậy suốt 160 năm từ ngày thành lập, Fayusia vẫn luôn đứng vững trước mọi đợt tấn công của quân đoàn Quỷ Vương. Không những vậy, thành phố còn không ngừng phát triển và ngày càng trở nên hùng mạnh."

* Hoa Thanh tử: Loài hoa thuộc họ hoa đào, nhưng cánh hoa có màu lam phớt. Tại Fayusia loài hoa này tràn ngập khắp nơi và quanh năm nở rộ rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Mini Scene

Trên dải đá cao nhô ra biển, cỏ mọc xanh um. Hoa Tiên đang đứng đó và lặng lẽ nhìn về phía khơi xa, suối tóc vàng của nàng tuôn bay óng ánh, và những lớp voan trong suốt trên y phục nàng phấp phới tỏa rộng.

Nàng đang nhớ một người. Thiên Hà. Nàng nhớ về những giây phút đầy tươi vui khi được ở bên anh và cùng anh ca hát, nhớ món chocolate và những bông anh thảo tím biếc.

Rồi nàng lại sức nhớ ra một điều:

"Thôi chết, hình như mình đã... bỏ quên anh ấy trên đỉnh núi ấy rồi!"

Nhưng giờ nàng không thể quay lại đó để giải cứu Thiên Hà được nữa, vì nàng rất sợ Hy Ca. Phải làm sao đây??

"Mà tại sao mình lại phải sợ Nước nhỉ? Xét về sức mạnh thì mình đâu có thua kém gì cô ấy chứ." Hoa Tiên thở mạnh một hơi, và nàng xiết chặt hai nắm tay lại. "Đúng rồi, từ nay mình sẽ vùng dậy! Mình sẽ chống lại Nước, không thể để cô ấy lấn lướt mình mãi như thế được. Mình nhất định phải khởi nghĩa!!!"

Chợt, Hy Ca đã âm u hiện ra ngay gần đó, chiếc váy trắng và mái tóc trắng, cùng làn da sứ trắng. Nàng lạnh lẽo đưa đôi mắt lam - bạc nhìn Hoa Tiên và hỏi:

"Người vừa nhắc gì đến ta vậy?"

Hoa Tiên liền tươi cười nói:

"Ah, tớ vừa nói là cậu rất xinh đẹp ấy mà, hi hi. Chỉ xếp sau tớ thôi."

UỖNNHHH!!!

Hy Ca liền tung cước đá văng Hoa Tiên ra khỏi dải đá.

"Không phải saooooo..." Hoa Tiên đã rơi thẳng xuống mặt biển xa tít phía dưới kia ùm một tiếng.

Hy Ca chẳng thèm nhìn theo, nàng lạnh lùng quay về hướng khác.

Vài phút sau, Hoa Tiên đã bay trở lên dải đá, váy áo và tóc tai nàng đều đã sưng nước, dính sát trên thân thể nàng. Nàng vừa run cảm cập vừa ôm chặt lấy Hy Ca:

"Hic hic, lạnh quá... Cho tớ ôm cậu một lát..."

"Kính quá! Cút đi!!!" Hy Ca lập tức đẩy Hoa Tiên ra.

Hoa Tiên lại mỉm cười:

"Nước này, ngực cậu vẫn chưa lớn thêm được tí nào nhỉ?"

"Đồ... bệnh hoạn!"

Hy Ca liền thẳng tay tát Hoa Tiên một cú nổ đom đóm mắt.

CHÁÁÁT!!

"Hu hu, sao lại tát tớ...?" Hoa Tiên ôm má, lệ tuôn giàn giụa.

Lúc này, Huy Am cũng đang hiện ra, suối tóc màu hạt dẻ và y phục đen thẫm, nụ cười nhẹ và đôi mắt nâu - bạc ôn hòa. Và đậu trên vai chàng là con rồng cây Nojor giờ đã lớn hơn một chút.

Nojor thấy Hoa Tiên bị đánh, nó liền vỗ cánh bay tới trước mặt Hy Ca và hùng hồn nói:

"Hy Ca, cô không được bắt nạt Hoa Tiên nữa, nếu không tôi sẽ phóng lửa thiêu cháy cô!"

"Làm đi." Hy Ca nói.

Phùng!!

Con rồng cây há rộng mõm và khạc lửa, nhưng không ngờ chính cơ thể nó lại cháy bùng lên trước tiên. Nó hoảng hốt đập cánh bay loạn xạ lên không trung như một quả cầu lửa ma trơi.

"Trời ơi Nojor, chị đã nói là em đừng có phóng lửa rồi mà!" Hoa Tiên lo lắng nhìn theo con rồng.

"Thôi nào." Huy Am lên tiếng. "Chúng ta đang có rất nhiều việc phải lo đấy. Huệ Nha. Các tử thiên thần bóng tối. Và đặc biệt là..."

"Vâng." Hoa Tiên gật đầu. "Tình thế của chúng ta đang thực sự rất xấu."

RÀMMM!!!

Hy Ca liền đá bay Hoa Tiên ra tận ngoài khơi xa.

"Hu huu, tớ đã nói gì sai chứứứ..." Giọng Hoa Tiên xa thẳm.

"Xin lỗi, ta... đá nguoi theo thói quen." Hy Ca mấp máy môi.

Nhưng lần này Hoa Tiên đã bay trở về trong nháy mắt, và nàng bất ngờ tung chân đạp Hy Ca ngã xấp mặt xuống nền cỏ.

BỐPP!!

"Ha ha, thế là tớ trả đũa được cậu rồi nhé." Hoa Tiên cười đắc thắng.

Hy Ca lập tức vùng dậy, mắt bạc bốc lửa rùng rục, nàng triệu hồi thanh Thủy my kiếm trên tay và lao tới Hoa Tiên. Sắc mặt Hoa Tiên trắng bệch, và nàng vội vã quay người bỏ chạy.

"Hu hu, tha cho tớ..."

"Ta sẽ băm nát nguoi ra!!!"

Hai người rượt nhau vòng vòng trên bãi cỏ.

"Hm, không thể nghiêm túc được với hai cái cô này." Huy Am thở dài mệt mỏi.

"Sao mình lại bị xếp vào một cái đội như thế này chứ?" Chàng cảm thấy tinh thần suy sụp.

"Kẻ thù thì mạnh, mà đồng đội thì..." Một cảm giác tuyệt vọng, không lối thoát bao trùm lên chàng.

Hy Ca và Hoa Tiên đang rượt nhau qua chỗ Huy Am đứng, và họ xô cả vào chàng khiến chàng suýt... ngã thẳng xuống biển. Chàng liền quát:

"Giải tán đi!!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Ngân Hoa (Ii)

III

Vàng trắng đêm nay mang một sắc tím thật êm dịu.

Các tiên nữ Eorlin đã tan biến trở lại thành những làn sương bạc khi bữa tiệc kết thúc. Khu vườn ngân hoa vẫn đẹp lung linh rạng rỡ. Đây đó, một vài bông tuyết khẽ khàng đậu xuống.

Zapihha và Huệ Nha ngồi tựa lưng vào một cột đá trắng cao lớn uy nghi, và ngắm những hạt bụi bạc bay trong không gian. Khung cảnh trước mắt họ như trên thiên đường.

"Giờ thì yên tĩnh quá nhỉ?" Zapihha nói. "Và đêm nay cũng thật đẹp."

"Zapihha..." Giọng Huệ Nha trong như tiếng chuông thiên sứ.

"Sao vậy?" Anh nhìn nàng.

"Zapihha..."

" ? "

"Em thích tên anh lắm."

Zapihha chớp mắt vài lần, rồi hỏi:

"Em.. vẫn còn say à, Huệ Nha?"

Nàng nhìn anh bằng đôi mắt 2 màu đỏ - bạc đẹp long lanh:

"Anh có thích tên em không?"

Đúng là nàng vẫn còn say bia thật rồi, dù vậy anh vẫn đáp:

"Tất nhiên là thích rồi. Tên em rất là dễ thương, Huệ Nha."

"Thật chứ?" Nàng ngả người vào anh, cơ thể nàng thật ấm.

Đúng, từ lúc nào cái tên Huệ Nha với anh đã thật là thân thương. Và cả nàng nữa, ở bên nàng thế này thật dễ chịu. Vẻ đẹp thuần khiết của nàng, mùi hương cùng hơi ấm, chất giọng trong veo, suối tóc đen mềm mại, và đôi mắt 2 màu ngời sáng... Tất cả những điều ấy của nàng đều khiến lòng anh dịu lại, và trở nên yên bình. Anh nói:

"Ừ, anh có thể gọi tên em cả ngày mà không chán."

"Vậy bây giờ anh hãy gọi tên em 1000 lần đi."

"1000 lần... thì có nhiều quá không?"

"Anh ghét tên em sao? Hay anh ghét em?"

"Không, anh..."

"Đúng là anh ghét em thật rồi."

"Huệ Nha, từ nay đừng uống bia nữa nhé. Em cư xử lạ quá..."

Nàng chợt đưa hai tay ôm anh vào lòng:

"Đừng ghét em nhé?"

Anh áp má vào khuôn ngực nàng, một lần nữa anh lại được nghe thấy tiếng nhịp tim nàng bên tai, những âm thanh đều đặn và êm đềm, hệt như cái đêm nàng ôm lấy anh dưới hai cánh cửa đá của tòa lâu đài tuyết. Tiếng đập của trái tim nàng tựa như một bản nhạc, nhịp nhàng vang lên từ cõi sâu thẳm bên trong cơ thể nàng, khiến anh cảm thấy thư thái và quên hết mọi mệt mỏi.

"Anh... thích tiếng nhịp tim của em lắm, Huệ Nha."

...

...

...

Những bông hoa bạc trong vườn khẽ rung rinh sau một cơn gió. Những bông tuyết nhảy múa cùng những bụi bạc. Đêm cứ trôi qua chậm rãi chẳng chút vội vàng. Zapihha thoáng nhìn lên cao, mảnh trăng màu tím nhạt phản chiếu trong đáy mắt anh.

Thật lạ...

Chính trong cái thế giới đầy chết chóc hiểm nguy này anh lại tìm thấy được niềm vui và hạnh phúc, còn cái thế giới an toàn trước kia của anh thì chỉ có sự buồn tẻ. Anh đã sống một cuộc sống gần như chẳng có cảm xúc gì, và giờ anh bỗng thấy không muốn quay trở lại những tháng ngày đó nữa. Anh muốn gác lại hoàn toàn quá khứ của mình, và sống một cuộc sống mới.

"Huệ Nha, nếu trong trường hợp anh không thể hoàn thiện được cỗ máy thời gian, thì em có sẵn sàng.. ở lại thời đại này luôn không?" Anh hỏi nàng.

Huệ Nha im lặng một lúc, nhưng rồi nàng đáp:

"Chỉ cần có anh ở bên, em.. có thể sống ở bất kì thời đại hay thế giới nào."

Nàng đã nói ra những điều từ sâu trong lòng mình, nàng thực sự muốn được ở bên Zapihha, muốn được sống bên anh mãi mãi ở thời tương lai này.

Cho dù nàng vẫn không thể quên được Xuyên Sơn và những người bạn ở thị trấn Minija, nhưng nếu nàng trở về bên họ thì sẽ chỉ khiến họ gặp nguy hiểm. Bởi những Tử thiên thần khác sẽ không bao giờ buông tha cho nàng. Cái nơi thanh bình ấy, nàng muốn nó mãi được thanh bình như thế, và nàng sẽ cất giữ nó vào một góc riêng trong trái tim mình.

"Ừ, Huệ Nha..." Zapihha nắm lấy bàn tay Huệ Nha và nâng niu trong tay mình, bàn tay nàng với những ngón tay thật nhỏ nhắn, trắng mịn. "Cuộc sống ở thế giới tương lai này sẽ có nhiều thử thách, chúng ta sẽ không thể biết trước được điều gì sắp xảy đến, nhưng anh tin rằng chỉ cần chung sức hai chúng ta sẽ vượt qua tất cả."

"Vâng." Nàng mỉm cười, hai bên má ửng hồng lên.

Nhịp tim anh thoáng đập rộn, nụ cười của nàng như tỏa ra một thứ ánh sáng tuyệt đẹp. Mỗi khi ngắm nhìn nàng, anh như không thể nào cảm nhận được hết vẻ đẹp của nàng. Ngay giây phút này trong anh chợt dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, dâng lên một điều mà anh thực sự muốn nói với nàng.

"Huệ Nha, anh muốn nói với em rằng..."

" ? "

"Anh rất..."

Nàng nhìn vào mắt anh, và chờ đợi.

Anh cũng nhìn sâu vào mắt nàng, hít một hơi thật sâu rồi nói:

"Anh rất... rất vui vì có một người em gái như em."

"Ah... vâng"

Cuối cùng vẫn không thể nói được. Zapihha thất vọng với chính mình. Đúng vào lúc này thì chẳng hiểu mọi sự dũng cảm của anh đã tan biến đi đâu hết rồi nữa. Chỉ một câu đơn giản thôi, cái điều đơn giản mà anh cần phải nói với nàng, vậy mà anh cũng chẳng thể nói ra nổi.

Tại sao vậy????

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 184: Ngân Hoa (Iv)

Treo giữa trời là vầng trăng màu tím bạc lạnh lẽo, cô độc.

Những cánh hoa tuyết tiêu điều xào xạc trong gió đêm.

Arelgon đứng như thiết tượng kì vĩ bên ngoài khu vườn ngân hoa Eorlin, giữa những cột đá trắng chỉ thấp hơn nó một chút. Ebenie đang đứng trên vai Arelgon, chiếc váy màu lam nhạt của nàng khẽ khàng dợn sóng trong gió. Và đứng ngay bên nàng là Huafiqar, trong bộ quân phục nghiêm trang. Hai người đang cùng nhìn về phía đường chân trời đen thẫm xa thẳm của biển băng.

"Công chúa, liệu hai người ấy có đáng tin không?" Huafiqar hỏi.

"Tôi tin họ." Ebenie đáp. "Dù họ không phải là con người, nhưng tôi thấy trong mắt họ một sự sáng trong hơn bất cứ con người nào trong chúng ta. Thêm nữa, để có thể trở về được Fayusia chúng ta cũng cần tới sức mạnh của họ. Bởi lũ quái vật rất đông và nguy hiểm, trong khi chúng ta vẫn chưa thể liên lạc được với trung tâm điều hành Fayusia để yêu cầu trợ giúp."

"Việc mất tín hiệu này lại là do ma thuật của Quỷ Vương chăng?" Huafiqar nói.

"Nhiệm vụ của anh thế nào?" Ebenie hỏi.

"Thưa công chúa, tôi và đội robot dò tìm đã tìm ra một mỏ quặng kim loại mới với trữ lượng rất lớn, đây sẽ là nguồn vật liệu cần thiết để chúng ta có thể sớm hoàn thành đại phi thuyền Pertea." Huafiqar đáp.

"Rất tốt." Ebenie nói. "Bom Zalkil cũng đã được thử nghiệm thành công, cuộc chiến này sẽ sớm kết thúc thôi."

* Pertea: Một chiếc tàu vũ trụ với kích cỡ siêu khổng lồ, đủ sức chở theo toàn bộ 25 triệu cư dân Fayusia. Sử dụng nhiên liệu phản vật chất.

* Zalkil: Bom phản vật chất, hay bom Z. Có sức tàn phá mạnh gấp hàng tỷ lần bom hạt nhân.

Nhiệm vụ thực sự của Ebenie và quân đoàn 12 chính là cho nổ thử nghiệm một trái bom Zalkil cỡ nhỏ, tại khu vực phía đông châu Phi. Vụ thử bom đã thành công, nhưng trên đường quay về Fayusia họ đã bị một đội quân quỷ tập kích, dẫn đến việc toàn bộ quân đoàn đã bị tiêu diệt, trong đó bao gồm cả các chiến binh con người và các robot chiến đấu tự động.

"600 năm cho một cuộc chiến, và giờ loài người chúng ta chỉ cần chờ thêm một chút thời gian nữa để đi tới chiến thắng." Làn môi Ebenie mấp máy một chút giọng lạnh lẽo. "Hệ thống kính thiên văn và các tàu thăm dò của chúng ta đã phát hiện ra 13 hành tinh có sự sống trong vũ trụ, và chúng ta đã chọn Piatiar. Chúng ta chỉ còn chờ đến ngày đại phi thuyền Pertea hoàn thành để đưa toàn bộ nhân loại đến đó. Còn lũ quỷ và quái vật sẽ được ở lại Trái Đất này, cùng một trái bom Zalkil khổng lồ."

* Piatiar: Một hành tinh cách Trái Đất 200 triệu năm ánh sáng. Có kích thước và hệ sinh thái gần giống với Trái Đất.

Các nhà lãnh đạo cấp cao của Fayusia đã có kế hoạch di cư con người tới Piatiar bằng đại phi thuyền Pertea. Và họ sẽ để lại Fayusia một quả bom Zalkil cỡ lớn với sức công phá đủ để biến Trái Đất thành tro bụi.

"Nếu không giữ được Trái Đất thì chúng ta sẽ hủy diệt nó, cùng với lũ ma quỷ khốn kiếp kia. Không một tên nào được phép sống sót, sau những gì chúng đã gây ra cho chúng ta. Đây sẽ là một chiến thắng vĩ đại đánh dấu một kỷ nguyên mới của loài người." Đôi mắt xanh lá cây của Ebenie đang sáng lên dưới ánh trăng, một thứ ánh sáng băng giá.

"Cuối cùng thì chính chúng ta lại là những kẻ hủy diệt hành tinh này, đây mà gọi là chiến thắng sao?" Giọng Huafiqar u trầm.

Ebenie quay nhìn Huafiqar, đôi lông mày trắng của nàng thoáng chau lại:

"Anh nói gì vậy hả, Huafi? Chúng ta đâu còn cách nào khác chứ? Tôi cũng luôn mơ ước Trái Đất của chúng ta sẽ lại trở nên xanh tươi và ấm áp. Nhưng thực tế lại rất tàn nhẫn. Lũ ma quỷ quá mạnh, cùng với sự phát triển công nghệ của chúng ta thì chúng cũng không ngừng tiến hóa, nếu cứ tiếp tục chiến đấu với chúng thì chúng ta sẽ còn phải hi sinh rất nhiều nữa. Và để cải tạo lại Trái Đất chúng ta cũng sẽ phải mất rất nhiều công sức. Hành tinh này đã chết rồi, chúng ta chỉ còn một cách là cho nó nổ tung cùng lũ ác quỷ kia thôi."

Đôi mắt xám sâu thẳm của Huafiqar vẫn hướng thẳng về phía chân trời khơi xa, anh im lặng trong giây lát rồi nói:

"Nhưng nếu chúng ta di cư tới Piatiar, thì liệu nền văn minh trên hành tinh ấy có chấp nhận chúng ta không?"

"Họ sẽ chấp nhận thôi, họ bắt buộc phải chấp nhận." Ebenie lại quay nhìn về phía trước, giọng nàng băng lạnh đến tê người. "Vì nếu họ từ chối cho chúng ta lánh nạn, họ sẽ được ném thử một đầu đạn Zalkil."

"Công chúa..." Huafiqar quay nhìn Ebenie, anh cảm thấy bầu không khí như đang bị đè nặng xuống.

Ánh sáng trên đôi mắt Ebenie đang ngày một rực lên:

"Loài người chúng ta đã làm chủ công nghệ phản vật chất, chúng ta đang sở hữu một thứ vũ khí tối thượng. Dù là lũ ma quỷ hay bất kì nền văn minh nào

khác cũng đều phải quy phục trước sức mạnh của chúng ta. Bất kể giống loài nào dám chống lại loài người đều sẽ phải nhận lấy những kết cục thê thảm. Chúng ta... sẽ chinh phạt cả vũ trụ này!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Ngân Hoa (V)

V

Những bông tuyết đang rải xuống đầy không trung. Và vàng trắng tím héo hắt như thể sầu thương. Gió thổi tới lạnh như cắt.

"Công chúa, người không thể làm vậy." Huafiqar nói. "Chúng ta không thể tấn công Piatiar hay bất kì hành tinh nào, bởi chúng ta không phải là những kẻ cướp."

Gương mặt Ebenie tối sầm lại, rồi nàng từ từ quay nhìn Huafiqar. Đôi mắt xanh của nàng mở lớn nhìn anh, ánh mắt nàng giờ đã hoàn toàn không còn bình thường nữa, mà đầy hoang dại:

"Im ngay, Huafi. Anh dám cãi lại lời tôi sao? Hay anh là một tên nhu nhược? Tôi là công chúa của Fayusia, nhiệm vụ của tôi là mang lại hạnh phúc và no ấm cho nhân dân Fayusia, cho loài người. Suốt 600 năm chúng ta đã phải chịu đựng biết bao nhiêu thống khổ như vậy là quá đủ rồi, giờ đã đến lúc chấm dứt tất cả những điều đó. Giờ đã đến lúc chúng ta đang cánh bay tới tự do, tới vinh quang. Và chúng ta sẽ tiêu diệt bất cứ kẻ thù nào muốn cản bước chúng ta. Anh đã hiểu chưa?"

"Công chúa, xin người hãy bình tĩnh lại." Huafiqar điềm đạm nói.

"Con người phải là ưu tiên số một. Và tôi sẽ làm mọi điều để đưa nhân loại tiến lên, dẫu có phải hy sinh cả tính mạng mình." Giọng Ebenie đầy mạnh mẽ, nàng đưa bàn tay phải đặt lên vùng ngực trái. "Trái tim tôi thuộc về người dân Fayusia, và tôi muốn họ có được một cuộc sống tươi đẹp nhất, đủ đầy nhất. Tôi muốn họ được ngẩng cao đầu. Chẳng lẽ như vậy là sai sao? Piatiar hay các hành tinh khác chẳng lẽ lại quan trọng hơn người dân của chúng ta sao?"

"Nhưng đó là hành động gây chiến, thừa công chúa." Huafiqar thẳng thắn nói.

"Câm miệng!!" Ebenie giận dữ quát lớn, nàng nhìn xoáy sâu vào mắt Huafiqar với ánh nhìn như muốn thiêu cháy anh. "Anh muốn chống lại tôi sao Huafi? Anh tính tạo phản phải không? Anh có phải là con người không? Anh phục vụ nhân loại hay phục vụ những giống loài khác???"

"Công chúa..."

Ánh sáng xanh trên đôi mắt Ebenie đang bùng lên, tỏa ra những quang sáng chết chóc lên người Huafiqar, và đôi môi nàng đang kéo lên một nụ cười thê lương:

"Loài người chúng ta là chủng tộc siêu đẳng với trí tuệ vượt bậc, chúng ta xứng đáng được đứng trên mọi giống loài khác. Nước mắt chúng ta đã rơi, máu chúng ta đã đổ, và giờ là lúc chúng ta tìm lại vị thế của mình, vị thế của những kẻ thống trị. Đó là vận mệnh của chúng ta! Tất cả các loài sinh vật khác đều phải cúi đầu trước chúng ta hoặc sẽ bị giẫm nát! Chúng sẽ phải tuân phục chúng ta hoặc sẽ bị tận diệt! Chúng..."

CHÁT!!

Ebenie lao đảo, một bên má nàng đỏ bừng lên. Huafiqar vừa vung tay tát thẳng vào mặt nàng một cú trời giáng. Giọng anh nghiêm nghị:

"Đủ rồi công chúa, người đã đi quá giới hạn."

Khóe môi Ebenie đang rỉ máu, đôi mắt nàng lại vụt lóe lên, và bằng một cử động nhanh như chớp nàng đã vung thanh kiếm năng lượng xanh rực lên kẻ sát vào cổ Huafiqar.

Vùùù!

"Người..." Giọng nàng run lên trong cơn thịnh nộ. "Người điên rồi sao Huafiqar?? Ta sẽ chém đầu người ngay tại đây vì tội phản nghịch!!!"

"Tôi đã sẵn sàng để chết." Huafiqar bình thản nói, đôi mắt xám của anh vẫn thật ôn hòa. "Nhưng đây không phải là nàng, công chúa."

"Ng... người..." Bàn tay cầm kiếm của Ebenie run rẩy.

"Lũ quỷ dữ đã xâm lược Trái Đất của chúng ta, chúng đã mang chiến tranh, chết chóc, điêu tàn đến cho chúng ta." Huafiqar chậm rãi nói, anh nhìn thẳng vào mắt công chúa. "Và giờ nàng lại muốn làm những điều khủng khiếp ấy với những dân tộc khác hay sao? Vậy thì chúng ta có khác gì lũ ác quỷ chứ?"

Vùi...

Thanh kiếm nặng lượng đã rơi khỏi tay Ebenie, rơi thẳng xuống phía dưới mặt đất kia. Và nàng quỳ xuống, hai tay bưng lấy đầu, đôi mắt nàng vẫn mở to, đầy vẻ sợ hãi:

"Người nói đúng... Ta... không thể trở thành ác quỷ được... Ta căm thù chúng đến thế kia mà...?"

Giọng nàng trở nên mong manh run rẩy như thủy tinh đang rơi vỡ, những dòng nước mắt của nàng tuôn trào ra, ướt đẫm trên khuôn mặt.

"Ôi không... Sao ta lại có thể có những ý nghĩ điên loạn như vậy nhỉ...? Ta thật tội tệ... Ta... không xứng đáng..."

Lần đầu tiên Huafiqar gặp Ebenie là khi nàng 5 tuổi, còn anh 7 tuổi. Ngày ấy, anh theo cha anh là thống chế không quân Fayusia tới dự một buổi tiệc của nữ hoàng. Và anh đã nhìn thấy nàng đứng dưới một gốc cây Thanh tử trong khu vườn hoàng gia, cô bé tóc trắng trong chiếc váy màu lam nhạt, xinh như một tiên nữ nhỏ.

Công chúa Ebenie tham gia chiến đấu từ năm 13 tuổi, nàng nhanh chóng chứng tỏ mình là một thiên tài quân sự xuất chúng, những chiến tích mà nàng đạt được đều rất lẫy lừng. Người dân Fayusia ngưỡng mộ và tôn sùng nàng hết mực, và không có ai xứng đáng kế vị ngôi nữ hoàng hơn nàng.

Nhưng...

Cũng chính những cuộc chiến đã thay đổi nàng. Những khung cảnh đẫm máu, những nỗi kinh hoàng và đau thương, tất cả đổ dồn lên tâm hồn của một thiếu nữ trẻ. Chúng khiến tâm lý của nàng trở nên không ổn định và đôi lúc mất kiểm soát.

"Sao ta lại có ý nghĩ muốn hủy diệt các hành tinh khác chứ?... Một mình Trái Đất chưa đủ hay sao... Tại sao ta lại muốn họ phải chịu nỗi đau giống chúng ta chứ?... Tại sao tâm hồn ta lại lệch lạc đến mức này...? Ôi, tôi là kẻ đáng ghê tởm, tội lỗi..." Nước mắt Ebenie vẫn tràn ra chẳng dứt, nàng khóc và nguyên rủa chính mình.

"Không sao đâu, công chúa." Huafiqar quỳ xuống bên Ebenie, anh nhẹ nhàng nói. "Đó là tham vọng của người, thứ vốn tồn tại trong tất cả chúng ta. Càng có nhiều sức mạnh và quyền lực thì tham vọng càng lớn, nhưng chúng ta không được để nó thao túng, mà phải chiến đấu chống lại nó. Chúng ta không chỉ phải chiến đấu với kẻ thù, mà còn phải chiến đấu với chính những tham vọng của bản thân mình. Nếu không một ngày chúng ta sẽ lạc lối."

"Huafi..." Ebenie ngược nhìn Huafiqar bằng đôi mắt xanh đẫm lệ.

Anh nhìn nàng bằng đôi mắt sáng ngời và kiên định:

"Công chúa, người hãy mạnh mẽ lên. Hãy xua đuổi những tham vọng và những ý nghĩ đen tối. Tôi biết người sẽ làm được. Tôi tin tưởng ở người."

Đúng vậy, anh biết bản chất của nàng là người lương thiện chính nghĩa, và anh tin rằng vào những thời khắc quan trọng nàng nhất định sẽ đưa ra những quyết định đúng đắn.

"Cám ơn Huafi..." Ebenie gạt nước mắt, và nàng mỉm cười. "Anh là người bạn tốt nhất của tôi. Hãy luôn ở bên tôi nhé? Và nếu tôi có làm điều gì sai trái, thì hãy thật nghiêm khắc với tôi nhé?"

Những hạt tuyết lấp lánh trong ánh trăng. Huafiqar cũng mỉm cười, giọng anh ấm áp:

"Tất nhiên rồi, Ebie."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Tím Biếc

Em chỉ là một đoá bồ công anh

Không sắc không hương mỏng manh trong gió

Đêm đầy sao em đứng trên đồng cỏ

Chợt chạnh lòng vì chẳng có ai thương

,

Anh là mây bay tới từ đại dương

Mây huyền ảo khiến em vương vấn mãi

Anh lạnh lùng chẳng hề quay nhìn lại

Cứ bay xa bay xa mãi trên cao

,

Em nhìn theo, trong tim tràn xuyến xao

Tình yêu này có lẽ nào vô vọng?

Lệ em rơi hay là giọt sương đọng

Ánh trăng buồn... nhạt nhòa bóng hình anh

,

Tình yêu này có lẽ sẽ chẳng thành

Em chỉ là bỏ công anh khờ dại

Anh bay xa sao nữ không nhìn lại?

Em đang bay, bay miết mãi theo anh

,

Em chỉ là bỏ công anh mong manh

Thả mình vào gió tìm anh suốt kiếp

Anh là mây trắng cứ bay bay tiếp

Để lòng em thêm trùng điệp u sầu

,

Có phải vì yêu anh quá đậm sâu

Em chìm đắm trong muôn màu hi vọng

Để một ngày tan tành như bọt sóng

Bình minh lên, mây mau chóng tan đi...

,

Em chỉ là bỏ công anh sầu bi

Giữa trời xanh, cô đơn vì mây trắng...

...

Bỏ công anh là loài hoa mà Hiền Hạ thích nhất. Cô thường hát những bài hát về bỏ công anh và vẽ những bức tranh về bỏ công anh.

Hôm nay Hiền Hạ tới một cánh đồng bỏ công anh tím ở bên ngoài thị trấn Minija để vẽ, và đi cùng với cô là Xuyên Sơn. Hai người đi lên một ngọn đồi, nơi có thể ngắm toàn cảnh cánh đồng hoa với sắc tím mộng mơ.

Những bông bỏ công anh tím đẹp dịu hiền như những thiếu nữ. Từng bông, từng bông như đang cùng tỏa ra một bản nhạc không có âm thanh, mà người nghe phải cảm nhận bằng trái tim mình. Hiền Hạ luôn cảm thấy như vậy, và đó là lí do mà cô yêu thích loài hoa này.

Dựng giá vẽ lên và lấy màu nước ra, Hiền Hạ bắt đầu vẽ, hôm nay ảm áp nên cô mặc một bộ váy ngắn thể thao màu trắng nhẹ nhàng. Xuyên Sơn ngồi gần đó trong bộ đồ luyện tập màu xanh da trời của câu lạc bộ Minija, anh vẫn luôn thích ngồi nhìn Hiền Hạ vẽ tranh như thế này, mỗi khi vẽ cô ấy luôn thật tập trung và say mê đến nỗi khiến thời gian xung quanh như trôi chậm lại.

Được một lúc thì Xuyên Sơn ngả mình nằm xuống nền cỏ, anh định chợp mắt một chút. Trong những ý nghĩ của mình anh lại thoáng nhìn thấy hình ảnh Huệ Nha. Mỗi khi nhớ về nàng anh không hề cảm thấy buồn mà chỉ luôn mỉm cười. Nàng như một giấc mơ tuyệt đẹp đã qua, hay như một khoảng lặng êm ả giúp anh nhận ra nhiều điều về chính bản thân mình.

Dường như Xuyên Sơn đã ngủ thiếp đi khá lâu, khi anh mở mắt ra thì những đám mây trên cao đã chuyển sang màu đỏ của hoàng hôn, phảng phất vài bông tuyết lướt bay lững lờ. Anh chậm rãi ngồi dậy, và thoáng nhẹ nhõm khi thấy Hiên Hạ vẫn ở đó, bức tranh của cô ấy có vẻ đã hoàn thiện.

"Em vẽ xong rồi à?" Anh hỏi. "Sao không gọi anh dậy?"

"Vâng." Hiên Hạ mỉm cười, rồi cô đưa cho anh một bức vẽ. "Bức này... tặng anh."

Xuyên Sơn nhận bức tranh, anh hơi ngạc nhiên:

"Hả, sao em lại vẽ anh lúc anh ngủ chứ? Mà... trông có vẻ đẹp hơn người thật nhỉ?"

"Không, em vẽ giống người thật 100% mà." Hiên Hạ nghiêm túc nói.

"Thật thế chứ?" Xuyên Sơn cười, và cảm thấy vui sướng lạ lùng.

Hiên Hạ ngồi xuống bên anh, cô đưa tay gỡ một lá cỏ dính trên áo anh và hỏi:

"Anh có đói không? Em có chuẩn bị một chút đồ ăn đấy."

"Tuyệt, anh đang đói ngấu đây."

Hiên Hạ lấy ra một chiếc hộp nhựa lớn đựng những miếng sandwich kẹp thịt bò chua, một ít hạt điều cay và vài lon bia. Hai người cùng ăn và chuyện trò vui vẻ, trong khi ánh chiều đang óng ả tỏa buông trên cánh đồng cỏ công anh tím ngắt, và vàng mặt trời đỏ ối thì đang lững lờ trôi xuống đường chân trời.

Bánh và thịt bò đều thật mềm, những món ăn của Hiên Hạ luôn rất hợp khẩu vị với Xuyên Sơn. Ở bên cô ấy anh luôn thấy thật thoải mái, vậy mà dường như đến bây giờ anh mới nhận ra điều đó.

"Xuyên Sơn..." Hiên Hạ chợt ngập ngừng. "Em..."

Xuyên Sơn nhìn Hiên Hạ, dạo gần đây anh cứ có cảm giác cô ấy như có điều gì đó muốn nói với anh. Không, từ rất lâu rồi anh đã luôn cảm thấy thế. Anh hỏi:

"Em có điều gì muốn nói với anh sao?"

"Vâng, nhưng... sao anh biết?" Hiên Hạ mở tròn mắt.

Xuyên Sơn ngồi hướng thẳng vào Hiên Hạ, anh trang nghiêm nói:

"Em hãy nói đi, anh đang nghe đây."

"Vâng!" Hiên Hạ cũng nghiêm trang đáp. Đúng, đây là thời cơ không thể thuận lợi hơn để cô nói ra những cảm xúc trong lòng mình với anh ấy. Khung cảnh thơ mộng này, không gian tĩnh mịch này, làn tỏ tình này chắc chắn sẽ thành công!

Xuyên Sơn cảm thấy khá hồi hộp, hình ảnh Hiên Hạ trong mắt anh lúc này bỗng nhiên đẹp lạ kì. Mái tóc cô ấy mang một màu nâu óng ánh, và đôi mắt cô ấy có màu nâu sáng như mặt hồ phản chiếu ánh hoàng hôn.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, tiếng tim đập vang lên rõ rệt.

Thành thật!

Thành thật!

Thế rồi Hiên Hạ bắt đầu nói, với một giọng đầy tự tin:

"Xuyên Sơn, em muốn nói rằng... từ hôm nay chúng ta hãy..."

ÀO ÀO!

Những cơn gió bỗng ủa tới trên khắp cánh đồng, đưa muôn ngàn cánh cỏ công anh tím biếc bay lên cao. Và trong thoáng chốc, khắp bầu không trung đã tràn ngập một sắc tím ngọt lịm.

"Đẹp quá..." Xuyên Sơn thoáng nhìn lên. "À, em nói tiếp đi."

"Ah vâng..." Hiên Hạ lúng túng. "Em muốn nói... chúng ta hãy... làm bạn nhé?"

"Tất nhiên rồi." Xuyên Sơn bật cười. "Bao lâu nay hai chúng ta vẫn luôn là bạn mà."

"À, ừ nhỉ..." Hiền Hạ cũng cười với hai bên má đỏ bừng lên.

Thực sự thì cô đã muốn nói rằng 'chúng ta hãy hẹn hò nhé', nhưng sự tự tin của cô đã bị gió thổi bay đi như những cánh bồ công anh kia luôn rồi. Vậy là đây đã là lần tỏ tình thất bại thứ 99 của cô với Xuyên Sơn, một kỉ lục thật đáng xấu hổ...

Nhưng dù sao hôm nay cũng thật vui, Hiền Hạ mỉm cười. Cô và Xuyên Sơn cùng ngược lên ngắm những cánh bồ công anh tím đang bay ợp khắp bầu trời hoàng hôn bao la, bản nhạc của bồ công anh chắc sẽ lan xa tới mọi miền thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Trời Đêm Rực Rỡ

Lễ hội mùa xuân Minija.

Đây sẽ là lần tỏ tình thứ 100 của Hiền Hạ.

Lúc này là gần 9 giờ tối, khu vực lễ hội bên sông Chynai rực rỡ ánh sáng và sắc màu. Dường như toàn bộ cư dân thị trấn đều đã đổ về đây, ngoài ra còn có rất nhiều khách du lịch nữa, không khí vô cùng náo nức rộn rã. Những gian hàng ẩm thực, đồ lưu niệm, hay các quầy trò chơi đều mang đậm bản sắc Minija, và khắp nơi treo đầy những chiếc đèn lồng màu xanh lam đặc trưng của thị trấn xinh đẹp này.

"Năm nay đông hơn mọi năm nhỉ, Xuyên Sơn." Hiền Hạ vui vẻ nói, đêm nay cô mặc một chiếc váy màu vàng tươi mềm mại với lớp voan trong suốt phủ ngoài.

"Ừ, đông thật đấy." Xuyên Sơn mỉm cười, anh vừa mới cắt tóc nên trông rất bảnh bao.

"Năm sau rồi năm sau nữa chúng mình cũng sẽ đi tiếp nhé?"

"Tất nhiên rồi, đây là dịp vui nhất trong năm mà, còn hơn cả tết nữa."

Hai người đi dạo một vòng, cùng nhau tham gia một vài trò chơi trước khi ghé vào một quầy bánh xốp nướng nhân kem, Hiền Hạ chọn vị khoai môn còn Xuyên Sơn chọn vị trà xanh. Món bánh với lớp vỏ ngoài nóng giòn và lớp nhân bên trong mềm tan mát lạnh, thực sự đem lại cảm giác rất tuyệt diệu.

Tiếp đó họ tiến về phía những gian hàng bán đồ hóa trang. Hiền Hạ thích thú nhìn ngắm, cô đội thử một chiếc mũ tai thỏ màu hồng rồi một chiếc nón rộng vành Mexico. Khi cô quay lại nhìn Xuyên Sơn, thì đã thấy anh đang bị... vây kín bởi một nhóm nữ sinh muốn xin chữ kí.

"Hừ, càng ngày anh ấy càng có nhiều fan hâm mộ nhỉ, mà lại toàn là những thiếu nữ tuổi trẻ nữa chứ." Hiền Hạ lẩm bẩm, trong lòng vừa có chút khó chịu lại vừa lo lắng.

"Haiz, mình là đội trưởng mà lại chẳng có ai xin chữ kí cả..." Một giọng nói buồn rầu vang lên, và một chàng trai với mái tóc vàng sáng ngời đang bước lại gần Hiền Hạ.

"Có ai lại muốn xin chữ kí của một cầu thủ suốt ngày phải nhận thẻ vàng thẻ đỏ chứ." Một cô gái với nét đẹp tỏa sáng cũng đang bước đến.

"Ah, anh Poroficas và chị Irivy." Nét mặt Hiền Hạ rạng rỡ. "Hai anh chị đi cùng nhau ạ?"

"Không, anh ta cứ bám theo chị đấy chứ." Irivy đáp.

"Hả, cô bôi bác tôi thế à?" Poroficas cau mày. "Năm sau thì đi một mình nhé."

"Chính anh mới phải một mình cả đời thì có!" Irivy lườm Poroficas làm xẹt ra cả những tia điện.

"Cô đừng có trù úm tôi nhé!" Đầu Poroficas bốc khói cuộn cuộn.

Hiền Hạ biết không thể can thiệp hai người ấy nên cô chỉ mỉm cười, rồi cô lại quay về phía Xuyên Sơn. Anh ấy vẫn đang bị mắc kẹt giữa một rừng fan nữ mỗi lúc một đông hơn, buổi đi chơi của cô và anh ấy chẳng lẽ lại bị phá hỏng thế này sao?

"Đừng chỉ có đứng nhìn như thế chứ, Hiền Hạ." Irivy nói. "Giờ là lúc em chiến đấu vì tình yêu của mình đấy. Tiến lên đi!"

"Vâng!!" Hiền Hạ thở mạnh một hơi, rồi với một đôi mắt đỏ ngầu cô quả quyết lao tới vạch đám đông ra. Bằng một sức mạnh phi thường và một ý chí

mãnh liệt, cô gạt phăng tất cả các đối thủ của mình sang hai bên. Cuối cùng cô nắm lấy bàn tay Xuyên Sơn và kéo anh chạy một mạch với tốc độ ánh sáng, bỏ lại đám nữ sinh vẫn còn ngơ ngác tiếc nuối.

Hai người chạy thẳng ra bờ sông Chynai, tuyệt bắt đầu buông xuống nhẹ nhàng. Họ vẫn tiếp tục chạy, xuyên qua những làn tuyết ấy.

Giây phút này, Xuyên Sơn bỗng có một cảm giác thật lạ khi nhìn theo Hiên Hạ. Cô ấy chạy phía trước anh, và bàn tay cô ấy vẫn đang nắm chặt tay anh. Dù chỉ là ở bàn tay nhưng lại khiến anh cảm thấy ấm áp tới tận đáy lòng, những bông tuyết đậu xuống vai áo anh và hương thơm từ mái tóc cô ấy phảng phất hai bên cánh mũi...

Tới một quãng vắng về hai người mới dừng lại và ngồi tạm xuống bãi cỏ nghỉ ngơi, dù một bờ hơi tai nhưng họ đã có một trận cười sáng khoái. Nơi này yên tĩnh hơn hẳn, chỉ có dòng sông êm đềm trôi dưới ánh trăng bạc, và những dây đèn lồng treo trên cao với ánh sáng màu lam dịu dịu.

"Sông Chynai đẹp quá." Đôi mắt Hiên Hạ sáng ngời. "Dù chúng ta đã bao nhiêu lần ngồi bên dòng sông này rồi mà em vẫn thấy nó thật đẹp."

"Ừ, vì đây là dòng sông quê hương chúng ta mà." Xuyên Sơn nói, anh đưa tay bứt lên một nhánh cỏ non.

"Giá bây giờ có hai chiếc cần câu nhỉ?" Hiên Hạ mỉm cười nói. "Anh có nhớ ngày bé chúng mình vẫn hay ra sông câu cá không?"

"Và em thì toàn câu được mấy thứ kì lạ." Xuyên Sơn cười.

"Đúng vậy nhỉ..." Hiên Hạ cười ngượng ngịu. "Cuối cùng em toàn đòi lấy cá của anh."

Những chiếc đèn lồng xanh khe khẽ đung đưa theo gió. Hiên Hạ nhìn lên những chòm sao giữa vòm trời rộng lớn, giọng cô êm như thể tiếng đàn dương cầm

"Chúng mình đã có thật nhiều những kỉ niệm, và em luôn cảm thấy mình thật may mắn. Được đi bên anh, được trải qua những năm tháng ấy, được sinh ra và lớn lên ở thị trấn này. Em yêu Minija nhiều lắm, em yêu sông Chynai, yêu đội bóng, yêu những cung đường thân quen, yêu những khóm hoa cẩm tú cầu. Và..."

Cô quay nhìn Xuyên Sơn với một nụ cười ánh lên trên môi:

"... em yêu anh."

Bầu trời đêm bỗng bừng sáng.

Ánh sáng muôn sắc màu của những bông pháo hoa. Từng dải pháo hoa đang thi nhau bắn lên, rồi bùng nổ thành vô vàn những chùm tia sáng rực rỡ. Như cảm xúc trong lòng Hiên Hạ lúc này, thì ra nói tiếng yêu cũng thật dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Sắc Vàng

Cây Nhạn quỳên nở rộ hoa vàng.

Ngập tràn trong không gian là tiếng đàn, cùng một mùi hương tao nhã.

Hayuna đang ngồi dưới gốc cây Nhạn quỳên với cây đàn đá trắng Avga. Hàng mi dài khép hờ hững, làn tóc xám khói chảy trên vai, nàng dịu dàng lướt những ngón tay trắng mềm lên những sợi dây đàn bằng bạc, và tiếng nhạc vẫn trong trẻo ngân lên, bỗng trầm lan tỏa.

Ngồi bên cạnh Hayuna là Halth với mái tóc hai màu vàng - trắng xòa rộng, chàng đang lặng nhìn lên tán cây và ngắm những chùm hoa vàng nở kín rợp. Nhiều cánh hoa chấp chới bay xuống, phủ đầy nền cỏ như một tấm thảm mềm mại.

"Này... Himimi vẫn chưa tới sao?" Hayuna hỏi, cây đàn trên tay nàng đang tan thành những đốm sáng bạc.

"Kẻ mạnh nhất thì luôn xuất hiện cuối cùng mà." Halth nói.

* Himimi: Tử thiên thần thứ 7.

Nét mặt Hayuna như hơi xụ xuống, nàng lẩm nhẩm:

"Nhưng cũng đừng tới quá muộn như vậy chứ."

Con báo tuyết Yrami đang ngồi tĩnh lặng phía bên trái Hayuna, đôi mắt xám - bạc của nó cứ mở to, trần trần nhìn thẳng về phía trước.

"Con báo của nàng bị sao vậy?" Hahth hỏi. "Nãy giờ nó cứ ngồi bất động như tượng đá vậy."

"À, kệ nó đi." Hayuna nói.

"Nó không phải linh thú của nàng phải không? Nàng nhốt nó ở đâu à?"

"Không quan trọng."

Những cánh hoa Nhận quyền vàng tươi vẫn lướt rơi man mác. Phía bên ngoài tán cây, tuyết lại đổ trắng. Hayuna chợt thấy trong lòng lạnh lẽo, nàng lấy ra chiếc kẹo gừng mà Visyeno đã tặng nàng ngày nào, có lẽ nó sẽ khiến nàng cảm thấy ấm hơn chăng?

Bóc lớp vỏ và cho viên kẹo vàng óng vào miệng, vị cay ngọt tỏa ra trên đầu lưỡi, nàng khẽ mỉm cười:

"Ah, đúng là kẹo này ngâm thì sẽ ngon hơn thật nhỉ..."

Hahth quay nhìn Hayuna, ánh mắt chàng hơi chững lại:

"Hayuna, nàng... đang khóc sao?"

Hayuna đưa tay sờ lên bờ má mình, cảm giác ướt ướt. Một dòng lệ óng ánh đã chảy ra từ con mắt bạc của nàng từ khi nào.

"Không, là nước mắt ta tự rơi thôi."

Hahth cũng không mấy để tâm, chàng tựa đầu vào lớp vỏ cây và lại lặng lẽ ngắm những chùm hoa vàng trên cao. Không gian tĩnh yên này khiến chàng cảm thấy thư giãn.

"Này Hahth..." Hayuna chợt cất tiếng. "Có bao giờ người tự hỏi... tại sao chúng ta lại phải làm Tử thiên thần? Kẻ nào đã sinh ra chúng ta?"

"Sự tồn tại của chúng ta là để phục vụ công lý, ta không quan tâm đến điều gì khác." Hahth bình thản đáp.

"Hủy diệt cả một giống loài cũng là công lý sao?" Hayuna đưa tay vuốt một lần tóc.

Nghe Hayuna nói, Hahth lại chợt nhớ tới ánh mắt đầy thù hận mà Elvessa dành cho mình, chàng mỉm cười lạnh lẽo:

"Nếu giống loài đó gây nên tội lỗi thì chúng xứng đáng bị trừng trị. Đây là trách nhiệm của chúng ta. Chúng ta hủy diệt cái ác để bảo vệ cái thiện."

"Lần này chúng ta nhất định phải quét sạch loài người sao?"

"Nhất định."

Tán cây Nhận quyền xào xạc khiến những cánh hoa càng rơi xuống nhiều hơn. Sắc vàng tràn ngập. Hayuna đưa tay gỡ từng cánh hoa vương trên váy áo mình. Thời gian cứ trôi qua một cách chậm chạp.

"Hừ!" Yrami bỗng kêu lên một tiếng.

Hayuna quay nhìn con báo, con mắt bạc của nó đang rực sáng. Nàng liền bế nó vào lòng:

"Em phát hiện ra thứ gì ư? Để chị xem nào..."

Nàng đưa ánh mắt ra phía trước, bên mắt bạc của nàng cũng đang từ từ trở nên sáng chói.

"Nàng nhìn thấy gì?" Hahth hỏi.

"Praviursa." Hayuna đáp.

...

Một khoảng lặng.

Những cánh hoa Nhận quyền như dừng lại giữa không gian.

...

"Oh, thật sao?" Đôi lông mày bạch kim của Hahth thoáng chau lại.

Con mắt bên trái của Hayuna vẫn đang cháy rừng rực lửa bạc; và trên môi nàng, một nụ cười kì quái đang được kéo lên:

"Có lẽ giờ mới là lúc... cuộc chơi thực sự bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Extra: Đom Đóm

Lung linh trong làn gió

Những chấm vàng bé nhỏ

Đàn đom đóm hồn nhiên

Lang thang trên đồng cỏ

...

Trên dải đá cao nhô ra biển, cỏ mọc xanh um. Hoa Tiên đang đứng đó và lặng lẽ nhìn về phía khơi xa, suối tóc vàng của nàng tuôn bay óng ánh, và những lớp voan trong suốt trên y phục nàng phấp phới tỏa rộng.

Nàng đang nhớ một người. Thiên Hà. Nàng nhớ về những giây phút đầy tươi vui khi được ở bên anh và cùng anh ca hát, nhớ món chocolate và những bông anh thảo tím biếc.

"Em nhìn lên giữa khoảng trời trong xanh

Một cánh hoa thật mỏng manh như thế

Em ước rằng một ngày mình có thể

Trở thành gió để bay về bên anh..."

Hoa Tiên khẽ cất lên một khúc hát, giọng nàng hòa tan vào tiếng sóng biển rì rào, và đôi mắt xanh lá cây - bạc của nàng như ngấn lệ. Nhưng rồi nàng bỗng lâm nhâm:

"Mà mình là gió rồi thì việc quái gì phải ước nữa nhỉ?"

Rồi nàng lại sực nhớ ra một điều:

"Thôi chết, hình như mình đã... bỏ quên anh ấy trên đỉnh núi ấy rồi!"

Nhưng giờ nàng không thể quay lại đó để giải cứu Thiên Hà được nữa, vì nàng rất sợ Hy Ca. Phải làm sao đây??

"Mà tại sao mình lại phải sợ Nước nhỉ? Xét về sức mạnh thì mình đâu có thua kém gì cô ấy chứ." Hoa Tiên thở mạnh một hơi, và nàng xiết chặt hai nắm tay lại. "Đúng rồi, từ nay mình sẽ vùng dậy! Mình sẽ chống lại Nước, không thể để cô ấy lấn lướt mình mãi như thế được. Mình nhất định phải khởi nghĩa!!!"

Chợt, Hy Ca đã âm u hiện ra ngay gần đó, chiếc váy trắng và mái tóc trắng, cùng làn da sứ trắng. Nàng lạnh lẽo đưa đôi mắt lam - bạc nhìn Hoa Tiên và hỏi:

"Người vừa nhắc gì đến ta vậy?"

Hoa Tiên liền tươi cười nói:

"Ah, tớ vừa nói là cậu rất xinh đẹp ấy mà, hi hi. Chỉ xếp sau tớ thôi."

UỠNH!!!

Hy Ca liền tung cước đá văng Hoa Tiên ra khỏi dải đá.

"Không phải saoooo..." Hoa Tiên đã rơi thẳng xuống mặt biển xa tít phía dưới kia ụp một tiếng.

Hy Ca chẳng thèm nhìn theo, nàng lạnh lùng quay về hướng khác.

Vài phút sau, Hoa Tiên đã bay trở lên dải đá, váy áo và tóc tai nàng đều đã sũng nước, dính sát trên thân thể nàng. Nàng vừa run cầm cập vừa ôm chăm lấy Hy Ca:

"Hic hic, lạnh quá... Cho tớ ôm cậu một lát..."

"Kính quá! Cút đi!!" Hy Ca lập tức đẩy Hoa Tiên ra.

Hoa Tiên lại mỉm cười:

"Nước này, ngực cậu vẫn chưa lớn thêm được tí nào nhỉ?"

"Đồ... bệnh hoạn!"

Hy Ca liền thẳng tay tát Hoa Tiên một cú nổ đom đóm mắt.

CHÁÁÁT!!

"Hu hu, sao lại tát tớ...?" Hoa Tiên ôm má, lệ tuôn giàn giụa.

Lúc này, Huy Am cũng đang hiện ra, suối tóc màu hạt dẻ và y phục đen thẫm, nụ cười nhẹ và đôi mắt nâu - bạc ôn hòa. Và đậu trên vai chàng là con rồng cây Nojor giờ đã lớn hơn một chút.

Nojor thấy Hoa Tiên bị đánh, nó liền vỗ cánh bay tới trước mặt Hy Ca và hùng hồn nói:

"Hy Ca, cô không được bắt nạt Hoa Tiên nữa, nếu không tôi sẽ phóng lửa thiêu cháy cô!"

"Làm đi." Hy Ca nói.

Phùng!!

Con rồng cây há rộng mõm và khạc lửa, nhưng không ngờ chính cơ thể nó lại cháy bùng lên trước tiên. Nó hoảng hốt đập cánh bay loạn xạ lên không trung như một quả cầu lửa ma trơi.

"Trời ơi Nojor, chị đã nói là em đừng có phóng lửa rồi mà!" Hoa Tiên lo lắng nhìn theo con rồng.

"Thôi nào." Huy Am lên tiếng. "Chúng ta đang có rất nhiều việc phải lo đấy. Huệ Nha. Các tử thiên thần bóng tối. Và đặc biệt là... Praviursa."

"Vâng." Hoa Tiên gật đầu. "Tình thế của chúng ta đang thực sự rất xấu."

RÀMMMM!!!

Hy Ca liền đá bay Hoa Tiên ra tận ngoài khơi xa.

"Hu hu, tớ đã nói gì sai chứ...?" Giọng Hoa Tiên xa thẳm.

"Xin lỗi, ta... đá nguoi theo thói quen." Hy Ca mấp máy môi.

Nhưng lần này Hoa Tiên đã bay trở về trong nháy mắt, và nàng bắt ngờ tung chân đạp Hy Ca ngã xấp mặt xuống nền cỏ.

BÓPP!!

"Ha ha, thế là tớ trả đũa được cậu rồi nhé." Hoa Tiên cười đắc thắng.

Hy Ca lập tức vùng dậy, mắt bạc bốc lửa rùng rục, nàng triệu hồi thanh Thủy my kiếm trên tay và lao tới Hoa Tiên. Sắc mặt Hoa Tiên trắng bệch, và nàng vội vã quay người bỏ chạy.

"Hu hu, tha cho tớ..."

"Ta sẽ băm nát nguoi ra!!"

Hai người rượt nhau vòng vòng trên bãi cỏ.

"Hm, không thể nghiêm túc được với hai cái cô này." Huy Am thở dài mệt mỏi.

"Sao mình lại bị xếp vào một cái đội như thế này chứ?" Chàng cảm thấy tinh thần suy sụp.

"Kẻ thù thì mạnh, mà đồng đội thì..." Một cảm giác tuyệt vọng, không lối thoát bao trùm lên chàng.

Hy Ca và Hoa Tiên đang rượt nhau qua chỗ Huy Am đứng, và họ xô cả vào chàng khiến chàng suýt... ngã thẳng xuống biển. Chàng liền quát:

"Giải tán đi!!"

...

...

...

Một lúc sau, trên dải đá cao giờ chỉ còn lại một mình Hoa Tiên. Hoàng hôn đang về, đỏ rực nơi chân mây. Sóng biển cuộn trào. Tuyết bay man mác. Và những đàn đom đóm vàng lung linh đang tỏa ra trên khắp không trung.

Hoa Tiên đã nghĩ ra cách để giải cứu Thiên Hà. Nàng triệu hồi linh thú của mình là con đại bàng đầu rồng Nigilli, rồi nàng ra lệnh cho nó:

"Nigilli, ngươi hãy bay tới đỉnh núi ấy rồi đưa Thiên Hà trở về Illen giúp ta nhé. Và hãy nhắn với anh ấy rằng ta vẫn luôn nhớ tới anh ấy như một người bạn đáng mến nhất của ta."

Keéec!!

Nigilli cất lên một tiếng kêu lớn rung động không gian, rồi nó đập đôi cánh màu xanh lục không lồ phóng mình bay thẳng ra khơi.

Hoa Tiên đứng nhìn theo, những làn tóc vàng của nàng lật phất. Gió biển thoang thoảng vị mặn. Những cánh đom đóm hiện ra ngày một nhiều thêm, lấp la lấp lánh, đẹp huyền diệu. Cùng với đó là những bông tuyết trắng phau, nhẹ bâng.

Hoa Tiên bỗng khẽ thở dài:

"À, mình quên mất là Nigilli có biết nói đâu."

~

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Sắc Lam (I)

I

"Nhìn kia, bầu trời xanh quá."

Zapihha nói, anh đang ngẩng nhìn lên không trung. Những đám mây tuyết đang giãn ra, để lộ cả một vùng trời xanh ngấn ngát. Đã lâu lắm rồi anh mới lại được thấy màu da trời đẹp đến thế.

Huệ Nha cũng nhìn lên, đối với nàng thì đây là lần đầu tiên nàng được thấy màu xanh của bầu trời Trái Đất, vì từ khi nàng đến hành tinh này trời luôn chỉ có mưa và tuyết. Thứ màu xanh này cũng thật yên bình như màu bầu trời ở Ajamina vậy, nó khiến trong lòng nàng thoáng băng khuâng.

Hai người vẫn đang cười trên lưng con sói tuyết di chuyển trên biển băng mênh mông, và ở phía trước họ vẫn là siêu robot Arelgon lừng lững như một tòa tháp kim loại.

"Có lẽ chúng ta đang ở trong vùng mắt bão." Zapihha nói, khung trời trong lành kia khiến anh cứ muốn ngắm nhìn mãi. "Sẽ không được lâu đâu, nhưng dù sao cũng thật tuyệt. Anh muốn được bay lên đó quá."

"Vậy em sẽ đưa anh lên." Huệ Nha nói.

"À, em có bộ giáp có cánh mà nhì. Nhưng anh tuyệt đối không để em ôm anh bay lên trời đâu nhé."

"Vì sao?"

"Vì lỡ em tuột tay đánh rơi anh thì sao."

"Em sẽ ôm anh thật chặt mà."

"Không, anh... nặng lắm, rất nặng."

"Zapihha, anh sợ độ cao phải không?"

"Hả, sao em lại nghĩ vậy..."

Chợt, một luồng sáng đỏ vụt lóe lên trong không trung. Tình huống xảy ra hết sức chớp nhoáng. Luồng sáng đỏ phóng thẳng vào bên vai trái của Arelgon, và thổi bay luôn cả cánh tay trái của con robot.

UỖNH!!

Cánh tay kim loại lớn như một tòa cao ốc ấ văng về phía sau, và rơi thẳng xuống đường chạy của con sói tuyết! Khiến con sói phải tức tốc phóng vọt sang một bên, vừa kịp tránh được khỏi kim loại khổng lồ trong tích tắc. Zapihha cũng hút hỏn, hai tay anh túm chặt hết mức lớp lông trên mình con sói. Cánh tay trái của con robot thì đập ầm ầm xuống mặt biển băng, sức nặng của nó khiến từng lớp băng lún sụp xuống và vỡ nát.

"Chuyện gì vậy, Arelgon bị tấn công ư?" Nhịp thờ của Zapihha vẫn dồn dập. "Luồng sáng đỏ đó là gì? Nó phóng ra từ đâu?"

"Đó là một con quái vật có khả năng tàng hình." Huệ Nha nói, con mắt bạc đang phát sáng của nàng dường như có thể thấy được những thứ mà Zapihha không thể nhìn thấy.

"Quái vật tàng hình?" Một nỗi sợ mờ hồ đang bao phủ lấy Zapihha.

Arelgon giờ đã mất đi một cánh tay, cánh tay còn lại của nó đang bật lên siêu quang kiếm và thủ thế. Trong khoang điều khiển của nó, Ebenie và Huafiqar cũng đang trong tâm trạng nặng nề căng thẳng, vì họ vẫn chưa xác định được vị trí chính xác của kẻ địch. Vài giây trôi qua im ắng. Thế rồi...

CHÍÍU!!

Một luồng sáng đỏ rực khác lại chợt bắn ra từ một nơi vô định giữa không trung, lần này nhắm vào đầu Arelgon. Nhưng con robot đã kịp vung siêu quang kiếm lên chặn lại, khiến những tia sáng đỏ và xanh tỏa văng rực rờ.

BÙM!

Arelgon nhanh chóng bắn ra hai trái bom điện thẳng vào vùng không gian mà luồng sáng đỏ vừa phóng ra. Một trái cứ thế bay đi xa tắp, còn một trái thì đã phát nổ giữa khoảng không khi chạm phải một vật thể vô hình nào đó.

Những luồng điện sáng rực tỏa rộng ra, cùng với đó là sự hiện hình của một con quái vật khủng khiếp...

Nó có một màu đen kịt thật rùng rợn...

Và kích thước của nó thật kì vĩ...

Zapihha nhìn lên với đôi mắt mở căng không chớp, hình dạng của con quái vật kia ghê rợn hơn bất kì con quái vật nào anh từng thấy trước đó. Cùng với những tia điện ngoằn ngoèo nổ lách tách, nó đang dần hiện nguyên hình như thể một hung thần hủy diệt.

"Thứ quái quỷ gì vậy...?" Zapihha nuốt khan, tim anh đập mạnh đến tức ngực.

"Một con rồng ma Cakarh." Ebenie đáp.

"Hả, cô làm ơn đừng có lên tiếng đột ngột như thế được không?" Zapihha hết hỏn, bởi Ebenie đang ngồi ngay phía sau lưng anh không biết từ lúc nào nữa.

"Chúng ta phải rời khỏi đây ngay! Arelgon sẽ cầm chân con rồng!" Huafiqar gấp gáp nói, anh vừa từ không trung đáp xuống và ngồi sau lưng Ebenie, bộ giáp Tajvium lập tức được gỡ bỏ.

"Này, hai người sao không bay bằng mấy bộ giáp mà lại cười lên sói của chúng tôi hả?" Zapihha quay lại hỏi.

"Để tiết kiệm năng lượng mà." Ebenie nói.

"Và tôi cũng muốn được thử cười sói tuyết một lần." Huafiqar nói.

"Tội nghiệp con sói quá." Zapihha thở dài.

Vậy là con sói tuyết Mevyh giờ đang phải cõng theo tới 4 người trên lưng, tuy vậy những bước chạy của nó dường như chẳng hề suy giảm sự dũng mãnh, và nó vẫn cứ phóng đi vun vút về phía trước.

Ở phía sau, hình dạng của con rồng quái vật đã hiện ra đầy đủ. Kích thước của nó còn đồ sộ hơn Arelgon vài phần. Toàn thân nó mang một màu đen đậm đặc như bóng tối bên trong hố đen vũ trụ, với một đôi cánh rách rưới tang tóc như những cánh bướm của những con tàu ma. Trên đầu nó thay vì những chiếc sừng thì lại là 8 chiếc xúc tu bạch tuộc đen thẫm không ngừng co duỗi ngoe nguẩy. Và giữa trán nó là một viên hồng thạch rất lớn với khả

năng bắn ra những luồng laser đỏ cực mạnh. Đó chính là Cakarh, một trong những loài rồng đáng sợ nhất!!

* Cakarh: Rồng ma. Xếp hạng: Quái vật cấp 11. Thuộc họ rồng đất vì không biết bay. Khả năng đặc biệt: Tàng hình.

Mây giông đang xâm lấn bầu trời trở lại, và những làn tuyết lại bắt đầu đổ xuống ào ạt.

Một tiếng gầm khốc liệt và điên cuồng vang lên.

Arelgon và con rồng ma Cakarh đang âm ỉ xông thẳng vào nhau. Đây chắc chắn sẽ lại là một trận chiến kinh thiên động địa!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Sắc Lam (Iv)

IV

Ánh sáng bùng lên nơi chân trời.

Một cột mây hình nấm từ từ bốc lên cao, cùng với đó là những quầng sáng màu xanh lam tỏa rộng ra xung quanh.

"Vây là Arelgon đã tự phát nổ rồi..." Ebenie cất giọng u sầu.

Lúc này, nàng và 3 người còn lại đã được con sói tuyết đưa tới một vị trí an toàn, cách rất xa vụ nổ kia. Và họ đang đứng lặng nhìn sự hy sinh của Arelgon, con robot đã tự phát nổ để tiêu diệt con rồng ma Cakarh.

"Đó là cách duy nhất." Huafiqar nói, đôi mắt xám của anh ánh lên sắc lam từ những quầng sáng phía xa. "Con rồng quá mạnh, trong khi Arelgon đã gần cạn kiệt năng lượng, hỏa lực cũng đã sử dụng hết. Nó không muốn trở thành một khối sắt vô dụng, đứng bất động giữa biển băng này để lũ quái vật không lồ dễ dàng nghiền nát. Và nó đã chọn cách chết như một chiến binh."

Nước mắt tuôn dài trên khuôn mặt Ebenie, chảy xuống môi nàng, lạnh lẽo, đắng mặn. Arelgon đã gắn bó với nàng trong suốt 4 năm, cùng nàng trải qua biết bao trận chiến. Nó đã luôn bảo vệ cho nàng, và đây là lần cuối cùng... Nén những cảm xúc trong lòng, nàng đồng dục nói:

"Những cuộc chiến tạo nên những người anh hùng, và anh là một trong số đó, Arelgon. Anh đã chiến đấu vì loài người, hy sinh vì loài người. Chúng tôi sẽ mãi mãi nhớ về anh với một niềm tự hào, biết ơn và trân trọng. Mặc niệm!"

Cả Ebenie và Huafiqar cùng hướng thẳng về phía vụ nổ và đưa tay lên chào theo nghi thức trang nghiêm, họ cứ giữ nguyên tư thế ấy cho đến khi ánh sáng màu lam nơi chân mây hoàn toàn lịm tắt.

Zapilha cũng cúi đầu xuống bày tỏ sự tôn trọng với Arelgon, trong lòng anh man mác. Những ngày qua anh đã quá quen với bóng hình khổng lồ ấy luôn đi ở phía trước dẫn đường cho mình, hay luôn đứng một cách trầm lặng canh gác sự an toàn cho mọi người, nhưng từ nay sẽ không còn nữa rồi...

"Vĩnh biệt, Arelgon." Huệ Nha khẽ nói. Con phượng hoàng đậu trên vai nàng cất lên một tiếng kêu thanh khiết.

...

...

...

Tuyết sương giăng kín lối. Con sói Mevyh vẫn mãi miết chạy trên biển băng giá buốt, mang theo 4 người trên lưng.

Nó cứ chạy mãi, xuyên qua con bão tuyết trùng trùng, xuyên qua những làn gió dữ thét gào, rồi xuyên qua những lớp sương mù dày đặc.

Thế rồi tất cả bỗng trầm lắng.

Sương và tuyết tan dần, loãng dần.

Không gian ngập tràn ánh hoàng hôn tím biếc.

Nhìn về chân trời phía Tây, mặt trời như một trái cherry tím đang chìm dần xuống đáy cốc shiro nho sẫm sẫm.

Nhìn về phía Đông, họ thấy một đàn ngựa kì lạ đang âm ỉ phi tới. Thân thể chúng được bao phủ một lớp vảy trắng muốt, nhỏ xíu và xếp đều đặn như

vảy cá chép. Phần lông bờm và đuôi của chúng rất dài và có màu vàng đỏ như những dải lụa.

"Hỏa mã Ehnia, loài thú đặc trưng của châu đại dương." Ebenie hân hoan nói.

"Nghĩa là sắp đến châu đại dương rồi ư?" Zapihha hỏi.

"Đúng vậy." Ebenie mỉm cười đáp.

* Ehnia: Hỏa mã, ngựa lửa. Xếp hạng: Quái vật cấp -1, nghĩa là cực kì không nguy hiểm.

Con sói tuyết phi nước kiệu chậm lại, vì đàn hỏa mã đông tới cả ngàn con kia đang lũ lượt phóng ngang qua phía trước mặt nó. Chúng quả là những sinh vật tuyệt đẹp, với lớp vảy sáng bóng, và những đám lông bờm và đuôi tung bay phấp phới. Sắc đỏ rực rỡ trên sắc trắng. Chúng đang tràn qua như một dòng sông cuộn cuộn sóng. Cảnh tượng ngoạn mục này có lẽ Zapihha sẽ còn nhớ mãi.

"Chúng ta có nên bắt vài con để cưỡi không?" Huệ Nha hỏi.

"Không không, anh thích cưỡi sói hơn." Huafiqar nói.

Chờ cho bầy ngựa Ehnia phi qua hết, con sói mới lại tiếp tục tăng tốc. Đúng như lời Ebenie nói, nó chỉ cần chạy thêm một quãng nữa là đã thấy một dải đất liền hiện ra ở xa xa.

Đôi mắt màu lục ngọc của Ebenie sáng ngời lên, châu đại dương kia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 192: Dạ Quang Thiên Điều (I)

I

Bầu trời được thấp sáng bởi hàng triệu vì sao. Ánh trăng dịu dàng buông xuống những rặng núi.

Cuối cùng Zapihha, Huệ Nha, Ebenie và Huafiqar cũng đã đặt chân lên châu đại dương, nhưng để tới được Fayusia thì vẫn còn một chặng đường tương đối xa nữa.

Vượt qua một bãi đá lớn với những khối măng đá nhô lên lồm chồm, rồi đi qua một khe núi sâu với những vách đá cao dựng đứng, họ đã bước chân vào một thung lũng ngập tràn cỏ cây.

Phải, cây cỏ nơi đây rất xanh tốt và đầy sức sống, và bầu không khí cũng khá ẩm, không hề có cảm giác là đang ở trong kỷ băng hà.

"Lạ nhỉ, khí hậu ở nơi này dường như tách biệt hoàn toàn so với thế giới băng tuyết bên ngoài." Zapihha nói.

Con sói tiếp tục chờ 4 người tiến sâu vào trong thung lũng, và rồi họ thấy phía trước hiện ra một cái hồ rộng, nước hồ không hề bị đóng băng mà trái lại còn rất trong lành. Mọc sát bên bờ hồ là một cây cổ thụ hết sức cao lớn, bên trong tán lá sum suê của nó lấp lánh cả ngàn những đốm sáng màu xanh lam và trắng.

Vừa thấy bóng con sói tuyết và 4 người lạ đi tới, những đốm sáng ấy đã đồng loạt bay ào ra khỏi tán cây như một cơn mưa ánh sáng rực rỡ, chúng bay tán loạn lên không trung và chao lượn chấp chới ở trên ấy.

"Cái gì vậy?" Zapihha hỏi.

"Dạ quang thiên điều Elletilli." Ebenie trả lời. "Thung lũng này là của chúng đấy."

* Elletilli: Dạ quang thiên điều, chim ánh sáng. Loài chim có bộ lông phát sáng khi đêm xuống, ngoài ra trên đầu chúng còn đính một dải lông vũ dài có thể phát sáng cả ngày lẫn đêm. Chim trống có màu xanh lam, chim mái có màu trắng. Cũng giống như chim phượng hoàng, cơ thể chúng tỏa ra nhiệt lượng sưởi ấm không khí.

Bốn người xuống khỏi lưng con sói và nhóm lửa dựng trại trên bãi cỏ xanh ven hồ. Huafiqar muốn vận động một chút cho giãn gân cốt nên anh đã đề nghị Zapihha thi đấu võ thuật.

"Nào, tôi đang rất muốn xem thử kỹ năng chiến đấu của người cổ đại đây." Huafiqar nở nụ cười lấp lánh.

"Tôi cũng muốn biết khả năng thật sự của anh khi không mang bộ giáp." Zapihha mỉm cười sắc sảo.

"Hai người đừng quá tay nhé." Ebenie nhắc nhở, nàng sẽ làm trọng tài. "Nhưng phải đánh hết sức đấy."

"..." Huệ Nha chẳng quan tâm tới cuộc đấu, nàng đang vuốt ve lớp lông cổ con sói tuyết, nàng cảm thấy rất thương nó vì hôm nay nó đã phải chờ thêm tới hai người. Con sói quay đầu và đưa chiếc lưỡi ẩm ướt liếm bàn tay nàng, đôi mắt sáng như trăng vàng của nó mỗi khi nhìn vào nàng thì đều dịu lại.

Trận đấu đã bắt đầu! Zapihha và Huafiqar áp sát nhau trong chớp nhoáng, những đòn quyền rồi cước nhanh như điện xẹt. Nhưng rồi Zapihha bỗng thấy cả cơ thể mình bị hất bổng lên, rồi chỉ một giây sau đó lưng anh đã đập RẦM một tiếng xuống nền cỏ.

"Cậu sơ hở nhiều quá đấy." Huafiqar nói.

Anh ta nhanh quá, quả đúng là chiến binh mạnh nhất của nhân loại, Zapihha vừa trầm nghĩ vừa đứng dậy, vừa rồi anh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã đo đất rồi. Trận này chắc sẽ rất vất vả.

"Giờ tôi mới đánh thật đấy." Zapihha bẻ khớp tay, đôi mắt sáng lên niềm quyết tâm.

"Oh, lên nào." Huafiqar cẩn trọng thủ thế.

Hiệp 2 bắt đầu. Lần này Zapihha chủ động tấn công với những chiêu thức hết sức mãnh liệt, nhưng thoáng một cái anh lại thấy dưới chân mình nhẹ bẫng, rồi liền sau đó cả người anh bay đi và ngã nhào xuống thâm cỏ trong tư thế xấp mặt.

Huafiqar đứng hiên ngang nhìn xuống Zapihha, đôi mắt xám sáng như ánh thép:

"Tốt lắm, cả tốc độ và lực đánh đều đạt. Thứ cậu thiếu chỉ là kinh nghiệm."

Zapihha nhỏ lá cỏ đáng ghét dính trong miệng ra rồi lại bật đứng lên, anh cười:

"Tôi đang tích lũy kinh nghiệm đây."

Đúng, trận đấu này không phải để chiến thắng mà là để học hỏi từ người giỏi hơn mình. Và Zapihha lại xông lên, để rồi lại... văng xuống mặt cỏ.

RẦM!

Một lần nữa.

RẦM!!

Rồi thêm một lần nữa.

RẦM!!!

Zapihha bị quăng xuống mặt cỏ theo đủ mọi tư thế, khắp mình mẩy đau ê ẩm. Nhưng dường như anh đã bắt đầu nắm được cách di chuyển và ra đòn của Huafiqar rồi. Và anh lại vùng dậy tiếp tục cuộc đấu.

RẦM!!!!

Và anh lại bị đánh ngã.

Nhưng... cảm giác này thật tuyệt! Ha Ha Ha, dù đau nhưng thật là đã, Zapihha cười sáng khoái, anh nằm ngửa ra, hai tay dang rộng. Được ngã xuống nền đất cỏ thơm nồng, phía trên là vòm trời ngàn sao, tuyết và gió vi vu. Ôi đất trời mệnh mông, đây mới là cảm giác được sống.

RẦẦẦẦMMMM!!!!

Lần này người bị quật ngã là Huafiqar. Và người ra tay là... Huệ Nha. Nàng đã bất ngờ tiến tới phía sau Huafiqar và thẳng tay quật người chiến binh cao lớn ấy xuống đất bằng một lực khủng khiếp. Con mắt bạc của nàng lấp lánh giận dữ:

"Không được đánh Zapihha."

"Kìa Huệ Nha, họ chỉ đang luyện tập thôi mà." Ebenie che miệng cười.

"Đúng đấy Huệ Nha." Zapihha thấy sau gáy lạnh lạnh.

Nền đất dưới lưng Huafiqar đã lún xuống tới vài phân, nhưng chắc anh không đến nỗi bị gãy xương. Anh ngồi dậy vừa vắn lại khớp vai vừa cười thoải mái:

"Cô bé này cũng mạnh quá nhỉ? Đúng là con gái thời cổ đại, ha ha."

Huệ Nha đỏ bừng mặt, nàng cúi đầu xuống và đưa tay vuốt tóc một cách đầy bối rối:

"Em xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Dạ Quang Thiên Điều (li)

II

Đêm thật trong, một vài cánh tuyết mỏng manh bay thoang thoảng. Bữa tối thật ấm cúng bên đồng lửa vàng cháy tí tách, chỉ còn một thanh chocolate dinh dưỡng cuối cùng nên họ đành chia 4. Rồi họ cùng ăn hoa, hôm nay là một loài hoa màu hồng vị rất ngọt như thể được ngâm mật ong vậy.

Bầy dạ quang thiên điều Elletilli có vẻ đã quen với sự hiện diện của những người lạ, nên chúng lại bay trở về đậu đầy trên tán cây đại thụ, khiến cái cây trông không khác gì cây ánh sáng, rực rỡ và đẹp diệu kì.

Mặt hồ gợn sóng và chan chứa ánh trăng. Huafiqar cất lên một khúc nhạc country sâu lắng:

"Đồng trường sông núi cô liêu

Đêm ngày chỉ thấy tiêu điều tuyết sương

Cánh chim phiêu lãng muôn phương

Bay trong ngàn tuyết chẳng đường còn xa?..."

Zapilha nhặt một cành củi và cho thêm vào đồng lửa, giai điệu và lời bài hát khiến anh cảm thấy một thoáng chộn rộn trong lòng. Ngay cả con sói tuyết ngồi phía sau cũng khẽ rên ư ừ, như đang nhớ về vùng đất nơi nó từng sinh sống. Còn Navarisa thì gửi đầu vào lòng Huệ Nha một cách nũng nịu.

"Fayusia đang đợi chúng ta." Ebenie xúc động nói, những giọt lệ long lanh lại ngấn trên đôi mắt biếc xanh. "Phải mau trở về thôi, tôi nhớ thành phố thân yêu của mình quá..."

"Kìa Ebenie, cô mau nước mắt thật đấy." Zapilha mỉm cười.

"Không hề nhé." Ebenie nhún mày nói. "Trời lạnh nên cơ thể tôi tự động tiết ra lệ cho bớt khô mắt thôi."

"Oh, cơ thể cô ưu việt quá nhỉ."

"Tất nhiên rồi, tôi là người hiện đại mà, đâu như người cổ đại các anh."

"Xin cô đừng gọi tôi là người cổ đại nữa."

"Éh, anh không nên xấu hổ về nguồn gốc của mình như thế đâu."

"Còn cô cũng không nên phân biệt thời đại như vậy nhé."

"Ngày hai người, tôi vẫn còn đang hát mà." Huafiqar lên tiếng. "Xem ra chỉ có Huệ Nha là thực sự chú tâm lắng nghe tôi hát. Huệ Nha, làm em gái anh đi."

"Rất tiếc, Huệ Nha không đồng ý đâu." Zapilha khước từ.

"Em đồng ý." Huệ Nha nói, nàng muốn chuộc lỗi với Huafiqar vì khi nãy đã quật ngã anh.

"Cảm ơn em, Huệ Nha." Huafiqar đưa tay lên chào Huệ Nha.

"Kìa Huafi, ai lại chào em gái bằng kiểu chào quân đội như thế." Ebenie và Zapilha cùng cười.

Sắc mặt Huệ Nha rạng rỡ tươi tắn, bầu không khí ấm áp mà nàng từng cảm nhận ở Minija giờ nàng lại thấy được ở ngay đây, ngay lúc này, với những người bạn này.

Bốn người cứ ngồi bên đồng lửa và vui vẻ trò chuyện cho tới khi trăng lên giữa trời. Huafiqar kể thêm nhiều điều về Fayusia. Zapilha kể về Illen, và cả về Hà Nội. Huệ Nha thì kể về Ajamina. Còn Ebenie kể về hoàng cung Fayusia.

Cuối buổi, chim phượng hoàng Navarisa đã tạo ra cả một ngôi nhà bằng hoa. Những cây hoa đủ màu sắc vươn dài lên cao, cành lá xanh tươi kết lại với

nhau tạo thành các vách tường rồi mái nhà, có cả các khoảng trống để làm cửa sổ và cửa vào. Và chỉ sau ít phút ngôi nhà hoa đã hoàn thiện, đẹp đến mức khiến ai nấy đều phải trầm trồ.

"Tuyệt quá, đêm nay chúng ta không phải ngủ ngoài trời rồi." Ebenie tươi tỉnh reo lên.

"Xem ra Level của Navarisa càng ngày càng cao nhỉ." Zapihha khen con phượng hoàng.

"Sáng ra chúng ta có thể ăn cả ngôi nhà này luôn đấy." Huệ Nha nói.

"Em có vẻ thực sự đam mê việc ăn hoa nhỉ, Huệ Nha." Huafiqar cười.

Bên trong nhà có tới 4 phòng được ngăn bằng các vách hoa, các phòng đều được thắp sáng bằng một loài hoa phát sáng màu trắng. Màu sắc hài hòa của hoa và cành lá tạo ra một cảm giác thật dễ chịu, và những mùi hương êm dịu thoang thoảng tỏa ra hứa hẹn sẽ cho họ một đêm ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Màu Xanh (I)

I

Mảnh trăng khuyết màu vàng nhạt lại rạng ngời khi bóng mây trôi qua. Tuyết từ những rặng núi bao quanh thung lũng được gió thổi về đầy trời. Đàn chim ánh sáng Elletilli lấp loáng bay xuống đậu rợp trên mái ngôi nhà hoa, khiến ngôi nhà càng trở nên lung linh.

Chiếc váy màu xanh lam trên người Ebenie đang tan ra thành những vệt sáng, khi nàng chậm rãi bước về phía hồ nước. Và những đường cong tuyệt trần của nàng dần hiện ra dưới ánh trăng.

Thân thể thiếu nữ trắng ngần, mượt mà như ngọc quý. Nét tươi thắm như đóa hoa xuân vừa chớm nở, yêu kiều e lệ tỏa sắc hương.

Đôi chân nàng thon dài cùng chiếc eo thanh mảnh, uyển chuyển. Mái tóc nàng trắng như suối băng tuyết buông xõa trên tấm lưng trần thon thả. Thật nhẹ nhàng nàng bước tới mép hồ, rồi cứ thế nàng bước dần ra giữa hồ và trầm mình xuống những làn nước biếc.

Không gian đêm khuya tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng nước khua trong vắt. Nàng vớt nước lên mặt, rồi lên hai cánh tay, lên bờ vai, lên khuôn ngực, để dòng nước mát chảy khắp trên làn da mềm mại của mình.

Đôi mắt xanh lá sáng của nàng dịu lại, một tiếng thở nhẹ, nước lạnh khiến cơ thể nàng được thư giãn.

Tán cây cỏ thụ ven hồ khẽ rung rinh khi gió lùa qua. Nàng thoáng ngước nhìn lên dải ngân hà lấp lánh phía trên cao, trên môi in một nét cười buồn bã.

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Màu Xanh (Ii)

II

Huafiqar chợt thức giấc bởi một giấc mơ không mấy êm đẹp. Có lẽ giờ mới là nửa đêm. Cảm thấy chẳng thể ngủ lại được nữa, nên anh quyết định ra ngoài hồ đi dạo một lát cho thư thái.

Và anh đã thấy Ebenie ở đó, nàng đang đứng hong khô tóc dưới ánh trăng, chắc nàng vừa mới tắm xong.

Chiếc váy xanh cùng mái tóc trắng, nàng tựa như một khoảng trời mây thật êm ái. Anh bước lại gần nàng mà cảm thấy lòng cũng dần trở nên bình lặng.

"Công chúa." Anh lên tiếng.

Nàng quay nhìn anh, rồi chọt đá vào ống chân anh một cái:

"Đã nói không được gọi em là công chúa rồi mà!"

"Đau quá, em ngày càng mạnh hơn thì phải?" Anh cười.

Hai người cùng ngồi xuống thảm cỏ xanh mềm và tươi non bên hồ nước. Đêm tĩnh yên. Trăng khuyết như một vầng sáng kiêu sa ẩn hiện giữa những áng mây bạc. Một vài cánh đom đóm lượn lơ trên không trung, nô đùa cùng những bông tuyết. Một vài chiếc lá từ tán cây đại thụ buông mình lướt xuống mặt hồ lóng lánh.

"Đêm nay em không ngủ được." Ebenie nói, nàng ngồi tựa cằm lên đầu gối.

Huafiqar khẽ gật đầu:

"Vì Arelgon phải không?"

"Lẽ ra... chúng ta phải ở lại chiến đấu cùng nó..." Ebenie bung mặt khóc.

Huafiqar thờ dãi một tiếng, anh đưa ánh mắt về phía những ánh sao xa xăm:

"Đây là một cuộc chiến trường kỳ, chúng ta luôn phải chọn những phương án tối ưu nhất. Em hiểu điều đó mà, Ebie."

Cả cơ thể mảnh mai của Ebenie vẫn run lên, nàng cứ thổn thức một hồi lâu, nước mắt của nàng rơi xuống làm ướt những nhánh cỏ.

"Em biết không Ebie, đối với anh em là cô bé hay khóc nhất, nhưng cũng mạnh mẽ nhất." Huafiqar êm trầm nói. "Dù có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu nỗi đau thì em vẫn sẽ đứng dậy. Em tựa như một bông thạch thảo vươn mình mọc lên giữa mảnh đất khắc nghiệt khô cằn. Rất kiên cường, rất dũng cảm, chẳng bao giờ chịu khuất phục. Và anh luôn tự hào được chiến đấu bên em."

"Không..." Ebenie lắc đầu. "Em không được như vậy đâu... Em chỉ là một công chúa vô dụng thôi... Arelgon và cả những người đồng đội khác nữa, tất cả họ đều chết vì em... Nhưng em không hề xứng đáng, em... cảm thấy mình... không thể tiếp tục được nữa..."

"Sẽ ổn thôi, anh cũng có những lúc thiếu tự tin như vậy mà." Huafiqar hơi cúi mặt xuống. "Nhưng vì tương lai của Fayusia, chúng ta phải gạt đi những yếu đuối ấy."

"Nhưng em... em sợ hãi chính bản thân mình..." Làn môi Ebenie run rẩy, đôi mắt xanh của nàng nhòa lệ. "Tâm hồn của em luôn lệch lạc... trong đầu em luôn ngập tràn những ý nghĩ xấu xa... tàn ác... Em... muốn hủy diệt mọi thứ... để kết thúc tất cả những đau thương này..."

"Đừng bao giờ bỏ cuộc." Giọng Huafiqar đầy kiên định. "Cuộc chiến với bản thân mình cũng trường kỳ như bất cứ cuộc chiến nào khác. Hãy tiếp tục chiến đấu, không ngừng chiến đấu, em nhất định sẽ đẩy lùi được những ác tâm của mình. Và..."

Anh ảm áp quay nhìn nàng bằng đôi mắt xám ngời sáng:

"Còn có anh đây, anh sẽ chiến đấu cùng em, Ebie."

Ebenie ngẩng nhìn Huafiqar, nhìn sâu vào đáy mắt anh. Nước mắt nàng vẫn trào ra, nhưng nàng không còn run rẩy nữa. Cuối cùng, nàng đưa tay lau nước mắt và khẽ gật đầu.

Ánh mắt anh luôn khiến nàng cảm thấy an toàn và vững tâm. Mỗi khi nàng mất phương hướng, anh luôn giúp nàng trở về đúng con đường của mình, trở về với sứ mệnh và trọng trách vực dậy nhân loại Fayusia.

...

Mặt hồ sóng gợn sương bay. Cỏ xanh dọn khẽ. Hai người cứ ngồi bên nhau như chẳng muốn đứng lên nữa. Trời càng về khuya càng thêm trong. Đôi mắt Ebenie lung linh khi ngước lên ngắm sao:

"Huafi, anh còn nhớ ngày bé chúng mình cũng có lần ngồi ngắm sao như thế này không? Khi ấy anh đã chỉ cho em rất nhiều những chòm sao, và em đã rất thích thú."

"Ừ, đêm ấy trời cũng trong như thế này nhì." Huafiqar nhìn lên.

"Kia là chòm sao Hỏa Ngư này, còn kia là Thiết Tước và Lam Hạc." Giọng Ebenie ngân lên trong trẻo. "Ôi, bao nhiêu năm những chòm sao vẫn thế, còn chúng ta thì đều đã lớn cả rồi."

"Đúng thế thật." Huafiqar cười nhẹ.

"Em muốn được trở lại những tháng ngày ấy quá, dù chỉ một lần thôi cũng được. Còn anh thì sao, Huafi?" Nàng quay nhìn anh và hỏi.

Anh chỉ mỉm cười ngấm nằng, đôi mắt xanh biêng biếc của nàng luôn khiến lòng anh xao động. Phải rồi, anh cũng muốn quay về những tháng ngày ấy lắm chứ, khi ấy chúng ta vẫn chưa có nhiều lo lắng, tâm hồn chúng ta vẫn còn chưa vẩn đục.

Ánh mắt thăm trong của anh khiến nàng hơi đỏ mặt, rồi nàng lại quay nhìn lên bầu trời sao, giọng nàng trầm lại:

"Này Huafi... Khi em trở thành nữ hoàng, chắc chúng mình sẽ chẳng thể ở bên nhau như thế này nữa nhỉ?"

"Biết làm sao được." Anh cười buồn. "Em là bậc đế vương, còn anh chỉ là một người lính. Em thuộc về nhân dân Fayusia, chứ không thuộc về anh."

"Chỉ đêm nay thôi..." Nàng ngả đầu xuống vai anh và thì thầm. "... hãy để em làm Ebie của riêng mình anh nhé?"

Khi nàng ngả đầu xuống vai anh, khoảng không gian trước mắt hai người tràn ngập ánh sáng. Những đàn chim ánh sáng Elletilli đang cất cánh bay lên trên khắp thung lũng. Muôn ngàn những đốm sáng lam và trắng lấp lánh.

Họ chỉ ước giá như đêm nay dài thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Màu Xanh (V)

V

Bình minh.

Những làn nắng màu trắng chiếu vào gian phòng nhỏ. Trên chiếc giường kết từ những đóa hoa trắng, Zapihha và Huệ Nha đang nằm ngủ bên nhau, hai người nằm nghiêng và xoay mặt vào nhau.

Khi Zapihha thức giấc, điều đầu tiên anh thấy là khuôn mặt của Huệ Nha. Và nàng cũng vừa thức giấc ngay lúc ấy, đôi mắt đỏ - bạc của nàng mở ra và nhìn vào đôi mắt nâu nhạt của anh. Anh mỉm cười, và nàng cũng mỉm cười.

Rồi anh chợt thấy một dòng chảy ấm đang lăn trên khuôn mặt mình, hình như là nước mắt.

"Sao anh lại khóc?" Nàng hỏi.

"Anh... hạnh phúc vì mỗi sáng thức dậy lại được nhìn thấy em." Anh đáp.

"Vậy em sẽ mãi ở bên anh."

"Thật nhé?"

"Vâng."

Bàn tay của hai người đưa ra và đan vào nhau thật chặt.

Những làn nắng đang chuyển sang màu tím nhạt, rồi đậm hơn một chút, rồi lại trở nên trong suốt. Vách tường hoa đang tự động giãn ra, để lộ cả một khoảng trống lớn trông ra hồ nước. Họ cùng ngồi dậy và ngấm bình minh lên trên khắp thung lũng.

Trước mắt họ rợp một màu xanh.

Màu xanh mon man của thảm cỏ, màu xanh ngắt của những tán lá, xanh rì của rừng cây. Thung lũng đã lấy lại vẻ tươi xanh trong nắng mai, những bông tuyết đang tan đi trên không trung, và mặt hồ lấp lánh những tia sáng ấm áp.

"Mỗi sáng chúng ta lại được ngấm bình minh trên một vùng đất mới, cứ như là một giấc mơ vậy nhỉ Huệ Nha." Zapihha mỉm cười nói, bàn tay anh vẫn đang nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé và ấm mềm của Huệ Nha. "Đã có lúc anh muốn hành trình của chúng ta là bất tận, anh muốn cùng em đi qua muôn ngàn thế giới."

"Vậy em sẽ được ăn thêm nhiều loài hoa mới nữa chứ?" Huệ Nha ngồi dựa vào vai Zapihha, những làn tóc óng ả của nàng chảy dài trên mặt giường hoa trắng muốt.

"Ừ, em muốn ăn bao nhiêu cũng được, miễn là đừng có ăn hoa độc như lần trước nữa đấy."

"Em xin lỗi..."

Zapihha cười, rồi lại nói:

"Huệ Nha biết không, nếu tính theo lịch của năm 2018 thì hôm nay là sinh nhật anh đấy."

"Sinh nhật là gì?" Nàng nghiêng đầu nhìn anh.

"Là ngày anh sinh ra... Mà chẳng lẽ em không có ngày sinh nhật sao??" Anh ngạc nhiên.

"Không." Nàng lắc đầu.

"À, em là Lửa mà nhỉ... Vậy hay là lấy luôn ngày hôm nay làm sinh nhật em nhé?" Anh đề nghị. "Em sẽ có chung ngày sinh nhật với anh."

"Vâng." Nàng vui vẻ chấp thuận.

"Ừ, chúc mừng sinh nhật của chúng ta."

Tiếp đó là màn tặng quà sinh nhật của hai người. Huệ Nha đưa tay bứt lấy một sợi tóc dài mượt của mình, rồi nàng khiến nó cháy bùng lên. Khi lửa tắt đi thì sợi tóc đã biến thành một chiếc vòng đeo tay bằng bạc tuyệt đẹp, với những hoa văn cổ được chạm khắc tinh xảo. Nàng tặng chiếc vòng bạc cho Zapihha, và anh liền đeo nó lên cổ tay bên phải của mình với một niềm hân hoan xen lẫn xúc động.

Nhưng anh thì chẳng có thứ gì quý giá để tặng lại nàng cả, cuối cùng anh đành tặng nàng chiếc đồng hồ thời gian. Anh vừa đeo nó vào cổ tay trái của nàng vừa ngại ngùng nói:

"Xin lỗi, anh chỉ có cái đồng hồ hồng này thôi..."

Nàng ngắm nghía chiếc đồng hồ thời gian trên cổ tay mình, rồi nàng chợt quay nhìn anh và nở một nụ cười rạng rỡ:

"Em thích nó lắm, mọi món quà anh tặng em đều sẽ thích."

Làn môi nàng mang sắc đỏ của hồng hoa mỹ lệ, và nụ cười của nàng còn tươi sáng hơn cả những tia nắng.

Một nụ cười như có thể mang tới sức sống cho muôn loài.

Đó là khoảnh khắc mà Zapihha muốn lưu giữ mãi, khoảnh khắc mà trái tim anh được bao phủ bởi một màu xanh của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Sương Âm (I)

I

Bỏ lại sau lưng ngôi nhà hoa cùng thung lũng tươi xanh, một màu trắng mênh mông của băng tuyết lại mở ra trước mắt họ. Bốn người vẫn cười trên sỏi tuyết thẳng tiến về trung tâm châu đại dương, và những thử thách mới lại đang chờ đón.

...

Lúc này, họ đang đi qua một hoang mạc tuyết, một vùng đất trống trải với những cồn cát được phủ ngập trong tuyết trắng.

Tuyết vẫn lưa thưa rơi và bầu trời xám ngắt. Hoang mạc quá đồi rộng và cô liêu. Mọi chuyện vẫn yên lành cho đến khi một cột băng lớn đột ngột trôi lên ngay phía trước mặt họ!

ẦM!!

Con sói dừng sững lại, cặp răng nanh của nó nhe ra gầm gừ. Bốn người vẫn ngồi nguyên trên lưng con sói và cùng thận trọng quan sát cột băng vừa trôi lên từ dưới lòng đất kia. Zapihha thấy trong bụng thoáng sôi lên một linh cảm chẳng lành.

Cột băng kia có màu tím nhạt, trong suốt và lạnh buốt, cao chừng 12 mét và đường kính dưới gốc chừng một mét rưỡi, trông nó như một cái gai khổng lồ với phần đỉnh nhọn hoắt.

"Này, cái gì vậy?" Zapihha lên tiếng.

"Đó là..." Sắc mặt Ebenie đầy căng thẳng.

ẦM ẦM ẦM ẦM ẦM!!!

Khắp vùng hoang mạc tuyết rung chuyển. Và vô vàn những cột băng khổng lồ khác đang đồng loạt phá tung nền tuyết để lừng lững đâm lên cao!!

Zapihha nhìn ra xung quanh bằng ánh mắt kinh ngạc, khắp cả bốn bề đang không ngừng vươn lên những cột băng hết sức cao lớn. Và chỉ trong thoáng chốc, không gian bao quanh con sói và bốn người đã tràn ngập hàng ngàn những cột băng chết chóc ấy. Chúng mọc thẳng đứng hoặc xiên xẹo theo nhiều hướng, cột nào cũng nhọn hoắt và có màu tím nhạt như những cột pha lê.

"Chúng ta đã lọt vào... mê cung băng rồi!" Huafiqar e ngại cất giọng.

"Mê cung... băng?" Zapihha lặp lại.

"Tệ rồi đây..." Ebenie nói với nhịp thở nặng nề.

"..." Huệ Nha vẫn điềm lặng quan sát những khối băng.

Chợt, mọi người cùng hướng sự chú ý lên phía đỉnh của một cột băng mọc xiên chéo, nơi có một quang sáng tím biếc vừa lóe lên. Thế rồi, một dáng người đang dần tụ hình từ trong quang sáng ấy.

Đó là một thiếu nữ với sắc đẹp phi thường, diễm lệ, lộng lẫy.

Nàng có đôi mắt mang màu lam nhạt của băng đá. Mái tóc nàng có màu trắng tóa dài phát phối, nhưng phần đuôi tóc lại có màu phon phớt tím. Trên mình nàng là một bộ áo giáp kiểu kì xa hoa, với nửa thân trên là những lớp kim loại màu tím nhạt được trang trí bằng những hoa văn đỉnh đá quý, còn nửa dưới là lớp váy lụa dài màu tím sẫm.

Khi hào quang trên người thiếu nữ áo giáp tím còn chưa tắt, thì ngay gần đó, trên đỉnh của một cột băng mọc thẳng đứng cao 15 mét, một quang sáng đỏ lại đang lóe lên. Và liền sau đó là sự hiện ra của một hình người, một gã đàn ông vô cùng cao lớn.

Hắn có mái tóc đỏ rực, rất dài và rất dày, từng lớp tóc xếp lên nhau khiến ta liên tưởng tới bờm của một con sư tử chúa. Nước da hắn đen sạm như gỗ quý, còn đôi mắt thì lại mang màu vàng lấp lánh. Trên người hắn là một bộ chiến giáp đen thẫm đồ sộ với những hoa văn uy nghiêm mạ vàng.

Vẻ đẹp của hắn mạnh mẽ như sắt, và dũng mãnh như loài báo rừng Nam mĩ.

Những cánh hoa với hai màu đen và tím đang lất phất bay xuống từ nơi hai kẻ lạ kì kia hiện hình, và bầu không khí bỗng trở nên nặng nề ngọt ngào đến tức thở.

"Hey." Gã tóc đỏ cất tiếng, một giọng nói trầm nặng và quyền uy. "Chào mừng các người đã đến với mê cung của băng và... cái chết."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Sương Âm (I)

II

Bốn người trong nhóm Zapihha đều đã xuống khỏi lưng con sói, với ánh mắt vẫn dõi nhìn không rời lên phía đỉnh những cột băng kia, nơi hai kẻ mang giáp đen và giáp tím đang uy phong đứng giữa những làn tuyết và hoa. Zapihha thận trọng hỏi:

"Họ... là ai vậy?"

"Chúng..." Ebenie run rẩy cất lời, ánh mắt nàng như chứa đựng cả sự giận dữ lẫn những e sợ. "Chúng chính là... lũ ác quỷ thuộc quân đoàn Quỷ Vương đây!"

"Hả?" Nhịp tim Zapihha đập mạnh một tiếng, hai kẻ với hình hài rực rỡ kia chính là loài quỷ ư??"

"Ha Ha Ha!" Gã tóc đỏ cất tiếng cười vang dội. "Lũ con người các người dám gọi thần linh là ác quỷ sao? Thật ngông cuồng."

Rồi hắn dang rộng hai cánh tay ra, cất giọng âm vang hào hùng:

"Ta là thần mặt trời Meazil, phục vụ dưới trướng của Thần Vương tối cao!"

Và thiếu nữ áo giáp tím cũng cất tiếng, ả có chất giọng lạnh giá và kiêu sa:

"Còn ta là nữ thần Băng Sevejela!"

* Thần Vương: Vua của các vị thần. Còn theo cách gọi của loài người là Quỷ Vương.

* Meazil và Sevejela: 2 trong số 33 vị thần dưới trướng Thần Vương.

Những vị thần? Thế là sao? Trong đầu Zapihha không ngừng hiện lên những câu hỏi, anh bỗng thấy không biết nên tin vào điều gì nữa, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chú lên 2 kẻ đang đứng oai nghiêm trên đỉnh những cột băng kia.

"..." Huệ Nha thì vẫn đứng lặng thính bên Zapihha, với chim phượng hoàng Navarisa trên vai. Còn Ebenie và Huafiqar đều đang rất căng thẳng với những ánh mắt mờ trần trần không chớp.

Thần mặt trời Meazil đang hướng đôi mắt vàng xuống Zapihha và Huệ Nha, và hần đồng dặc nói:

"Hỡi chàng trai có cánh tay bạc và cô gái có con mắt bạc, hai người không thuộc loài người vậy tại sao lại đi cùng với chúng? Hai người không biết lũ con người xấu xa đến mức nào sao? Chúng có dã tâm muốn thôn tính cả vũ trụ này, chúng muốn thống trị muôn giống loài. Và những vị thần bọn ta đến hành tinh này là để ngăn chặn chúng đấy!"

Hần đang nói cái gì vậy...? Zapihha đứng lặng người, trong anh đang rối loạn vô vàn suy nghĩ. Rốt cuộc thì bên nào mới là thiện, bên nào là ác đây?

"Đừng tin lời hắn, Zapihha." Ebenie nói, nàng quay nhìn Zapihha với đôi mắt xanh lục mở lớn. "Chúng là tà thần, là ác quỷ. Chúng muốn hủy diệt loài người chỉ để thỏa mãn sự khát máu của chúng."

"Không, kẻ không đáng tin chính là lũ con người." Giọng nói lạnh giá của nữ thần Băng Sevejela ngân vang, ả đưa đôi mắt màu băng đá nhìn xuống Zapihha và Huệ Nha. "Nào, chàng trai có cánh tay bạc và cô bé có con mắt bạc kia, hãy tránh sang một bên. Đây không phải cuộc chiến của hai người. Bọn ta chỉ muốn tiêu diệt lũ con người thôi. Và bọn ta không phải kẻ thù mà là bạn của hai người."

"Không." Zapihha đáp lại, anh đưa bàn tay phải về phía Ebenie và Huafiqar. "Đây mới là những người bạn của chúng tôi. Và chúng tôi sẽ chiến đấu cùng với họ."

Anh đã quyết định sẽ tin tưởng Ebenie và Huafiqar, những người đã đồng hành với anh trong những ngày qua. Và những lời nói của hai kẻ lạ mặt kia đâu thể dễ dàng lung lạc được anh.

"À, nếu vậy thì..." Meazil nở một nụ cười sàu miên, và đôi mắt vàng của hắn đang sáng lên rực rỡ. "Chiến nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Sương Âm (Iii)

III

"Mirlear!" Meazil ồm ồm cất giọng, và trên bàn tay phải của hắn chợt bốc lên những làn khói đen, rồi từ đó đang hiện ra một thanh kiếm lượn sóng màu đen đậm rất lớn và cũng rất dài.

* Mirlear: Thần khí của thần mặt trời Meazil. Một thanh đại kiếm có lưỡi lượn sóng làm từ hắc kim. Chỉ tính riêng phần lưỡi kiếm đã dài hơn 2 mét, và rộng bằng một gang tay. Nặng nề, quá khổ, nhưng có thể tạo ra uy lực cực mạnh trong mỗi cú chém.

"Tiezar!" Nữ thần băng Sevejela cũng đang triệu hồi thần khí của mình, ngay lập tức trên tay ả lấp lánh hiện ra một cây quyền trượng tuyệt mỹ.

* Tiezar: Quyền trượng băng. Dài 1,8 mét. Phần thân được làm từ bạch kim. Còn trên đỉnh là một viên ngọc băng lớn màu xanh lam nhạt, luôn tỏa ra những làn hơi lạnh buốt. Bao quanh viên ngọc băng ấy là 10 lưỡi dao dài bằng thép trắng ngời sáng.

Phía dưới mặt đất, Huệ Nha cùng Ebenie và Huafiqar đều đã kích hoạt những bộ chiến giáp và binh khí. Còn Zapihha thì chỉ có cánh tay trái bằng bạc. Ebenie nhìn anh và nói:

"Zapihha, anh hãy tìm một vị trí thích hợp và bắn yểm trợ cho chúng tôi bằng những luồng năng lượng bạc của anh. Chẳng này cả bốn chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua."

Zapihha gạt đầu, rồi anh đặt tay lên vai Huệ Nha, lên lớp kim loại đỏ bao bọc thân hình nàng:

"Huệ Nha, hãy cẩn thận nhé."

Nàng ngước nhìn anh và mỉm cười, hai bên mắt đỏ - bạc của nàng đều đang sáng bừng như những viên linh ngọc.

Ánh mắt tuyệt đẹp của nàng lại khiến lòng anh dâng lên, nhưng trận chiến đã bắt đầu rồi. Thần mặt trời Meazil đang chìa thanh đại kiếm lượn sóng xuống và tới tấp phóng ra những dải lửa đen u tối. Ebenie và Huafiqar đang bật lên những chiếc khiên năng lượng màu xanh lam. Lửa tóe ra khắp nơi.

Zapihha quay người chạy, phía sau lưng anh Huệ Nha đang dang rộng đôi cánh bằng thép đỏ đỏ sộ của bộ thần giáp Hòa niên. Ebenie cùng Huafiqar đang đáp trả các vị thần bằng một đợt hỏa lực mạnh mẽ, những trái tên lửa mini kéo theo những dải khói trắng và những luồng laser xanh đang liên tiếp được bắn lên phía đỉnh những cột băng. Những tiếng nổ, và những tảng băng lớn nhỏ lá tả rơi xuống. Mọi thứ trở nên hỗn loạn nhanh chóng.

Zapihha vẫn chạy và cuối cùng cũng nấp được vào sau một cột băng. Anh hít thở sâu vài lần rồi nghiêng người nhìn ra. Bãi chiến trường mê cung bằng ngập tràn sắc tím nhàn nhạt của vô vàn khối băng. Những người kia đã bắt đầu đánh giáp lá cà rồi. Huafiqar với chiếc rìu năng lượng xanh hai lưỡi đang tiếp chiến với Meazil trên mặt đất. Còn Ebenie và Huệ Nha đang vây lấy Sevejela trên không trung.

Zapihha tiếp tục di chuyển sang một cột băng khác, anh cần phải chọn một vị trí và thời cơ thuận lợi để tung ra chiêu Thiên ngân thần chương của mình, có thể xem nhiệm vụ của anh như là một người lính bắn tỉa vậy.

Tuyệt bay tán loạn theo muôn hướng. Meazil vung thanh kiếm thần khổng lồ Mirlear bỏ xuống Huafiqar liền mấy chiêu. Huafiqar đưa chiếc khiên năng lượng cùng cây rìu năng lượng ra đỡ, làm những tia sáng tóe ra không ngừng. Gã thần mặt trời tiếp tục tấn công điên cuồng, bỏ dục rồi chém ngang rồi đâm. Nhưng Huafiqar vẫn kiên cường chống đỡ, anh múa cây rìu vù vù trong không khí, phòng thủ rồi phản công không hề nao núng.

Cả hai đấu thủ đều tràn trề sức mạnh. Gã thần cao tới 2 mét 40, nghĩa là vượt trên Huafiqar gần ba cái đầu. Nhưng Huafiqar có bộ trọng giáp Tajvium với hai chiếc sừng năng lượng rất dài nên cũng chẳng lép vế. Và mưa ánh sáng vẫn tuôn ra rục rờ khi vũ khí hai bên chém tới tấp vào nhau, và nền tuyết dưới chân họ thì âm ỉm chấn động.

Phía trên không, một cơn mưa ánh sáng nữa đang tuôn ra khi Ebenie, Huệ Nha và Sevejela giao chiến. Nữ thần Băng có kỹ năng chiến đấu tuyệt vời, ả múa tit cây quyền trượng với vẻ mặt uy nghi vô cảm, những lưỡi dao bóng loáng gắn trên đỉnh quyền trượng luôn sẵn sàng cắt nát các địch thủ.

Ebenie và Huệ Nha bay xung quanh Sevejela và liên tục vung kiếm vào ả, nhưng họ đã vấp phải một sự phòng ngự quá kín kẽ. Súng laser của Ebenie dù khai hỏa ở cự li gần cũng không thể bắn trúng Sevejela, bởi khả năng né tránh của ả rất linh hoạt. Thêm nữa ả luôn có thể triệu hồi ra những tấm khiên băng từ thinh không, khiến những nhát chém từ thanh Hỏa nhiên kiếm của Huệ Nha cũng vô tác dụng.

ẦM!!

Một cột băng dưới kia đang sụp đổ. Có vẻ như Huafiqar vừa phải hứng chịu một đòn đánh khủng khiếp từ gã thần Meazil, bởi lúc này anh đang nằm lẫn trong những tảng băng vỡ.

CHOANGG!!

Ebenie cũng đã trúng đòn của Sevejela, ả thần Băng vừa chém cây quyền trượng vào phần giáp ngực nàng khiến nàng bắn thẳng xuống mặt đất, lưng nàng đập uỳnh vào gốc một cột băng, sức mạnh của bộ giáp bọc trên người nàng khiến những lớp băng tan nát và rầm rầm đổ xuống đầu nàng.

Sevejela lại tiếp tục bay vào tấn công Huệ Nha, cây quyền trượng Tiezar của ả giương cao. Nhưng chợt có một luồng sáng bạc nóng hực từ phía dưới bất ngờ phóng lên khiến ả phải bay giật lùi lại, với một chút biến sắc trên nét mặt. Đó chính là luồng năng lượng bạc của Zapihha.

Ả thần Băng còn chưa kịp định thần thì đã thấy bóng Huệ Nha lướt qua mình...

Vút! Xoẹt!!

Huệ Nha vung kiếm đầy thanh thoát, như gió thoảng qua mà khiến máu của Sevejela phun tràn. Một thứ máu bằng vàng ròng. Máu của ả là những dòng vàng lỏng nguyên chất. Và cánh tay trái của ả đã bị chém bay.

Nhưng...

Trên môi Sevejela lại đang nở ra một nụ cười, ả mềm mại nói với Huệ Nha:

"Ôi cưng ơi, nếu muốn hạ được ta thì cưng cần phải mạnh tay hơn nữa."

Huệ Nha quay nhìn Sevejela. Cánh tay trái của ả đang... mọc lại. Những dòng máu vàng đang kết tụ lại thành một cánh tay bằng vàng, rồi một giây sau nó đã biến trở lại là một cánh tay bằng da thịt như trước, rồi thêm một giây nữa nó đã được bọc lên những lớp giáp màu tím nhợt.

"Ahh, cảm giác bị chém đứt một cánh tay thật là sướng." Sevejela đưa lưỡi liếm môi một cách ma mị. "Bởi khi nó mọc lại, ta lại thấy mình mạnh lên muôn phần."

Đôi mắt màu băng đá của ả sáng rực lên, rồi ả lại lao vào Huệ Nha với một khí thế ngất trời. Từ dưới mặt đất, Zapihha tiếp tục bắn những luồng năng

lượng bạc lên để trợ chiến cho Huệ Nha, nhưng Sevejela đã cảnh giác nên ả đã tạo ra những tấm khiên bằng nhiều lớp để cản lại. Rồi ả chọt vung tay phóng ra vô số những lưỡi dao băng đáp trả Zapihha, những lưỡi dao băng phá tan cột băng nơi anh đang ẩn nấp khiến anh bị chôn vùi.

Giờ chỉ còn Huệ Nha và Sevejela giao đấu kịch liệt giữa trời. Nhưng rồi sau một cú chém hụt thì Huệ Nha đã lãnh đủ, Sevejela đã quật cây quyền trượng vào sau lưng nàng, đánh văng nàng đi xa tít.

"Ha, cung đừng để hở phía sau nhiều như thế chứ." Ả cười nhẹ nhàng.

Trở lại với cuộc đấu của Huafiqar và Meazil. Meazil vẫn đang ở thế áp đảo, hấn chém văng chiếc khiên năng lượng của Huafiqar rồi tiếp tục quét thanh đại kiếm vào anh. Anh nhảy về phía sau né tránh. Hấn lại dấn lên và quét kiếm vùn vụt như muốn xé toạc không gian. Anh tiếp tục nghiêng người né tránh, rồi sau một pha di chuyển khôn ngoan khiến cho hấn mất đà, anh đã bay người lên và chớp nhoáng bổ cây rìu năng lượng vào bả vai bên phải của hấn.

Cây rìu xuyên qua lớp giáp của Meazil và cắm ngập vào da thịt hấn, chắc hấn rất sâu, vậy mà... chẳng thể khiến hấn gục ngã. Và hấn vuron tay ra tóm lấy cánh tay Huafiqar, rồi hấn quật anh xuống mặt đất một cú thảm khốc.

Đôi mắt vàng của Meazil đang sáng rực, mái tóc đỏ như những dải lửa mặt trời của hấn pháp phối, hấn dùng tay trái nhỏ cây rìu năng lượng cắm trên vai ra và quăng đi, rồi hấn bổ thanh kiếm khổng lồ Mirlear xuống Huafiqar.

Cú bổ kinh hoàng khiến bộ giáp trên người Huafiqar vỡ nát. Gã thần lại hùng hổ bổ kiếm xuống anh một lần nữa. Nhưng anh đã lăn người qua bên tránh khỏi, bộ giáp của anh đã hư hại nặng nên đang tự tan biến đi. Anh lăn thêm vài vòng rồi bật người dậy. Nhưng nữ thần Băng Sevejela đã bắt ngờ xuất hiện ngay phía sau anh, ả lạnh lùng đâm cây quyền trượng thẳng vào lưng anh, môi ả hô lên lệnh chú:

"Băng hóa."

Và cơ thể Huafiqar đang dần hóa thành băng đá. Từ vết đâm trên lưng rồi lan dần ra khắp toàn thân. Sự băng hóa đang lan tới ngực anh, vai và cổ anh, rồi khuôn mặt anh, nhưng anh hoàn toàn bất lực, và anh cảm thấy nỗi tuyệt vọng.

Lúc ấy Ebenie vừa chui ra khỏi những tầng băng đỏ nát, và điều cuối cùng về Huafiqar mà nàng còn kịp thấy là đôi mắt màu xám thẫm trong của anh, trước khi anh hoàn toàn trở thành một khối băng trong suốt với sắc lam nhạt.

Gã thần mặt trời hùng dũng nện bước tiến lại gần khối băng Huafiqar, và hấn vung thanh kiếm lượn sóng chém thẳng vào anh. Và cơ thể anh tan vỡ thành vô vàn những tầng băng, chỉ còn chiếc đầu còn vẹn nguyên đang lăn trên nền tuyết, chiếc đầu đóng băng của anh.

Trái tim Ebenie như vừa lãnh trọn một khối thiên thạch ngàn tấn, nàng buông mình quỵ xuống với đôi mắt mở to sững sờ, đôi mắt xanh vô hồn và trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Sương Âm (Iv)

IV

Ebenie không thể nào khóc được, nước mắt của nàng dường như đã chảy ngược vào bên trong cả rồi. Nàng thất thần nhìn về nơi Huafiqar đã tan vỡ, nhìn chiếc đầu đang lăn trên nền tuyết của anh. Vẫn chưa hết sững sờ và bàng hoàng trước sự ra đi đột ngột của người mà nàng yêu thương nhất trên đời.

"Ta sẽ..." Làn môi nàng mấp máy. "Giết!"

Chiến đấu! Đứng dậy và chiến đấu! Ta sẽ giết hết lũ quỷ thần các ngươi!! Đôi mắt nàng tràn ngập một sắc xanh thịnh nộ, và nàng vuron mình đứng lên với thanh kiếm năng lượng xanh rực trên tay.

"Ta sẽ giết! Giết sạch!" Nàng cất bước tiến về phía hai tên tà thần kia, đôi mắt xanh hoang dại của nàng đang không ngừng tỏa ra những quang sáng, và mái tóc trắng rối bù của nàng thì bay phàn phật.

Vút! Vút! Vút!

Nữ thần băng Sevejela đang bắn về phía Ebenie vô vàn những lưỡi dao băng. Nàng liền bật chiếc khiên năng lượng lên, và dùng mảnh lao thẳng lên với một tiếng thét căm hờn.

Và Zapihha cùng Huệ Nha cũng đang đồng loạt xông tới tấn công hai tên tà thần, họ đều phần nộ trước cái chết của Huafiqar, người mà họ đã xem như một người bạn, một người đồng đội. Zapihha đang phóng ra một luồng năng lượng bạc rực rỡ hơn bao giờ hết, xuyên thủng ba lớp khiên băng của

Sevejela và bắn thẳng vào giáp ngực ả, hất văng ả đi xa.

Zapihha tiếp tục phóng ra một luồng năng lượng khác nhằm vào Meazil. Hắn liền đưa thanh đại kiếm lên chặn lại, làm hàng ngàn tia sáng bạc bắn ra lấp lánh. Ngay lúc đó Huệ Nha đã dang đôi cánh thép đỏ sà xuống ngay phía bên trái Meazil, con mắt bạc của nàng chói sáng, và nàng vung thanh Hỏa nhiên kiếm chém xuống đầu hắn. Hắn lại đưa đại kiếm ra đỡ, và một tiếng "Keng" như óc vang rền.

Meazil đánh với Huệ Nha được vài chiêu thì Ebenie đã bước tới nơi, sát khí của nàng khiến bầu không khí bị nung nóng hầm hập.

Rùngg! Rùngg!

Ebenie tung ra những đường kiếm với một uy vũ bùng nổ, tuôn trào. Khiến gã thần Meazil phải lâm vào thế phòng ngự bị động. Zapihha cũng đang nhập cuộc, anh đã nhặt lấy cây rìu năng lượng hai lưỡi của Huafiqar để chiến đấu. Ba người bao gồm Zapihha, Ebenie và Huệ Nha bủa vây xung quanh gã thần mặt trời, vung kiếm và rìu liên hồi vào hắn, không cho hắn một giây ngơi nghỉ.

Gã thần gầm lên một tiếng cuồng nộ, toàn thân hắn chột bùng tỏa ra những quang lửa đen nóng rực khiến ba người đều phải nhảy lùi ra xa. Cùng lúc đó Sevejela đã quay trở lại, và trận chiến càng thêm dữ dội.

Tuyết đỏ xuống rào rào giữa những cột băng tím nhạt lạnh giá. Chim phượng hoàng Navarisa dang cánh lượn vòng vòng trên bầu trời mây mù như một đóm lửa rực đỏ, với những tiếng kêu trong vắt. Ba người và hai tên tà thần giao đấu mỗi lúc một ác liệt trong mê cung băng. Những cột băng đỏ xuống ầm ầm. Lửa, băng, laser, bạc rực sáng.

Ebenie quyết đấu với Sevejela. Còn Zapihha và Huệ Nha đánh với Meazil. Zapihha cầm cây rìu bằng bàn tay bạc, vì nếu cầm bằng tay thường thì anh khó lòng đỡ nổi những đường kiếm vô cùng uy lực của tên tà thần. Quả thực hắn quá hùng mạnh, đại kiếm vung như vũ bão sang hai bên. Zapihha và Huệ Nha vẫn cố gắng di chuyển xung quanh hắn, tìm kiếm sơ hở của hắn. Chợt...

GRÀÀOO!!

Từ sau một cột băng, con sói sừng tím Mevyh bỗng xộc ra, nó lao thẳng vào Meazil và ngoạm vào cánh tay cầm kiếm của hắn, khiến thanh kiếm rớt rầm xuống đất. Gã thần chẳng chút bối rối, hắn đưa bàn tay trái nắm lấy một chạc sừng con sói và bẻ gãy răng rắc như bẻ một cành củi mục. Con sói đau đớn nhả cánh tay phải của hắn ra. Hắn liền giáng tiếp một cú đấm khốc liệt vào sườn con sói, khiến nó văng đi lăn lóc như một bao cát nặng nề.

Ngay lúc ấy, Zapihha đã nhảy tới và dùng mảnh vỏ lưỡi rìu năng lượng ngập sâu trên vòm ngực Meazil. Thật khó tin khi hắn vẫn đứng sừng sững vững chãi, và hắn dùng cả hai bàn tay bọc giáp chụp lấy cổ Zapihha rồi dùng lực bóp mạnh. Zapihha chìm vào một cảm giác kinh hoàng, như thể các mạch máu của mình đang tan vỡ.

Huệ Nha lướt tới, kiếm nàng vung lên, và cả hai bàn tay của Meazil trong chớp mắt đã đứt lìa. Những dòng máu vàng lấp lánh phụt ra. Zapihha khụy xuống.

Nhưng tốc độ hồi phục của Meazil cũng nhanh chẳng kém Sevejela, hai bàn tay bằng vàng lập tức mọc ra, rồi cũng lập tức trở về nguyên dạng ban đầu.

Gã thần nở nụ cười tàn bạo, hàm răng hắn trắng nhon, mái tóc đỏ bùng bùng tỏa rộng, hắn nhỏ lấy cây rìu năng lượng trên ngực và dùng nó chém văng kiếm của Huệ Nha.

Hắn tung một quyền rùng rợn vào mặt nàng khiến máu bạc của nàng trào ra trên môi.

Rồi tiếp đó hắn bỏ lưỡi rìu xanh rực xuống... đầu nàng..

Vụt!

Zapihha nhào tới, anh đã quên đi cơn đau tắc nghẹn khắp vùng cổ họng để nhào tới ôm lấy Huệ Nha và che chắn cho nàng.

Và anh đã hứng trọn cú bổ của tên tà thần. Lưỡi rìu năng lượng nóng rực đã bổ thẳng xuống lưng anh, đốt cháy da thịt anh.

"Khốn kiếp!" Meazil gầm lên, giọng hắn trầm vang như tiếng sấm. "Người dám ngăn cản khi ta kết liễu con mồi sao? Người dám chống lại phán quyết của thần linh sao!!"

Và hắn bổ tiếp một nhát nữa xuống lưng anh. Rồi thêm một nhát nữa. Rồi lại một nhát nữa. Hắn cứ bổ liên hồi. Ánh sáng plasma xanh từ lưỡi rìu cứ lấp lánh.

Anh cảm thấy từng thớ thịt từng đường gân của mình đang cháy nát, cơn đau khủng khiếp, điên dại, thấm sâu. Nhưng anh vẫn nghiêng răng ôm chặt lấy Huệ Nha, nhất quyết không buông tay.

Meazil càng thêm điên tiết, và hắn bỏ rìu xuống mãnh liệt hơn nữa, cuồng bạo hơn nữa. Nhưng rồi... đôi mắt vàng rực của hắn chợt hướng về một phía khác, có vẻ như Sevejela đang gặp bất lợi trong cuộc đấu với Ebenie.

"Grừ! Thôi được, ta sẽ trở lại với các người sau." Hắn gầm gừ rồi phóng mình bay đi ứng cứu cho ả thần Băng kia.

Zapihha quỵ xuống, khắp vùng lưng anh đã cháy đen toí tã. Với người bình thường chỉ một nhát bổ của cây rìu năng lượng cũng đủ để lìa đời, nhưng sức

mạnh nào đã giúp anh chịu đựng được từng ấy nhát chém?

Huệ Nha run rẩy quỳ xuống đỡ lấy Zapihha, nàng đưa bàn tay trái lên miệng toan cắn lấy máu bạc để trị thương cho anh. Nhưng anh lắc đầu và đưa tay ra nắm lấy tay nàng giữ lại, anh biết những thương tích của mình quá nặng, và anh không còn nhiều thời gian nữa.

"Huệ Nha..." Anh mỉm cười với nàng. "Em... nhất định phải sống sót, nhất định phải tới được Fayusia nhé... Hãy tiếp tục... hành trình của chúng ta... Hãy đi tới cuối con đường này..."

Nàng khẽ gật đầu, từ đôi mắt hai màu của nàng đang tuôn trào ra hai dòng nước mắt: Một trong suốt, một lấp lánh ánh bạc. Chúng cứ trào ra không ngừng, rơi xuống thành vô vàn những hạt long lanh, và đôi môi nàng run lên, chẳng thể cất nổi một lời.

Đôi mắt nâu của anh nhìn nàng như chứa chan một tình cảm vô tận, và anh gắng gượng nói những lời cuối cùng:

"Huệ Nha... em không cần phải cố gắng để trở thành con người đầu... hãy cứ là chính em... hãy cứ là một ngọn lửa nhỏ ấm áp... nhé?"

"Vâng..." Nàng gật đầu đáp. Rồi nàng cúi xuống và hôn lên môi anh.

Làn môi nàng như làn sương ẩm.

Như làn mây mùa xuân.

Như làn gió thổi về muôn xúc cảm.

Khi nàng hôn anh, khắp không gian chợt sáng bừng lên những làn nắng. Ấm áp, vàng ruộm, tươi tắn. Mưa tuyết đang dịu lắng, rồi tan biến. Những cột băng ánh lên một sắc màu lung linh. Và dường như có tiếng chuông thiên đường ngân nga trong gió. Thật êm đềm.

Zapihha chưa từng cảm nhận điều gì tuyệt vời như thế, chưa từng. Và anh cảm thấy đã sẵn sàng cho hành trình đơn độc tiếp theo của mình, hành trình tới cõi vĩnh hằng. Một hành trình mới.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi bàn tay anh rời ra khỏi tay nàng và buông thõng xuống, anh thấy những giọt nước mắt của nàng rơi lỏm đóm trên mặt anh, và nàng mỉm cười nói với anh bằng tất cả cảm xúc trong lòng:

"Em yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Extra 0: Bông Hoa Đẹp Nhất Thế Gian

"Em thích loài hoa nào nhất, Huệ Nha?"

"Bách sắc Aiji. Còn anh, Zapihha?"

"Chắc là... hoa hướng dương."

Hai người đang ngồi tựa bên một gốc cổ thụ ngàn năm tuổi, dưới tán lá xanh thắm tỏa bóng mát lạnh. Nền cỏ xung quanh họ mọc đầy những khóm hoa huệ vàng. Và trước mắt họ là một vùng hồ mênh mông sóng nước.

"Anh muốn được tới Fayusia và Hà Nội quá. Và anh cũng muốn tới cả Ajamina của em nữa, Huệ Nha." Zapihha quay nhìn Huệ Nha, đôi mắt màu nâu nhạt của anh như đang lấp lánh sáng lên.

"Vậy một ngày nào đó, hai chúng ta sẽ cùng tới những nơi ấy nhé." Nàng mỉm cười với anh.

"Ừ, một ngày nào đó nhé."

Những làn gió mát dịu. Bầu trời đang thay sắc. Hoàng hôn đang tỏa buông khiến mặt hồ óng ánh những tia nắng đỏ. Những vì sao đã bắt đầu hiện ra một cách mờ nhạt. Một đàn chim trắng vỗ cánh bay dưới những dải mây hồng. Hai người cứ ngồi lặng bên nhau và ngắm nhìn quang cảnh tươi đẹp ấy.

"Có lẽ... anh sắp phải đi rồi." Anh mỉm cười một cách buồn bã.

"Em muốn ngồi bên anh thêm một chút nữa." Nàng khẽ nói.

"Một chút nữa thôi nhé."

Bầu trời vẫn đang chậm chậm thay đổi sắc màu. Những vì sao vẫn đang lác đác hiện ra. Và một vài bông tuyết bắt đầu thoang thoảng rơi xuống. Nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay anh và ngã đầu xuống vai anh:

"Ồ bên anh, em cảm thấy êm đềm lắm."

"Vậy em ngủ đi." Anh vuốt tóc nàng. "Để anh hát ru em ngủ nhé?"

Nàng nhắm mắt lại và lắng nghe giọng hát của anh cất lên, một bản ballad du dương:

"Em là một đóa cẩm tú cầu

Nở màu tím biếc chiều mưa ngâu

Đậu trên đài hoa ngàn cánh bướm

Quyến rũ tâm hồn quên lo âu

Em là một nhành hoa đỗ quyên

Bé nhỏ trong nắng nở tươi duyên

Sắc hoa đỏ thắm màu kiều hãnh

Thơm ngát tỏa hương khắp mộng tuyền

Em là một đóa hoa bách hợp

Địu dàng trong trắng tựa sương mai

Thanh khiết gió đưa hương lóp lóp

Lan xa vào tận trong tim ai

Em là một nụ hoa tường vi

Tắm lòng thủy chung chẳng biến suy

E ấp sắc hồng đêm trăng sáng

Mong manh kiều diễm nét xuân thì

Em là một khóm hoa thủy tiên

Rực rỡ vàng tươi đẹp dịu hiền

Khi tuyết tan dần xuân sẽ đến

Em nở cho ngày thêm an yên

Em là một dải hoa san hô

Muôn sắc muôn hương chốn biển hồ

Bình minh, hoàng hôn và đêm tối

Tỏa sáng dưới ngàn lớp sóng xô

Hay em là hoa thủy hồng lan

Sắc hương huyền ảo chốn non ngàn

Loài hoa chỉ nở trong cổ tích

Ngọt ngào mê đắm ánh mây tan

Thôi em đừng là hoa nữa nhé

Nở hết mùa rồi hoa sẽ tàn

Đâu được như em là cô bé

Mãi mãi xinh tươi với thế gian..."

Chất giọng ấm áp của anh khiến lòng nàng thanh thản như chẳng còn một chút ưu tư, và nàng cứ thế chìm dần vào giấc ngủ. Còn anh thì cứ thế lặng lẽ tan dần thành những đốm sáng màu xanh lam, lung linh, biêng biếc, những sắc xanh thanh bình.

Tuyết cứ chậm chậm rơi xuống, mỗi lúc một nhiều hơn, rồi dần trở nên dày đặc.

Khi Huệ Nha thức giấc, chỉ còn một mình nàng ngồi tựa bên gốc cây lạnh lẽo. Và khung cảnh tươi đẹp trước đó, giờ đã hoàn toàn chìm trong một màu trắng.

...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Phần Kết

Bộ truyện *Tử thiên thần* đã kết thúc. Sau đây là một số điều còn bỏ ngỏ:

- Ở thế giới tương lai, Huệ Nha cùng Ebenie liệu có đủ sức tiêu diệt hai tà thần Meazil và Sevejela, để tới được Fayusia hay không?
- Ở thế giới hiện tại, Nhiên Sa cùng Ý Miên, Elvessa và Y Tuyết liệu có thể tìm tới được đại bản doanh của hội kín Zaticka? Và điều gì đang chờ đón họ ở đó?
- Tử thiên thần thứ 7 Hinimi thuộc nguyên tố gì? Và sẽ gây ra thảm họa gì?
- Thân thể thực sự của Zapihha là gì? Tại sao anh lại có những sức mạnh vượt trội so với người bình thường? Nguồn năng lượng bạc trong cơ thể anh sinh ra từ đâu?
- Cổ máy của Zazh (Cha của Zapihha) là thứ gì? Praviursa là gì?
- Quý Vương (hay Thần Vương) là ai? Và có sức mạnh ra sao?
- Danh sách 33 vị thần?
- Và điều quan trọng nhất, số phận nhân loại sẽ ra sao khi phải đối đầu với những thế lực siêu nhiên hùng mạnh? Có mối liên hệ nào giữa những sự việc xảy ra trong Quá khứ (2008) - Hiện tại (2018) - Và Tương lai (2618)?

...

Tập 1: Mưa, hoa và lửa

Tập 2: Tuyết và máu

Tập 3: Sắc màu

...

Bây Tử thiên thần:

1. Huệ Nha: Nguyên tố: Lửa. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Đỏ (Mắt phải), bạc (Mắt trái). Màu tóc: Đen. Linh thú: Rồng sét Chyralza, chim phượng hoàng lửa Navarisa. Thần khí: Hỏa nhiên kiếm. Thần giáp: Hỏa miên.

2. Hoa Tiên: Nguyên tố: Gió. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Xanh lá cây, bạc. Màu tóc: Vàng kim. Linh thú: Đại bàng đầu rồng Nigilli. Thần khí: Rìu bạc Nabra.

3. Huy Am: Nguyên tố: Đất. Giới tính: Nam. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Nâu, bạc. Màu tóc: Nâu nhạt. Linh thú: Thạch tróc Navirasor, rồng cây Nojor. Thần khí: Song chùy đá đen Calasz, mộc cầm Tijr.

4. Hy Ca: Nguyên tố: Nước. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Xanh lam, bạc. Màu tóc: Trắng. Linh thú: Rắn hổ mang biển Capihenia. Thần khí: Băng kiếm Thủy my.

5. Hahth: Nguyên tố: Kim loại. Giới tính: Nam. Tuổi: ~ 18. Màu mắt: Vàng, bạc. Màu tóc: Bạch kim, vàng. Linh thú: Rồng bạc Bryba. Thần khí: Song kiếm vàng và bạc Nazorth.

6. Hayuna: Nguyên tố: Hư vô. Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Màu mắt: Xám, bạc. Màu tóc: Xám khói. Linh thú: Phượng hoàng tuyết Nascigi. Thần khí: Trường kích bạc Heziel, bạch thạch cầm Avga.

7. Himimi: Updating...

...

Ba mươi ba vị thần:

#1. Meazil: Thần mặt trời. Giới tính: Nam. Màu mắt: Vàng. Màu tóc: Đỏ. Thần khí: Đại kiếm lượn sóng Mirlear.

#2. Sevejela: Thần băng. Giới tính: Nữ. Màu mắt: Lam nhạt. Màu tóc: Trắng, tím phớt. Thần khí: Quyền trượng băng Tiezar.

#3 - #33: Updating...

Mifiji

16/4/2018

FULL

Bạn đang đọc truyện *Tứ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.